

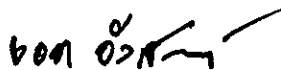
คำนำ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของงานสอบสวนเป็นอย่างยิ่ง โดยได้กำหนดไว้ในนโยบายการบริหารราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด้านการอำนวยความสะดวกให้พัฒนาการบริหารงานบุคคลให้พนักงานสอบสวนมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีความเจริญก้าวหน้าในสายงาน ตลอดจนการแต่งตั้งพนักงานสอบสวนและผู้ช่วยพนักงานสอบสวนให้เพียงพอต่อปริมาณงานในแต่ละพื้นที่ จึงได้มีการพัฒนางานสอบสวนมาโดยตลอดไม่ว่าจะเป็นด้านความเจริญก้าวหน้าในสายงาน เงินเพิ่มพิเศษสำหรับตำแหน่งพนักงานสอบสวน ความรู้ความสามารถ ด้านเทคโนโลยี และการใช้นิติวิทยาศาสตร์มาช่วยในงานสอบสวนเพื่อพิสูจน์การกระทำผิดทางอาญา ถึงอย่างไรก็ตามหากพนักงานสอบสวนขาดองค์ความรู้ด้านกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่ง ที่เกี่ยวข้องแล้ว ย่อมส่งผลถึงการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน และสิ่งที่พนักงานสอบสวนปฏิบัติอาจกระทบถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชน อันทำให้กระบวนการยุติธรรมได้ถูกทำลายตั้งแต่ต้น

ในห้วงเวลาที่ผ่านมามีกฎหมาย กฎ ระเบียบและคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน มีการแก้ไข เพิ่มเติม เปลี่ยนแปลงจำนวนมากพอสมควร ดังนั้น เพื่อให้พนักงานสอบสวนมีความรู้ในการปฏิบัติงานด้านการสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยสำนักงานกฎหมายและคดี จึงได้จัดทำคู่มือพนักงานสอบสวนเพื่อให้พนักงานสอบสวนใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน คู่มือเล่มนี้ได้รวบรวมระเบียบ หนังสือสั่งการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่กำหนดแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เกี่ยวข้องผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในบ้านเมือง โดยแยกหมวดหมู่ ตั้งแต่เริ่มกระบวนการสอบสวนจนเสร็จสิ้นการสอบสวนนอกจากนี้ยังได้รวบรวมกฎกระทรวง ข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อสะดวกในการค้นคว้าเพื่อปฏิบัติให้ถูกต้อง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคู่มือนี้เป็นประโยชน์ในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทั้งนี้เพื่อปฏิบัติให้ถูกต้องและเกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย อันจะส่งผลดีต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติและประเทศชาติต่อไป

พลตำรวจเอก

(เอก อังสนานนท์)

รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๑ พนักงานสอบสวน	
การเป็นพนักงานสอบสวน	
-ป.วิ อาญา มาตรา ๒ (๖)	๑
อำนาจในการสอบสวนคดีอาญา	
-พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคดีการกระทำความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทย ที่ได้กระทำลงนอกราชอาณาจักร คค. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๓๓๑ ลง ๒๕ ธ.ค. ๒๕๔๕ และหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๓๖/๑๖๓๗๑ ลง ๑๗ พ.ย. ๒๕๔๕	๒
กฎกระทรวง และข้อบังคับ	
-กฎกระทรวง กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎกระทรวง กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕	๕
-กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการทำสำนวนสอบสวนร่วมกันระหว่างพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓	๑๓
-ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓	๑๖
วิธีกันผู้ต้องหาเป็นพยาน	
-ตร. ที่ มท ๐๖๐๖.๖/๖๑๔ ๑๕ ม.ค. ๒๕๔๑ เรื่อง การกันผู้ต้องหาเป็นพยาน	๒๔
-ตร. ที่ ๐๐๐๑(ป)/๑๒๔ ลง ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๒ เรื่อง แนวทางปฏิบัติการกันผู้ต้องหาเป็นพยาน	๒๗
อายุความคดีอาญา	
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๑๗๒๕ ลง ๑๖ พ.ค. ๒๕๕๕ เรื่อง ให้เร่งรัดดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยแร่	๒๕

เรื่อง	หน้า
แนวทางปฏิบัติตามพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๕๕๕ ลง ๓๐ มี.ค.๒๕๔๓ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตามพ.ร.บ.ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒	๓๐
-สำนักงาน ป.ป.ช.ค่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๐๑.๐๔/๑๕๐ ลง ๑๗ ม.ค. ๒๕๔๓ เรื่อง ซ้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒	๓๑
-สำนักงาน ป.ป.ช. ที่ ปช ๐๐๑๒.๐๒/๖๐๕ ลง ๑๑ ธ.ค. ๒๕๔๔ เรื่อง ชักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒	๓๓
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๑๑/๑๕๗๔ ลง ๑๐ เม.ย.๒๕๔๕ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.	๓๔
-สำนักงาน ป.ป.ช.ที่ ปช ๐๐๐๑/๑๐๗ ลง ๑๗ ต.ค.๒๕๔๕ เรื่อง ปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน	๔๑
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๓๓๗๓ ลง ๔ พ.ย.๒๕๔๕ เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการ ป.ป.ช.	๔๓
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๓๒๔/๒๕๔๗ เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	๔๖
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๔๐๖๖ ลง ๒๔ เม.ย.๒๕๔๖ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒	๕๓
-คค. ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๕๕๑ ลง ๔ มิ.ย.๒๕๔๖ เรื่อง ระเบียบ ตร.ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๖	๖๖
-ตร. ที่ ๐๐๐๖.๔๒/๓๓๒๕ ลง ๒๗ เม.ย.๒๕๔๗ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของ พงส. (รับแจ้งความแล้วไม่รับคำร้องทุกข์ดำเนินคดี ผิด ป.อาญา มาตรา ๑๕๗ หนังสือ สง.ก.ตร. ที่ ๐๐๐๕.๓/๗๔ ลง ๒๕ มี.ค.๒๕๔๗ เรื่อง การดำเนินการทางวินัย)	๗๔

เรื่อง	หน้า
แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒	
-ระเบียบสำนักงานนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ พ.ศ.๒๕๔๔	๗๖
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๔๘๑๕ ลง ๒๒ มี.ย.๒๕๔๗ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒	๘๐
แนวทางปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔	
-ตร.ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๐๔.๖/๐๑๘๗ ลง ๑๑ ม.ค.๒๕๔๕ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔	๘๑
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๐๑๕๐ ลง ๑๔ มี.ค.๒๕๔๕ เรื่อง หนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา (แบบ ๒)	๘๒
แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ. การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗	
-ข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๔๗	๕๐
-กรมสอบสวนคดีพิเศษ ที่ ขธ ๐๘๐๐/๕๑๖ ลง ๑๗ ก.พ.๒๕๕๕๓ เรื่อง การเสนอเรื่องเพื่อชี้ขาดเกี่ยวกับคดีพิเศษ	๕๓
-ตร.(กค.) ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๖๕๓๑ ลง ๓ ก.ย.๒๕๕๑ เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ	๕๔
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๑๐๔๑ ลง ๑๖ มี.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ ๒๕๔๗	๑๐๒
-กรมสอบสวนคดีพิเศษ ด่วนที่สุด ที่ ขธ ๐๘๐๐/ว ๓๕๓ ลง ๒๑ ก.พ.๒๕๕๔ เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ ๒๕๔๗	๑๐๓

เรื่อง	หน้า
ค่าใช้จ่ายนักจิตวิทยาฯ การใช้ล่ามแปลคำให้การ	
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๗๐๔๐ ลง ๕ ก.ย.๒๕๕๑ เรื่อง การเบิกค่าพาหนะเดินทางของนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์	๑๐๕
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๗๕๖ ลง ๒๔ ม.ค.๒๕๕๑ เรื่อง การเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตาม ป.วิ.อาญา	๑๑๑
-ตร.ที่ ๐606.6/๗๕๔ ลง ๕ เม.ย.๒๕๕๐ เรื่อง ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ	๑๑๕
-ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดทำให้ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓, ๑๓ ทวิ พ.ศ.๒๕๓๕	๑๑๖
บทที่ ๒ การร้องทุกข์ กล่าวโทษ	
การรับคำร้องทุกข์ กล่าวโทษ	
-ตร.ควมมาก ที่ 0031.212/4501 ลง 3 ต.ค.2550 เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และการรายงานคดี	๑๑๗
-ตร.ที่ 0004.6/1694 ลง 18 ม.ค.2546 เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดเกี่ยวกับการโจรกรรมรถยนต์และรถจักรยานยนต์	๑๓๒
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๓๖/๕๘๕ ลง ๒๑ ม.ค.๒๕๔๖ เรื่อง กำชับการมีความเห็นสั่งคดี	๑๓๖
-ตร.ที่ ๐๖๐๓.๖/๑๕๔๓๓ ลง ๓๐ ธ.ค.๒๕๓๗ ข้อหาหรือกรณีร้องทุกข์มอบคดีความผิดฐานฉ้อโกง (ปลัดเมืองพัทธยาไม่ร้องทุกข์มอบคดีความผิดฐานฉ้อโกง)	๑๓๗
-ตร.ที่ ๐๐๐๑.(ปก.๒)/๑๗๐ ลง ๕ มี.ค.๒๕๔๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน (อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนผู้แจ้งความร้องทุกข์)	๑๔๑
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๑๑๔ ลง ๑๗ พ.ค.๒๕๔๒ เรื่อง การสอบสวนคดีตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. ๒๕๔๒	๑๔๒
-ตร.ที่ ๐๖๐๖.๖/๗๕๓๐ ๕ มี.ย.๒๕๔๐ เรื่อง การดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน(การไม่รับคำร้องทุกข์,การชี้ตัวผู้ต้องหา)	๑๔๓
-ตร.ที่ ๐๐๐๑(ปป ๒๒)/๑๐๔๕๑ ลง ๒๐ พ.ย.๒๕๔๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติในการรับแจ้งจับกุม ผู้ประกอบการร้านค้ามีดนตรีหรือคาราโอเกะละเมิดลิขสิทธิ์	๑๔๖
-ตร.ที่ ๐๐๐๑.(กมส)/๑๒๓ ลง ๒๘ ม.ค.๒๕๔๕ ปัญหาข้อกฎหมายกรณีการสืบสวนก่อนรับคำร้องทุกข์	๑๔๘

เรื่อง	หน้า
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๐๕๒๕ ๓ ก.ย.๒๕๔๕ เรื่อง การปฏิบัติกรณีกาไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ขอความอนุเคราะห์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดกาไฟฟ้า	๑๕๖
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๑๖๔๕ ลง ๕ พ.ย.๒๕๔๖ เรื่อง แนวทางปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน สอบสวน เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๑๕๗	๑๕๗
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๓๙๔๔ ลง ๒๗ ส.ค.๒๕๕๐ เรื่อง การรับคำร้องทุกข์ หรือ กล่าวโทษตลอดจนดำเนินการอื่นใดเพื่อดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.๒๕๕๐	๑๖๓
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๓๗๒๑ ลง ๑๑ มิ.ย.๒๕๕๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ตำรวจในการตรวจค้นจับกุมคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๑๖๖
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒/๔๔๕ ลง ๒๓ ม.ค.๒๕๔๕ เรื่อง กำชับกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจ เข้าจับกุมคดีละเมิดลิขสิทธิ์	๑๖๘
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๙๙๙๓ ลง ๒๗ ต.ค.๒๕๔๗ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติของ เจ้าพนักงานตำรวจในการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์เพลงคาราโอเกะ	๑๖๙
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๙๓๙ ลง ๒๗ ก.ค.๒๕๔๗ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติของ เจ้าพนักงานตำรวจในการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์เพลง(เพิ่มเติม)	๑๗๑
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๗๑๗ ลง ๑๙ ก.ย.๒๕๔๖ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติของ เจ้าพนักงานตำรวจในการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์เพลง	๑๗๒
-ตร. ที่ ๐๐๒๖.๑๒(๒)/๖๑๑๓ ลง ๕ พ.ย.๒๕๔๕ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติในการ ดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์เพลงที่มีการแจ้งจัดเก็บลิขสิทธิ์ซ้ำซ้อน	๑๗๔
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๗๒๑ ลง ๑๕ เม.ย.๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติใน การแจ้งผลความคืบหน้าการสอบสวนคดีอาญา	๑๗๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/ว ๐๐๕๕ ลง ๕ พ.ย.๒๕๕๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการ สอบสวนคดีความผิดส่วนตัว	๑๗๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๐๐๐๒๗ ลง ๒๕ ม.ค.๒๕๕๓ เรื่อง แจ้งผลการตรวจสอบการ ละเมิดสิทธิมนุษยชน	๑๗๑
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๕๔๕ ลง ๘ ก.พ.๒๕๕๓ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการ รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ	๑๗๔
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๔๑๙ ลง ๗ ก.พ.๒๕๕๕ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับคำ ร้องทุกข์และการมีความเห็นทางคดีในความผิดเกี่ยวกับเซ็ก	๑๗๖

เรื่อง	หน้า
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๓๕๗๗ ลง ๒๐ ก.ย.๒๕๕๕ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ	๑๘๗
วิธีการร้องทุกข์ การมอบอำนาจให้ผู้อื่นร้องทุกข์	
-ตร. ที่ ๐๖๐๓.๓/๒๗๖๓ ลง ๔ มี.ค.๒๕๒๘ เรื่อง การมอบอำนาจให้ร้องทุกข์	๑๘๘
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๓๖/๕๐๖๑ ลง ๒๓ พ.ค.๒๕๔๖ เรื่อง การสอบสวนคดีอาญากรณีผู้เสียหายมอบอำนาจผู้อื่นให้ร้องทุกข์	๑๙๒
การแก้คำร้องทุกข์ และการถอนคำร้องทุกข์ ผลของการถอนคำร้องทุกข์	
-ตร. ที่ ๐๖๐๓.๓/ว ๑๖๐๕ ลง ๒๗ มี.ค.๒๕๓๒ เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความผิดตาม ป.อาญา มาตรา ๑๓๗ และมาตรา ๒๖๗	๑๙๓
บทที่ ๓ การสอบสวน ผู้เสียหาย พยาน ผู้ต้องหา	
หลักการสอบสวนทั่วไป	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๒๗๕ ลง ๒๑ ก.พ.๒๕๔๔ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา (การสอบสวนคดีที่มีพยานหลักฐานใหม่)	๑๙๔
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๖๐๙๘ ลง ๘ พ.ย.๒๕๔๕ เรื่อง การสอบสวนความผิดตาม พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ.๒๕๓๕ (ระบุในสำนวนการสอบสวนประเด็นเกี่ยวกับการทำลายวัตถุอันตรายในคดีและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น)	๑๙๘
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๖๔๔๑ ลง ๒๔ พ.ย.๒๕๔๕ เรื่อง การดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์ม	๒๐๐
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๖๘๗๘ ลง ๒๐ พ.ย.๒๕๕๒ เรื่อง กำชับพนักงานสอบสวนศึกษาข้อกฎหมายและประกาศต่างๆ ซึ่งออกตามความในกฎหมาย และการแจ้งข้อกล่าวหา	๒๐๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๓๕๓๓ ลง ๗ ต.ค.๒๕๕๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการชั้นสูตรพินิจศพและการรับแจ้งความบุคคลหาย	๒๐๗
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๕๑๗๗ ลง ๒๗ ธ.ค.๒๕๕๕ เรื่อง แก้ไขชื่อสมุด “สมุดทะเบียนส่งฝังศพ” “สมุดรับแจ้งความคนหาย”	๒๑๒
การสอบสวนผู้เสียหายและพยาน	
-ตร. ที่ ๐๕๐๓(ส)/๔๓๓๔ ลง ๓ ก.ค.๒๕๒๖ เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน (การสอบสวนไม่ครบถ้วนคืนแร่)	๒๑๕

เรื่อง	หน้า
<p>การสอบสวนเด็กหรือเยาวชน (อายุไม่เกิน ๑๘ ปี)</p>	
<p>-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๘๔๘๘ ลง ๒๕ ก.ย.๒๕๔๔ เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง”</p>	๒๑๗
<p>-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๔๕๕/๒๕๔๔ เรื่องปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง”</p>	๒๑๘
<p>-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๐๒๔๔ ลง ๑๒ ม.ค.๒๕๕๒ เรื่อง การแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา</p>	๒๒๒
<p>การสอบสวนผู้ต้องหา</p>	
<p>-ตร. ที่ ๐๖๐๓.๒๑/๓๖๕๓ ลง ๒ พ.ค.๒๕๓๓ เรื่อง กำชับการสอบสวนคดีอาญา (ให้บันทึกเสียงผู้ต้องหา ทำวี ดี โอ คำรับสารภาพ, การกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยาน, ปลดปล่อยตัวชั่วคราว)</p>	๒๒๔
<p>-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๖๘ ลง ๑๘ ม.ค.๒๕๔๓ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติกรณีผู้ต้องหาใช้สิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบสวน</p>	๒๒๖
<p>-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๒๖๗ ลง ๑๘ ต.ค.๒๕๔๔ เรื่อง การขออนุญาตเรียกตัว ส.ส.หรือ ส.ว.ไปทำการสอบสวนในฐานะเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา</p>	๒๒๘
<p>-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๑๗๕ ลง ๒๒ เม.ย.๒๕๔๗ เรื่อง การเรียกตัวผู้ต้องหาไปพบเพื่อรับทราบข้อหา(อ้างถึง คค. ที่ ๐๕๐๓/๖๕๖๘ ลง ๒๒ มี.ค. ๒๕๑๗) เรื่อง การแจ้งข้อหาคดีอาญาให้ผู้ต้องหาทราบ)</p>	๒๓๓
<p>-ตร.ที่ ๐๐๓.๖/๑๐๕๐๖ ลง ๒๒ ธ.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง กำชับการปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา (สอบสวนอายุแท้จริงของผู้ต้องหา)</p>	๒๓๖
<p>-สคก. ที่ นร ๐๕๐๑/๐๓๓๕ ลง ๓๑ มี.ค.๒๕๔๕ เรื่อง หาหรือปัญหาการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ.๒๕๓๐</p>	๒๓๘
<p>-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๓๖๐ ลง ๑ ส.ค.๒๕๔๕ เรื่อง กำชับให้ตรวจสอบข้อมูลบุคคลของผู้ต้องหาหรือผู้ถูกจับ</p>	๒๔๔
<p>การปฏิบัติและสอบสวนกรณีผู้ต้องหาที่เป็นเด็ก หรือเยาวชน</p>	
<p>- อายุไม่ถึง 18 ปี</p>	
<p>-ตร. ค่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๐๕๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓</p>	๒๔๘

เรื่อง	หน้า
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๕๐๕ ลง ๙ ก.ค.๒๕๕๕ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ (เพิ่มเติม)	๒๕๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๒๓๐๔ ลง ๑๐ มิ.ย. ๒๕๕๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนให้ถือปฏิบัติตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๔/๑	๒๖๘
-อายุไม่เกิน ๑๐ ปี	
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๓๔๕๐ ลง ๖ ต.ค.๒๕๕๑ เรื่อง คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่ง ป.อาญา	๒๖๕
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๓๓๐/๒๕๕๑ เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา และที่แก้ไขเพิ่มเติม	๒๗๑
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๓๓๕๔ ลง ๒๖ ส.ค.๒๕๕๓ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่กรณีการสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี (เพิ่มเติม)	๒๗๖
-คำตอบแทนพยาน	
ผู้มีอำนาจอนุมัติจ่ายคำตอบแทน	
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๓๓๒๗ ลง ๒๔ ก.ค.๒๕๕๐ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเรื่องการเบิกจ่ายคำตอบแทนพยานตาม พ.ร.บ.คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๖	๒๘๒
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๓/๔๑๐๗ ลง ๔ ธ.ค.๒๕๕๕ เรื่อง สิทธิผู้เสียหาย ตาม พ.ร.บ. คำตอบแทนผู้เสียหายฯ พ.ศ.๒๕๔๔	๒๘๔
บทที่ ๔ การรวบรวมพยานหลักฐาน	
อำนาจและหน้าที่ของพนักงานสอบสวน	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๓๗๘ ลง ๙ มี.ค.๒๕๔๘ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ อาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ.๒๕๔๗	๒๘๗
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๓๕๕๑ ลง ๓๐ เม.ย.๒๕๕๑ เรื่อง ให้สอบสวนขยายผลถึงนายทุน หรือผู้อยู่เบื้องหลังเมื่อจับกุมไม้พะยูน ไม้ประดู่ และไม้แดงผิดกฎหมาย	๓๐๗
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๐๓๐๕๒ ลง ๑๗ ส.ค.๒๕๕๓ การดำเนินคดีกับกลุ่มบุคคลที่กระทำความผิดที่เกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน	๓๐๘

เรื่อง	หน้า
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/ว ๗๓ ลง ๒๓ ส.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการออก หมายเรียกและขอออกหมายจับผู้ต้องหา	๓๐๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๖๒ ลง ๖ ม.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติการป้องกันและ แก้ไขปัญหายาเสพติดตามนโยบายรัฐบาล	๓๑๑
-ตร. คำนวณที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๐๔๓๕ ลง ๓๑ ม.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แนวทางการ ปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดตามนโยบายรัฐบาล (เพิ่มเติม)	๓๒๐
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๘๘๔ ลง ๗ มี.ค. ๒๕๕๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติของพนักงาน สอบสวน	๓๒๔
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๒๒๕๗ ลง ๒๑ มิ.ย.๒๕๕๕ เรื่อง การเผยแพร่ภาพและรายชื่อ มือปืนรับจ้างในเวปไซด์	๓๒๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ว.๑๑๖ ลง ๒๒ ต.ค.๒๕๕๕ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดตามนโยบายรัฐบาล (เพิ่มเติมครั้งที่ ๒)	๓๒๖
-ตร. ที่ ๐๐๐๗.๓๔/๔๐๑๑ ลง ๒๔ ต.ค.๒๕๕๕ เรื่อง มาตรการป้องกันและ ปราบปรามการแข่งขันรถจักรยานยนต์ในทางสาธารณะ	๓๒๘
การรับฟังพยานหลักฐานของศาล	
-ตร.ที่ ๐๕๐๓.๖/๑๖๔๔๒ ลง ๑๑ ธ.ค.๒๕๓๕ เรื่อง กำชับและซักซ้อมความเข้าใจ เกี่ยวกับ การชี้ตัวผู้ต้องหา การนำผู้ต้องหาซึ่งเกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและ การแถลงข่าว	๓๓๒
-ตร. ที่ มท ๐๖๐๖.๖/๕๒๗ ลง ๑๖ ม.ค. ๒๕๔๕ เรื่อง การปฏิบัติในการชี้ตัวผู้ต้องหา	๓๓๕
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๓๖/๑๒๑๑๕ ลง ๒๖ ก.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง การจัดทำภาพถ่ายในคดีเกี่ยว ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๖๘๘ ลง ๕ เม.ย. ๒๕๔๖ เรื่อง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่า ด้วยการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลัง พ.ศ ๒๕๔๖	๓๔๒
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ว ๖๓ ลง ๒๘ ก.ค. ๒๕๔๕ เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับอำนาจ ของพนักงานสอบสวนตาม ป.วิ อาญา มาตรา ๑๓๒ และการปิดกั้นเว็บไซต์ที่ไม่ เหมาะสมทางอินเทอร์เน็ต	๓๔๔
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๒๒๖ ลง ๑๗ ก.ย. ๒๕๕๐ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติในการ ใช้เครื่องจับเท็จ	๓๔๘

เรื่อง	หน้า
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๘๘๑๐ ลง ๑๑ ธ.ค. ๒๕๕๑ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ให้อยู่ภายในบังคับของกฎหมายและระเบียบ	๓๔๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๔๑๕ ลง ๗ ก.พ. ๒๕๕๕ เรื่อง กำชับการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา กลุ่มมิจฉาชีพปลอมแปลงทองรูปพรรณแล้วนำมาหลอกขายร้านทองคำ	๓๕๐
การควบคุมผู้ต้องหา	
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ว 0003 ลง 6 ม.ค.๒๕2๑ เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด	๓๕๑
-ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๔๗๒๑ ลง ๒๒ ธ.ค. ๒๕๕๔ เรื่อง กำชับการควบคุมผู้ต้องหา หรือผู้ต้องขัง ในสถานีตำรวจทุกแห่งทั่วประเทศ	๓๕๘
การปล่อยชั่วคราว	
-ตร.ที่ ๐๕๐๓.๖๑/๑๑๕๕๕ ลง ๕ ก.ย. ๒๕๓๕ เรื่อง กำชับและชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการปล่อยชั่วคราว	๓๖๐
-ตร.ที่ ๐๖๐๖.๖/๕๗๔๓ ลง ๒๕ เม.ย.๒๕๔๐ เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว	๓๖๓
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๖๔๐๐ ลง ๑๐ ส.ค. ๒๕๔๓ เรื่อง หลักเกณฑ์การให้ทุนความมีสิทธิใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว	๓๖๔
-คำสั่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๕๐๔/๒๕๕๓ เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่ทนายความ	๓๖๕
-ตร. ที่ ๐๐๔.๖/๘๖๓๐ ลง ๑๕ ก.ค. ๒๕๔๕ เรื่อง การปล่อยตัวชั่วคราวกรณีละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า (ตู้เพลง VCD คาราโอเกะ)	๓๖๕
-กค. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๕๓๘ ลง ๒๒ มี.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง ความคืบหน้าในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๓๗๘
- สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๔๗ ลง ๔ มี.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง ขอให้ทบทวนมติ ครม.เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๓๗๕
- กระทรวงพาณิชย์ ที่ พณ ๐๗๐๕/๕๑๘๕ ลง ๒๕ ธ.ค. ๒๕๔๖ เรื่อง ขอให้ทบทวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิด	๓๘๑
- กระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๔๐๕.๓/๑๕๔๖ ลง ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง ขอให้ทบทวนมติ ครม.เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๓๘๒
- กระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๒๐๘.๒/๗๗๗๗ ลง ๒๑ ม.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง ขอให้ทบทวนมติ ครม.เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๓๘๓

เรื่อง	หน้า
- กระทรวงอุตสาหกรรม ที่ อก ๐๓๐๕/๒๑๔ ลง ๒๒ ม.ค. ๒๕๔๗ เรื่อง ขอให้ ทบทวนมติ ครม.เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา	๓๘๔
- ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๒๑๓๔ ลง ๒๗ มี.ค. ๒๕๔๕ เรื่อง สยามคดีตรวจขอเข้าเป็น ประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว	๓๘๕
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๓๗๖ ลง ๒๓ มี.ค.๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการเรียกประกันหรือ หลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาญาตามกฎหมายว่าด้วยกำหนด หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกประกันหรือหลักประกันการปล่อย ชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน พ.ศ. ๒๕๔๕	๓๘๗
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ว ๐๕๗ ลง ๒๘ มี.ค.๒๕๕๐ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าพนักงานตำรวจ	๓๘๑
-คำสั่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๘๐/๒๕๕๑ เรื่อง การกำหนดวงเงินประกัน การ กำหนดหลักทรัพย์ที่อาจใช้เป็นหลักทรัพย์และการใช้บุคคลเป็นประกัน ในการ ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน	๓๘๓
- ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๖๑๓๓ ลง ๒๑ ก.ค. ๒๕๕๑ เรื่องกำชับแนวทางปฏิบัติในการ แถลงข่าว และการใช้สิทธิประกันตัวผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ตามคำสั่ง ตร. ที่ ๒๖๐/๒๕๔๖	๔๐๐
-คำสั่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือ หลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ	๔๐๒
-ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วย หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการ เรียกประกัน หรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา หรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๘	๔๑๑

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๕ ของกลางคดีอาญา	
ของกลางในคดีอาญา การรวบรวมของกลางประกอบคดี อำนาจในการยึดของกลาง	
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๓๑๘ ถึง ๑๒ พ.ค. ๒๕๕๑ เรื่อง คณะกรรมการกฤษฎีกา วินิจฉัยการดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมาย ป่าไม้	๔๒๐
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๓๒/๒๕๕๑ เรื่อง การดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ของกลางกับสำนวนการสอบสวน	๔๒๓
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๖๕๐ ถึง ๑๕ พ.ค. ๒๕๔๔ เรื่อง การทำลายวัตถุระเบิดของกลาง การคืนของกลางในคดีอาญา	๔๓๒
-ตร. ที่ ๐๖๐๖.๖/๑๕๓๒๐ ถึง ๓ พ.ย. ๒๕๔๐ เรื่อง การคืนรถยนต์ของกลางตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒	๔๓๔
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๖๕๖๕ ถึง ๑๖ ธ.ค. ๒๕๔๘ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการ คืนรถหรือของกลาง	๔๓๕
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง เรื่องเสร็จที่ ๔๓๖/๒๕๓๐ เรื่อง การ คืนของกลางตามมาตรา ๘๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา	๔๓๗
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๔๑๕๗ ถึง ๕ พ.ย. ๒๕๕๓ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการขอคืน สิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ในระหว่างการดำเนินคดี	๔๔๑
-กฎกระทรวง กำหนดวิธีการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ ประโยชน์ พ.ศ. ๒๕๕๓	๔๔๕
ของกลางที่มีระเบียบหรือข้อตกลงในการเก็บรักษาเป็นพิเศษ	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๕๐๕ ถึง ๓ เม.ย. ๒๕๔๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับของกลาง ในคดีความผิดเกี่ยวกับป่าไม้	๔๕๔
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๒๒๘ ถึง ๒๑ มี.ค.๒๕๕๐ เรื่อง การสอบสวนคดีความผิด เกี่ยวกับการป่าไม้	๔๕๕
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๗๓๐๐ ถึง ๒๔ ก.ย. ๒๕๕๑ เรื่อง การปฏิบัติต่อของกลางใน คดีที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์	๔๕๖

เรื่อง	หน้า
การปฏิบัติเกี่ยวกับของกลาง	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๕๑๐ ลง ๑๐ พ.ค. ๒๕๔๔ เรื่อง ให้กำชับพนักงานสอบสวนแจ้ง นายทะเบียนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒	๔๕๗
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๑๑๕๗ ลง ๕ ก.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง ชักข้อมแนวทางปฏิบัติในการเก็บ รักษาของกลาง	๔๕๘
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๒๑๑๒ ลง ๒๖ ก.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับรถที่จอด ไว้ตามสถานีตำรวจ	๔๖๐
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๖๓๑๘ ลง ๒๕ มิ.ย. ๒๕๔๖ เรื่อง กำชับแนวปฏิบัติในการตรวจยึด รถของกลาง (เพิ่มเติม)	๔๖๒
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๘๐๖ ลง ๒๐ มี.ค. ๒๕๔๖ เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับ การจัดเก็บตัวอย่างของกลางที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด	๔๖๓
-กรมบัญชีกลาง ที่ กค(กาวพ)๐๔๐๘.๔/๑๒๕๔ ลง ๑๗ ม.ค. ๒๕๔๘ เรื่อง ขื้อหาหรือ ปัญหาการขออนุมัตินำของกลางในคดีอาญามาใช้ประโยชน์ในราชการ	๔๖๕
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ว. ๐๐๘๕ ลง ๑๕ ต.ค. ๒๕๕๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับ ของกลาง	๔๖๖
-สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ค่วนที่สุด ที่ ผผ ๑๒/๔๗๕๘ ลง ๓ ต.ค. ๒๕๕๒ เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดิน	๔๖๗
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๑๑๓๖ ลง ๒๒ มี.ค. ๒๕๕๔ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการ เก็บรักษาของกลาง	๔๗๑
ข้อปฏิบัติสำหรับพนักงานสอบสวนในการส่งของกลาง	
-ตร. ที่ ๐๕๐๓.๖/๔๑๔๐ ลง ๔ เม.ย. ๒๕๓๘ เรื่อง การดำเนินคดีตาม พ.ร.บ. ศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๕	๔๗๒
-กรมศุลกากร ที่ ๐๖๐๗/๐๕๘๕๔ ลง ๑๓ มี.ค. ๒๕๓๘ เรื่อง การดำเนินคดีตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๕ ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้จับกุม	๔๗๓

เรื่อง	หน้า
บทที่ ๖ การเปรียบเทียบคดีอาญา	
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ว ๐๐๗๓ ลง ๒๕ ก.ย. ๒๕๕๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติการเปรียบเทียบคดีอาญา และการออกใบเสร็จรับชำระเงินของพนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานตำรวจที่มีหน้าที่รับเงิน	๔๗๖
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๖/ว ๑๐๐ ลง ๑๗ ก.ย. ๒๕๕๕ เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าพนักงานจราจรและเจ้าพนักงานตำรวจบนทางหลวงพิเศษและทางหลวง	๔๗๘
เงินค่าปรับ	
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๑๕๗ ๑๔ ก.ย. ๒๕๕๐ เรื่อง กรมบัญชีกลางตอบข้อหารือเงินค่าปรับตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.๒๕๒๒	๔๘๑
การเปรียบเทียบคดีตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒	
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๑๕๘ ลง ๑๗ ม.ค. ๒๕๕๕ เรื่อง การเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการขับรถโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ	๔๘๓
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๐๗๖๕ ลง ๑๐ ต.ค. ๒๕๔๖ เรื่อง แนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการดำเนินคดีกับเจ้าของรถที่อนุญาตหรือยินยอมให้ผู้ไม่มีใบอนุญาตขับขี่ขึ้นารถไปแข่งในทาง โดยไม่ได้รับอนุญาต	๔๘๔
บทที่ 7 การผิดฟ้อง ฝากขัง การอายัดตัวผู้ต้องหา	
การฝากขังคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลอาญา หรือศาลจังหวัด	
-ตร. ที่ ๐๖๑๐/๑๕๑๕๖ ลง ๒๐ ธ.ค. ๒๕๒๗ เรื่องกำชับพนักงานสอบสวนให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อเร่งรัดการพิจารณาคดี	๔๘๕
-คค. ที่ ๐๖๐๓.๓/๕๓๖๖ ลง ๘ พ.ย. ๒๕๓๑ เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบ	๔๘๗
การอายัดตัวผู้ต้องหา	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๖๑๐ ลง ๑๖ ก.ย. ๒๕๔๖ เรื่องแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา	๔๘๐
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๐๖๗๐๗ ลง ๑๐ พ.ย. ๒๕๕๒ เรื่อง ข้อปฏิบัติในการนำผู้ป่วยเข้ารับการรักษาที่สถาบันกัลยาณราชนครินทร์	๔๘๓

เรื่อง	หน้า
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๓๓/๐๑๒๘๔ ลง ๒๕ มี.ค. ๒๕๕๓ เรื่องกำกับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา	๕๐๐
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๓๘๒๘ ลง ๑๒ ต.ค. ๒๕๕๓ เรื่องกำกับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา	๕๐๒
-ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๕๖๘ ลง ๑๑ มี.ค. ๒๕๕๔ เรื่องการอายัดตัวผู้ต้องหาต่อเรือนจำหรือทัณฑสถาน	๕๐๓
การโอนตัวผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่น	
-ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๖๑๖๗ ลง ๒๐ พ.ค. ๒๕๔๕ เรื่องแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่น	๕๐๕
-อส.ที่ อส(สฝปฝ.)๐๐๑๘/ว ๑๔๕ ลง ๓๐ ก.ย. ๒๕๔๑ เรื่องแนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน	๕๐๗
แนวทางการออกหมายขังในคดีอาญา	
-คค.ควน ที่ ๐๐๐๔.๖/๔๖๕๕ ลง ๕ ต.ค. ๒๕๔๕ เรื่องระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการออกหมายขังในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕	๕๑๐
-ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ลง ๗ ต.ค.๒๕๔๕ เรื่องระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายขังในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕	๕๑๑
แนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕	
-ตร.ควนที่สุด ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๑๕๒ ลง ๓ มี.ค. ๒๕๔๖ เรื่องแนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕	๕๑๕
-คค.ที่ ๐๐๐๔.๖/๒๔๕๔ ลง ๑๑ มี.ค. ๒๕๔๖ เรื่องแนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ (เพิ่มเติม)	๕๒๐
-ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๐๓๕๕๑ ลง ๒๒ ก.ย. ๒๕๕๓ เรื่องกำกับการปฏิบัติ พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕	๕๒๓
-ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๒๕๕๖ ลง ๑๑ ก.ค. ๒๕๕๕ เรื่องให้ระบุเลขประจำตัวประชาชนในคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์การเสพติดการติดยาเสพติด(พ.๑)	๕๒๕

เรื่อง	หน้า
บทที่ 8 การมีความเห็นทางคดี อำนาจทำความเห็นทางคดี การส่งสำนวนให้ พนักงานอัยการและการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง	
การมีความเห็นทางคดี	
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๔๗๗๘ ลง ๑๗ เม.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการ การทำความเห็นทางคดีและถอนเลขคดี	๕๒๖
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๐๖๑๕ ลง ๒๗ ส.ค.๒๕๔๕ เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับสำนวน การสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกันและคดีที่ผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำ พิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่น	๕๒๘
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๓๔/๒๕๔๔ เรื่อง ทारीปัญหา ข้อกฎหมายกรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวน	๕๓๐
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๓๖/๕๕๕ ลง ๒๑ ม.ค. ๒๕๔๖ เรื่อง กำชับการมีความเห็นสั่งคดีและการ ปรับบทกฎหมายของพนักงานสอบสวน	๕๓๘
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๒๘๐๕ ลง ๒๐ มี.ค. ๒๕๔๖ เรื่อง การพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต จับขังของผู้ที่จับขังรถโดยประมาท	๕๓๙
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๒๑/๐๒๕๕ ลง ๑๐ ม.ค. ๒๕๕๑ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการทำ สำนวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด	๕๔๑
-อส.ที่ อส ๐๐๒๗(ปผ)/๑๔๐๖๔ ลง ๒๘ ก.ย. ๒๕๕๐ เรื่อง ทारीแนวทางปฏิบัติใน การสั่งสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด	๕๔๓
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๒๑/๑๕๔๕ ลง ๓ พ.ค. ๒๕๕๐ เรื่อง ขอทारीแนวทางปฏิบัติในการ สั่งสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด	๕๔๕
-อส.ที่ อส(สฟปผ)๐๐๑๘/๑๔๔๘๒ ลง ๔ ต.ค. ๒๕๔๙ เรื่อง ทारीข้อขัดข้องจากการ ปฏิบัติในการสั่งสำนวน	๕๔๙
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๖๔๕ ลง ๑๕ ก.พ.๒๕๕๐ เรื่อง การสอบสวนดำเนินคดีกับ ผู้ต้องหาในคดีอาชญากรรม(มีความเห็นว่าควรให้นำผู้ต้องหาไปรับการบำบัดรักษา)	๕๕๑
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๑๔๔ ลง ๑๗ ส.ค. ๒๕๕๐ เรื่อง แจ้งผลการทारीอัยการสูงสุด เรื่องสำนวนการสอบสวนคดีอาญาตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๔๐(๑)	๕๕๔
-อส.ที่ อส(สฟปผ)๐๐๑๘/๑๗๖๓๐ ลง ๕ พ.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง ปัญหาการสืบสวน สอบสวนคดีอาญา	๕๕๕

เรื่อง	หน้า
ระยะเวลาการสอบสวน	
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๓๖๐๕ ลง ๒๒ มิ.ย.๒๕๔๕ เรื่อง แนวทางการสอบสวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนตาม ป.วิ อาญา มาตรา ๑๓๔	๕๕๖
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๕/๐๕๗๗๗ ลง ๑๖ ก.ย.๒๕๕๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการทำสำนวนการสอบสวนตามคำสั่ง ตร.ที่ ๕๖๐/๒๕๓๗	๕๕๘
อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดเกี่ยวกับการสอบสวนคดี	
-ตร.ที่ ๐๕๐๓(ส)/๑๔๖๔๕ ลง ๑๕ พ.ค. ๒๕๒๖ เรื่อง ผลการพิจารณาข้อหาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่ตั้งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม	๕๖๒
-ตร. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๔๒๓ ลง ๑๓ พ.ค.๒๕๕๑ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติกรณีผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม	๕๖๔
การดำเนินการที่เกี่ยวข้องภายหลังส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ	
-ตร.ที่ ๐๕๐๓(ส)/๑๕๖๘๕ ลง ๘ ก.ค. ๒๕๒๔ เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้ที่เกี่ยวข้อง	๕๘๐
-ตร.ที่ ๐๕๐๓.๓๑/๗๔๗ ลง ๒๘ ม.ค. ๒๕๔๐ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา	๕๘๒
การส่งสำนวนการสอบสวน	
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ว ๐๐๑๓ ลง ๒๐ ก.พ. ๒๕๕๒ เรื่อง ทาหรือแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเอง	๕๘๔
-ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๓๕๒๑ ลง ๒๘ ก.ย. ๒๕๕๕ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่การประสานงานและการส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา	๕๘๕
-ตร. ที่ ๐๖๐๓.๒/๒๗๕๘ ลง ๑๗ เม.ย. ๒๕๓๒ เรื่อง การประสานงานและส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา	๕๙๐
-กค. ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๓๕๒๒ ลง ๒๑ ธ.ค. ๒๕๔๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน	๕๙๒
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๕๔๐ ลง ๓ ก.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการทำสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติม	๕๙๓

เรื่อง	หน้า
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๘๐๕๑ ลง ๑๑ ส.ค. ๒๕๔๖ แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ	๖๐๐
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ เรื่องเสร็จที่ ๔๐๒/๒๕๔๖	๖๐๒
-บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทาหรือเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน เรื่องเสร็จที่ ๓๖๖/๒๕๔๖	๖๑๓
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๑๑๒๕ ลง ๑๖ ก.พ. ๒๕๔๕ เรื่อง กำห้ามการปฏิบัติ และพิจารณาข้อบกพร่องพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่รับผิดชอบสำนวนการสอบสวนที่ ตร. ได้สั่งการให้สอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งอัยการสูงสุดแต่ไม่ดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว	๖๒๑
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๒/๕๓๘๒ ลง ๔ ธ.ค.๒๕๕๐ เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในเรื่องการทำความเห็นทางคดี ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๔๕	๖๒๒
-ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๒๓๔๘ ลง ๑๒ ก.ค. ๒๕๕๔ เรื่อง การสอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งของอัยการสูงสุด	๖๒๔
บทที่ ๕ การปฏิบัติระหว่างการพิจารณาคดีในชั้นศาล	
การสืบพยานต่อเนื่อง	
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๕๕๒ ลง ๒๔ ก.ย. ๒๕๔๖ เรื่องแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาคดีต่อเนื่อง และการใช้หลักประกันในชั้นสอบสวนเป็นหลักประกันในชั้นศาล	๖๒๕
ศูนย์ติดตามพยานของสถานีตำรวจ	
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๖๑๕ ลง ๑๖ ก.ค. ๒๕๔๗ เรื่องการจัดตั้งงานส่งหมายและติดตามพยานในคดีอาญา	๖๒๗
-ตร.ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ ว ๑๑๔ ลง ๓๑ ส.ค. ๒๕๕๐ เรื่องกำห้ามการจัดตั้งงานส่งหมาย และติดตามพยานในคดีอาญา การเป็นพยานศาล การส่งหมายเรียกพยาน การควบคุมพยาน การติดตามพยาน และการรายงานผลการดำเนินการตามหมายศาล	๖๒๙
-ตร.ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๐๔.๖/๑๘๗๕ ลง ๑๑ ก.พ. ๒๕๔๕ เรื่อง ให้กำห้ามการปฏิบัติกรณีพยานศาล ของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติม	๖๓๒

เรื่อง	หน้า
การคุ้มครองพยาน	
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๐๑๖ ลง ๓ มี.ค. ๒๕๕๒ เรื่องกำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญา	๖๓๔
-ตร.ที่ ๐๐๐๔.๖/๗๒๐๑ ลง ๓๐ ส.ค. ๒๕๔๓ เรื่องระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๓	๖๔๒
-ตร.ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๐๒๔๔ ลง ๑๒ ม.ค. ๒๕๕๒ เรื่อง การแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา	๖๖๕
บทที่ ๑๐ การทำสำนวนการสอบสวน	
-ตร.ส่วนมาก ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๔๕๐๑ ลง ๓ ต.ค.๒๕๕๐ แนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และการรายงานคดี	๖๑๓
-ตร.ส่วนที่สุด ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๕๑๙๓ ลง ๑๓ พ.ย.๒๕๕๐ แนวทางปฏิบัติกรเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนคดีอาญา และการออกเลขคดี (เพิ่มเติม)	๗๐๔
-ตร.ส่วนที่สุด ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/๐๕๐๙๖ ลง ๒๕ ธ.ค.๒๕๕๑ แก้ไขแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และการรายงานคดี และการกำหนดแนวทางปฏิบัติในการเพิ่มประสิทธิภาพงานสอบสวน	๗๐๘
-คำสั่ง ตร.ที่ ๔๗๒/๒๕๕๐ ลง ๒๑ ส.ค.๒๕๕๐ เรื่อง การทำสำนวนการสอบสวน (เพิ่มเติม) การเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวน การเก็บสำเนาสำนวน	๗๑๐
-คดีความรุนแรงในครอบครัว (คู่มือการปฏิบัติงานตาม พ.ร.บ.คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ของ ตร.	๗๒๐

บทที่ ๑

พนักงานสอบสวน

บทที่ ๑ พนักงานสอบสวน

การเป็นพนักงานสอบสวน

การเป็นพนักงานสอบสวน ป.วิ.อาญา มาตรา ๒ (๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนมีอำนาจในการสอบสวนคดีอาญา ที่เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดในเขตของอำนาจการสอบสวน เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็น หรือเพื่อความสะดวกก็อาจจะให้พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้ต้องหาอยู่ที่อยู่ หรือท้องที่ที่ผู้ต้องหาถูกจับ เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบก็ได้ แต่ถ้าในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน พนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้นจะเป็นผู้วินิจฉัย

อำนาจในการสอบสวนคดีอาญา

-ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหา มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

-อัยการสูงสุด หรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคดี การกระทำความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทย ที่ได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย และให้ดุลพินิจในการ มอบหมายหน้าที่การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนั้น ให้พนักงานอัยการคนใดหรือพนักงานสอบสวนคนใด เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ หนังสือ คค. ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ ๑๓๓๑ ลงวันที่ ๒๕ ธ.ค.๒๕๔๕ เรื่อง ทารือปัญหาการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้ กระทำลงนอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๒๐

การชี้ขาดอำนาจการสอบสวน

ในจังหวัดเดียวกัน ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดชี้ขาด ในกรุงเทพมหานครให้ผู้บังคับบัญชา ของพนักงานสอบสวนซึ่งมีตำแหน่งตั้งแต่ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด แต่ถ้า ในระหว่างหลายจังหวัดให้อัยการสูงสุดเป็นผู้ชี้ขาด การรอกำชี้ขาดนั้นไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๓๖/๑๖๓๗๑ ลงวันที่ ๑๗ พ.ย. ๒๕๔๕ เรื่อง ทารือปัญหา การสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ ๒๘๘/๒๕๔๘ ของ บก.ป.

กฎกระทรวง ข้อบังคับ

-กฎกระทรวง กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และกฎกระทรวง กำหนดการสอบสวน ความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับ ที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕

- กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการทำสำนวนสอบสวนร่วมกันระหว่าง พนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ภาค ๑

ข้อความเบื้องต้น

ลักษณะ ๑

หลักทั่วไป

มาตรา ๑ ในประมวลกฎหมายนี้ ถ้าคำใดมีคำอธิบายไว้แล้ว ให้ถือตามความหมายดังกล่าว
อธิบายไว้ เว้นแต่ข้อความในตัวบทจะขัดกับคำอธิบายนั้น

มาตรา ๒ ในประมวลกฎหมายนี้

คดีอาญา

(๑) “ศาล” หมายความว่า ศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งใช้อำนาจทำการอันเกี่ยวกับ

ศาล

(๒) “ผู้ต้องหา” หมายความว่า บุคคลผู้ถูกหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อ

(๓) “จำเลย” หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกฟ้องยังศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

(๔) “ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดฐาน
ใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔, ๕ และ ๖

(๕) “พนักงานอัยการ” หมายความว่า เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลทั้งนี้จะเป็น
ข้าราชการในกรมอัยการหรือเจ้าพนักงานอื่นผู้มีอำนาจเช่นนั้นก็ได้

(๖) “พนักงานสอบสวน” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่
ทำการสอบสวน

(๗) “คำร้องทุกข์” หมายความว่า การที่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อเจ้าหน้าที่ตาม
บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่ก็ตามซึ่ง
กระทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย และการกล่าวหาเช่นนั้นได้กล่าวโดยมีเจตนาจะให้ผู้กระทำ
ความผิดได้รับโทษ

(๘) “คำกล่าวโทษ” หมายความว่า การที่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อ
เจ้าหน้าที่ ว่ามีบุคคลรู้ตัวหรือไม่ก็ดี ได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งขึ้น

(๑๑) “การสอบสวน” หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการ
ทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่
กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดีอาญา โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ 1331 วันที่ 29 ธันวาคม 2549

เรื่อง หรือปัญหาการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลง
นอกราชอาณาจักรตาม ป.วิ อาญา มาตรา 20

เรียน ผบช.ภ., น., ปส., สตม., และ ผบช.ภ. 1 - 9

ด้วย ตร. มีบันทึกสั่งการ ลง 22 ธ.ค.2549 ท้ายหนังสือ 0001(กมส1)/834 ลง
15 ธ.ค. 2549 ให้ กมส. แจ้งเวียนผลการตอบข้อหารือปัญหาข้อกฎหมายของสำนักงานอัยการ
สูงสุดกรณีการสอบสวนความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรตาม
ป.วิ อาญา มาตรา 20 เพื่อให้กำชับพนักงานสอบสวนที่เกี่ยวข้องให้ระมัดระวังในการสอบสวน
ต่อไป

กมส. จึงขอส่งสำเนาผลการตอบข้อหารือและเอกสารที่เกี่ยวข้องมายังท่านเพื่อ
โปรดแจ้งกำชับพนักงานสอบสวนในสังกัดเพื่อทราบและดำเนินการโดยถูกต้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา พร้อมนี้ได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

จำนวน แผ่น

พล.ต.ต.

(ชัชวาลย์ สุขสมจิตร์)

รอง ผบช.๙ ปรรท.ผบช.กมส.

ด่วนที่สุด

ที่ อส 0036/ 16371

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบศพ กรุงเทพฯ 10200

๑๖ พฤศจิกายน 2549

เรื่อง หรือปัญหาการสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและส่งสำนวนการสอบสวนคดีที่ 288/2548
ของกองบังคับการปราบปราม

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ ตช 0031.212/5233 ลงวันที่ 19 กันยายน 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอหารือปัญหาการสอบสวนความผิดนอกราชอาณาจักรและ
ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ 288/2548 ของพนักงานสอบสวน กองกำกับการ 5 กองบังคับการ
ปราบปรามไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20
ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาเห็นว่า ความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยที่ได้
กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 นั้น พิจารณา
ตามสภาพภูมิศาสตร์เป็นสำคัญ การกระทำความผิดในคดีนี้ แม้จะถือว่าเป็นกรณีที่มีความผิดนั้นได้กระทำ
ในราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5 แต่การกระทำความผิดดังกล่าวเกิดขึ้นนอกราช-
อาณาจักรไทย อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจึงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 นอกจากนี้การพิจารณาการกระทำความผิดในคดีนี้จะต้อง
พิจารณาการกระทำของผู้ต้องหาทุกคนรวมกัน ไม่อาจพิจารณาแยกส่วนการกระทำของผู้ต้องหาแต่ละคนได้
เนื่องจากผู้ต้องหาทุกคนได้ร่วมกันกระทำความผิดในฐานะเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83
การสอบสวนที่พนักงานสอบสวนได้กระทำแล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาที่ 1, 2 และ 5 นั้นน่าจะเป็นการ
เข้าใจคลาดเคลื่อน ขอบที่จักต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 20 ตามเหตุผล
ดังกล่าว

/ อัยการสูงสุด ...

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้วมอบหมายหน้าที่ในการสอบสวนตามสำนวนคดีอาญาที่ 288/2548 ให้ผู้บังคับการกองปราบปราม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ โดยให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานอัยการ สำนักงานคดีอาญา ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

(1)หารือกับพนักงานอัยการเพื่อร่วมกันวางแนวทางการสอบสวน โดยให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ปฏิบัติการ

(2) แจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมสอบสวนพยานหรือผู้ต้องหา และเข้าร่วมในการรวบรวมพยานหลักฐานอื่น

(3) ในกรณีที่พนักงานสอบสวนจะต้องใช้มาตรการบังคับกับบุคคลโดยการออกหมายอาญา เช่น หมายค้น หรือหมายจับ ให้พนักงานสอบสวนหารือกับพนักงานอัยการก่อนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป ยกเว้นในกรณีจำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งพนักงานสอบสวนไม่อาจขอความเห็นจากพนักงานอัยการดังกล่าวได้ทัน

(4) เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการในท้องที่ซึ่งมีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบและโปรดดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจุตสิงห์ วสันตสิงห์)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานต่างประเทศ

โทร. 0-2515-4656

โทรสาร 0-2515-4657

e-mail : inter@ago.go.th

กฎกระทรวง
กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร
โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑^๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ความผิดอาญาตามกฎหมายดังต่อไปนี้ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้

- (๑) กฎหมายว่าด้วยกองอาสารักษาดินแดน
- (๒) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า
- (๓) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียไร
- (๔) กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร
- (๕) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๖) กฎหมายว่าด้วยการพนัน
- (๗) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ
- (๘) กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๙) กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน
- (๑๐) กฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่
- (๑๑) กฎหมายว่าด้วยภาษีป้าย
- (๑๒) กฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน
- (๑๓) กฎหมายว่าด้วยยศและเครื่องแบบผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่กองอาสารักษาดินแดน
- (๑๔) กฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ
- (๑๕) กฎหมายว่าด้วยโรงแรม
- (๑๖) กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๘/ตอนที่ ๕๐ ก/หน้า ๒๐/๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๔

(๑๗) กฎหมายว่าด้วยสัตว์พาหนะ

(๑๘) กฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน

(๑๙) กฎหมายว่าด้วยอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน เว้นแต่ความผิดที่มีโทษตามมาตรา ๗๒ มาตรา ๗๒ ทวิ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ และ มาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจเป็นผู้สอบสวน

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายในข้อ ๒ เป็นการกระทำความผิดเดียวที่เป็นความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย ถ้าความผิดอาญาตามกฎหมายในข้อ ๒ เป็นความผิดที่มีโทษหนักที่สุด ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายอื่นนั้นด้วย

ข้อ ๔ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งปลัดอำเภอผู้ปฏิบัติหน้าที่ ณ ที่ว่าการกิ่งอำเภอ หรือที่ว่าการอำเภอเป็นพนักงานสอบสวนสำหรับกิ่งอำเภอหรืออำเภอนั้น

ให้ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอหรือนายอำเภอ เป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๘ วรรคสี่ และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร ผู้ว่าราชการจังหวัด รองผู้ว่าราชการจังหวัด หรือปลัดจังหวัดซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย จะเข้ามาเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๘ วรรคสี่ และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในคดีใดคดีหนึ่งที่อยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอหรืออำเภอที่อยู่ในจังหวัดนั้นก็ได้

ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจขอให้อธิบดีกรมการปกครองแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในสังกัดกรมการปกครองไปร่วมสอบสวนในคดีใดคดีหนึ่งที่อยู่ในท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดก็ได้

ข้อ ๕ ในกรณีจำเป็นหรือมีเหตุอันสมควร ผู้ว่าราชการจังหวัดใดอาจประสานขอให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจซึ่งมีอำนาจสอบสวนในจังหวัดนั้น เข้าทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองในท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดก็ได้

ข้อ ๖ ในการสอบสวนโดยปกติให้ใช้ที่ว่าการกิ่งอำเภอ ที่ว่าการอำเภอ หรือศาลากลางจังหวัดที่อยู่ในเขตท้องที่กิ่งอำเภอ อำเภอ หรือจังหวัดนั้น แล้วแต่กรณี เป็นสถานที่ทำการสอบสวน เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกจะไปทำการสอบสวนที่ใดก็ได้ตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ให้บันทึกเหตุดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

ข้อ ๗ ในกรณีจำเป็นจะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้ในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองควบคุมผู้ต้องหาไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง

ข้อ ๘ การส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และให้นำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวของสำนักงานอัยการสูงสุดและสำนักงานตำรวจแห่งชาติมาใช้บังคับ โดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๙ ในคดีที่มีผู้ร่วมกระทำความผิดหลายคนและเป็นคดีที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองได้พยายามสืบสวนสอบสวนหาพยานหลักฐานอย่างเต็มความสามารถแล้ว แต่ไม่อาจหาพยานหลักฐานในคดีนั้นได้ หรือพยานหลักฐานที่มีอยู่ไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งหมดหรือบางส่วนได้ พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองอาจพิจารณากันผู้ต้องหาซึ่งไม่ใช่ตัวการสำคัญไว้เป็นพยาน ทั้งนี้ การพิจารณาดังกล่าวให้คำนึงถึงความน่าเชื่อถือของพยานและประโยชน์แห่งคดีด้วย

ในการกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำความเข้าใจโดยระบุเหตุผลและความจำเป็นเพื่อขออนุญาตเสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนและผู้ว่าราชการจังหวัดตามลำดับ ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นควรอนุญาต ให้ทำหนังสือเพื่อขอความเห็นจากพนักงานอัยการก่อนที่จะพิจารณาอนุญาต และเมื่อพนักงานอัยการให้ความเห็นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองถือปฏิบัติตามความเห็นของพนักงานอัยการ

ในกรณีที่พนักงานอัยการให้ความเห็นว่าควรอนุญาต ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยาน และให้สรุปสำนวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น

ข้อ ๑๐ เมื่อพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมด้วยความเห็นต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนโดยมิชักช้า และให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการตามมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ ๑๑ เมื่อไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของการสอบสวนหรือทำความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๐ (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี และได้สืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือนนับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบของการสอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้

(๒) ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าสามปี และได้สืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าหกเดือนนับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวน

ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม (๑) หรือ (๒) ส่งสำนวนพร้อมด้วยบันทึกเหตุที่ส่งการสอบสวนหรือความเห็นที่ควรให้ส่งการสอบสวน แล้วแต่กรณี ไปยังพนักงานอัยการ

ข้อ ๑๒ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทย รองปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย อธิบดีกรมการปกครอง รองอธิบดีกรมการปกครอง ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง ผู้อำนวยการสำนักการสอบสวน และนิติการ กรมการปกครอง และผู้อำนวยการส่วนและหัวหน้ากลุ่มงานในสำนักการสอบสวนและนิติการ กรมการปกครอง มีอำนาจควบคุม ตรวจสอบหรือแนะนำเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปตามกฎหมาย

ในระดับจังหวัด ให้ผู้บังคับบัญชาฝ่ายปกครองตั้งแต่ปลัดจังหวัดขึ้นไป มีอำนาจควบคุม ตรวจสอบ หรือแนะนำเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปตามกฎหมาย

ข้อ ๑๓ คดีอาญาใดที่ได้ดำเนินการสอบสวนไปก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการต่อไปตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยระเบียบการสอบสวนคดีอาญาบางประเภท ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๐ จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ บัญญัติให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อวางระเบียบการงานตามหน้าที่ให้การดำเนินคดีอาญาเป็นไปโดยเรียบร้อย ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของตน ประกอบกับมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๙๖ บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่และปลัดอำเภอมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครได้ และเพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจของกระทรวงมหาดไทยในการรักษาความสงบเรียบร้อย การอำนวยความเป็นธรรม และให้การบังคับใช้กฎหมายตามภารกิจเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรกำหนดให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร รวมทั้งทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ปริญานุช/ผู้จัดทำ
๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

ณัฐวดี/ตรวจ
๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

กฎกระทรวง

กำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร

โดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๕๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ แห่งกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒ ความผิดอาญาตามกฎหมายดังต่อไปนี้ ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้

- (๑) กฎหมายว่าด้วยกองอาสารักษาดินแดน
- (๒) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการขายทอดตลาดและค้าของเก่า
- (๓) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการเรียไร
- (๔) กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร
- (๕) กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๖) กฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับ
- (๗) กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
- (๘) กฎหมายว่าด้วยบัตรประจำตัวประชาชน
- (๙) กฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่
- (๑๐) กฎหมายว่าด้วยภาษีป้าย

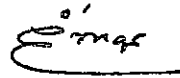
- (๑๑) กฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดิน
- (๑๒) กฎหมายว่าด้วยยศและเครื่องแบบผู้บังคับบัญชาและเจ้าหน้าที่กองอาสารักษาดินแดน
- (๑๓) กฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ
- (๑๔) กฎหมายว่าด้วยโรงแรม
- (๑๕) กฎหมายว่าด้วยสัตว์พาหนะ
- (๑๖) กฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๗ แห่งกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภท ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๗ ในกรณีจำเป็นจะต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้ในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองควบคุมผู้ต้องหาไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง เว้นแต่ไม่มีสถานที่ควบคุมเช่นว่านั้น ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองมอบตัวผู้ต้องหาฝากควบคุมไว้ ณ สถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตั้งอยู่และให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการควบคุมไว้”

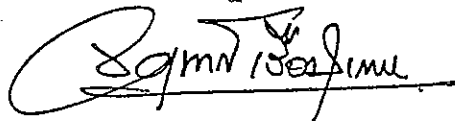
ข้อ ๔ คดีอาญาใดที่ได้ดำเนินการสอบสวนอยู่ในวันก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ ให้ดำเนินการสอบสวนต่อไปตามกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร)

นายกรัฐมนตรี

(นายจรัสพงศ์ เรืองสุวรรณ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภท
ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๕

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดการสอบสวนความผิดอาญาบางประเภทในจังหวัดอื่น
นอกจากกรุงเทพมหานครโดยพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อแก้ไขการกำหนดกฎหมายที่ให้
พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองสอบสวนได้ และแก้ไขสถานที่ควบคุมผู้ต้องหา

เหตุผล

โดยที่ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน กฎหมายว่าด้วยสถานบริการ และกฎหมายว่าด้วย
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน มีสถิติการเกิดคดีสูง ซึ่งอาจเกี่ยวพัน
กับอาชญากรรมร้ายแรง สมควรแก้ไขให้พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจสอบสวนในความผิดดังกล่าว และเพื่อไม่ให้
เกิดปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ควบคุมผู้ต้องหา สมควรแก้ไขโดยกำหนดข้อยกเว้นให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
มอบตัวผู้ต้องหาฝากควบคุมไว้ ณ สถานที่ตำรวจแห่งท้องที่ที่ทำการของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตั้งอยู่และ
ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทำการควบคุมไว้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

กฎกระทรวง
กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการทำสำนวนสอบสวนร่วมกัน
ระหว่างพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ
พ.ศ. ๒๕๕๓^๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ และมาตรา ๑๕๕/๑ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เมื่อมีกรณีที่ต้องทำสำนวนสอบสวนร่วมกันตามมาตรา ๑๕๕/๑ ให้พนักงานสอบสวนรีบแจ้งไปยังพนักงานอัยการในท้องที่มีเขตอำนาจในโอกาสแรกเท่าที่จะพึงกระทำได้เพื่อเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวนกับพนักงานสอบสวน

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง อาจทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจาก็ได้ ในกรณีที่แจ้งด้วยวาจาให้พนักงานสอบสวนบันทึกการแจ้งไว้ในสำนวนสอบสวนด้วย

ข้อ ๒ เมื่อพนักงานอัยการได้รับแจ้งตามข้อ ๑ ให้พนักงานอัยการมีหน้าที่เข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน แต่ในกรณีที่มีเหตุขัดข้องอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทำให้พนักงานอัยการไม่อาจเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวนกับพนักงานสอบสวนได้ ให้พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบโดยเร็ว ในกรณีเช่นนี้ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุที่พนักงานอัยการไม่สามารถเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน และให้รอพนักงานอัยการเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนและมีเหตุอันควรไม่อาจรอพนักงานอัยการเข้าร่วมในการทำสำนวนสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนทำสำนวนสอบสวนไปพลางก่อนได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอพนักงานอัยการไว้ในสำนวนสอบสวน และให้ถือว่าการทำสำนวนสอบสวนนั้นชอบด้วยกฎหมาย

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๗/ตอนที่ ๓๗ ก/หน้า ๑๖/๙ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อ ๓ ในการทำสำนวนสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบการทำสำนวนสอบสวน และให้พนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการหารือกันตั้งแต่ชั้นเริ่มคดีเพื่อกำหนดแนวทางในการทำสำนวนสอบสวน

ข้อ ๔ ในการทำสำนวนสอบสวนร่วมกัน พนักงานอัยการอาจดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำแก่พนักงานสอบสวนในการทำสำนวนสอบสวน โดยทำเป็นลายลักษณ์อักษรหรือด้วยวาจาก็ได้ ทั้งนี้ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหรือบันทึกคำแนะนำของพนักงานอัยการไว้ในสำนวนสอบสวน

(๒) แจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบถึงความประสงค์จะตรวจสอบพยานหลักฐาน หรือเรียกให้พนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานมาให้ตรวจสอบก็ได้ โดยพนักงานอัยการต้องลงลายมือชื่อในบันทึกการตรวจสอบพยานหลักฐานด้วย

(๓) ร่วมกับพนักงานสอบสวนในการถามปากคำผู้เสียหาย ผู้ต้องหา พยาน หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยพนักงานอัยการต้องลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าวด้วย

(๔) ในกรณีที่พนักงานอัยการมีความประสงค์จะให้มีการถามปากคำบุคคลใด นอกเหนือจากบุคคลที่พนักงานสอบสวนจะถามปากคำ ให้พนักงานอัยการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ในกรณีที่พนักงานอัยการร่วมถามปากคำ ให้พนักงานอัยการลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าวด้วย

ข้อ ๕ การดำเนินการตามกฎหมายกระทรวงนี้ หากพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการมีความเห็นไม่ตรงกัน พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการอาจทำความเห็นของตนรวมไว้ในสำนวนสอบสวนด้วยก็ได้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

พีระพันธุ์ สาลีรัฐวิภาค

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๕๕/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัติให้การสอบสวนในกรณีที่มีความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือในกรณีที่ผู้ตายถูกกล่าวหาว่าต่อสู้อันตรายแก่เจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมกับพนักงานสอบสวนในการทำสำนวนสอบสวน และให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบ โดยพนักงานอัยการอาจให้คำแนะนำตรวจสอบพยานหลักฐานตามปากคำ หรือสั่งให้ตามปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ ตั้งแต่เริ่มทำสำนวนนับแต่โอกาสแรกเท่าที่จะพึงกระทำได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ปริญานุษ/ผู้จัดทำ
๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

นันทน์ภัสร์/ตรวจ
๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๓

ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. 2523
แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2523 (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2523
(ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2525 (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2536
(ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2537 และ (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2538

โดยที่เป็นการสมควรจัดระเบียบการสอบสวนคดีอาญาของเจ้าพนักงานให้เป็นที่เรียบร้อย มีความยุติธรรม มีประสิทธิภาพ รัดกุม ก่อให้เกิดหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นมูลฐานซึ่งจะเป็นผลให้เกิดความสงบเรียบร้อยมากยิ่งขึ้น และเป็นผลโดยตรงต่อความมั่นคงของประเทศชาติเป็นส่วนรวม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกข้อบังคับด้วยการดำเนินการคดีอาญาดังต่อไปนี้

1. ในกรณีที่จะออกหมายจับ ตามมาตรา 66 (1) หรือ (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เว้นแต่คดีความผิดหูโทะ คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบกและคดีที่มีโทษปรับสถานเดียวไม่เกินสองพันบาท เจ้าพนักงานจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้เพียงพอที่จะเชื่อว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดแล้วเสนอขอรับความเห็นชอบก่อนดังนี้

ก. ในกรุงเทพมหานคร ให้ขอความเห็นชอบจากปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ข. ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ขอความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการจังหวัดแห่งท้องที่ความผิดได้เกิดหรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตนหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย

ในกรณีที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่จับด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีหมายตามความในมาตรา 78 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หากเป็นการจับโดยอาศัยเหตุที่จะออกหมายจับได้ตามมาตรา 66 (1) หรือ (2) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จะต้องได้รับความเห็นชอบก่อนเช่นเดียวกับการออกหมายจับตามวรรคหนึ่ง

การมอบหมายตาม ก. และ ข. ให้ทำเป็นหนังสือโดยคำนึงถึงระดับ ตำแหน่งหน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้ที่จะได้รับมอบหมายเป็นสำคัญ

2. หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวน

2.1 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หรือหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทน ที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 18 วรรคสี่ และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของสถานีตำรวจนั้นกับให้นายตำรวจที่ประจำสถานีตำรวจจรดดังกล่าว ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นพนักงานสอบสวน

2.2 ให้หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคสี่ และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของตำรวจภูธรจังหวัดกับให้นายตำรวจที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปในสังกัดตำรวจภูธรจังหวัดนั้นเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใดให้หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.3 ให้ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของกองบังคับการตำรวจภูธร กับให้นายตำรวจที่มียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไป ในสังกัดกองบังคับการตำรวจภูธรเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใดให้ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.4 ให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และมาตรา 140 ในเขตอำนาจของกองบัญชาการตำรวจภูธร กับให้นายตำรวจที่สังกัดในกองบัญชาการตำรวจภูธร ซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่าร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นพนักงานสอบสวน จะให้ผู้ใดมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้ทำการสอบสวนเรื่องใดให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาตั้ง

2.5 ภายใต้บังคับ 12.7 และ 12 ให้อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับคดีได้ทุกกรณี

3. สถานที่ทำการสอบสวน

ให้สถานีตำรวจเป็นที่ทำการสอบสวน เว้นแต่มีเหตุอันควรจะไปทำการสอบสวนในที่ใดก็ได้

4. การประสานงานระหว่างพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่กับพนักงานสอบสวนอื่น

4.1 ในกรณีที่ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้บังคับการตำรวจภูธรเห็นสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในสังกัดไปดำเนินการสอบสวนคดีอาญาเรื่องใดท้องที่ใดภายในเขตรับผิดชอบ โดยให้พนักงานสอบสวนนั้นเป็นผู้ดำเนินการสอบสวนแต่ฝ่ายเดียว หรือร่วมกับพนักงานสอบสวนในเขตท้องที่ ก็ให้มีหนังสือแจ้งให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนในเขตท้องที่ทราบ พร้อมกับระบุอำนาจและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายไป เว้นแต่เป็นเรื่องลับซึ่งต้องสอบสวนเป็นพิเศษ หรือในกรณีที่ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้บังคับการตำรวจภูธรหรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรออกไปทำการสอบสวนด้วยตนเองจะไม่แจ้งให้ทราบก็ได้

4.2 ในกรณีที่พนักงานสอบสวนต่างหน่วยสอบสวนร่วมกัน ให้ผู้มีอาวุโสเป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนนั้น

4.3 เมื่อมีเหตุสำคัญหรือกรณีจำเป็น สมควรให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทำการสอบสวนหรือร่วมในการสอบสวน หรือร่วมในการสอบสวนคดีอาญาในท้องที่ใดก็ให้ผู้กำกับตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาราชการแทนเสนอเหตุผลต่อผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อสั่งการ

4.4 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอได้ประสบเหตุความผิดปกติ ซึ่งควรจะกระทำการจับกุมได้ ก็ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอทำการจับกุม แต่ถ้าไม่อาจจับกุมได้ทันทีที่ตั้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ทำการจับกุมและเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน คำนินคดี ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอทำการสืบสวนสอบสวน หรือสั่งให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการเพื่อรวบรวมหลักฐานต่าง ๆ ที่มีอยู่ในที่เกิดเหตุหรือดำเนินการทั้งหลายอื่น ๆ เช่น ตรวจสอบตัวบุคคล ตรวจสอบสิ่งของ ค้นเพื่อพบสิ่งของและยึดไว้ซึ่งสิ่งของที่ค้นพบ ตลอดจนสอบถามปากคำบุคคลและดำเนินการอย่างอื่นเท่าที่จำเป็น เพื่อเป็นหลักฐานในชั้นต้นและบันทึกไว้และให้ส่งหลักฐานการสืบสวนนั้นและตัวบุคคลที่จับกุมไว้ไปให้พนักงานสอบสวนท้องที่ดำเนินการต่อไป

5. เมื่อมีคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว โดยมีประกันหรือไม่มีประกัน โดยมีหลักประกันหรือไม่มีหลักประกัน ไม่ว่าผู้ยื่นคำร้องจะเป็นผู้ต้องหาตนเองหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องให้พนักงานสอบสวนรับคำร้องไว้โดยพินิจแล้วพิจารณาตั้ง หรือถ้าเป็นกรณีที่ตนไม่มีอำนาจสั่งก็ให้รับเสนอคำร้องนั้นไปยังผู้มีอำนาจสั่งโดยเร็ว และให้พนักงานสอบสวนหรือผู้มีอำนาจสั่งตาม 5.1 แล้วแต่กรณี แจ้งผลการสั่งคำร้องให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในกำหนดเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่มีการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวนั้น การพิจารณาคำร้องต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้ คือ

5.1 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ สารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงาน หรือผู้รักษาราชการในตำแหน่งหรือผู้รักษาราชการแทน มีอำนาจพิจารณาคำร้องได้สำหรับคดีอาญาทั้งปวง เว้นแต่คดีตาม 5.2 ถ้าบุคคลดังกล่าวพิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยมีประกันหรือไม่มีประกันหรือโดยมีหลักประกันหรือไม่มีหลักประกันคำสั่งนั้นเป็นอันเด็ดขาด

5.2 คดีความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ คดีความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร คดีความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดคอมมิวนิสต์ หรือคดีที่ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ชั้นรองอธิบดีกรมตำรวจขึ้นไป เห็นว่ามีเหตุอันสมควรและสั่งการไว้เป็นการเฉพาะ ให้กรมตำรวจกำหนดตัวบุคคลผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวและให้สั่งคำร้องปล่อยชั่วคราวโดยเร็วที่สุด

5.3 ในกรณีที่ผู้มีอำนาจตั้งปล่อยชั่วคราวพิจารณาเห็นควรไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ให้รีบเสนอคำร้องพร้อมด้วยความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือเพื่อพิจารณาส่งตามอำนาจหน้าที่ แล้วแจ้งความเห็นให้ผู้ยื่นคำร้องทราบภายในกำหนดเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่มีการยื่นคำร้อง

ทั้งนี้ ให้กรมตำรวจวางระเบียบปฏิบัติเป็นการภายในเกี่ยวกับการเสนอแนะตั้งคำร้องของผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือ

6. การแจ้งข้อหาจะกระทำโดยเพิ่มข้อหาที่มีโทษหนักเกินกว่าโทษสำหรับการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้

7. การสอบสวนบุคคลหนึ่งบุคคลใดในฐานะเป็นพยานที่ดี หรือในฐานะเป็นผู้ต้องหาที่ดี จะต้องกระทำโดยมิชักช้าในโอกาสแรกที่พบตัวบุคคลนั้น โดยพนักงานสอบสวนจะต้องใช้วิธีตั้งคำถามให้ตอบแล้วบันทึกคำถามและคำให้การตอบคำถามเพื่อให้ปรากฏข้อเท็จจริงเป็นลำดับไป เริ่มตั้งแต่คำถามแรก จนถึงคำถามสุดท้าย ทั้งนี้ ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนใช้วิธีสอบถามปากคำแล้วบันทึกเรียบเรียงขึ้นเองในลักษณะของการบรรยายข้อเท็จจริง

8. การสอบสวนผู้ต้องหา

8.1 ในกรณีที่ผู้ต้องหาให้การขัดท้อบุคคลหนึ่งบุคคลใดว่าเป็นผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกัน ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามความในข้อ 1 โดยเคร่งครัดก่อนที่จะจับกุมบุคคลนั้นมาดำเนินคดี

8.2 เมื่อผู้ต้องหาให้การกล่าวอ้างผู้ใดเป็นพยานให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำพยานที่ผู้ต้องหาได้กล่าวอ้างนั้นไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์แห่งการรวบรวมพยานหลักฐานและพิสูจน์พยานผู้ต้องหาเสียแต่ในชั้นต้น

9. อำนาจทำความเข้าใจในคดี

9.1 คดีที่มีความเห็นควรสั่งฟ้อง

9.1.1 หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนที่ไม่ใช่ผู้กำกับการ มีอำนาจทำความเข้าใจในคดีที่มีโทษจำคุกไม่เกินสี่สิบปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5 แต่ถ้าเป็นคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเกินหนึ่งแสนบาทขึ้นไป หรือคดีอุกฉกรรจ์ ให้เสนอหัวหน้าตำรวจภูธร จังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้ทำความเข้าใจ

9.1.2 ผู้กำกับการที่เป็นหัวหน้าสถานีตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.3 ผู้บังคับการหรือรองผู้บังคับการที่เป็นหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.4 ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.1.5

9.1.5 คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดเป็นคอมมิวนิสต์ ให้เสนอตามลำดับจนถึงอธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้ทำความเห็น

9.2 คดีที่มีความเห็นควรตั้งไม่ฟ้อง

9.2.1 หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอ หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรตำบล หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนที่ไม่ใช่ผู้กำกับการ มีอำนาจทำความเห็นคดีความผิดที่มีโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ไม่เกินสองหมื่นบาท

9.2.2 ผู้กำกับการที่เป็นหัวหน้าสถานีตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทน มีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.3 ผู้บังคับการ หรือรองผู้บังคับการที่เป็นหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.4 ผู้บัญชาการตำรวจภูธร หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจทำความเห็นได้ทุกคดี เว้นแต่คดีที่ระบุไว้ตาม 9.2.5

9.2.5 คดีความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร และความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดเป็นคอมมิวนิสต์ ให้เสนอตามลำดับจนถึงอธิบดีกรมตำรวจเป็นผู้ทำความเห็น

คดีที่อยู่ในอำนาจทำความเห็นดังกล่าวในข้อนี้ ถ้าคดีใดผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือได้สั่งการไว้ โดยเฉพาะให้ปฏิบัติไปตามคำสั่งนั้น หรือถ้าพนักงานสอบสวนเห็นสมควรเสนอผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปก็ให้เสนอได้

10. อำนาจการทำความเห็นในคดีของหัวหน้าสถานีตำรวจภูธรที่มีศาลจังหวัดตั้งอยู่

สถานีตำรวจภูธรใดที่มีศาลจังหวัดตั้งอยู่ในเขตอำนาจ นอกจากอำเภอเมืองให้หัวหน้าสถานีตำรวจภูธรหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนมีอำนาจเฉพาะในการปล่อยชั่วคราวทำความเห็นในคดีและการกันผู้ต้องหาเป็นพยานได้เช่นเดียวกับหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด

11. คดีที่งดการสอบสวน

เพื่อมิให้สำนวนการสอบสวนต้องคงอยู่กับพนักงานสอบสวนนานเกินควร ฉะนั้นคดีใดที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเห็นว่าได้สอบสวนมานานพอสมควรที่จะเสนอของงดการสอบสวน ให้ถือปฏิบัติโดยถือตามระยะเวลาที่ดำเนินการสอบสวนมาแล้วดังนี้

11.1 คดีอาญาทั่วไป จะต้องสืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าสามเดือน

11.2 คดีอุกฉกรรจ์ จะต้องสืบสวนสอบสวนติดต่อกันมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

เฉพาะสำนวนการสอบสวนที่จะงดการสอบสวนให้เสนอตามลำดับชั้น ไปยังหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด หรือผู้รักษาการในตำแหน่ง หรือผู้รักษาราชการแทนตรวจพิจารณาก่อนเสนอพนักงานอัยการ

12. อำนาจการควบคุมการสอบสวน

12.1 ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่รองผู้กำกับการตำรวจขึ้นไปจัดการควบคุมตรวจตรา แนะนำให้การสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนโดยเรียบร้อยมีซักข่า กับให้มีอำนาจตรวจสอบสำนวนและสิ่งปฏิบัติ หากมีเหตุอันสมควรเพื่อความเรียบร้อยในการสอบสวนจะเข้าดำเนินการสอบสวนด้วยตนเองก็ได้

12.2 ให้พนักงานสอบสวนจัดทำสมุดบันทึกคดีที่ตนสอบสวนเพื่อผู้บังคับบัญชาตรวจได้ตลอดเวลาโดยมีช่องตามแบบตัวอย่างท้ายข้อบังคับนี้

12.3 ให้เป็นหน้าที่หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือสารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงานจัดทำสมุดสถิติคดีอาญาที่เกิดขึ้นในเขตอำนาจ โดยมีแบบตัวอย่างเช่นเดียวกับ 12.2 แต่เพิ่มชื่อพนักงานสอบสวน เจ้าของสำนวนขึ้นอีกช่องหนึ่ง และเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวนลงชื่อรับรองความถูกต้องไว้เพื่อผู้บังคับบัญชาตรวจสอบได้ตลอดเวลา

12.4 ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในจังหวัดมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำเร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวน โดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวนหรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของจังหวัด การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงดเว้นแต่ที่เป็นอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ

12.5 ในกรณีที่นายอำเภอเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในอำเภอมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้านายอำเภอเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล นายอำเภอมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวนโดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่านายอำเภอเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของอำเภอ การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมตำรวจ

12.6 ในกรณีที่ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนในกิ่งอำเภอมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเห็นว่า การดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวนโดยสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 18 วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของกิ่งอำเภอ การที่จะสั่งการแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด หรืออธิบดีกรมตำรวจ

12.7 ในการสอบสวนการกระทำความผิดที่เกิดขึ้นทั่วราชอาณาจักร คดีใดหรือในคดีประเภทใด ถ้าปลัดกระทรวงมหาดไทยเห็นเป็นการสมควรจะให้พนักงานสอบสวนมาชี้แจง พร้อมทั้งเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม

ถ้าปลัดกระทรวงมหาดไทยเห็นว่าการดำเนินการตามวรรคหนึ่งจะไม่ได้ผล ปลัดกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจเข้าควบคุมการสอบสวน โดยสั่งแต่งตั้งพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัว พนักงานสอบสวนหรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนคดีเรื่องนั้นด้วยก็ได้ และให้อำนาจแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงของปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ นายอำเภอ ผู้กำกับการ ตำรวจภูธรจังหวัด ผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธร ผู้ว่าราชการจังหวัด และอธิบดีกรม ตำรวจ ให้เป็นอำนาจของปลัดกระทรวงมหาดไทยหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย และให้มีอำนาจสั่งการเกี่ยวกับ คดีได้ทุกกรณี เว้นแต่จะมีการบัญญัติไว้ในกฎหมายเป็นประการอื่น

13. (ยกเลิกโดยข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 25323)

14. (ยกเลิกโดยข้อบังคับฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 25325)

15. การสอบสวนคดีอาญาที่ยังค้างอยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนก่อนวัน ใช้ข้อบังคับนี้ ให้ดำเนินการต่อไปตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 1/2509 เรื่อง ระเบียบการสอบสวน คดีอาญาในจังหวัดอื่น นอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2509 ซึ่งแก้ไข เพิ่มเติมโดยข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการสอบสวนคดีอาญาในจังหวัดอื่นนอกจาก กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2519 ลงวันที่ 12 มิถุนายน 2518

บรรดาคำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีกำหนดไว้แล้วในข้อบังคับหรือซึ่ง ขัดแย้งกับข้อบังคับฉบับนี้ให้เป็นอันยกเลิก

ข้อบังคับนี้ให้มีผลบังคับตั้งแต่วันครบกำหนด 30 วัน นับจากบัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 7 พฤศจิกายน 2523

(ลงชื่อ) ประเทือง กีรติบุตร

(นายประเทือง กีรติบุตร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ส่วนราชการ

กรมตำรวจ

โทร. 2052358

ที่ มท 0606.6/614

วันที่ 19 มกราคม 2541

เรื่อง การกันผู้ต้องหาเป็นพยาน

รอง อ.ตร., ผู้ช่วย อ.ตร., ผช.พ.บ., จคร., ผช.บ.บ., ก., ปล., ส., สท.บ., ก. 1-9, ผบ.คต. และ ผบ.วช.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 8 บทที่ 7 ว่าด้วย การกันผู้ต้องหาเป็นพยานในบางคดี ได้กำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องจัดการปล่อยตัวผู้ต้องหาคนที่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้พ้นเป็นพยานทันข้อหาไป แล้วรีบทำการสอบสวนปากคำไว้เป็นพยานก่อนที่พนักงานอัยการจะมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนั้น เนื่องจากการปฏิบัติตามการปล่อยหรือขอลปล่อยตัวผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เห็นว่าเป็นการปฏิบัติที่มุ่งสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 วรรคสอง และมาตรา 146 กล่าวคือ านคดีอาญาที่มุ่งให้มีการขอถอนผู้ต้องหาคนใดเป็นพยาน เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นและหาความเห็นทางคดีควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น เป็นการหาความเห็นทางคดีโดยที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา แต่ในกรณีที่มีการขอถอนผู้ต้องหาคนใดเป็นพยาน เมื่อพนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นและมีความเห็นทางคดีควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ได้รับอนุญาตให้พ้นเป็นพยานนั้น เป็นการหาความเห็นทางคดีโดยที่ทางคดีมีพยานหลักฐานยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา แต่พิจารณาเห็นว่าผู้ต้องหาดังกล่าวไม่เข้าข่ายการสำคัญ หากแต่เป็นผู้ร่วมรู้ เห็นในคดีนั้นพอที่จะให้การ เป็นพยาน ในความในชั้นศาลเพื่อยืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหาอื่นที่เป็นตัวการสำคัญได้และได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชาให้พ้นเป็นพยาน จึงหาความเห็นทางคดีควรสั่งไม่ฟ้อง ทั้งในกรณีที่มีการขอถอนผู้ต้องหาเป็นพยานนี้ ผู้ต้องหาทราบดีว่าตนเอง เป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับผู้ต้องหาอื่น หากพนักงานสอบสวนปล่อยตัวพ้นข้อหาไปก่อนที่พนักงานอัยการจะสั่งไม่ฟ้องและผู้ต้องหาหลบหนีไปอาจเอาความมอบให้พนักงานอัยการ เพื่อฟ้องดำเนินคดีที่พนักงานอัยการไม่เห็นด้วยกับการขอถอนเป็นพยานและมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหานั้น ประกอบกับระเบียบสองกรมตำรวจที่เกี่ยวกับการขอถอนผู้ต้องหาเป็นพยานไม่ได้อำนาจหลัก เกณฑ์การพิจารณาขอถอนผู้ต้องหาเป็นพยานและแนวทางการสอบสวนผู้ต้องหาคนที่จะขอถอนเป็นพยานไว้รัดกุมชัดเจน ทว่าให้ยากต่อการปฏิบัติ

ฉะนั้น จึงกำหนดหลัก เกณฑ์และวิธีการปฏิบัติในเรื่องการกันผู้ต้องหา เป็นพยาน เพื่อพนักงานสอบสวนได้ถือปฏิบัติแนวทางเดียวกัน ดังนี้

1. คดีบางเรื่อง เกิดในที่ลับ มีเหตุพิเศษ ยุ่งยาก ซับซ้อน หรือร้ายแรง และคนจำนวนมาก หากในเกรงกลัว หรือคดีซึ่งพนักงานสอบสวนกำหนดหมายมาสอบสวนสอบสวนหาพยานหลักฐานอย่างเต็มความสามารถแล้วแต่ไม่อาจหาพยานหลักฐานในคดีนั้นได้ พนักงานสอบสวนอาจพิจารณากับผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่ง ที่เห็นว่าน่าเชื่อถือสำคัญ หากแต่เป็นผู้ร่วมรู้เห็นในคดีนั้นเพื่อที่จะให้การ เป็นพยาน เบิกความในชั้นศาลไว้ เป็นพยานก็ได้

อย่างไรก็ดีพนักงานสอบสวนจะต้องระมัดระวังพยานจากพวกที่กันจากผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหา อาจให้การบิดเบือนหรือชักพ้อและเข้าเคิมพวกเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นความเท็จก็ได้ พยานชนิดนี้ย่อมเป็นที่สงสัย ดังนั้นผู้สอบสวนสมควรซักถ้อยคำหรือแสดงอาการ เป็นสิ่งชักจูงใจในการให้คำหรือให้ประจักษ์ วัตถุ ๆ แก่เขา ซึ่งอาจจะทำให้เสียหายต่อรูปคดีได้ อีกทั้ง เสียเกียรติยศหรือชื่อเสียงของผู้สอบสวนตลอดจนถึงกรมตำรวจด้วย

2. เมื่อมีความจำเป็นที่จะกับผู้ต้องหาซึ่งได้ร่วมหรือ เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดด้วยกันคนใดคนหนึ่ง เป็นพยาน ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาด้วยความรอบคอบประกอบด้วยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้ต้องหาที่จะกันเป็นพยานนั้นน่าเชื่อถือสำคัญ
- (2) ถ้าร่วมกับผู้ต้องหาคนนั้นไว้เป็นพยานแล้ว พยานหลักฐานที่มีอยู่ไม่เพียงพอในการหาความเป็นคดีและไม่อาจจะแสวงหาพยานหลักฐานอื่นมาได้อีก
- (3) ผู้ที่จะถูกกันเป็นพยานนั้น ให้การเป็นประจักษ์แก่การสอบสวนและจะเบิกความในชั้นศาลได้

มีข้อที่ยังคงระมัดระวังให้หนักว่า การที่กันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานนั้น จำเป็นต้องมีพยานอื่น ๆ หรืออาจอาศัยถ้อยคำจากพยานชนิดที่สืบสาวนำได้หลักฐานอื่น ๆ มาเป็นหลักแก่คดีอีกได้ เพราะการที่พนักงานสอบสวนกันผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งเป็นพยานนั้น พนักงานอัยการมีอำนาจที่จะนำส่งตัวไปฟ้องก็ได้ จึงเป็นการจำเป็นที่พนักงานสอบสวนจะต้องไตร่ตรองผลได้ผลเสียก่อนที่จะวินิจฉัย เห็นขาดข้อกับผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานตามเหตุผลแห่งความจำเป็นจริง ๆ

3. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้พิจารณา เห็นควรกับผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่งแล้วให้ชี้แจง เหตุผลแห่งความจำเป็น เสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนห้องให้หรือหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สั่ง หาก เป็นคดีอุกฉกรรจ์ ให้เสนอผู้บังคับการหรือหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดเป็นผู้สั่งแล้วแต่กรณี ถ้าเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักร ความผิดเกี่ยวกับราชการลับ เป็นคอมมิวนิสต์ให้เสนอกรมตำรวจเป็นผู้พิจารณาสั่ง

หากได้รับอนุญาตจากผู้ต้องหา เป็นพยานแล้ว ให้รีบสอบสวนมีความเห็นควรสั่งนำฟ้องผู้ต้องหา นั้น เสนอตามระเบียบจนถึงพนักงานอัยการ

/พนักงานอัยการ.....

พนักงานอัยการอาจมีคำสั่งให้ฟ้องและให้ส่งตัวไปฟ้องร้องร่วมกัน เป็นพยานก็ได้ ในระหว่างที่พนักงานอัยการยังมีคำสั่งไม่ฟ้อง จึงไม่ควรปล่อยหรือขอลปล่อยผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหาอาจหลบหนี และ/หรืออาจมองได้ว่าเป็นการทำให้สัญญาหรือจงใจ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ท้าทายอำนาจการรับฟังพยานหลักฐาน ลดลงและไม่น่าเชื่อถือ

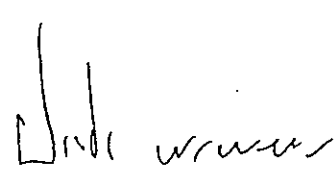
เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่ง เรียกขานฟ้องแล้ว ให้รีบสอบสวนไว้บนฐานะพยานตามคำสั่งพนักงานอัยการ

4. เมื่อได้รับอนุญาตให้ทำผู้ต้องหาคนใด เป็นพยานและ เมื่อพนักงานอัยการได้มีคำสั่ง เรียกขานฟ้องแล้ว ให้แจ้งให้เขาทราบว่า เขาเป็นอิสระภาพแก่ตัว เขาย่อมมีสิทธิให้ข้อเท็จจริงตามความสัจจริงทุกประการ และข้อเท็จจริงนี้จะสอบสวนบนฐานะพยานในคดี และต้องให้ปฏิญาณหรือสาบานตนก่อนให้ข้อเท็จจริง เช่นเดียวกับพยานอื่น

5. งานการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่พนักงานสอบสวนจะขอเป็นพยาน ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนปากคำบนฐานะผู้ต้องหาให้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรูปคดีโดยละเอียด เยี่ยมที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อพนักงานอัยการสั่ง เรียกขานฟ้องแล้วให้รีบสอบสวนปากคำไว้บนฐานะพยาน โดยเพียงแต่ให้พยานยืนยันบันทึกปากคำของตนเองที่กระทำไว้บนฐานะผู้ต้องหา เป็นข้อเท็จจริงของตนบนฐานะพยานและสมควรสอบสวนปากคำผู้ต้องหาในรายละเอียดอื่นเพิ่มเติมอีก เพราะอาจพิจารณาได้ว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวเกิดจากการให้สัญญาหรือจงใจ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงและจะท้าทายอำนาจการรับฟังพยานลดลง ไม่น่าเชื่อถือและเป็นการเสียหายต่อคดี

6. ระเบียบหรือคำสั่งของกรมตำรวจที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ ให้ใช้หนังสือสั่งการนี้แทน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

พล.ต.อ.
(ประชา พรหมนอก)
อ.คร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2052358
 ที่ 0001(ป)/ 124 วันที่ 28 มกราคม 2542
 เรื่อง แนวทางปฏิบัติการกับผู้ต้องหาเป็นพยาน

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผชพ.น., จตร., ผชช.น., สตม., ก.,ป.ส.,ส.,ภ.1 - 9, ผบก.วช., ผบก.คค.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 8 บทที่ 7 ว่าด้วยการกับผู้ต้องหาเป็นพยานในบางคดี ได้กำหนดวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการกับผู้ต้องหาเป็นพยานไว้แล้ว แต่ยังมีกรปฏิบัติบางเรื่องที่ไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกา โอนกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2541 ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการกับผู้ต้องหาเป็นพยาน ไว้ดังนี้

1. คดีที่มีเหตุพิเศษหรือยุ่งยากซับซ้อนหรือร้ายแรงที่คนจำนวนมากพากันเกรงกลัวหรือคดีบางเรื่องเกิดในที่ลับ โดยบุคคลอื่นไม่สามารถรู้เห็นได้นอกจากเป็นผู้กระทำผิดด้วยกัน หรือคดีที่มีการกระทำในรูปขบวนการ (organized crime) ซึ่งพนักงานสอบสวนได้พยายามแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานทุกวิถีทางแล้วก็ไม่ทำให้ได้พยานหลักฐานในคดีนั้นอีก พนักงานสอบสวนอาจพิจารณากันผู้ต้องหาซึ่งได้รวมกระทำผิดด้วยกันคนใดคนหนึ่งเป็นพยาน โดยให้ชี้แจงเหตุผลแห่งความจำเป็นตามรูปคดีเสนอต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้สั่ง เว้นแต่คดีที่มีลักษณะเป็นเหตุกรรจ์หรือเหตุที่ต้องรายงานด่วนตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 1/2498 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยที่ 6/2502 ให้เสนอผู้บังคับการขึ้นไปเป็นผู้สั่ง ถ้าเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรและความผิดเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ให้เสนอสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้พิจารณาสั่ง

2. ในการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่ขอเป็นพยาน ให้ทำการสอบสวนปากคำในฐานะผู้ต้องหาให้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรูปคดีโดยละเอียดที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้

พนักงานสอบสวนพึงระมัดระวังในการสอบสวนเพราะผู้ต้องหาอาจให้การบิดเบือน หรือขัดทอดและซ้ำเติมพวกเดียวกัน ซึ่งอาจจะเป็นความเท็จได้ นอกจากนั้นสิ่งที่พนักงานสอบสวนพึงต้องยึดถือ

/และปฏิบัติคือ....

และปฏิบัติคือ ห้ามมิให้ดำเนินการใด ๆ โดยใช้ถ้อยคำอันเป็นการจู่ใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือกระทำโดยมิชอบด้วยประการใด ๆ ซึ่งอาจทำให้เสียหายต่อรูปคดีได้

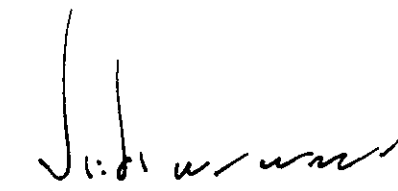
อย่างไรก็ตามมีข้อที่พนักงานสอบสวนพึงต้องระมัดระวังไว้อย่างยิ่ง คือการกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานนั้น จะต้องมีพยานอื่น ๆ หรืออาศัยถ้อยคำพยานชนิดนี้สืบสวนให้ได้พยานหลักฐานอื่น ๆ มาเป็นหลักฐานแห่งคดีอีกได้ เพราะการที่พนักงานสอบสวนกันผู้ต้องหาคนใดเป็นพยานนั้น พนักงานอัยการมีอำนาจที่จะให้พนักงานสอบสวนส่งตัวไปฟ้องก็ได้ จึงจำเป็นที่พนักงานสอบสวนจะต้องไตร่ตรองผลได้ผลเสีย ก่อนที่จะวินิจฉัยเด็ดขาด ขอกันผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานตามเหตุผลแห่งคดี

3. เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนทำความเข้าใจทางคดี ตามทางการสอบสวนที่ได้ความนั้น โดยไม่ต้องแยกสำนวนการสอบสวนก็ได้ สำหรับผู้ต้องหาที่ได้รับอนุญาตให้กันเป็นพยานให้มีความเห็นทางคดีด้วย ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ถ้าผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังอยู่ในระหว่างสอบสวนให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อย หรือปล่อยชั่วคราว หรือขอให้ศาลปล่อยแล้วแต่กรณี และให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติในเรื่องการคุมพยานและป้องกันพยานสำคัญในคดีอาญา ตาม ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 6 บทที่ 6 โดยเคร่งครัดด้วย

หลังจากพนักงานอัยการออกคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่กันไว้เป็นพยานแล้วให้ทำการสอบสวนถ้อยคำผู้นั้นในฐานะเป็นพยานตามคำสั่งของพนักงานอัยการโดยให้สาบานหรือปฏิญาณตนก่อนให้ถ้อยคำเช่นเดียวกับพยานอื่น

4. ระเบียบหรือคำสั่งใด ๆ ของ ตร. ที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ให้ถือปฏิบัติตามหนังสือนี้แทน

พล.ต.อ.

(ประชา พรหมนอก)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 2052358

ที่ 0004.6/ 2555

วันที่ 30 มีนาคม 2543

เรื่อง ข้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

ผบช.ก. , น. , ส. , ภ. 1-9 , ปล. และ ผบช.สตม.

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีหนังสือด่วนที่สุด
ที่ ปช. 0001.04/190 ลง 18 ม.ค. 43 ถึง ตร. ชักข้อมความเข้าใจพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับแนวทาง
ปฏิบัติตาม มาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่
ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 คือบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภา -
ผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ได้กระทำการตาม มาตรา 88 คือกระทำ
หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ
หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติใน
หมวดนี้ นั้น

เพื่อมิให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวน ประธานกรรมการ ป.ป.ช.
ผู้รักษาการตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญ ฯ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่า
เรื่องที่พนักงานสอบสวนต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน ตามมาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 หมายถึงเฉพาะเรื่อง
ที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนนับแต่วันที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว
มีผลใช้บังคับ ซึ่ง มาตรา 2 บัญญัติให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และ
ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก ลงวันที่ 17 พ.ย. 2542

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและสั่งพนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ
ป.ป.ช. โดยเคร่งครัด ปรากฏตามสำเนาหนังสือ ป.ป.ช. ที่แนบมาพร้อมนี้

พล.ต.ท. *ส.พ.*

(ดร.ย. โสทธิพันธ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับที่ 04195
วันที่ 21 ส.ค. 2543
เวลา 10.00

31

สำนักงานคณะกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
ถนนพิษณุโลก กท.10300

18 มกราคม 2543

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 120
วันที่ 21 ส.ค. 2543
เวลา

เรื่อง ซ้อมความเข้าใจแนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ
ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2542

ด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม
การทุจริต พ.ศ.2542 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 116 ตอนที่ 114 ก
เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2542 ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 89 ว่า

"มาตรา 89 ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน
ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา
88 ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์
หรือกล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในกรณีนี้หากคณะกรรมการ ป.ป.ช.
พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา 88 ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยัง
พนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป"

จากบทบัญญัติ ...

- 2 -

จากบทบัญญัติของมาตรา 89 ข้างต้น อาจทำให้เกิดข้อสงสัยในทางปฏิบัติว่า เรื่องที่พนักงานสอบสวนจะต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษ นั้น หมายรวมถึงเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ก่อนที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับและอยู่ระหว่างการดำเนินคดีของ พนักงานสอบสวนด้วย หรือหมายถึงเฉพาะเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน นับแต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับเท่านั้น

ดังนั้น เพื่อมิให้เกิดความสับสนในทางปฏิบัติ ประธานกรรมการ ป.ป.ช. ผู้รักษาการ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฯ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงวินิจฉัยว่า เรื่องที่พนักงานสอบสวนต้องส่งให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หมายถึงเฉพาะเรื่องที่ถูกเสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีผลใช้บังคับเป็นต้นไป

จึงเรียนขอความเข้าใจมาเพื่อโปรดทราบ และโปรดแจ้งให้พนักงานสอบสวน ในสังกัดได้ทราบและถือปฏิบัติต่อไปด้วย จักขอขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ปฏิบัติหน้าที่

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

กลุ่มงานอำนวยการบริหาร

โทร. 282-3161 ต่อ 122

โทรสาร. 281-8421

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เลขรับ 5219

33

ที่ ปช 0012.02/ 609

สำนักงาน ป.ป.ช. 13 ส.ค. 2544

ถนนพิษณุโลก กทม: 10300

// ธันวาคม 2544

เรื่อง ชักซ้อมความเข้าใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับที่ 5989
วันที่ 13 ส.ค. 2544 13.50

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ด้วยคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาปัญหาการดำเนินการกับเรื่องที่พนักงานสอบสวน

ส่งไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 โดยได้สอบถามความเห็นจาก สำนักงานอัยการสูงสุดด้วยแล้ว และมีมติให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไปว่า มาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 เป็นบทบัญญัติที่วางหลักเกณฑ์กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 กล่าวคือการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ต้องกล่าวหาในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี ดังนั้น ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา 89 ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในขณะที่ถูกกล่าวหาหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปีในวันที่ถูกกล่าวหา หากผู้ถูกกล่าวหาซึ่งพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามมาตรา 89 ได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเกินกว่าสองปีแล้วในวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน คณะกรรมการ ป.ป.ช. ย่อมไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ถูกกล่าวหาอันได้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ต้องส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาภายในอายุความต่อไป ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ให้ชักซ้อมความเข้าใจมายังสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อแจ้งเวียนให้พนักงานสอบสวนได้รับทราบโดยทั่วกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งเวียนให้พนักงานสอบสวนทราบเป็นแนวทางปฏิบัติ

ต่อไปด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

[Signature]

(นายสุทัศน์รงค์ จันทร์ทิพย์)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 2904
วันที่ 14 ส.ค. 2544
เวลา

งานธุรการและกำลังพล ผอ.คค.
กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
วันที่ 14 S.A. 2544
เวลา 11.40

สำนักนโยบายและแผน

โทร. 0 2282 3882

โทรสาร 0 2281 2102

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร. โทร.0-2205-3453

ที่ 0004.11/ 1๒๘4

วันที่ 1๐ เมษายน 2545

เรื่อง คำขับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.

-รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช.,ผบก.,หน่วยขึ้นตรง ตร. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามที่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 301 ได้บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.มีอำนาจหน้าที่ในส่วนวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 บัญญัติว่าในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา 88 ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ นั้น

เพื่อให้การดำเนินการประสานความร่วมมือระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กำหนดไว้ สำนักงาน ป.ป.ช.กับ ตร.จึงได้จัดทำบันทึกข้อตกลงระหว่าง สำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. เรื่อง ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดย รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี (พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ) ได้ให้ความเห็นชอบตามร่างบันทึกข้อตกลงฯ ที่ ตร.เสนอ และได้อนุมัติให้ข้าราชการตำรวจไปช่วยราชการยังสำนักงาน ป.ป.ช. เป็นการชั่วคราวไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม และปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมาย ต่อมา สำนักงาน ป.ป.ช. โดย นายกล้าณรงค์ จันทิก เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. และ พล.ต.อ.สันต์ ศรีตานนท์ ผบ.ตร. ได้ลงนามในบันทึกข้อตกลงฯ ดังกล่าวแล้ว โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 25 มีนาคม 2545 เป็นต้นไป ซึ่งสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. เรื่องที่จะต้องส่งไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ ตาม พ.ร.บ.

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 มีเจตนารมณ์ ต้องการให้เรื่องและผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ให้พนักงานสอบสวนทำการรวบรวมพยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อ

ให้มีความจริง...

ให้ได้ความจริงชัดเจนเสียก่อนว่า มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตามที่ได้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษจริง โดยมีพยานเอกสาร พยานบุคคล หรือวัตถุพยานเพียงพอที่จะนำไปสนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว และจะต้องปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินคดีได้ด้วย กล่าวคือผู้ถูกกล่าวหาจะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่ หรือได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกินสองปี โดยพนักงานสอบสวนมีอำนาจที่จะดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวได้ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จากนั้นจึงให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.ภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

2. การไปช่วยราชการ การไปช่วยราชการที่สำนักงาน ป.ป.ช. ในทางปฏิบัติ หลังจากที่พนักงานสอบสวนส่งเรื่องไปให้สำนักงาน ป.ป.ช.แล้ว ทางสำนักงาน ป.ป.ช.จะใช้อำนาจตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 25 (1) ประกอบมาตรา 45 ในการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน หลังจากมีคำสั่งแต่งตั้งแล้ว สำนักงาน ป.ป.ช.ก็จะแจ้งให้พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งไปเข้าร่วมประชุมเพื่อทำการไต่สวนตามระเบียบของสำนักงาน ป.ป.ช. ต่อไป และเมื่อเสร็จการประชุมแล้ว พนักงานสอบสวนก็ต้องเดินทางกลับไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตามปกติ หรือบางครั้ง สำนักงาน ป.ป.ช.ก็อาจจะมอบสำนวนให้พนักงานสอบสวนไปทำการบันทึกปากคำ ดังนั้นการไปช่วยราชการดังกล่าวจะไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม และจะปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จการเท่านั้น

อนึ่ง การเดินทางไปช่วยราชการดังกล่าว พนักงานสอบสวนที่เป็นอนุกรรมการมีสิทธิได้รับค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ ตามบัญชี 7 แห่งข้อตกลงฯ ดังกล่าว และมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนเป็นรายครั้งเฉพาะที่มาประชุม หรือดำเนินการไต่สวนในอัตราครั้งละ 1,000 บาท แต่รวมกันแล้วไม่เกินเดือนละ 10,000 บาท ตามบัญชีระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช.ว่าด้วย ค่าตอบแทนอนุกรรมการ พ.ศ.2543 ลงวันที่ 24 มกราคม 2543 และพนักงานสอบสวนก็จะได้รับเงินค่าสำนวนด้วย ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มอบสำนวนให้พนักงานสอบสวนรับไปดำเนินการในฐานะคณะอนุกรรมการไต่สวน ซึ่งขณะนี้สำนักงาน ป.ป.ช. กำลังดำเนินการเสนอร่างระเบียบให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.พิจารณา หากระเบียบดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว จักได้แจ้งเวียนให้ทราบต่อไป

3. ข้าราชการตำรวจที่จะไปช่วยราชการ ตามบัญชี 2 แห่งข้อตกลงฯ ดังกล่าว ได้กำหนดให้บุคคลดังต่อไปนี้ไปช่วยราชการ คือ

3.1 พนักงานสอบสวนที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามมาตรา 88 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หรือ พนักงานสอบสวนผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าว

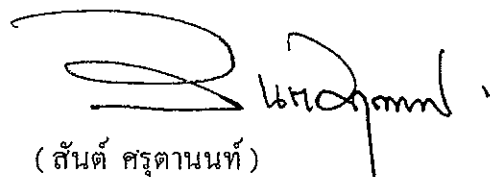
3.2 พนักงานสอบสวนที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไป ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเสนอชื่อไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. จำนวนไม่เกิน 2 คน

4. การติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน ในการติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาหรือพยาน เพื่อมาสอบปากคำนั้น ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะอนุกรรมการได้สวนเป็นผู้ทำหน้าที่ติดตาม และกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ออกหนังสือเรียกบุคคลใดๆ หรือได้ร้องขอต่อศาลให้ออกหมายเรียกพยาน เอกสารหรือพยานบุคคลแล้ว การส่งหนังสือหรือหมายเรียกดังกล่าว ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ามีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุจำเป็นอื่น และเป็นการสมควรจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการให้ก็ได้

อนึ่ง พยานบุคคลที่ไปให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น จะได้รับค่าเบี้ยเลี้ยงในอัตราไม่เกินวันละ 200 บาท ต่อคน ค่าเดินทางเท่าที่จ่ายจริง แต่ไม่เกินอัตราค่าโดยสารรถยนต์ปรับอากาศประจำทาง หรือค่าโดยสารรถไฟชั้น 2 หรือจ่ายเป็นค่าน้ำมันรถยนต์ส่วนตัวกรณีนำรถยนต์ส่วนตัวเดินทางในอัตรา กิโลเมตรละไม่เกิน 1.50 บาท และจะได้รับค่าตอบแทนไม่เกินวันละ 200 บาท ต่อคน ตามนัยระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าเดินทาง และค่าตอบแทนพยานบุคคล พ.ศ. 2543 ลงวันที่ 31 มกราคม 2543 และกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เดินทางไปติดตามตัวผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาหรือพยานบุคคล เพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำการสอบปากคำ พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าวก็จะมีสิทธิได้รับเงินค่าเดินทางและค่าติดตามผู้เสียหาย ผู้กล่าวหาหรือพยานบุคคลด้วย ซึ่งขณะนี้สำนักงาน ป.ป.ช. กำลังดำเนินการยกร่างระเบียบให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณา หากระเบียบดังกล่าวมีผลบังคับใช้แล้ว จักได้แจ้งเวียนให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องในสังกัด ถือปฏิบัติตามข้อตกลงฯ ดังกล่าว โดยเคร่งครัด อย่าให้เกิดความเสียหายต่อทางราชการ หากมีปัญหาข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ หรือปัญหาข้อกฎหมาย ให้หารือ ตร.(ผ่าน คค.) โดยตรง

พลตำรวจเอก

(สันต์ สุรตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

บันทึกข้อตกลงระหว่าง

สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เรื่อง ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

เพื่อให้การดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริต เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (สำนักงาน ป.ป.ช.) โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) จึงได้ทำบันทึกข้อตกลงกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1

บททั่วไป

ข้อ 1 สำนักงาน ป.ป.ช. และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยอนุมัติของนายกรัฐมนตรี ได้ตกลงกันให้ข้าราชการตำรวจมาช่วยราชการในสำนักงาน ป.ป.ช. เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 โดยไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิมและไม่เป็นการเสียหายต่อราชการตามปกติโดยให้ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะเรื่องตามที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จการ

ข้อ 2 ข้าราชการตำรวจที่มาช่วยราชการตามข้อ 1 คือพนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามมาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 หรือพนักงานสอบสวนผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าวและพนักงานสอบสวนที่หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไปของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเสนอชื่อ ไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามข้อ 5

ข้อ 3 ข้อตกลงฉบับนี้ ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติลงนามในบันทึกข้อตกลง

/หมวดที่ 2...

หมวดที่ 2

การประสานงานและการปฏิบัติงาน

ข้อ 4 การร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 จะต้องกระทำในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่เกินสองปี ตามมาตรา 84 โดยให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงแห่งคดีและให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ และเมื่อพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง ดังนั้นอำนาจในการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือสัญญาประกันกรณีที่มีการปล่อยตัวชั่วคราวย่อมสิ้นสุดลงเช่นเดียวกัน และให้ปล่อยตัวหรือขอให้ศาลปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาไปในทันที

ในกรณีบุคคลอื่นซึ่งมิใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐร่วมกระทำผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะร่วมเป็นตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน ให้พนักงานสอบสวนรวมเป็นสำนวนเดียวกันแล้วส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.เมื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง และให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับวรรคหนึ่ง

ข้อ 5 การส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ตามข้อ 4 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษเป็นผู้ส่ง ส่วนการเสนอชื่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนตามมาตรา 4 และมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับผู้บังคับการขึ้นไปของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานที่รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เป็นผู้เสนอชื่อพนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ หรือผู้รับมอบสำนวนการสอบสวนดังกล่าว จำนวน 1 คน และพนักงานสอบสวนอื่นที่เหมาะสมอีกไม่เกิน 2 คน เว้นแต่คณะกรรมการ ป.ป.ช.จะเห็นเป็นอย่างอื่น

ข้อ 6 เมื่อคดีอยู่ระหว่างการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งจะต้องมีการนำตัวผู้เสียหายหรือผู้กล่าวหา พยานบุคคล หรือผู้ถูกกล่าวหา มาทำการสอบปากคำ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนในคดีนั้น เป็นผู้ติดตามและนำตัวบุคคลดังกล่าวมาให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ทำการสอบปากคำหรือดำเนินการอื่น ๆ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการไต่สวนแล้ว ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งอื่นนอกเขตพื้นที่ และไม่เป็น การสะดวกที่จะเป็นผู้ติดตามนำตัวบุคคลดังกล่าวมาเพื่อสอบปากคำ ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนท้องที่ที่ส่งเรื่องมาให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินคดีเป็นผู้ดำเนิน

/การแทน...

การแทน โดยให้ถือว่า การดำเนินการนั้นเป็นหน้าที่ราชการตามปกติของพนักงานสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้วางแนวทางปฏิบัติไว้

ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ออกหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ หรือได้ร้องขอต่อศาลให้ออกหมายเรียกพยานเอกสารหรือพยานบุคคลแล้ว การส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกดังกล่าว ถ้าคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ามีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุอันจำเป็นอื่น และเป็นการสมควรจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นให้กับพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการ ใดส่วนในคดีนั้นหรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งท้องที่ที่ส่งเรื่องให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามวรรคหนึ่งเป็นผู้ดำเนินการ ในการส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียก ต้องกำหนดระยะเวลาให้ปฏิบัติไว้พอสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่า 15 วัน

กรณีพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจตามวรรคสอง พบว่าบุคคลที่มีชื่อระบุในหนังสือเรียกหรือหมายเรียกมีภูมิลำเนาหรือสถานที่พักอาศัยจริงอยู่นอกเขตอำนาจของตน ให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจส่งหนังสือเรียก หรือหมายเรียกนั้น ไปยังสถานีตำรวจแห่งท้องที่บุคคลนั้นมีภูมิลำเนา หรือสถานที่พักอาศัยอยู่จริงเป็นผู้ดำเนินการส่ง เมื่อได้ดำเนินการจัดส่งแล้วให้รายงานผลการส่งพร้อมใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกคืนมายังบุคคลตามวรรคสองภายใน 48 ชั่วโมง และให้ผู้ได้รับมอบหมายการส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกตามวรรคสองรายงานต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายใน 24 ชั่วโมง

การส่งหนังสือเรียก หรือหมายเรียกตามวรรคสองและวรรคสาม จะต้องส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นเป็นผู้รับ หากบุคคลดังกล่าวไม่อยู่หรือไม่สามารถรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกได้ไม่ว่ากรณีใด ๆ จะส่งให้กับบุคคลอื่นซึ่งเป็นญาติของบุคคลที่มีชื่อระบุไว้เป็นผู้รับแทนก็ได้ แต่บุคคลดังกล่าวจะต้องเป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในบ้านของบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในหนังสือเรียก หรือหมายเรียกนั้น หรือจะส่งให้กับบุคคลใด ๆ ซึ่งทำงานอยู่ในสำนักงานเดียวกันกับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ และมีอายุเกินกว่า 20 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป เป็นผู้รับแทนก็ได้ ในการรับแทนจะต้องแจ้งให้บุคคลที่เป็นผู้รับแทนนำส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้ในกำหนดเวลา โดยให้บันทึกไว้ในใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกด้วย และให้บุคคลผู้รับแทนลงชื่อรับรองไว้ กรณีบุคคลที่มีชื่อระบุไว้หรือญาติหรือบุคคลที่ทำงานอยู่ในสำนักงานเดียวกันกับบุคคลดังกล่าวไม่ยอมรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียก ให้ผู้ส่งทำการวางหนังสือเรียกหรือหมายเรียกนั้นไว้ ณ ที่บ้าน หรือสำนักงานของบุคคลผู้นั้น แต่ต้องระบุเหตุขัดข้องไว้ในใบตอบรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียก และให้ลงประจำวันไว้เป็นหลักฐาน ที่สถานีตำรวจนั้นด้วย

เมื่อบุคคลผู้ส่งหนังสือเรียกหรือหมายเรียกตามวรรคสอง ได้ดำเนินการส่งให้กับบุคคลที่มีชื่อระบุไว้หรือบุคคลผู้รับแทนแล้ว ให้รายงานผลพร้อมส่งใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทราบภายใน 24 ชั่วโมง

เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า กรณีมีมูลความผิดอาญา และได้ส่งรายงานเอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาแล้ว การนำตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานบุคคลไปส่งให้กับ...

ให้กับอัยการสูงสุด หรือการนำตัวผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานบุคคลไปเบิกความเป็นพยานต่อศาล ถ้า คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นว่ากรณีมีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุอันจำเป็นอื่นและเห็นเป็นการสมควร ก็ให้เป็น อำนาจหน้าที่ของบุคคลตามวรรคหนึ่ง

เมื่อศาลได้ออกหมายจับผู้ถูกกล่าวหา หรือพยานที่ขัดขึ้นหมายเรียก การดำเนินการติดตาม จับกุมบุคคลดังกล่าวให้เป็นอำนาจหน้าที่ของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือเจ้าพนักงานตำรวจตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวดที่ 3

ค่าใช้จ่ายและค่าตอบแทนในการปฏิบัติงาน

ข้อ 7. เมื่อพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยัง คณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามข้อ 4 แล้ว ให้ผู้มาช่วยราชการที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ อนุกรรมการไต่สวนและผู้ที่ได้รับมอบ หมายให้ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อ 6 มีสิทธิได้รับเงินค่าใช้จ่ายและค่าตอบแทนในการปฏิบัติงาน ดังนี้

(1) ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ เว้นแต่การเดินทางโดยเครื่องบินจะเบิกได้ เฉพาะในกรณีเร่งด่วน เมื่อได้รับอนุมัติจากประธานอนุกรรมการไต่สวน หรือเลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก่อน

(2) ค่าตอบแทนอนุกรรมการ (เบี้ยประชุม)

(3) ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ให้เป็นไปตามที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

การขอเบิกจ่ายตาม (1) และ (3) ให้ยื่นหลักฐานขอเบิกจ่ายต่อสำนักงาน ป.ป.ช. โดยให้ ผู้บังคับบัญชาของผู้เบิกเป็นผู้รับรองการเบิกก่อน

ข้อ 8 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามข้อ 6 ให้เบิกจากสำนักงาน ป.ป.ช. โดยยื่นหลักฐานขอ เบิกจ่ายซึ่งผู้บังคับบัญชาของผู้เบิก หรืออนุกรรมการไต่สวนในเรื่องดังกล่าว เป็นผู้รับรองการเบิกต่อ สำนักงาน ป.ป.ช.

บันทึกข้อตกลงฉบับนี้ทำขึ้นเมื่อวันที่ 25 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2545
ระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

(ลงชื่อ)

(นายกล้าณรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

(ลงชื่อ) พลตำรวจเอก

(สันต์ สุรตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ที่ ปช. 0001 / 107

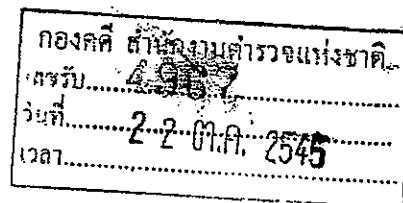
สำนักงาน ป.ป.ช.

ถนนพิษณุโลก กท.10300

19 ตุลาคม 2545

เรื่อง ปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0004.6/12036 ลงวันที่ 25 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติขอทราบปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน ในขั้นตอนก่อนที่จะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการตาม มาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ประกอบบันทึกข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช.ขอเรียนว่าเท่าที่ผ่านมามีปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องบ้างในบางเรื่อง ดังนี้

1. ก่อนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ บางกรณีพนักงานสอบสวนยังมิได้ดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อน
2. พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่า ขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อและตำแหน่งใด การกระทำตามที่ถูกกล่าวหา เป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 84 หรือไม่อย่างไร
3. พนักงานสอบสวนมิได้รวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยานบุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควรก่อนว่า มีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

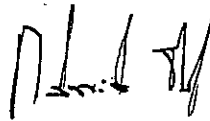
/4. ขณะที่มิ...

-2-

4. ขณะที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ผู้ที่ถูกกล่าวหายังมีสถานะเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐตำแหน่งใด สังกัดใด หรือพ้นจากการเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าของที่ดินของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ส่วนกลาง

โทร 022820815

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 13383

วันที่ 4 พฤศจิกายน 2545

เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการ ป.ป.ช.

รอง ผบ.ตร.,ผู้ช่วย ผบ.ตร.,ผบช.,และผบก.(หน่วยขึ้นตรง)

ด้วยปรากฏว่ามีบุคคลภายนอกได้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน กองปราบปราม ให้ดำเนินคดีอาญากับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในข้อหา “เป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ” กองปราบปรามได้แต่งตั้งคณะพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนมีความเห็นว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 4 จึงส่งสำนวนการสอบสวนให้คณะกรรมการป.ป.ช.ดำเนินการ ต่อมาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องกล่าวหาดังกล่าว เป็นเรื่องกล่าวหาคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ซึ่งจะต้องดำเนินการตามที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 16 และมาตรา 17 ได้บัญญัติไว้ ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 299 และมาตรา 300 นอกจากนี้ในการดำเนินคดีอาญากับคณะกรรมการ ป.ป.ช. จะต้องดำเนินการตามที่ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 หมวด 4 กำหนดไว้ กรณีเป็นเรื่องที่ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะดำเนินการได้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงลงมติให้จำหน่ายเรื่องออกจากทะเบียนสารบบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบต่อไป

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 300 กำหนดให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา มีสิทธิยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภา เพื่อขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่า กรรมการ ป.ป.ช.ผู้ใดร้ายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและเพื่อให้การเป็นไปตามรัฐธรรมนูญได้มีการตรา พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 17

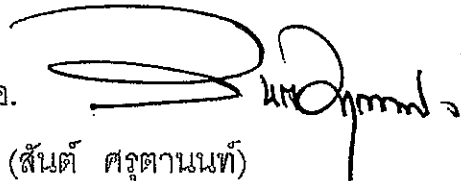
/ให้สอดคล้อง ...

ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 300 นอกจากนี้ยังได้บัญญัติว่าการดำเนินคดีในชั้นศาลให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอีกด้วย ซึ่งตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 หมวด 4 ได้กำหนดไว้ว่าเมื่อประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอให้ดำเนินคดีต่อกรรมการป.ป.ช. ศาลฎีกาต้องดำเนินการเลือกองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อพิจารณาพิพากษา แล้วองค์คณะผู้พิพากษาจะแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเพื่อทำหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามคำร้องขอ กรณีคณะกรรมการไต่สวนมีมติว่าข้อกล่าวหาอันเป็นคดีอาญานั้นมีมูล คณะกรรมการไต่สวนต้องส่งรายงานไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาล ถ้าคณะกรรมการไต่สวนเห็นว่าไม่มีมูลคณะกรรมการไต่สวนต้องส่งรายงานไปยังองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อดำเนินการต่อไป ดังนั้น พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และ พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2542 จึงเป็นกฎหมายพิเศษที่บัญญัติวิธีการดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการเฉพาะและเป็นการยกเว้นบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการร้องทุกข์ หรือการกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายมาร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการ ป.ป.ช. ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันเหตุการณื่อดังกล่าวไว้เป็นหลักฐานตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ 12 รายงานประจำวัน และแนะนำผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษว่าการกล่าวหาและการดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช. ดังกล่าวต้องดำเนินการตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และพ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. 2542 ซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนเป็นพิเศษดังกล่าวข้างต้น

/จึงแจ้งมา ...

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัด ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.
(สันต์ ศรุตานนท์)
ผบ.ตร.

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รับ 567
วันที่ 14 พ.ค. 2547
เวลา

46

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๐๖๖๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗

เรื่อง การดำเนินการดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๒/ป ๑๗๙
ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๔๗

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนิน
คดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ
แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว และมีความเห็น
ปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จालะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๐๗๙๘

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๐๗๘๒

www.krisdika.go.th

Handwritten notes and stamps at the bottom right of the page.

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๐๔.๖/๑๑๕๙๖ ลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และหนังสือ ที่ ดช ๐๐๐๔.๖/๑๓๔๔ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า นายสุรศรีมีพรรณ ดุลยจินดา กับพวกมีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๕ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ประธานวุฒิสภา ส่งคำร้องและรายชื่อประชาชน ๖๐,๐๐๐ คน ร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ จำนวน ๔ คน ออกจากตำแหน่ง ให้ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพิจารณาดำเนินการไต่สวนคำร้องขอถอดถอนตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย นายถกฤช เศวदनันท์ ได้ยื่นหนังสือท้วงติงคัดค้านต่อประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายกับตรวจสอบความถูกต้องของรายชื่อประชาชนผู้ร้องขอถอดถอน แต่ประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการไต่สวนละเว้นมิได้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของรายชื่อให้ถูกต้องตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งนายถกฤชฯ ได้ตรวจสอบรายชื่อประชาชนผู้ร้องขอถอดถอนดังกล่าวแล้วปรากฏว่าไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วนตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ จึงมีผลว่าคำร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไม่ถูกต้อง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และคณะอนุกรรมการไต่สวนจึงไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะรับคำร้องขอถอดถอนตุลาการศาลรัฐธรรมนูญไว้พิจารณาและไม่มีอำนาจที่จะไต่สวนมูลความผิด ๔ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ โดยชอบด้วยกฎหมายได้ แต่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติและคณะอนุกรรมการไต่สวนก็ยังคงทำการไต่สวนมูลความผิดของ ๔ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญอยู่ อันเป็นการกระทำที่น่าจะเข้าข่ายละเมิดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเข้าข่ายการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ชมรมนักรวิชากรช่วยชาติในฐานะผู้รู้เห็นและผู้มีส่วนได้เสียมีความประสงค์ที่จะกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ทำการสืบสวนสอบสวนและดำเนินการตามกฎหมายกับคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายกล้านรงค์ จันทิก อดีตเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายพินิต อารยะศิริ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน และคณะอนุกรรมการไต่สวน ในข้อหาเป็น

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๖๒๕ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ตามมาตรา ๑๕๗ แห่งประมวลกฎหมายอาญาหรือมาตราอื่นใดที่เกี่ยวข้อง และขอให้ผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ มาตรา ๘๙ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือ มีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้บุคคลตามมาตรา ๖๖ อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา ๘๘ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เพื่อจะ ดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา ๘๘ ให้คณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญาต่อไป ซึ่งการดำเนินการตามมาตรา ๘๙ นี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้แจ้ง ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนทำการรวบรวม พยานหลักฐานในเบื้องต้นเพื่อให้ได้ความกระจชัดเจนเสียก่อนว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตาม ที่ได้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษจริง โดยมีพยานเอกสาร พยานบุคคล หรือวัตถุพยานเพียงพอที่จะ นำไปสนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว และจะต้องปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลที่อยู่ในอำนาจของ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่จะดำเนินคดีได้ด้วย กล่าวคือ ผู้ถูกกล่าวหา จะต้องเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอยู่ หรือได้พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกินสองปี โดยพนักงาน สอบสวนมีอำนาจที่จะดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานดังกล่าวได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับ คำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ จากนั้นจึงให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

ส่วนการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติได้กำหนดแนวทางให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติไว้แล้ว กล่าวคือ เมื่อผู้เสียหาย มาร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญาต่อกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันเหตุการณ์ดังกล่าวไว้เป็นหลักฐาน ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๒ รายงานประจำวัน และแนะนำผู้ร้องทุกข์หรือ ผู้กล่าวโทษว่าการกล่าวหาและการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ดังกล่าว ต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริตฯ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง ทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งมีวิธีการและขั้นตอนเป็นพิเศษ

สำหรับการดำเนินคดีกับนายกล้านรงค์ จันทิก อดีตเลขาธิการคณะกรรมการป้องกัน และปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นายพินิต อารยะศิริ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ ในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน และคณะอนุกรรมการไต่สวน ในความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการ นั้น บุคคลที่ถูกกล่าวโทษดังกล่าวเป็นบุคคลตามความหมายของเจ้าหน้าที่

ของรัฐ อนุกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบุคคลดังกล่าวมีตำแหน่งหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ แตกต่างกัน โดยเป็นคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติและหรือเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ เมื่อถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กฎหมายได้บัญญัติวิธีการดำเนินคดีไว้แตกต่างกัน ในกรณีเช่นนี้สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดำเนินการต่อไปจะถูกต้องหรือไม่ ,

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่าปัญหาดังกล่าวนี้น่าจะเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ จึงขอหารือมายังคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อวินิจฉัยว่าจะต้องดำเนินการต่อไปอย่างไร จึงจะถูกต้อง เพื่อจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวรวมทั้งได้รับฟัง คำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแล้ว เห็นว่า มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาดังนี้ .

๑. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการอย่างไร

๒. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในฐานะประธานคณะอนุกรรมการไต่สวน ในข้อหา กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวน จะดำเนินการอย่างไร ,

๓. เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรืออนุกรรมการไต่สวนอื่น ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ พนักงานสอบสวนจะดำเนินการอย่างไร .

ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๒) มีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้ .

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า การดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาตินั้นเป็นไปตามมาตรา ๓๐๐^๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และ

^๑ มาตรา ๓๐๐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภา มีจำนวน ไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้ใดร้ายฉิบหนี่ง กระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ .

คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว กระทำการตาม วรรคหนึ่งเป็นข้อ ๆ ให้ชัดเจนและให้ยื่นต่อประธานวุฒิสภา เมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องแล้วให้ส่งคำร้องดังกล่าว ไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อพิจารณาพิพากษา .

กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติผู้ถูกกล่าวหา จะปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้น มิได้จนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้ยกคำร้องดังกล่าว

มาตรา ๑๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภาจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ใดรั่วรายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เพื่อพิจารณาพิพากษา สำหรับการดำเนินคดีในชั้นศาลก็เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น ในการดำเนินคดีดังกล่าวกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พนักงานสอบสวน จึงไม่มีอำนาจดำเนินคดีแต่อย่างใด

ประเด็นที่สอง เห็นว่า กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอนุกรรมการไต่สวนนั้นเป็นไปตามมาตรา ๔๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ซึ่งกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ประกอบด้วย กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติคนหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ และหรือผู้ทรงคุณวุฒิตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติกำหนด มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิด ดังนั้น กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติที่ได้รับ

^๖ มาตรา ๑๗ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือสมาชิกของทั้งสองสภา มีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภา มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่ากรรมการผู้ใดรั่วรายผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ

คำร้องขอตามวรรคหนึ่งต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่าผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว กระทำการตามวรรคหนึ่งเป็นข้อ ๆ ให้ชัดเจนและให้ยื่นต่อประธานวุฒิสภา เมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องแล้วให้ส่งคำร้องดังกล่าวไปยังศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อพิจารณาพิพากษา

ในกรณีที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งรับคำร้อง กรรมการผู้ถูกกล่าวหาจะปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นมีได้จนกว่าจะมีคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้ยกคำร้องดังกล่าว

การดำเนินคดีในชั้นศาลให้เป็นไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

^๗ มาตรา ๔๕ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๔๓ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเพื่อดำเนินการแทนก็ได้ โดยประกอบด้วย กรรมการหนึ่งคน พนักงานเจ้าหน้าที่ และหรือผู้ทรงคุณวุฒิตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด มีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือมูลความผิด

การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวน ให้คำนึงถึงความเหมาะสมกับฐานะและระดับของตำแหน่ง และการคุ้มครองผู้ถูกกล่าวหาตามสมควร

การปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวนให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด

แต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการไต่สวนจึงยังคงมีสถานะเป็นกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ประกอบกับการใช้อำนาจหน้าที่ของอนุกรรมการไต่สวนตามหมวด ๕ การไต่สวนข้อเท็จจริง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ เป็นการใช้อำนาจหน้าที่ที่สอดคล้องและเป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษประธานคณะกรรมการไต่สวนจึงเป็นการดำเนินคดีกับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๐๐^๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๑๗^๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจดำเนินคดีอาญากับกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม เห็นว่า การดำเนินคดีอาญากับเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และอนุกรรมการไต่สวนอื่นนั้น เนื่องจากมาตรา ๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ได้นิยามคำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ไว้ โดยให้หมายถึงข้าราชการ และให้หมายความรวมถึงกรรมการและอนุกรรมการของหน่วยงานของรัฐซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมายด้วย ดังนั้น เมื่อมีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ หรืออนุกรรมการไต่สวนอื่น ในข้อหากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ จึงเป็นกรณีที่มีผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติตามมาตรา ๘๙^๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ กล่าวคือ พนักงานสอบสวนต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือ

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^๗ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้

^๘ “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมีตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งมีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องที่ และให้หมายความรวมถึงกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๙ มาตรา ๘๙ ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมิใช่บุคคลตามมาตรา ๖๖ อันเนื่องมาจากได้กระทำการตามมาตรา ๘๘ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา ๘๘ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

กล่าวโทษ เพื่อให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง และส่งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดหรือฟ้องคดีต่อศาล เพื่อดำเนินคดีอาญาในศาลซึ่งมีเขตอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไป แต่หากคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องที่ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษนั้นมีใช้กรณีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๕๗

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0 2205 3466

ที่ 0004.6/ 4036

วันที่ ๒๔ เมษายน 2546

เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542

ผบช.ก.,น.,ภ.1-9.,สตม.และ จต.

ตามหนังสือ ตร.ที่ 0004.11/1584 ลง 10 เมษายน 2545 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการตามข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้ว นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช. มีหนังสือที่ ปช. 0001/107 ลง 18 ตุลาคม 2545 แจ้งปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนมาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประกอบกับหน่วยงานปฏิบัติของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้เสนอสภาพปัญหาอุปสรรค ข้อขัดข้องในการปฏิบัติและแนวทางแก้ไขมา เพื่อทราบและหาแนวทางแก้ไข เช่นเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายของ พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 จึงกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องในสังกัดถือปฏิบัติดังนี้

1. ให้ถือปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 และข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช. กับ ตร. โดยเคร่งครัด

2. ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีโทษบุคคลตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากการกระทำตามมาตรา 88 ตามบทบัญญัติในมาตรา 89 แห่ง พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542 ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตาม ป.วิ อาญา โดยบันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษไว้แล้วบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ในสมุดรายงาน

/ประจำวัน...

ประจำวันเกี่ยวกับคดี ไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษในสมุด
สารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (ไม่ต้องรับเลขคดี)

เมื่อได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ต่อมาปรากฏว่า
คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตาม มาตรา 88 หรือ
ในขณะนั้นผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเกิน 2 ปี และส่งเรื่องคืนมาให้
พนักงานสอบสวนดำเนินการ จึงบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษลงในสมุด
สารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (รับเลขคดี) แล้วรีบสอบสวนต่อไปโดยมิชักช้า

3. ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่ เพื่อให้
ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่าขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อ
และตำแหน่งใด การกระทำเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ กระทำความผิด
ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่
กำหนดไว้ใน พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. 2542 มาตรา 84 หรือไม่ อย่างไร หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็น
เจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการ
ตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

4. ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยาน
บุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควร
ก่อนจะมีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

เมื่อพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการ ตาม 1-4 แล้ว ให้ส่งเรื่องไปยัง
คณะกรรมการ ป.ป.ช. กรณีที่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. สำหรับสภาพ
ปัญหาที่หน่วยต่าง ๆ เสนอมาสำนักงานตำรวจแห่งชาติ นั้น ได้จัดทำตารางแนวทาง
ปฏิบัติตามเอกสารที่แนบ

/จึงแจ้งมา ...

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชา
ที่เกี่ยวข้องในสังกัด ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฒิชัย / ศรีวิฑูรณวุฒิ)

~~รอง ผบ.ตร. ปวท.ผบ.ตร.~~

แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2542

และข้อตกลงระหว่าง ป.ป.ช. กับ ตร.

7

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
1.	กรณีผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดกรรมแต่ผิดกฎหมายหลายบท เช่น ผิดฐานเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและปลอมเอกสารจะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.หรือไม่หรือมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร	กรณีดังกล่าวจะต้องส่งเรื่องให้ ป.ป.ช.ดำเนินการคดีต่อไป
2.	เมื่อ พงศ.รับเรื่องร้องทุกข์จัดส่งให้ ป.ป.ช. แล้วการดำเนินการเป็นไป โดยล่าช้า ต่อมา ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับให้ พงศ. ดำเนินการทำให้เกิดปัญหาในการติดตามพยานบุคคล พยานบุคคล จำเหตุการณ์ไม่ชัดเจน เอกสารสำคัญทางคดีถูกกลบเกลื่อนสูญหายไป	จะต้องรวบรวมพยานหลักฐาน และสอบปากคำพยานบุคคลที่เป็นประโยชน์แก่รูปคดีให้มากที่สุดก่อนส่งเรื่องไปให้ ป.ป.ช.
3.	หากเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตาม พ.ร.บ. ป.ป.ช. มาตรา 88 และกระทำความผิดอื่นด้วยในกรรมเดียวกันต้องแยกคำนวณการสอบสวนอีก ส่วนหนึ่งต่างหากหรือไม่	ไม่ต้องแยกคำนวณการสอบสวน
4.	เมื่อส่งสำนวนไปยัง ป.ป.ช.แล้วอำนาจการสอบสวนของพนักงานสอบสวนก็เสร็จสิ้นลง พงศ. เบิกค่าตอบแทนฯ ได้หรือไม่อย่างไร	เบิกค่าตอบแทนฯ ได้

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
5.	กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐพบว่าตนสังกัดของเจ้าหน้าที่รัฐเหล่านั้นไม่ได้ดำเนินการทางวินัย หรือทางปกครองแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐเหล่านั้นแต่อย่างใดซึ่งเป็นเหตุให้ประชาชนเข้าใจศาลคดีเลื่อนว่าไม่มีการดำเนินคดีและไม่มีคามคิดแต่อย่างใด	ให้พนักงานสอบสวนชี้แจงทำความเข้าใจให้ประชาชนทราบถึงการดำเนินการ
6.	เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ฯ แล้วเห็นควรแจ้งให้ ป.ป.ช. ทราบ และให้ ป.ป.ช. เรียกผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษมาให้การต่อ ป.ป.ช.เอง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายเนื่องจาก ป.ป.ช.เป็นหน่วยงานอิสระ	กรณีนี้จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่าง ป.ป.ช. กับ ตร.
7.	เกี่ยวกับกำหนดระยะเวลาในการส่งเรื่องให้ ป.ป.ช. ภายใน 30 วัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ นั้น ในบางเรื่องจะต้องประสานกับหน่วยงานอื่นในการขอเอกสารหลักฐานต่าง ๆ เพื่อนำมาประกอบการพิจารณาดำเนินการ แต่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายออกสารหลักฐานนั้นส่งมาให้ล่าช้าและล่วงเลยกำหนด 30 วัน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติกับพนักงานสอบสวนว่าไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เห็นควรกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติให้มีความยืดหยุ่นหรือสอดคล้องกับเรื่องที่เกิดขึ้น	ให้จัดส่งสำนวนไป ป.ป.ช. ก่อนภายใน 30 วัน ส่วนเอกสารส่งเพิ่มเติมในภายหลังได้

ลำดับ	สถาปปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
8.	<p>กรณีที่พักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์ ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.พิจารณาคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณา 5 - 6 เดือน ไม่ส่งเรื่องกลับคืนงานสอบสวน เนื่องจากคดีไม่อยู่ในอำนาจของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาหรือ ผู้กระทำความผิดไม่ใช่เจ้าพนักงานกรณีเช่นนี้จะทำให้ตำแหน่งล่าช้าและไม่สามารถสอบสวนให้เสร็จสิ้นตามกำหนดระยะเวลาการสอบสวนตามคำสั่ง ตร. ที่ 960/2537 ลง 10 ต.ค. 2537</p>	<p>ก่อนส่งสำนวนไป ป.ป.ช. จะต้องตรวจสอบก่อนว่าคดีอยู่ในอำนาจ ป.ป.ช.หรือไม่หากเป็นกรณีนี้ ป.ป.ช. ส่งกลับมาให้ พงศ. ดำเนินการในภายหลังก็สามารถชี้แจงถึงเหตุล่าช้าได้</p>
9.	<p>เมื่อรับคำร้องทุกข์และส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องถอดถอนคดีจากระบบหรือไม่</p>	<p>เมื่อรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้วให้บันทึกรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไว้ในส่วนต่อประจำวันรายงานคดีโดยไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป (ไม่ต้องรับเลขคดี) กรณีบันทึกการรับคำร้องทุกข์</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
		<p>หรือกล่าวโทษในสมุดสารบบการดำเนินงานคดีทั่วไป (รับเลขคดีไว้แล้ว) ให้บันทึกไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไปของผลคดีว่าได้ส่งคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษไปให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการตามหนังสือที่เท่าใด วันเดือนปีใดแล้วรายงานตามลำดับชั้นจนถึง บช. หรือ ก. แล้วแต่กรณี เพื่อออกอหมายเรียกคดีและส่งสำเนาไปยังศูนย์ข้อสันตทศเพื่อปรับข้อมูลให้ถูกต้องโดยมีชกซ้ำ เช่นเดียวกับกรณีการโอนการสอบสวนตาม ป.เกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 3 ข้อ 12 โดยอนุโลม</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
10.	<p>กรณีที่พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์ รวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้น แต่ยังไม่ได้รับความจริงว่ามีการกระทำความผิดตามที่ร้องทุกข์ไว้หรือไม่ หรือยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าของทรัพย์สินหรือพยานจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐแล้วไม่เกิน 2 ปี และระยะเวลาที่ส่งเลยกำหนด 30 วัน ที่จะส่งสำนวนให้ ป.ป.ช. พิจารณา พนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติตามอย่างไร ขอขยายเวลาไต่หรือไต่ไม่ระยะเวลาในการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนมีน้อย บางคดีกว่าจะชี้มูลทุจริตประพฤตินั้นขอประนีประนอมออกสารจำนวนมาก เพื่อประโยชน์ผู้ให้ระยะเวลาไต่เกินกว่า 30 วัน ไต่</p>	<p>กรณีดังกล่าว มาตรา 89 กำหนดไว้ชัด เจนจะขยายเวลาไม่ได้ หากส่งสำนวนล่าช้าให้หมายเหตุให้ ป.ป.ช.ทราบถึงเหตุแห่งความล่าช้าด้วย</p>
11.	<p>ในการปฏิบัติครั้งแรกๆ นั้น ทราบว่าเมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งความร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้ว ทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและต่อมาไต่ทำการจับกุมและควบคุมผู้ต้องหาภายหลัง ทราบว่าอำนาจดังกล่าวนั้นสิ้นสุดลงเมื่อไต่ส่งเรื่องให้ ป.ป.ช. เช่นนี้ กรณีการจับกุมและความคุมผู้ต้องหาแล้วนั้น จะถือว่าเป็นการขอรับหรือไม่</p>	<p>ระยะเวลา 30 วัน เป็นอำนาจของ พงศ. ที่จะปฏิบัติตาม ป.วิ อาญา กระยะเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลงอำนาจการควบคุมก็สิ้นสุดลงเช่นเดียวกัน พงศ. ย่อมไม่มีอำนาจควบคุมและสอบสวนต่อไป การใดๆ ที่จัดทำก่อนหน้านั้นถือว่าการขอตัวยกกฎหมายสำหรับการควบคุม และการจับกุมจะต้องปฏิบัติตาม รธน. พ.ศ. 2540 ด้วย</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
12.	<p>ควรถ้าหนดราคาค่าความเสียหาย กรณีเกี่ยวกับทรัพย์สินและกำหนดฐานความผิด หรืออัตราโทษให้ชัดเจน กรณีที่จะต้องส่งเรื่องไปยัง ป.ป.ช. ดำเนินการเอง หรือให้พนักงานสอบสวนดำเนินการไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นกรณีไป</p>	<p>ม.84,88 กำหนดไว้ชัดเจนอยู่แล้วว่าคดีประเภทใดบ้างที่จะต้องส่งไป ป.ป.ช.</p>
13.	<p>การกระทำที่เข้าข่ายฐานความผิดที่จะต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. นั้น บางครั้งยากต่อการวินิจฉัยหากวินิจฉัยว่าเป็นความผิดที่ต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการแล้ว ต่อมาเมื่อมีการพิจารณาแล้วไม่เข้าข่าย จะต้องมีการส่งเรื่องกับพนักงานสอบสวนตามเดิม ซึ่งทำให้เสียเวลาและอาจทำให้เกิดความเสียหาย</p>	<p>ผู้ปฏิบัติจะต้องนำข้อเท็จจริงและรูปคดีมาปรึกษากับอัยกฏหมายแล้วดำเนินการต่อไป</p>
14.	<p>พยานที่เกี่ยวข้องกับคดี ส่วนมากอยู่ในเขตอำนาจของพนักงานสอบสวนการให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่จะร่วมสอบสวนคดีมาจากที่ทำการกรุงเทพฯ มาถึง สถ.ฯ แทนที่จะให้พนักงานสอบสวนคดีมาไป</p>	<p>เนื่องจาก ป.ป.ช. มีบุคลากรน้อยให้ปฏิบัติตามข้อตกลงก่อน</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
18.	<p>รายงานผลการดำเนินการส่งพร้อมใบตอบรับการรับหนังสือเรียกหรือหมายเรียกดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะอนุกรรมการได้ส่วนเป็นผู้รายงานต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในเวลา 24 ชั่วโมง เพื่อดำเนินการส่งหนังสือฟ้องหรือหมายเรียกแล้วเสร็จ ล้วนเป็นการผลัดการจะไปยังพนักงานสอบสวนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุกรรมการได้ส่วนทั้งสิ้น</p>	<p>ถ้าเป็นความผิดตามฐานใน ม.84,88 แล้วต้องส่งให้ ป.ป.ช. พิจารณาแม้จะปรากฏว่าพยานหลักฐานอ่อนก็ตาม</p>
19.	<p>การรับคดี ป.ป.ช.เมื่อรับเลขคดีแล้ว ส่งเรื่องไป ป.ป.ช.ทำให้ พงศ. ไม่มีอำนาจการสอบสวน ทำให้เลขคดีค้างและเมื่อผู้ต้องหาประกันตัว ทำให้การประกันตัวสิ้นสุดลงทันที แล้วปล่อยตัวไปต่อมาปรากฏว่าคดีไม่อยู่ในอำนาจของ ป.ป.ช. และส่งเรื่องกลับมาให้ พงศ.ดำเนินการต่อไปทำให้เรื่องยุ่งยากและล่าช้า</p>	<p>เลขคดีให้ระบุในสมุดว่าส่ง ป.ป.ช. ด้วยตัวอักษรที่เห็นได้ชัดเจน โดยไม่ต้องลงอนเลขคดี และหาก ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับมา ก็ใช้เลขคดีเดิม</p>

ลำดับ	สภาพปัญหาในการปฏิบัติงานและข้อเสนอ	แนวทางปฏิบัติ
20.	พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้รับความร่วมมือจากต้นสังกัดของผู้ที่ถูกกล่าวโทษในการสอบสวนปากคำเพื่อเป็นพยานและการส่งหลักฐานเอกสาร ประกอบการสอบสวนล่าช้า สมควรจะได้รับการแก้ไข	ใช้วิธีการประสานงานระหว่างหน่วยงาน
21.	กรณีเมื่อพนักงานสอบสวน ได้รับคำร้องทุกข์ไว้ดำเนินการตามกฎหมายแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนตามข้อตกลง ได้นำสำนวนการสอบสวนไปดำเนินการด้วยตนเองและเมื่อถึงครบกำหนด 30 วัน ไม่ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้ ป.ป.ช. ดำเนินการต่อไปตามกฎหมาย จึงเป็นปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน	ตามข้อตกลง ข้อ 5 ระดับสถานีตำรวจให้หัวหน้าสถานีเป็นผู้ส่งมิให้ผู้อำนวยการผู้ว่าราชการจังหวัด

ที่ ปช.0001 / 107

สำนักงาน ป.ป.ช.
ถนนพิษณุโลก กท.10300

18 ตุลาคม 2545

เรื่อง ปัญหาและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ได้รับ..... 4 9 37
วันที่..... 2-2-01.ค. 2545
เวลา.....

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0004.6/12036 ลงวันที่ 25 กันยายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติขอทราบปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องจากการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน ในขั้นตอนก่อนที่จะส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการตามมาตรา 89 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ประกอบบันทึกข้อตกลงระหว่างสำนักงาน ป.ป.ช.กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม นั้น

สำนักงาน ป.ป.ช.ขอเรียนว่าเท่าที่ผ่านมามีปัญหาอุปสรรคและข้อขัดข้องบ้างในบางเรื่อง ดังนี้

1. ก่อนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.ดำเนินการ บางกรณีพนักงานสอบสวนยังมิได้ดำเนินการให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ก่อน
2. พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการเบื้องต้นตามอำนาจหน้าที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงก่อนว่า ขณะกระทำผิดนั้นผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือไม่ มีชื่อและตำแหน่งใด การกระทำตามที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 84 หรือไม่อย่างไร

3. พนักงานสอบสวนมิได้รวบรวมพยานหลักฐาน เช่น สอบปากคำพยานบุคคลที่สำคัญ รวบรวมพยานเอกสาร ตรวจสอบสถานที่เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงพอสมควรก่อนว่า มีการกระทำผิดตามที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

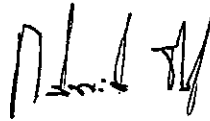
/4. ขณะที่มี...

-2-

4. ขณะที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ผู้ที่ถูกกล่าวหายังมีสถานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตำแหน่งใด สังกัดใด หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด หากปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วเกินกว่าสองปีนับถึงวันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ทั้งนี้ตามนัยมาตรา 84 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 กรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายก้านรงค์ จันทิก)

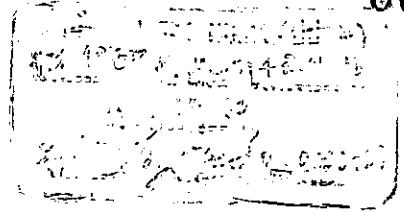
เลขาธิการคณะกรรมการ ป.ป.ช.

ส่วนกลาง

โทร 022820815

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี ตร.

โทร. 0 - 2205-3466

ที่ 0004.6/ 2551

วันที่ ๓ มิถุนายน 2546

เรื่อง ระเบียบ ตร. ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2546

เรียน รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร.

ผบช. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.

ด้วย ตร. ได้กำหนดระเบียบ ตร. ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2546 ไว้ในระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ บทที่ 24 และได้ประกาศลงวันที่ 14 พฤษภาคม 2546 แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้หน่วยงานในสังกัดทราบและถือปฏิบัติโดยทั่วกัน พร้อมนี้ได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว รวม 7 แผ่น

พล.ต.ต.

(วัฒนา สักกวัตร)

ผบก.คด.

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2546

ตามคำสั่ง กรมตำรวจ ที่ 9/2498 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2498 ให้ใช้
ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 1/2498 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2498 เรื่อง วางระเบียบ
การตำรวจเกี่ยวกับคดีไว้เป็นแนวทางปฏิบัติแล้ว นั้น

เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 มาตรา 89 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์
หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน ให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้บุคคล
ตามมาตรา 66 อันเนื่องมาจากได้กระทำการตาม มาตรา 88 ให้พนักงานสอบสวน
ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือ
กล่าวโทษ เพื่อจะดำเนินการตามบทบัญญัติในหมวดนี้ ในการนี้หากคณะกรรมการ
ป.ป.ช. พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องดังกล่าวมิใช่กรณีตามมาตรา 88 ให้คณะกรรมการ
ป.ป.ช. ส่งเรื่องกลับไปยังพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญาต่อไป" โดยกฎหมายดังกล่าวยังมิได้กำหนดขั้นตอนและวิธีการ
ดำเนินการของพนักงานสอบสวนไว้ จึงสมควรวางหลักเกณฑ์การปฏิบัติในเรื่องนี้ไว้
เพื่อให้พนักงานสอบสวนสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย
ดังกล่าวข้างต้น

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย
ที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกาโอน
กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2541
ที่ให้อำนาจผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ยกเลิก แก้ไข เพิ่มเติมประมวลระเบียบการ
ตำรวจ ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับคดีและในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับคดี จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

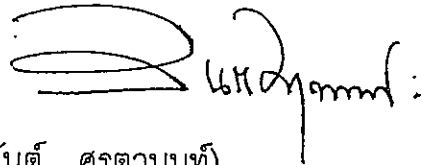
/ข้อ 1 ให้เพิ่ม ...

ข้อ 1 ให้เพิ่มความที่แนบท้ายระเบียบนี้เป็น บทที่ 24 ลักษณะ 18 แห่ง
ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี

ข้อ 2 ให้ใช้ระเบียบนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ.2546

พลตำรวจเอก

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

พันตำรวจเอก

(วิชัย ปิยะวงศ์วัฒนา)

รองผู้บังคับการ กองวิชาการ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บังคับการ กองวิชาการ

ลักษณะ 18

กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ

บทที่ 24

แนวทางการปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมาย

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

.....

เพื่อให้การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวน
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงวางระเบียบแนวทางการ
ปฏิบัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยแนวทางการ
ปฏิบัติในการดำเนินคดีตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ.2546"

ข้อ 2. บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้ว
ซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 3. ในระเบียบนี้

"เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
ข้าราชการ หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือ
บุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภา
ท้องถิ่น ซึ่งมีใช้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะ
ปกครองท้องถิ่น และให้หมายความรวมถึงกรรมการ อนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วน
ราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะบุคคล "ซึ่งใช้อำนาจ
หรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐ ในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง
ตามกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่น
ของรัฐ

"ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง" หมายความว่า

- (1) นายกรัฐมนตรี
- (2) รัฐมนตรี
- (3) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(4) สมาชิกวุฒิสภา

(5) ข้าราชการการเมืองอื่นนอกจาก (1) และ (2) ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

(6) ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

(7) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร รองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และสมาชิกสภากรุงเทพมหานคร

(8) ผู้บริหารและสมาชิกสภาเทศบาลนคร

(9) ผู้บริหารท้องถิ่น และสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีรายได้หรืองบประมาณไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

"ผู้เสียหาย" หมายความว่า ผู้เสียหายจากการกระทำอันเป็นเหตุให้เจ้าหน้าที่ของรัฐร้ายแรงผิดปกติ การกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น

"ผู้ถูกกล่าวหา" หมายความว่า ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการอันเป็นมูลที่จะนำไปสู่การถอดถอนจากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญา การขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน หรือการดำเนินการทางวินัย ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 และให้หมายความรวมถึงตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำดังกล่าวด้วย

"ทุจริตต่อหน้าที่" หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่า มีตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเอง หรือผู้อื่น

"จรรยาผิดปกติ" หมายความว่า การมีทรัพย์สินมากผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติ หรือการมีหนี้สินลดลงมากผิดปกติ หรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควร สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่

ข้อ 4. ในกรณีที่มีผู้เสียหายมาร้องทุกข์ หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีใช้นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่นว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ในขณะที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

4.1 สอบสวนปากคำผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษแล้วบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษในสมุดรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี โดยไม่ต้องบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป

4.2 ดำเนินการสอบสวนพยานบุคคลที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี และรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อประกอบคดี

4.3 ตรวจสอบว่าผู้ถูกกล่าวหา มีชื่อ สกุล เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมีตำแหน่งหน้าที่ราชการสังกัดใด พ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไปแล้วตั้งแต่วันที่ใด

4.4 ให้พิจารณาคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษนั้น ได้กล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าว กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม ในฐานความผิดใด

4.5 เมื่อดำเนินการตาม 4.1 - 4.4 แล้วให้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ

หากพนักงานสอบสวนพิจารณาแล้วปรากฏว่า ไม่เป็นคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ หรือไม่มีการกระทำความผิดให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 3 เรื่องคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ โดยเคร่งครัด ด้วยการลงรายงานประจำวันชี้แจงหลักกฎหมายไว้เป็นหลักฐาน และแจ้งให้ผู้แจ้งความทราบ

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ให้พนักงานสอบสวนที่แจ้งแนะนำผู้เสียหายทราบว่า ตามมาตรา 66 แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ได้กำหนดให้ผู้เสียหายไปยื่นคำร้องเป็นหนังสือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยตรง และให้พนักงานสอบสวนบันทึกการดำเนินการดังกล่าวในรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานด้วย

ข้อ 5. ในระหว่างที่พนักงานสอบสวนยังมิได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการ หากผู้ถูกกล่าวหาเข้าหาพนักงานสอบสวนเองหรือผู้ที่มาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ถูกกล่าวหา ให้พนักงานสอบสวนทำการตรวจสอบให้ได้ความแน่ชัดว่าผู้ นั้นเป็นผู้ถูกกล่าวหา แล้วดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 โดยให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติบังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ถ้อยคำที่กล่าวนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาได้ เมื่อเต็มใจให้การอย่างใด ก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้ เมื่อพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลง ดังนั้น อำนาจในการควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาหรือสัญญาประกันกรณีที่มีการปล่อยตัวชั่วคราวย่อมสิ้นสุดลงเช่นเดียวกันและให้ปล่อยตัวหรือขอให้ศาลปล่อยตัวผู้ถูกกล่าวหาไปในทันที

ในกรณีที่บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ร่วมกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐตามความผิดดังกล่าวข้างต้น ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการในลักษณะเช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำความผิด โดยรวมเป็นจำนวนเดียวกันเพื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการต่อไป

ข้อ 6. เนื่องจากความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม เป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 จึงให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ และพนักงานสอบสวนปฏิบัติตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18

บทที่ 21 เรื่องแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการฟอกเงิน โดยเคร่งครัดอีกส่วนหนึ่งด้วย

ข้อ 7. เมื่อได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช.แล้ว ต่อมาปรากฏว่า
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องคืนมาให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ จึงบันทึกการ
รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษลงในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไปแล้วรีบสอบสวน
ต่อไปโดยมิชักช้า

(ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนิน
คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2546
ลงวันที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2546)

บันทึกข้อความ

74

ส่วนราชการ สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ โทร. 0 2205 2397
ที่ ศษ.0006.42/ 3329 วันที่ 28 เม.ย. 2547
เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของ พงส.

ผอ.ส.ส.บ.ก.หน่วยขึ้นตรงสอ.ส. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วย ส.ส.ก.ตร. มีหนังสือที่ 0009.3/74 ลง 29 ม.ค.47 แจ่มติ อ.ก.ตร.กรณี พงส.ได้รับแจ้งความ
แล้วไม่รับคำร้องทุกข์ ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติเป็นเอกฉันท์ทุกเรื่องว่าเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ
ให้ห้ามสั่งกำชับ พงส. ในสังกัดทราบทั่วกัน พร้อมนี้ได้จัดส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว
รวม / แผ่น

พล.ต.อ.

(สุนทร ชัยขวัญ)

รอง ผบ.ตร.รรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สง.ก.ตร.

โทร.0-2205-3868

ที่ 0009.3/74

วันที่ 29 ส.ค. 2547

เรื่อง การดำเนินการทางวินัย ร.ต.อ.นิกร เนียมอนอม

เรียน ผบ.ตร. (ผ่าน ผบก.วน.)

ด้วย

.. ส่งสำนวนการสอบสวน

ทางวินัย

กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

ร้ายแรง โดยเป็น พงส.รับแจ้งคดีอุบัติเหตุแล้วไม่ดำเนินการใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นและถูกดำเนินคดีอาญา ข้อหาเป็นพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตให้ ก.ตร. เพื่อพิจารณา

อ.ก.ตร.วินัย คณะที่ 1 ในการประชุมครั้งที่ 2/2547 เมื่อ 12 ม.ค.47 เห็นว่า กรณีที่ พงส.ได้รับแจ้งความแล้วไม่รับคำร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา คณะกรรมการ ป.ป.ช.มีมติเป็นเอกฉันท์ทุกเรื่องว่าเป็นความผิดฐานทุจริตหน้าที่ราชการ จึงมีมติให้แจ้ง ดร.ทราบเพื่อกำชับ พงส.ให้ทราบทั่วกัน

จึงขอส่งสำเนารายงานการประชุมครั้งดังกล่าวมายัง ดร. รวมจำนวน 5 แผ่น เพื่อดำเนินการตามมติต่อไป

พล.ต.ต.

(อัครวิน ณรงค์พันธ์)

ผู้ช่วย ลข.ก.ตร. (2) ปฏิบัติหน้าที่แทน ลข.ก.ตร.

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติตาม

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒

พ.ศ. ๒๕๔๔

โดยที่มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการธุรกรรม เลขาธิการ และสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในลักษณะที่ต้องประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงาน และบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรี จึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ศ. ๒๕๔๔"

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

"เลขาธิการ" หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.)

ข้อ ๓ ให้ส่วนราชการหรือหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบนี้ มีอำนาจออกระเบียบประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการตามระเบียบนี้ หรือเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้

ข้อ ๔ ในกรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ หรือจับกุมดำเนินคดีในความผิดมูลฐานให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนในความผิดดังกล่าว ดำเนินการสืบสวนสอบสวนว่ามีหรือมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการกระทำความผิดฐานฟอกเงินตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินด้วยหรือไม่ หากปรากฏว่ามีการกระทำความผิดฐานฟอกเงินฐานใดฐานหนึ่งดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสืบสวนสอบสวนในความผิดฐานนั้น ๆ ด้วย แล้วให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานนั้น รวบรวมรายงานสำนักงานตามแบบท้ายระเบียบนี้

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ใดหรือหน่วยงานใด ได้ทำการสืบสวนสอบสวนในความผิดฐานฟอกเงินฐานใดฐานหนึ่งอยู่แล้วก็ให้ถือปฏิบัติตามวรรคหนึ่งโดยอนุโลม

นอกจากการรายงานตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้ว เมื่อมีเหตุผลและความจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สำนักงานอาจขอให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนแจ้งหรือรายงานข้อเท็จจริงเพิ่มเติมภายในกำหนดเวลาอีกก็ได้

ลักษณะคดีที่ต้องรายงานตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามข้อตกลงที่ทำขึ้นตามข้อ ๑๖ แห่งระเบียบนี้

ข้อ ๕ ในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินที่สำนักงานได้รับรายงานตามข้อ ๔ หากเลขาธิการเห็นสมควรอาจขอเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยตนเองหรือให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วยก็ได้

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ข้อ ๘ เมื่อคณะกรรมการธุรกรรมหรือเลขาธิการได้มีคำสั่งตามมาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวนในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินนั้นส่งสำเนาสำนวนการสอบสวน สำนักงานโดยเร็ว

ข้อ ๙ เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายอาจแจ้งให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ทำการสอบสวน ทำการสืบสวนสอบสวนในคดีความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงินก็ได้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายอาจขอเข้าไปสอบถามหรือตรวจสอบยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในคดี หรือเข้าไปซักถามผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังในสถานที่ควบคุมหรือเรือนจำ โดยแจ้งให้หัวหน้าสถานที่นั้นทราบก่อน

ข้อ ๑๐ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๓๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้รับแจ้งจากเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมายให้ร่วมเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า มีการซุกซ่อนหรือเก็บรักษาทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานฟอกเงิน หรือเกี่ยวกับการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพื่อตรวจค้น ติดตาม ตรวจสอบ หรือยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หรือพยานหลักฐานใด ให้พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือส่งเจ้าหน้าที่หรือบุคคลเข้าร่วมกับพนักงาน เจ้าหน้าที่ตามที่ร้องขอ

ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง หากเลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเลขาธิการมอบหมาย มีความจำเป็นหรือรีบด่วนจะดำเนินการไปพลางก่อนก็ได้ แล้วรีบแจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบในโอกาสแรกที่จะกระทำได้ ส่วนการแจ้งจะแจ้งเป็นหนังสือด้วยวาก็ได้ ตาม พหุติการณ์และความจำเป็น โดยให้เลขาธิการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นบันทึกเหตุผลไว้เป็นหลักฐาน

รวมกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

ภายใต้บังคับตามวรรคหนึ่ง เมื่อพนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ หรือต้องควบคุมตัวผู้ถูกกล่าวหาเพื่อดำเนินคดี เลขานุการหรือข้าราชการของสำนักงานซึ่งเลขานุการมอบหมายเป็นหนังสืออาจขอประกันตัวผู้ต้องหาดังกล่าวโดยไม่ต้องมีหลักทรัพย์เป็นประกันก็ได้

การประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในชั้นพนักงานอัยการหรือชั้นศาล ให้ดำเนินการตามวรรคสองโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในคดีความผิดมูลฐานที่สำนักงานขอทราบ หรือความผิดฐานฟอกเงิน หรือการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินเมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง หรือศาลมีคำสั่งถึงที่สุดไม่รับคำร้องของพนักงานอัยการที่ร้องขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดทั้งหมดหรือบางส่วนตกเป็นของแผ่นดิน หรือให้คืนทรัพย์สิน ให้พนักงานอัยการแจ้งคำสั่งไม่ฟ้องพร้อมเหตุผลหรือคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลพร้อมข้อเสนอแนะตามระเบียบของสำนักงานอัยการสูงสุดให้สำนักงานทราบ เพื่อนำเสนอคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินต่อไป

ในการปรับปรุงการดำเนินคดีให้มีประสิทธิภาพตามวรรคหนึ่ง ให้สำนักงานแจ้งการตอบรับและผลการวิเคราะห์การปรับปรุงคดีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้เห็นชอบแล้วให้สำนักงานอัยการสูงสุดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีความผิดมูลฐานและความผิดฐานฟอกเงินทราบอย่างน้อยปีละสองครั้ง

ข้อ ๑๕ ในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้คณะอนุกรรมการประสานงานที่คณะกรรมการแต่งตั้ง พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการหรือแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่มีข้อกำหนดไว้ในระเบียบนี้หรือเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 4815 วันที่ 22 มิถุนายน 2547

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542

ผบช.ก., น., ภ. 1 – 9 และ จต.

ด้วยประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 บทที่ 21 ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมาย ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้กำหนดให้หัวหน้าหน่วยงานรับรายงานไปยังสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน (สำนักงาน ปปง.) ผ่าน ส่วนปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ปปป.ตร.) กรณีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีความผิดฐานฟอกเงินกับผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นทางปฏิบัติแล้ว

ปรากฏว่าในการประชุมเพื่อพิจารณากำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาค้าขายมั่ว รวมถึงกิจการอื่น ๆ ที่มีการค้าประเวณีแอบแฝง ครั้งที่ 5/2547 เมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2547 โดยมี รองนายกรัฐมนตรี (ศาสตราจารย์ ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์) เป็นประธาน ได้เสนอปัญหาการรายงานกรณีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีความผิดฐานฟอกเงินไปยังสำนักงาน ปปง. ค่อนข้างล่าช้า เมื่อไปทำการตรวจสอบทรัพย์สินปรากฏว่าถูกยักย้ายถ่ายเทไปแล้ว ทั้งที่ได้กำหนดการปฏิบัติไว้ตามประมวลระเบียบข้างต้นแล้ว จนเป็นสาเหตุให้การดำเนินการตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ ไม่สามารถยึดทรัพย์สินของผู้กระทำผิดได้ ดังนั้นเพื่อให้การปฏิบัติในการยึดทรัพย์สินของผู้กระทำผิดในกรณีดังกล่าวสัมฤทธิ์ผล จึงให้ท่านกำกับดูแลและกำชับพนักงานสอบสวน หัวหน้าหน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องรวมทั้ง ปปป.ตร. รับดำเนินการรายงานต่อสำนักงาน ปปง. ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 บทที่ 21 โดยเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(สุนทร ชัยชวิต)

รอง ผบ.ตร. รรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/๐๗๙๖

วันที่ // มกราคม 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย
การปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544

เรียน ผบช.ก., น., ปล., สตม. ก.1-9

ตามที่ คต. มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ 0004.6/0015 ลง 7 ม.ค. 2545 ส่งบันทึก
สั่ง ตร. ลง 24 ธ.ค. 2544. พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องจำนวน 17 แผ่น ซึ่งความละเอียด
แจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ประธานคณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติ
และประสานงาน กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญาได้มีประกาศ ลงวันที่ 25 ธ.ค. 2544
วางข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงาน กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติ
เป็นไปในแนวทางเดียวกัน สมควรแจ้งให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามบัญชาของรัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงกลาโหมฯ โดยเคร่งครัด (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบท้าย จำนวน 6 แผ่น)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ต่อไป

พ.ต.อ.

(ชาย วัตนธรรม)

รอง ผบก.๖ พรท.ผบก.คต.

ฉบับ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/1180

วันที่ 14 มีนาคม 2545

เรื่อง หนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา (แบบ 2)

เรียน ผบช.ก., น., ปล., สตม., ก. 1-9

ตามหนังสือ คค. ตร. ส่วนที่สุด ที่ 0004.6/0015 ลง 7 ม.ค. 2545 และที่ 0004.6/0189 ลง 11 ม.ค. 2545 แจ้งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 และข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและการประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ กรมพระธรรมนูญ มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ กท 0202/124 ลง 31 ม.ค. 2545 แจ้งว่า ข้อความในวรรคท้ายของหมายเหตุในหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา (แบบ 2) ความว่า "กรณีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานสอบสวนยังมีความจำเป็นต้องให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อ ผู้บังคับบัญชาจะสั่งขังต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานไปแสดงให้ปรากฏเหตุแห่งความจำเป็นนั้น โดยผู้ต้องหาจะแต่งตั้งทนายเพื่อคัดค้านหรือซักถามพยานในวันนั้นก็ได้ เมื่อควบคุมตัวครบกำหนดสี่สิบแปดวันแล้วให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปทันที" สมควรตัดออก เนื่องจากข้อความดังกล่าวเป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจของศาล สำหรับการสั่งควบคุมตัวผู้ต้องหาเป็นอำนาจของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมายอยู่แล้ว และ ตร. พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยรายละเอียดปรากฏตามบันทึกสั่งการ ลง 20 ก.พ. 2545

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว จำนวน

6 แผ่น

พ.ต.อ. *วิวัฒน์ธรรม*

(ชาญ วิวัฒน์ธรรม)

รอง ผบ.ก.๙ พรท.ผบ.ก.คค.

Handwritten notes and stamps at the bottom left of the page.

ข้อกำหนด

เกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี
ว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔
พ.ศ.๒๕๔๔

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๗(๒) แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔ คณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติและ
ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา ออกข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือขอรับตัว
ผู้ต้องหา แบบของหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา และแบบของหนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต่อ) ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อกำหนดนี้เรียกว่า "ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๔๔"
พ.ศ.๒๕๔๔

ข้อ ๒ ข้อกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ แบบของหนังสือขอรับตัวผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบ ๑ ท้ายข้อกำหนดนี้

ข้อ ๔ แบบของหนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบ ๒ ท้ายข้อกำหนดนี้

ข้อ ๕ แบบของหนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต่อ) ให้เป็นไปตามแบบ ๓ ท้ายข้อกำหนดนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พลเอก

(ชวลิต ชงใจยุทธ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

ประธานคณะกรรมการว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงาน

กรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา

หนังสือส่งมอบตัวผู้ต้องหา

ที่.....

(หน่วยงานเจ้าของหนังสือ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตามที่ขอให้.....มอบตัวทหารผู้ต้องหา
ตามบัญชีรายชื่อท้ายหนังสือนี้ไปเพื่อควบคุมตัวไว้ในระหว่างสอบสวนครั้งแรกมีกำหนด.....วัน
ซึ่ง.....ได้แต่งตั้งให้.....
ตำแหน่ง.....เป็นผู้รับตัวทหารผู้ต้องหาไปเพื่อควบคุมตัวไว้แล้วนั้น
หากไม่ได้รับแจ้งตามหนังสือแบบ ๓ ถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อ
ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาที่ส่งควบคุมตัวปล่อยตัวทหารผู้ต้องหาไปทันที

ลงชื่อ.....ผู้รับตัวทหาร

ลงชื่อ.....ผู้มอบตัวทหาร

ลงชื่อ.....พยาน

ลงชื่อ.....พยาน

บัญชีรายชื่อทหารผู้ต้องหาที่มอบให้ฝ่ายทหารรับไปควบคุมตัว

ที่	ยศ ชื่อ นามสกุล	สังกัด	ต้องหาว่า	โทษสูงสุดตามข้อหา

หมายเหตุ

๑. หนังสือนี้ทำขึ้น ๒ ฉบับ ข้อความตรงกัน ทางฝ่ายทหารนำไปมอบให้ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งควบคุมตัวฉบับหนึ่ง พนักงานสอบสวนติดสำนวนไว้ฉบับหนึ่ง

๒. กำหนดเวลาตามกฎหมายที่ขอให้ผู้บังคับบัญชาทหารควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มีดังนี้

๒.๑ ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งขังได้ครั้งเดียวมีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน

๒.๒ ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือนแต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน

๒.๓ ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาสั่งขังหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวันและรวมกัน ทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน

กรณี que ผู้บังคับบัญชาสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานสอบสวนยังมีความจำเป็น ต้องให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาต่อ ผู้บังคับบัญชาจะสั่งขังต่อไปได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนนำพยานหลักฐานไปแสดงให้ปรากฏเหตุแห่งความจำเป็นนั้น โดยผู้ต้องหาจะแต่งตั้งทนายเพื่อคัดค้านและซักถามพยานในวันนั้นก็ได้ เมื่อควบคุมตัวครบกำหนดสี่สิบแปดวันแล้วให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาไปทันที

หนังสือขอให้ควบคุมตัว(ต.ค)

ที่

(หน่วยงานเจ้าของหนังสือ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขอให้ควบคุมตัวต่อ ครั้งที่

เรียน (ผู้บังคับบัญชาทหาร)

อ้างถึง

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ตามที่ได้ขอให้ควบคุมตัว.....ทหารผู้ต้องหา
ไว้ระหว่างสอบสวนตามหนังสือ.....นั้น

ด้วยการสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จ เนื่องจาก

ดังปรากฏหลักฐานตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (หรือตามที่พนักงานสอบสวนนำมาแสดงเป็นหลักฐาน)
จึงขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อไปอีก.....วัน หากไม่ได้รับแจ้งถึงเหตุผลและความ
จำเป็นที่ขอให้ควบคุมตัวทหารผู้ต้องหาต่อตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายแล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาที่สั่ง
ควบคุมตัวปล่อยตัวทหารผู้ต้องหาไปทันที

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ).....

(ตำแหน่ง).....

หมายเหตุ กำหนดเวลาตามกฎหมายที่ขอให้ผู้บังคับบัญชาทหารควบคุมตัวผู้ต้องหาได้มีดังนี้

๑. ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งได้ครั้งเดียวมีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน
 ๒. ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือนแต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน
 ๓. ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ผู้บังคับบัญชาสั่งชั่งหลายครั้งติด ๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวันและรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน
-

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/ 5766

วันที่ ๗ พฤษภาคม 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการปฏิบัติ
และประสานงานกรณีทหารถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544

ผบช.น., ปลต., ก., สดม., ภ.1 - 9

ด้วยกรมพระธรรมนูญ กระทรวงกลาโหม มีหนังสือ กท 0202/434 ลง 9 เม.ย. 2545 แจ้งว่าข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ. 2544, พ.ศ. 2544 ที่กระทรวงกลาโหม ส่งไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อดำเนินการประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

บัดนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ยืนยันว่าได้มีการดำเนินการประกาศเรื่องดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม 119 ตอนพิเศษ 24 ง ลงวันที่ 15 มี.ค. 2545 แล้ว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(อรรถพล เข้มสุวรรณวงศ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ฯ ประท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

89

ที่ กท ๐๒๐๒/๔๓๔

กรมพระธรรมนุญ

ถนนหลักเมือง กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

องค์การตำรวจแห่งชาติ

๕ เมษายน ๒๕๕๕

2759

10 เม.ย. 2545

เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและ 10/10

ประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ พ.ศ.๒๕๕๔ งานนิติกรที่: รัชชา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ/รองประธานกรรมการ

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

รับเลขที่ ๕๗๒/45

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่ นร ๐๒๐๔/๕๑๘๑

วันที่ 10 เมษายน

ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕

ลา 10.30 ชื่อผู้

ตามที่กระทรวงกลาโหมได้ส่งข้อกำหนดเกี่ยวกับแบบของหนังสือตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานกรณีทหารถูกหาว่ากระทำความผิดอาญา พ.ศ.๒๕๕๔

พ.ศ.๒๕๕๔ ไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อขอให้ดำเนินการประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น

บัดนี้ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือตามสิ่งที่ส่งมาด้วยแจ้งว่า ได้ดำเนินการประกาศเรื่องดังกล่าว ในราชกิจจานุเบกษาฉบับประกาศทั่วไป เล่ม ๑๑๙ ตอนพิเศษ ๒๕ ง ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๕ แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อกรุณาทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก

(สุทธิ จรุงพร)

เจ้ากรมพระธรรมนุญ/กรรมการและเลขานุการ

กองกฤษฎีกาทหารและการต่างประเทศ

โทร.๐ ๒๒๒๕ ๖๒๖๔

โทรสาร ๐ ๒๒๒๕ ๙๗๐๐

ข้อบังคับ กคพ.

ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง

พ.ศ. ๒๕๕๗

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ กคพ. จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒^๑ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ เพื่อประโยชน์ในการประสานงานเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคดีพิเศษ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติหน้าที่ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

ข้อ ๔ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษรับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษ ในคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษเท่านั้น

กรณีที่มีการร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษในการกระทำความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษตามความในวรรคหนึ่งต่อพนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น ดำเนินการรับคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ ดำเนินการสืบสวนสอบสวน และดำเนินการอื่นตามอำนาจหน้าที่จนกว่าจะมีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ

ข้อ ๕ ให้พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐที่ได้รับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษ ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่มีการรับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษ แล้วแต่กรณี

สำหรับคดีความผิดอาญาอันเป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ และเป็นคดีที่พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์ คำกล่าวโทษ สืบสวนสอบสวน หรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดไว้แล้วให้กรมสอบสวนคดีพิเศษแจ้งพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้นโดยเร็ว และให้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษภายในระยะเวลาสามวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑/ตอนพิเศษ ๘๐ ง/หน้า ๔๖/๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗

เมื่อได้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนแล้ว ให้มีการหารือเกี่ยวกับรายละเอียดการดำเนินการที่ได้ดำเนินการไปแล้ว เพื่อให้เกิดการประสานความร่วมมือระหว่างพนักงานสอบสวนคดีพิเศษผู้รับผิดชอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนต่อจากพนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น

ข้อ ๖ ในระหว่างที่พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ยังมีได้ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนตามข้อ ๕ ให้เป็นที่เรียบร้อย ให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนนั้น จัดการให้มีการควบคุม การขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การเก็บรักษาของกลาง และการดำเนินการอื่นใดที่จำเป็นต่อไปจนกว่าจะได้มีการส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวน แต่ทั้งนี้หากมีการฝากขังจะต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จก่อนครบกำหนดฝากขังไม่น้อยกว่าสามวัน

ข้อ ๗ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนคดีพิเศษมีความจำเป็นในเรื่องการจับ การค้น การควบคุม การขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การเปรียบเทียบปรับ การตรวจสถานที่เกิดเหตุ การตรวจทางนิติวิทยาศาสตร์ การเก็บรักษา หรือจัดการของกลาง การสืบสวนสอบสวน หรือการดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีพิเศษและไม่สามารถดำเนินการเองได้โดยลำพัง ก็ให้ประสานขอความร่วมมือจากพนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐ และให้พนักงานสอบสวน หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการร้องขอให้ความร่วมมือตามที่ได้รับการร้องขอด้วย

ให้พนักงานสอบสวนของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือเจ้าหน้าที่ผู้มียอำนาจสืบสวนสอบสวนของหน่วยงานอื่นของรัฐ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานอื่นของรัฐให้ความร่วมมือในการสนับสนุนแลกเปลี่ยนข้อมูลที่อยู่ในความครอบครองดูแล รวมถึงการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสารโดยตรง หรือการเชื่อมข้อมูลข่าวสาร หรือความร่วมมือในการสนับสนุนอื่นใดเพื่อใช้ในการสืบสวนสอบสวน หรือป้องกันปราบปรามการกระทำความผิดอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ตามที่ได้รับการร้องขอจากกรมสอบสวนคดีพิเศษ

ให้หน่วยงานของรัฐให้การสนับสนุนการดำเนินการที่เกี่ยวกับคดีพิเศษในเรื่องการสนธิกำลัง บุคลากร สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ อาวุธยุทโธปกรณ์ ยานพาหนะ และการดำเนินการอื่นใดตามที่กรมสอบสวนคดีพิเศษร้องขอ

ข้อ ๘ ในกรณีที่กรมสอบสวนคดีพิเศษกับหน่วยงานอื่นของรัฐปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงลักษณะของการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแต่ละแห่ง ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านของหน่วยงานนั้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการสืบสวนสอบสวน หรือป้องกันปราบปรามการกระทำความผิดอาญาที่เป็นคดีพิเศษ

ข้อ ๙ ค่าใช้จ่ายอันเนื่องมาจากกรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนการใช้ผู้เชี่ยวชาญหรือการดำเนินการอื่นที่ร่วมกับหน่วยงานของรัฐ ให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ

เป็นหน่วยงานรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายดังกล่าว ทั้งนี้ให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

ข้อ ๑๐ เพื่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง กรมสอบสวนคดีพิเศษ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด และหน่วยงานอื่นของรัฐ อาจดำเนินการทำบันทึกความตกลงเพื่อกำหนดรายละเอียดในการปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน การสนับสนุนการดำเนินการ การประสานราชการ และการดำเนินการอื่นใด ตามหลักการที่ได้กำหนดไว้ตามข้อบังคับฉบับนี้ได้ โดยให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของข้อบังคับนี้แล้วแต่กรณีด้วย

ข้อ ๑๑ ให้ประธาน กคพ. รักษาการตามข้อบังคับนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

วิชณุ เครืองาม

รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

ประธานกรรมการคดีพิเศษ

พรรณีศา/ผู้จัดทำ

๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๓

ที่ ยธ ๐๘๐๐/๕๑๕

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

๑๒๘ หมู่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่

กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

เรื่อง การเสนอเรื่องเพื่อชี้ขาดเกี่ยวกับคดีพิเศษ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ (แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ ฉบับที่ ๒ พ.ศ.๒๕๕๑) มาตรา ๒๑ วรรคห้า

ตามบทกฎหมายที่อ้างถึงได้กำหนดให้ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งหรือข้อสงสัยว่าการกระทำ ความผิดใดเป็นคดีพิเศษตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) หรือไม่ ให้กรรมการคดีพิเศษเป็นผู้ชี้ขาด นั้น

คณะกรรมการคดีพิเศษได้มีมติในคราวการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๓ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๕๓ กำหนดแนวทางการเสนอเรื่องให้คณะกรรมการคดีพิเศษพิจารณามีสาระสำคัญว่าความเห็นของ พนักงานสอบสวนที่ส่งมายังกรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อให้เสนอคณะกรรมการคดีพิเศษชี้ขาดตามมาตรา ๒๑ วรรคห้า แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ต้องเป็นความเห็นสูงสุดของส่วนราชการ นั้น ทั้งนี้เพื่อให้มีการพิจารณากลับกรงมาเป็นลำดับก่อนเสนอคณะกรรมการคดีพิเศษพิจารณา โดยกรณี ของพนักงานสอบสวนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ย่อมต้องเป็นความเห็นของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้รักษาการแทนหรือผู้ปฏิบัติราชการแทน แล้วแต่กรณี กรมสอบสวนคดีพิเศษจึงเรียนมาขอร้องท่านเพื่อโปรด ทราบและแจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบด้วยจักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

๖๖

(นายธาริต เพ็งดิษฐ์)

อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ

กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการคดีพิเศษ

กลุ่มงานเลขานุการและบริหารคดีพิเศษ

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๘๘๘ ต่อ ๑๙๖๒ โทรสาร ๐ ๒๙๓/๕ ๙๘๘๒

ต้นที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดีอาญา สำนักงานกฎหมายและสอบสวน โทร. 0 2205 3466
 ที่ 0031.212/06931 วันที่ ๓ กันยายน 2551
 เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ

ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปส. และ สตม.

ตามที่ได้มีการประกาศบังคับใช้ พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 โดยกำหนดให้ต้องมีการสืบสวนสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ตร. โดย ตร. ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษไว้บางประการแล้ว ต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมสาระสำคัญของกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ กฎกระทรวง และประกาศ กคพ. ว่าด้วยรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 หลายประการ เพื่อให้การปฏิบัติราชการในหน้าที่ของพนักงานสอบสวน ตร. เป็นไปโดยถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ จึงซักซ้อมความเข้าใจและกำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ ดังนี้

1. คดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษนั้น มี 2 ประเภท ได้แก่ ความผิดทางอาญาที่บัญญัติไว้ในมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ซึ่งครอบคลุมคดีความผิดที่ระบุไว้ในบัญชีท้าย พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ ที่ประกาศในกฎกระทรวง ประกอบ ประกาศคณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ) ว่าด้วยเรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) และ ความผิดทางอาญาที่ กคพ. มีมติให้คดีความผิดทางอาญาทั่วไป เป็นคดีพิเศษ ด้วยคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่าสองในสามของกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ตามมาตรา 21(2) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547

2. คดีความผิดทางอาญาที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2551 นั้น ได้แก่ ความผิดทางอาญาที่มีองค์ประกอบครบถ้วน ดังนี้

2.1 ลักษณะของการกระทำความผิด จะต้องมิลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(ก) คติความผิดทางอาญาที่มีความซับซ้อน จะจำเป็นต้องใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานเป็นพิเศษ

(ข) คติความผิดทางอาญาที่มีหรืออาจมีผลกระทบต่ออย่างรุนแรงต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ความมั่นคงของประเทศ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหรือระบบเศรษฐกิจหรือการคลังของประเทศ

(ค) คติความผิดทางอาญาที่มีลักษณะการกระทำผิดข้ามชาติที่สำคัญ หรือเป็นการกระทำขององค์กรอาชญากรรม

(ง) คติความผิดทางอาญาที่มีผู้มีอิทธิพลเป็นตัวละคร ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน

(จ) คติความผิดทางอาญาที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งมีใช้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษหรือเจ้าหน้าที่คดีพิเศษเป็นผู้ต้องสงสัยเมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าน่าจะได้กระทำความผิดอาญาหรือเป็นผู้กล่าวหาหรือผู้ต้องหา

2.2 ต้องเป็นการกระทำความผิดอาญาตามกฎหมายที่ประกาศกำหนดไว้ในบัญชีท้าย พ.ร.บ. การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ กฎกระทรวง ซึ่งปัจจุบัน ได้ประกาศกำหนดไว้ครอบคลุมกฎหมายรวม 27 ฉบับ ได้แก่ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเอร์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการเล่นแชร์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค คติความผิดว่าด้วยเครื่องหมายการค้า คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์ คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ คติความผิดตามประมวลรัษฎากร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุรา คติความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ และ คติความผิดตามกฎหมายอื่น ซึ่งจะได้มีการประกาศกำหนดไว้ในกฎกระทรวงภายหลัง และ

2.3 นอกจากจะต้องเป็นความผิดที่อยู่ในขอบเขต ตาม 2.1 และ 2.2 แล้ว ยังจะต้องเป็นการกระทำความผิดทางอาญาที่มีรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิด ตามประกาศ กคพ. ว่าด้วยเรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ซึ่งปัจจุบัน กคพ. ได้มีประกาศดังกล่าว รวม 3 ฉบับ ซึ่งเป็นการกำหนดรายละเอียดของเงื่อนไขและลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ อัน ได้แก่ ประกาศ กคพ. เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 121 ตอนพิเศษ 80 ง ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547 ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547 เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนพิเศษ 8 ง ลงวันที่ 28 มกราคม 2548 และประกาศ กคพ. (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2548 เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนพิเศษ 137 ง ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2548 หรือ ไม่ โดยประกาศข้างต้น จะกำหนดลักษณะการกระทำความผิด ที่มีลักษณะการกระทำผิดร้ายแรง หรือ มีมูลค่าความเสียหาย หรือวงเงินที่มีจำนวนเสียหายมาก หรือมีจำนวนผู้เสียหายมาก ซึ่งต่อมาได้มีการปรับเปลี่ยนแปลงมูลค่าความเสียหายลง ทั้งนี้ รายละเอียดพอสังเขปปรากฏตามเอกสารประกอบบันทึก คร. ที่แนบมาพร้อมนี้

3. เมื่อพนักงานสอบสวน ได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษว่ามีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น ให้ดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐาน ไปตามอำนาจหน้าที่และให้พิจารณาว่าคดีนั้นเป็นคดีพิเศษหรือไม่ โดยพิจารณาตามลักษณะของการกระทำความผิดที่กำหนดให้เป็นคดีพิเศษตามข้อ 2. หากเห็นว่าเป็นคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสืบสวนสอบสวนทั้งหมดไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป ภายใน 15 วัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ สำหรับความผิดอันเป็นคดีพิเศษตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (2) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ให้ส่งมอบสำนวนการสืบสวนสอบสวนให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ ภายใน 3 วันนับแต่วันที่ ได้รับแจ้ง ตามนัยข้อ 5 แห่งข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. 2547 และให้พนักงานสอบสวนให้ความร่วมมือกับพนักงานสอบสวนคดีพิเศษตามที่ร้องขอ ภายหลังจากที่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังกรมสอบสวนคดีพิเศษแล้ว

4. การดำเนินการสอบสวนคดีความผิดอาญาใด ๆ ที่พนักงานสอบสวนเห็นว่า คดีอาญานั้นไม่เป็นคดีพิเศษ ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานและมีความเห็นทางคดีไปตามอำนาจหน้าที่ เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมใน ภายหลังจากที่ ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ทำให้การกระทำความผิดนั้นมีลักษณะเป็น

คดีพิเศษ ตาม ประกาศ กคพ.เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนนั้นไปยัง กรมสอบสวนคดีพิเศษเพื่อดำเนินการสืบสวนสอบสวนต่อไป โดยสำนวนการสอบสวนที่ พนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนไปแล้วนั้น จะถือเป็นส่วนหนึ่งของสำนวน การสอบสวนคดีพิเศษที่ดำเนินการโดยพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ทั้งนี้ ตาม พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ซึ่งได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมวรรคสี่ ของมาตรา 22 แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547

นอกจากนี้ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตาม หนังสือ ตร. ที่ 0031.212/68 ลง 6 ม.ค.49 เรื่อง ประกาศ กคพ.(ฉบับที่ 3) พ.ศ.2548 เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ การกระทำความผิด เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตาม มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 และ บันทึก ตร. ที่ 0031.212/2104 ลง 11 พ.ค. 50 เรื่อง แนวปฏิบัติเกี่ยวกับคดีที่อยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวน กรมสอบสวนคดีพิเศษ โดยเคร่งครัดด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อชักซ้อมความเข้าใจและแจ้งให้พนักงานสอบสวนในสังกัดถือปฏิบัติ โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วงกต มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

เอกสารประกอบบันทึก ดร.เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีพิเศษ
 ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 1)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.ก.กำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกง ประชาชน พ.ศ.2517	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 12,15,15/1,15/2 หรือ มีผู้เสียหายห้าสิบคนขึ้นไป หรือ จำนวนกู้ยืมตั้งแต่ ยี่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 1
พ.ร.บ.การแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 51 (แต่ไม่รวมการ ไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 39) และ มาตรา 54	ฉบับที่ 1 ข้อ 2
พ.ร.บ.การธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 40, 46 ทวิ	ฉบับที่ 1 ข้อ 3
พ.ร.บ.การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจ หลักทรัพย์ ฯ พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 71,75,75ทวิ 75ตรี,75จัตวา,75เบญจ,75ฉ,75ฉคค,75ฉฉฐ,75ฉฉชทศ, 75 เอกทศ และ มาตรา 78	ฉบับที่ 1 ข้อ 4
พ.ร.บ.การเล่นแชร์ พ.ศ. 2534	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา 16,17,18 และ มาตรา 26 หรือ มีจำนวนสมาชิกวงแชร์ตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป หรือ ทุนกองกลางต่อหนึ่งงวดรวมกันทุกวงเป็นมูลค่า ตั้งแต่ยี่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 5
พ.ร.บ.ควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 8 และ มาตรา 8 ทวิ หรือมีมูลเป็นเงินตั้งแต่ห้าสิบล้านบาท	ฉบับที่ 1 ข้อ 6
พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคา ต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 4,5,6,7,8,9 10, 11, 12 และ มาตรา 13 หรือมีมูลน่าเชื่อว่ามิวงเงินตั้งแต่หนึ่ง ร้อยล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 7
พ.ร.บ.คุ้มครองแบบผังภูมิวงจรรวม พ.ศ. 2543	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 48,49 และ มาตรา 52 หรือ มีการการกระทำผิดที่มีลักษณะเป็นแหล่งผลิต จำหน่าย หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรที่มีมูลค่าตั้งแต่ห้า แสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 8 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 3
พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 47 หรือมีมูลค่า สินค้าหรือบริการ ตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป หรือ ความผิด ที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 48 หรือ มีผู้เสียหายตั้งแต่ 50 คนขึ้นไป (แต่ไม่รวมการฝ่าฝืน มาตรา 23,24,25 และ มาตรา 26) และ ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 58, 59	ฉบับที่ 1 ข้อ 9

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 2)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 108,109,110,114 หรือ มีลักษณะเป็นแหล่งผลิต, จำหน่าย รับซื้อ เก็บ หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือมีไว้เป็นความผิด ที่มีมูลค่าตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 10 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 4
พ.ร.บ.เงินตรา พ.ศ.2501	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 35 หรือ มีมูลน่าเชื่อว่ากระทำความผิดในลักษณะเป็นการทำ จำหน่าย ใช้ หรือนำออกใช้ซึ่งวัตถุหรือเครื่องหมายใด ๆ แทนเงินตราอันมีมูลค่าตั้งแต่หนึ่งล้านบาท	ฉบับที่ 1 ข้อ 11
พ.ร.บ.ชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ.2524	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 31, 32 ไม่ว่าจะกระทำความผิดหรือหลายกรรมต่างกัน ที่มีมูลน่าเชื่อว่ามีกรณีขอรับชดเชยหรือมีการจ่ายเงินชดเชยรวมเป็นเงินตั้งแต่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 2 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 5
พ.ร.บ.ธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ.2485	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 42	ฉบับที่ 1 ข้อ 13
พ.ร.บ.บริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ.2535	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา 193,197, 216,217,221 และ มาตรา 222	ฉบับที่ 1 ข้อ 14 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 6
พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 60, 61 ที่มีมูลฐานเป็นคดีพิเศษในความผิดเกี่ยวกับการยกยอก หรือฉ้อโกง หรือประทุษร้ายต่อทรัพย์ หรือกระทำโดยทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน กฎหมายว่าด้วยการพาณิชย์ กฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุนฯ กฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์ฯ ซึ่งกระทำโดยกรรมการ ผู้จัดการ หรือ บุคคลใด ซึ่งรับผิดชอบหรือมีประโยชน์เกี่ยวข้องในการดำเนินการของสถาบันการเงิน หรือ ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร	ฉบับที่ 1 ข้อ 15

เอกสารประกอบบันทึก ตร.เรื่อง แนวปฏิบัติการสอบสวนคดีพิเศษ

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547
 (แผ่นที่ 3)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
พ.ร.บ.มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ.2511	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 48,48ทวิ หรือ ที่มี มูลน่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะเป็นแหล่งผลิตใน ลักษณะ โรงงาน จำพวกที่ 3 ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานที่ มีกำลังม้าเครื่องจักรตั้งแต่ห้าสิบกิโลวัตต์ขึ้นไป หรือ มี คนงานตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป หรือมีมูลค่าผลิตภัณฑ์ที่ นำเข้ามาในราชอาณาจักรตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป และ คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 57 ตาม กฎหมายนี้	ฉบับที่ 1 ข้อ 16
พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 69,70,74 ที่มีมูล น่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะเป็นสถานที่ผลิต แหล่ง จำหน่าย สถานที่เก็บสินค้า หรือ ได้นำเข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยมีสิ่งของหรือสินค้าไว้ในความ ครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือซึ่งได้ม โดยการกระทำความผิด หรือมีไว้เป็นความผิด อันมีมูลค่า ตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 17 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 7
พ.ร.บ.ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 98 เฉพาะกรณี กระทำความผิดที่เกินกว่าห้าสิบล้านขึ้นไป และ คดีความผิด ที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 99 ตามกฎหมายนี้	ฉบับที่ 1 ข้อ 18
พ.ร.บ.สิทธิบัตร พ.ศ.2522	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 85,86,88 หรือ มี มูลน่าเชื่อว่ามีกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นแหล่งผลิต แหล่งจำหน่าย สถานที่เก็บสินค้า หรือ ได้นำเข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยมีสิ่งของหรือสินค้าไว้ในความ ครอบครองเพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรือ ซึ่งได้มา โดยการกระทำความผิดหรือซึ่งมีไว้เป็นความผิด อันมี มูลค่าตั้งแต่ห้าแสนบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 1 ข้อ 19 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 8
พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. 2535	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 278,288,298 296,297,301,306-315	ฉบับที่ 1 ข้อ 20

ตารางแสดงรายละเอียดของลักษณะการกระทำความผิดที่อยู่ในอำนาจการสอบสวนของกรม
 สอบสวนคดีพิเศษ ที่กำหนดไว้ตามประกาศ กคพ. เรื่องการกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
 การกระทำความผิด มาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547

(แผ่นที่ 4)

กฎหมายที่อยู่ในอำนาจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ	รายละเอียดลักษณะของการกระทำความผิดตาม กฎหมายฉบับต่าง ๆ	บัญชีท้าย ประกาศ กคพ.
ประมวลรัษฎากร	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 37,90/4,90/5, 91/21(7) ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมต่างกััน ที่มีมูลนำเชื่อว่่าเป็นเหตุให้รัฐขาดรายไ้เป็นเงินภาษีอากรรวมเบี่ยปรับและเงินเพิ่มตั้งแต่ห้าสิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 1 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2496	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตาม มาตรา 27,27ทวิ,60,96 และ มาตรา 97 ทศ ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมต่างกััน ที่มีมูลนำเชื่อว่่ามีของกลางมูลค่าราคาของรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วรวมเป็นเงินตั้งแต่สามสิบล้านบาทขึ้นไป หรือมีการซื้อค่าภาษีหรือขอคืนค่าภาษีโดยทุจริตรวมเป็นเงินตั้งแต่ยี่สิบล้านขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 2 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.ภาษีสรรพสามิต พ.ศ.2527	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 147, 161, 162, 165 และมาตรา 167 ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวหรือหลายกรรมต่างกััน ที่มีมูลนำเชื่อว่่ามีมูลค่าหรือปริมาณของสินค้าหรือบริการที่คำนวณรวมกันเป็นเงินตั้งแต่สิบล้านบาทขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 3 แก้ไขโดย ฉบับที่ 3 ข้อ 9
พ.ร.บ.สุรา พ.ศ.2493	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 33, 33ทวิ, 33ตรี, 34 และ มาตรา 34ทวิ ที่มีมูลนำเชื่อว่่ามีปริมาณสุราตั้งแต่หนึ่งหมื่นลิตรขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 4
พ.ร.บ.ยาสูบ พ.ศ.2509	ความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 49, 50 ที่มีหรือมีมูลนำเชื่อว่่ามีปริมาณยาสูบหรือยาเส้น น้ำหนักตั้งแต่หนึ่งล้านกรัมขึ้นไป	ฉบับที่ 2 ข้อ 5

ทั้งนี้ รายละเอียดปรากฏตามประกาศ กคพ. เรื่อง การกำหนดรายละเอียดของลักษณะ
 ของการกระทำความผิด ตามมาตรา 21 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พ.ร.บ.การสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.
 2547 ฉบับที่ 1-3

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.
ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๑๐๔๑

โทร. ๐๒ ๒๐๕ ๓๔๖๖
วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๕๔

เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการ
กระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการ
สอบสวนคดีพิเศษ ๒๕๕๗

ผบ.ช.ก., น., ภ.๑-๙, ศชต. ปส. , สตม. และ จตร. (หน.จต.)

ด้วย กรมสอบสวนคดีพิเศษ ได้มีหนังสือด่วนที่สุดที่ ยธ ๐๘๐๐ /ว ๓๙๓ ลงวันที่
๒๑ ก.พ. ๒๕๕๔ ส่ง ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะ
ของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวน
คดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ อันมีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของ
การกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวน
คดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๗ ฉบับเดิมทั้งหมด และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์
๒๕๕๔ ตามเล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง อันทำให้ประกาศ กคพ. ดังกล่าวมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่
๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป มายัง ดร. เพื่อแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัดทราบและปฏิบัติ

ดร. พิจารณาแล้ว เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษระหว่างกรมสอบสวน
คดีพิเศษและหน่วยงานในสังกัด ดร. เป็นไปโดยเรียบร้อย และถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด จึงให้แจ้ง
พนักงานสอบสวน และเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในสังกัดเพื่อทราบและถือปฏิบัติ ทั้งนี้
ให้เป็นไปตามข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วย การปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐ
ที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. ๒๕๕๗ และแนวทางการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔)
พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามที่แจ้งมาด้วยนี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

ที่ ยธ ๐๔๐๐/ว ๓๙๓

กรมสอบสวนคดีพิเศษ

๑๒๘ หมู่ ๓ ถนนแจ้งวัฒนะ

แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

เลขรับ 398

วันที่ 25 ก.พ. 2554

เวลา 11

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

เรื่อง แจ้งประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำ ความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- ๑. ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๖ แผ่น
- ๒. ข้อบังคับ กคพ. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงาน พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๕ แผ่น
- ๓. แนวทางการประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ จำนวน ๔ แผ่น

ด้วยคณะกรรมการคดีพิเศษได้ออกประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ มีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ฉบับเดิมทั้งหมด และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ตามเล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง อันทำให้ประกาศ กคพ.ดังกล่าวมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

ประกาศ กคพ.ฉบับดังกล่าว มีผลเป็นการยกเลิกประกาศ กคพ. เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ ก่อนหน้าทั้งหมด และมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จากการที่ใช้เกณฑ์เรื่องมูลค่าความเสียหาย จำนวนผู้เสียหาย หรือพฤติการณ์ อย่างอื่นประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศ กคพ.ในการพิจารณา มาเป็นการพิจารณาโดยนำลักษณะของการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) (ก) (ข) (ค) (ง) และ (จ) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับบทบัญญัติของกฎหมายตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศ กคพ. ฉบับนี้แทน ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ยิ่งขึ้น

กรมสอบสวนคดีพิเศษ
กองคดีอาญา

เลขรับ.....

วันที่ 25 ก.พ. 2554

เวลา.....

กลุ่มงานคดีอาญา ค

เลขรับ.....

วันที่ 25 ก.พ. 2554

ของรฐทเกี่ยวของ

เวลา.....

กมค
/
9.

- ๒ -

เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับคดีพิเศษตามประกาศ กคพ.ฉบับดังกล่าวระหว่าง
กรมสอบสวนคดีพิเศษหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องเป็นไปโดยเรียบร้อย กรมสอบสวนคดีพิเศษจึงขอส่งสำเนา
ประกาศ กคพ.(ฉบับที่ ๔) พ.ศ.๒๕๕๔ เรื่องกำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็น
คดีพิเศษตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.๒๕๔๗ , ข้อบังคับ
กคพ.ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ในคดีพิเศษระหว่างหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง พ.ศ.๒๕๔๗ และแนวทางการ
ประสานงานเพื่อปฏิบัติตามประกาศ กคพ. ฯ มายังท่านเพื่อโปรดทราบและเพื่อแจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัด
ทราบและปฏิบัติด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายธาริต เพ็งดิษฐ์)

อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ

กลุ่มงานเลขานุการและบริหารคดีพิเศษ

โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๘๘๘๘ ต่อ ๑๘๒๒

โทรสาร ๐ ๒๘๓๕ ๘๘๘๑

๘๘

๘๘

เล่ม ๑๒๘ ตอนพิเศษ ๑๙ ง

หน้า ๓๖
ราชกิจจานุเบกษา

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

ประกาศ กคพ.

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔

เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ
ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ (๒) และมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ กคพ. จึงออกประกาศดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า "ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓"

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ประกาศ กคพ. เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๓

(๒) ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๓

(๓) ประกาศ กคพ. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดที่เป็นคดีพิเศษ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ข้อ ๔ ให้คดีความผิดทางอาญาตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ และคดีความผิดอาญาตามกฎหมายที่กำหนดเพิ่มเติมโดยกฎกระทรวง ว่าด้วยการกำหนดคดีพิเศษเพิ่มเติมตามกฎหมายว่าด้วยการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑) (ก) (ข) (ค) (ง) หรือ (จ) แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เฉพาะความผิดซึ่งมีรายละเอียดตามที่กำหนดไว้ในบัญชีท้ายประกาศนี้ และอธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมีคำสั่งให้ทำการสอบสวน เป็นคดีพิเศษที่จะต้องดำเนินการสืบสวนและสอบสวนตามพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๕๓

ข้อ ๕ ให้บรรดาคดีพิเศษที่ได้ดำเนินการตามรายละเอียดของลักษณะของการกระทำความผิดตามประกาศ กคพ. ข้อ ๓ (๑) (๒) หรือ (๓) และอยู่ระหว่างการดำเนินการของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ในวันที่ประกาศนี้มีผลใช้บังคับ ยังคงเป็นคดีพิเศษและอยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษต่อไปจนคดีถึงที่สุด

ออกตามความในมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๑)

แห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕/๑ และมาตรา ๑๕/๒ แห่งพระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการแข่งขันทางการค้า
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๕๑ ทั้งนี้ ไม่รวมการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒
๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์และคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์และธุรกิจเครดิตฟองซิเออร์
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๒๓ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๓๑ มาตรา ๑๓๒ มาตรา ๑๓๙ ถึงมาตรา ๑๕๐ และมาตรา ๑๕๒ ถึงมาตรา ๑๕๕ แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑
๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการเล่นแชร์
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการเล่นแชร์ พ.ศ. ๒๕๓๔
๕. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘ และมาตรา ๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน พ.ศ. ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม
๖. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับการเสนอราคาต่อหน่วยงานของรัฐ พ.ศ. ๒๕๔๒
๗. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม พ.ศ. ๒๕๔๓
๘. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค
คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือคดีที่มีบทกำหนดโทษ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการฝ่าฝืน มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติมหรือคดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๕๘ และมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒

๙. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมายการค้า

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๐๘ มาตรา ๑๐๙ มาตรา ๑๑๐ และมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๐. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๒๔

๑๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๕ ถึงมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๔๘๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๕๓ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๒๑๖ มาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๒๑ และมาตรา ๒๒๒ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่มีความผิดมูลฐานเป็นคดีพิเศษซึ่งอยู่ในอำนาจของพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ

๑๕. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๔๘ ทวิ และมาตรา ๕๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๖. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ และมาตรา ๗๔ แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

๑๗. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๘. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิบัตร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๘๕ มาตรา ๘๖ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๑๙. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗๘ มาตรา ๒๘๘ มาตรา ๒๘๙ มาตรา ๒๙๖ มาตรา ๒๙๗ มาตรา ๓๐๑ และมาตรา ๓๐๖ ถึงมาตรา ๓๑๕ แห่งพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๐. คดีความผิดตามประมวลรัษฎากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๗ มาตรา ๙๐/๔ มาตรา ๙๐/๕ และมาตรา ๙๑/๒๑ (๗) แห่งประมวลรัษฎากร และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๑. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๗ ทวิ มาตรา ๖๐ มาตรา ๙๖ และมาตรา ๙๗ ทศ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๒. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๖๑ มาตรา ๑๖๒ มาตรา ๑๖๕ และมาตรา ๑๖๗ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๓. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยสุรา

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๓ ทวิ มาตรา ๓๓ ตริ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. ๒๕๔๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒๔. คดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยยาสูบ

คดีความผิดที่มีบทกำหนดโทษตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติยาสูบ พ.ศ. ๒๕๐๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ 07040

วันที่ ๑ กันยายน 2551

เรื่อง การเบิกค่าพาหนะเดินทางของนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์

ผบช.น. , ก. , ก.1 - 9 , ปส. , สตม.

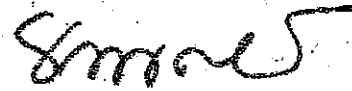
ด้วย ตร. ได้รับหนังสือจากนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการ แจ้งปัญหาว่าต้นสังกัดของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ไม่เบิกค่าพาหนะให้ โดยให้เบิกจาก ตร. และหนังสือจากนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นบุคคลภายนอก แจ้งปัญหาว่าพนักงานสอบสวนปฏิเสธไม่เบิกค่าพาหนะเดินทางให้ ซึ่ง ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่าตาม ป.วิ.อ. มาตรา 12 ทวิ วรรคสอง กำหนดว่า “ให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตามวรรคหนึ่ง ได้รับค่าตอบแทนตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนด โดยได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง” และตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 12 ทวิ พ.ศ. 2549 ข้อ 4 กำหนดว่า “ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลสั่งจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 12 ทวิ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ใน ข้อ 5 และ ข้อ 6” ดังนั้น ตร. จึงต้องเป็นหน่วยเบิกค่าพาหนะเดินทางให้แก่ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ โดยกำหนดแนวทางการเบิกจ่าย ดังนี้

- 1) กรณีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการ ปัจจุบัน ตร. ไม่ได้ตั้งงบประมาณค่าพาหนะเดินทางของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ไว้ จึงให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/0756 ลง 24 ม.ค. 2551 เรื่อง การเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตาม ป.วิ.อ. โดยให้เบิกกับต้นสังกัดไปพลางก่อนจนกว่า ตร. จะได้รับการจัดสรรงบประมาณแล้ว
- 2) การกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ให้ใช้หลักเกณฑ์ตาม พ.ร.ฎ. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 มาตรา 22 ในกรณีผู้ดำรงตำแหน่งระดับ 5 ลงมา หรือตำแหน่งที่เทียบเท่าโดยปกติให้ใช้ยานพาหนะประจำทางและให้เบิกค่าพาหนะโดยประหยัด ในกรณีที่ไม่มียานพาหนะประจำทางหรือมีแต่ต้องการความรวดเร็วเพื่อประโยชน์แก่ราชการให้ใช้พาหนะอื่นได้ แต่ผู้เดินทางจะต้องชี้แจงเหตุผลและความจำเป็นไว้ในรายงานการเดินทางหรือหลักฐานการขอเบิกเงินค่าพาหนะนั้น ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ในอัตราที่จ่ายจริง แต่ไม่เกิน 100 บาท/วัน
- 3) กรณีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นบุคคลภายนอกให้เบิกจ่ายได้โดยไม่ต้องรอให้ได้รับการจัดสรรงบประมาณก่อน สำหรับการเทียบตำแหน่งบุคคลภายนอกที่ไม่ได้เป็น /ข้าราชการ...

ข้าราชการหรือลูกจ้างกับตำแหน่งข้าราชการพลเรือน เพื่อใช้สิทธิเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ เท่ากับตำแหน่งข้าราชการพลเรือน ให้ใช้หลักเกณฑ์การเทียบตำแหน่งตามหนังสือกระทรวงการคลังที่ กค 0502/13649 ลง 25 มี.ค. 2526 เรื่อง การเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของผู้ที่มีได้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้าง, หนังสือด่วนที่สุด ที่ กค 0409.7/ว 56 ลง 22 มี.ค. 2548 เรื่อง การเทียบตำแหน่ง และหนังสือที่ กค 0409.7/ว. 28 ลง 18 เม.ย. 2549 เรื่อง การเทียบตำแหน่ง

4) สำหรับการเชิญนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ให้เชิญนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่ขึ้นทะเบียนไว้กับกระทรวงยุติธรรมที่ทำหน้าที่ในเขตจังหวัดเดียวกันเป็นหลัก เว้นแต่ในจังหวัดนั้น ไม่มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ให้เชิญจากจังหวัดที่ใกล้เคียงที่สุด จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร. 0 2205 3466 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0031.212/ 0756

วันที่ ๔๗ มกราคม 2551

เรื่อง การเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ตาม ป.วิ.อาญา

พพช.น., ก.1-9, ก., ปส. และ สตม.

ด้วย กระทรวงยุติธรรม ได้มีหนังสือ ที่ ชธ 0207/05720 ลง 25 ต.ค.2550 แจ้งว่า กรมบัญชีกลาง ได้ตอบข้อหารือของกระทรวงยุติธรรม เรื่องการเบิกจ่ายค่าพาหนะของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ตาม ป.วิ.อาญา ตาม พ.ร.ฎ.ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ.2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม สรุปสาระสำคัญดังนี้

1. ข้อกำหนดใดแห่ง พ.ร.ฎ.ที่กำหนดให้ข้าราชการที่ไปทำหน้าที่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์มีสิทธิได้รับค่าพาหนะในการเดินทางไปราชการตามหนังสือ กระทรวงการคลัง ที่ กค 0502/13649 ลง 25 มี.ค.2526

กรมบัญชีกลางได้ตอบข้อหารือว่า พ.ร.ฎ.ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ.2526 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7, มาตรา 8; มาตรา 13 และ มาตรา 14 กำหนดให้ผู้เดินทางไปราชการชั่วคราวซึ่งเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการได้ตามที่ พ.ร.ฎ. กำหนด (ได้แก่ เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าที่พัก ค่าพาหนะและค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็นต้องจ่ายเนื่องในการเดินทางไปราชการ) กรณีการเดินทางเพื่อเข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การได้สวนมูลฟ้องและการพิจารณาตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 12 ทวิ ของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการดังกล่าว จึงเป็นการเดินทางไปปฏิบัติราชการชั่วคราวนอกที่ตั้งสำนักงานซึ่งปฏิบัติราชการปกติตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาตามนัยมาตรา 13(1) แห่ง พ.ร.ฎ. ย่อมมีสิทธิได้รับค่าพาหนะซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้เดินทางไปราชการตามนัยมาตรา 7 วรรคแรก มาตรา 8 และ มาตรา 14 (3)

2. กรณีที่กำหนดว่านักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ซึ่งเป็นข้าราชการให้ใช้สิทธิเบิกจ่ายค่าพาหนะได้ตามระดับตำแหน่งปัจจุบันของคนนั้น หมายถึง ข้าราชการต้องเบิกจากต้นสังกัดใช่หรือไม่หรือต้องเบิกจากหน่วยงานที่มีคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการได้ โดยการเทียบตำแหน่งตามที่กระทรวงการคลังกำหนด

กรมบัญชีกลางได้ตอบข้อหารือว่า โดยหลักการหน่วยงานใดเป็นเจ้าของเรื่องหรือการไปปฏิบัติราชการครั้งนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของหน่วยงานใด หน่วยงานนั้นก็ควรรับผิดชอบค่าใช้จ่าย

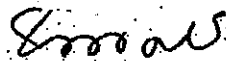
ในการเดินทางที่เกิดขึ้น และเมื่อข้าราชการผู้เดินทางได้รับเงินค่าใช้จ่ายในการเดินทางจากส่วนราชการเจ้าของเรื่องหรือส่วนราชการที่อ้างข้าราชการดังกล่าวในการร้องทุกข์ สอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาแล้ว ก็ไม่มีสิทธิเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการจากส่วนราชการต้นสังกัดอีก และหากตรวจสอบพบว่าข้าราชการผู้ใดเบิกค่าใช้จ่ายในการเดินทางซ้ำซ้อน โดยเบิกจ่ายจากส่วนราชการต้นสังกัดอีก ย่อมถือว่ามี ความผิดและต้องคืนเงินในส่วนที่ซ้ำซ้อนให้แก่ทางราชการ

อย่างไรก็ดี เพื่อให้เกิดความชัดเจน ส่วนราชการเจ้าของเรื่องหรือส่วนราชการที่อ้างข้าราชการ ในการร้องทุกข์ฯ ดังกล่าว จะแจ้งในหนังสือเชิญหรือหมายเรียกให้ชัดเจนไว้ด้วยว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางไป ราชการ ส่วนราชการเจ้าของเรื่องหรือส่วนราชการที่อ้างข้าราชการในการร้องทุกข์ฯ ดังกล่าวจะเป็นผู้เบิกจ่ายให้ ก็ได้

๐๓ ดร.พิจารณาแล้ว เห็นว่า เพื่อไม่ให้การเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการเพื่อร่วมใน การสอบสวนคดีอาญา ตาม ป.วิ.อาญา ของนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ที่เป็นข้าราชการของหน่วยงาน ของรัฐเกิดความซ้ำซ้อน และเป็นไปตามหนังสือตอบข้อหารือของกรมบัญชีกลาง จึงให้พนักงานสอบสวนแจ้ง หน่วยงานต้นสังกัดของนักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ ที่ได้เชิญหรือเรียกให้มาร่วมในการร้องทุกข์การ สอบสวน โดยระบุให้ชัดเจนในหนังสือเชิญหรือหมายเรียกว่า “ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ (แล้วแต่กรณี) ขอให้เบิกจากส่วนราชการต้นสังกัด” เนื่องจาก การปฏิบัติหน้าที่ของนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์เป็นการปฏิบัติราชการ ตาม ป.วิ.อาญา ส่วนค่าตอบแทน แก่นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมการสอบสวนคดีอาญา ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวง ยุติธรรมว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณาตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 12 ทวิ พ.ศ.2549

๐๓ จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ พร้อมนี้ได้แนบเอกสารที่เกี่ยวข้องมาด้วยแล้ว

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผษ.ตร.

ระเบียบกระทรวงยุติธรรม

ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์
ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ

พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์ในการจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทาง
แก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง
และการพิจารณาให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ ทวิ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
(ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๒ กระทรวงยุติธรรมโดยความเห็นชอบจากกระทรวงการคลัง จึงวางระเบียบไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทน ค่าพาหนะ
เดินทางแก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง
และการพิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้อัยการกระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยการจ่ายค่าตอบแทนแก่นักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ พ.ศ. ๒๕๕๓

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัด
หรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ให้พนักงานสอบสวนหรือศาลสั่งจ่ายค่าตอบแทนและค่าพาหนะเดินทางแก่นักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่เข้าร่วมในการร้องทุกข์ การสอบสวน การไต่สวนมูลฟ้อง และการพิจารณา
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๒ ทวิ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนดไว้ในข้อ ๕

และข้อ ๖

ข้อ ๕ คำตอบแทนที่จ่ายให้แก่นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ ให้เบิกจ่ายเมื่อปฏิบัติหน้าที่
ในอัตราคนละครั้งละ ๕๐๐ บาท โดยให้เบิกจ่ายไม่เกินคนละ ๑ ครั้งต่อวัน

ข้อ ๖ นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ที่พนักงานสอบสวนหรือศาลขอให้มาให้ความเห็น
มีสิทธิได้รับค่าพาหนะเดินทาง ดังนี้

๖.๑ ผู้ที่เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการ ให้ใช้สิทธิเบิกจ่ายได้ตาม
พระราชกฤษฎีกาค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๖.๒ ผู้ที่เป็นบุคคลภายนอก ให้มีสิทธิในการเบิกจ่ายได้ตามพระราชกฤษฎีกา
ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. ๒๕๒๖ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยเทียบตำแหน่งนักจิตวิทยา
หรือนักสังคมสงเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้อ ๗ ให้ปลัดกระทรวงยุติธรรมรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

พลตำรวจเอก ชิตชัย วรรณสถิตย์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2052358

ที่ 0606.6/ 754 วันที่ 9 เมษายน 2540

เรื่อง ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ

เรียน ผบช.น., ผบช.ภ., ผบช.ภาค 1-9 , ผบช.สทม., ผบช.ส., จตร., กง.ตร.

ตามที่ ตร. มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ มท 0503.6/17086 ลงวันที่ 27 ธันวาคม 2539 เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณำำเรียน พณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ลงนามในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการล่าม และล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา จำเลย หรือพยาน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2539 ซึ่งกระทรวงการคลังให้ความเห็นชอบแล้ว นั้น

บัดนี้ กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2539 มาเรียบร้อยแล้ว และขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวโดยเคร่งครัด พร้อมนี้ได้แนบระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวมาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

พ.ต.อ.

วิฑูริย์ สุ่มจิตร

(ชัชวาลย์ สุ่มจิตร)

รอง ผบก.ปรท.ผบก.คต.

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13 และมาตรา 13 ทวิ

พ.ศ. 2539

โดยที่เป็นการสมควรให้มีระเบียบว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่ล่ามและล่ามภาษามือ
ที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้แก่ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือพยานในคดีอาญา

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 13 วรรคห้า และมาตรา 13 ทวิ วรรคสอง แห่ง
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2539 กระทรวงมหาดไทย โดยความเห็นชอบจาก
กระทรวงการคลังจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายค่าป่วยการแก่
ล่ามและล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 13 และ มาตรา 13 ทวิ พ.ศ. 2539”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 18 พฤศจิกายน 2539 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือสารวัตรหัวหน้าหน่วยงานส่งจ่ายค่าป่วยการแก่ล่าม
หรือล่ามภาษามือที่พนักงานสอบสวนจัดหาให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 13
และมาตรา 13 ทวิ เมื่อล่ามหรือล่ามภาษามือนั้นได้ปฏิบัติหน้าที่เสร็จสิ้นแล้ว ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่
กำหนดในข้อ 4 และ ข้อ 5

ข้อ 4 ค่าป่วยการที่จ่ายให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้คิดเป็นรายชั่วโมงในอัตรา
ตามที่พนักงานสอบสวนเห็นสมควรกำหนด แต่ต้องไม่ต่ำกว่าชั่วโมงละ 300 บาท และไม่เกินชั่วโมง
ละ 500 บาท แต่ค่าป่วยการที่ส่งจ่ายแก่ล่ามหรือล่ามภาษามือสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ในครั้งหนึ่งต้องมี
จำนวนไม่น้อยกว่า 300 บาท

ข้อ 5 ในการกำหนดอัตราค่าป่วยการที่คิดให้แก่ล่ามหรือล่ามภาษามือ ให้หัวหน้า
สถานีตำรวจหรือสารวัตรหัวหน้าหน่วยงาน พิจารณาถึงความยากง่ายในการแปลหรือตีความหมาย
คุณวุฒิและความเชี่ยวชาญในการใช้ภาษาของล่ามหรือล่ามภาษามือ ตลอดจนพฤติการณ์อื่นใดที่
พนักงานสอบสวนเห็นสมควรนำมาประกอบการพิจารณา

ข้อ 6 ให้อธิบดีกรมตำรวจรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2540

บทที่ ๓

การสอบสวน ผู้เสียหาย

พยาน ผู้ต้องหา

ความมาก บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ _____ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 205-3466

ที่ 0004.6/ 1279 _____ วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2544

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 บัญญัติว่าการใช้อำนาจโดยองค์การของรัฐต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพของประชาชนตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนจะต้องใช้ความสุจริตรอบคอบ ระมัดระวังมิให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน พนักงานสอบสวนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในหลักกฎหมายอย่างชัดเจน และปฏิบัติต่อประชาชนทุกคนโดยเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนสอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จึงให้ยกเลิกหนังสือ ตร.ที่ 0606.6/2787 ลงวันที่ 9 มี.ค. 2541 เรื่องแนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา และให้ใช้แนวทางปฏิบัติดังต่อไปนี้แทน

1. การรับแจ้งความ

เมื่อมีผู้มาแจ้งความกับพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาและดำเนินการดังนี้

1.1 ถ้าการแจ้งความนั้นเป็นคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามกฎหมาย ให้พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ และดำเนินการตามระเบียบว่าด้วยการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ เพื่อทำการสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

1.2 หากการแจ้งความนั้นมิใช่เป็นคำร้องทุกข์หรือมิใช่คำกล่าวโทษหรือเป็นเรื่องทางแพ่ง ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานประจำวันชี้แจงข้อกฎหมายไว้เป็นหลักฐาน แล้วแจ้งให้ผู้แจ้งความทราบ และลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

2. การแจ้งข้อกล่าวหา และการจับของพนักงานสอบสวน

อำนาจและหน้าที่ของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจย่อมเป็นไปตามกฎหมาย และข้อบังคับทั้งหลายอันว่าด้วยอำนาจและหน้าที่ของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจนั้น ๆ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 16 ส่วนการแจ้งข้อกล่าวหา และการจับโดยพนักงานสอบสวนนั้น กฎหมายให้อำนาจไว้ โดยเฉพาะต่างจากการจับโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจทั่ว ๆ ไปดังนี้

ในกรณีที่ได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้แล้ว เมื่อผู้ต้องหาปรากฏต่อหน้าพนักงานสอบสวน โดยถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง ให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ต้องหาทราบตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 134 ส่วนการจะจับและควบคุม หรือจะปล่อย

ชั่วคราว ตามอำนาจของพนักงานสอบสวนที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อาญา มาตรา 136 นั้น ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาโดยอาศัยพยานหลักฐานที่ได้รวบรวมไว้แล้วว่ามีเหตุผลเพียงพอที่จะได้ว่าเป็นผู้กระทำความผิดอย่างไร หรือไม่

3. การแจ้งข้อกล่าวหา การจับ การคุมขัง หรือการออกหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา

เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 6 บัญญัติให้รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้บังคับมิได้ และตามมาตรา 165 มาตรา 167 ได้บัญญัติถึงข้อห้ามและข้อพึงปฏิบัติสำหรับตำรวจและพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการจับ การคุมขัง หรือการออกหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาไว้หลายประการ อันเป็นการบัญญัติถึงการปฏิบัติที่แตกต่างไปจากการปฏิบัติต่อบุคคลทั่วไปที่มีได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งสามารถสรุปหลักการปฏิบัติของตำรวจและพนักงานสอบสวนได้ดังนี้

3.1 นอกสมัยประชุม การแจ้งข้อกล่าวหา การจับ การคุมขัง การปล่อยชั่วคราว หรือการออกหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา สามารถดำเนินการได้ตามปกติ เช่นเดียวกันกับบุคคลที่มีได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา

3.2 ในระหว่างสมัยประชุม ห้ามมิให้จับ คุมขัง หรือหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา ไปทำการสอบสวนในฐานะที่สมาชิกผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุญาตจากสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก หรือในกรณีที่จับในขณะที่กระทำความผิด

ข้อห้ามดังกล่าวข้างต้น ไม่ใช่เอกสิทธิ์เฉพาะตัวของผู้ที่เป็สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาที่จะละได้ด้วยตนเอง เพราะเป็นข้อห้ามที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ การปฏิบัติของตำรวจหรือพนักงานสอบสวนในเรื่องนี้จะต้องพิจารณาโดยละเอียดรอบคอบว่ามีหลักฐานการได้รับอนุญาตจากสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกอยู่หรือไม่

การได้รับอนุญาตจากสภา หมายความว่า การได้รับอนุญาตโดยมติของสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกเท่านั้น

3.3 ในระหว่างสมัยประชุม เมื่อมีการจับตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาในขณะที่กระทำความผิด ให้หัวหน้าหน่วยงานชั้นต้นของผู้ที่จับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา รายงานไปยังประธานสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก และ คร. ทราบ โดยพลัน

เมื่อได้รายงานให้ประธานสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกทราบดังกล่าวแล้ว และประธานสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกสั่งให้ปล่อยผู้ถูกจับ ให้จัดการปล่อยผู้ถูกจับไปโดยพลัน แล้วให้รายงาน คร.ทราบ

3.4 ในกรณีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาถูกควบคุมอยู่ในระหว่างสอบสวนก่อนสมัยประชุม เมื่อถึงสมัยประชุมพนักงานสอบสวนสามารถควบคุมผู้ถูกจับต่อไปได้ แต่ต้องปล่อยตัวไปทันทีเมื่อประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกร้องขอ

การปล่อยตัวดังกล่าว ให้มีผลบังคับตั้งแต่วันสั่งปล่อยถึงวันสุดท้ายแห่งสมัยประชุม คังนั้น เมื่อสิ้นสุดวันสุดท้ายแห่งสมัยประชุมพนักงานสอบสวนต้องจัดการนำตัวผู้ถูกปล่อยมาควบคุมตัวไว้ตามกฎหมายต่อไป

3.5 ในระหว่างสมัยประชุม หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาซึ่งเป็นผู้ต้องหา และสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกอยู่ไม่อนุญาตให้จับหรือหมายเรียกตัวสมาชิกผู้นั้นมาทำการสอบสวน ในฐานะผู้ต้องหา หรือยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของสภา แต่สมาชิกผู้นั้นเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง ให้พนักงานสอบสวนเพียงแจ้งข้อกล่าวหาให้ทราบ และทำการสอบสวนไว้เป็นผู้ต้องหา แต่ห้ามมิให้จับสมาชิกผู้นั้น

4. การสอบสวนเกี่ยวกับพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี

ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 147 ได้บัญญัติว่า “เมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว ห้ามมิให้มีการสอบสวนเกี่ยวกับบุคคลนั้นในเรื่องเดียวกันนั้นอีก เว้นแต่จะได้พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหานั้นได้” ปรากฏว่า พนักงานสอบสวนยังมีความเข้าใจแตกต่างกันว่า ละไรคือพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี ทั้ง คร. ก็มีได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวนี้ไว้ จึงวางแนวทางปฏิบัติไว้ดังนี้

4.1 การพิจารณาว่าพยานหลักฐานใดเป็นพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดีนั้น ต้องประกอบด้วยเหตุผลทางพยานหลักฐานว่าพยานหลักฐานใหม่นั้นมีความสำคัญแก่คดีถึงขนาดที่น่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหานั้นได้ ตามนัย ป.วิ.อาญา มาตรา 147 ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ในดุลยพินิจของพนักงานสอบสวน

4.2 หากพนักงานสอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดีซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหาได้แล้ว ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไปเช่นเดียวกันกับการสอบสวนคดีอาญาทั่วไป โดยไม่ต้องจัดให้มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษใหม่

“พยานหลักฐานใหม่” หมายความว่า พยานหลักฐานที่ไม่เคยมีอยู่ในชั้นสอบสวนเดิม ส่วนพยานบุคคลที่มีอยู่แล้วในชั้นสอบสวนเดิมแต่พนักงานสอบสวนได้สอบสวนไว้ไม่ละเอียดหรือขาดประเด็นสำคัญ และต่อมาภายหลังได้สอบสวนพยานบุคคลนั้นในรายละเอียดหรือในประเด็นสำคัญเพิ่มเติมเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่

4.3 เมื่อผู้เสียหายหรือผู้หนึ่งผู้ใดร้องขอให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนในเรื่องที่พนักงานอัยการ ได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีแล้ว โดยมอบพยานหลักฐานให้พนักงานสอบสวนและอ้างว่าพยานหลักฐานที่มอบให้นั้นเป็นพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดีซึ่งน่าจะทำให้ศาลลงโทษผู้ต้องหานั้นได้ ให้พนักงานสอบสวนรับพยานหลักฐานนั้นไว้ดำเนินการ

4.4 การดำเนินการของพนักงานสอบสวนในเรื่องนี้ ให้นำสำนวนคดีหรือสำเนา
สำนวนคดีเดิมมาประกอบการพิจารณาด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

พล.ต.อ.

ดร. อรรถวิท
(พรศักดิ์ ปรุงระกวิบูลย์)

ศษ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3466
ที่ 0031.212/ ๒๐๙๘ วันที่ ๘ พฤศจิกายน 2549
เรื่อง การสอบสวนความผิดตาม พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ.2535

ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปลส., สตม. และ กมส.

ด้วย กรมโรงงานอุตสาหกรรม มีหนังสือ ที่ อก 0316/11126 ลง 25 ต.ค.2549 แจ้งว่าเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับวัตถุอันตรายตาม พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ.2535 ประสบปัญหาในการกำจัดวัตถุอันตรายที่ศาลสั่งริบ เนื่องจากตามคำพิพากษามีได้ระบุให้เจ้าของวัตถุอันตรายชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ ทำให้ทางราชการต้องรับภาระในส่วนนี้ จึงขอความร่วมมือมายัง ตร. ในการแจ้งพนักงานสอบสวนให้ระบุในสำนวนการสอบสวนให้ครอบคลุมถึงการทำลายวัตถุอันตราย และขอให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าของต้องชำระค่าใช้จ่ายในการทำลายวัตถุอันตรายดังกล่าวที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการตาม มาตรา 88 วรรคสอง แห่ง พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ.2535

ดังนั้น เพื่อให้การสอบสวนความผิดตาม พ.ร.บ.วัตถุอันตราย พ.ศ.2535 เป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทำการสอบสวนในประเด็นเกี่ยวกับการทำลายวัตถุอันตรายในคดีและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นให้ปรากฏอยู่ในสำนวนการสอบสวน และมีความเห็นให้พนักงานอัยการฟ้องขอให้เจ้าของวัตถุอันตรายต้องชำระค่าใช้จ่ายดังกล่าวด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ต.

(ชาญจุลณี วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ธ

ที่ อก 0316/ 11126

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี
กรุงเทพฯ 10400

25 ต.ค. 2549

เรื่อง การฟ้องผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติวัดถุอันตราย พ.ศ.2535

เรียน ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาพระราชบัญญัติวัดถุอันตราย พ.ศ.2535
 2. สำเนาระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรม ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการจัดครั้งเกี่ยวกับวัดถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้ริบ พ.ศ.2547

กรมโรงงานอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับวัดถุอันตราย ตามพระราชบัญญัติวัดถุอันตราย พ.ศ.2535 และปัจจุบันเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้จับกุมผู้กระทำความผิดข้อหาครอบครองวัดถุอันตรายโดยมิได้รับอนุญาต ตามมาตรา 23 ซึ่งศาลได้มีคำพิพากษาให้ริบ หรือทำลาย และส่งของกลางให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมดำเนินการ นั้น

กรมโรงงานอุตสาหกรรม ประสบปัญหาในการกำจัดวัดถุอันตรายดังกล่าว เนื่องจากตามคำพิพากษาของศาลมีได้ระบุให้เจ้าของวัดถุอันตรายชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ ในการกำจัดวัดถุอันตรานั้น ๆ ทำให้ทางราชการต้องรับภาระในส่วนนี้ จึงขอความร่วมมือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อแจ้งหน่วยงานในสังกัดทราบ ขอให้พนักงานสอบสวนระบุในสำนวนการฟ้องให้ครอบคลุมถึงการทำลายวัดถุอันตราย โดยขอให้ศาลมีคำสั่งในคำพิพากษาให้เจ้าของต้องชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ ตามมาตรา 88 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวัดถุอันตราย พ.ศ.2535 รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายพนพร ศิวายุช)

นักวิทยาศาสตร์ ๑ ชช

ทำหน้าที่แทนผู้อำนวยการ

สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา ๘

ปฏิบัติการการหนอจับตากรมโรงงานอุตสาหกรรม

สำนักโรงงานอุตสาหกรรมรายสาขา 6

โทร. 02 2024166

โทรสาร . 02 2024167

<http://www.diw.go.th>

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3466
ที่ 0031.212/ 6441 วันที่ 24 พฤศจิกายน 2549
เรื่อง การดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์ม

ผบช.น., ก. และ ก.1-9

ตามหนังสือ ตร. ด่วนมาก ที่ 0603/9678 ลง 10 มิ.ย.2534 สั่งกำชับให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามมติ ค.ร.ม. เมื่อวันที่ 30 เม.ย.2534 กรณีมีการกระทำความผิดกฎหมายหลายฉบับ ให้ทำการสอบสวนดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดทุกตัวบทกฎหมาย และให้ประสานงานไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย นั้น

กรมการค้าภายในมีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ พณ 0406/9785 ลง 13 พ.ย.2549 ประสานขอความร่วมมือ ตร. หากมีการดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์มตามกฎหมายศุลกากรแล้ว ขอให้แจ้งข้อกล่าวหาตามกฎหมายว่าด้วยราคาสินค้าและบริการด้วยเนื่องจากน้ำมันปาล์มเป็นสินค้าควบคุมตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ ลงวันที่ 8 ก.พ.2549 เรื่องการควบคุมการขนย้ายน้ำมันปาล์ม ซึ่งกำหนดห้ามขนย้ายน้ำมันปาล์มซึ่งมีปริมาณตั้งแต่ 25 กิโลกรัมขึ้นไป เข้ามาหรือออกจากจังหวัดที่กำหนดเว้นแต่จะได้รับอนุญาต หากฝ่าฝืนจะมีความผิดตามมาตรา 25 (4)(7) และมีโทษตามมาตรา 37 แห่ง พ.ร.บ.ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ.2542 ทั้งนี้เพื่อเป็นการปฏิบัติตามมติ ค.ร.ม. เมื่อวันที่ 30 เม.ย.2534 ดังกล่าว

ดังนั้น เพื่อให้มีการดำเนินคดีกับแก๊งผู้กระทำความผิดทุกตัวบทกฎหมาย อันจะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม สมดังเจตนารมณ์ของการบังคับใช้กฎหมาย จึงให้สั่งกำชับพนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ด่วนมาก ที่ 0603/9678 ลง 10 มิ.ย.2534 และหากมีการดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์มในเขตควบคุมการขนย้าย นอกจากดำเนินคดีตามกฎหมายศุลกากรแล้ว ให้แจ้งข้อหาดำเนินคดีกับผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์มในเขตควบคุมการขนย้าย โดยให้ประสานงานไปยังเจ้าหน้าที่ของกรมการค้าภายในหรือการค้าภายในจังหวัดในพื้นที่นั้นๆ เพื่อจัดส่งเจ้าหน้าที่มาประสานงานและเสนอแนะข้อกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ต. [REDACTED]

(ชาญวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ส่วนราชการ..... กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2511088

ที่ 0603/9678 วันที่ 10 มิถุนายน 2534

เรื่อง ใ้ส่งคำชี้แจงพนักงานสอบสวนถือปฏิบัติ

มช.ก., น., ก. 1 - 4 และ มช. นายซึ่งตรงคือ คร. ที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา

สืบเนื่องมาจากการประชุมกระทรวงมหาดไทย ครั้งที่ 4/2534 เมื่อ 13 พ.ค. 2534
รมช.มท. ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. ได้พิจารณาเห็นว่า ใ้เงินเจ้าหน้าที่
ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่จำเป็นคดีขมขื่นหรือคดีผิด
คดีขมขื่นหลาย กรณีที่เพิ่มการกระทำผิดกฎหมายหลายฉบับ เมื่อพบเห็นหรือได้บรรลุถึงการกระทำผิดคดีไม่
การประสานงานปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กลับทำหน้าที่ตามกฎหมายที่ตนรับผิดชอบ เพาะ
โดยไม่คำนึงถึงการกระทำผิดกฎหมายฉบับอื่น อันเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตและประพฤติมิชอบใ้
จึงใ้เสนอมาตรการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ เรื่อง เงินเจ้าหน้าที่เป็นคดี
แ่ก่ฎการกระทำผิดทุกฉบับตามกฎหมาย กรณีที่มีการกระทำผิดกฎหมายหลายฉบับ รวม 6 ข้อ มาเพื่อคณะรัฐมนตรี
พิจารณา

คณะกรรมการคดีกรองฯ ย้ายสังคมและกฎหมายใ้พิจารณาแล้ว มีมติเห็นชอบมาตรการ
ที่คณะกรรมการ ป.ป.ป. เสนอ โดยใ้เห็นใ้เป็นดังนี้

1. เมื่อมีการจับกุมและหรือค่าเป็นคดีแ่ก่ฎการกระทำผิดความผิดตามกฎหมายใ้เจ้าหน้าที่
หรือหน่วยงานที่ทำการจับกุมและหรือค่าเป็นคดี ค่าเป็นกร ดังนั้

1.1 กรณีเจ้าหน้าที่หน่วยงานใ้คดีความที่มีใ้เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นผู้จับกุมหรือส่งมอบ
ความค่านาเจ้าหน้าที่ และกรณีใ้เกิดความผิดตามกฎหมายอื่นที่นอกเหนือออกมาหน้าใ้ของผู้จับกุมใ้ ใ้
เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ทำการจับกุมใ้แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อค่าเป็นคดีใ้คดี และแจ้งประสานงาน
ไปใ้หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายอื่นนั้นทราบ เพื่อค่าเป็นการใ้ส่วนใ้
เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้จับกุมค่าเป็นคดีเอง หรือใ้รับแจ้งจากหน่วยงานใ้
ที่ทำการจับกุม ซึ่งการกระทำความผิดนั้น เป็นความผิดกฎหมายที่หน่วยงานอื่นเป็นผู้อำนาจหน้าที่
รับผิดชอบโดยตรงอยู่ใ้ ใ้เจ้าหน้าที่ตำรวจ (พนักงานสอบสวน) แจ้งประสานงานไปใ้หน่วยงาน
ดังกล่าวทราบทันที เพื่อใ้จัดส่งเจ้าหน้าที่มาประสานและ เสนอแ่ช่ขอกฎหมายใ้การค่าเป็นคดีใ้

2. เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่จับกุมผู้กระทำผิดตามข้อ 1.1 ก็ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรีบประสานงานและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับแจ้ง

3. เมื่อหน่วยงานใดได้รับแจ้งตามข้อ 1.1 หรือ 1.2 หรือกรณีหน่วยงานใดส่งเรื่องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ (พนักงานสอบสวน) ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดตามกฎหมายในหน่วยงานนั้นจึงส่งเจ้าหน้าที่ไปประสานงาน และเสนอแนะข้อกฎหมาย ตลอดจนช่วยเหลือและรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อให้สามารถทำได้ในการดำเนินคดีโดยเร็ว เพื่อให้เจ้าหน้าที่ได้รับนิชอบในการดำเนินคดีเข้าโรงข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายได้ชัดเจนและสามารถฟ้องส่งโทษผู้กระทำผิดได้

4. ในหน่วยงานที่ได้รับแจ้งตามข้อ 1.1 หรือ 1.2 กำหนดให้เจ้าหน้าที่สอบสวนศึกษาผลการดำเนินคดีอย่างใกล้ชิดเป็นระยะ ๆ โดยกำหนดวิธีการ และช่วงระยะเวลาในการศึกษามลคดีไว้ให้เจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติด้วย จนกว่าคดีจะถึงที่สุด

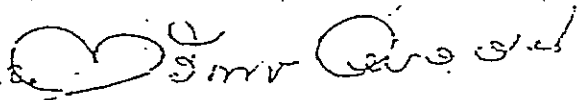
5. ในหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายแต่ละฉบับ และกรมตำรวจ ซึ่งจะต้องถือปฏิบัติตามข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 พิจารณาทำความเข้าใจความตกลงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและกำหนดให้เป็นระเบียบหรือคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ถือปฏิบัติโดยชัดเจน เพื่อให้การดำเนินการตามข้อ 1, 2, 3 หรือ 4 ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพถูกต้องเรียบร้อย และรวดเร็วต่อไป

6. การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ตามที่กำหนดในมาตรการนี้ เป็นความผิดทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประจำประเภทนั้น ๆ ซึ่งผู้บังคับบัญชาจะต้องดำเนินการทางวินัยทุกราย และหากกรณีมีความผิดทางอาญาให้ดำเนินการทางอาญาด้วย.

คณะรัฐมนตรี เคมมติ เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2534 อันมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๓๔

ฝ่ายสังคมและกฎหมาย

จึงแจ้งมา เพื่อทราบ และให้ท่านส่งพนักงานสอบสวนในบังคับบัญชาถือ เป็นแนวทางปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย.

พล.ต.อ.

(สวัสดิ์ กมรวีวัฒน์)

อ.ศร.

ด่วนที่สุด

203

ที่ พณ 0406/9785

กรมการค้าภายใน

44/100 ถนนพหลโยธิน 1

อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

15 พฤศจิกายน 2549

เรื่อง การดำเนินคดีผู้ลักลอบขนย้ายน้ำมันปาล์ม

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1) สำเนาหนังสือสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองภูเก็ต ที่ กก 0129/12062 ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2549
- 2) สำเนาประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ เรื่อง การควบคุมการขนย้ายน้ำมันปาล์ม ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 และสำเนาพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542
- 3) สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/ว 73 ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2534

ด้วย กรมการค้าภายในได้รับรายงานจากการค้าภายในจังหวัดภูเก็ตว่า สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองภูเก็ตได้ดำเนินการจับกุมผู้ต้องหา (นายพลพิศ ไชยสม) พร้อมของกลาง ได้แก่ น้ำมันปาล์ม จำนวน 230 ถุง ๆ ละ 15 กิโลกรัม เหตุเกิดเมื่อวันที่ 17 กันยายน 2549 โดยกล่าวหาว่านำ พา เอาไปเสียหรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของที่ยังไม่ได้เสียภาษี หรือผ่านพิธีทางศุลกากรโดยผิดกฎหมาย รายละเอียดปรากฏดังสิ่งที่ส่งมาด้วย 1)

กรมการค้าภายใน ขอเรียน ดังนี้

1. ตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ เรื่อง การควบคุมการขนย้ายน้ำมันปาล์ม ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ห้ามมิให้บุคคลใดขนย้ายน้ำมันปาล์ม ซึ่งมีปริมาณตั้งแต่ยี่สิบห้ากิโลกรัมขึ้นไป โดยทางบกเข้ามาหรือออกจากจังหวัดภูเก็ต เว้นแต่จะได้รับหนังสืออนุญาตจากประธานคณะกรรมการส่วนจังหวัดว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ หรือผู้ซึ่งประธานคณะกรรมการส่วนจังหวัดว่าด้วยราคาสินค้าและบริการมอบหมาย หากฝ่าฝืนจะมีความผิดตามมาตรา 25 (4) (7) และโทษตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. 2542 รายละเอียดปรากฏดังสิ่งที่ส่งมาด้วย 2)

2. ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2534 กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเพื่อเป็นมาตรการในการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐในการดำเนินคดีผู้กระทำความผิดไว้ในกรณีที่มีผู้กระทำความผิดกฎหมายหลายฉบับ โดยกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้จับกุมดำเนินคดีเอง ซึ่งการกระทำความผิดนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายที่มีหน่วยงานอื่นเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงอยู่ด้วย ก็ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ (พนักงานสอบสวน) แจ้งประสานงานไปให้หน่วยงานดังกล่าวทราบทันที เพื่อให้จัดส่งเจ้าหน้าที่มาประสานและเสนอแนะข้อกฎหมายในการดำเนินคดีด้วย รายละเอียดปรากฏดังสิ่งที่ส่งมาด้วย 3)

3. ตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีลำดับที่ 6 ลงวันที่ 17 กันยายน 2549 มีเพียงการกล่าวหาว่านำ พา เอาไปเสียหรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของที่ยังไม่ได้เสียหายหรือผ่านพิธีทางศุลกากรโดยผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นความผิดตามกฎหมายศุลกากรเท่านั้น แต่จากการตรวจสอบข้อมูลของกรมการค้าภายในในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขนย้ายน้ำมันปาล์มแล้ว ไม่พบว่ามี การขออนุญาตการขนย้ายน้ำมันปาล์มแต่อย่างใด ผู้ต้องหารายนี้จึงมีความผิดฐานฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ เรื่องการควบคุมการขนย้ายน้ำมันปาล์ม ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2549 ด้วย

4. เพื่อให้มีการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิดทุกตัวบทกฎหมาย สมดังเจตนารมณ์ของการบังคับใช้กฎหมาย ใคร่ขอความร่วมมือมายังท่าน เพื่อแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจในพื้นที่ควบคุมการขนย้ายน้ำมันปาล์ม ได้ถือปฏิบัติตามนัยหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0203/ว 73 ลงวันที่ 6 พฤษภาคม 2534 อย่างเคร่งครัดโดยหากตรวจสอบพบการขนย้ายน้ำมันปาล์มในเขตควบคุมการขนย้าย นอกจากแจ้งข้อกล่าวหาตามกฎหมายอื่น เช่น กฎหมายศุลกากรแล้ว ขอให้แจ้งข้อกล่าวหาตามกฎหมายว่าด้วยราคาสินค้าและบริการด้วย โดยกรมการค้าภายในพร้อมที่จะจัดส่งเจ้าหน้าที่ไปประสานงาน และเสนอแนะข้อกฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินคดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา ผลเป็นประการใด โปรดแจ้งให้กรมการค้าภายในทราบด้วย
จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายสิริพงศ์ ยอคมเมืองเจริญ)
อธิบดีกรมการค้าภายใน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร. โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๖
ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ๒๘๗๙ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง กำชับพนักงานสอบสวนศึกษาข้อกฎหมายและประกาศต่างๆ ซึ่งออกตามความในกฎหมาย
 และการแจ้งข้อกล่าวหา

ผบช.น., ภ. ๑-๙, ศชต., ก., ปล. และ สตม:

ด้วยสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเยาวชนและครอบครัว ๓ ได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญากล่าวหาผู้ต้องหากระทำความผิดฐาน มีวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ (ไดเมทิลแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเกินกว่าที่รัฐมนตรีกำหนด โดยมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาไปยัง ดร. เพื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

ดร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวผู้ต้องหาได้พร้อมของกลางเป็นวัตถุเม็ดกลมแบนสีส้มซึ่งเชื่อว่าเป็นยาเสพติด จึงได้นำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมาย จากผลการตรวจพิสูจน์ของกลางปรากฏว่าเป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ (ไดเมทิลแอมเฟตามีน) พนักงานสอบสวนจึงได้แจ้งข้อหากับผู้ต้องหาฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ (ไดเมทิลแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเกินกว่าที่รัฐมนตรีกำหนด แต่เนื่องจากตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข (ฉบับที่ ๑๐๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ เรื่องการกำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครองหรือใช้ประโยชน์ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๑ หรือประเภท ๒ นั้น ไม่ได้ระบุให้ไดเมทิลแอมเฟตามีน เป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท ๒ ที่ประกาศกำหนดปริมาณการมีไว้ในครอบครอง การที่ผู้ต้องหา มีไว้ในครอบครองจึงไม่เป็นความผิด พนักงานอัยการจึงมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาโดยอาศัยเหตุผลดังกล่าว แต่เนื่องจากผู้ต้องหา มีพฤติการณ์ขายวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ พนักงานอัยการจึงมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานขายวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ ดังนี้ เห็นได้ว่า กรณีนี้หากพนักงานสอบสวน ได้ตรวจสอบข้อกฎหมายและประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่เกี่ยวข้องโดยละเอียดรอบคอบก็จะทราบว่า การกระทำของผู้ต้องหาไม่อาจเป็นความผิดฐานมีวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทประเภท ๒ (ไดเมทิลแอมเฟตามีน) ไว้ในครอบครองเกินกว่าที่รัฐมนตรีกำหนดและไม่ควรแจ้งข้อหานี้กับผู้ต้องหามาตั้งแต่ต้น

ดังนั้น...

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเป็นไปโดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย จึงให้ท่านกำชับพนักงานสอบสวนในสังกัดหมั้นศึกษาค้นคว้ากฎหมายและประกาศกระทรวงต่างๆ ที่มีผลต่อการดำเนินคดี และให้ถือปฏิบัติในการแจ้งข้อหากับผู้ต้องหาต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท.

๒๐๓ อังสนันท์

(เอก อังสนานนท์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๓

ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๓๓๓๓

วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๔

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการชันสูตรพลิกศพและการรับแจ้งความบุคคลหาย

ผบชน.น. ภ.๑-๙ และ ศชต.

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีคำสั่งที่ ๔๗๖/๒๕๕๔ ลง ๓ ส.ค.๕๔ จัดตั้งศูนย์บริหารจัดการจัดการคนหายและศพนิรนาม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรียกโดยย่อว่า “ศบคน.ตร.” (Missing Person Management Center – MPMC) ตั้งอยู่ที่อาคาร ๑๙ ชั้น ๑๒ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ถนนพระราม ๑ เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๓๐ ให้มีอำนาจและหน้าที่ในการบริหารจัดการ อำนวยการ และดำเนินการเกี่ยวกับคนหาย รวมทั้งศพไม่ทราบชื่อโดยเปรียบเทียบข้อมูลและวิเคราะห์เพื่อพิสูจน์ทราบยืนยันบุคคลแล้วประสานแจ้งผลการพิสูจน์ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องหรือพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป นั้น

เพื่อให้การปฏิบัติงานของ ศบคน.ตร. ในการรวบรวมข้อมูลบุคคลสูญหาย บุคคลนิรนามและศพไม่ทราบชื่อเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รวดเร็ว และเกิดประสิทธิภาพ จึงกำชับให้หัวหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวน และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๐ การชันสูตรพลิกศพ บทที่ ๑ อำนาจและหน้าที่ในการชันสูตรพลิกศพ และบทที่ ๒ การตรวจพิสูจน์ศพที่ไม่ทราบว่าเป็นผู้ตายเป็นใคร และประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๔ การออกคำวินิจฉัยพรรณบุคคลและทรัพย์สิน บทที่ ๓ การดำเนินการเกี่ยวกับคนหายพลัดหลงและได้คืน โดยเคร่งครัด และกำหนดแนวทางปฏิบัติเพิ่มเติม ดังนี้

๑. ในกรณีเป็นศพที่ไม่มีทายาทหรือญาติหรือผู้มีสิทธิมาติดต่อขอรับศพไปจัดการตามประเพณีหรือเป็นศพที่ยังไม่ทราบว่าผู้ตายเป็นใคร การจัดทำสมุดทะเบียนส่งฝังศพ ตามข้อ ๕.๒ ของบทที่ ๒ การตรวจพิสูจน์ศพที่ไม่ทราบว่าผู้ตายเป็นใคร ลักษณะ ๑๐ การชันสูตรพลิกศพ ตามแบบแนบท้ายระเบียบดังกล่าว ให้เพิ่มเติมรายละเอียดในช่อง “เลขคดีชันสูตรพลิกศพ” เป็น “เลขคดีชันสูตรพลิกศพ ป.จ.ว.ข้อ วันเดือนปี และชื่อพนักงานสอบสวนเจ้าของคดี” ในช่อง “สถานที่ฝัง” เป็น “สถานที่ฝัง และวันเดือนปีที่นำศพไปฝัง” และในช่อง “หมายเลขหลุมฝังศพ” เป็น “หมายเลขหลุมฝังศพ และหมายเลขศพ” ตามแบบที่แก้ไขแล้วแนบท้ายหนังสือนี้ (เอกสาร ก)

๒. การกรอกข้อความในรายงานคำวินิจฉัยพรรณคนหายในแบบ วท.๑๒/๑-ต.๓๒๖ ตามข้อ ๔๐๕ ของบทที่ ๓ การดำเนินการเกี่ยวกับคนหายพลัดหลงและได้คืน ลักษณะ ๑๔ ให้ระบุหมายเลขประจำตัวประชาชนของคนหายเพิ่มเติมไว้ที่บริเวณมุมขวาด้านบนของแบบ วท.๑๒/๑-ต.๓๒๖ ด้วย

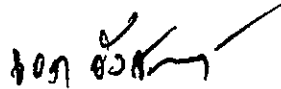
๓. ให้สถานีตำรวจทุกแห่งจัดทำสมุดรับแจ้งความคนหาย โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ ลำดับชื่อ ชื่อสกุลคนหาย เลขบัตรประจำตัวประชาชน ชื่อ ชื่อสกุลผู้แจ้งความ เลขบัตรประจำตัวประชาชน ภูมิลำเนาผู้แจ้งความ ป.จ.ว.ข้อ วันเดือนปี ชื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ สาเหตุที่หาย วันเดือนปีที่ส่งแบบรายงาน เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ผลการสืบสวนติดตาม วันเดือนปีที่พบตัว และหมายเหตุ ตามแบบแนบท้ายหนังสือนี้ (เอกสาร ข) พร้อมกับจัดทำแฟ้มเก็บรวบรวมรายงานคำวินิจฉัยพรรณคนหาย (แบบ วท.๑๒/๑-ต.๓๒๖) และรายงานการได้ตัวคนหายคืน (แบบ วท.๑๒/๒-ต.๓๒๖) ไว้ที่สถานีตำรวจเพื่อการตรวจสอบและค้นหาข้อมูล

/ ๔. ให้ความร่วมมือ ...

๔. ให้ความร่วมมือและสนับสนุนการปฏิบัติงานของ ศบค.ตร. เมื่อได้รับการประสาน โดยเฉพาะข้อมูลบุคคลสูญหาย บุคคลนิรนามและศพไม่ทราบชื่อ รวมทั้งการคืนศพให้แก่ญาติที่มาขอรับศพไปจัดการตามประเพณี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(เอก อังสนานนท์)

ที่ปรึกษา (กม) พรท.ผบ.ตร.

ลำดับ	ชื่อ ชื่อสกุล	เพศ	เลขคดีชั้นตุรพิทีกศพ ป.จ.ว.ชื่อ วันเดือนปี และ ชื่อพนักงานสอบสวน	หน่วยงานที่นำศพฝัง	สถานที่ฝัง และ วันเดือนปีที่นำศพไปฝัง	หมายเลขของศพ และ หมายเลขศพฝัง	หมายเหตุ

จำนวนเขต ... สมุดทะเบียนฝังศพฝังของสถานีตำรวจ ที่แก้ไขเพิ่มเติมรายชื่อเรียบร้อยแล้ว แบบท้ายหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๑๑๒๒/๓๕๗ ลง ๗/ ตุลาคม ๒๕๕๔

ผู้ดูแล	ชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่	หน่วยงาน	ข้อมูล	ผู้ดูแล	ชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่	หน่วยงาน	ข้อมูล

สรุปผลการดำเนินงาน

เลขบัตรประจำตัวประชาชน.....

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
แบบเบ็ญรูปพรรณคนหาย

สถานีตำรวจ.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 คนหายเลขที่.....ปว. ชื่อ.....รับแจ้งวันที่.....เดือน.....ปี.....
 คนหายเมื่อวันที่.....เดือน.....ปี.....
 ชื่อผู้นำความแจ้ง.....เลขที่.....หมู่ที่.....ถนน, ซอย.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 เกี่ยวข้องกับผู้หายโดยเป็น บิดา, มารดา, พี่น้อง, ญาติ, เพื่อน, นายจ้าง, บุคคลอื่น

รายละเอียดคนหาย	ชาติ	การศึกษา	อาชีพ
เป็น ☐ นาย ☐ นาง ☐ น.ส. ☐ ค.อ. ☐ ค.ช.	☐ ไทย ☐ จีน ☐ อื่นๆ	☐ ป.ด-๕ ☐ ป.๕-๘ ☐ ม.ศ. ๕-๕ ☐ เกิน ม.ศ. ๕ ☐ ไม่มี	☐ นักเรียน, นักศึกษา ☐ ค้าขาย ☐ พนักงาน, ลูกจ้าง
ชื่อจริง.....อายุ.....ปี			
ชื่อแฝง.....			
วัน เดือน ปี เกิด			

ชื่อบิดา, มารดาคนหาย.....ชื่อญาติ.....ชื่อเพื่อนสนิท.....
 ภูมิลำเนาเดิมก่อนหาย เลขที่.....หมู่ที่.....ถนน, ซอย.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 ภูมิลำเนาขณะหาย เลขที่.....หมู่ที่.....ถนน, ซอย.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
 รูปพรรณคนหาย

รูปร่าง	ส่วนสูง	ผิวเนื้อ	ใบหน้า	ศีรษะ	ผม
☐ เตี้ย ☐ สูง ☐ สั้นหัด ☐ อ้วน ☐ ผอม	☐ ไม่ถึง ๑๐๐ ซม. ☐ ๑๐๐-๑๒๐ ☐ ๑๒๑-๑๔๐ ☐ ๑๔๑-๑๖๐ ☐ เกิน ๑๖๐	☐ ขาว ☐ ขาวเหลือง ☐ ดำ ☐ ดำแดง ☐	☐ กลม ☐ รูปไข่ ☐ ยาว ☐ สามเหลี่ยม ☐ สี่เหลี่ยม	☐ โด ☐ เล็ก ☐ ทุม ☐ โหนก ☐ แหลม	☐ ลำ ☐ ด้ง ☐ สั้น ☐ ยาว ☐ ด้
หู	ต้ว	ตา	จมูก	ริมฝีปาก	ขา
☐ กลม ☐ สามเหลี่ยม ☐ สี่เหลี่ยม ☐ ดาง ☐ ยาน	☐ กว ☐ บาง ☐ ด้วคอง ☐ โคน	☐ โด ☐ หอง ☐ เล็ก ☐ ล็ก ☐ ชันเคียว	☐ ด้ก, ด้น ☐ เล็ก ☐ โหญ	☐ หนา ☐ บาง ☐ ชันบน, ด้ก ☐ ชันล่าง, ด้ง	☐ ด้น ☐ สั้น ☐ ปาน ☐ ด้ง ☐ ด้น

สำเนียงพูด หนือ, ด้, อีสาน, กลาง
 คำหั้น.....
 แผลเป็น.....
 สายส้ก.....
 ลักษณะผิดปกติและนิสัยที่เห็นได้ชัด.....
 ก่อนหายมีสาเหตุ.....สถานที่ควรรสืบ.....
 เครื่องแต่งกายเมื่อวันที่หายไป.....ทรัพย์สินสิ่งของที่นำติดตัวไป.....
 สันนิษฐานว่าหายไปได้โดย ด้วค้ใจ, ถูกล่ดลวง, เป็นอันควย, หลงทาง, ล้กหา, การเบ็ง
 หยตัวแล้วให้ส่งตัวไปที่.....ผู้รับผิดชอบในการสืบสวนติดตาม.....
 ด้งชื่อพนักงานสอบสวน.....

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖
 ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๕๖๗๗ วันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๕
 เรื่อง แก้ไขข้อสมุด“สมุดทะเบียนส่งฝังศพ” และ “สมุดรับแจ้งความคนหาย”

ผบชน.น., ภ.๑ - ๘, และ ศชต.

ตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๑๒๒๗ ลง ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕ เรื่อง การจัดทำสมุดสารบบศพนิรนามและแบบสมุดสารบบคนหาย กำหนดให้ใช้ “สมุดทะเบียนส่งฝังศพ” (เอกสาร ก) และ “สมุดรับแจ้งความคนหาย” (เอกสาร ข) ไว้เป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้วนั้น ต่อมาในการประชุมคณะกรรมการศูนย์บริหารจัดการคนหายและศพนิรนาม ครั้งที่ ๒/๒๕๕๕ เมื่อ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่ประชุมมีมติให้แก้ไขข้อ “สมุดทะเบียนส่งฝังศพ” (เอกสาร ก) เป็น “สมุดสารบบศพนิรนาม” และ “สมุดรับแจ้งความคนหาย” (เอกสาร ข) เป็น “สมุดสารบบคนหาย”แทน

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามมติที่ประชุมคณะกรรมการศูนย์บริหารจัดการคนหายและศพนิรนาม ดังกล่าว จึงให้แก้ไขข้อสมุดตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๒/๑๒๒๗ ลง ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๕ จาก “สมุดทะเบียนส่งฝังศพ”(เอกสาร ก) เป็น “สมุดสารบบศพนิรนาม” และจาก “สมุดรับแจ้งความคนหาย” (เอกสาร ข) เป็น “สมุดสารบบคนหาย”แทน ตามแบบท้ายหนังสือนี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

สมุดตารางประเมินผล

สถานะตำรวจ

จังหวัด

ลำดับ บุคคล ประจำปี	รุ่นอบรม ปีงบประมาณ	ผู้เข้ารับการอบรม		แหล่งเกิด/แหล่ง			ผู้สำเร็จ ผลสัมฤทธิ์	รูปพรรณ สุดท้าย	รูปพรรณ ท้องถิ่น	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้เรียน			เลขที่ ผู้สมัคร	เลขที่ ประจำตัว/ ประจำ	การดำเนินการหรือการประเมินผลผู้เรียน				ปฏิบัติงาน ประเมิน		
		ชื่อ	นามสกุล	สถานที่เกิด	อาชีพ	ภูมิลำเนา				การศึกษา	อาชีพ	การประเมิน			การดำเนินการหรือการประเมินผลผู้เรียน	การดำเนินการหรือการประเมินผลผู้เรียน	การดำเนินการหรือการประเมินผลผู้เรียน	การดำเนินการหรือการประเมินผลผู้เรียน			

กรมการฝึกหัดตำรวจ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๒๕๑๑๐๘๗

ที่ ๐๕๐๓ (ส) / ๔๓๓๔

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

เรื่อง ให้กำกับการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน

พช.ก., น. , ภ.๑ , ๒ , ๓ , ๔ และหน่วยขึ้นตรงต่อกรมที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา

ด้วยปรากฏตามรายงานของ พช.ภ.๔ ที่เสนอมาให้ ดร.พิจารณาหาทางแก้ไขเรื่องการค้าคนดีกับผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.แร่ ยังมีข้อบกพร่องเป็นเหตุให้ศาลสั่งคืนแร่และรถยนต์ของกลาง ในกรณีเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมผู้ต้องหาได้พร้อมของกลางคือแร่และรถบรรทุก และศาลพิพากษาลงโทษจำเลย ส่วนรถยนต์ของกลางคืนให้กับเจ้าของและแร่ของกลางก็คืนให้กับเจ้าของในภายหลัง ซึ่งเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้การป้องกันและปราบปรามการลักลอบนำแร่ออกนอกประเทศยังมีอยู่เสมอ

ดร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการที่ศาลไม่ริบรถยนต์ของกลางก็เพราะพนักงานอัยการมิได้ขอให้ริบ และศาลสั่งคืนแร่ของกลางเพราะไต่สวนแล้วฟังไม่ได้ว่าผู้ร้องรู้เห็นเป็นใจในการกระทำผิดของจำเลย จึงเป็นการดำเนินการตามขบวนการของกฎหมาย ซึ่งคดีนี้น่าจะเป็นบทเรียนในการสอบสวนของพนักงานสอบสวนและพนักงานอัยการก็ได้ชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของพนักงานสอบสวน และวิธีการสอบสวนไว้ ๓ ประการคือ

๑. พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบปากคำของเจ้าของเหมืองไว้ในชั้นสอบสวนว่ามีส่วนรู้เห็นกับผู้ต้องหาหรือไม่ เพื่อเป็นการปิดปากมิให้เจ้าของเหมืองกล่าวอ้างว่าเป็นแร่ของตน

๒. เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ทำการจับกุม ให้การเท็จสมกับคำร้องและข้ออ้างของเจ้าของเหมืองว่าผู้ต้องหานำแร่ของกลางออกจากเหมืองของผู้ร้อง

๓. พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา มีเวลาตรวจสอบน้อยคือให้เวลาพิจารณาเพียง ๔ วันก็ครบครั้งที่ ๔ ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย พนักงานอัยการจึงไม่สามารถสั่งสอบสวนเพิ่มเติมในข้อบกพร่องได้

ในการสอบสวนของพนักงานสอบสวน หากปรากฏทรัพย์สินซึ่งศาลจะพิพากษาให้ริบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒ , ๓๓ พนักงานสอบสวนควรตีประเด็นอันจะเป็นช่องทางให้มีการกล่าวอ้างในภายหลังให้ได้ความว่าของนั้นเป็นของอันพึงริบโดยแท้ เพื่อทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ริบจะต้องตกเป็นของแผ่นดินไม่ต้องคืนไปเพราะความบกพร่องในการสอบสวน เพื่อให้เกิดผลในการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดดังกล่าวต่อไป

ฉะนั้น จึงให้สั่งกำกับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้อง
รับผิดชอบอย่างใกล้ชิดอย่าให้เกิดข้อบกพร่องในกรณีเช่นนี้ขึ้นได้อีก มิฉะนั้นจะได้พิจารณาลงทัณฑ์
แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบตามสมควรแก่กรณีต่อไป

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. จำรัส จันทร์ขจร

(จำรัส จันทร์ขจร)

ผู้ช่วย อ.ตร.ปป.(๒) ปฏิบัติราชการแทน อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2053466

ที่ 0004.6/494

วันที่ 25 กันยายน 2544

เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ "ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง" ตามมาตรา 133 ทวิ วรรคห้า แห่ง ป.วิ อาญา

บช.ก., น., ปล., จตร., สตม., ภ. 1-9 และ ลปส.

ด้วย สคก. มีหนังสือ ที่ นร 0601/0817 ลง 24 ส.ค. 2544 ตอบข้อหารือ กรณี
 ตร. หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ "ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง" ตาม มาตรา 133
 ทวิ วรรคห้า แห่ง ป. วิ อาญา ว่า กรณีอย่างไรจะถือว่าจำเป็นและเร่งด่วนอย่างยิ่ง เพื่อ พงล. จักได้
 ถือเป็นแนวทางปฏิบัติได้ถูกต้อง ซึ่ง สคก. เห็นว่ากรณีที่จำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งจะต้องเป็นกรณี
 จำเป็นเร่งด่วนจริง ๆ และหากไม่ถามปากก่าในเวลานั้นจะมีผลกระทบกระเทือนต่อรูปคดีเป็น
 อย่างยิ่ง เป็นต้นว่า กรณีที่ผู้เสียหายหรือพยานกำลังจะเสียชีวิต หรือคดีกำลังจะขาดอายุความที่
 มิใช่เป็นเหตุมาจากความบกพร่องของเจ้าพนักงาน ใดๆก็ตาม ในการพิจารณาว่ากรณีใดจะ
 ถือเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งหรือไม่นั้น ในท้ายที่สุดแล้ว เมื่อมีการนำคดีขึ้นสู่ศาล ศาลก็จะ
 เป็นผู้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยว่ากรณีนั้นจะถือเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งหรือไม่

จึงแจ้งมาเพื่อแจ้งและกำชับพนักงานสอบสวนในบังคับบัญชา ให้ถือปฏิบัติตาม
 หนังสือ สคก. ที่ นร 0601/0817 ลง 24 ส.ค. 2544 โดยเคร่งครัด พร้อมนี้ได้แนบลำเนาหนังสือ
 ดังกล่าวมาด้วยแล้ว จำนวน 4 แผ่น

พล.ต.ท.

(ดร.จิว ใจตวิพันธุ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ป.ร.ก.ผบ.ตร.

กองวิสามัญ ดำเนินงานตำรวจแห่งชาติ
ที่ 3415
วันที่ 27 ส.ค. 2544
เวลา 16.55 น.
เรื่อง

218

ที่ นร ๐๖๐๑/ ๐๖๑๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๕๔๔ สิงหาคม ๒๕๔๔

เรื่อง ทหารหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง” ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ
วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/๒ ๖๗๗๐
ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๔๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ
“ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง” ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอทหารหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณี
จำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง” ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้กระทรวงยุติธรรม (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชนกลาง) กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (กรมประชาสัมพันธ์) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
สำนักงานอัยการสูงสุด และสภานายความ แต่งตั้งผู้แทนมาชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวและ
มีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ
ระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศักดิ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานเลขาธิการกรม

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๔

กลุ่มกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

โทร. ๐ ๒๖๒๓ ๖๓๗๔

โทรสาร ๐ ๒๖๒๓ ๖๓๗๔

www.krisdika.go.th.

สำนักงานกฤษฎีกา
รับเรื่อง ๐๐
วันที่ 29 ส.ค. 2544
1781/9.20

เรื่องเสร็จที่ ๔๙๕/๒๕๔๔

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง”
ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๔.๖/๑๐๖๑๐ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอหารือว่า สืบเนื่องจากที่ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้เข้าร่วมชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับร่างกฎกระทรวง ฉบับที่ .. (พ.ศ.) ออกตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่พนักงานสอบสวนต้องปฏิบัติ ในการจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาที่มีอายุไม่เกินสิบแปดปีในชั้นสอบสวน) ต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ โดยผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้เสนอให้ที่ประชุมพิจารณาเกี่ยวกับความหมายของถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง” ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ยังไม่ได้หยิบยกประเด็นปัญหาดังกล่าวขึ้นพิจารณา และแนะนำให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเสนอเป็นข้อหารือมา สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับถ้อยคำ “ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง” ตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ว่า กรณีอย่างไรจึงจะถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพื่อพนักงานสอบสวนจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาปัญหาที่หารือดังกล่าวโดยมีผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง) ผู้แทนกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม (กรมประชาสัมพันธ์) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสภาทนายความ เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๖๐๑๐/๐๔๑๖ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๓๓ ทวิ^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดหลักการสำคัญเกี่ยวกับการถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบแปดปี โดยต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำเด็กด้วย เพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของเด็กและป้องกันมิให้เด็กได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจหรืออยู่ในภาวะตึงเครียดมากเกินไป กล่าวคือ ผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา^๒ ซึ่งเป็นเด็กอาจได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจจากการถามปากคำของทนายความ พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ ตลอดจนในชั้นการสืบพยานของศาล^๓ ที่ประสงค์จะทราบรายละเอียดของพฤติการณ์แห่งคดี โดยไม่ได้คำนึงถึงสภาพจิตใจหรือสภาพความรู้ของเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเกรงกลัวในการให้การ และส่งผลให้การให้อัยคำตลาดเคลื่อน ซึ่งหลักการสำคัญข้อนี้จะต้องใช้ในทุกกรณี เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า ที่บัญญัติว่า ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ก็ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็ก โดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งตามวรรคหนึ่งอยู่ร่วมด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนักบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน เนื่องจากกาหนดหลักการถามปากคำเด็กไว้โดยเคร่งครัดบังคับในทุกกรณีอาจมีปัญหาในทางปฏิบัติ โดยเฉพาะในต่างจังหวัดซึ่งมักจะขาดแคลนบุคลากร เช่น นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น ทำให้ไม่สามารถเริ่มการถามปากคำและต้องเลื่อนเวลาออกไปเพื่อรอ

^๑ มาตรา ๑๓๓ ทวิ ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป หรือในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่ถึงสามปีและผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กร้องขอ หรือในคดีทำร้ายร่างกายเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี การถามปากคำเด็กไว้ในฐานะเป็นผู้เสียหายหรือพยาน ให้แยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก และให้มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำนั้นด้วย

๑๓๓ ๑๓๓

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมในการถามปากคำพร้อมกันได้ ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำเด็ก โดยมีบุคคลใดบุคคลหนึ่งตามวรรคหนึ่งอยู่ร่วมด้วยก็ได้ แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอนักบุคคลอื่นไว้ในสำนวนการสอบสวน และมีให้ถือว่าการถามปากคำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กในกรณีดังกล่าวที่ได้กระทำไปแล้วไม่ชอบด้วยกฎหมาย

^๒ มาตรา ๑๓๔ ตรี ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๓ ทวิ มาใช้บังคับโดยอนุโลมแก่การสอบสวนผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปี

^๓ มาตรา ๑๗๒ ตรี ในการสืบพยานในคดีที่พยานเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ถ้าศาลเห็นสมควรและจัดให้พยานนั้นอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับเด็กแล้ว ศาลอาจปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

- (๑) ศาลเป็นผู้ถามพยานเองโดยแจ้งให้พยานนั้นทราบประเด็นและข้อเท็จจริงซึ่งต้องการสืบแล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้น ๆ หรือศาลจะถามผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้
- (๒) ให้คู่ความถาม ถามค้าน หรือถามตักผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์

๑๓๔ ๑๗๒

บุคคลดังกล่าวมาจนครบเสียก่อน ระยะเวลาที่ต้องล่าช้าออกไปนี้เองที่เป็นปัญหาว่า หลักเกณฑ์และวิธีการตามปากคำเด็กที่กำหนดขึ้นใหม่ที่ต้องการจะคุ้มครองเด็ก แท้ที่จริงอาจทำให้เด็กอยู่ในภาวะตึงเครียดมากยิ่งขึ้นด้วยเหตุระยะเวลาการตามปากคำที่ยาวนานออกไป ประกอบกับการตามปากคำที่ไม่มีบุคคลครบตามที่กฎหมายกำหนดไว้ก็จะทำให้การสอบสวนนั้นไม่ชอบ ช้อยกเว้นนี้เดิมในร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. สภาผู้แทนราษฎร ได้มีการเพิ่มเติมถ้อยคำว่า “อย่างยิ่ง” เข้าไป ทั้งนี้ เพื่อเน้นย้ำให้เห็นว่าช้อยกเว้นของหลักการตามปากคำเด็กตามมาตรา ๑๓๓ ทวิ วรรคห้า จะนำมาใช้เป็นหลักการในทางปฏิบัติไม่ได้ จะต้องกระทำเฉพาะกรณีจำเป็นเร่งด่วนจริงๆ และหากไม่ตามปากคำในเวลานั้นจะมีผลกระทบกระเทือนต่อรูปคดีเป็นอย่างยิ่ง เป็นต้นว่า กรณีที่ผู้เสียหายหรือพยานกำลังจะเสียชีวิต หรือคดีกำลังจะขาดอายุความที่มีสาเหตุมาจากความบกพร่องของเจ้าพนักงาน อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาว่ากรณีใดจะถือเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งหรือไม่นั้น ในท้ายที่สุดแล้ว เมื่อมีการนำคดีขึ้นสู่ศาล ศาลก็จะเป็นผู้ใช้ดุลพินิจวินิจฉัยว่ากรณีนั้นจะถือเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งหรือไม่

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนคานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๕๔

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0031.212/ 00244

วันที่ ๒ มกราคม 2552

เรื่อง การแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ผบชน, ก., ภ.1-9, ปส., สตม. และ จต.(หน.จต.)

ด้วย สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการชั้นสอบสวน สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือที่ อส 0019.(อช)/950 ลง 25 ธ.ค.2551 เรื่องขอความร่วมมือในการแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา ถึง ดร. ขอให้กำกับพนักงานสอบสวนด้วยว่ากรณีที่จะต้องสอบสวนเด็กในฐานะผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา ในการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมตามปากคำเด็กในคดีเดียวกันที่ต้องสอบสวนเด็กหลายครั้ง หากจะต้องมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมตามปากคำเด็กในครั้งต่อมา ขอให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อมูลในใบแจ้งว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนเด็กมาแล้วจำนวนกี่ครั้ง เมื่อใด เพื่อเป็นข้อมูลแก่พนักงานอัยการที่เข้าร่วมตามปากคำเด็กในครั้งถัดมา และมีโอกาสศึกษารายละเอียดแห่งคดีล่วงหน้า

ดร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่หน่วยงานในสังกัด สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งรับผิดชอบในการจัดพนักงานอัยการเข้าร่วมตามปากคำเด็กตามกฎหมาย ขอความร่วมมือ เพื่อให้การเข้าร่วมตามปากคำเด็กในคดีอาญาบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และทำให้จำนวนการสอบสวนมีความละเอียดครบถ้วน จึงเห็นควรให้หน่วยที่มีอำนาจสอบสวนในปัจจุบัน ดำเนินการตามที่อัยการขอความร่วมมือดังกล่าว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งพนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในสังกัดทราบ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วงกต มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

5348
ที่ อส 0019.(อญ)/ ๑50
๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

223

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการชั้นสอบสวน
สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนรัชดาภิเษก เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอความร่วมมือในการแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา
เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดไว้ว่า ในการสอบสวนคดีอาญาที่จะต้องสอบสวนเด็กในฐานะผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งพนักงานอัยการและสทวิชาชีพเข้าร่วมถามปากคำเด็ก ทางปฏิบัติที่ผ่านมาพนักงานสอบสวนปฏิบัติตามกฎหมายได้แจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กตลอดมา แต่ปรากฏว่าในบางกรณีสำหรับการสอบสวนเด็กในคดีอาญาที่การกระทำผิดคดีเดียวต้องสอบสวนผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กหลายครั้ง ส่วนใหญ่พนักงานสอบสวนจะแจ้งไปยังพนักงานอัยการให้เข้าร่วมถามปากคำเด็กโดยมิได้แจ้งถึงรายละเอียดว่า ในคดีเดียวกันนี้เคยมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กมาก่อนหน้าแล้ว จึงทำให้พนักงานอัยการซึ่งได้รับแจ้งให้เข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งต่อมาไม่อาจทราบถึงรายละเอียดและข้อเท็จจริงที่พนักงานสอบสวนเคยทำการสอบสวนมาแล้ว ซึ่งทำให้การสอบสวนปากคำเด็กในครั้งถัดมา พนักงานอัยการที่เข้าร่วมถามปากคำเด็กไม่มีข้อมูลรายละเอียดเพียงพอที่จะให้คำแนะนำปรึกษาแก่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ครบถ้วนรอบด้าน ซึ่งส่งผลให้จำนวนการสอบสวนไม่ครบถ้วนถูกต้อง และต้องมีการเรียกเด็กมาสอบสวนเพิ่มเติมอีกอันจะมีผลกระทบต่อจิตใจของเด็ก อีกทั้งมีต้องด้วยความมุ่งประสงค์ในการให้ความคุ้มครองเด็ก

ดังนั้น เพื่อให้การเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีอาญาบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและทำให้จำนวนการสอบสวนมีความละเอียดครบถ้วน สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งรับผิดชอบในการจัดพนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กตามกฎหมายจึงใคร่ขอความร่วมมือท่านได้โปรดแจ้งให้ทุกหน่วยงานในสังกัดได้กำชับพนักงานสอบสวนด้วยว่าในการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีเดียวกันที่ต้องสอบสวนเด็กหลายครั้ง หากจะต้องมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งต่อมา ขอให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อมูลในใบแจ้งว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนเด็กมาแล้วจำนวนกี่ครั้ง เมื่อใด เพื่อเป็นข้อมูลแก่พนักงานอัยการที่เข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งถัดมาและมีโอกาสศึกษารายละเอียดแห่งคดีล่วงหน้า

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดแจ้งให้ทุกหน่วยในสังกัดได้ดำเนินการตามที่ได้ขอความร่วมมือดังกล่าวมา

ขอแสดงความนับถือ

(นายกายสิทธิ์ พิธวงปราการ)

อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอาญา

ผู้อำนวยการศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญากรุงเทพมหานคร

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการชั้นสอบสวน
โทร/โทรสาร 0-2515-4701

Official stamp and signature area of the Ministry of Education, Culture and Sport.

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ

โทร. ๒๕๒๗/๙๑๓

ที่ ๐๖๐๓.๒๑ / ๓๖๙๓

วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓

เรื่อง กำชับการสอบสวนคดีอาญา

ผบช.ก. , น. , ภ.๑ - ๔ , ตม., ตภ. และหน่วยที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา

ตามที่ ดร.ได้วางระเบียบเกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญา เพื่อให้พนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องถือเป็นแนวทางปฏิบัติ โดยมีเจตนาที่จะให้การสอบสวนคดีอาญาเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรม มีประสิทธิภาพเป็นผลดีต่อทางราชการ และเพื่อให้การสอบสวนคดีอาญาในชั้นพนักงานสอบสวนซึ่งถือได้ว่าเป็นกระบวนการยุติธรรมขั้นต้น สามารถใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์การกระทำผิดของผู้ต้องหาและเป็นหลักฐานเบื้องต้นในการพิจารณาในชั้นศาลได้อย่างมีประสิทธิภาพไปแล้ว นั้น

แต่ความยังปรากฏอยู่เนื่อง ๆว่าในปัจจุบัน การสอบสวนของพนักงานสอบสวนผู้มีหน้าที่รับผิดชอบและผู้ที่เกี่ยวข้องยังมีส่วนบกพร่องอยู่อีก โดยเฉพาะคดีสำคัญ ๆที่ประชาชนให้ความสนใจ สื่อสารมวลชนลงข่าวครึกโครม ความบกพร่องดังกล่าวอาจนำมาซึ่งจะเกิดความเสียหายต่อการสอบสวนขึ้นได้ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงขอกำชับให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบและผู้เกี่ยวข้องถือเป็นแนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัดดังต่อไปนี้ คือ

๑. ในคดีที่ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพ โดยเฉพาะเป็นคดีที่ประชาชนให้ความสนใจ สื่อสารมวลชนลงข่าวครึกโครมด้วยแล้ว ในการสอบสวนนอกจากจะต้องปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๔ บทที่ ๕ ข้อ ๒๔๘ แล้ว ในการสอบสวนปากคำผู้ต้องหานอกจากจะบันทึกถ้อยคำไว้เป็นลายลักษณ์อักษรส่วนหนึ่งแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาลงในแถบบันทึกเสียง (เทป) และในการนำตัวผู้ต้องหาไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ นอกจากจะบันทึกภาพไว้ส่วนหนึ่งแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องบันทึกเหตุการณ์ตามคำรับสารภาพของผู้ต้องหาไว้ในเทป หรือวีสดูโทรทัศน์ (วี ดี โอ) อีกส่วนหนึ่งด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นพยานหลักฐานว่าผู้ต้องหาได้ให้การรับสารภาพด้วยความสมัครใจของผู้ต้องหาเอง และเพื่อเป็นการป้องกันผู้ต้องหาให้การกลับคำในชั้นศาล จะได้ใช้เป็นพยานหลักฐานประกอบการพิจารณาของศาลต่อไป

อนึ่ง หากพนักงานสอบสวนขาดอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการดำเนินการตามนัยดังกล่าว ขอให้ติดต่อขอความร่วมมือไปยัง สำนักงานเลขาธิการ กรมตำรวจ (ผ.โสตทัศนูปกรณ์) หรือ สำนักงานสารนิเทศ กรมตำรวจ เพื่อให้การสนับสนุน

๒. การกันผู้ต้องหาเป็นพยาน พนักงานสอบสวนจะต้องถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๘ บทที่ ๗ โดยเคร่งครัด กล่าวคือจะต้องพิจารณาว่าผู้ต้องหานั้นมิใช่ตัวการสำคัญ แต่เป็นผู้รู้เห็นในคดีนั้นพอที่จะให้การเป็นพยานเบิกความขึ้นศาลได้ คดีนั้นไม่สามารถหาพยานหลักฐานอื่นได้ประกอบกับคำรับของผู้ต้องหาที่อ้างว่ารู้เห็นเกี่ยวกับคดีในคดีนั้น มิใช่เป็นตัวการสำคัญหรือมีลักษณะเป็นคำชัดทอดผู้ต้องหาอื่นให้รับผิด แต่ให้ตนเองพ้นจากความรับผิดชอบในคดีเรื่องนั้นไป

เมื่อมีการกันผู้ต้องหาคนใดไว้เป็นพยานแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องถือว่าผู้ต้องหาที่ได้รับการกันตัวไว้เป็นพยานนั้นเป็นพยานสำคัญในคดีอาญาที่พนักงานสอบสวนจะต้องคุมพยานและป้องกันพยาน โดยจะต้องถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๘ บทที่ ๖ โดยเคร่งครัดด้วย

๓. การปล่อยชั่วคราว เมื่อพนักงานสอบสวนสอบปากคำผู้ต้องหาเสร็จสิ้นแล้ว หากมีการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๗ ว่าด้วย เรื่องการปล่อยชั่วคราว โดยให้พิจารณาถึงความหนักเบาแห่งข้อหาพฤติการณ์แห่งคดี ทั้งนี้ให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘ อย่างเคร่งครัดด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติตามนัยดังกล่าวโดยเคร่งครัด และให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนทุกระดับเข้าควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด หากความยังปรากฏว่าเกิดความบกพร่องและเป็นผลเสียหายต่อคดีแล้ว ตร. จะพิจารณาโทษผู้มีส่วนเกี่ยวข้องข้อตามควรแก่กรณีต่อไป

พล.ต.อ. แสวง ชีระสวัสดิ์
(แสวง ชีระสวัสดิ์)
อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2052358

ที่ 0004.6/ 368

วันที่ 18 มกราคม 2543

เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติกรณีผู้ต้องหาใช้สิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบสวน

ผบช.ก. , ผบช.น. , ผบช.ส. , ผบช.ปส., ผบช.ภ. 1 - 9 , ผบช.สตม.

ด้วยสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับสภาทนายความ ได้ทำข้อตกลงเรื่องแนวทางปฏิบัติกรณีผู้ต้องหาใช้สิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบปากคำของตน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 241 โดยมีผลบังคับใช้แต่วันที่ 19 พ.ย. 2542 เป็นต้นไป นั้น

เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปในแนวทางที่ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับสภาทนายความ ได้ทำความตกลงไว้ดังกล่าวข้างต้น จึงขอให้ท่านกำชับพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ให้ถือปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับสภาทนายความลง 19 พ.ย. 2542 (เอกสารแนบท้าย) ด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

พล.ต.ท.

(ดร.ณ ไสติพิพันธุ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ข้อตกลงระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับสภาทนายความ
เรื่อง แนวทางปฏิบัติกรณีผู้ต้องหาใช้สิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบปากคำของตน
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 241

เนื่องด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 241 วรรคสอง บัญญัติว่า
"ในชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาที่มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบปากคำของตนได้" สำนักงาน
ตำรวจแห่งชาติและสภาทนายความ จึงได้ร่วมกันกำหนดแนวทางปฏิบัติในกรณีผู้ต้องหาใช้สิทธิให้ทนายความ
เข้าฟังการสอบปากคำของตนไว้ดังต่อไปนี้

1. ทนายความที่จะเข้าฟังการสอบปากคำต้องเป็นสมาชิกของสภาทนายความ และให้แสดงบัตร
ประจำตัวทนายความต่อพนักงานสอบสวนก่อน

2. ทนายความตามข้อ 1 สามารถเข้าฟังการสอบปากคำผู้ต้องหาในคดีอาญาทุกประเภท เมื่อ
ผู้ต้องหาต้องการใช้สิทธิของตน

3. สภาทนายความมีหน้าที่แจ้งรายชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ของทนายความอาสาให้
พนักงานสอบสวนทุกท้องที่ในเขตศาลจังหวัดทุกจังหวัดรวมทั้งกรุงเทพมหานครทราบล่วงหน้า

4. ก่อนเริ่มสอบปากคำผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่
ถ้าไม่มี และผู้ต้องหาต้องการทนายความเข้าฟังการสอบปากคำของตน ก็ให้พนักงานสอบสวนแจ้งไปยัง
สภาทนายความสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร หรือประธานทนายความจังหวัดสำหรับจังหวัดอื่น เพื่อจัดหา
ทนายความให้ผู้ต้องหาโดยเร็ว และให้กรรมการบริหารสภาทนายความประจำภาคทุกภาค มีหน้าที่ประสาน
งานในเรื่องการจัดหาทนายความในเขต ศาลจังหวัดที่รับผิดชอบ เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ทนายความอาสา
ที่จะต้องเดินทางไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามที่แจ้งมา

การแจ้งให้ทำเป็นหนังสือ กำหนดวัน เวลา สถานที่ที่จะสอบปากคำผู้ต้องหา เว้นแต่ในกรณี
เร่งด่วนจะแจ้งทางโทรศัพท์ หรือเครื่องมือสื่อสารชนิดอื่นก็ได้ และให้พนักงานสอบสวนบันทึกการแจ้งไว้

ให้นายกสภาทนายความหรือผู้ที่นายกสภาทนายความมอบหมายสำหรับ กรุงเทพมหานคร เป็น
ผู้จัดหาทนายความอาสา สำหรับในต่างจังหวัดให้เป็นหน้าที่ของกรรมการบริหารสภาทนายความประจำภาค
หรือ ประธานทนายความจังหวัดแล้วแต่กรณี จัดหาทนายความ อาสาให้แก่ผู้ต้องหาตามที่พนักงานสอบสวน
แจ้งมา และให้แจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบโดยเร็ว

5. ถ้าทนายความที่ได้รับแจ้ง ตามข้อ 4 วรรคสาม ไม่มาฟังการสอบปากคำผู้ต้องหา โดยไม่แจ้ง
เหตุขัดข้องให้พนักงานสอบสวนทราบ ให้พนักงานสอบสวนบันทึกเหตุขัดข้องไว้ และหากรอการสอบสวน
ปากคำไว้จะทำให้เกิดความเสียหาย ให้ดำเนินการสอบปากคำผู้ต้องหาไปตามอำนาจหน้าที่ พร้อมกับให้แจ้ง

ไปยังนายกสภาทนายความ หรือผู้ที่นายกสภาทนายความมอบหมายสำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนในจังหวัดอื่นให้แจ้งไปยังกรรมการบริหารสภาทนายความประจำภาคหรือประธานทนายความจังหวัด เพื่อจัดทนายความอาสาเข้าร่วมฟังการสอบปากคำผู้ต้องหาโดยเร็ว

6. ก่อนเริ่มทำการสอบปากคำผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนจะต้องให้โอกาสผู้ต้องหาพบและปรึกษาทนายความเป็นการเฉพาะตัว เพื่อการปรึกษาและให้คำแนะนำเป็นเวลาพอสมควร

7. จำนวนทนายความที่จะเข้าฟังการสอบปากคำให้มีอย่างน้อยหนึ่งคน ต่อหนึ่งคดี ในคดีใดที่มีผู้ต้องหาหลายคน หรือเป็นคดีสำคัญก็ให้ทนายความเข้าฟังการสอบปากคำได้ตามความจำเป็นและเหมาะสมต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน

8. ทนายความที่เข้าฟังการสอบปากคำไม่มีหน้าที่ตอบคำถามแทนผู้ต้องหา เว้นแต่คำถามนั้นไม่ชัดเจน ทนายความอาจทักท้วงขอให้นักพนักงานสอบสวนอธิบายหรือชี้แจงเพิ่มเติมได้ และจะต้องไม่กระทำการใดอันเป็นการรบกวนหรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการสอบปากคำผู้ต้องหา

9. ถ้าทนายความที่เข้าฟังการสอบปากคำผู้ต้องหาเห็นว่า การสอบปากคำผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายใด อาจคัดค้านหรือทักท้วงการสอบปากคำของพนักงานสอบสวนได้ และก่อนที่พนักงานสอบสวนจะสอบปากคำหรือตั้งคำถามผู้ต้องหาต่อไป ให้พนักงานสอบสวนจดข้อคัดค้านหรือข้อทักท้วงลงไว้ในบันทึกการสอบปากคำ หรือจะให้ทนายความยื่นคำคัดค้านหรือคำทักท้วงเป็นหนังสือ เพื่อรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนก็ได้

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ. 2542 เป็นต้นไป

(ลงชื่อ) พลตำรวจเอก ประชา พรหมนอก
(ประชา พรหมนอก)
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

(ลงชื่อ) สัก กอแสงเรือง
(นายสัก กอแสงเรือง)
นายกสภาทนายความ

สำเนาถูกต้อง

พลตำรวจตรี

(เจตน์ มงคลหัตถี)

ผู้บังคับการกองวิชาการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ด่วนมาก บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร.205-3466

ที่ 0004.6/ 9267

วันที่ 18 ตุลาคม 2544

เรื่อง การขออนุญาตเรียกตัว สส.หรือ สว.ไปทำการสอบสวนในฐานะเป็นผู้ต้องหาคดีอาญา

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร.

ผบช.น., ก., ภ. 1-9, ปส. และ สตม.

ด้วย ตร. ได้มีหนังสือ ที่ 0004.6/6489 ลง 7 ส.ค. 2544 มอบหมายให้หัวหน้าหน่วยที่รับผิดชอบการสอบสวนระดับผู้บัญชาการเป็นผู้พิจารณาออกหนังสือขออนุญาตต่อประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือประธานวุฒิสภาเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภาในระหว่างสมัยประชุมไปทำการสอบสวนในฐานะที่สมาชิกผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 165 โดยให้ถือปฏิบัติ นั้น

เนื่องจากประธานวุฒิสภาได้เสนอหนังสือต่อนายกรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าสมาชิกวุฒิสภามีหน้าที่ในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาไปทำการสอบสวนในฐานะที่ผู้ต้องหาในคดีอาญา ย่อมส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของวุฒิสภาได้ สมควรพิจารณากำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งระดับผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้พิจารณาลงนามในหนังสือขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาต่อประธานวุฒิสภา และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือ ที่ นร 0204/12631 ลง 17 ก.ย. 2544 แจ้งให้ ตร. ทราบว่า นายกรัฐมนตรีเห็นชอบตามที่ประธานวุฒิสภาเสนอ โดยให้รวมถึงการมีหนังสือขออนุญาตมีหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปทำการสอบสวนต่อประธานสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างสมัยประชุมด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(สันต์ สุตานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ _____ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2053466

ที่ 0004.6/ ๕4๙๙ _____ วันที่ ๗ สิงหาคม 2544

เรื่อง การขออนุญาตเรียกตัว ส.ส. หรือ ส.ว. ไปทำการสอบสวนในฐานะเป็นผู้ต้องหาคดีอาญา

ผบช.น. , ก. , ภ.1 - 9 , ปส. และ สตม.

ด้วย ส.ว. บางท่านได้อภิปรายในที่ประชุมวุฒิสภา เมื่อวันที่ 3 พ.ค. 2544 ว่า ผบค.ภ.จว. มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาโดยตรง เพื่อขออนุญาตเรียกตัว ส.ว. ไปทำการสอบสวนในฐานะผู้ต้องหาในคดีอาญาว่าเป็นการไม่เหมาะสม และขอให้ คร. กำชับการปฏิบัติหน้าที่ราชการในการสอบสวนคดีอาญาดังกล่าวด้วย

คร. ได้ตรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 165 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ ในระหว่างสมัยประชุม ห้ามมิให้จับ คุ่มขัง หรือหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา ไปทำการสอบสวนในฐานะที่สมาชิกผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุญาตจากสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก หรือในกรณีที่จับในขณะที่กระทำความผิด ” ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญดังกล่าวมีเพียงห้ามมิให้จับ คุ่มขัง หรือหมายเรียก เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก หรือในกรณีที่จับในขณะที่กระทำความผิด แต่มิได้กำหนดให้ผู้ใดเป็นผู้มีหนังสือขออนุญาตประธานสภาผู้แทนราษฎรหรือประธานวุฒิสภาเรียกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือสมาชิกวุฒิสภา ไปทำการสอบสวนในฐานะที่สมาชิกผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ดังนั้น จึงมอบหมายให้หัวหน้าหน่วยที่รับผิดชอบการสอบสวนระดับผู้บัญชาการ เป็นผู้พิจารณาออกหนังสือขออนุญาตต่อประธานสภาที่สมาชิกผู้นั้นเป็นสมาชิกอยู่ แล้วรายงานให้ คร. ทราบโดยด่วน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(พรศักดิ์ ฟูรงค์วิบูลย์)

ผบ.ตร.

ที่ นร ๐๒๐๔/๑๒๒๓๓

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กท ๑๐๓๐๐

๑๗ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง การขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภา ไปทำการสอบสวนคดีอาญา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ด่วนที่สุด ที่ สว ๐๐๐๘/๐๓๑๓๒
ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๔

ด้วยประธานวุฒิสภาได้เสนอว่า สมควรให้นายกรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชา
และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณากำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่ง
ระดับผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นผู้พิจารณาลงนามในหนังสือ
ขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาต่อประธานวุฒิสภาเพื่อไปทำการสอบสวนให้ฐานะเป็นผู้ต้องหา
คดีอาญาในระหว่างสมัยประชุม ความละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

นายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นชอบตามที่ประธานวุฒิสภาเสนอ โดยให้รวมถึง
การมีหนังสือขออนุญาตมีหมายเรียกตัวสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไปทำการสอบสวนต่อประธาน
สภาผู้แทนราษฎรในระหว่างสมัยประชุมด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอได้โปรดแจ้งให้ส่วนราชการในสังกัดทราบ
และถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

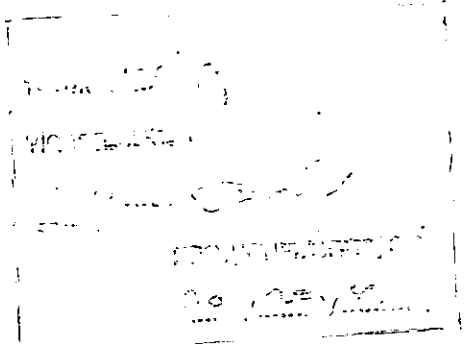
(นายวิชณุ เครืองาม)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักนิติธรรม

โทร. ๐ ๒๒๕๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๘-๙

๐ ๒๒๕๐ ๙๐๕๗

โทรสาร ๐ ๒๒๕๐ ๙๐๕๘

ด่วนที่สุด

ที่ สว ๐๐๐๘/ 03132

วุฒิสภา

ถนนอุทองใน กท ๑๐๓๐๐

232

๑๖

สิงหาคม ๒๕๔๔

เรื่อง การขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภา ไปทำการสอบสวนคดีอาญา

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ดช ๐๐๐๔.๖/๖๑๐๖

ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔

ด้วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้มีหนังสือแจ้งว่า ในกรณีสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จะขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาไปทำการสอบสวนในฐานะเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ตามบทบัญญัติ มาตรา ๑๖๕ ของรัฐธรรมนูญ นั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มอบหมายให้หัวหน้าหน่วยที่รับผิดชอบ การสอบสวนระดับผู้บัญชาการเป็นผู้พิจารณาออกหนังสือขออนุญาตต่อประธานสภาที่ผู้ขึ้นเป็นสมาชิก รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

โดยที่สมาชิกวุฒิสภามีหน้าที่ในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินตามบทบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญ การที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาไปทำการสอบสวนในฐานะ ที่เป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา ย่อมส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาได้ ดังนั้น นายกรัฐมนตรีในฐานะเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ควรพิจารณากำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งระดับผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้พิจารณาลงนามในหนังสือขออนุญาตหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาต่อประธานวุฒิสภา

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

พลตรี

(มัญญกฤต รูปขจร)

ประธานวุฒิสภา

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๕๖๗, ๐ ๒๒๔๔ ๑๕๕๘

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๗๔

สำเนาถูกต้อง

๑

(นายสมโภช ประเสริฐดี)

นิติกร ๑

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 3156

วันที่ 22 เมษายน 2547

เรื่อง การเรียกผู้ต้องหาไปพบเพื่อรับทราบข้อหา

เรียน ผบช.ก., น., ปล., ภ. 1-9 , สตม.

ตามที่ ตร. มีหนังสือ ที่ 0503/6968 ลง 22 มี.ค.17 เรื่อง การแจ้งข้อหา
คดีอาญาให้ผู้ต้องหาทราบและได้แจ้งเวียนให้ พงส. ถือปฏิบัติ นั้น

ปรากฏว่ายังมี พงส. จำนวนไม่น้อยที่เข้าใจเจตนารมณ์ของ ป.วิ.อาญา
มาตรา 52 และมาตรา 134 ไม่ถูกต้อง โดยเข้าใจว่าเป็นอำนาจ พงส. ที่จะเรียกผู้ต้องหา
ไปพบได้ตามอำเภอใจซึ่งการกระทำดังกล่าวอาจถูกฟ้องคดีได้ ดังนั้นจึงขอชักชวน
ทำความเข้าใจเกี่ยวกับการที่ พงส. จะมีอำนาจเรียกผู้ต้องหาไปพบได้ก็ต่อเมื่อมีข้อเท็จจริง
โดยมีพยานหลักฐานตามสมควรที่จะเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา
เสียก่อน การมีคำร้องทุกข์เพียงอย่างเดียวโดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นสนับสนุน พงส. ยังไม่มี
อำนาจที่จะเรียกผู้ต้องหาไปพบได้ เว้นแต่เป็นกรณีผู้ต้องหาถูกส่งตัวไปยัง พงส. หรือเข้าพบ
พงส. เองหรือปรากฏว่าผู้ซึ่งอยู่ต่อหน้านั้นเป็นผู้ต้องหา

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(ปิยะ เจียมไชยศรี)

รอง ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ

ที่ 0503/6968 วันที่ 22 มีนาคม 2517

เรื่อง การแจ้งข้อหาคดีอาญาให้ผู้ต้องหาทราบ

ผบช.น., ผบช.ก., ผบช.ภ. และหน่วยขึ้นตรงต่อ ตร. ที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา

ตามที่ ตร. ได้สั่งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการแจ้งข้อหาในคดีอาญาให้ผู้ต้องหาทราบ มาให้ท่านสั่งพนักงานสอบสวนในสังกัดถือปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย ดังความแจ้งอยู่ในบันทึกสั่งของ ตร. ที่ 0503/5516 ลง 7 เมษายน 2514 นั้น แต่ที่ปรากฏอยู่เสมอ ๆ ว่า พนักงานสอบสวนยังมีได้ปฏิบัติตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการแจ้งข้อหาในคดีอาญาแก่ผู้ต้องหา ซึ่งการกระทำดังกล่าวพนักงานสอบสวนอาจถูกฟ้องร้องในภายหลัง อันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนโดยใช้เหตุและนำความเสื่อมเสียมาสู่ราชการของกรมตำรวจอันเป็นส่วนรวมด้วย ด้วยเหตุดังกล่าว ตร. จึงใคร่ชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับการแจ้งข้อหาคดีอาญาให้ผู้ต้องหาได้ทราบ โดยให้ท่านสั่งพนักงานสอบสวนในสังกัดถือปฏิบัติให้ถูกต้องในโอกาสต่อไปอีกครั้งหนึ่งดังต่อไปนี้

1. เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียกหรือถูกส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือผู้ต้องหาได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบแล้วดำเนินการสอบสวนไว้เป็นผู้ต้องหา ตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134

2. การจะควบคุมผู้ต้องหาไว้ในระหว่างการสอบสวนหรือไม่นั้น ให้พนักงานสอบสวนพึงยึดถือปฏิบัติตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 136 แต่ถ้าระหว่างการสอบสวนปรากฏว่าผู้ต้องหาหรือบุคคลอื่นใดไม่ได้กระทำความผิด หรือไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตามข้อกล่าวหา ก็ไม่จำเป็นต้องควบคุมผู้ต้องหาไว้แต่อย่างใด และให้พนักงานสอบสวนเร่งดำเนินการสอบสวนสรุปสำนวนมีความเห็นควร "สั่งไม่ฟ้อง" ส่งพนักงานอัยการพิจารณาโดยไม่ชักช้า

3. ในกรณีมีผู้มาร้องทุกข์หรือกล่าวโทษในคดีอาญา ในโอกาสแรกที่พนักงานสอบสวนพึงกระทำ ในเมื่อผู้ต้องหายังไม่ได้มาปรากฏตัวต่อพนักงานสอบสวนตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 134 คือควรทำการสืบสวนเสียก่อน เมื่อฟังได้ว่ามีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นจึงดำเนินการสอบสวนต่อไป (ตามนัยความเห็นของอธิบดีกรมอัยการ ในบันทึกที่ 3557/2504 ลง 8 สิงหาคม 2504 ซึ่งได้สำเนามาให้ทราบด้วยแล้ว)

แต่ถ้าตามทางการสอบสวนปรากฏว่าผู้ต้องหาหรือผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิด หรือไม่ได้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตามข้อกล่าวหา ก็ไม่ต้องทำการจับกุมตัวผู้ต้องหาหรือผู้ถูกกล่าวหาหรือแจ้งข้อหา

การแจ้งข้อหาคดีอาญาให้ผู้ต้องหาทราบ

ให้ผู้ต้องหาหรือผู้ถูกกล่าวหาทราบแต่อย่างใด ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนโดยทำความเห็นควร "สั่งไม่ฟ้อง" ส่งพนักงานอัยการพิจารณาโดยมิชักช้าเช่นเดียวกัน

อนึ่ง ในกรณีที่ข้าราชการตำรวจถูกกล่าวหาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนัยข้อ 1.2.3 ดังกล่าวข้างต้นเช่นเดียวกัน ในกรณีเช่นนี้หากเกิดมีขึ้น ให้พนักงานสอบสวนเร่งดำเนินการสอบสวนแล้วสรุปสำนวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ส่งสำนวนให้พนักงานอัยการพิจารณาโดยเร็ว ทั้งนี้ เพราะเหตุได้ปรากฏอยู่เสมอ ๆ ว่า ได้มีเจ้าพนักงานตำรวจถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดเพราะเหตุที่ได้กระทำตามหน้าที่ หรือเนื่องมาจากการกระทำตามหน้าที่ เป็นเหตุให้ข้าราชการตำรวจผู้ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและปฏิบัติหน้าที่ไปตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ต้องถูกรังρονในการพิจารณาบำเหน็จความชอบประจำปี อันเป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติต้องเสียกำลังใจในการปฏิบัติหน้าที่ อันเป็นผลเสียหายแก่ทางราชการโดยตรงอีกส่วนหนึ่งด้วย จึงแจ้งมาให้ทราบและถือปฏิบัติต่อไป.

(ลงชื่อ) พล.ต.อ. ประจวบ สุนทรางกูร

(ประจวบ สุนทรางกูร)

อธิบดีกรมตำรวจ

ที่ 0518/9600

สำเนาส่ง ผบก.น. เหนือ, ได้.ธน

เพื่อแจ้งให้พนักงานสอบสวนในปกครองทราบและปฏิบัติตามนัยคำสั่ง ตร. คอไป
ให้ รองฯ และผู้ช่วย ผบช.น. ทราบด้วย.

(ลงชื่อ) พล.ต.ต. ณรงค์ มหานนท์

(ณรงค์ มหานนท์)

ผบช.น.

26 มี.ค. 2517

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0 2205 3466
 ที่ 0004.6/ 1๐๖๐๖ วันที่ ๔๔ ธันวาคม 2547
 เรื่อง กำชับการปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา

ผบช.ก., น., ปส., สตม., ภ.1-9, ส. และ จตร.

ตามหนังสือ ตร. ด่วนมาก ที่ 0004.6/1279 ลง 21 ก.พ.2544 วางแนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญาไว้แล้ว นั้น

ตร. ได้รับรายงานจาก ภ.2 กรณีการจับกุมผู้ต้องหาดำเนินคดีในข้อหาเมียสาบต่างประเทศที่ไม่ได้เปิดเผยประวัติยาสูบไว้ในความครอบครองเกินกว่า 500 กรัม ชั้นสอบสวนได้ความว่าผู้ต้องหาอายุ 48 ปี และได้ให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานสรุปสำนวนการสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาตามข้อหาและส่งความเห็นทางคดีพร้อมสำนวนและตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ พนักงานอัยการฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยตามข้อหา ชั้นพิจารณาของศาลจำเลยรับสารภาพและศาลพิพากษาลงโทษปรับโดยลดมาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพราะเหตุว่าขณะกระทำความผิดจำเลยมีอายุกว่า 14 ปี และยังไม่เกิน 17 ปี ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมขอคัดสำเนาคำพิพากษาของศาลเพื่อนำไปใช้ในการขอรับเงินรางวัลและสินบน นำจับจึงพบว่ามีการแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด ของผู้ต้องหาซึ่งปรากฏในคำให้การของผู้ต้องหาและแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือผู้ต้องหาในสำนวนการสอบสวนและเปลี่ยนตัวผู้ต้องหา จากเดิมผู้ต้องหาอายุ 48 ปี เป็นอายุ 17 ปี ภายหลังจากนั้นได้มีการดำเนินคดีแก่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบและพนักงานอัยการผู้เกี่ยวข้องในคดี ในข้อหาเป็นเจ้าของพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตช่วยเหลือผู้ต้องหาให้ได้รับโทษน้อยลง แต่ยังไม่อาจนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ โดยพนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องพนักงานอัยการผู้เกี่ยวข้องในคดีและศาลจังหวัดชลบุรีพิพากษายกฟ้องพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน ดังนั้น เพื่อให้การสอบสวนคดีอาญาดำเนินอยู่บนหลักความบริสุทธิ์ยุติธรรมและป้องกันเหตุทำนองนี้เกิดขึ้นอีก จึงกำชับการปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา ดังนี้

/1. เป็นหน้าที่...

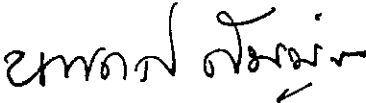
1. เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จัดทำรูปถ่ายผู้ต้องหา พร้อมระบุชื่อ, วัน เดือน ปีเกิด, อายุ, สัญชาติ และลายมือชื่อหรือลายพิมพ์นิ้วมือของผู้ต้องหา รวมทั้งสำเนาทะเบียนบ้าน, สำเนาทะเบียนสูติบัตรหรือหนังสือสำคัญของทางราชการ ซึ่งยืนยันตัวผู้ต้องหา ประกอบสำนวนการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนลงลายมือชื่อกำกับไว้

2. ในกรณีที่ พงส. เห็นว่าข้อมูลอาจมีความคลาดเคลื่อน ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนบิดามารดาหรือญาติพี่น้องของผู้ต้องหา เพื่อยืนยันถึงอายุของผู้ต้องหา

3. การปฏิบัติตาม 1 ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบกระทำในโอกาสแรกที่เริ่มคดี โดยรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามสายงาน ตามคำสั่ง ตร.ที่ 960/2537 ลง 10 ส.ค.2537 เรื่อง มาตรการควบคุม ตรวจสอบ เฝ้าระวังการสอบสวนคดีอาญา

4. เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาจะต้องสอดส่องดูแลตรวจสอบให้คำแนะนำแก่พนักงานสอบสวนในการดำเนินการตามกฎหมายและระเบียบปฏิบัติต่างๆ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งพนักงานสอบสวน ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้น ในสังกัด ทราบปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.
(นพตล สมบูรณ์ทรัพย์)

ที่ปรึกษากฎหมาย (สบ 11) พรท.ผบ.ตร.

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๐๓๓๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๓๑ มีนาคม ๒๕๔๙

เรื่อง ทหารเรือปัญหาการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและ
วีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๗/ป ๑๐๕
ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับ
แผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ซึ่งมีแต่เสียงไม่มีภาพตามพระราชบัญญัติ
ควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอหารือเกี่ยวกับการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิด
พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีสดูโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ และสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) กระทรวง
วัฒนธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ) และ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวและม
ความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตาม
ระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จਾਲะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายการต่างประเทศและทรัพย์สินทางปัญญา

โทร. ๐ ๒๒๒๖ ๕๑๖๘

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๓๖๑๑

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๑๗๙/๒๕๕๙

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับแผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ซึ่งมีแต่เสียง
ไม่มีภาพตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์
พ.ศ. ๒๕๓๐

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๑.๒๑๒/๕๕๐๘ ลงวันที่ ๒๕
สิงหาคม ๒๕๕๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า กองบัญชาการตำรวจนครบาลหรือ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติในปัญหาการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการ
เทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เห็นว่าเป็นปัญหาในการบังคับใช้
กฎหมายระหว่างนายทะเบียนผู้มีอำนาจออกใบอนุญาตกับพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจสอบสวน
ดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดซึ่งมีความเห็นไม่สอดคล้องกัน ทำให้ประชาชนผู้ประกอบอาชีพสุจริตต้อง
เดือดร้อน และเห็นว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายดังกล่าว
จึงหรือไปยังกระทรวงมหาดไทย ขอให้แจ้งจริงปรากฏว่า กองบัญชาการตำรวจนครบาลไม่เห็นพ้องด้วย
กับข้อพิจารณาความเห็นของกระทรวงมหาดไทยและขอให้หาหรือคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงขอหารือเกี่ยวกับปัญหาดังนี้

๑. ซีดีเพลง และซีดีเอ็มพี ๓ ซึ่งมีแต่เสียงไม่มีภาพ เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตาม
พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ หรือไม่
๒. ผู้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใดซึ่งซีดีเพลงและ
ซีดีเอ็มพี ๓ จะต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนหรือไม่ และหากไม่ได้ขออนุญาตจะเป็นความผิด
หรือไม่
๓. จำเป็นต้องเสนอแก้ไขกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๒) ออกตามความใน
พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทน
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม
(สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ) และผู้แทนสถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น
ดังนี้

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๐๓๓๘ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ประเด็นที่หนึ่ง แผ่นซีดีเพลง และแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ซึ่งมีแต่เสียงไม่มีภาพ เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ หรือไม่ เห็นว่า วัสดุที่จะเข้าลักษณะเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ ได้นั้น ต้องมีลักษณะสองประการตามที่กำหนดไว้ในนิยามคำว่า “เทปหรือวัสดุโทรทัศน์” ตามมาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประการแรก ต้องเป็นวัสดุที่เคลือบด้วยสารแม่เหล็กหรือสารอื่นใดซึ่งได้นับที่ภาพหรือถ่ายทอดภาพโดยการเปลี่ยนสัญญาณเป็นกระแสไฟฟ้า หรือวัสดุอย่างอื่นใดซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้เป็นเรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความ หรือเกมการเล่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ในที่นี้คือกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๔๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ โดยหมายเหตุท้ายกฎกระทรวง^๒ มุ่งที่จะควบคุมวัสดุที่มีภาพหรือเรื่องราวที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของสังคมไทย ในเบื้องต้นสิ่งที่จะเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์จึงต้องนับที่ข้อมูลที่มีลักษณะเป็นภาพ เรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความ หรือเกมการเล่น ไม่ว่าจะมียี่ห้อหรือไม่ก็ตาม ประการที่สอง วัสดุดังกล่าวต้องสามารถจัดถ่ายทอดออกเป็นภาพหรือเสียง หรือทั้งภาพและเสียงได้ในลักษณะต่อเนื่องกันไปด้วยเครื่องเทปโทรทัศน์หรือเครื่องถ่ายทอดวัสดุโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพ หรือเครื่องกลไกอย่างอื่นทำนองเดียวกัน ประกอบกันเมื่อพิจารณาหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เทปหรือวัสดุโทรทัศน์” หมายความว่า

(๑) วัสดุที่เคลือบด้วยสารแม่เหล็กหรือสารอื่นใดซึ่งได้นับที่ภาพหรือถ่ายทอดภาพโดยการเปลี่ยนสัญญาณเป็นกระแสไฟฟ้า หรือ

(๒) วัสดุอย่างอื่นใดซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้เป็นเรื่องเหตุการณ์ รูป ข้อความ หรือเกมการเล่น ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยวัสดุดังกล่าวสามารถจัดถ่ายทอดออกเป็นภาพหรือเสียง หรือทั้งภาพและเสียงได้ในลักษณะต่อเนื่องกันไปด้วยเครื่องเทปโทรทัศน์หรือเครื่องถ่ายทอดวัสดุโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพ หรือเครื่องกลไกอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

^๒ เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีกำหนดให้วีดีโอเกม เลเซอร์ดิส ดิจิตอลวีดีโอดิส วีดีโอซีดี และซีดีรอม เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือควบคุมได้ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ซึ่งอาจทำให้มีการนำวัสดุดังกล่าวที่มีภาพหรือเรื่องราวที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของสังคมไทยไปเผยแพร่ อันจะทำให้เกิดความเสื่อมเสียแก่เยาวชนหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงสมควรกำหนดให้วัสดุดังกล่าวเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ และโดยที่บทนิยามคำว่า “เทปหรือวัสดุโทรทัศน์” ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวบัญญัติให้การกำหนดดังกล่าวต้องกระทำโดยกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ควบคุมกิจการเทพและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐^๑ ซึ่งระบุเหตุผลในการตราพระราชบัญญัตินี้แล้ว ปรากฏว่า เนื่องจากในขณะนั้นมีการนำเทพและวัสดุโทรทัศน์ไปให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย และ มีการจัดฉายหรือให้บริการอย่างแพร่หลาย แต่โดยที่เทพและวัสดุโทรทัศน์ไม่ใช่ภาพยนตร์ จึงไม่อยู่ ภายใต้อำนาจของพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ ทำให้เทพและวัสดุโทรทัศน์ไม่ต้อง ผ่านการตรวจพิจารณาจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เยาวชนและศีลธรรมอันดีของ ประชาชนทั้งยังอาจกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของรัฐอีกด้วย จึงจำเป็นต้องมีการตรา พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทพและวัสดุโทรทัศน์ฯ ขึ้น แสดงให้เห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุม กิจการเทพและวัสดุโทรทัศน์ฯ มีเจตนารมณ์จะควบคุมวัสดุที่ไม่อยู่ภายใต้อำนาจของพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์ฯ อีกทั้งเมื่อได้พิจารณาบทบัญญัติในส่วนอื่นของพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทพและ วัสดุโทรทัศน์ฯ แล้ว จะเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า มุ่งหมายที่จะควบคุมตัวเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีทั้ง ภาพและเสียง เช่น ตัวเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายซึ่งเทพหรือวัสดุโทรทัศน์จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการได้ จะต้องเป็นเทพหรือ วัสดุโทรทัศน์ที่ภาพและเสียงของเรื่องได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจาก เจ้าพนักงานผู้ตรวจ (มาตรา ๑๐)^๒ หรือในการตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบ ผู้ขอให้ตรวจต้อง ส่งมอบสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมีภาพและเสียงอย่างเดียวกันให้กับเจ้าพนักงานผู้ตรวจ (มาตรา ๑๑)^๓ หรือการอัดหรือบันทึกสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ต้องทำให้ตรงตามต้นฉบับเทพ

^๑ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปรากฏว่าปัจจุบันนี้ได้มีการบริการให้ เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายเทพและวัสดุโทรทัศน์ กับมีการจัดฉายหรือให้บริการเกี่ยวกับเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ แพร่หลายทั้งในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัด ซึ่งเทพและวัสดุโทรทัศน์เหล่านั้นไม่ได้ผ่านการตรวจพิจารณา จากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เนื่องจากไม่ใช่ภาพยนตร์ตามความหมายของพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช ๒๔๗๓ การที่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายควบคุมกิจการดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดผลเสียหายแก่เยาวชนและศีลธรรมอันดีของ ประชาชนทั้งยังอาจกระทบกระเทือนถึงความมั่นคงของรัฐอีกด้วย ในการนี้จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุมการดำเนิน กิจการเกี่ยวกับเทพและวัสดุโทรทัศน์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

^๒ มาตรา ๑๐ เทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบ กิจการของตนได้ จะต้องเป็นเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ภาพและเสียงของเรื่องได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความ เห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๔ หรือต้องเป็นเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ที่มีผู้รับรอง สำเนาตามมาตรา ๑๗ แล้วเท่านั้น และเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวจะต้องมีการแสดงตรา หมายเลขรหัส และรายละเอียดตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

^๓ มาตรา ๑๑ การตรวจพิจารณาให้ความเห็นชอบในเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ให้ผู้ได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา ๖ หรือบุคคลอื่นใดซึ่งประสงค์จะให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจทำการตรวจพิจารณาและให้ความเห็นชอบใน เทพหรือวัสดุโทรทัศน์ของตน ยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการและส่งมอบเอกสาร ประกอบการพิจารณาตามที่กำหนดในกฎกระทรวง พร้อมทั้งมอบสำเนาเทพหรือวัสดุโทรทัศน์ซึ่งมีภาพและเสียง อย่างเดียวกันให้กับเจ้าพนักงานผู้ตรวจสองสำเนา

หรือวัสดุโทรทัศน์ทั้งภาพและเสียง (มาตรา ๑๗)^๖ เป็นต้น แสดงให้เห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ มีเจตนารมณ์จะควบคุมทั้งภาพและเสียงที่ปรากฏในเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ นอกจากนี้ การฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ มีการกำหนดโทษทางอาญาไว้ กรณีจึงต้องตีความอย่างเคร่งครัด ด้วยเหตุผลดังกล่าว แผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ซึ่งบันทึกเสียงแต่ไม่มีภาพ จึงไม่เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ฯ

ประเด็นที่สอง ผู้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใดซึ่งแผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ จะต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนหรือไม่ และหากไม่ได้ขออนุญาตจะเป็นความผิดหรือไม่ เห็นว่า เมื่อได้พิจารณาในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า แผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ ไม่เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ตามพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ ผู้ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายด้วยประการใดซึ่งแผ่นซีดีเพลงและแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ จึงไม่ต้องขออนุญาตจากนายทะเบียนตามมาตรา ๖^๗ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐

ประเด็นที่สาม จำเป็นต้องเสนอแก้ไขกฎกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๕๒) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พ.ศ. ๒๕๓๐ หรือไม่ เห็นว่า การจะกำหนดโดยกฎกระทรวงให้วัสดุใดเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ได้ วัสดุนั้นต้องเป็นวัสดุที่มีข้อมูลภาพตามที่ใดให้ความเห็นไว้แล้วในประเด็นที่หนึ่ง แต่โดยที่แผ่นซีดีเพลง และแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ มีข้อมูลที่มี

^๖ มาตรา ๑๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๖ อาจอัดสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานผู้ตรวจตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ไว้เพื่อการประกอบกิจการของตนได้ โดยต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) ต้องอัดหรือบันทึกสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ให้ตรงตามต้นฉบับเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ทั้งภาพและเสียง และคำบอกแจ้งว่าเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาแล้ว ถ้ามี

(๒) ต้องรับรองสำเนาเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ด้วยการลงลายมือชื่อของผู้ได้รับใบอนุญาตหรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๔ ลงไว้บนเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ที่ตนเองได้อัดสำเนา พร้อมทั้งแสดงหมายเลขรหัสและรายละเอียดประจำเทป หรือวัสดุโทรทัศน์ดังกล่าวตามวิธีการที่เจ้าพนักงานผู้ตรวจกำหนด

^๗ มาตรา ๖ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายด้วยประการใด ๆ ซึ่งเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือโดยได้ประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการในรูปของค่าธรรมเนียมสมาชิกหรือด้วยวิธีการอื่นใด เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน ทั้งนี้ นอกจากกรณีที่ได้รับยกเว้นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่อนุญาต ผู้ขออนุญาตมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อรัฐมนตรีได้ตามมาตรา ๒๙ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำสั่งของนายทะเบียน

แต่เสียงไม่มีภาพ จึงไม่เข้าข่ายเป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ ดังนั้น การที่จะออกกฎกระทรวงกำหนดให้แผ่นซีดีเพลง และแผ่นซีดีเอ็มพี ๓ เป็นเทปหรือวัสดุโทรทัศน์ จึงไม่อาจกระทำได้ เนื่องจากขัดกับกฎหมายแม่บท

(คุณพรทิพย์ จਾਲะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๔๙

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 4๓๖๐

วันที่ 1 สิงหาคม 2549

เรื่อง กำชับให้ตรวจสอบข้อมูลบุคคลของผู้ต้องหาหรือผู้ถูกจับ

ผบช.น., ก., ภ.1-9, ปส., สตม. และ จตร.

ด้วย สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา มีหนังสือ ค่วนที่สุด ที่ ผร 22/3480 ลง 27 มีนาคม 2549 แจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา กรณี นายชาติร์ จำพันธ์ ได้ยื่นหนังสือต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ขอให้ตรวจสอบและพิจารณาการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เดินเลี้ยวไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ปลอ่ยให้บุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญานำชื่อและนามสกุลของนายชาติร์ฯ ไปใช้ในการคุกคามดำเนินคดีจำนวนหลายคดี จนเป็นเหตุให้เสื่อมเสียชื่อเสียง และไม่สามารถเดินทางไปต่างประเทศได้ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาได้พิจารณาข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า นายสุรชัย หรือหมึก สวงวนสิทธิ์ ผู้ต้องหา แจ้งความอันเป็นเท็จโดยหลอกลวงจนทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ สภ.ต.พิทยาหลงเชื่อโดยสนิทใจว่า นายสุรชัยหรือหมึก ฯ มีชื่อและนามสกุล เป็น นายชาติร์ฯ พนักงานสอบสวนจึงรายงาน ไปยัง ทว. และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องให้ปรากฏเป็นชื่อและนามสกุลของนายชาติร์ฯ ทำให้ นายชาติร์ฯ เสื่อมเสียชื่อเสียง การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ หากแต่การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่นั้น ก่อให้เกิดความเสียหายแก่นายชาติร์ฯ โดยไม่เป็นธรรม แต่บัดนี้ สภ.ต.พิทยา ได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนจนเป็นที่พอใจของนายชาติร์ฯ แล้ว จึงยุติการพิจารณา อย่างไรก็ตาม ปรากฏเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเรื่องร้องเรียนในกรณีนี้ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยตรง ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นง่าย ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา จึงขอให้ ตร. พิจารณามาตรการป้องกันมิให้เกิดเหตุการณ์ในทำนองเดียวกันเกิดขึ้นอีก

ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาแอบอ้างใช้ชื่อและนามสกุลของบุคคลอื่นในการดำเนินคดี จนเป็นเหตุให้บุคคลอื่นนั้นได้รับความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานสอบสวน จึงให้กำชับข้าราชการตำรวจในสังกัด เมื่อมีการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดหรือผู้ต้องหาแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับหรือพนักงานสอบสวนทำการตรวจสอบชื่อ

/และนามสกุล ...

และนามสกุลที่ถูกต้องแท้จริงของบุคคลนั้นด้วยความละเอียดรอบคอบ จากบัตรประจำตัวประชาชนหรือบัตรประจำตัวที่ทางราชการออกให้ซึ่งมีภาพถ่ายผู้ถือบัตร ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยหรือกรณีที่ถูกจับหรือผู้ต้องหาไม่สามารถนำเอกสารดังกล่าวมาแสดงได้ ก็ให้สอบถามข้อมูลประวัติของบุคคลนั้นโดยละเอียด พร้อมทั้งทำการตรวจสอบไปยังหน่วยงานของทางราชการที่มีฐานข้อมูลทะเบียนราษฎร เช่น ที่ว่าการอำเภอหรือสำนักงานเขต หากมีความจำเป็นก็นำตัวบุคคลนั้นไปตรวจสอบด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องทราบเพื่อถือปฏิบัติ
โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท. _____

(ชาณวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ตัวหนังสือ
ที่ ผร ๒๒/ ๓๕๔๐

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 18536
วันที่ 29 มี.ค. 2549
เวลา 11:00 น.

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
๑๑๙ อาคารเอ็กซิม ชั้น ๒๐ ถนนพหลโยธิน
สามเสนใน พญาไท กทม. ๑๐๕๐๐

CM

มีนาคม ๒๕๔๙

ฝ่ายรับเรื่องร้องทุกข์ บก.อก.จต.
เลขที่รับ 2131
วันที่ 21 มี.ค. 49
☐ โทร ☐ ใหม่ ☐ เก็บ

เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำเนาหนังสือร้องเรียนของนายชาติรี นำพันธ์ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๘ จำนวน ๑ ชุด
- (๒) สำเนาหนังสือตำรวจภูธรจังหวัดชลบุรี ที่ ขบ ๐๐๒๙.๒/๑๔๕๒ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙

ด้วย นายชาติรี นำพันธ์ ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ขอให้ตรวจสอบและพิจารณาการปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรตำบลพญา อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี กรณีเดินเล่อไม่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ปลอมให้บุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา นำชื่อและนามสกุลผู้ร้องเรียนไปใช้ในการถูกดำเนินคดีหลายคดี รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๑) สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา โดยได้รับมอบหมายจากผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ได้มีหนังสือขอให้ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๒ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา ซึ่งต่อมาผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดชลบุรี มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงส่งไปยังสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาแล้ว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (๒)

ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ได้พิจารณาข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจภูธรตำบลพญา ถูกนายสุรชัยหรือหมึก สงวนสิทธิ์ แจ้งความอันเป็นความเท็จ โดยหลอกลวงจนทำให้เชื่อโดยสนิทใจว่า นายสุรชัยหรือหมึกฯ มีชื่อและนามสกุลที่เป็นของนายชาติรีฯ พนักงานสอบสวนฯ จึงรายงานไปยังกองทะเบียนประวัติอาชญากรและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้ปรากฏเป็นชื่อและนามสกุลของนายชาติรีฯ ในประวัติอาชญากร ทำให้นายชาติรีฯ เสื่อมเสียชื่อเสียงและไม่สามารถเดินทางไปต่างประเทศได้ การดำเนินการของเจ้าหน้าที่ตำรวจฯ จึงเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ หากแต่การปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่นั้น ก่อให้เกิดความเสียหายแก่นายชาติรีฯ โดยไม่เป็นธรรม คำร้องเรียนจึงเป็นไปตามความในมาตรา ๑๖(๑)(ข) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ.๒๕๔๒ แต่บัดนี้สถานีตำรวจภูธรตำบลพญา ได้ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนจนเป็นที่พอใจของนายชาติรีฯ แล้ว จึงยุติการพิจารณา ตามความในมาตรา ๒๕(๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน

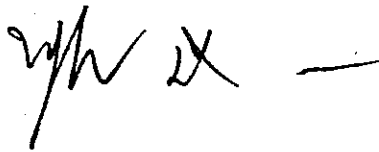
/อย่างไรก็ดี...

“ความล่าช้า คือความไม่เป็นธรรม”

อย่างไรก็ดี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามเรื่องร้องเรียนในกรณีนี้ เป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยตรง ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นง่ายและอาจเกิดขึ้นอีก ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา จึงขอให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณามาตรการป้องกันมิให้เหตุการณ์ในทำนองเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีก

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และพิจารณาดำเนินการตามความเห็นและข้อเสนอแนะดังกล่าว พร้อมทั้งแจ้งผลการดำเนินการให้ทราบด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายพุทธพย์ ปิยะอนันต์)
ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา

ฝ่ายตรวจสอบเรื่องร้องเรียน

โทร. ๐ ๒๒๙๙ ๐๔๗๘, ๑๖๗๖ ต่อ ๔๗๘

โทรสาร ๐ ๒๒๙๙ ๐๔๘๖, ๑๖๗๖ ต่อ ๔๘๖

www.ombudsman.go.th

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๗๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ๒๐๒๖

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน
และครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

ผบชน.,ภ.๑-๘,ศชต.,ก.,ปส.,สตม.,สนว, กมค. และ จตร.(หน.จต.)

ด้วยได้มีพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ใช้บังคับ โดยยกเลิกพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๔๘ พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวนี้มีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพและวิธีปฏิบัติต่อเด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัว รวมทั้งกระบวนการพิจารณาคดีของศาลเยาวชนและครอบครัว เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเป็นสำคัญ และได้มีบทบัญญัติที่เปลี่ยนแปลงอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็กหรือเยาวชนที่ถูกจับกุมหรือดำเนินคดีอาญาหลายกรณี

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจและพนักงานสอบสวนเป็นไปโดยถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ ดังนี้

๑. บททั่วไป

๑.๑ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เป็นต้นไป

๑.๒ คดีอาญาที่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัว ได้แก่

(๑) คดีอาญาใดๆ ที่มีข้อกล่าวหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด

(๒) คดีอาญาที่มีข้อกล่าวหาว่าผู้ใหญ่ (อายุสิบแปดปีบริบูรณ์ขึ้นไป)

กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.๒๕๔๖ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐

/๑.๓ คดีอาญาใดๆ...

๑.๓ คดีอาญาใดๆ ที่มีข้อกล่าวหาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดและคดีอาญาที่มีข้อกล่าวหาว่าผู้ใหญ่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ แม้การสอบสวนผู้ต้องหาจะให้การรับสารภาพตลอดข้อหากก็ตาม พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะต้องทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานและส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะนำตัวผู้ต้องหาส่งพนักงานอัยการเพื่อฟ้องศาลด้วยวาจาโดยไม่ทำการสอบสวนไม่ได้ ทั้งนี้เพราะพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๗๘ วรรคหนึ่ง และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติไว้ทำนองเดียวกันว่าให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการ

๒. การจับกุมและการควบคุมเด็กหรือเยาวชน

๒.๑ ห้ามมิให้จับกุมเด็กซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด เว้นแต่เด็กนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้า หรือมีหมายจับหรือคำสั่งของศาล

การจับกุมเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๒.๒ ห้ามมิให้ควบคุม คุมขัง กักขัง หรือใช้มาตรการอื่นใดอันมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด เว้นแต่มีหมายหรือคำสั่งของศาลหรือเป็นกรณีการคุมตัวเท่าที่จำเป็นเพื่อดำเนินการนำตัวเด็กหรือเยาวชนส่งไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ในระหว่างการสอบสวนและการนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการจับกุม

๒.๓ ในการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด ให้เจ้าพนักงานผู้จับแจ้งแก่เด็กหรือเยาวชนนั้นว่าเขาต้องถูกจับและแจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งแจ้งสิทธิตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๓ วรรคสอง ให้ทราบ หากมีหมายจับให้แสดงต่อผู้ถูกจับและทำการบันทึกการจับกุมแล้วนำตัวผู้ถูกจับพร้อมบันทึกการจับกุมส่งพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับทันที

ก่อนส่งตัวเด็กและเยาวชนผู้ถูกจับให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับ ให้เจ้าพนักงานผู้จับทำบันทึกการจับกุม โดยแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับให้ ผู้ถูกจับทราบและบันทึกรายละเอียดดังกล่าวลงในบันทึกการจับกุม ทั้งนี้ห้ามมิให้ผู้จับถามและบันทึกคำให้การผู้ถูก (รวมทั้งคำรับสารภาพหรือคำปฏิเสธ) เป็นอันขาด ยกเว้นการสอบถามเพื่อตรวจสอบว่าเป็นบุคคลตาม

หมายจับหรือไม่ และถ้าขณะทำบันทึกการจับกุมมีบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย อยู่ด้วยในขณะนั้น ต้องทำบันทึกจับกุมต่อหน้าบุคคลดังกล่าว และจะให้บุคคลดังกล่าวลงลายมือชื่อเป็นพยานด้วยก็ได้

เมื่อพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่จับกุมเด็กหรือเยาวชนได้รับตัวผู้ถูกจับและบันทึกการจับกุมแล้ว ให้ส่งตัวผู้ถูกจับพร้อมบันทึกการจับกุมไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบโดยเร็วและให้ลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐาน

บันทึกการจับกุมควรมีสาระสำคัญตามตัวอย่างแนบท้ายหนังสือนี้

๒.๔ ถ้าขณะจับกุมมีบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย อยู่ด้วยในขณะนั้น ให้เจ้าพนักงานผู้จับแจ้งเหตุแห่งการจับให้บุคคลดังกล่าวทราบและในกรณีความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินห้าปี เจ้าพนักงานผู้จับจะสั่งให้บุคคลดังกล่าวเป็นผู้นำตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่เด็กและเยาวชนถูกจับก็ได้ แต่ถ้าในขณะจับกุมไม่มีบุคคลดังกล่าวอยู่กับผู้ถูกจับให้เจ้าพนักงานผู้จับแจ้งให้บุคคลดังกล่าวนั้นคนใดคนหนึ่งทราบถึงการจับกุมในโอกาสแรกเท่าที่สามารถกระทำได้และหากผู้ถูกจับประสงค์จะติดต่อสื่อสารหรือปรึกษาหารือกับบุคคลเหล่านั้นซึ่งไม่เป็นอุปสรรคต่อการจับกุมและอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ ให้เจ้าพนักงานผู้จับดำเนินการให้ตามควรแก่กรณีโดยไม่มีข้อจำกัด

ในการพิจารณาขอให้บุคคลตามวรรคหนึ่งเป็นผู้นำตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับ ให้ผู้จับคำนึงถึงภัยอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดขึ้น รวมถึงผู้ถูกจับจะหลบหนีหรือไม่ ทั้งนี้ให้บันทึกการส่งมอบตัวผู้ถูกจับให้ผู้รับมอบลงชื่อเป็นหลักฐานไว้ในบันทึกการจับกุมด้วย

๒.๕ ในการจับกุมและควบคุมเด็กหรือเยาวชนต้องกระทำโดยละมุนละม่อม โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และไม่เป็นการประจานเด็กหรือเยาวชน และห้ามมิให้ใช้วิธีการควบคุมเกินกว่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อความปลอดภัยของเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับหรือบุคคลอื่น รวมทั้งมิให้ใช้เครื่องพันธนาการแก่เด็กไม่ว่ากรณีใดๆ เว้นแต่มีความจำเป็นอย่างยิ่งอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้เพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อความปลอดภัยของเด็กผู้ถูกจับหรือบุคคลอื่น

ห้ามมิให้เจ้าพนักงานผู้จับ พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับ หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จัดให้มีหรืออนุญาตให้มีหรือยินยอมให้มีการถ่ายภาพหรือบันทึกภาพเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด เว้นเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

๓. การสอบสวนคดีอาญาและมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญา

๓.๑ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ หรือ เด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดถูกเรียกมา ส่งตัวมา เข้าหาเอง มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้า หรือมี ผู้นำตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นเข้ามามอบตัว ให้รับสอบถามเด็กหรือเยาวชนในเบื้องต้นเพื่อทราบชื่อตัว ชื่อสกุล อายุ สัญชาติ ถิ่นที่อยู่ สถานที่เกิดและอาชีพของเด็กหรือเยาวชน ตลอดจนชื่อตัว ชื่อสกุล และรายละเอียด เกี่ยวกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย แล้วแจ้งข้อกล่าวหา ให้เด็กหรือเยาวชนทราบและแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจทราบ เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

บันทึกการสอบถามเบื้องต้นควรมีสาระสำคัญตามตัวอย่างแนบท้ายหนังสือนี้ ^๒

๓.๒ การสอบถามเบื้องต้นตาม ๓.๑ ให้กระทำในสถานที่ที่เหมาะสม โดยไม่เลือกปฏิบัติและไม่ปะปนกับผู้ต้องหาอื่นหรือมีบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่ในสถานที่นั้นอันมี ลักษณะเป็นการประจานเด็กหรือเยาวชน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงอายุ เพศ สภาวะของเด็กหรือเยาวชนเป็น สำคัญและต้องใช้ภาษาหรือถ้อยคำที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนสามารถเข้าใจได้โดยง่าย โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ กรณีเด็กหรือเยาวชนไม่สามารถสื่อสารหรือไม่เข้าใจภาษาไทยก็ให้จัดหาล่ามให้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือจัดหาเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวกหรือความ ช่วยเหลืออื่นใดให้ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ หากเด็กหรือ เยาวชนประสงค์จะติดต่อสื่อสารหรือปรึกษาหารือกับบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การ ซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยและอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการได้ ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการให้ตาม วรรคแรกกรณีโดยไม่ชักช้า

๓.๓ เมื่อได้สอบถามเบื้องต้นและแจ้งข้อกล่าวหาตาม ๓.๑ แล้ว ในกรณีที่ไม่มี หมายจับ และเด็กหรือเยาวชนถูกเรียกมา ส่งตัวมา เข้าหาเอง มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้า หรือมีผู้นำตัวเด็ก หรือเยาวชนนั้นเข้ามามอบตัว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินการตามมาตรา ๑๓๔ แห่งประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยอนุโลม โดยไม่ต้องนำตัวเด็กและเยาวชนไปศาลเพื่อตรวจสอบการ จับกุมภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง เนื่องจากไม่ถือว่าเป็นการจับ จึงไม่มีอำนาจควบคุมหรือปล่อยชั่วคราว แต่ กฎหมายกำหนดให้พนักงานอัยการต้องยื่นฟ้องต่อศาลให้ทันภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เด็กหรือ เยาวชนนั้นปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดังนั้นเมื่อพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบได้แจ้งข้อกล่าวหาให้เด็กหรือเยาวชนทราบแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำ หนังสือแจ้งให้ผู้อำนวยการสถานพินิจที่เด็กและเยาวชนนั้นอยู่ในเขตอำนาจเพื่อ ทำการสืบเสาะ ข้อเท็จจริงโดยไม่ต้องส่งตัวเด็กและเยาวชนไปด้วย และให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทำการ สอบสวนพยานหลักฐานอื่นต่อไปและให้ ติดตามรายงานการสืบเสาะข้อเท็จจริงมารวมเข้าสำนวนไว้ด้วย

๓.๔ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งถูกจับ และได้ดำเนินการตาม ๓.๑ แล้ว ให้นำตัวเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อให้ศาลตรวจสอบการจับกุมทันที ทั้งนี้ ภายในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แต่ไม่นับเวลาเดินทางตามปกติที่นำตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับจากที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมาศาลเข้าในกำหนดเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงนั้นด้วย

กรณีศาลสั่งปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชนที่ถูกจับเนื่องจากการจับเป็นไปโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวนคดีนั้นต่อไปโดยต้องดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๗๘ และเมื่อทำการสอบสวนเสร็จสิ้น และมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้เรียกเด็กหรือเยาวชนมาเพื่อส่งตัวพร้อมสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ

คำร้องตรวจสอบการจับควรมีสาระสำคัญตามตัวอย่างแนบท้ายหนังสือนี้ ๗

๓.๕ ในกรณีที่ต้องนำเด็กหรือเยาวชนไปศาลเพื่อให้ศาลตรวจสอบการจับกุม ดังกล่าวใน ๓.๔ หากเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดมีบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือบุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย และบุคคลหรือองค์การดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ายังสามารถปกครองดูแลเด็กหรือเยาวชนนั้นได้ พนักงานสอบสวนอาจมอบตัวเด็กหรือเยาวชนให้แก่บุคคลดังกล่าวไปปกครองดูแลและสั่งให้นำตัวเด็กหรือเยาวชนไปยังศาลภายในสี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ในกรณีเช่นว่านี้ หากมีพฤติการณ์มาเชื่อว่าเด็กหรือเยาวชนจะไม่ไปศาล พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะเรียกประกันจากบุคคลดังกล่าวตามควรแก่กรณีก็ได้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และการกำหนดหลักทรัพย์ในการประกันตัวเด็กหรือเยาวชนให้ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการปล่อยชั่วคราวของ ตร.โดยอนุโลม

๓.๖ กรณีตาม ๓.๔ และ ๓.๕ มิให้นำไปใช้บังคับในคดีที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเห็นว่าคดีอาจเปรียบเทียบได้

๓.๗ ในการสอบสวนเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด ให้กระทำในสถานที่เหมาะสมโดยไม่เลือกปฏิบัติและไม่ปะปนกับผู้ต้องหาอื่นหรือมีบุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องอยู่ในสถานที่นั้นอันมีลักษณะเป็นการประจานเด็กหรือเยาวชน ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงอายุ เพศ สภาพของเด็กหรือเยาวชนเป็นสำคัญ และต้องใช้ภาษาและถ้อยคำที่ทำให้เด็กหรือเยาวชนสามารถเข้าใจได้ง่าย โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ถ้าเด็กหรือเยาวชนไม่สามารถสื่อสารหรือไม่เข้าใจภาษาไทยให้จัดหาล่ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้ หรือจัดหาเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก หรือ

ความช่วยเหลืออื่นใดให้ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ทั้งนี้ หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเห็นว่าสามารถทำการสอบสวนปากคำเด็กหรือเยาวชนนั้นภายหลัง การสอบถามเบื้องต้นตาม ๓.๑ ได้ทันก่อนนำตัวส่งศาลเพื่อให้ศาลตรวจสอบการจับกุม ก็ให้สามารถ ดำเนินการได้

๓.๘ การแจ้งข้อกล่าวหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไม่จำเป็นต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนร้องขอ และพนักงาน อัยการอยู่ด้วยตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๓๔/๒ แต่จะต้องมีที่ปรึกษากฎหมายของเด็กหรือเยาวชนร่วมอยู่ด้วยทุกครั้ง พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่าเด็กหรือ เยาวชนมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และถ้อยคำของเด็กหรือเยาวชนอาจใช้เป็นพยานหลักฐานใน การพิจารณาคดีได้ ทั้งนี้ เมื่อคำนึงถึงอายุ เพศ และสภาพจิตของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดแต่ละราย

ที่ปรึกษากฎหมายตามวรรคหนึ่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชน และครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๔ มาตรา ๑๒๑ ได้กำหนดคุณสมบัติ ไว้ว่าต้องมีคุณสมบัติเป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความและผ่านการอบรมเรื่องวิธีการ พิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา การสังคมสงเคราะห์ และความรู้อื่นที่ เกี่ยวข้องตามที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา แต่ตามบทเฉพาะกาล มาตรา ๒๐๕ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติให้ภายในสองปีนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ให้นำบทบัญญัติ มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ มาใช้บังคับ ซึ่งตามมาตรา ๘๔ ของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้กำหนดให้ผู้ทำ หน้าที่เป็นที่ปรึกษากฎหมายมี ๒ ประเภท คือ (๑) ผู้ที่เป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ หรือ (๒) ผู้ที่ได้รับปริญญาทางกฎหมายไม่ต่ำกว่าชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่าและได้จดทะเบียนเป็นที่ ปรึกษากฎหมาย ฉะนั้น ในระยะเริ่มแรกนี้จึงให้ใช้ที่ปรึกษากฎหมายที่มีคุณสมบัติทั้งสองประเภท ดังกล่าวประเภทใดประเภทหนึ่ง

ในการแจ้งข้อกล่าวหาและการสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนนั้น บิดา มารดา ผู้ปกครองบุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยจะเข้าร่วมรับฟังการสอบสวน ดังกล่าวด้วยก็ได้ ๖)

๓.๙ เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจัดให้มีหรืออนุญาตให้มีหรือยินยอมให้มีการถ่ายภาพหรือ บันทึกภาพเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด เว้นแต่เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน

๓.๑๐ ในระหว่างการสอบสวน หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับอายุของเด็กที่ถูกจับกุมหรือควบคุมให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจดำเนินการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่หากปรากฏภายหลังว่าเด็กนั้นมีอายุไม่เกินสิบปีบริบูรณ์ในขณะที่กระทำความผิดและเด็กอยู่ในความควบคุมของสถานพินิจหรือองค์การอื่นใด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแจ้งให้สถานพินิจหรือองค์การดังกล่าวทราบเพื่อที่สถานพินิจหรือองค์การดังกล่าวนั้นจะได้รายงานให้ศาลทราบและมีคำสั่งต่อไป

๓.๑๑ หากปรากฏเป็นที่แน่ชัดว่าเด็กซึ่งถูกจับกุมหรือควบคุมนั้นในขณะที่กระทำความผิดอายุไม่เกินสิบปีบริบูรณ์ให้ดำเนินการต่อไปดังนี้

(๑) ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวนไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อสอบสวนเสร็จแล้วให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ทำความเห็นว่าเด็กนั้นได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา หรือพยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่าเด็กกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาเท่านั้น (ไม่ต้องทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง) แล้วส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ

ในระหว่างการสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมอบตัวเด็กให้อยู่ในความปกครองดูแลของบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลหรือองค์การซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย ในกรณีที่เด็กไม่มีบิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือองค์การดังกล่าว ให้ส่งตัวเด็กไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในโอกาสแรกที่กระทำได้ แต่ต้องภายในเวลาไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เด็กนั้นมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

(๒) ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าเด็กไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา หรือพยานหลักฐานรับฟังไม่ได้ว่าเด็กกระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แจ้งบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือองค์การซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วยหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทราบแล้วแต่กรณีในโอกาสแรกที่กระทำได้แต่ต้องภายในเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่รับทราบความเห็นของพนักงานอัยการ

(๓) หากพนักงานอัยการเห็นว่าเด็กนั้นได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบส่งตัวเด็กไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในโอกาสแรกที่กระทำได้แต่ต้องภายในเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่รับทราบความเห็นของพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมาย ทั้งนี้ให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ

๓.๑๒ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดตาม ๒.๓ หรือกรณีเด็กหรือเยาวชนปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม ๓.๑ ให้รีบดำเนินการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องให้ทันภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนนั้นถูกจับกุมหรือรับทราบข้อกล่าวหากรณีปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ แล้วแต่กรณี

ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกินหกเดือนแต่ไม่เกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม หากเกิดความจำเป็นไม่สามารถฟ้องเด็กหรือเยาวชนนั้นต่อศาลได้ทันภายในระยะเวลาดังกล่าววรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบยื่นคำร้อง ต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสองครั้ง

ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องครบสองครั้งแล้ว หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องต่อไปอีกโดยอ้างเหตุจำเป็น ศาลจะอนุญาตตามคำขอนั้นได้ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้แสดงถึงเหตุจำเป็นและนำพยานมาเบิกความประกอบจนเป็นที่พอใจแก่ศาล ในกรณีเช่นนี้ศาลมีอำนาจสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสองครั้ง

การผิดฟ้องตามวรรคสองและวรรคสาม ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจผิดฟ้องต่อศาลที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบอยู่ในเขตอำนาจศาลนั้นได้

๓.๑๓ ในกรณีที่เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาหลบหนีจากการควบคุมในระหว่างสอบสวนหรือในระหว่างจัดทำและปฏิบัติตามแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูตามมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดี มิให้นำระยะเวลาดังกล่าวนั้นรวมเข้าในกำหนดระยะเวลาตาม ๓.๑๒

๓.๑๔ ในกรณีที่จำต้องควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาไว้ก่อนส่งตัวไปศาล ห้ามมิให้ควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหานั้นไว้ปะปนกับผู้ต้องหาที่เป็นผู้ใหญ่ และห้ามมิให้ควบคุมไว้ในห้องขังที่จัดไว้สำหรับผู้ต้องหาที่เป็นผู้ใหญ่

๓.๑๕ เพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเด็กหรือเยาวชน ห้ามมิให้เปิดเผยหรือนำประวัติการกระทำความผิดอาญาของเด็กหรือเยาวชนไปพิจารณาให้เป็นผลร้ายหรือเป็นการเลือกปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมแก่เด็กหรือเยาวชนนั้นไม่ว่าในทางใด ๆ เว้นแต่เป็นการใช้ประกอบดุลพินิจของศาลเพื่อกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน

๓.๑๖ ในระหว่างการจัดทำและปฏิบัติตามแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูตามมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดี ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบงดการสอบปากคำหรือดำเนินการใดๆ เฉพาะ

กับเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด แต่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบยังต้องทำการสอบสวนและรวบรวมพยานหลักฐานอื่นๆ ต่อไป

๔. กรณีเมื่อมีการกระทำอันเป็นความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงไม่อยู่ในสภาพหรือวิสัยที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลเยาวชนและครอบครัวออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวตามกฎหมายได้เอง พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ หรือมีภูมิลำเนา หรือมีมูลเหตุเกิด อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีเขตอำนาจแทนบุคคลนั้นก็ได้

๕. กรณีที่มีการปฏิบัติต่อเด็กโดยมิชอบด้วยกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเด็กหรือผู้ปกครองของเด็กไม่อยู่ในสภาพหรือวิสัยที่จะยื่นคำร้องขอให้ศาลเยาวชนและครอบครัวออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่เด็กนั้นมีถิ่นที่อยู่ หรือมีภูมิลำเนา หรือมีมูลเหตุเกิด อาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีเขตอำนาจแทนเด็กหรือผู้ปกครองเด็กนั้นก็ได้

๖. การดำเนินคดีใดที่ยังมิได้กระทำจนล่วงพ้นกำหนดเวลาที่จะต้องกระทำตามกฎหมายที่ใช้บังคับก่อนพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ แต่ยังคงอยู่ในกำหนดเวลาที่อาจกระทำได้ ตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้ดำเนินคดีนั้นตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ เช่น กรณีเด็กหรือเยาวชนปรากฏต่อหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรับดำเนินการสอบสวน และดำเนินการตามมาตรา ๗๘

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้ผู้ได้บังคับบัญชาผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.
(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

บันทึกการจับกุม

สถานที่ทำบันทึก _____

วัน / เดือน / ปี ที่บันทึก _____

วัน / เดือน / ปี ที่จับกุม _____

สถานที่จับกุม _____

เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับประกอบด้วย

- ๑. _____
- ๒. _____
- ๓. _____
- ๔. _____
- ๕. _____
- ๖. _____

ได้แจ้งแก่ผู้ถูกจับตามรายชื่อข้างล่างนี้ว่าเขาต้องถูกจับ คือ

- ๑. _____
- ๒. _____
- ๓. _____
- ๔. _____

ได้แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่า

- ๑. ผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือไม่ก็ได้
- ๒. ถ้อยคำของผู้ถูกจับนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้
- ๓. ผู้ถูกจับมีสิทธิจะพบและปรึกษาทนายหรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความ
- ๔. ถ้าผู้ถูกจับประสงค์จะแจ้งให้ญาติ หรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจทราบถึงการจับกุมที่สามารถดำเนินการได้โดยสะดวกและไม่เป็นการขัดขวางการจับหรือการควบคุมผู้ถูกจับ หรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด เจ้าพนักงานสามารถอนุญาตให้ผู้ถูกจับดำเนินการได้ตามสมควรแก่กรณี

เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกจับทราบว่าจะ

ผู้ถูกจับรับทราบสิทธิแล้ว

- ไม่ขอดำเนินการตามข้อ ๔.
- ขอดำเนินการตามข้อ ๔. และได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว
- ขอให้การรับว่าเป็นบุคคลตามหมายจับ และยังไม่เคยถูกดำเนินคดีนี้มาก่อน

ในการจับกุมผู้ต้องหาครั้งนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้กระทำไปตามอำนาจและหน้าที่ โดย

- มีหมายจับ
- มีคำสั่งศาล
- กระทำความผิดซึ่งหน้าดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๐
- มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าผู้นั้นน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถอาจใช้ในการกระทำความผิด
- เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตามมาตรา ๖๖(๒) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้
- เป็นการจับกุมผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนีหรือจะหลบหนีในระหว่างถูกปล่อยชั่วคราว ตามมาตรา ๑๑๗

การปฏิบัติของเจ้าพนักงานผู้จับต่อเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับ กระทำโดย (ม.๖๙)

- แจ้งแก่เด็กหรือเยาวชนว่าเขาต้องถูกจับ
- แจ้งข้อกล่าวหาพร้อมทั้งสิทธิตามกฎหมายให้ทราบ
- กรณีมีหมายจับได้แสดงต่อผู้ถูกจับ
- นำตัวไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ถูกจับทันที
- แจ้งเหตุแห่งการจับกุมให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย กรณีอยู่ด้วยในขณะที่จับกุม / ในโอกาสแรกเท่าที่สามารถทำได้
- ทำบันทึกการจับกุม โดยแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบ และได้กระทำต่อหน้า ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอยู่ด้วย ในกรณีที่ขณะทำบันทึกมีบุคคลดังกล่าวอยู่ด้วย
- ในการจับกุมและควบคุมได้กระทำโดยละมุนละม่อม โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และไม่เป็นการประจานมิได้ใช้วิธีการเกินกว่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อความปลอดภัยของเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับหรือบุคคลอื่น และมีได้ใช้เครื่องพันธนาการแก่เด็ก

เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับได้อ่านบันทึกให้ผู้ถูกจับฟังแล้วและผู้ถูกจับได้อ่านด้วยตนเองแล้ว รับว่าถูกต้องและได้มอบสำเนาบันทึก การจับกุมให้แก่ผู้ถูกจับเรียบร้อยแล้ว จึงให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ) _____ ผู้ต้องหา (ลงชื่อ) _____ ผู้ต้องหา

(ลงชื่อ) _____ ผู้ต้องหา (ลงชื่อ) _____ ผู้ต้องหา

(ลงชื่อ) _____ ผู้ปกครอง (ลงชื่อ) _____ ผู้ปกครอง

(ลงชื่อ) _____ ผู้ปกครอง (ลงชื่อ) _____ ผู้ปกครอง

(ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม (ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม

(ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม (ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม

(ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม (ลงชื่อ) _____ ผู้จับกุม

บันทึกการสอบถามเบื้องต้น

สถานที่บันทึก.....

วันเดือนปีที่บันทึก.....

บันทึกนี้ทำขึ้นเพื่อแสดงว่า (ยศ ชื่อ ชื่อสกุล ตำแหน่ง).....

พนักงานสอบสวน ได้สอบถาม.....(เด็กหรือเยาวชน ผู้ต้องหา)

ในเบื้องต้น โดยมี(ชื่อ ชื่อสกุล).....ที่อยู่เลขที่.....

ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....แขวง(ตำบล).....

เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....เป็นล่ามแปล หรือได้จัดหา

เทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกหรือความช่วยเหลืออื่นใดให้ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและ

พัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแล้ว ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา ดังนี้

๑. ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

๒. ถิ่นที่อยู่ เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....

แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....

๓. สถานที่เกิด เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....

แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....

๔. อาชีพของเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา.....

๕. รายละเอียดเกี่ยวกับบิดาของเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....

ที่อยู่เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....

แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....

อาชีพ.....

-๒-

๖. รายละเอียดเกี่ยวกับมารดาของเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....
 ที่อยู่เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
 แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....
 อาชีพ.....

๗. รายละเอียดเกี่ยวกับผู้ปกครองของเด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....
 ที่อยู่เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
 แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....
 อาชีพ.....

๘. รายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาอาศัยอยู่ด้วย

ชื่อตัว.....ชื่อสกุล.....
 ที่อยู่เลขที่.....ซอย.....ถนน.....หมู่ที่.....
 แขวง(ตำบล).....เขต(อำเภอ).....จังหวัด.....
 อาชีพ.....

-๓-

๙. รายละเอียดเกี่ยวกับองค์กรที่เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาอาศัยอยู่ด้วย

ชื่อองค์กร.....

ที่อยู่เลขที่..... ซอย..... ถนน..... หมู่ที่.....

แขวง(ตำบล)..... เขต(อำเภอ)..... จังหวัด.....

และได้แจ้งข้อหาให้เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาทราบว่า.....

ได้อ่านบันทึกนี้ให้เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาฟังแล้วรับว่าถูกต้อง จึงให้ลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหา

(ลงชื่อ).....ล่ามแปล

(ลงชื่อ).....พยาน

(ลงชื่อ).....พนักงานสอบสวน/บันทึก/อ่าน

คำร้อง
ตรวจสอบการจับ

คดีหมายเลขดำที่ ต...../๒๕.....

ศาลเยาวชนและครอบครัว...

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ความอาญา

ระหว่าง { พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ.....ผู้ร้อง
ผู้ต้องหา
 เลขประจำตัวประชาชนหมายเลข

ข้าพเจ้า.....พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ.....

ขอยื่นคำร้องมีข้อความตามที่กล่าวต่อไปนี้ คือ

ข้อ ๑ ด้วยเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....เวลา.....น.

เจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจ.....ประกอบด้วย.....

ได้ร่วมกันจับกุม เด็ก เยาวชน ชื่อ.....สกุล.....

อายุ.....ปี.....เดือน.....สัญชาติ.....

ที่อยู่.....

อาชีพ.....หมายเลขโทรศัพท์.....

บิดาชื่อ.....สกุล.....อายุ.....ปี

อาชีพ.....เลขประจำตัวประชาชนหมายเลข.....

ที่อยู่.....

หมายเลขโทรศัพท์.....

มารดาชื่อ.....สกุล.....อายุ.....ปี

อาชีพ.....เลขประจำตัวประชาชนหมายเลข.....

ที่อยู่.....

หมายเลขโทรศัพท์.....

ผู้ปกครองชื่อ.....สกุล.....อายุ.....ปี

อาชีพ.....เลขประจำตัวประชาชนหมายเลข.....

ที่อยู่.....

หมายเลขโทรศัพท์.....

พร้อมของกลางคือ.....

โดยกล่าวหาว่า.....

นำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี ส่งถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจ.....

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

พฤติการณ์แห่งคดีนี้ คือ

เหตุเกิดที่

การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดตาม

พนักงานสอบสวนได้รับผิดชอบได้รับตัวผู้ต้องหา

เมื่อ.....เวลา.....น.

โดยใช้เวลาเดินทางมาศาลระหว่างเวลา.....น. ถึงเวลา.....น. รวม.....ชั่วโมง.....นาที

ในกรณีผู้ต้องหา ถูกเรียกมา ส่งตัวมา เข้าหาพนักงาน

สอบสวนเอง และมีผู้ปกครอง ข้าพเจ้าได้มอบตัวให้แก่ผู้ปกครองไปปกครองดูแล และได้สั่งให้นำตัว

ผู้ถูกจับมายังศาล ภายในวันที่.....เวลา.....น.

ข้อ ๒ พนักงานสอบสวนได้สอบถามเบื้องต้นและแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกจับทราบและ
สอบถามเจ้าพนักงานผู้จับแล้ว มีรายละเอียดตามเอกสารที่แนบมาพร้อมคำร้อง ดังนี้
การจับกุม

ผู้ถูกจับยอมรับว่าเป็นบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดฐาน.....จริง

การจับกุมเด็ก (ม.๖๖) กระทำความผิดซึ่งหน้าดังได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๐

มีหมายจับ มีคำสั่งศาล

การจับกุมเยาวชน มีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าเยาวชนน่าจะก่อเหตุร้ายให้เกิดภัยอันตรายแก่
(ตาม ป.วิ.อาญา ม.๗๘) บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น โดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่น

อันสามารถอาจใช้ในการกระทำความผิด

เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับตามมาตรา ๖๒ (๒) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วน
ที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้

เป็นการจับกุมผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนีหรือจะหลบหนี ในระหว่างถูกปล่อย
ชั่วคราวตามมาตรา ๑๑๗

การปฏิบัติของเจ้าพนักงานผู้จับต่อเด็กหรือเยาวชนผู้ถูกจับ (ม.๖๙)

กระทำโดยละมุนละม่อม และคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

แจ้งเหตุการจับแก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย

แสดงตนเป็นเจ้าพนักงาน และแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ต้องหาทราบโดยชัดแจ้ง

แสดงหมายจับต่อผู้ถูกจับ / ผู้ปกครอง / บุคคล หรือ ผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย

- แจ้งสิทธิให้ผู้ถูกจับทราบแล้วตามกฎหมาย
- บันทึกการจับกุม โดยแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียด หน้าผู้ปกครอง บุคคลหรือผู้แทนองค์การ ซึ่งเด็กหรือเยาวชนอยู่ด้วย กรณีมีผู้ปกครองบุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วย ขณะจัดทำบันทึกการจับกุม
- มิได้ใช้วิธีการเกินกว่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันการหลบหนี/เพื่อความปลอดภัยของเด็ก/เยาวชนผู้ถูกจับ/บุคคลอื่น

เอกสารแนบท้ายคำร้อง

- สำเนาภาพถ่ายบันทึกการจับกุมของเจ้าพนักงานผู้จับ
- สำเนาหมายจับ
- สำเนาภาพถ่ายผู้ถูกจับรับรองสำเนาถูกต้องโดยเจ้าพนักงานผู้จับ
- สำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนผู้ถูกจับ
- สำเนาภาพถ่ายทะเบียนราษฎรผู้ถูกจับ
- สำเนาภาพถ่ายบัตรประจำตัวประชาชนผู้ปกครอง
- สำเนาภาพถ่ายทะเบียนราษฎรผู้ปกครอง
- เอกสารอื่นๆ (โปรดระบุ).....

- บันทึกคำให้การพนักงานสอบสวน

ขอศาลได้โปรดพิจารณาตรวจสอบการจับและมีคำสั่ง ตามมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติ ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓

ควรมีครบแล้วแต่จะโปรด

ลงชื่อ ผู้ร้อง

(.....)

คำร้องฉบับนี้ ข้าพเจ้า เป็นผู้เรียง / พิมพ์

ลงชื่อ ผู้เรียง / พิมพ์

(.....)

บันทึกข้อความ

266

ส่วนราชการ ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๕๖๖

วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ (เพิ่มเติม)

ผบช.น., ภ.๑-๙, ศชต., ก., ปส., สตม., สพฐ., กมค. และ จตร.(หน.จต.)

ตามหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๕๖๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ ได้กำหนดแนวทางให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ โดยข้อ ๓.๘ กำหนดว่า การแจ้งข้อกล่าวหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไม่จำเป็นต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนร้องขอ และพนักงานอัยการอยู่ด้วยตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ และมาตรา ๑๓๔/๒ แต่จะต้องมีที่ปรึกษากฎหมายของเด็กหรือเยาวชนร่วมอยู่ด้วยทุกครั้ง พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่าเด็กหรือเยาวชนมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และถ้อยคำของเด็กหรือเยาวชนอาจให้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ ทั้งนี้ เมื่อคำนึงถึงอายุ เพศ และสภาพจิตของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดแต่ละราย นั้น

ต่อมาสำนักงานคดีเยาวชนและครอบครัว สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๑๒(อก)/๔๙๘ ลง ๒๕ ต.ค.๒๕๕๔ แจ้งว่า สำนักกฎหมายและวิชาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม ได้มีหนังสือที่ ศย ๐๑๖ (ส)/๔๗๘๐๗ ลง ๑๘ ต.ค.๒๕๕๔ ถึงอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีเยาวชนและครอบครัว ตอบข้อหารือปัญหาการตีความตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๗๕ กรณีสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กว่า คณะอนุกรรมการเพื่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเตรียมการใช้นับคับกฎหมายศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวมีความเห็น ว่า วิธีปฏิบัติในการสอบสวนปากคำเด็กหรือเยาวชนควรใช้มาตรา ๗๕ ประกอบ ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ ประกอบมาตรา ๑๓๔/๒ โดยอาศัยมาตรา ๖ แห่ง พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ ที่กำหนดให้นำบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อาญามาบังคับใช้เท่าที่ไม่ขัด หรือแย้งกับ พ.ร.บ.ดังกล่าว กล่าวคือในการสอบปากคำเด็กหรือเยาวชน จะต้องมีที่ปรึกษากฎหมาย รวมถึงนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอ และพนักงานอัยการเข้าร่วมการสอบสวนด้วย

ดังนั้น เพื่อให้การสอบสวนผู้ต้องหาที่เป็นเด็กหรือเยาวชนเป็นไปโดยสอดคล้องกับความเห็นของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมดังกล่าวข้างต้น จึงยกเลิกความในข้อ ๓.๘ ของหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๕๖๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“การแจ้งข้อกล่าวหาและสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดจะต้องมีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กหรือเยาวชนร้องขอ และพนักงานอัยการอยู่ด้วยตามนัยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๓ ทวิ ประกอบมาตรา ๑๓๔/๒ และต้องมีที่ปรึกษากฎหมายของเด็กหรือหรือเยาวชนร่วมอยู่ด้วย

ทุกครั้ง...

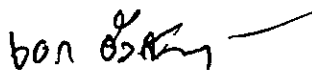
ทุกครั้ง พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่าเด็กหรือเยาวชนมีสิทธิที่จะไม่ให้การหรือให้การก็ได้ และถ้อยคำของเด็กหรือเยาวชนอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ ทั้งนี้ เมื่อคำนึงถึงอายุ เพศ และสภาพจิตของเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดแต่ละราย

ที่ปรึกษาตามวรรคหนึ่งดังกล่าวตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๒๑ ได้กำหนดคุณสมบัติไว้ว่าต้องมีคุณสมบัติเป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความและผ่านการอบรมเรื่องวิธีการพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา การสังคมสงเคราะห์ และความรู้อื่นที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา แต่ตามบทเฉพาะกาล มาตรา ๒๐๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้ภายในสองปีนับแต่วันใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ มาใช้บังคับ ซึ่งมาตรา ๘๔ ของพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนดให้ผู้ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษากฎหมายมี ๒ ประเภท คือ (๑) ผู้ที่เป็นทนายความตามกฎหมายว่าด้วยทนายความ หรือ (๒) ผู้ที่ได้รับปริญญาทางกฎหมายไม่ต่ำกว่าชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่าและได้จดทะเบียนเป็นที่ปรึกษากฎหมาย ฉะนั้น ในระยะเริ่มแรกนี้จึงให้ใช้ที่ปรึกษากฎหมายที่มีคุณสมบัติทั้งสองประเภทดังกล่าวประเภทใดประเภทหนึ่ง

ในการแจ้งข้อกล่าวหาและการสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนนั้น บิดา มารดา ผู้ปกครองบุคคลหรือผู้แทนองค์การซึ่งเด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ด้วยจะเข้าร่วมรับฟังการสอบสวนดังกล่าวด้วยก็ได้”

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

๒๐๓

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.
ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๒๗๐๕

โทร. ๐๒ ๒๐๕ ๓๔๘๓

วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

เรื่อง คำขับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนให้ถือปฏิบัติตาม ป.วิอาญา มาตรา ๑๓๔/๑

ผบช.น. ภ.๑-๙ ศชต. ก. ตชด. สตม. ส. และ ปส.

ด้วย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/๒๕๖๑ ลง ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งว่าพนักงานสอบสวนบางนายไม่จัดให้มีนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนผู้ต้องหาในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต และขอให้ ดร. พิจารณาสั่งการให้พนักงานสอบสวนในสังกัดถือปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ. อาญา มาตรา ๑๓๔/๑ อย่างเคร่งครัด

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนเป็นไปโดยความถูกต้องตามกฎหมาย และป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายต่อรูปคดี จึงขอกำชับแนวทางปฏิบัติหน้าที่ ดังนี้

๑. ในคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือคดีที่ผู้ต้องหาไม่อายุไม่เกิน ๑๘ ปี ในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้รัฐจัดหาทนายความให้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๔/๑

๒. ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความ ให้รัฐจัดหาทนายความให้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๓๔/๑

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท.

(ฉัตรชัย โปตระนันท์)

รอง จตช.(๑) พรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. 0 2205 3466 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0031.212/ 07450

วันที่ ๘ ตุลาคม 2551

เรื่อง คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามมาตรา 73 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551

ผบช.น., ก.1-9, ก., ปส., สดม., และ จตร.(หน.)

ตามที่ ดร. โดย นก. ได้มีหนังสือที่ 0031.14/648 ลง 19 ก.พ. 2551 แจ้งการประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 8 ก.พ. 2551 ซึ่งมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 73 รวมอยู่ด้วย โดยแก้ไขจากเดิมที่กำหนดให้ “เด็กอายุยังไม่เกินเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ” เป็นกำหนดให้ “เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ และให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น” ประกอบกับกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ได้หารือไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า กรณีเด็กกระทำความผิดในขณะที่มีอายุไม่เกินสิบปี แต่ถูกจับกุมได้ภายหลังซึ่งมีอายุเกินกว่าสิบปี จะดำเนินการส่งตัวผู้ถูกจับกุมไปยังหน่วยงานใด สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร 0901/0550 ลง 7 พ.ค. 2551 ตอบข้อหารือว่า ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ตามมาตรา 73 วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2551 (ตามเอกสารแนบ)

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเป็นไปโดยถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และสอดคล้องกับข้อหารือของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวข้างต้น จึงให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติดังนี้

1. กรณีจับกุมหรือควบคุมเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ส่งตัวเด็กให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในจังหวัดอื่น ได้แก่ สำนักงานพัฒนาสังคมจังหวัด

2. กรณีจับกุม...

2. กรณีจับกุมหรือควบคุมผู้กระทำความผิดซึ่งอายุเกินสิบปี หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า ขณะกระทำความผิดผู้ถูกจับอายุยังไม่เกินสิบปี ให้ส่งตัวผู้ถูกจับดังกล่าวให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พ.ร.บ. คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ ให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(เพ็ชรพันธ์ คามาพงศ์)

รอง ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

งานกฎหมาย.นท.
รับที่ 354
วันที่ 1-8 พ.ค. 2551
เวลา 16.10 น.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 01273
วันที่ 1-8 พ.ค. 2551
เวลา 12.00 น.

ด่วนที่สุด
ที่ นร ๐๙๐๑/ ๐๒๕๐

271

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

พฤษภาคม ๒๕๕๑

เลขรับ 396
วันที่ 8 พ.ค. 2551
เวลา 15.26 น.

เรื่อง ขอรื้อร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(การกำหนดอายุเด็กที่กระทำความผิดอาญา)

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๑๒/ป ๒๐ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑

กองนิติการ สำนักงานกฎหมายและสอบสวน
เลขรับ 1365
วันที่ 8 พ.ค. 2551
เวลา 16.00 / myme

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

ตามที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้ขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (การกำหนดอายุเด็กที่กระทำความผิดอาญา) และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (สำนักงานปลัดกระทรวง) กระทรวงยุติธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวง และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานศาลยุติธรรม และสำนักงานอัยการสูงสุด แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว และมีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จਾਲะ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๔๑๐, ๔๑๑

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๖๒๐๑

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๓๗๐/๒๕๕๑

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๖๐๒/๕๔๔ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีความประสงค์จะหาหรือการปฏิบัติตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่กำหนดให้เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ ซึ่งมีผลให้เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีซึ่งกระทำความผิดต้องพ้นจากกระบวนการยุติธรรมไม่ต้องรับโทษทางอาญา และกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะต้องดำเนินการส่งต่อไปให้หน่วยงานในสังกัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นผู้ดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ ในประเด็นดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เพื่อความถูกต้องในการดำเนินการของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมาย

๑. กรณีเด็กกระทำความผิดและศาลมีคำพิพากษาให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่กำหนดให้ส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมในหน่วยงานในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และปัจจุบันอายุยังไม่เกินสิบปี แต่เนื่องจากวิธีการสำหรับเด็กดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นโทษทางอาญา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะดำเนินการกับเด็กกลุ่มนี้อย่างไร จึงจะชอบด้วยกฎหมาย

๒. กรณีเด็กกระทำความผิดในขณะที่มีอายุไม่เกินสิบปี แต่ถูกจับกุมได้ภายหลังหรือควบคุมตัวระหว่างรอการพิจารณาคดีหรือศาลมีคำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมมาระยะหนึ่ง ทำให้ในปัจจุบันมีอายุเกินกว่าสิบปี แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ได้บัญญัติบทเฉพาะกาลไว้ หลังจากกฎหมายมีผลใช้บังคับ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะดำเนินการกับเด็กกลุ่มนี้อย่างไร จึงจะชอบด้วยกฎหมาย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยมีผู้แทนกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (สำนักงานปลัดกระทรวง) ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (กรมพินิจและคุ้มครองเด็ก

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/๐๕๔๗ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๑
ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

และเยาวชน) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีเด็กกระทำความผิดและศาลมีคำพิพากษาให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่กำหนดให้ส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมในหน่วยงานในสังกัดกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและปัจจุบันอายุยังไม่เกินสิบปี แต่เนื่องจากวิธีการสำหรับเด็กดังกล่าวไม่ถือว่าเป็นโทษทางอาญา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะดำเนินการกับเด็กกลุ่มนี้อย่างไร จึงจะชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า มาตรา ๓^๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กำหนดไว้ว่า ในกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดไม่ว่าในทางใด

^๑มาตรา ๑๐๕ ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษอาญาหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยได้ดังต่อไปนี้

(๑) เปลี่ยนโทษจำคุกหรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา ๓๙ (๑) แห่งประมวลกฎหมายอาญา เป็นกักและอบรม ซึ่งจะตักกักและอบรมในสถานกักและอบรมของสถานพินิจตามเวลาที่ศาลกำหนด แต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์

(๒) เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมยังสถานพินิจ สถานศึกษาหรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานแนะนำทางจิต ตามเวลาที่ศาลกำหนดแต่ต้องไม่เกินกว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์

(๓) เปลี่ยนโทษปรับเป็นการคุมความประพฤติ โดยกำหนดเงื่อนไขข้อเดียวหรือหลายข้อตามมาตรา ๑๐๐ ด้วยหรือไม่ก็ได้ ถ้าได้กำหนดเงื่อนไขไว้ให้นำมาตรา ๑๐๐ วรรคสองและวรรคสาม และมาตรา ๑๐๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หลักเกณฑ์วิธีการกักและอบรมหรือการฝึกและอบรมเด็กหรือเยาวชนให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ศาลได้พิจารณาคความหนักเบาแห่งข้อหาและพฤติการณ์แห่งคดีแล้วเห็นว่าควรจะกักตัวหรือควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนตาม (๑) หรือ (๒) ต่อไปหลังจากที่เด็กหรือเยาวชนนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์แล้ว ให้ศาลระบุในคำพิพากษาให้ส่งตัวไปจำคุกไว้ในเรือนจำตามเวลาที่ศาลกำหนด

^๒มาตรา ๓ ถ้ากฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด ให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิด ไม่ว่าในทางใด เว้นแต่คดีถึงที่สุดแล้ว แต่ในกรณีที่คดีถึงที่สุดแล้วดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าผู้กระทำความผิดยังไม่ได้รับโทษ หรือกำลังรับโทษอยู่ และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษานหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง เมื่อสำนวนความปรากฏแก่ศาล หรือเมื่อผู้กระทำความผิด ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้นั้น ผู้อนุบาลของผู้นั้น หรือพนักงานอัยการร้องขอให้ศาลกำหนดโทษเสียใหม่ตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ในการที่ศาลจะกำหนดโทษใหม่นี้ ถ้าปรากฏว่าผู้กระทำความผิดได้รับโทษมาบ้างแล้ว เมื่อได้คำนึงถึงโทษตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง หากเห็นเป็นการสมควร ศาลจะกำหนดโทษน้อยกว่าโทษขั้นต่ำที่กฎหมายที่บัญญัติในภายหลังกำหนดไว้ถ้าหากมีก็ได้ หรือถ้าเห็นว่าโทษที่ผู้กระทำความผิดได้รับมาแล้วเป็นการเพียงพอ ศาลจะปล่อยผู้กระทำความผิดไปก็ได้

เมื่อมาตรา ๗๓^๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ใช้บังคับ บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีซึ่งกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ปรากฏว่ากฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็ก การสงเคราะห์เด็ก การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเด็กอย่างกว้างขวาง นับว่าเป็นกฎหมายซึ่งเป็นคุณแก่เด็กยิ่งกว่าบทบัญญัติของมาตรา ๑๐๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงต้องนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กมาใช้ตามที่กำหนดโดยมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญาซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีนี้ เด็กได้ถูกส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกและอบรมตามคำสั่งศาล กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจึงต้องแจ้งให้ศาลทราบและขอให้ศาลมีคำสั่งว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป

ประเด็นที่สอง กรณีเด็กกระทำความผิดในขณะมีอายุไม่เกินสิบปี แต่ถูกจับกุมได้ภายหลังหรือควบคุมตัวระหว่างรอการพิจารณาคดีหรือศาลมีคำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมมาระยะหนึ่ง ทำให้ในปัจจุบันมีอายุเกินกว่าสิบปี แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ได้บัญญัติบทเฉพาะกาลไว้ หลังจากกฎหมายมีผลใช้บังคับ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะดำเนินการจับเด็กกลุ่มนี้อย่างไร จึงจะชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ดั่งที่ได้วินิจฉัยไว้ในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่ากรณีนี้ต้องนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นคุณมาใช้บังคับ จึงต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเด็กกระทำความผิดในขณะมีอายุไม่เกินสิบปี แต่ถูกจับกุมได้ภายหลังหรือควบคุมตัวระหว่างรอการพิจารณาคดี ทำให้ในปัจจุบันเด็กมีอายุเกินกว่าสิบปี นั้น กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจะต้องแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กนั้นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กเพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๓มาตรา ๗๓ เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ

ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กตามวรรคหนึ่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

(๒) กรณีเด็กกระทำความผิดในขณะที่มีอายุไม่เกินสิบปี และศาลมีคำพิพากษาให้เข้ารับการฝึกอบรมมาระยะหนึ่ง ทำให้ในปัจจุบันมีอายุเกินกว่าสิบปี นั้น กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจึงต้องแจ้งให้ศาลทราบและขอให้ศาลมีคำสั่งว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤษภาคม ๒๕๕๑

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คร.

โทร. 0 2205 3486 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0011.25/ ๓๓๑4

วันที่ 26 สิงหาคม 2553

เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่กรณีการสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหา เป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี(เพิ่มเติม)

ผษ.น., ภ.1-9, ศษค., ก., ปส. และ สตม.

ตามหนังสือ คร. ที่ 0011.25/6877 ลง 20 พ.ย. 2552 แจงแนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบปี ซึ่งตาม ป.อาญา มาตรา 73 วรรคแรก บัญญัติว่า เด็กอายุยังไม่เกินสิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้น ไม่ต้องรับโทษ นั้น

เนื่องจากมีหน่วยงานหรือแนวทางปฏิบัติตามหนังสือข้างต้น จึงเห็นว่า มีประเด็นที่ควรกำหนดแนวทางปฏิบัติเพิ่มเติมเพื่อให้การปฏิบัติเป็น ไปโดยถูกต้องตามกฎหมายและเกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

1. การสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี หากการสอบสวนพยานหลักฐานรับฟัง ได้ว่าเด็กนั้นกระทำความผิด พนักงานสอบสวนจะทำความเข้าใจทางคดีว่าควรตั้ง ไม่ฟ้องผู้ต้องหาโดยจะต้องปรับบทตาม ป.อาญา มาตรา 73 วรรคแรก หรือปรับบท ตาม ป.วิอาญา มาตรา 39(7) นั้น เห็นว่าตาม ป.อาญา มาตรา 73 วรรคแรก เป็นบทบัญญัติที่ไม่เอาโทษแก่ผู้กระทำความผิดตั้งแต่ต้น มิใช่เป็นกรณีที่กฎหมายบัญญัติยกเว้นโทษ การปรับบทกฎหมายที่ถูกต้องตรงตามหลักวิชาการ ต้องปรับบท ตาม ป.อาญา มาตรา 73 วรรคแรก

2. กรณีตามระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ ว่าด้วยวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ที่ต้องการว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ต้องรับโทษทางอาญา พ.ศ. 2551 ข้อ 3(1) กำหนดให้พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจว่า เด็กได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหาหรือ ไม่ได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหาอย่างใดอย่างหนึ่งหรือไม่นั้น เห็นว่าระเบียบดังกล่าวสอดคล้องตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นระเบียบปฏิบัติที่ให้พนักงานสอบสวนที่รับคำเด็กที่อายุยังไม่เกินสิบปีไว้ทำการสอบสวนเมื่อทำการสอบสวนเสร็จก็ทำความเข้าใจให้ปรากฏว่า เด็กได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือ ไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาเท่านั้น หรืออีกนัยหนึ่งคือ ให้พิจารณาพยานหลักฐาน ไปตามหลักวิชาว่า พยานหลักฐานเชื่อว่าเด็กได้กระทำความผิดหรือไม่ มาตราใด ด้วยพยานหลักฐานใด ทั้งนี้ เพื่อประกอบการพิจารณาของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ในอันที่จะ ได้รู้ถึงข้อเท็จจริงหรือสาเหตุของกรกระทำ และจะได้กำหนดวิธีปฏิบัติในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กนั้น ได้ถูกต้อง หากได้เป็นระเบียบที่บังคับหรือผูกพันให้ต้องทำ ความเห็นทางคดีเป็นอย่างไรนอกจากที่บัญญัติไว้ในข้อ 1 ไม่ พนักงานสอบสวนจึงชอบที่จะทำความเข้าใจทางคดีไปดังที่กล่าวไว้ในข้อ 1

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบ อธิบดีปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(ปานศิริ ประภาวัต)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

กลุ่มงานตรวจสอบจำนวน 4 คด.
เลขรับ.....
วันที่.....
เวลา.....

บ.ก.พ.ภ.ว 277
 เลขรับที่ 2552
 วันที่ 21/2/26
 เวลา 9:52
 242052
 1400

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ .. ตรี. โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๘.๗๖.๖.๖.๖.๖ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง การสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี

ผบชน.น., ภ.๑-๕, ศชต., ก., ปส. และ สตม.

ด้วยสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเยาวชนและครอบครัว ๑ ได้ส่งสำนวนการสอบสวน คดีอาชญากรรมกล่าวหาเด็กอายุไม่เกินสิบปีมีการกระทำความผิด โดยมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ไปยัง ดร. เพื่อ พิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

ดร. ได้พิจารณาแล้วพบว่า พนักงานสอบสวนได้สรุปสำนวนการสอบสวนมีความเห็นควร สั่งฟ้องผู้ต้องหา ซึ่งเป็นเด็กมีอายุไม่เกินสิบปี เป็นการแสดงให้เห็นว่าพนักงานสอบสวนมีความเข้าใจ บทบัญญัติของกฎหมายในคดีที่เด็กเป็นผู้กระทำผิดคลาดเคลื่อน เนื่องจากตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เด็กอายุยังไม่เกินสิบปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้น ไม่ต้องรับโทษ อันส่งผลให้สิทธินำคดีอาญาไปฟ้องระงับ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๕(๗) ซึ่งในคดีที่พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้ว ปรากฏว่าผู้ต้องหาที่อายุไม่เกินสิบปีได้ กระทำความผิด พนักงานสอบสวนจะต้องมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกินสิบปี จึงเป็นการ ถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น เพื่อให้พนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและมีความเห็นทาง คดีในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบปี เป็นไปด้วยความถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย จึงให้ท่าน กำชับพนักงานสอบสวนในสังกัดให้ถือปฏิบัติในการพิจารณาที่มีความเห็นทางคดีในกรณีดังกล่าวต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ. (ปทีป ตันประเสริฐ)

จตช.รรท.ผบ.ตร.

ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ

ว่าด้วยวิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่ต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติ
เป็นความผิดและอายุยังไม่ถึงเกณฑ์ต้องรับโทษทางอาญา

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓ วรรคสอง กำหนดให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็ก
อายุยังไม่เกินสิบปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วย
การคุ้มครองเด็ก เพื่อดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

เพื่อให้การดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กเป็นไปโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ (๔) และมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก
พ.ศ. ๒๕๔๖ คณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ ว่าด้วยวิธี
การคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่ต้องหาว่ากระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดและอายุยังไม่ถึงเกณฑ์
ต้องรับโทษทางอาญา พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ พนักงานสอบสวนที่รับตัวเด็กอายุยังไม่เกินสิบปี ซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำ
การอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดไว้ทำการสอบสวนดำเนินคดีตามกฎหมายให้ปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
และกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อสอบสวนเสร็จให้พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจว่า เด็กนั้น
ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาอย่างใดอย่างหนึ่ง
ส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมกับสำนวน ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าเด็กไม่ได้กระทำความผิด
ตามที่ถูกกล่าวหา ให้ยุติการสอบสวนและให้แจ้งบิดา มารดา หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ด้วย
หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี ทราบในโอกาสแรกที่กระทำได้ แต่ต้องภายในเวลาไม่เกินสิบห้าวัน
นับแต่วันที่รับทราบความเห็นของพนักงานอัยการ

ถ้าหากพนักงานอัยการเห็นว่าเด็กนั้นได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ให้พนักงาน
สอบสวนส่งตัวเด็กไปยังกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือสำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคง
ของมนุษย์จังหวัดท้องที่เกิดเหตุ หรือที่เด็กนั้นมีถิ่นที่อยู่ปกติ แล้วแต่กรณี ในโอกาสแรกที่กระทำได้

แต่ต้องภายในเวลาไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันที่รับทราบความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งนี้ โดยให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ

(๒) ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนตามข้อ (๑) ให้พนักงานสอบสวนมอบตัวเด็กให้อยู่ในความปกครองดูแลของบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ด้วย หรือหากเป็นเด็กที่เพิ่งได้รับการสงเคราะห์ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก ก็ให้ส่งตัวเด็กไปยังพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นในโอกาสแรกที่กระทำได้แต่ภายในเวลาไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่เด็กนั้นมาถึงสถานที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

ข้อ ๔ อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด ต้องจัดให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับการแต่งตั้งและอยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือในจังหวัดนั้นแล้วแต่กรณี รับตัวเด็กจากพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการให้เด็กได้รับการคุ้มครองสวัสดิภาพต่อไป

ข้อ ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้รับมอบหมายตามข้อ ๔ สืบเสาะและพินิจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับตัวเด็ก รวมทั้งให้สืบเสาะถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิด สภาพความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ความเป็นอยู่ การเลี้ยงดู อุปนิสัย ความประพฤติของเด็ก และกำหนดแนวทางในการคุ้มครองสวัสดิภาพที่เหมาะสมแก่เด็กด้วย

ในการซักถามเด็ก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการตามมาตรา ๓๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖ อย่างเคร่งครัด

ข้อ ๖ ในระหว่างการดำเนินการสืบเสาะข้อเท็จจริง พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณา มอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยรับไปดูแล ทั้งนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจวางข้อกำหนดตามข้อ ๗ วรรคหนึ่งโดยอนุโลม แต่หากเกรงว่าเด็กอาจไม่ปลอดภัยหรืออาจไปกระทำผิดอีก ให้ดำเนินการขออนุมัติไปยังปลัดกระทรวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อพิจารณามอบตัวเด็กไว้กับบุคคลที่เห็นว่าเหมาะสมและยินยอม หรือสถานแรกรับ หากในกรณีที่จำเป็นต้องส่งเด็กไปยังสถานสงเคราะห์ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ สถานพัฒนาและฟื้นฟู หรือองค์กรเอกชนที่เหมาะสม ก็ให้ขอคำสั่งส่งตัวจากปลัดกระทรวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อส่งเด็กไปยังสถานที่เหล่านั้น

กรณีที่เด็กไม่มีบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ก็ให้ดำเนินการส่งมอบตัวเด็กไว้กับบุคคลที่เห็นว่าเหมาะสมและยินยอม หากไม่มีผู้ใดเหมาะสมและยินยอมรับเด็กไปดูแล ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งเด็กไปอยู่สถานแรกรับ สถานสงเคราะห์ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพ สถานพัฒนาและฟื้นฟู หรือองค์กรเอกชนที่เหมาะสม

ข้อ ๗ เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณากำหนดแนวทางคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก โดยให้เด็กมีโอกาสอยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครอง บุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย หรือบุคคลอื่นใดที่เหมาะสมและยินยอมรับเด็กไปปกครองดูแล เป็นอันดับแรก ทั้งนี้สามารถวางข้อกำหนดเพื่อป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ประพฤติเสียหาย หรือเสี่ยงต่อการกระทำผิด ดังนี้

- (๑) รมัควะวังมิให้เด็กเข้าไปในสถานที่หรือห้องที่อันจะจูงใจให้เด็กประพฤตินั้นไม่สมควร
- (๒) รมัควะวังมิให้เด็กออกนอกสถานที่อยู่อาศัยในเวลากลางคืน เว้นแต่จำเป็น หรือไปกับ

บิดามารดา ผู้ที่เด็กอาศัยอยู่ หรือผู้ที่รับเด็กไปปกครองดูแล

- (๓) รมัควะวังมิให้เด็กคบหาสมาคมกับบุคคล หรือคณะบุคคลที่จะชักนำไปในทางเสื่อมเสีย
- (๔) รมัควะวังมิให้เด็กกระทำการใดอันอาจเป็นเหตุให้เด็กประพฤตินั้นเสียหาย
- (๕) จัดให้เด็กได้รับการศึกษาตามสมควรแก่อายุ สติปัญญา และความสนใจของเด็ก

- (๖) จัดให้เด็กกระทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเอง ด้านคุณธรรม จริยธรรม และบำเพ็ญ

ประโยชน์ต่อสังคม

- (๗) จัดให้เด็กและหรือครอบครัวเข้ารับการบำบัดฟื้นฟู โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อแก้ไขสาเหตุ

การกระทำผิดของเด็ก

- (๘) จัดให้เด็กและหรือครอบครัวทำกิจกรรมอื่น ๆ ในลักษณะเดียวกับ (๕) (๖) (๗)

ในการนี้ หากเห็นสมควรจัดให้มีผู้คุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก ก็ให้เสนอผลการสืบเสาะและความเห็นไปยังปลัดกระทรวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด โดยระบุชื่อผู้ที่ขอให้แต่งตั้งเป็นผู้คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กและระยะเวลาในการคุ้มครองสวัสดิภาพ ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๖

ในกรณีที่มีเหตุการณ้นำเชื่อว่าบุคคลที่รับมอบตัวเด็กไปไม่สามารถดูแลเด็กตามข้อกำหนดได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือผู้คุ้มครองสวัสดิภาพเด็กให้คำแนะนำ แต่หากบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ยื่นคำขอต่อปลัดกระทรวง ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณี เพื่อเรียกผู้ปกครองมาทำทัณฑ์บนว่าจะปฏิบัติตามข้อกำหนด

หากพิจารณาเห็นว่าการคุ้มครองสวัสดิภาพด้วยวิธีการข้างต้นไม่ได้ผล เห็นสมควรให้คุ้มครองสวัสดิภาพโดยการส่งตัวเด็กเข้าสถานคุ้มครองสวัสดิภาพหรือสถานพัฒนาและฟื้นฟู ให้พนักงาน

เจ้าหน้าที่เสนอผลการสืบเสาะพร้อมความเห็นไปยังปลัดกระทรวงหรือผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อพิจารณาลงตามความเหมาะสม

ก่อนยุติการคุ้มครองสวัสดิภาพ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประเมินความเหมาะสมอีกครั้ง เพื่อแน่ใจว่าเด็กสามารถอยู่ได้อย่างปกติสุข

ข้อ ๘ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดแนวทางในการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็ก พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดประชุมผู้เกี่ยวข้อง โดยให้มีการกำหนดแผนแก้ไขฟื้นฟูเด็ก วิธีการคุ้มครองสวัสดิภาพ การยุติการคุ้มครองสวัสดิภาพ รวมทั้งการเยียวยาผู้เสียหาย โดยเชิญผู้เข้าร่วมประชุมตามความเหมาะสมและจำเป็น เช่น

(๑) บิดามารดา ผู้ปกครอง บุคคลซึ่งรับตัวเด็กไว้ในความอุปการะเลี้ยงดูหรือซึ่งเด็กอาศัยอยู่ด้วย

(๒) ครูหรือผู้เคยให้การศึกษาแก่เด็ก

(๓) ญาติซึ่งเด็กและบุคคลตาม (๑) ให้การยอมรับนับถือ

(๔) ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็ก

(๕) ผู้เสียหายหรือผู้แทน

(๖) บุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าสมควรเชิญเข้าร่วมประชุม เช่น ผู้นำชุมชน ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรรมการชุมชน เป็นต้น

(๗) ผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง เช่น นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ แพทย์ จิตแพทย์ เป็นต้น

ทั้งนี้ การดำเนินการตามระเบียบข้อนี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่พิจารณามีความระมัดระวัง ให้เป็นไปตามหลักการไม่เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมและหลักประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก

ข้อ ๙ ให้ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ประธานกรรมการคุ้มครองเด็กแห่งชาติ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

คร.

โทร. 02 205 3463 โทรสาร 02 251 2662

ที่ 0031.212/ 3727

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม 2550

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเรื่องการเบิกจ่ายค่าตอบแทนพยาน ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองพยานในคดีอาญา

พ.ศ. 2546

ผบช.น., ผบช.ก., ผบช.สตร., ผบช.ปส. และผบช.ภ.1 - 9

ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้พยานในคดีอาญามีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ตาม มาตรา 17 บัญญัติว่า “เมื่อพยานได้ให้ข้อเท็จจริงต่อ พนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา หรือเบิกความต่อศาลแล้ว พยานซึ่งมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควร ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงยุติธรรมกำหนด โดยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง.....” และระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2547 ลักษณะ 1 หมวด 1 ข้อ 6 บัญญัติว่า “พยานที่ได้รับข้อเท็จจริงต่อพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา หรือเบิกความต่อศาลแล้ว มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควร ตามอัตราที่กำหนดในระเบียบนี้ ในส่วนของพยานที่ได้ให้ข้อเท็จจริงต่อพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา และพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา จะมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนเฉพาะพยานที่ระบุไว้ในสำนวนการสอบสวน” ข้อ 8 บัญญัติว่า “ค่าตอบแทนตามข้อ 6 ... ให้จ่ายในอัตราดังต่อไปนี้ (1) พยานผู้ที่มีที่พักอาศัยอยู่ในเขตจังหวัดที่มาให้ข้อเท็จจริงยังที่ทำการพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญา หรือศาล ได้รับค่าตอบแทนครั้งละสองร้อยบาท (2) พยานผู้ที่มีที่พักอาศัยอยู่นอกเขตจังหวัดที่เดินทางมาให้ข้อเท็จจริงยังที่ทำการพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญาหรือศาล ได้รับค่าตอบแทนครั้งละห้าร้อยบาท และข้อ 9 “พยานที่พนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา พนักงานผู้มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา... เห็นว่าสามารถให้ข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์แก่คดีให้หัวหน้าส่วนราชการของพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนหรือสอบสวนคดีอาญา ...เป็นผู้ใช้ดุลพินิจสั่งจ่ายค่าตอบแทน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามอัตราที่กำหนดไว้ใน ข้อ 8” ทั้งนี้ คร. ได้มีหนังสือ ที่ 0004.21/2592 ลง 19 พ.ศ. 2548 เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญา ออกตามระเบียบ ตร. ว่าด้วยกำหนดแนวปฏิบัติการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2548 ข้อ ๑ โยขกำหนดในข้อ 6 ของระเบียบดังกล่าวกำหนดว่า ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่พยานได้มาให้ข้อเท็จจริง และมีชื่อระบุไว้ในสำนวนการสอบสวนเป็นผู้สั่งจ่ายค่าตอบแทนแก่พยาน ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วย ค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. 2547

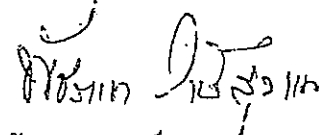
/จากรายงาน...

จากรายงานผลการเบิกจ่ายค่าตอบแทนพยานในปีงบประมาณ 2549 และในปีงบประมาณ 2550 (ต.ค. 2549 - มี.ค. 2550) ได้สรุปรวมผลการเบิกจ่ายดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่า หน่วยปฏิบัติในสังกัด ตร. บางแห่งยังไม่ได้เบิกจ่ายค่าตอบแทนพยานให้แก่พยานที่มาให้การในชั้นสอบสวน และจำนวนเงินที่เบิกจ่ายยังไม่ครบตามจำนวนเงินงบประมาณที่ ตร. ได้จัดสรรให้ โดยปรากฏว่าการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพยานในปีงบประมาณ 2550 (ต.ค. 2549 - มี.ค. 2550) มีการเบิกจ่ายไปเพียง 3,547,800 บาท (ก.9 ยังไม่ได้รายงาน) เนื่องจากใกล้สิ้นปีงบประมาณ 2550 แล้ว จึงกำชับการปฏิบัติ ดังนี้

1. ให้หน่วยปฏิบัติดำเนินการเบิกจ่ายค่าตอบแทนพยานให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง หาก บข. โด ได้รับจัดสรรงบประมาณไม่เพียงพอเบิกจ่าย ให้ดำเนินการขอเพิ่มเติมงบประมาณที่กับไว้ที่ส่วนกลาง โดยมีหนังสือของงบประมาณเพิ่มเติมมายัง ตร. (ผ่าน งป.)

2. เนื่องจากปัจจุบัน งป. ไม่มีข้อมูลค่าตอบแทนพยานเป็นฐานในการคำนวณค่าตอบแทนพยานในการขอตั้งงบประมาณค่าตอบแทนพยานในครั้งถัดไป จึงให้หน่วยปฏิบัติประสานกับ งป. เพื่อหาแนวทางการจัดทำคำขอตั้งงบประมาณดังกล่าว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.
 (พัชรวัต วงษ์สุวรรณ)
 รอง ผบ.ตร. ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คค. โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๕๘
 ที่ ๐๐๑๑.๒๓/ ๒๑๐๗ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๕
 เรื่อง สิทธิผู้เสียหาย ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ พ.ศ.๒๕๕๔

ผบชน. ภ.๑ - ๙ ศชต. ก. ตชต. ปส. และ สทส.

ตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๓/๔๐๓๘ ลง ๒๖ พ.ย.๕๕ เรื่องกำหนดแนวทางปฏิบัติในการแจ้งสิทธิผู้เสียหายในคดีอาญา กรณี กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๔๐๖/๘๐๓๒ ลง ๒๓ พ.ย.๕๕ เรื่อง ขอความร่วมมือให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ โดยขอความร่วมมือให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิให้กับผู้เสียหายทราบว่า มีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ นั้น

สก.สำรวจข้อมูลข้าราชการตำรวจซึ่งถูกทำร้ายถึงแก่ความตาย ตั้งแต่ ๑ ม.ค.๕๕ ถึงปัจจุบัน มีจำนวนทั้งสิ้น ๗๙ ราย คค. ได้พิจารณาสาเหตุการถึงแก่กรรมเบื้องต้นแล้ว น่าเชื่อว่าทนายทผู้ตายเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๕๔ ทุกราย เนื่องจากเป็นการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่นโดยตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

จึงขอให้ท่านแจ้งสิทธิดังกล่าวให้ทนายทของข้าราชการตำรวจผู้ถึงแก่ความตายทราบถึงสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับตาม พ.ร.บ.ดังกล่าว (รายชื่อปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้) ทราบพร้อมทั้งให้คำแนะนำให้ทนายทผู้ตายไปยื่นคำร้องขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ณ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด หรือ กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม แล้วแต่กรณี แล้วรายงานผลให้ ตร. (ผ่าน คค.) ทราบ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและดำเนินการ

พล.ต.อ. *๒๐๓ อังสนานนท์*
 (เอก อังสนานนท์)
 รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

(Faint administrative stamps and handwritten notes)

บันทึกข้อความ

285

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๕๘

ที่ ๐๐๑๑.๒๓/๕๐๓๘

วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติในการแจ้งสิทธิผู้เสียหายในคดีอาญา

ผบช.น. ภ.๑-๙ ศชต.และ ก.

ด้วยกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๔๐๖/๘๐๓๒ ลง ๒๓ พ.ย.๕๕ เรื่อง ขอความร่วมมือให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔ โดยขอความร่วมมือให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิให้กับผู้เสียหายทราบว่า มีสิทธิได้รับสิทธิประโยชน์ตามพ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔

เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกและให้กับผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหายในคดีอาญาได้รับทราบถึงสิทธิ ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ จึงให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ดังนี้

๑. ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้เสียหายทราบว่า มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนในคดีอาญา ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ หลังจากได้สอบปากคำผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหายในทันที ตามบันทึกการแจ้งสิทธิผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหาย ที่แนบมาพร้อมนี้ เมื่อแจ้งสิทธิแล้วให้นำมารวมไว้ท้ายร่างสำนวนการสอบสวนและมอบสำเนาบันทึกการแจ้งสิทธิให้ผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหายไว้เป็นหลักฐาน

๒. ให้พนักงานสอบสวนตรวจสอบว่า หลังจากที่แจ้งสิทธิให้ผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหายทราบแล้ว มีผู้ใดไปยื่นคำร้องขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ณ สำนักงานยุติธรรมจังหวัด หรือกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม หรือไม่ หากไม่มีผู้ใดไปยื่นคำร้อง ให้สอบถามปัญหาข้อขัดข้องและให้คำแนะนำถึงสิทธิอันพึงมีพึงได้อีกครั้งหนึ่ง

๓. คดีอาญาที่จะต้องแจ้งสิทธิให้ผู้เสียหายหรือทายาทผู้เสียหายทราบตามข้อ ๑ ได้แก่ ความผิดตาม ป.อาญา ภาค ๒ ลักษณะ ๙ ความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรา ๒๗๖ ถึง มาตรา ๒๘๗ ลักษณะ ๑๐ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย หมวด ๑ ความผิดต่อชีวิต มาตรา ๒๘๘ ถึง มาตรา ๒๙๔ หมวด ๒ ความผิดต่อร่างกาย มาตรา ๒๙๕ ถึง มาตรา ๓๐๐ หมวด ๓ ความผิดฐานทำในแท้งลูก มาตรา ๓๐๑ ถึง มาตรา ๓๐๕ หมวด ๔ ความผิดฐานทอดทิ้งเด็ก คนป่วยเจ็บหรือคนชรา มาตรา ๓๐๖ ถึงมาตรา ๓๐๘

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ. *๕๐๑ ๐๐๓๗*
(เอก อังสนานนท์)
รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๔

สถานที่บันทึก สน./สภ.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ในคดีอาญาที่.....ข้าพเจ้า(ยศ,ชื่อ).....ตำแหน่ง.....

ได้แจ้งให้.....ผู้เสียหาย/ทนายผู้เสียหาย ที่อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน.....

ตรอก/ซอย..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....

จังหวัด..... หมายเลขโทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้.....

ซึ่งเป็นผู้เสียหายหรือทนายผู้เสียหายในกรณีความผิดฐาน..... โดยมีพฤติการณ์แห่งคดีโดยย่อดังนี้

.....

จากการสอบสวนในเบื้องต้น พบว่าผู้เสียหาย

ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด และหากปรากฏในภายหลังว่าผู้เสียหายมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด จะแจ้งให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หรือสำนักงานยุติธรรมจังหวัดทราบ ต่อไป

อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด

โดยได้แจ้งให้ทราบว่า ผู้เสียหาย /ทนายผู้เสียหาย มีสิทธิดังนี้

- ๑. กรณีได้รับบาดเจ็บหรือกรณีทางเพศ
 - ๑.๑ ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล (ไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท)
 - ๑.๒ ค่าฟื้นฟูสมรรถภาพทางร่างกายและจิตใจ (ไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท)
 - ๑.๓ ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ในระหว่างที่ไม่สามารถประกอบการทำงานได้ตามปกติ (วันละไม่เกิน ๒๐๐ บาท เป็นระยะเวลาไม่เกิน ๑ ปี)
 - ๑.๔ ค่าตอบแทนความเสียหายอื่น ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร (ไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท)

- ๒. กรณีถึงแก่ความตาย
 - ๒.๑ ค่าตอบแทน (ตั้งแต่ ๓๐,๐๐๐ บาท - ๑๐๐,๐๐๐ บาท)
 - ๒.๒ ค่าจัดการศพ (๒๐,๐๐๐ บาท)
 - ๒.๓ ค่าขาดอุปการะเลี้ยงดู (ไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท)
 - ๒.๔ ค่าเสียหายอื่น ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร (ไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท)

๓. ในการยื่นคำขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ผู้เสียหายไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมใดๆ โดยไปยื่นคำขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหายที่กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ หรือที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัด.....

๔. ในการยื่นคำขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ต้องยื่นภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่รู้ถึงการกระทำความผิด

๕. การยื่นคำขอรับค่าตอบแทนผู้เสียหาย ตาม พ.ร.บ. นี้ไม่เป็นการตัดสิทธิหรือประโยชน์ที่ผู้เสียหายพึงได้รับตามกฎหมายอื่น พนักงานสอบสวนได้จัดทำบันทึกนี้ขึ้นสองฉบับ และมอบสำเนาให้ผู้เสียหาย/ทนายผู้เสียหาย รับไว้แล้ว จึงให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....ผู้เสียหาย/ทนายผู้เสียหาย

(ลงชื่อ).....พงส./แจ้งสิทธิ/บันทึก

บทที่ ๕

ของกลางคดีอาญา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 4318

วันที่ 12 พฤษภาคม 2551

เรื่อง คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัยการดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและ
กฎหมายป่าไม้

ผบช.น., ภ.1-9, ก., ปล., สตม. และ จตร.(หน.)

ด้วย กรมศุลกากร มีหนังสือหรือคณะกรรมการกฤษฎีกา ในประเด็นปัญหาข้อกฎหมาย เกี่ยวกับการดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายป่าไม้ ซึ่งคณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ 3) ได้พิจารณาประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องแล้ว และมีคำวินิจฉัยในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง กรณีเจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งกรมศุลกากรเชิญไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาณ ไม้ของกลางในฐานะผู้เชี่ยวชาญ จะสามารถกระทำการบันทึกยึดไม้ของกลางภายหลังการตรวจยึดจับกุม ของเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้หรือไม่ และมีผลตามกฎหมายอย่างไร

วินิจฉัยว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัย อำนาจตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 120 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 แล้ว ย่อมมีผลให้ไม้ของกลางอยู่ในความรักษาของกรมศุลกากรตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ตั้งแต่วันที่ยึดตาม มาตรา 25 วรรคหนึ่ง ไม้ของกลางจึงอยู่ในความรักษาของหน่วยงานของรัฐ(กรมศุลกากร)แล้ว เจ้าหน้าที่ ป่าไม้ซึ่งกรมศุลกากรเชิญไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาณไม้ของกลางในฐานะผู้เชี่ยวชาญจึงไม่มีอำนาจ ตามกฎหมายที่จะทำการยึดไม้ของกลางซ้ำอีกภายหลังการตรวจยึดจับกุมของเจ้าหน้าที่ศุลกากร

ประเด็นที่สอง อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจขายไม้ของกลางตามมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ประกอบมติคณะรัฐมนตรีเมื่อ 2 ก.พ. 42 และ มาตรา 1327 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งกรณีไม้ของกลางได้ตกเป็นของแผ่นดินหรือยังไม่ตกเป็นของ แผ่นดิน ได้หรือไม่

วินิจฉัยว่า เมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 24 วรรค หนึ่ง ประกอบกับมาตรา 120 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ และไม้ของกลางนั้นได้ตกเป็นของแผ่นดินตาม มาตรา 24 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร ฯ ด้วยแล้ว อธิบดีกรมศุลกากรจึงมีดุลยพินิจที่จะสั่งให้ จำหน่ายไม้ของกลางตามมาตรา 25 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร ฯ เพื่อประโยชน์สูงสุดของทาง ราชการต่อไป ซึ่งคำว่า "จำหน่าย" นั้น ย่อมมีความหมายตามธรรมดาทั่วไป อันได้แก่ ขาย จ่ายแจก

/ แลกเปลี่ยน...

แลกเปลี่ยน หรือโอน แต่อย่างไรก็ตาม หากไม้ของกลางนั้นยังไม่ได้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 24 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร ฯ เพียงแต่เจ้าหน้าที่ศุลกากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา 24 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 120 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ไว้แล้วเท่านั้น อธิบดี กรมศุลกากรย่อมไม่มีอำนาจที่จะสั่งให้จำหน่ายไม้ของกลางตามมาตรา 25 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ศุลกากรฯ ได้ เพราะเจ้าของหรือผู้มีสิทธิในไม้ของกลางยังคงเป็นเจ้าของหรือผู้มีสิทธิในไม้ของกลางอยู่ โดยมาตรา 24 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ได้กำหนดให้สิทธิแก่เจ้าของหรือผู้มีสิทธิใน ไม้ของกลางที่จะมาขึ้นคำร้องเรียกเอาไม้ของกลางคืนได้ภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดก่อนที่ ไม้ของกลางนั้นจะตกเป็นของแผ่นดิน

อนึ่ง แม้ไม้ของกลางนั้นจะยังไม่ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 24 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากรฯ แต่ถ้าไม้ของกลางที่ยึดไว้นั้นอาจเป็นของเสียหายหรือถ้าหน่วยงานข้าไว้จะเป็นการเสียหาย ความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินสมควรตามมาตรา 25 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากรฯ และอธิบดีกรมศุลกากรพิจารณาแล้วเห็นว่าไม้ของกลางที่ยึดไว้มีลักษณะ ดังกล่าว อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายย่อมมีดุลยพินิจที่จะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขาย ทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สูงสุดของทางราชการต่อไป และให้ถือ เงินค่าขายไม้ของกลางนั้นไว้แทนของโดยให้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงก่อน ส่วนการพิจารณา เกี่ยวกับอำนาจในการขายไม้ของกลางของอธิบดีกรมศุลกากรตามมาตรา 1327 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์นั้น เห็นว่าเมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่าเป็นกรณีที่ต้องบังคับตามมาตรา 120 แห่ง พระราชบัญญัติศุลกากรฯ ที่ให้นำพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มาใช้บังคับ จึงไม่มีกรณีที่ต้องวินิจฉัยใน ประเด็นนี้อีก

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 3) มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า แม้การจำหน่ายหรือขายไม้ ของกลางจะเป็นดุลยพินิจของอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายตาม พระราชบัญญัติศุลกากร ฯ แต่คณะรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดินย่อมสามารถใช้อำนาจทางบริหารในการ กำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการดำเนินการกับไม้ของกลางเพื่อให้กรมศุลกากรและส่วนราชการอื่นถือ ปฏิบัติโดยไม่ขัดต่อกฎหมายได้ ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการกับไม้ของกลางเกิดประโยชน์สูงสุดต่อ ประเทศชาติ เช่น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเก็บรักษาไม้ของกลาง เพื่อมิให้ไม้ของกลางเสียหายหรือ เกิดค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาเกินสมควร การเก็บรักษาไม้ของกลางเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือ กำหนดหลักเกณฑ์เพื่อเป็นกรอบการใช้ดุลยพินิจของอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายเกี่ยวกับ การจำหน่ายหรือขายไม้ของกลางเพื่อสกัดกั้นขบวนการตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น ส่วนการที่กรมป่าไม้ ต้องการยึดไม้ของกลางภายหลังการตรวจยึดของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมาย

/ ว่าด้วยป่า...

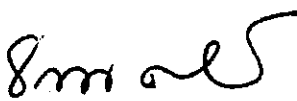
ว่าด้วยป่าไม้นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 3) มีข้อสังเกตว่า หากปรากฏว่าการจับกุมและยึดไม้ของกลางนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย แม้ว่าการผสมสุลกากรจะเป็นผู้ยึดไม้ของกลางก็ตาม พนักงานสอบสวนก็ย่อมมีอำนาจดำเนินคดีในความผิดอื่นได้

ประเด็นที่สาม หากคดีถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาให้ริบไม้ของกลางและสั่งลงโทษผู้กระทำผิดทั้งตามกฎหมายสุลกากรและกฎหมายป่าไม้ หน่วยงานใดระหว่างกรมสุลกากรในฐานะที่ตรวจยึดจับกุมไม้ไว้แต่ต้นกับกรมป่าไม้จะเป็นผู้มีอำนาจขายไม้ของกลางในคดี

วินิจฉัยว่า หากคดีถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาให้ริบไม้ของกลางและสั่งลงโทษผู้กระทำผิดทั้งตามกฎหมายสุลกากรและกฎหมายป่าไม้ ไม้ของกลางย่อมตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 35 แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อเจ้าหน้าที่สุลกากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 24 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 120 แห่งพระราชบัญญัติสุลกากรฯ กรมสุลกากร จึงเป็นผู้มีอำนาจขายไม้ของกลางดังกล่าว

จึงแจ้งผลการพิจารณาข้อหารือของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวมาเพื่อทราบเป็นแนวทางการปฏิบัติต่อไป พร้อมนี้ได้แนบสำเนาบันทึกลำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสรีจที่ 132/2551 มาด้วยแล้ว

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

เรื่องเสร็จที่ ๑๓๒/๒๕๕๑

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การดำเนินการกับไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรและกฎหมายว่าด้วยป่าไม้

กรมศุลกากรได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๓/๑๐๕ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า

๑. กรมศุลกากรได้ทำการตรวจยึดจับกุมไม้ไว้เป็นของกลางจำนวนมาก (ส่วนมากเป็นไม้พะยูน ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔) ทั้งนี้ เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับการลักลอบส่งออกตามกฎหมายศุลกากร กล่าวคือ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๐ ตรวจยึดจับกุมได้ ๑๙๓ ราย จำนวน ๕๕๕ ตู้คอนเทนเนอร์ ปริมาตรรวมประมาณ ๗,๙๙๕ ลูกบาศก์เมตร (๙๗,๐๐๐ ทอน) เหตุเกิดในบริเวณท่าเรือซึ่งเป็นเขตศุลกากรทุกคดี โดยมีลักษณะความผิด ดังนี้

๑.๑ บางคดีเป็นความผิดเกี่ยวกับการสำแดงชนิดสินค้าเป็นเท็จ เพื่อหลีกเลี่ยงอากรและหลีกเลี่ยงข้อกักต ด เนื่องจากไม้เป็นของที่ต้องเสียอากรขาออก และต้องขออนุญาตในการส่งออกตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การส่งข้าว ช้าง และไม้ออกไปนอกราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๔๙ อันเป็นความผิดตามมาตรา ๙๔ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔ (มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี) ประกอบมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔

๑.๒ บางคดีผู้กระทำความผิดใช้วิธีแอบอ้างชื่อบุคคลอื่นในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก ซึ่งเป็นความผิดฐานสำแดงเท็จและฐานพยายามลักลอบส่งไม้ออกไปนอกราชอาณาจักรตามมาตรา ๙๔ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔ (มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี) ประกอบมาตรา ๑๖ และมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๙) พุทธศักราช ๒๕๔๒ โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔

๑.๓ สำหรับไม้ของกลางตามข้อ ๑.๑ และข้อ ๑.๒ นั้น ส่วนมากไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของหรือใช้สิทธิเรียกร้องของกลางกลับคืนไปภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ยึด ซึ่งตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๕ ให้ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีการฟ้องร้องคดีอาญานั้นหรือไม่

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๑/๐๒๔๔ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑
ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒. สำหรับขั้นตอนการดำเนินการด้านคดีนั้น เมื่อกรมศุลกากรตรวจยึดจับกุมไม้ดังกล่าวได้แล้วจะดำเนินการคดีตามขั้นตอนของกฎหมายศุลกากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยในขั้นต้น กรมศุลกากรจะทำหนังสือเชิญเจ้าหน้าที่ป่าไม้ (ในฐานะผู้เชี่ยวชาญ) ไปทำการตรวจสอบชนิดและวัดปริมาณไม้ในแต่ละคดี ทั้งนี้ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ประกอบการพิจารณาประเมินราคาของกลาง และเนื่องจากไม้ที่ศุลกากรทำการจับกุมได้ตามข้อ ๑ นั้น ในขั้นต้นไม่สามารถตรวจพิสูจน์ได้ว่าเป็นไม้ที่มีกำเนิดภายในประเทศหรือต่างประเทศ กล่าวคือ

๒.๑ กรณีที่เป็นไม้ภายในประเทศ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรตรวจยึดจับกุมได้นั้น ผู้กระทำความผิดพยายามจะลักลอบส่งออกไปต่างประเทศและยังไม่แน่ชัดว่าเป็นไม้ที่มีการครอบครองไว้โดยถูกต้องตามกฎหมายป่าไม้หรือไม่ เนื่องจากไม่ปรากฏตัวผู้กระทำความผิด และยังไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวหรืออ้างสิทธิในไม้ของกลางแต่อย่างใด หรือแม้แต่ไม้ของกลางบางส่วนจะมีรูปรอยดวงตราของสวนราชการที่เกี่ยวข้องประทับอยู่ที่หน้าตัดบริเวณปลายไม้ด้วยก็ตาม ก็ยังไม่อาจบ่งชี้ได้ว่า เป็นความผิดฐานนำไม้เคลื่อนที่ในราชอาณาจักรโดยไม่มีใบเบิกทางตามมาตรา ๓๔ หรือฐานครอบครองไม้แปรรูปจำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๔ หรือฐานครอบครองไม้หวงห้ามที่ยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีดวงตรา ตามมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ (มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๒๐ ปี) ด้วยหรือไม่ จึงเป็นปัญหาว่ากรณีดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดกรมเดียว แต่ผิดกฎหมายหลายบท หรือเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระ ซึ่งกรมศุลกากรพิจารณาแล้ว เห็นว่า ข้อเท็จจริงของคดีเป็นที่ชัดเจนแจ้งว่า การกระทำความผิดตามกฎหมายป่าไม้ดังกล่าว เป็นอีกกรณีหนึ่งต่างหากจากการกระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากร ดังเช่นที่ปรากฏในข้อ ๑.๑ และข้อ ๑.๒ ฉะนั้น การที่กรมศุลกากรส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนขยายผลการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงชอบด้วยเหตุผล หลักกฎหมาย และเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๕ ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมาย ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดทุกตัวบทกฎหมายทุกประการ

๒.๒ กรณีที่เป็นไม้ต่างประเทศ อาจเป็นไม้ที่นำเข้ามาโดยถูกต้องตามกฎหมายศุลกากร หรือเป็นไม้ที่ลักลอบหนีศุลกากรเข้ามาก็ได้

๒.๒.๑ กรณีเป็นไม้ที่นำเข้ามาโดยถูกต้องตามกฎหมาย กรมศุลกากร เห็นว่า การนำไม้นั้นเคลื่อนที่โดยไม่มีใบเบิกทางถือเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ แต่ยังไม่อาจบ่งชี้ได้ในขณะนั้นว่า เป็นความผิดฐานครอบครองไม้แปรรูปจำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๔ ประกอบมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ หรือฐานครอบครองไม้หวงห้ามที่ยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีดวงตราตามมาตรา ๖๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ เนื่องจากไม้นอกราชอาณาจักรไม่ถือเป็นไม้หวงห้ามตามมาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของพนักงานอัยการและของคณะกรรมการ

กฤษฎีกา (เรื่องเสรีจที่ ๑๕๔/๒๕๑๗) การที่กรมศุลกากรส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนขยายผลการดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงชอบด้วยเหตุผล หลักกฎหมาย และเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๔ แล้ว

๒.๒.๒ กรณีเป็นไม้ที่ลักลอบหนีศุลกากรเข้ามา กรมศุลกากร เห็นว่า ยังไม่อาจพิจารณาได้ชัดเจนว่า การนำไม้เช่นนี้เคลื่อนที่โดยไม่มีใบเบิกทาง ถือเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ หรือไม่ แต่มีความชัดเจนว่า ไม่เป็น ความผิดฐานครอบครองไม้แปรรูป จำนวน ๐.๒๐ ลูกบาศก์เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตตาม มาตรา ๔๘ ประกอบมาตรา ๗๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ หรือฐานครอบครองไม้หวงห้ามที่ยังมิได้แปรรูปโดยไม่มีตวงตราตามมาตรา ๖๙ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ ทั้งนี้ เหตุผลเดียวกับข้อ ๒.๒.๑ ฉะนั้น หากการ นำไม้ลักลอบหนีศุลกากรเคลื่อนที่โดยไม่มีใบเบิกทาง เป็นความผิดตามกฎหมายป่าไม้จริง ก็ย่อมเป็นความผิดที่เกิดขึ้นก่อนเข้ามาในเขตศุลกากร และถือเป็นอีกกรรมหนึ่งต่างหากจากการ กระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากร การที่กรมศุลกากรส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนขยายผล การดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดและผู้ที่เกี่ยวข้อง จึงชอบด้วยเหตุผล หลักกฎหมาย และเป็นไป ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๔ ด้วยเช่นกัน

๓. การที่กรมศุลกากรเชิญเจ้าหน้าที่ป่าไม้ไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาตร ไม้ของกลาง แล้วเจ้าหน้าที่ป่าไม้ทำการบันทึกตรวจและยึดไม้ของกลางไว้เป็นของกลางในคดี ความผิดตามกฎหมายป่าไม้ อีกคดีหนึ่งด้วยนั้น กรมศุลกากรไม่เห็นพ้องด้วยการกระทำ ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ดังกล่าว เนื่องจากเป็นการกระทำหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่สอดคล้องกับมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๔ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ป่าไม้ ต้องไปร้องทุกข์ร่วมในคดีที่กรมศุลกากรส่งให้พนักงานสอบสวนอยู่แล้ว นอกจากนี้ ยังไม่เป็นที่ ตามระเบียบประเพณีปฏิบัติที่ได้เคยกระทำร่วมกันมาในอดีต ระหว่างกรมศุลกากรและกรมป่าไม้ ในเรื่องของ การตรวจสอบชนิดและวัดปริมาตรไม้ของกลางในคดีที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรเป็นผู้ตรวจยึดจับกุมไว้ อีกด้วย ซึ่งกรมศุลกากรได้เคยทักท้วงกรมป่าไม้ในที่ประชุมเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๐ แล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งผู้แทนกรมป่าไม้ยอมรับว่า เป็นการเข้าใจผิด และจะดำเนินการเพิกถอนการยึดไม้ของกลางของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว และกรมศุลกากรได้ทำหนังสือแจ้งให้กรมป่าไม้เพิกถอนการยึดไม้ของกลางที่ซ้ำซ้อนดังกล่าว แล้วด้วย แต่จนกระทั่งบัดนี้ยังไม่มีผลสืบหน้าแต่อย่างใด

๔. เนื่องจากไม้ของกลางในคดีทั้งหมด มีขนาดใหญ่และจำนวนมาก โดยส่วนมาก บรรจุในตู้คอนเทนเนอร์และบางส่วนวางกองไว้ในที่กลางแจ้ง ปัจจุบันไม้ของกลางทั้งหมดยังคง ถูกเก็บไว้ในความรักษาของกรมศุลกากรภายในท่าเรืออันเป็นเขตศุลกากร ตามนี้ข้มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๕๖๔ จึงทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับกรมศุลกากร เป็นอย่างมาก เช่น ปัญหาเรื่องสถานที่แห่งใหม่เพื่อเก็บรักษาไม้ของกลางในกรณีที่ต้อง คืนตู้คอนเทนเนอร์ให้กับเจ้าของที่ไม่มีส่วนรู้เห็นกับการกระทำผิด ปัญหาค่าใช้จ่ายในการ

เก็บรักษาจะมากเกินไป ปัญหาการสูญหายหรือเสื่อมค่าเสียหาย และสำหรับไม้ของกลาง ที่กรมศุลกากรจับกุมไว้ทั้งหมดนี้ ยังไม่มีคดีใดถึงที่สุด จึงเป็นปัญหาในทางปฏิบัติว่า อธิบดีกรมศุลกากรจะสามารถขายไม้ของกลางไปตามอำนาจที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ทั้งวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ได้หรือไม่ อย่างไร ต่อกรณีดังต่อไปนี้

๔.๑) ในกรณีที่เกิดอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน แต่ไม้ของกลาง ตกเป็นของแผ่นดินแล้วตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๕๔ นั้น กรมศุลกากร เห็นว่า อธิบดีกรมศุลกากรสามารถขายไม้ของกลางได้ตามอำนาจที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙

๔.๒) ในกรณีที่เกิดอยู่ระหว่างดำเนินการของพนักงานสอบสวน และไม้ของกลาง ยังไม่ตกเป็นของแผ่นดิน กรมศุลกากรเห็นว่า อธิบดีกรมศุลกากรสามารถขายไม้ของกลาง ได้ตามอำนาจที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๒๙ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และหรือมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ เพื่อดำเนินการไว้แทนของกลาง

๔.๓) เนื่องจากในปัจจุบัน การขายไม้ของกลางในคดีความผิดตามกฎหมาย ศุลกากรนั้น มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เรื่อง ขอบทบทวนมติคณะรัฐมนตรี เกี่ยวกับการขายไม้ของกลางตามลักษณะความผิดว่าด้วยกฎหมายศุลกากร ข้อ ๑ ระบุว่า "...ให้กรมศุลกากรจำหน่ายไม้ของกลางตามลักษณะความผิดว่าด้วยกฎหมายศุลกากรได้เอง โดยไม่ต้องให้องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้เป็นผู้ดำเนินการ..." ซึ่งกรมศุลกากรเห็นว่า เป็นแนวทาง ที่สอดคล้องกับมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ทุกประการ

โดยเหตุที่ในปัจจุบัน ยังมีหน่วยราชการบางแห่งที่มีความเห็นไม่สอดคล้อง กับวิธีปฏิบัติและข้อพิจารณาตามกฎหมายของกรมศุลกากร ฉะนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจน และเป็นที่ยอมรับกันทั่วกันเกี่ยวกับกรณีที่เป็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น กรมศุลกากรจึงขอ ทราบ ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง จากข้อเท็จจริงในข้อ ๓ เจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งกรมศุลกากร เชิญไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาตรไม้ของกลางในฐานะผู้เชี่ยวชาญ จะสามารถกระทำการ บันทึกลายไม้ของกลางภายหลังการตรวจยึดจับกุมของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ได้หรือไม่ และมีผล ตามกฎหมายอย่างไร

ประเด็นที่สอง ในกรณีตามข้อ ๔.๑ เมื่อไม้ของกลางตกเป็นของแผ่นดินแล้ว อธิบดีกรมศุลกากรจะสามารถขายไม้ของกลางตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕

วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ ประกอบมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ข้อ ๑ ได้หรือไม่

ประเด็นที่สาม ในกรณีตามข้อ ๔.๒ เมื่อไม้ของกลางยังไม่ตกเป็นของแผ่นดิน อธิบดีกรมศาลการจะสามารถขายไม้ของกลางตามอำนาจที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ และหรือมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมาย แห่งและพาณิชย์ ประกอบมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ข้อ ๑ เพื่อถือเงินไว้ แทนของกลาง ได้หรือไม่ อย่างไร

ประเด็นที่สี่ หากคดีถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาจับไม้ของกลาง และสั่งลงโทษ ผู้กระทำผิดทั้งตามกฎหมายศาลการและกฎหมายป่าไม้ หน่วยงานใดระหว่างกรมศาลการ ในฐานะที่ตรวจยึดจับกุมไม้ไว้แต่ต้นกับกรมป่าไม้จะเป็นผู้มีอำนาจขายไม้ของกลางในคดี

ประเด็นที่ห้า จากข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้น จะถือเป็นกรณีที่กฎหมายศาลการ แตกต่างกับบทกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่น ตามนัยมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศาลการ พุทธศักราช ๒๔๖๙ หรือไม่

ต่อมาสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๕/๑๕๖๕ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า กระทรวงการคลังได้เสนอเรื่อง ขอบทบทวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการขายไม้ของกลาง ตามลักษณะความผิดว่าด้วยกฎหมายศาลการให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา และคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ อนุมัติตามมติคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสนอ คณะรัฐมนตรี คณะที่ ๑ ให้กระทรวงการคลัง กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องพิจารณาหารือข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อให้เกิดความชัดเจนและถือปฏิบัติต่อไปได้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมศาลการ โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศาลการ) ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม (กรมป่าไม้และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมการค้าต่างประเทศ) และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากคำชี้แจงของผู้แทนกรมป่าไม้ว่า การที่กรมป่าไม้ต้องยึดไม้ของกลาง ภายหลังการตรวจยึดจับกุมของเจ้าหน้าที่ศาลการก็เพื่อดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายว่าด้วย ป่าไม้ นอกเหนือจากการดำเนินคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศาลการ เนื่องจากไม้พะยูง เป็นไม้หายากที่จัดอยู่ในประเภทไม้หวงห้ามตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ อีกทั้ง การขายไม้ของกลางตามกฎหมายว่าด้วยศาลการอาจทำให้ไม้ของกลางนั้นถูกหมุนเวียนกลับไปใช้ เป็นประโยชน์แก่ผู้กระทำผิดอีก ซึ่งจะไม่สามารถสกัดกั้นขบวนการตัดไม้ทำลายป่าได้ ส่วนการจัดการกับไม้ของกลางที่ยึดไว้ นั้น กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะนำ

ไม้ดังกล่าวไปใช้เพื่อประโยชน์ในทางราชการ โดยหากหน่วยงานใดประสงค์จะใช้ไม้ของกลางในการก่อสร้าง ก็สามารถเสนอเรื่องเพื่อขอใช้ไม้ของกลางดังกล่าวต่อกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้

เมื่อพิจารณาข้อหาหรือประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า กรณีที่ข้อหาหรือในเรื่องนี้มีประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยร่วมสามประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งกรมศุลกากรเชิญไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาตรไม้ของกลางในฐานะผู้เชี่ยวชาญ จะสามารถกระทำการบันทึกยึดไม้ของกลางภายหลังการตรวจยึดจับกุมของเจ้าหน้าที่ศุลกากรได้หรือไม่ และมีผลตามกฎหมายอย่างไร

ประเด็นที่สอง อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจขายไม้ของกลางตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๔ ประกอบมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ และมาตรา ๑๓๒๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งกรณีไม้ของกลางได้ตกเป็นของแผ่นดินหรือยังไม่ตกเป็นของแผ่นดิน ได้หรือไม่

ประเด็นที่สาม หากคดีถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาให้ริบไม้ของกลางและสิ่งส่งโทษผู้กระทำความผิดทั้งตามกฎหมายศุลกากรและกฎหมายป่าไม้ หน่วยงานใดระหว่างกรมศุลกากรในฐานะที่ตรวจยึดจับกุมไม้ไว้แต่ต้นกับกรมป่าไม้จะเป็นผู้มีอำนาจขายไม้ของกลางในคดี

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวประกอบกับข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องแล้ว มีความเห็นว่า มาตรา ๑๒๐^{*} แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๔ ได้บัญญัติไว้ว่า เมื่อใดพระราชบัญญัติศุลกากรแตกต่างกับบทกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใดซึ่งจะได้ให้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสีย ซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ เว้นไว้แต่ในกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศใหม่นั้น จะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่ามีความประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น เมื่อพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ได้กำหนดอำนาจยึดทรัพย์และจัดการทรัพย์ที่ได้ยึดไว้ แตกต่างจากพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ โดยพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ไม่ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งว่ามีความประสงค์ที่จะเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสีย ซึ่งอำนาจและบทแห่ง

* มาตรา ๑๒๐ เมื่อใดบทพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกับบทกฎหมาย พระราชบัญญัติ หรือประกาศอื่นที่ใช้อยู่ ณ บัดนี้ ทราบว่าในเรื่องอันเกี่ยวแก่ศุลกากรนั้น ให้ยกเอาบทพระราชบัญญัติขึ้นบังคับ และกฎหมาย พระราชบัญญัติหรือประกาศใดซึ่งจะได้ให้ใช้ในภายหน้านั้น มิให้ถือว่าเพิกถอน จำกัด เปลี่ยนแปลง หรือถอนไปเสียซึ่งอำนาจและบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เว้นไว้แต่ในกฎหมาย พระราชบัญญัติหรือประกาศใหม่นั้น จะแสดงไว้โดยชัดแจ้งว่ามีความประสงค์จะให้เป็นอย่างนั้น

พระราชบัญญัติสุลากากรฯ จึงเป็นกรณีที่ต้องบังคับตามมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ ที่ให้นำพระราชบัญญัติสุลากากรฯ อันได้แก่มาตรา ๒๔* และมาตรา ๒๕** มาใช้บังคับ และมีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า เมื่อเจ้าหน้าที่สุลากากรซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ แล้ว ย่อมมีผลให้ไม้ของกลางอยู่ในความรักษาของกรมสุลากากรตามพระราชบัญญัติสุลากากรฯ ตั้งแต่วันที่ยึดตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ไม้ของกลางจึงอยู่ในความรักษาของหน่วยงานของรัฐแล้ว เจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งกรมสุลากากรเชิญไปตรวจสอบชนิดและวัดปริมาตรไม้ของกลางในฐานะผู้เชี่ยวชาญ จึงไม่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะทำการยึดไม้ของกลางซ้ำอีกภายหลังการตรวจยึดจับกุมของเจ้าหน้าที่สุลากากร

ประเด็นที่สอง เห็นว่า เมื่อเจ้าหน้าที่สุลากากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ และไม้ของกลางนั้นได้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ ด้วยแล้ว อธิบดีกรมสุลากากรจึงมีดุลยพินิจที่จะสั่งให้จำหน่ายไม้ของกลางตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ เพื่อประโยชน์สูงสุดของทางราชการต่อไป ซึ่งคำว่า "จำหน่าย" นั้น ย่อมมีความหมายตามธรรมดาทั่วไป อันได้แก่ ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน หรือโอน แต่อย่างไรก็ตาม หากไม้ของกลางนั้นยังไม่ได้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ เพียงแต่เจ้าหน้าที่สุลากากรได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ ไว้แล้วเท่านั้น อธิบดีกรมสุลากากรย่อมไม่มีอำนาจที่จะสั่งให้จำหน่ายไม้ของกลางตามมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติสุลากากรฯ ได้ เพราะเจ้าของหรือผู้มีสิทธิในไม้ของกลางยังคงเป็น

* มาตรา ๒๕ สิ่งใด ๆ อันจะพึงต้องจับตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานสุลากากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจยึดในเวลาใด ๆ และ ณ ที่ใด ๆ ก็ได้

สิ่งที่ยึดไว้เช่น ถ้าเจ้าของหรือผู้มีสิทธิไม่มาขึ้นคำร้องเรียกเอาภายในกำหนดหกสิบวันสำหรับยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิด หรือสามสิบวันสำหรับสิ่งอื่น นับแต่วันที่ยึด ให้ถือว่าไม่มีเจ้าของ และให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยมีพิกัดต้องคำวินิจฉัยจะมีการฟ้องคดีอาญานั้นหรือไม่

มาตรา ๒๕ บรรดาของหรือสิ่งที่ยึดไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของพนักงานเจ้าหน้าที่สุลากากร หรือถ้าไม่มีพนักงานเช่นว่านี้ภายในระยะใกล้พอควร ก็ให้ส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของอำเภอที่ใกล้ที่สุด ซึ่งจะได้รักษาไว้แทนสุลากากร สิ่งของที่ยึดและจับไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือบทกฎหมายอื่นอันเกี่ยวแก่สุลากากรนั้น ให้จำหน่ายตามแต่อธิบดีจะสั่ง

ถ้าของที่ยึดไว้เป็นของเสียหาย หรือถ้าหว่างตำไไว้จะเป็นการเสียหายความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินสมควร อธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายจะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรก่อนที่ของนั้นจะตกเป็นของแผ่นดินก็ได้ เงินค่าขายของนั้นเมื่อหักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงออกแล้ว ให้ถือไว้แทนของ

เจ้าของหรือผู้มีสิทธิในไม้ของกลางอยู่ โดยมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ได้กำหนดให้สิทธิแก่เจ้าของหรือผู้มีสิทธิในไม้ของกลางที่จะมายื่นคำร้องเรียกเอาไม้ของกลางคืนได้ภายในกำหนดเวลาที่กฎหมายกำหนดก่อนที่ไม้ของกลางนั้นจะตกเป็นของแผ่นดิน

อนึ่ง แม้ไม้ของกลางนั้นจะยังไม่ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ แต่ถ้าไม้ของกลางที่ยึดไว้ นั้นอาจเป็นของเสียหายหรือถ้าห่วงง้ำไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาจะมากเกินไป ตามมาตรา ๒๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ และอธิบดีกรมศุลกากรพิจารณาแล้ว เห็นว่า ไม้ของกลางที่ยึดไว้มีลักษณะดังกล่าว อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายย่อมมีดุลยพินิจที่จะสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ขายทอดตลาดหรือขายโดยวิธีอื่นตามที่เห็นสมควรได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สูงสุดของทางราชการต่อไป และให้ถือเงินค่าขายไม้ของกลางนั้นไว้แทนของ โดยให้หักค่าใช้จ่ายและค่าภาระติดพันทั้งปวงก่อน

ส่วนการพิจารณาเกี่ยวกับอำนาจในการขายไม้ของกลางของอธิบดีกรมศุลกากร ตามมาตรา ๑๓๒๗^๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยไว้ข้างต้นแล้วว่า เป็นกรณีที่ต้องบังคับตามมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ ที่ให้นำพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มาใช้บังคับ จึงไม่มีกรณีที่ต้องวินิจฉัยในประเด็นนี้อีก

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) มีข้อสังเกตเพิ่มเติมว่า แม้การจำหน่ายหรือขายไม้ของกลางจะเป็นดุลยพินิจของอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ แต่คณะรัฐมนตรีซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารราชการแผ่นดินย่อมสามารถใช้อำนาจทางบริหารในการกำหนดหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับการดำเนินการกับไม้ของกลาง เพื่อให้กรมศุลกากรและส่วนราชการอื่นถือปฏิบัติโดยไม่ขัดต่อกฎหมายได้ ทั้งนี้ เพื่อให้การดำเนินการกับไม้ของกลางเกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติ เช่น กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเก็บรักษาไม้ของกลาง เพื่อมิให้ไม้ของกลางเสียหายหรือเกิดค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษามากเกินไป การเก็บรักษาไม้ของกลางเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีหรือกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อเป็นกรอบการใช้ดุลยพินิจของอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายหรือขายไม้ของกลางเพื่อสกัดกั้นขบวนการตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น

^๕ มาตรา ๑๓๒๗ ภายใบบังคับแห่งกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่าตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งหรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของ ท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี

ถ้าทรัพย์สินเป็นของเสียหาย หรือถ้าห่วงง้ำไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สินนั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขายให้จัดการตามควรเพื่อบันทึกรายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้น อาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

ส่วนการที่กรมป่าไม้ต้องการยึดไม้ของกลางภายหลังการตรวจยึดของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อ
 ดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓)
 มีข้อสังเกตว่า หากปรากฏว่าการจับกุมและยึดไม้ของกลางนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายอื่นด้วย
 แม้ว่ากรมศุลกากรจะเป็นผู้ยึดไม้ของกลางก็ตาม พนักงานสอบสวนก็ย่อมมีอำนาจดำเนินคดี
 ในความผิดอื่นได้

ประเด็นที่สาม เห็นว่า หากคดีถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษาริบไม้ของกลาง
 และสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดทั้งตามกฎหมายศุลกากรและกฎหมายป่าไม้ ไม้ของกลาง
 ย่อมตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๓๕^๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเมื่อเจ้าหน้าที่ศุลกากร
 ได้ยึดไม้ของกลางโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๒๐
 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ กรมศุลกากรจึงเป็นผู้มีอำนาจขายไม้ของกลางดังกล่าว

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

^๑ มาตรา ๓๕ ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้จับให้ตกเป็นของแผ่นดิน แต่ศาลจะพิพากษาให้
 ทำให้ทรัพย์สินนั้นใช้ไม่ได้หรือทำลายทรัพย์สินนั้นเสียก็ได้

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 2053466

ที่ 0004.6/ ๖๖๐

วันที่ 16 พฤษภาคม 2544

เรื่อง การทำลายวัตถุระเบิดของกลาง

ผบช.ก. , ผบช.น. , ผบช.ภ.1-9 , ผบช.ส. และ ผบช.ป.ส.

เนื่องจาก สกบ.ตร. ขออนุมัติให้ สพ. ทำลายวัตถุระเบิดของกลางที่หน่วยต่าง ๆ ในสังกัด ตร. ส่งมาตรวจพิสูจน์ และเก็บรักษาไว้ในระหว่างดำเนินคดีที่คลังวัตถุระเบิด อ. คลองหลวง จว. ปทุมธานี และคลังวัตถุระเบิดเขาหอก สบู่ อ.ชะอำ จว.เพชรบุรี จำนวน 11 เรื่อง 16 รายการ มีของกลางทั้งสิ้น 19,538 ชิ้น ซึ่งของกลางดังกล่าวเป็นของเก่าและเสื่อมสภาพแล้ว หากเก็บไว้นาน จะไม่ปลอดภัย เพราะอาจจุดระเบิดตัวเองได้ตลอดเวลา จะเป็นอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ตร. ได้หารือการทำลายวัตถุระเบิดของกลางไปยัง อสส. ว่า กรณีวัตถุระเบิดของกลางที่ยังไม่ได้ตกเป็นของรัฐตามกฎหมายหรือคำพิพากษา และคดียังไม่ถึงที่สุด จะสามารถทำลายได้หรือไม่ อย่างไร ผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจสั่งทำลาย และสามารถมอบอำนาจในการสั่งทำลายตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารราชการแผ่นดินได้หรือไม่ ทาง อสส. ได้มีหนังสือที่ อส. 0017/4872 ลง 30 มี.ค. 2544 ตอบข้อหารือมายัง ตร. พอสรุปได้ว่า

1. เจ้าพนักงานผู้เก็บรักษา อาจพิจารณาดำเนินการทำลายวัตถุระเบิดของกลางได้ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อป้องกันอันตราย หรืออัคคีภัย ตาม พ.ร.บ. ป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2542 มาตรา 8 (4) , (5) ประกอบ มาตรา 7 แต่ควรบันทึกแสดงความจำเป็นและทำรายงานการตรวจสอบสภาพวัตถุระเบิดของกลางว่าเสื่อมสภาพแล้วเมื่อใด อย่างไร เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีด้วย

2. การดำเนินการตาม พ.ร.บ.ป้องกันและระงับอัคคีภัย พ.ศ. 2542 ดังกล่าว เมื่อกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะต้องปฏิบัติ และหากมิได้มีข้อห้ามหรือข้อกำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น ย่อมมอบอำนาจให้ดำเนินการแทนได้ ตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 มาตรา 38

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า วัตถุระเบิดของกลางที่ยังไม่ได้ตกเป็นของแผ่นดิน ตามคำพิพากษาหรือกฎหมาย และคดียังไม่ถึงที่สุด หากเจ้าพนักงานผู้เก็บรักษาเห็นว่า วัตถุระเบิดของกลางเสื่อมสภาพแล้ว และหากเก็บรักษาไว้อาจเป็นอันตรายต่อชีวิต หรือทรัพย์สิน และเกิดอัคคีภัยขึ้นได้ง่าย ก็อาจพิจารณาดำเนินการทำลายวัตถุระเบิดของกลางได้ ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและ

ระงับฉัศสิทธิ์ พ.ศ. 2542 มาตรา 8 (4) , (5) , มาตรา 13. ประกอบ มาตรา 4 และ มาตรา 7 แต่ถ่ายภาพ ทำบันทึกแสดงความจำเป็น และทำรายงานการตรวจสภาพวัตถุระเบิดของกลางว่า เลื่อมสภาพแล้วเมื่อใด อย่างไร เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีด้วย เพราะจำเลยอ้างหยิบยกขึ้นเป็น ข้อต่อสู้ว่า ของกลางไม่ใช่วัตถุระเบิดประเภท ชนิดที่กล่าวในฟ้อง หรือต่อสู้ว่าของกลางเลื่อมสภาพ ก่อนแล้ว

ฉะนั้น จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และหากมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นก็ให้พิจารณาดำเนินการตาม แนวทางข้างต้น พร้อมทั้งแจ้งผู้ได้บังคับบัญชาถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.
(ดร.ณ.เสถียรพันธ์)
ผู้ช่วย ผบ.ตร. ๔ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2052358

ที่ 0606.6/15320

วันที่ 3 พฤศจิกายน 2540

เรื่อง การกั้นรถยนต์ของกลางตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522

ผบช.ก., น., ภ.1 - 9

ตามบันทึกกรมตำรวจ ที่ 0503/21923 ลงวันที่ 18 ส.ค. 2523 กำหนดแนวทางปฏิบัติแก่พนักงานสอบสวนในเรื่องการกั้นรถยนต์ของกลางตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 และได้นำไปประมวลไว้ในประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 ว่าด้วยกรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ บทที่ 3 ว่าด้วยระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับรถโค่นกัน ขน หรือทับบุคคล หรือทรัพย์สิน ข้อ 505 แล้ว นั้น

เนื่องจากมี พ.ร.บ. แบ่งส่วนราชการกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ปรับปรุงแก้ไข และเพิ่มเติมโครงสร้างส่วนราชการหลายหน่วย การเรียกชื่อหัวหน้าส่วนราชการก็ย่อมเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับส่วนราชการนั้น โดยเฉพาะอำนาจการสั่งกั้นรถยนต์ของกลางในคดีความผิดตาม พ.ร.บ. จราจรทางบก พ.ศ. 2522 ดังที่กำหนดไว้ใน 4 (1) (2) ของข้อ 505 แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกรมตำรวจ ว่าด้วยระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับรถโค่นกัน ขน หรือทับบุคคล หรือทรัพย์สิน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2524 ลงวันที่ 4 มี.ค. 2524 ที่กำหนดให้เป็นอำนาจของผู้กำกับตำรวจ

อาศัยอำนาจตามข้อ 5 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยระเบียบการดำเนินงานคดีอาญา พ.ศ. 2523 แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยระเบียบการดำเนินงานคดีอาญา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2536 ลงวันที่ 27 ธ.ค. 2536 อนุญาตให้อธิบดีกรมตำรวจ ยกเลิกแก้ไขเพิ่มเติมประมวลระเบียบการตำรวจทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับคดี และในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับคดีได้เท่าที่จำเป็นเฉพาะที่อยู่ในอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ จึงให้แก้ไขคำว่า "ผู้กำกับตำรวจ" ใน 4 (1) (2) ของข้อ 505 แห่งประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 18 บทที่ 3 แล้วใช้คำว่า "หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือสารวัตรหัวหน้าหน่วยงาน" แทน เป็นต้นไป

จึงแจ้งเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(ประจำ พรหมนอก)

อธิบดีกรมตำรวจ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ ๒๕๒๔

วันที่ 1๒ ธันวาคม 2548

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการคืนรถหรือของกลาง

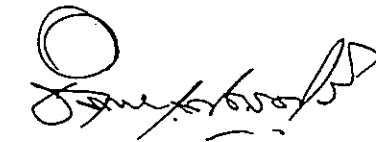
ผบช.ก. , น. , ภ. 1 - 9 , ปล. และ สตม.

ด้วย ปราบกฏจากรายงานของ กมส. กรณี ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างนำชัยมอเตอร์ แอนด์ ออโตโอ โดยนางฟองจันทร์ ไกรสอนไชศรี หุ้นส่วนผู้จัดการยื่นฟ้อง ผบช.ภ.จว.สุโขทัย พ.ต.อ.กฤษณ์ สายทอง ผกก.สภ.อ.ศรีสัชนาลัย และ พ.ต.ท.อวยชัย พักจันทร์ รอง ผกก.สภ.อ.ศรีสัชนาลัย ต่อศาลปกครองพิษณุโลก ให้คืนรถจักรยานยนต์ทะเบียน กพฉ - 427 อุตริตติ์ และเรียกค่าเสียหาย เนื่องจากรถคันดังกล่าวอยู่ระหว่างเช่าซื้อแต่มีผู้นำไปใช้เป็นพาหนะในการกระทำความผิด เมื่อนางฟองจันทร์ ขอรับรถคืน พนักงานสอบสวนไม่ยอมคืนให้ โดยอ้างเหตุผลว่ากลัวถูกผู้เช่าซื้อฟ้องและอ้างว่าคำสั่งของพนักงานอัยการไม่ถูกต้อง ทั้งที่ในการปฏิบัติเกี่ยวกับการคืนของกลางนั้น ตร. ได้มีหนังสือ ที่ 0603.3/947 ลงวันที่ 28 มกราคม 2531 แจ้งความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา ตามหนังสือที่ นร 0601/2563 ลงวันที่ 22 ธันวาคม 2530 ตอบข้อหารือเกี่ยวกับการคืนของกลางตาม มาตรา 85 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อำนาจการคืนของกลางเป็นอำนาจของพนักงานสอบสวน ไม่ใช่เป็นอำนาจของพนักงานอัยการและการคืนของกลางจะต้องคืนให้แก่ผู้ต้องหาหรือผู้อื่น ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนของกลางเท่านั้น เพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้ว แต่ยังไม่ปรากฏว่า พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด แม้พนักงานอัยการมีหนังสือให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 แล้ว ประกอบกับในเรื่องดังกล่าวเป็นกรณีที่ดีเกี่ยวกับของกลางที่ยึดไว้ใช้เป็นพยานหลักฐาน ได้ถึงที่สุดแล้ว ซึ่งการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนก่อให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของรถหรือของกลางที่ยึดไว้ ทั้งยังเป็นต้นเหตุให้ ตร.และผู้ปฏิบัติถูกฟ้องเรียกร้องค่าเสียหาย

/ ตั้งนั้น ...

ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายแก่เจ้าของรถหรือของกลางและ
เกิดปัญหาถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย จึงกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติ
เกี่ยวกับการคืนรถหรือของกลางให้ถูกต้องตามกฎหมาย กรณีใดที่พนักงานอัยการสั่งให้
ดำเนินการตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 หรือในกรณีที่คดี
เกี่ยวกับของกลางถึงที่สุดแล้ว ให้ดำเนินการคืนรถหรือของกลาง แก่ผู้ต้องหาหรือผู้มีสิทธิ
เรียกร้องรับไป และให้ผู้บังคับบัญชาควบคุม กำกับ ดูแลการปฏิบัติของข้าราชการตำรวจ
ในสังกัดให้ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบอย่างเคร่งครัด หากมีปัญหาในข้อกฎหมาย
หรือการปฏิบัติใดๆ ให้หารือต่อผู้บังคับบัญชา ถึงตร. โดยให้ปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ที่
0610.04/9016 ลงวันที่ 26 ตุลาคม 2532 เกี่ยวกับการหารือโดยเคร่งครัด เพื่อจะได้
แก้ไขปัญหาและกำหนดแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(อำนวยการ เพชรศิริ)

รอง ผบ.ตร. พรท.ผบ.ตร.

เรื่องเสรีจที่ 436/2530

เรื่อง การคืนของกลางตามมาตรา 85 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือ ที่ มท 0603.3/7262 ลงวันที่ 23 กันยายน 2530 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ด้วยกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางได้หารือกรมตำรวจว่า เมื่อวันที่ 18 - 20 สิงหาคม 2526 เจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ได้ทำการตรวจค้นหอนไม้ที่บริเวณหลักกิโลเมตรที่ 7-8 ถนนสายนิคมพัฒนาภาคใต้ ตำบลควนกาหลง อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล ไม้ดังกล่าวกรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้รับอนุญาต และมอบหมายให้ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงเลื่อยจักรทุ่งตำเสาเป็นผู้ทำไม้ จากการตรวจสอบพบไม้ จำนวน 547 ท่อน บางท่อนเป็นไม้ที่ผ่านการประทับตราชักลากและประทับตราภาคหลวงแล้ว บางท่อนไม่พบรูปรอยคัดเลือกให้ตัดฟัน บางท่อนต่อกันไม่ได้ ชนิดไม่ตรงกัน แสดงว่าเป็นไม้ที่ทำออกโดยมิชอบ เจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้จึงยึดไว้เป็นของกลาง พนักงานสอบสวนกองตำรวจป่าไม้ได้ทำการสอบสวนแล้วมีความเห็นควรสั่งฟ้องห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงเลื่อยจักรทุ่งตำเสา โดยนางสาวอุไร โคนันท์ ผู้ต้องหาที่ 1 นายไมตรี เสรีพันธ์ ผู้รับมอบอำนาจจากห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงเลื่อยจักรทุ่งตำเสา ผู้ต้องหาที่ 2 นายเกลื่อม กิจอักษร ป่าไม้อำเภอควนกาหลง ผู้ต้องหาที่ 3 นายเริ่ม เพชรสุภา เจ้าพนักงานป่าไม้ 4 ประจำสำนักงานป่าไม้จังหวัดสตูล ผู้ต้องหาที่ 4 และนายเทิดศักดิ์ พิทักษ์ธรรมกุล เจ้าพนักงานป่าไม้ 4 ประจำสำนักงานป่าไม้อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ผู้ต้องหาที่ 5 ในข้อหาร่วมกันมีไม้หวงห้ามอันยังมีได้แปรรูป ทำไม้โดยไม่ได้รับอนุญาต และเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต กรมตำรวจพิจารณาแล้วมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 - 5 ตามข้อกล่าวหา และให้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา ต่อมา พนักงานอัยการจังหวัดสตูลได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ 1 - 5 และแจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการของกลางทั้งหมดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 พนักงานสอบสวนกองตำรวจป่าไม้ได้ทราบแล้ว เห็นว่า เรื่องการคืนของกลางตามมาตรา 85 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 นั้น น่าจะหมายถึงการคืนของกลางที่มีหลักฐานแสดงการได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย แต่คดีนี้ปรากฏว่า ไม้ของกลางเป็นไม้ที่ทำออกโดยมิชอบด้วยกฎหมาย โดยพิจารณาจากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญของศาลในการตรวจพิสูจน์ไม้ของกลาง กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางจึงหารือไปยังกรมตำรวจว่า หากผู้ต้องหาหรือผู้อื่นจะใช้สิทธิเรียกร้องขอคืนไม้ของกลางในคดีนี้พนักงานสอบสวนจะปฏิบัติอย่างไร กรม

ตำรวจได้พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้คดีนี้ พนักงานอัยการ จังหวัดสตูลมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาทุกคนและให้พนักงานสอบสวนกองตำรวจป่าไม้จัดการเกี่ยวกับไม้ของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 ซึ่งโดยทั่วไป พนักงานสอบสวนจะต้องคืนให้แก่ผู้ต้องหาหรือแก่ผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้น แต่พนักงานสอบสวน กองตำรวจป่าไม้เห็นว่า ไม้ของกลางเป็นไม้ที่ทำออกโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญของศาลในการตรวจพิสูจน์ไม้ของกลาง และไม่สมควรคืนให้แก่ผู้ต้องหา จึงเป็นปัญหาว่าพนักงานสอบสวนกองตำรวจป่าไม้จะไม่คืนไม้ของกลางได้หรือไม่ โดยที่กรณีดังกล่าวเป็นปัญหาของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับพนักงานอัยการที่แจ้งให้จัดการเกี่ยวกับไม้ของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 กรมตำรวจจึงได้หารือไปยังกรมอัยการเพื่อยึดถือเป็นทางปฏิบัติ ต่อมา ~~กรมอัยการมีมติ~~ ที่ มท 1202/9386 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2530 ~~ตอบต่อหนังสือ~~ ของกรมตำรวจว่า ~~กรณีดังกล่าวของกลางของพนักงานอัยการเป็นเพียง~~ ~~คดีพิเศษ~~ ~~คดีของพนักงานอัยการเท่านั้น~~ เจ้าพนักงานผู้ยึดมีอำนาจยึดของกลางไว้จนกว่าคดีถึงที่สุด เมื่อเสร็จคดีแล้วย่อมต้องพิจารณาดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 85 ส่วนการคืนของกลางให้แก่ผู้ต้องหาหรือผู้อื่น หรือจะดำเนินการประการใดต่อไปเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานผู้ยึดจะดำเนินการตามที่เห็นว่าถูกต้องกรมตำรวจเห็นว่า การตอบข้อหารือของกรมอัยการดังกล่าวยังไม่ชัดเจนพอที่จะให้พนักงานสอบสวนยึดถือเป็นทางปฏิบัติได้ จึงขอหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาดังกล่าวเพื่อยึดถือเป็นทางปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ 5) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจและกรมอัยการ) และผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมป่าไม้) แล้ว เห็นว่า ประเด็นที่กรมตำรวจหารือในเรื่องนี้ ~~สรุปได้ว่า~~ ~~กรมตำรวจประสงค์จะยึดของกลางของผู้อื่นซึ่งยึดได้ต่อมามีมาตรา 85 แห่งประมวล~~ กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีหลักเกณฑ์อย่างไร มาตรา 85 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติว่า "เจ้าพนักงานผู้จับหรือจับตัวผู้ถูกจับไว้ มีอำนาจค้นตัวผู้ต้องหา และยึดสิ่งของต่าง ๆ ที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้การค้นนั้นจักต้องทำโดยสุภาพ ถ้าค้นผู้หญิงต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ค้นสิ่งของใดที่ยึดไว้ เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดไว้จนกว่าคดีถึงที่สุดเมื่อเสร็จคดีแล้ว ก็ให้คืนแก่ผู้ต้องหาหรือแก่ผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้นเว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น"

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าอันใดในกรณีนี้ซึ่งขอยึดได้เป็นอันใดของ

~~พนักงานสอบสวน~~ ~~ในคดี~~ ~~ของพนักงานสอบสวน~~ และกรณีนี้ซึ่งขอยึดได้เป็นอันใดของ
หรือผู้อื่นซึ่งมีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของนั้นเท่านั้น ส่วนการที่จะคืนสิ่งของได้เมื่อใดนั้น กฎหมาย
บัญญัติให้เจ้าพนักงานมีอำนาจยึดสิ่งของไว้จนกว่าคดีถึงที่สุดซึ่งหมายความว่า แม้ว่าคดีจะยังไม่
ถึงที่สุด หากมีผู้ที่มีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของเรียกร้องขอคืนของนั้น และพนักงานสอบสวนเห็นว่า
สิ่งของนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี พนักงานสอบสวนก็อาจคืนสิ่ง
ของดังกล่าวก่อนคดีถึงที่สุด และในทางกลับกันแม้ว่าคดีถึงที่สุดแล้ว แต่ไม่มีผู้ที่มีสิทธิเรียกร้องขอ
คืนสิ่งของ พนักงานสอบสวนก็ไม่จำเป็นต้องคืนสิ่งของนั้นให้แก่ผู้ใด และสิ่งของนั้นย่อมตกเป็นของ
แผ่นดินเมื่อเข้าเกณฑ์ตามมาตรา 1327*(1) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์สำหรับปัญหา
ที่หารือมานี้ การที่พนักงานอัยการแจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการเกี่ยวกับไม้ของกลางตามมาตรา
85 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นเพียงคำแนะนำของพนักงานอัยการเพื่อให้
พนักงานสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป หลังจากพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง
คดี ดังนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่า ตามพยานหลักฐาน ไม้ของกลางที่ยึดไว้เป็นไม้ที่ทำออก
โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายพนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจไม่คืนไม้ของกลางดังกล่าวให้แก่ผู้ต้อง
หาหรือผู้อื่นซึ่งไม่มีสิทธิเรียกร้องขอคืนไม้

(ลงชื่อ) อมร จันทรสมบูรณ์

(นายอมร จันทรสมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม 2530

* (1) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1327 ภายในบังคับแห่งกฎหมายอาญา
กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใดซึ่งได้ใช้ในการกระทำผิด หรือได้มาโดยการกระทำผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำ
ผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่าตกเป็นของแผ่นดิน
ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่ง หรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำ
พิพากษาถึงที่สุดแต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปีถ้าทรัพย์สินเป็นของเสีย
ง่าย หรือถ้าหนองข้าวไร่จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สิน

๕๕

นั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขายให้จัดการตามควรเพื่อมันที่รายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้นอาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

๒๗

ไพบูลย์ฯ - คัด/ทาน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๓/๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๔๑๕๗ วันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๓

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
ในระหว่างการดำเนินคดี

ผบช.น., ภ.๑-๙, ศชต., ก., ปส., สตม., กมค. และ จตร.(ทน.จต.)

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ.๒๕๕๐ กำหนดให้เจ้าของหรือผู้มีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ อาจยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี เพื่อขอรับสิ่งของนั้น ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์โดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกัน ก็ได้ ประกอบกฎกระทรวง กำหนดวิธีการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษา หรือใช้ประโยชน์ พ.ศ.๒๕๕๓ กำหนดวิธีการยื่นคำร้อง การพิจารณาและการอนุญาต การส่งคืนสิ่งของในการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องเป็นไปโดยถูกต้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

๑. ให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามกฎกระทรวง กำหนดวิธีการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ พ.ศ.๒๕๕๓ โดยเคร่งครัด

๒. การพิจารณาและการอนุญาต เมื่อมีคำร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือพนักงานสอบสวนซึ่งปฏิบัติหน้าที่เวรสอบสวนในขณะนั้น รับคำร้องและเป็นผู้สัญญาประกัน แล้วรีบเสนอคำร้องพร้อมด้วยสัญญาประกันและบันทึกเสนอสัญญาประกันไปยังผู้มีอำนาจโดยเร็ว

ผู้กำกับการ สารวัตรใหญ่ สารวัตรหัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงานระดับกองกำกับการ หรือผู้รักษาราชการแทน หรือผู้ปฏิบัติราชการแทนซึ่งมียศตั้งแต่ร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเป็นผู้มีอำนาจอนุญาตคืนสิ่งของนั้น

๓. คำร้องขอคืนสิ่งของ สัญญาขอคืนสิ่งของและสัญญาประกัน บันทึกเลขหมาย สัญญาประกัน หนังสือแจ้งการขอรับสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทราบ ให้ใช้ตามแบบท้ายบันทึกนี้

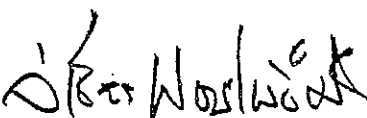
๔. ในการพิจารณาคำร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ผู้มีอำนาจอนุญาตตามข้อ ๒ จะต้องมีคำสั่งโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้อง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นที่ไม่สามารถมีคำสั่งได้ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้แจ้งผู้ยื่นคำร้องทราบโดยไม่ชักช้า

๕. ในกรณีได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณาแล้ว หากมีผู้มายื่นคำร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งหรือแนะนำผู้ร้องให้ไปยื่นคำร้องต่อพนักงานอัยการ เมื่อพนักงานอัยการสั่งการเกี่ยวกับสิ่งของเป็นอย่างไรก็ให้ปฏิบัติตามนั้น แต่การทำสัญญาประกันในชั้นพนักงานอัยการเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการ

๖. ในกรณีที่ผู้ได้รับอนุญาตส่งคืนสิ่งของตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือส่งสิ่งของคืนก่อนครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาต ให้พนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบ หรือพนักงานสอบสวนซึ่งปฏิบัติหน้าที่เวรสอบสวนในขณะนั้น เป็นผู้รับคืนโดยให้ตรวจสอบสภาพ ร่องรอยและความถูกต้องของสิ่งของนั้น และจัดทำบันทึกให้ผู้รับอนุญาตลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน กรณีพบว่ามี การเปลี่ยนแปลง แก้วไข หรือกระทำด้วยประการใดๆ ที่ทำให้การใช้เป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ในทางคดีเปลี่ยนแปลงไปและเข้าข่ายเป็นความผิดทางอาญาก็ให้พิจารณาดำเนินคดีแก่ผู้รับผิดชอบนั้นตามกฎหมาย

๗. การเก็บรักษาเงินประกัน หลักทรัพย์ประกัน การดำเนินการเกี่ยวกับกรณี มีบุคคลเป็นประกัน และการบังคับสัญญาประกันรวมทั้งการดำเนินการทั้งหลายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้นำระเบียบ คำสั่งว่าด้วยการปล่อยชั่วคราวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

บันทึกเสนอสัญญาประกัน

เรียน.....

ด้วยเมื่อวันที่.....เดือนพ.ศ.พนักงานสอบสวนได้ยึด
สิ่งของ ดังนี้

๑.....

๒.....

ฯลฯ

ไว้ประกอบการสอบสวนตามบัญชียึดทรัพย์ที่.....คดีอาญาที่.....

คดีระหว่าง.....ผู้กล่าวหา.....ผู้ต้องหา ข้อหา.....

เหตุเกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....ที่ตำบล/

แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

บัดนี้.....อายุ.....ปี เชื้อชาติ.....

สัญชาติ.....อยู่บ้านเลขที่..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต

.....จังหวัด.....ได้ยื่นคำร้องขอคืนสิ่งของดังกล่าวข้างต้น

ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ซึ่งมีข้อพิจารณา ดังนี้

๑. ความผิดที่ต้องหาเป็นความผิดตาม.....

มีโทษจำคุก.....ปรับ.....หรือ.....

๒. เหตุผล ความจำเป็น และความเร่งด่วนที่ต้องนำสิ่งของไปดูแลรักษา
หรือใช้ประโยชน์

๓. ความเสี่ยงภัยหรือเสี่ยงต่อความเสียหาย สูญหาย ถูกทำลาย ปลอม
หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นกับสิ่งที่จะนำไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

.....

.....

๔. ผู้ยื่นคำร้องได้วางหลักประกันคือ.....

ความน่าเชื่อถือของหลักประกัน.....

๕. ความน่าเชื่อถือของผู้ที่จะนำไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

.....

๖. คำคัดค้านของผู้มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้

.....

๓. การดำเนินการตรวจพิสูจน์ วันที่รายละเอียด ร่องรอย หรือตำหนิ
รูปพรรณของสิ่งของ ภาพถ่าย หรือดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อเป็นหลักฐาน
ยืนยันความถูกต้องแท้จริงของสิ่งของนั้น เพื่อใช้ในการพิสูจน์ทางคดี

.....
๔. พฤติการณ์แห่งคดี.....

๕. ความเห็น.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(ลงชื่อ)

(.....)

ตำแหน่ง.....

...../...../.....

คำร้องขอคืนสิ่งของ

สถานีตำรวจ

วันที่.....เดือนพ.ศ.

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี

อยู่บ้านเลขที่.....

มีความประสงค์ขอคืนสิ่งของ ซึ่งเจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
ตามคดีอาญา/จราจร ที่...../.....ดังนี้

๑. สิ่งของที่จะขอคืน

๑.๑

๑.๒

๑.๓

๒. เหตุผล ความจำเป็นและความเร่งด่วน ที่ร้องขอคืนสิ่งของไปดูแลรักษา
หรือใช้ประโยชน์.....

๓. ระยะเวลาที่นำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์.....

๔. ผู้ที่จะดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์จากสิ่งของ คือ.....

๕. สถานที่ที่นำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์.....

๖. หลักฐานในการแสดงสิทธิในสิ่งของที่ขอคืน.....

โดยข้าพเจ้ามีหลักทรัพย์ตามบัญชีท้ายสัญญา

ลงชื่อ.....ผู้ยื่นคำร้อง

(.....)

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....
อยู่บ้านเลขที่..... ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....
ทำสัญญาประกันให้ไว้แก่พนักงานสอบสวน (สถานี)
มีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ข้าพเจ้าได้รับประกัน.....ซึ่ง
เป็นของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ประกอบการสอบสวนคดีอาญา/ จราจร ที่.....
ไปจากเจ้าพนักงานสอบสวน และสัญญาว่า จะดำเนินการดังนี้

๑.๑ ส่งคืนสิ่งของที่ประกันไปเมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับ
อนุญาตหรือตามกำหนดที่พนักงานสอบสวนแจ้งให้ส่งคืน

๑.๒ ไม่จำหน่าย จ่าย โอน กรรมสิทธิ์สิ่งของที่ประกันในระหว่าง
สัญญาประกัน

๑.๓ ไม่ทำให้สิ่งของที่ประกันไปเกิดความเสียหาย สูญหาย ชำรุด
บกพร่อง ถูกทำลาย หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง อันจะทำให้การใช้เป็นพยานหลักฐาน
เพื่อพิสูจน์ทางคดีเปลี่ยนแปลงไป

๑.๔ ไม่นำสิ่งของที่ประกันไปใช้ในการกระทำความผิดใด ๆ อีก

ข้อ ๒. ข้าพเจ้าขอประกันสิ่งของเป็นเวลา.....
และจะนำสิ่งของที่ประกันไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ที่.....
โดยมี.....เป็นผู้ดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

ข้อ ๓. ถ้าข้าพเจ้าผิดสัญญาตามข้อ ๑ ข้าพเจ้ายินยอมใช้เงิน (ตัวเลข)
.....(ตัวหนังสือ).....

ข้อ ๔. เพื่อเป็นหลักประกันข้าพเจ้าได้นำ(หลักทรัพย์ที่
นำมาประกัน) ให้พนักงานสอบสวนไว้ และรับรองว่าทรัพย์สินเหล่านี้เป็นกรรมสิทธิ์
ของข้าพเจ้า/ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ และไม่ได้อยู่ในภาวะติดพันใด ๆ

ข้าพเจ้าเข้าใจข้อความในสัญญานี้ดีตลอดแล้ว

ลงชื่อ.....ผู้ประกัน/ผู้รับสิ่งของ

ลงชื่อ.....ผู้รับสัญญา

ลงชื่อ.....พยาน

ลงชื่อ.....พยานผู้เขียน

กำหนดวันเวลาให้ผู้ประกันส่งสิ่งของต่อผู้ให้ประกัน

ครั้งที่	วัน เดือน ปี	เวลา	สถานที่ส่ง	ลายมือชื่อ ผู้ประกันทราบ วันนัด

บัญชีทรัพย์สินของผู้ประกันซึ่งรับรองว่าเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ประกันแต่เพียงผู้เดียว
และไม่อยู่ในภาวะติดพันใด ๆ

ลำดับ	รายการ ทรัพย์สิน	จำนวน	ราคา		รวมราคา		หมายเหตุ
			บาท	สต.	บาท	สต.	

ลงชื่อผู้ประกัน

ที่ ดช /...

สถานีตำรวจ.....

.....

.....

วันที่..... เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง แจ้งการขอประกันสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

เรียน(เจ้าของหรือผู้มีกรรมสิทธิ์ ผู้ซึ่งมีสิทธิในการใช้ ครอบครอง ยึดหน่วง หรือสิทธิเรียกร้องอื่นตามที่กฎหมายรับรอง รวมถึงผู้เช่าซื้อ ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดก หรือผู้จัดการมรดก ผู้ต้องหา หรือผู้เสียหาย).....

ด้วย พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจ.....

ได้ยึด..... ไว้ประกอบการสอบสวนคดีอาญาจราจร ที่...../.....

บัดนี้.....(ผู้ยื่นคำร้องขอประกัน)..... ได้ยื่นคำร้องขอคืนสิ่งของที่

เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ระหว่างสอบสวน จากพนักงานสอบสวน หากท่านประสงค์จะคัดค้านขอให้ท่านยื่นคำคัดค้านพร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องต่อพนักงานสอบสวนภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือนี้

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ)

(.....)

ตำแหน่ง.....

โทร. ๐

โทรสาร ๐

กฎกระทรวง
กำหนดวิธีการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
พ.ศ. ๒๕๕๓^๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ และมาตรา ๘๕/๑ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๕ และมาตรา ๕๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

หมวด ๑
การยื่นคำร้อง

- ข้อ ๑ บุคคลดังต่อไปนี้ มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ได้
- (๑) เจ้าของหรือผู้มียกรรมสิทธิ์
 - (๒) ผู้ซึ่งมีสิทธิในการใช้ ครอบครอง ยึดหวง หรือสิทธิเรียกร้องอื่นตามที่กฎหมายรับรอง รวมถึงผู้เช่าซื้อ ทายาทผู้มียกรรมสิทธิ์ หรือผู้จัดการมรดก
- ผู้ยื่นคำร้องจะต้องแสดงหลักฐานแห่งการเป็นเจ้าของ หรือเอกสารหรือหลักฐานใด ๆ เพื่อแสดงถึงสิทธิที่ตนมีอยู่เหนือสิ่งของนั้น ในกรณีผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิในสิ่งของซึ่งมีเจ้าของกรรมสิทธิ์หลายรายรวมกัน จะต้องแสดงเอกสารหลักฐานแสดงความยินยอมในการร้องขอคืนสิ่งของจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ทุกราย
- ข้อ ๒ คำร้องต้องมีรายละเอียดอย่างน้อย ดังต่อไปนี้
- (๑) สิ่งของที่ประสงค์จะขอคืน
 - (๒) เหตุผล ความจำเป็น และความเร่งด่วน ที่ร้องขอคืนสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
 - (๓) ระยะเวลาที่ประสงค์จะนำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
 - (๔) ผู้ที่จะดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์จากสิ่งของ
 - (๕) สถานที่ที่นำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์
 - (๖) หลักฐานในการแสดงสิทธิตามข้อ ๑

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๗/ตอนที่ ๓๒ ก/หน้า ๑๐/๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ข้อ ๓ ในกรณีที่เกิดอยู่ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ให้ยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวน หากสำนวนการสอบสวนได้ส่งไปยังพนักงานอัยการแล้ว ให้ยื่นคำร้องต่อพนักงานอัยการ

หมวด ๒

การพิจารณาและการอนุญาต

ข้อ ๔ เมื่อได้รับคำร้องแล้ว ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี มีคำสั่งโดยไม่ชักช้า

การส่งคืนสิ่งของจะต้องไม่กระทบถึงการใช้สิ่งของนั้นเป็นพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงในภายหลัง

ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี แจ้งให้ผู้มีสิทธิยื่นคำร้องตามข้อ ๑ วรรคหนึ่ง ผู้ต้องหา หรือผู้เสียหาย ทราบถึงการยื่นคำร้องขอคืนสิ่งของเท่าที่จะทำได้

ในการพิจารณาคำร้อง ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี คำนึงถึงเหตุ ดังต่อไปนี้

(๑) เหตุผล ความจำเป็น และความเร่งด่วนที่ต้องนำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

(๒) ความเสี่ยงภัยหรือเสี่ยงต่อความเสียหาย สูญหาย ถูกทำลาย ปลอม หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง ที่อาจเกิดกับสิ่งของที่จะนำไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

(๓) ความน่าเชื่อถือของหลักประกัน

(๔) ความน่าเชื่อถือของผู้ที่จะนำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

(๕) ระยะเวลาที่จะนำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์

(๖) ค่าคัดค้านของผู้มีสิทธิยื่นคำร้องตามข้อ ๑ วรรคหนึ่ง ค่าคัดค้านของผู้ต้องหา หรือค่าคัดค้านของผู้เสียหาย

(๗) พหุติการณ์ต่าง ๆ แห่งคดี

ข้อ ๕ ในกรณีที่มีผู้ยื่นคำร้องหลายรายขอคืนสิ่งของอย่างเดียวกันโดยอ้างสิทธิต่างกัน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี มีอำนาจกำหนดให้ผู้ยื่นคำร้องดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นสมควรเพื่อพิสูจน์สิทธิของตนก่อนมีคำสั่ง

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ยื่นคำร้องรายใดเป็นเจ้าของหรือผู้มีสิทธิเหนือสิ่งของดีกว่าผู้อื่น ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี มีคำสั่งคืนสิ่งของแก่ผู้นั้น

ข้อ ๖ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี อาจมีคำสั่งคืนสิ่งของแก่ผู้ยื่นคำร้องโดยไม่มีประกัน มีประกัน มีประกันและหลักประกัน หรือกำหนดเงื่อนไขให้ผู้ยื่นคำร้องปฏิบัติเพื่อให้ได้สิ่งของนั้นมาใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีก็ได้

ข้อ ๗ ในกรณีที่สิ่งของที่ซื้อคืนมิใช่พยานหลักฐานที่สำคัญในคดีและมีมูลค่าหรือราคาไม่สูง พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี อาจมีคำสั่งคืนสิ่งของนั้นแก่ผู้ยื่นคำร้องโดยไม่มีประกันก็ได้

ข้อ ๘ ก่อนส่งมอบสิ่งของที่มีคำสั่งให้คืน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีที่ไม่มีประกัน ให้ผู้ยื่นคำร้องทำสัญญารับมอบสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์และสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะคืนสิ่งของเมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี สั่งให้ส่งคืนสิ่งของ

(๒) กรณีที่มีประกัน ให้ผู้ยื่นคำร้องทำสัญญารับมอบสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์และทำสัญญาประกัน

(๓) กรณีที่มีประกันและหลักประกัน ให้ผู้ยื่นคำร้องทำสัญญารับมอบสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์และทำสัญญาประกัน พร้อมทั้งส่งมอบหลักประกัน

สัญญาตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ยื่นคำร้อง ระยะเวลา และสถานที่ที่อนุญาตให้นำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ข้อความยินยอมขดใช้เงินตามจำนวน หรืออัตราที่กำหนดในกรณีที่สิ่งของนั้นชำรุดบกพร่องหรือมีอาจส่งคืนได้ และประกันหรือหลักประกัน สำหรับในกรณีที่เป็สัญญาประกัน

ข้อ ๙ การเรียกประกันหรือหลักประกันและการกำหนดเงื่อนไขจะต้องมีความเหมาะสมกับความสำคัญของพยานหลักฐานในคดีและมูลค่าของสิ่งของ โดยไม่สร้างภาระแก่ผู้ยื่นคำร้องจนเกินควรแก่กรณี

การกำหนดมูลค่าของสิ่งของเพื่อการเรียกประกันหรือหลักประกัน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี คำนึงถึงราคาประเมินของทางราชการ หรือมูลค่าหรือราคาตามท้องตลาดของสิ่งของลักษณะเดียวกันนั้น

ในกรณีที่มูลค่าของหลักประกันลดลงหรือต่ำไป ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี แจ้งให้ผู้ได้รับอนุญาตหาหลักประกันมาเพิ่มให้ครบมูลค่าเดิมในขณะที่ทำสัญญาประกันหรือให้ดีกว่าเดิม หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นได้

ข้อ ๑๐ หลักทรัพย์ดังต่อไปนี้ ให้ใช้เป็นหลักประกันได้

(๑) เงินสด

(๒) ที่ดินมีโฉนดหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์

(๓) ที่ดินมีโฉนดหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์และสิ่งปลูกสร้าง

(๔) ห้องชุดมีหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์

(๕) พันธบัตรรัฐบาลไทย

(๖) หุ่นหรือหุ่นกึ่งที่ออกโดยนิติบุคคลที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น

(๗) หลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นที่กำหนดราคามูลค่าที่แน่นอน เช่น สลากออมสิน บัตรหรือสลากออมทรัพย์วิธีสิ้นของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ใบรับเงินฝากประจำธนาคาร ตัวแลกเงินที่ธนาคารเป็นผู้จ่ายและธนาคารผู้จ่ายได้รับรองตลอดไปแล้ว ตัวสัญญาใช้เงินที่

ธนาคารเป็นผู้ออกตั๋ว เช็คที่ธนาคารเป็นผู้สั่งจ่ายและรับรองซึ่งสามารถเรียกเก็บเงินได้ในวันที่ทำสัญญาประกัน หนังสือรับรองของธนาคารหรือบริษัทประกันภัยเพื่อชำระเบี้ยปรับแทนกรณีผิดสัญญาประกัน หรือหลักทรัพย์อื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำร้องใช้หลักทรัพย์ตาม (๒) (๓) หรือ (๔) เป็นหลักประกัน ให้นำ โฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ หรือหนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ห้องชุด และหนังสือรับรองราคาประเมินของสำนักงานที่ดินมาแสดง หากนำสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินมาเป็นหลักประกันด้วยต้องแสดงสำเนาทะเบียนบ้านและหนังสือประเมินราคาสิ่งปลูกสร้างที่น่าเชื่อถือประกอบด้วย

ข้อ ๑๑ กรณีมีบุคคลเป็นประกัน บุคคลผู้เป็นประกันต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือมีรายได้แน่นอน เช่น เป็นข้าราชการ ข้าราชการบำนาญ สมาชิกรัฐสภา ผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น พนักงานส่วนท้องถิ่น พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานของรัฐประเภทอื่น ๆ ลูกจ้างของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ผู้บริหารพรรคการเมือง หรือนายความ และ

(๒) เป็นผู้มีความสัมพันธ์กับผู้ยื่นคำร้อง เช่น เป็นผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภริยา ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยทางสมรส หรือบุคคลที่พนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี เห็นว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเหมือนเป็นญาติพี่น้อง หรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี เห็นสมควรให้ประกันได้

ข้อ ๑๒ กรณีมีบุคคลเป็นประกัน ให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้บุคคลผู้เป็นประกันเสนอหนังสือรับรองจากต้นสังกัดหรือนายจ้าง หรือหลักฐานอื่นที่เชื่อถือได้ และหากบุคคลผู้เป็นประกันมีคู่สมรส ให้แสดงหลักฐานการยินยอมของคู่สมรสด้วย

(๒) ให้ทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกินสิบเท่าของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

(๓) การสั่งคืนสิ่งของให้พิจารณาจากเงินเดือนหรือรายได้ แต่หากวงเงินประกันมี ยอดสูงกว่าวงเงินที่ผู้ยื่นคำร้องมีสิทธิประกันได้ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี อาจ กำหนดให้ผู้ยื่นคำร้องวางเงินหรือหลักทรัพย์อื่นเพิ่มเติมให้เพียงพอกับวงเงินประกันนั้นได้ หรืออาจให้มีบุคคลผู้เป็นประกันหลายคนร่วมกันทำสัญญาประกันโดยใช้วงเงินของแต่ละคนรวมกันได้

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่สิ่งของที่ขอคืนเป็นพยานหลักฐานที่สำคัญในคดี ก่อนคืนสิ่งของ ให้แก่ผู้ได้รับอนุญาต พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี จะต้องจัดให้มีการตรวจ พิสูจน์ บันทึกรายละเอียด ร่องรอย หรือตำหนิรูปพรรณของสิ่งของ ถ่ายภาพ หรือดำเนินการอย่าง หนึ่งอย่างใดเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันความถูกต้องแท้จริงของสิ่งของนั้นเพื่อใช้ในการพิสูจน์ทางคดี โดย ให้ผู้ได้รับอนุญาตลงลายมือชื่อรับรองไว้

หมวด ๓

การส่งคืนสิ่งของ

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่มีการกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดให้ผู้ได้รับอนุญาตปฏิบัติ หากผู้ได้รับอนุญาตฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี อาจสั่งให้ส่งคืนสิ่งของนั้นทันที หรือจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ เพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๑๕ ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี แจ้งให้ผู้ได้รับอนุญาตส่งคืนสิ่งของ เมื่อปรากฏว่า

(๑) มีเหตุจำเป็นต้องใช้สิ่งของนั้นในการสอบสวน หรือแสดงเป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดี

(๒) ผู้ได้รับอนุญาตผิดสัญญารับมอบสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ หรือผิดสัญญาประกัน

(๓) คดีถึงที่สุดหรือคดีเสร็จเด็ดขาด และศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับหรือให้คืนแก่บุคคลอื่น

(๔) มีการนำสิ่งของไปใช้ในการกระทำความผิดอีก

(๕) ต้องคืนสิ่งของให้แก่เจ้าของหรือผู้มีสิทธิเหนือสิ่งของดีกว่า

(๖) ครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาต

(๗) มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นเพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งของเสียหาย สูญหาย ถูกทำลาย ปลอม หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลง

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับอนุญาตจะส่งคืนสิ่งของก่อนครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตก็ได้

ข้อ ๑๗ ก่อนครบกำหนดระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตให้นำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ถ้าผู้ได้รับอนุญาตเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะต้องนำสิ่งของนั้นไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ต่อไป ให้ผู้ได้รับอนุญาตนั้นมีหนังสือถึงพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ก่อนครบกำหนดระยะเวลาดังกล่าวไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน แจ้งถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ต้องนำสิ่งของไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ต่อไป

ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี พิจารณาเหตุผลและความจำเป็นตามวรรคหนึ่ง โดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ตามข้อ ๔

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓

อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

นายกรัฐมนตรี

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 205-3466

ที่ 0004.6/ 2509

วันที่ 3 เมษายน 2544

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับป่าไม้

รอง ผบ.ตร. , ผู้ช่วย ผบ.ตร. , ผบช.ก. , น. , ปล. , ล. , สตม. , จตร. , ภ. 1-9 , ผบช. (ที่ปรึกษา
กฎหมายฯ) และ ผบก.วช.

ด้วย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้รับรายงานจาก กรมป่าไม้ กรณีรับรายงานผลการ
ตรวจลงดำเนินงานการประเมินระบบการบริหารการจัดเก็บรายได้ของกรมป่าไม้ จากสำนักงานการ
ตรวจเงินแผ่นดินว่า การเสนอขายไม้ของกลางของหน่วยงานให้แก่องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ล่าช้า
มาก เป็นเหตุให้ไม้ของกลางผุพังเสื่อมสภาพไปมาก ทำให้รายได้ของรัฐที่พึงจะได้ลดน้อยลงไปด้วย
ซึ่งสาเหตุเป็นเพราะพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถเสนอขายไม้ของกลางระหว่างคดีให้แก่องค์การ
อุตสาหกรรมป่าไม้ได้ เนื่องจากยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากพนักงานสอบสวนให้ขายไม้ของกลางได้

ทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อประโยชน์ของทางราชการ
โดยรวม และเพื่อให้การดำเนินการขายไม้ของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับป่าไม้ให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว
อันจะเกิดประโยชน์อย่างสูงสุด จึงให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนจะต้องปฏิบัติตามข้อตกลง
ระหว่าง กระทรวงมหาดไทย กับ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับของกลาง
ในคดีความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ ฉบับลงวันที่ 1 มกราคม 2532 ทั้งนี้ให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด
หากพบเป็นความบกพร่องเสียหายจะพิจารณาลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบตามสมควรแก่กรณี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือเป็นทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(สุนทร ช้ายขวัญ)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3466
ที่ 0031.212/ 1228 วันที่ ๕ มีนาคม 2550
เรื่อง การสอบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้

ผบช.น., ก., ภ.1-9, สทส. และ กมส.

ผบก.ปทส. และ ทว.

ด้วย กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีหนังสือที่ ทส 0903.2/17399 ลง 24 ต.ค.2549 หรือเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของ ตร. ในการจัดการกับสัตว์ป่าของกลางก่อนตกเป็นของแผ่นดินเป็นไป โดยชอบด้วยกฎหมาย สอดคล้องกับข้อตกลงระหว่างกระทรวงมหาดไทยกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่องการปฏิบัติเกี่ยวกับของกลางในคดีความผิดเกี่ยวกับการป่าไม้ เนื่องจากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ประสบปัญหาเกี่ยวกับการดูแลสัตว์ป่าของกลางบางชนิดโดยเฉพาะสัตว์ป่าที่เป็นนกขนาดเล็ก ลิ่น งู เต่า ฯลฯ ซึ่งมักจะตายลงเป็นจำนวนมากในระหว่างการขนย้ายและการดูแลรักษาสัตว์ดังกล่าว

ตร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามข้อตกลงระหว่างกระทรวงมหาดไทยและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดังกล่าวได้กำหนดให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตรวจสอบคดีประเภทนี้ให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว อีกทั้งการสอบสวนดำเนินคดีนั้นไม่มีความยุ่งยาก หากพนักงานสอบสวนได้รับผลการตรวจสอบประวัติพิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องหา ก็สามารถสรุปสำนวนการสอบสวนและมีความเห็นเสนอพนักงานอัยการเพื่อฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลได้ ดังนั้นเพื่อเป็นการลดภาระแก่ทางกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ในการดูแลรักษาสัตว์ป่าของกลางไว้ระหว่างการดำเนินคดี และลดปริมาณการตาย จึงให้กำชับพนักงานสอบสวนในสังกัดเร่งรัดทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว และให้ ทว. เร่งรัดการตรวจสอบพิมพ์ลายนิ้วมือผู้ต้องหาในคดีความผิดประเภทนี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วิโรจน์ พหลเวชช์)

รอง ผบ.ตร. ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

456

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ ๐7300

วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๑

เรื่อง การปฏิบัติต่อของกลางในคดีที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

ผบช.น., ภ.๑-๕, ก., ปส., สตม. และ จต.

ด้วยกรมปศุสัตว์มีหนังสือที่ กษ ๐๖๑๐/๕๕๑๖ ลง ๒๔ มี.ค. ๕๑ ขอความอนุเคราะห์ ดร. ชักซ้อมความเข้าใจพนักงานสอบสวนทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร กรณีการจับกุมตรวจยึดของกลางที่เป็นสัตว์ หรือซากสัตว์ ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ โดยขอให้พนักงานสอบสวนแจ้งประสานหน่วยงานของ กรมปศุสัตว์ เช่น สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ หรือสำนักงานด่านกักกันสัตว์ในท้องที่ ให้ส่งเจ้าหน้าที่มาขอรับของกลางในส่วนที่เป็นสัตว์หรือซากสัตว์ เพื่อนำไปดำเนินการตามระเบียบของ กรมปศุสัตว์ และให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์อย่างครบถ้วน เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรักษาหรือทำลายของกลางตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์และให้การปฏิบัติเป็นไปตามหลักวิชาการ ทางสัตวแพทย์ในการป้องกันการแพร่ของ โรคระบาดชนิดต่างๆ ไปยังสัตว์หรือมนุษย์อันจะเป็นผลเสียต่อสุขภาพ ของประชาชนและเศรษฐกิจของประเทศ

ดร. พิจารณาแล้วเห็นว่าเพื่อให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดที่นำสัตว์หรือซากสัตว์เข้ามาใน ราชอาณาจักร โดยไม่ถูกต้องเป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วนและเป็นการให้ความร่วมมือกับกรมปศุสัตว์ จึง กำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติดังนี้

๑. ให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดให้ครบถ้วนทุกข้อกล่าวหา เช่น ตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ , พ.ร.บ.โรคระบาดสัตว์ฯ เป็นต้น

๒. กรณีพนักงานสอบสวนได้ยึดหรืออายัด สัตว์หรือซากสัตว์ของกลางในคดี เมื่อจะทำลาย หรือคืนของกลาง ให้แจ้งประสานหน่วยงานของกรมปศุสัตว์ เช่น สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด สำนักงานปศุสัตว์ อำเภอ หรือสำนักงานด่านกักกันสัตว์ในท้องที่ ทราบเพื่อส่งเจ้าหน้าที่มาร่วมทำลายของกลางที่เป็นสัตว์หรือ เนื้อสัตว์ หรือดำเนินการตรวจสัตว์หรือซากสัตว์ที่จะคืนต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้แจ้งพนักงานสอบสวนทราบ ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(เพ็ญพันธ์ ดามาพงศ์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กองคดี โทร. 2053466

ที่ 0004.6/ 3510

วันที่ 10 พฤษภาคม 2544

เรื่อง ให้กำชับพนักงานสอบสวนแจ้งนายทะเบียนตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522

ผบช.ก. , ผบช.น. , ผบช.ภ.1-9 และ จตร.

ด้วยชมรมผู้ประกอบการขนส่งสินค้าภาคเหนือ และภาคกลาง ได้มีหนังสือขอความอนุเคราะห์ให้ต่อรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม พิจารณาหาข้อยุติปัญหาและความเดือดร้อนกรณีพนักงานสอบสวนได้แจ้งเป็นหนังสือไปยังนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก เพื่อให้นายทะเบียนแจ้งผู้มาติดต่อขอรับชำระภาษีประจำปีไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวน เมื่อมีการชำระค่าปรับตามความผิดแล้วพนักงานสอบสวนมิได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบ เป็นเหตุให้นายทะเบียนไม่อาจรับชำระภาษีสำหรับรถคันนั้นได้ และผู้ประกอบการขนส่งได้รับความเดือดร้อนไม่สามารถจะใช้รถทำการขนส่งได้ กรมการขนส่งทางบก จึงได้มีหนังสือ ที่ คค 0318.10/3243 ลงวันที่ 9 เม.ย. 2544 หรือมาซึ่ง ตร. ว่าหากนายทะเบียนยังมีได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวนจะดำเนินการรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้น โดยใช้ใบเสร็จรับเงินค่าปรับแทนการแจ้งของพนักงานสอบสวนได้หรือไม่ หาก ตร. เห็นว่านายทะเบียนจะรับชำระภาษีได้ก็ต่อเมื่อได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวนว่าได้มีการปฏิบัติตามหมายเรียกแล้วเท่านั้น ก็ขอความร่วมมือมายัง ตร. กำชับพนักงานสอบสวนให้แจ้งนายทะเบียนทราบ

ตร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 141 ทวิ (2) เมื่อเจ้าของรถไปรายงานตัวที่พนักงานสอบสวน และได้มีการปฏิบัติตามหมายเรียกนั้นแล้ว พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องแจ้งนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกว่าได้มีการปฏิบัติตามหมายเรียกแล้ว เพื่อให้นายทะเบียนสามารถรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นได้ จึงให้กำชับและเร่งรัดพนักงานสอบสวนให้แจ้งนายทะเบียน ตามความในมาตรา 141 ทวิ (2) แห่ง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท.

(ดร.ณ โสภณพันธ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร.0-2205-3466 , 0-9535-1358

ที่ 0004.6/ 11197

วันที่ ๑ กันยายน 2545

เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติในการเก็บรักษาของกลาง

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วยปรากฏว่าการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวน หัวหน้าพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนเวร และหัวหน้าสถานีตำรวจบางหน่วย เกี่ยวกับการเก็บรักษาของกลาง ที่เป็นของใหญ่โตหรือมีจำนวนมาก หรือที่ทำการไม่มีสถานที่จัดเก็บเพียงพอ ไม่สามารถนำมาเก็บรักษาไว้ที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ เช่น เครื่องจักรของกลางที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี ของกลางในคดีละเมิดลิขสิทธิ์เครื่องหมายการค้า คดีศุลกากร (เรือบรรทุกน้ำมันหนีนากี) ของบางหน่วยงาน ปฏิบัติไม่ถูกต้อง เป็นเหตุให้ของกลางดังกล่าวเสียหาย สูญหาย เสื่อมสลายหรือไร้ค่า บางครั้งไปอยู่ในความครอบครองของคนร้าย และนำไปใช้หาผลประโยชน์ในทางมิชอบ

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว เป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงชักซ้อมแนวทางปฏิบัติในการเก็บรักษาของกลาง ดังนี้-

1. ของกลางรายใดที่เป็นของใหญ่โต หรือมีเป็นจำนวนมาก หรือที่ทำการไม่มีสถานที่จัดเก็บเพียงพอ ไม่สามารถจะนำมาเก็บรักษาไว้ได้ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบฝากไว้ยังสถานีตำรวจท้องที่ที่ของกลางนั้นตั้งอยู่ ทำการเก็บรักษาไว้จนกว่าจะมารับคืนไป และให้สถานีตำรวจที่รับฝากไว้ ลงรายงานประจำวัน และสมุดยึดทรัพย์สินของกลางตามระเบียบ

หากจำเป็นต้องจัดหาสถานที่อื่น นอกจากตามวรรคแรก ในการเก็บรักษาของกลางและจัดจ้างผู้ดูแลรักษาสถานที่ ก็ให้ดำเนินการตามระเบียบของทางราชการ ว่าด้วยการพัสดุ

ให้พนักงานสอบสวน...

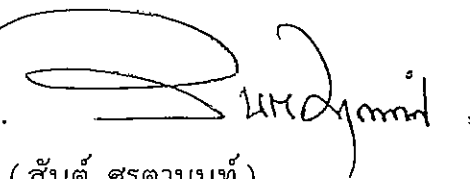
ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามวรรคแรก ส่งมอบของกลางที่ฝาก หรือ ในกรณีนำของกลางมาส่งมอบไม่ได้ก็ให้ส่งมอบบัญชีรายละเอียดของกลางที่ฝากแก่พนักงานสอบสวนเวรของสถานีตำรวจท้องที่ที่ของกลางตั้งอยู่ และให้คัดสำเนารายงานประจำวันที่มีการรับฝากไว้เป็นหลักฐานอีกส่วนหนึ่งด้วย

2. ให้พนักงานสอบสวนเวร ที่รับฝากของกลางตาม 1 รายงานการรับฝากของกลางให้หัวหน้าสถานีตำรวจทราบ และให้หัวหน้าสถานีตำรวจผู้รับฝาก เป็นผู้รับผิดชอบดูแลรักษาของกลางดังเช่นวิญญูชนพึงรักษาทรัพย์สินของตน เพื่อมิให้ของกลางสูญหายหรือเสียหาย เช่น ในกรณีที่ไม่สามารถจะนำของกลางออกจากสถานที่เกิดเหตุไปเก็บรักษาที่สถานีตำรวจได้ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจผู้รับฝากจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจไปเฝ้าของกลางดังกล่าวไว้ตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อมิให้ของกลางดังกล่าวสูญหายหรือเสียหาย เป็นต้น

3. ในกรณีที่สถานีตำรวจท้องที่ที่ของกลางตั้งอยู่ไม่รับฝากของกลาง ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม 1 รับรายงานตามลำดับชั้นถึงหัวหน้าพนักงานสอบสวนระดับไม่ต่ำกว่าผู้บังคับการทราบ ให้พนักงานสอบสวนและหัวหน้าพนักงานสอบสวน ดังกล่าวเป็นผู้ดูแลรักษาของกลางไว้ระหว่างรอส่งมอบ จากนั้นให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งมอบของกลางให้แก่ผู้บังคับการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของสถานีตำรวจท้องที่ที่ของกลางตั้งอยู่ ในกรณีนี้ให้ผู้บังคับการที่เป็นผู้บังคับบัญชาของสถานีตำรวจดังกล่าวและหัวหน้าสถานีตำรวจเป็นผู้รับผิดชอบดูแลรักษาของกลางที่รับมอบ และให้ดำเนินการทางวินัยกับผู้เกี่ยวข้องในกรณีที่ไม่มีรับฝากของกลาง แล้วรายงานให้ ตร. ทราบอีกส่วนหนึ่งด้วย

จึงซักซ้อมความเข้าใจมาเพื่อทราบ และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดทราบเพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป หากเกิดการบกพร่อง หรือเสียหาย แก่ทางราชการขึ้น พนักงานสอบสวน หัวหน้าพนักงานสอบสวน หัวหน้าสถานีตำรวจ และผู้เกี่ยวข้องจะต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางวินัย ตามควรแก่กรณี

พล.ต.อ.

(สันต์ สุครุฑานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ - สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 12112 วันที่ ๑๖ กันยายน 2545

เรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับรถที่จอดไว้ตามสถานีตำรวจ

ผบช.ก.,น.,ภ. 1-9 และ จตร.

ด้วย คณะกรรมการการตำรวจ สถานีแทนราษฎร ได้เชิญผู้แทน คร. ไปชี้แจงในการประชุม เมื่อ 13 ส.ค. 2545 คณะกรรมการได้ให้ข้อสังเกตว่า จากการ ออกรวจสถานีตำรวจของคณะกรรมการ เนื่องจากได้รับการร้องเรียนจากประชาชน ว่าบริเวณสถานีตำรวจมีรถที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยึดมาจอดไว้เป็นจำนวนมากในลักษณะไม่เป็น ระเบียบเรียบร้อย ทำให้ไม่มีสถานที่จอดรถสำหรับผู้มาติดต่อราชการถือว่าเป็นการไม่ อำนวยความสะดวกแก่ประชาชน อีกทั้งการจอดรถดังกล่าวเป็นการจอดทิ้งไว้เป็นเวลาด นานตากแดดตากฝน ซึ่งจะทำให้เกิดความเสียหายต่อรถได้ ผู้มีหน้าที่เก็บรักษาอาจจะ ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้น คณะกรรมการได้เร่งรัดให้ คร. หามาตรการ เพื่อดำเนินการกับรถที่จอดไว้ที่สถานีตำรวจต่าง ๆ ให้ได้รับการดูแลรักษาเพื่อไม่ให้เกิด ความเสียหายและไม่จอดไว้ในลักษณะดังกล่าว ซึ่ง คร. เคยมีหนังสือที่ 0608.21/ว 2094 ลง 9 มี.ค.2533 ได้กำชับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบให้ถือปฏิบัติตาม ป.ระเบียบการตำรวจเกี่ยว กับคดี ลักษณะ 15 บทที่ 9 ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับรถของกลางที่จอดทิ้งไว้ตามสถานี ตำรวจเป็นจำนวนมาก ทำให้เสียพื้นที่ในการเก็บรักษาไว้แล้ว

ปรากฏว่ายังมีได้มีการปฏิบัติตามหนังสือกำชับดังกล่าวอย่างเคร่งครัด จึงกำหนดให้หัวหน้าสถานีตำรวจ เร่งดำเนินการกับรถที่จอดไว้ตามสถานีตำรวจ ดังนี้

1. ให้แต่งตั้งคณะทำงานตรวจสอบรถที่ยึดไว้ที่สถานีตำรวจ แล้วจัดทำ บัญชีแต่ละประเภทดังนี้

1.1 รถที่ยึดไว้เพื่อตรวจสอบ

1.2 รถที่ยึดไว้เป็นของกลางเพื่อประกอบคดี

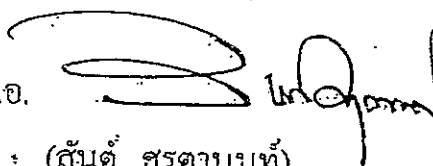
/2. ให้จัดสถานที่...

2. ให้จัดสถานที่สำหรับเก็บรักษารถตาม 1 ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย หากสถานที่ที่จัดไว้เพื่อเก็บรักษารถที่สถานีตำรวจไม่เพียงพอ ให้ปฏิบัติตาม ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 15 ของกลางและของส่วนตัวผู้ต้องหา บทที่ 1 ข้อ 418 (11) วรรคสอง โดยจัดเข้าสถานที่เก็บรักษารถของกลาง และให้ดำเนินการตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยการพัสดุ

3. กรณีที่หมดความจำเป็นที่จะเก็บรักษาไว้ให้แจ้งผู้มีสิทธิมารับรถคืนไป หรือเป็นกรณีที่จะต้องทำการจำหน่าย ก็ให้ดำเนินการจำหน่าย แล้วเก็บรักษาเงินไว้ โดยให้ปฏิบัติตามระเบียบเกี่ยวกับการขายทอดตลาด ตาม ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 15 บทที่ 9 ข้อ 11, 12, 13, และ 14

จึงแจ้งมาเพื่อสั่งการให้ทุกสถานีตำรวจ ดำเนินการในกรณีดังกล่าว โดยเคร่งครัด ให้สัมฤทธิ์ผลโดยเร็ว ทั้งนี้ให้ผู้บังคับบัญชาและ จต. ตรวจสอบเร่งรัดการดำเนินการ หากสถานีตำรวจใดไม่ดำเนินการ ให้พิจารณาการทางวินัยต่อไป

พล.ต.อ.

(สันต์ สรุตานนท์)

สบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466
ที่ 0004.6/ 6318 วันที่ 25 มิถุนายน 2546
เรื่อง กำชับแนวปฏิบัติในการตรวจยึดรถของกลาง (เพิ่มเติม)

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช.ก., น., ภ. 1-9, สตม., ปล. และ จตร.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 15 บทที่ 1 ข้อ 418 (1), (14) บทที่ 9 ข้อ 6 และหนังสือ ตร. ที่ 0004.6/12112 ลงวันที่ 26 ก.ย.2545 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับรถของกลางไว้แล้วนั้น ปรากฏว่าการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนหรือข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องยังไม่ปฏิบัติตามระเบียบและคำสั่งโดยเคร่งครัดตามแนวทางที่วางไว้ ทั้งยังมีกรณีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ได้มีหนังสือ ลับ ที่ ตผ 0010/186 ลงวันที่ 20 ธ.ค.2545 ให้ ตร. พิจารณากำหนดมาตรการเพื่อป้องกันมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจนำรถยนต์ของกลางไปใช้ส่วนตัว ตามที่ได้รับการร้องเรียน

ดังนั้นเพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับรถของกลางในหน้าที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นไปโดยเรียบร้อยและปราศจากข้อสงสัยของประชาชนผู้เป็นเจ้าของ และเพื่อไม่ให้มีรถจอดทิ้งไว้ที่สถานีตำรวจเป็นจำนวนมาก จึงกำชับให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องปฏิบัติตามระเบียบและคำสั่งดังกล่าวข้างต้นโดยเคร่งครัด และให้ผู้บังคับบัญชาคอยสอดส่องดูแลให้ข้าราชการตำรวจในสังกัดถือปฏิบัติตามระเบียบ และห้ามมิให้นำรถของกลางออกไปใช้ไม่ว่าจะเป็นส่วนตัวหรือเพื่อประโยชน์ของทางราชการ หากมีกรณีฝ่าฝืนระเบียบและคำสั่งดังกล่าว หัวหน้าสถานีหรือหัวหน้าหน่วยงานจะต้องถูกพิจารณาโทษด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งผู้เกี่ยวข้องในสังกัดทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ให้ จต. ตรวจสอบเกี่ยวกับการปฏิบัติกับรถของกลางตามระเบียบ หากพบสถานีตำรวจใดไม่ปฏิบัติตามระเบียบให้เสนอพิจารณาทัณฑ์ผู้เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

พล.ต.อ.

(สันต์ สุรตานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร 0-2205-3466

ที่ 0004.6/280๖

วันที่ 20 มีนาคม 2546

เรื่อง กำชับแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดเก็บตัวอย่างของกลางที่ถูกกล่าวหา
ว่ากระทำความผิด

ผบช.ก., น., ภ. 1 - 9 และ ผบก.สบส.

เนื่องจากในสถานการณ์ปัจจุบัน ได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบขนน้ำมันโดยไม่ผ่านการเสียภาษีเข้ามาในราชอาณาจักรไทย และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจของ บก.สศก.บช.ก.ทำการจับกุมผู้ต้องหาพร้อมด้วยของกลาง 3 รายการ คือ เรือบรรทุก เครื่องจักร และน้ำมันเตา ประมาณ 10,000 ลิตร นำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในข้อหา ซื้อมหรือรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามา ในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ซื้อมห้าม ซื้อมกักตุน มีน้ำมันเตาซึ่งไม่ผ่านการเสียภาษีหรือเสียภาษีไม่ครบถ้วนและทำการขนส่งน้ำมันเชื้อเพลิงมีปริมาณเกินกว่าที่รัฐมนตรีกำหนดโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยผู้ทำการจับกุมได้สอบถามจากคนงานประจำเรือถึงปริมาณน้ำมัน และได้สุ่มเก็บ ตัวอย่างน้ำมันที่จับกุมด้วยตนเอง เมื่อส่งมอบน้ำมันดังกล่าวให้กรมศุลกากรนำไปเก็บรักษาปรากฏว่าคั่งน้ำมัน ปตท.ไม่ยอมรับเนื่องจากผลการตรวจคุณภาพไม่ผ่านมาตรฐาน เมื่อนำน้ำมันดังกล่าวไปชั่งน้ำหนักคำนวณปริมาตร ปรากฏว่ามีจำนวนถึง 14,000 ลิตร และเมื่อพนักงานของบริษัท เอส ซี เอส ไทยแลนด์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทรับจ้างตรวจสอบและเก็บตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับน้ำมันทุกประเภท ได้จัดเก็บตัวอย่างน้ำมันส่งตรวจสอบคุณภาพอีกครั้ง ผลการวิเคราะห์คุณสมบัติของน้ำมันเตาของกลางมีน้ำที่มีลักษณะแยกชั้นประมาณ 30 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งไม่สามารถตรวจวิเคราะห์คุณสมบัติได้ ผลทางคดีพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง พนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร มีคำสั่งไม่ฟ้อง เนื่องจากผลการวิเคราะห์น้ำมันเตาผสมน้ำของกลางฟังไม่ได้ว่ามีคุณสมบัติเป็นน้ำมันเตาตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2537) พยานหลักฐาน

/ตลอดจน...

ตลอดจนพฤติการณ์แห่งคดี จึงไม่พอจะพิสูจน์ความผิดตามข้อกล่าวหาได้

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของเจ้าพนักงานตำรวจเกี่ยวกับการจับกุมกรณีดังกล่าว เป็นไปโดยถูกต้อง และเพื่อป้องกันการโต้แย้งในการดำเนินการซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหาย ต่อคดีได้ จึงกำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติดังนี้

1. เมื่อมีการจับกุมสิ่งผิดกฎหมายใด ๆ เช่น น้ำมัน สารเคมี หรือก๊าซต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีการจัดเก็บตัวอย่างเพื่อตรวจพิสูจน์ ให้ดำเนินการจัดเก็บให้ถูกต้องตามวิธีการ ต่อหน้าผู้ต้องหาโดยมีพยานร่วมอยู่ด้วย และหากกรณีใดที่เจ้าพนักงานไม่สามารถดำเนินการ จัดเก็บเองได้จะต้องจัดให้ผู้ชำนาญการ ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้มีความรู้ความสามารถในกรณี นั้น ๆ เป็นผู้จัดเก็บตามหลักการและจะต้องกระทำต่อหน้าผู้ต้องหาเพื่อป้องกันการโต้แย้ง ในภายหลัง

2. หากของกลางใดจะต้องทำการชั่ง ตวง วัด เพื่อหาปริมาตรที่แน่นอน ให้เจ้าพนักงานดำเนินการตามหลักวิชาการในกรณีนั้น ๆ ให้ถูกต้อง ห้ามมิให้ใช้การประมาณ ปริมาตรของของกลางนั้น ๆ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ในสังกัดทราบและถือปฏิบัติ โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฒิสัย/ วุฒิสัย)

รอง ผบ.ตร. ปรท.ผบ.ตร

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 เลขรับ 03676
 วันที่ 19 ม.ค. ๒๕๕๘ 465
 เวลา 15.44

ที่ กค (กวพ) ๐๔๐๘.๔/๑๒๓๕

กรมบัญชาการ
 ถนนพระราม ๖ กทม. ๑๐๔๐๐

๑๗ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ข้อหาหรือปัญหาการขออนุมัตินำของกลางในคดีอาญามาใช้ประโยชน์ในราชการ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช ๐๐๔.๖/๖๗๒๕ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๗

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ต้องการนำของกลาง ซึ่งศาลพิพากษาให้ตกเป็นของแผ่นดินไปใช้ เพื่อประโยชน์ในงานราชการตำรวจ เนื่องจากระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะ ๑๕ บทที่ ๑ ของกลาง ข้อ ๔๑๖ กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับของกลางว่า “ของกลางสิ่งใดที่จะขายทอดตลาด ถ้าเห็นว่าของกลางนั้นเป็นประโยชน์ใช้ในราชการตำรวจได้ ให้สารวัตรหรือผู้รักษาการแทนรายงานเสนอเหตุผลไปยังผู้บังคับการหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นผู้พิจารณาสั่งการก่อนขายทอดตลาด” แต่ระเบียบดังกล่าวมิได้กำหนดขั้นตอนไว้ สำนักงานฯ จึงขอหาหรือว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร จึงจะถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชาการขอเรียนว่า คณะกรรมการว่าด้วยการพิสด (กวพ.) พิจารณาแล้วเห็นว่าของกลางซึ่งศาลพิพากษาให้ตกเป็นของแผ่นดิน สำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่มีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ในการนำของกลางซึ่งศาลพิพากษาให้ริบตกเป็นของแผ่นดิน เพื่อนำไปใช้ในสำนักงานฯ ได้ สำนักงานฯ จะต้องดำเนินการตามคำพิพากษาของศาล ส่วนวิธีดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินดังกล่าว นั้น ย่อมเป็นไปตามระเบียบหรือหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด ตามนัยมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ เว้นแต่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุธีพร ดวงโต)
 รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
 อธิบดีกรมบัญชาการ

คณะกรรมการว่าด้วยการพิสด
 ฝ่ายเลขานุการ
 โทร. ๐ ๒๒๗๓ ๕๐๒๔ ต่อ ๔๕๕๓
 โทรสาร ๐ ๒๒๗๑ ๑๔๗๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466

โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0011.25/ 0- 0085

วันที่ 19

ตุลาคม 2552

เรื่อง กำจัดการปฏิบัติเกี่ยวกับของกลาง

ผบ.ช.น., ก., ภ.1-9,ป.ส., สดม., และ ศชต.

ด้วยสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ ผผ 12/ 4798 ลง 3 ส.ค. 2552 แจ้งผลการพิจารณากรณี มีผู้ร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน เนื่องจากสำนักงาน ป.ป.ส. ไม่คืนทรัพย์สินที่ยึดไว้ เมื่อศาลพิพากษายกฟ้องและให้คืนทรัพย์สินแก่ผู้ร้อง และต่อมาผู้ร้องมีหนังสือร้องเรียนเพิ่มเติมว่า สำนักงาน ป.ป.ส. นำรถยนต์ของผู้ร้องที่ถูกยึดไว้ไปให้ เจ้าพนักงานตำรวจใช้ในราชการ ทำให้รถยนต์ได้รับความเสียหายและไม่มีกรมซ่อมแซมให้กลับสู่สภาพเดิมก่อนคืนให้ผู้ร้อง ซึ่งสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินได้เสนอแนะให้ ตร. แจ้งหน่วยงานในสังกัด กำชับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทรัพย์สินของกลาง ทราบว่า หน่วยงานหรือบุคคลที่มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลบำรุงรักษาทรัพย์สินดังกล่าวให้อยู่ในสภาพเดิม และหากเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินต้องรีบดำเนินการตามระเบียบของทางราชการ ทำทรัพย์สินของกลางที่เสียหายให้กลับอยู่ในสภาพเดิมก่อนส่งมอบทรัพย์สินคืนแก่เจ้าของทรัพย์สิน หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อไป และให้พิจารณาจัดสรรงบประมาณไว้เพื่อซ่อมแซมหรือบำรุงรักษาทรัพย์สินของกลางที่หน่วยงานในสังกัดนำไปใช้ประโยชน์ทางราชการ

ตร. พิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี เรื่องของกลาง และของส่วนตัวผู้ต้องหา ลักษณะ 15 บทที่ 1 ข้อ418(14) ได้กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดนำของกลางออกใช้ เว้นแต่เพื่อเป็นการรักษาของนั้น จึงให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด สำหรับการขอรับของกลางจากหน่วยงานอื่นมาใช้ประโยชน์ในราชการตำรวจนั้น ห้ามดำเนินการ ยกเว้นมีเหตุผลและความจำเป็นอย่างยั้งก็ให้หัวหน้าหน่วยงานเสนอหนังสือขอยืมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในนาม ตร. (ผ่าน กองพลาริการ) โดยชี้แจงเหตุผล ความจำเป็นผ่านกองพลาริการเพื่อพิจารณามีความเห็นก่อนทุกกรณี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ ให้แจ้งผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

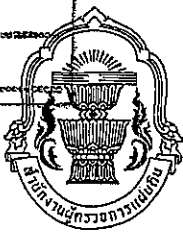
MA

(ปทีป ตันประเสริฐ)

จตช.รท.ผบ.ตร.

คดี ความผิด
 กลุ่มงานคดีอาญา
 101/92CWH
 11 x 09
 ที่ พพ ๑๒/ ๑๗๖๓

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 เลขรับ 37844
 วันที่ 5 ส.ค. 2552
 เวลา 11.00

กองคดีอาญา
 เลขรับ 04003
 วันที่ 06 ส.ค. 2552

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน
 ๑๑๙๓ อาคารเอ็กซิม ชั้น ๒๐ ถนนพหลโยธิน
 สามเสนใน พญาไท กทม. ๑๐๕๐๐

๓ สิงหาคม ๒๕๕๒

สำนักงานเลขาธิการตำรวจแห่งชาติ
 เลขรับ 5988
 วันที่ 5 ส.ค. 2552
 เวลา 15.30

เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยของผู้ตรวจการแผ่นดิน

ฝ่ายสารบรรณ(3) สลก.คร.
 เลขรับ 890
 วันที่ 5 ส.ค. 2552
 เวลา 15.40

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือร้องเรียนของนายพยุทธิ เอี่ยมพราว ลงวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๑

- จำนวน ๑ แผ่น
- ๒. สำเนาหนังสือร้องเรียนของนายพยุทธิ เอี่ยมพราว ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ จำนวน ๑ แผ่น
- ๓. สำเนาหนังสือร้องเรียนของนายพยุทธิ เอี่ยมพราว พร้อมเอกสารประกอบ ลงวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๕๒ จำนวน ๓ แผ่น
- ๔. สำเนาหนังสือตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ที่ รบ ๐๐๒๙.๑๑/๓๔๓ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๑ จำนวน ๒ แผ่น

คดีอาญา
 เลขรับ 1979
 วันที่ 6 ส.ค. 2552

ด้วย นายพยุทธิ เอี่ยมพราว ได้ยื่นเรื่องร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน สรุปรว่า สำนักงาน ป.ป.ส. ไม่คืนทรัพย์สินที่ยึดไว้จำนวน ๗ รายการ ทั้งที่ศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยาพิพากษา ยกฟ้องและให้คืนทรัพย์สินแก่ผู้ร้องแล้ว และต่อมาผู้ร้องมีหนังสือร้องเรียนเพิ่มเติมว่า สำนักงาน ป.ป.ส. นำรถยนต์ของผู้ร้องที่ถูกยึดไว้ไปให้ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีไปใช้ในราชการ ทำให้รถยนต์คันดังกล่าวได้รับความเสียหาย และไม่มีการซ่อมแซมให้กลับอยู่สภาพเดิมก่อนคืนให้แก่ผู้ร้อง ผู้ร้องจึงมีหนังสือเรียกร้องขอชดเชยค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพจากการที่หน่วยงานนำรถยนต์ไปใช้ประโยชน์ทางราชการ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๕๓,๘๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นสามพันแปดร้อยบาทถ้วน) โดยมอบอำนาจให้นางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ภรรยาเป็นผู้ดำเนินการแทน รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑-๓

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินได้มีหนังสือขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริงตามคำร้องเรียนและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้ตรวจการแผ่นดิน กรณีเรื่องร้องเรียนดังกล่าวหน่วยงานที่เกี่ยวข้องชี้แจงข้อเท็จจริง สรุปรได้ดังนี้

- ๑. สำนักงาน ป.ป.ส.
 - ๑.๑ หนังสือ สำนักงาน ป.ป.ส. ที่ ยธ ๑๑๑๘/๑๗๙๐ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ แจ้งว่า เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ นางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ได้รับมอบอำนาจจาก นายพยุทธิ เอี่ยมพราว มายื่นคำร้องขอรับทรัพย์สินของผู้ร้องคืน เนื่องจากศาลจังหวัดพระนครศรีอยุธยาพิพากษา

/ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม...

เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ยกคำร้องขอให้รับทรัพย์สินของนายพยุห ธิยมพราว ต่อมาคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้คืนทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดทั้ง ๓ รายการ และได้แจ้งมติคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ดังกล่าวให้ นางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ทราบเพื่อมาดำเนินการรับทรัพย์สิน และได้ทำหนังสือแจ้ง ธนาคารกสิกรไทย ถอนอายัดบัญชีธนาคาร จำนวน ๒ บัญชี เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๐ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๑ นางสาวจันทร์นภา จำเริญพร. ได้มาดำเนินการขอรับทรัพย์สิน และได้รับ ทรัพย์สินซึ่งเป็นทองรูปพรรณไปจำนวน ๔ รายการ ส่วนรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล ยี่ห้อฮิซุซุ หมายเลข ทะเบียน ณจ-๙๒๓๑ กรุงเทพมหานคร สำนักตรวจสอบทรัพย์สินคดียาเสพติดได้มีหนังสือถึงผู้บังคับการ ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี เพื่อขอให้ส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวที่เลขากิจการ ป.ป.ส. มีคำสั่งให้ใช้ประโยชน์ ในราชการคืน และเมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ได้นำรถยนต์คันดังกล่าวส่งมอบให้กับสำนักงาน ป.ป.ส. ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ สำนักงาน ป.ป.ส. ได้ส่งมอบรถยนต์คันดังกล่าวให้กับนางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ผู้รับมอบอำนาจจาก นายพยุห ธิยมพราว ผู้ต้องหา และผู้ร้องเรียนมีหนังสือร้องเรียนเพิ่มเติมว่า สำนักงาน ป.ป.ส. นำรถยนต์ของผู้ร้องที่ถูกยึดไว้ไปให้ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีใช้ในราชการ ทำให้รถยนต์คันดังกล่าวได้รับความเสียหาย และไม่มีอาการซ่อมแซมให้กลับอยู่สภาพเดิมก่อนคืนให้แก่ผู้ร้อง

๑.๒ หนังสือ สำนักงาน ป.ป.ส. ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๑๑๑๘ (คตส.)/๑๒๖๖๙ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๑ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า

(๑) กรณีชดเชยค่าเสื่อมสภาพที่ได้ส่งมอบรถยนต์ให้หน่วยงานไปใช้ในราชการ ประมาณ ๑๖๐,๐๐๐ กิโลเมตร นั้น ค่าเสื่อมสภาพของรถยนต์คันดังกล่าว สามารถขอค่าชดเชยได้ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ว่าด้วยการประเมินค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๗

(๒) กรณีอุปกรณ์ประกอบรถยนต์ถูกถอดออก นั้น จะต้องให้หน่วยงานที่นำ ทรัพย์สินดังกล่าวไปใช้ประโยชน์นำมาติดตั้งดั้งเดิม ตามระเบียบคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สิน ว่าด้วย การนำทรัพย์สินไปใช้ประโยชน์ของทางราชการ พ.ศ.๒๕๔๘ ข้อ ๑๗ หากไม่สามารถนำมาคืนได้จักต้องให้ ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่เกิดขึ้น

(๓) กรณีไม่ได้ต่อทะเบียนรถยนต์และประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ นั้น หน่วยงานที่นำทรัพย์สินไปใช้ประโยชน์จะต้องแจ้งสำนักงาน ป.ป.ส. เพื่อขอหนังสือดำเนินการต่อทะเบียน รถยนต์โดยยกเว้นภาษี ส่วนในกรณีรถยนต์คันดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ส. ไม่ได้รับหนังสือแจ้งจาก ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรีเพื่อดำเนินการต่อทะเบียนแต่อย่างใด ทั้งนี้ สำนักงาน ป.ป.ส. ได้มีหนังสือแจ้งให้ ผู้ร้องทราบด้วยแล้ว

๒. ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี มีหนังสือ ที่ รบ ๐๐๒๙.๑๑/๓๔๓ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ซึ่งแจ้งข้อเท็จจริงว่า รถยนต์คันดังกล่าวมีรอยบุบและรอยขีดข่วน และภายในรถยนต์เกิด

/ ความเสียหาย...

“ความล่าช้า คือความไม่เป็นธรรม”

ความเสียหาย เนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ของ ร้อยตำรวจเอก กมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ กับพวก ซึ่ง ร้อยตำรวจเอก กมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ ยินยอมขอรับผิดชอบกรณีรถที่มีรอยบุบและภายในรถยนต์เกิดความเสียหายตามภาพถ่ายที่ สำนักงาน ป.ป.ส. ส่งมา จึงขอให้ผู้ร้องนำรถยนต์คันดังกล่าวไปประเมินราคา ค่าเสียหาย และแจ้งรายละเอียดการซ่อมแซมให้ ร้อยตำรวจเอก กมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ ทราบ ก่อนที่จะดำเนินการซ่อมแซมต่อไป ส่วนกรณีการต่อทะเบียนรถยนต์นั้น ไม่สามารถที่จะดำเนินการต่อทะเบียนให้ได้ เนื่องจากรถยนต์คันดังกล่าวได้ถูกสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดยึดไว้เพื่อประกอบคดี

๓. สำนักมาตรฐานงานทะเบียนและภาษีรถ กรมการขนส่งทางบก มีหนังสือ ที่ คค ๐๔๐๗.๔/รท/๖๓๐๔ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ แจ้งว่า นายทะเบียนกรุงเทพมหานครตรวจสอบแล้ว รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล หมายเลขทะเบียน ณจ-๙๒๓๑ กรุงเทพมหานคร ผู้ถือกรรมสิทธิ์คือ นายพยุทธิ เอี่ยมพราว มีการชำระภาษีรถยนต์แล้ว เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๑ วันสิ้นอายุคือ วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒

กรณีเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ผู้ตรวจการแผ่นดินได้แจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย สำนักงาน ป.ป.ส. พันตำรวจตรี กมล เสี้ยจันทร์บริบูรณ์ ตำรวจภูธรจังหวัดราชบุรี ผู้บังคับการกองคดีอาญา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และนางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้อง มาร่วมประชุมหารือร่วมกัน เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ ณ ห้องประชุม ๑ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ผลการประชุมสรุปว่า ผู้ร้องแจ้งขอชดเชยค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพที่ได้ส่งมอบรถยนต์ให้หน่วยงานไปใช้ในราชการประมาณ ๑๖๐,๐๐๐ กิโลเมตร เป็นเงินจำนวน ๒๕๓,๘๐๐ บาท (สองแสนห้าหมื่นสามพันแปดร้อยบาทถ้วน) ที่ประชุมมีมติ ให้สำนักงาน ป.ป.ส. ไปพิจารณาดำเนินการเรื่องเงินชดเชยค่าเสื่อมสภาพ ค่าเสียหายที่ไม่ได้ประโยชน์จากรถยนต์ และค่าเสียหายต่าง ๆ ให้ผู้ร้อง ตามที่ผู้ร้องเสนอขอ โดยนางสาวจันทร์นภา จำเริญพร ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องยอมรับข้อเสนอดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ส. ได้ดำเนินการเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการตรวจสอบทรัพย์สินพิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ วันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมมีมติ เห็นชอบในการกำหนดค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพ เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๕๓,๘๐๐ บาท ตามที่ผู้ร้องร้องขอ และสำนักงาน ป.ป.ส. จะได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ร้องหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้ร้องมารับเงินชดเชยค่าเสียหายและค่าเสื่อมสภาพฯ ต่อไป

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินขอเรียนว่า ผู้ตรวจการแผ่นดินได้พิจารณาแล้วเห็นว่า เรื่องร้องเรียนดังกล่าว หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้แก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้ผู้ร้องเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ผู้ตรวจการแผ่นดินจึงวินิจฉัยยุติการพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าวตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ.๒๕๕๒ อย่างไรก็ตาม เพื่อมิให้เกิดปัญหา เช่นเดียวกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ผู้ตรวจการแผ่นดินจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน เสนอแนะให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาดำเนินการ ดังนี้

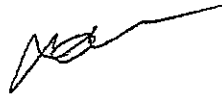
/ ๑. ขอให้สำนักงานตำรวจ...

๑. ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งหน่วยงานในสังกัด กำชับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทรัพย์สินของกลางทราบว่า หน่วยงานหรือบุคคลที่รับผิดชอบมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลบำรุงรักษาทรัพย์สินดังกล่าวให้อยู่ในสภาพเดิม และหากเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินต้องรีบดำเนินการตามระเบียบของทางราชการ ทำทรัพย์สินของกลางที่เสียหายให้กลับอยู่ในสภาพเดิมก่อนส่งมอบทรัพย์สินคืนแก่เจ้าของทรัพย์สิน หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อไป

๒. เนื่องจากทรัพย์สินของกลางที่หน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ นำไปใช้ประโยชน์ทางราชการไม่ใช่ทรัพย์สินของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ กรณีดังกล่าวทำให้หน่วยงานไม่สามารถเบิกจ่ายเงินงบประมาณของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อซ่อมแซมหรือบำรุงรักษาทรัพย์สินของกลางที่นำมาใช้ประโยชน์ทางราชการได้ ดังนั้น จึงขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาจัดสรรงบประมาณไว้เพื่อซ่อมแซมหรือบำรุงรักษาทรัพย์สินนั้นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ หากผลการพิจารณาเป็นประการใดโปรดแจ้งให้สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินทราบโดยเร็วต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ศรีราชา เจริญพานิช)

เลขาธิการสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน

สำนักสอบสวน ๕

โทร. ๐ ๒๒๙๙ ๐๔๙๔ , ๐๖๗๖ ต่อ ๔๙๔

โทรสาร ๐ ๒๒๙๙ ๓๖๔๓

www.ombudsman.go.th

“ความล่าช้า คือความไม่เป็นธรรม”

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๗๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๑๑๓๖

วันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๔

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการเก็บรักษาของกลาง

ผบ.ชน., ก., ภ.๑-๙, ศชต., ปส., สตม., กมค. และ จตร.(หน.จต.)

ด้วย ได้รับรายงานจาก จต.ตามหนังสือที่ ๐๐๑๓.๑๕/๑๔๘๙๖ ลง ๒๙ ธ.ค.๒๕๕๓ ว่าในการประชุมการประสานความร่วมมือและหาแนวทางในการบูรณาการปัญหาเรื่องร้องเรียนร่วมกันระหว่างสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน กับ จต. เมื่อ ๒๐ ธ.ค.๒๕๕๓ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ได้เสนอปัญหาการร้องเรียนการปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับเรื่องของกลางในคดีอาญาสูญหาย เพื่อให้ ดร.แก้ไขปัญหาดังกล่าว

ดร.พิจารณาแล้วเห็นว่า ในเรื่องการเก็บรักษาของกลาง ดร.ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๘ ข้อ ๔๑๘ ซึ่งกำหนดวิธีการเก็บรักษาของกลางโดยให้สารวัตร หรือผู้รักษาการแทนหรือหัวหน้าสถานีตำรวจเป็นผู้รับผิดชอบเก็บรักษาลูกกุญแจและหีบของกลาง อีกทั้งข้อ ๔๒๐ ได้กำหนดให้สารวัตรใหญ่และผู้กำกับการหรือผู้รักษาการแทนตรวจสมุดยึดทรัพย์และของกลางไม่น้อยกว่าเดือนละหนึ่งครั้งว่า พนักงานสอบสวนได้จัดการไปโดยถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ นอกจากนี้ ดร. ยังได้มีหนังสือที่ ๐๐๐๔.๖/๑๑๑๙๗ ลง ๙ ก.ย.๒๕๕๔ ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติในการเก็บรักษาของกลาง รวมถึงการจัดหาสถานที่เก็บรักษาของกลางไว้แล้ว ประกอบกับในปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ อาญา มาตรา ๘๕/๑ กำหนดให้เจ้าของหรือผู้มีสิทธิเรียกร้องขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้อาจยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวนเพื่อขอรับสิ่งของนั้นไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์โดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้ โดยมีกฎกระทรวงกำหนดวิธีการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ พ.ศ.๒๕๕๓ ซึ่ง ดร.ได้มีหนังสือที่ ๐๐๑๑.๒๕/๑๑๕๗ ลง ๕ พ.ย.๒๕๕๓ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการขอคืนสิ่งของที่เจ้าพนักงานยึดไว้ไปดูแลรักษาหรือใช้ประโยชน์ ในระหว่างการดำเนินคดี กำหนดแนวทางปฏิบัติไว้แล้ว หากผู้รับผิดชอบได้ดำเนินการตามแนวทางข้างต้นย่อมเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับของกลางสูญหายได้ ดังนั้นจึงให้กำชับพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ถือปฏิบัติตามระเบียบ และหนังสือสั่งการดังกล่าวโดยเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2511089

ที่ 0503.6/ 4140 วันที่ 4 เมษายน 2538

เรื่อง การดำเนินคดีตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469

เรียน ผู้ช่วย อ.ตร.หน.ภาค 1-9, ผบช.ก., น.

ด้วย อธิบดีกรมศุลกากร มีหนังสือที่ กค 0607/05854 ลง 13 มี.ค. 2538 แจ้งเรื่อง การดำเนินคดีตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้จับกุมมา ตร. เพื่อทราบ และเป็นแนวทางในการดำเนินคดีของ พงส. นั้น

ฉะนั้น เพื่อให้การดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 เป็นไปด้วยความถูกต้องและเรียบร้อย จึงขอส่งสำเนาหนังสือดังกล่าวมาเพื่อทราบและแจ้งให้ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องของทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(จำลอง เอี่ยมแจ้งพันธุ์)

ผู้ช่วย อ.ตร.ปรท.อ.ตร.

ที่ กค 0607/ 05854

กรมตำรวจ	16170
คดี	16 ส.ค. 2538
เวลา	11.0๙๖

473

กรมศุลกากร

ถนนสุนทรโกษา กท. 10110

13 มีนาคม 2538

กองคดีกรมตำรวจ

เลขที่ 00199

วันที่ 16 ส.ค. 2538

เรื่อง

เรื่อง การดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองหรือตำรวจเป็นผู้จับกุม

เรียน อธิบดีกรมตำรวจ

ด้วยปรากฏว่าในปัจจุบันพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้จับกุมผู้กระทำผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากรเป็นจำนวนมาก กรมศุลกากรซึ่งเป็นหน่วยงานที่ใช้กฎหมายดังกล่าวโดยตรง จึงขอประสานงานมายังกรมตำรวจ เพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วน รวดเร็วและเสร็จสิ้นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยขอแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินการกับของกลางและการดำเนินคดีดังนี้

1. ของกลางรวมทั้งยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำผิดที่ยึดไว้แล้วนั้น เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมจะต้องส่งมอบให้อยู่ในความรักษาของพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากร ซึ่งอาจจะนำส่งที่กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่อยู่ใกล้ที่สุดก็ได้ ตามมาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องมีหนังสือนำส่งของกลางดังกล่าวไปด้วย สำหรับของกลางที่นำส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรเพื่อเก็บรักษาแล้วนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ศุลกากรจะเป็นผู้ทำการตรวจสอบและประเมินราคาอากรตามมาตรา 13, 14 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 แล้วแจ้งผลการประเมินราคาและอากรให้เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมทราบ เพื่อประกอบการพิจารณาดำเนินคดีต่อไป

2. สำหรับความผิดและข้อหาที่จะดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 นั้น ส่วนใหญ่จะมีอยู่ 2 มาตรา คือ

2.1 มาตรา 27 เป็นกรณีที่ผู้ต้องหาเป็นผู้ลักลอบนำของกลางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักรด้วยตนเอง หรือมีส่วนเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการลักลอบนำของกลางเข้ามาในหรือออกไปนอกราชอาณาจักร

2.2 มาตรา 27 ทวิ เป็นกรณีที่ต้องห้ามมีของกลางไว้ในครอบครองโดยวิधिकาร
 ช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซ้ำ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งของอัน
 คนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด

ในการดำเนินคดีกับผู้ต้องหานั้น ย่อมขึ้นอยู่กับผลการสอบสวนของพนักงานสอบสวนว่า
 ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดในฐานใด

3. กรณีที่ผลการสอบสวนของพนักงานสอบสวนได้ความว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดตามข้อ
 กล่าวหา และผู้ต้องหามีความประสงค์จะขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศาลอากร อธิบดีกรมศาลอากร
 หรือคณะกรรมการเปรียบเทียบเทียบองค์การฟ้องร้องมีอำนาจที่จะพิจารณารับทำความตกลงระงับคดีได้ตาม
 มาตรา 102, 102 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศาลอากร พุทธศักราช 2469 แล้วแต่กรณี ตามหลัก
 เกณฑ์การระงับคดีที่กำหนดไว้ในประมวลระเบียบปฏิบัติศาลอากร พุทธศักราช 2530 ซึ่งคณะกรรมการ
 เปรียบเทียบฯ ได้พิจารณาเห็นชอบแล้ว

เมื่ออธิบดีกรมศาลอากรหรือคณะกรรมการเปรียบเทียบฯ มีคำสั่งให้ระงับคดีแล้ว ให้ถือว่า
 เป็นอันค้ำผู้กระทำความผิดนั้น ในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

สำหรับเอกสารที่ใช้ประกอบในการพิจารณาระงับคดีในชั้นศาลอากรได้แก่ บันทึกรายการตรวจ
 ค้นจับกุม, บันทึกคำให้การของผู้ต้องหาและคำร้องขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศาลอากรของผู้ต้องหา
 เป็นต้น

เว้นแต่คดีในลักษณะใดที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ระงับคดีในชั้นศาลอากร พนักงานสอบสวนจะ
 ต้องดำเนินคดีต่อไปเช่นเดียวกับข้อ 4

4. หากผู้ต้องหาให้การปฏิเสธหรือไม่ไต่สวนคำร้องขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศาลอากร
 ย่อมเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องสรุปสำนวนส่งพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป เมื่อผล
 ที่สุดของคดีปรากฏว่าพนักงานอัยการหรือศาลมีคำสั่งหรือคำพิพากษา เป็นประการใดแล้ว พนักงานสอบสวน
 จะต้องแจ้งผลคดีดังกล่าวพร้อมส่งสำเนาคำสั่งของพนักงานอัยการหรือสำเนาคำพิพากษาของศาลไปให้
 กรมศาลอากรหรือด่านศาลอากร ซึ่งได้รับของกลางในคดีนั้นไว้ในชั้นต้นทราบ เพื่อที่จะได้ดำเนินการกับของ
 กลางตามคำสั่งหรือคำพิพากษาดังกล่าวให้เสร็จสิ้นต่อไป ซึ่งในปัจจุบันนี้มีคดีเป็นจำนวนมาก ที่พนักงาน
 อัยการมีคำสั่งหรือศาลมีคำพิพากษาแล้ว พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งผลคดี หรือส่งคำสั่งหรือคำพิพากษา

ไปให้กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรทราบ กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่เก็บรักษาของกลางไว้จึงไม่อาจดำเนินการกับของกลางให้เสร็จสิ้นไปได้

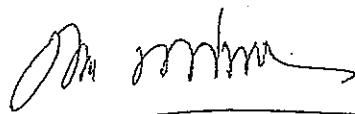
5. สำหรับกรณีที่ไม่ปรากฏตัวผู้ต้องหา หากไม่มีผู้ใดมาแสดงตัวเป็นเจ้าของหรือแสดงสิทธิใด ๆ ในการร้องขอคืนยานพาหนะที่ใช้ในการกระทำความผิดหรือของกลางอื่น ๆ ภายในระยะเวลา 60 วัน หรือ 30 วันนับแต่วันยึด ตามลำดับแล้วแต่กรณี ของกลางดังกล่าวจะตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องแจ้งให้กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรซึ่งรับของกลางไว้ทราบ เพื่อที่กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรซึ่งรับของกลางไว้จะได้ดำเนินการกับของกลางตามระเบียบต่อไป

6. สำหรับของกลางที่ตกเป็นของแผ่นดินและได้จำหน่ายแล้ว กรมศุลกากร หรือด่านศุลกากรจะแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมทราบ เจ้าหน้าที่ผู้จับกุมจะต้องยื่นคำร้องขอเบิกเงินสินบนและ/หรือรางวัลภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง มิฉะนั้นจะสิ้นสิทธิ์ในการขอรับเงินดังกล่าว และกรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรจะผลักเงินให้เป็นรายได้แผ่นดินตามระเบียบต่อไป

กรมศุลกากรหวังเป็นอย่างยิ่งว่ากรมตำรวจจะได้แจ้งข้อมูลดังกล่าวให้แก่พนักงานสอบสวนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคทราบ เพื่อเป็นแนวทางและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดีของพนักงานสอบสวนในความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ให้เสร็จสิ้นไปโดยรวดเร็วในโอกาสต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุกษิช พิษฐวานิช)

อธิบดีกรมศุลกากร

กองคดี

โทร. 2494065, 2494292

โทรสาร 2494207

บทที่ ๖

การเปรียบเทียบ

คดีอาญา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คร. โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖
ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ๐๐๗๓ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๒

เรื่อง คำสั่งการปฏิบัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีอาญา และการออกไปเสรีรับชำระเงินของ
พนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานตำรวจที่มีหน้าที่รับเงิน

จตช., รอง ผบ.ตร.หรือตำแหน่งเทียบเท่า
ผู้ช่วย ผบ.ตร.หรือตำแหน่งเทียบเท่า
ผบช.หรือตำแหน่งเทียบเท่า
ผบก.ในสังกัด สง.ผบ.ตร.

ด้วยในการประชุมของ อ.ก.ตร.อุทธรณ์ (ทำการแทน ก.ตร.) ครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๕ มี.ค.๒๕๕๒ ได้พิจารณาเรื่องข้าราชการตำรวจ อุทธรณ์คำสั่ง ฎกตทโยช ไล่ออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีทำหน้าที่เปรียบเทียบปรับแล้วเบียดบังเอาเงินค่าปรับไปเป็นประโยชน์ส่วนตนหรือผู้อื่น โดยวิธีเขียนตัวเลขและตัวอักษรจำนวนเงินค่าปรับลงในใบเสร็จรับเงินฉบับต้นขั้วมีจำนวนเงินน้อยกว่าจำนวนเงินค่าปรับตามใบเสร็จรับเงินต้นฉบับที่ออกให้ผู้ถูกจับที่ชำระเงินค่าปรับแล้วเบียดบังเอาเงินส่วนต่างไปเป็นประโยชน์ส่วนตน จึงมีมติตั้งข้อสังเกตให้ ตร. กำหนดมาตรการกำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปรับและการเขียนใบเสร็จรับเงิน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการ กระทำผิดในลักษณะดังกล่าวอันจะเป็นสาเหตุให้เกิดการเสียหายแก่ทางราชการ

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๕ ได้วางแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีอาญา ไว้อย่างละเอียดและรัดกุม โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนผู้ทำการเปรียบเทียบจะต้องเป็นผู้ออกไปเสรีรับเงินให้แก่ผู้ต้องหา และจะต้องบันทึกลงรายงานประจำวันเป็นรายคดีหรือรวมกันหลายๆ คดีก็ได้ โดยให้ปรากฏเลขคดีชื่อผู้ต้องหา ข้อหา จำนวนเงินที่เปรียบเทียบและอื่นๆ เช่นในคดีที่อาจมีการเรียกค่าเสียหายกัน และให้พนักงานสอบสวนเวรคดีอาญาเป็นผู้รับผิดชอบตรวจการลงเลขคดีเปรียบเทียบและรายการต่างๆ ในแบบพิมพ์การเปรียบเทียบ ตลอดจนใบเสร็จรับเงินให้ถูกต้อง ทั้งให้พนักงานสอบสวนเวรคดีอาญาแต่ละคน นำบันทึกการเปรียบเทียบคดีอาญาภายในเวรของตนเสนอสารวัตรใหญ่

(ปัจจุบัน ผกก., ...)

(ปัจจุบัน ผกก., สวญ., สว.) หากพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาในสถานีตำรวจ ได้ถือปฏิบัติตามระเบียบฯ โดยเคร่งครัดก็จะทำให้การทุจริตของเจ้าหน้าที่ในลักษณะนี้ไม่เกิดขึ้น และจะไม่เกิดความเสียหายต่อทางราชการ

ดังนั้น เพื่อให้การเปรียบเทียบของพนักงานสอบสวนและการรับชำระเงินของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับเงิน เป็นไปอย่างถูกต้อง และไม่ให้เกิดการเสียหายแก่ทางราชการและ ตร. ขึ้นอีก จึงกำหนดแนวทางดำเนินการของผู้เกี่ยวข้องไว้ดังต่อไปนี้

๑. ให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับเงินทำการตรวจสอบความถูกต้องรายละเอียดของรายการและจำนวนเงินที่ปรากฏในใบเสร็จรับเงินทั้งต้นฉบับและสำเนา ก่อนลงชื่อในใบเสร็จรับเงินทุกครั้ง

๒. ให้พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับเงินทำการตรวจสอบและส่งเงินให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเมื่อพ้นหน้าที่เวรสอบสวนผลัดนั้นหรือวันนั้นๆ

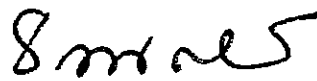
๓. ให้ผู้บังคับบัญชาระดับ รอง ผกก.สส. และ ผกก.หรือ หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงาน ตรวจสอบบันทึกการเปรียบเทียบ และ/หรือเอกสารการส่งเงินของพนักงานสอบสวนหรือของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับเงินแล้วแต่กรณี

๔. สถานีตำรวจใดที่มีปริมาณการเปรียบเทียบจำนวนมากให้หัวหน้าสถานีตำรวจจัดให้มีพนักงานสอบสวนเวรเปรียบเทียบ เพื่อบริการประชาชนในห้วงเวลากลางวัน ตั้งแต่ ๐๖.๐๐ น. - ๑๘.๐๐ น. ตามความจำเป็นและความเหมาะสมของแต่ละสถานี

๕. ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการกวาดขันพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่รับเงิน และผู้เกี่ยวข้องถือปฏิบัติเกี่ยวกับการเปรียบเทียบคดีอาญาและการรับเงินอย่างเคร่งครัดตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๕ การเปรียบเทียบคดีอาญาและหนังสือสั่งการฉบับนี้ หากมีกรณีการกระทำผิดเกิดขึ้นให้พิจารณาโทษผู้กระทำผิดและผู้บังคับบัญชาที่รับผิดชอบตามสมควรแก่กรณีต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.รรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๖/ว ๑๐๐

วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าพนักงานจราจรและเจ้าพนักงานตำรวจบนทางพิเศษและทางหลวง

เรียน จตช., รอง ผบ.ตร. หรือตำแหน่งเทียบเท่า

รอง จตช., ผู้ช่วย ผบ.ตร. หรือตำแหน่งเทียบเท่า

เพื่อโปรดทราบ

ผบ.ชน., ก., ก.๑-๙, ศชต. และ จตร. (หน.จต.)

ตามหนังสือ ตร.ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๖/ว ๙๘ ลง ๑๐ ต.ค. ๒๕๕๔ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติของเจ้าพนักงานจราจรและเจ้าพนักงานตำรวจบนทางพิเศษและทางหลวง ตามประกาศ ตร. เรื่อง การกำหนดหน่วยงานและเขตอำนาจการรับผิดชอบหรือเขตพื้นที่การปกครองของส่วนราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ.๒๕๕๔ โดยกำหนดให้ กก.๘ บก.ทล. รับผิดชอบควบคุมดูแล จัดการจราจร สอบสวนและเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายจราจรทางบกและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวกับการจราจรในทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ และทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ยกเว้นทางพิเศษ ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ บนถนนยกระดับซึ่งต่อจากวงแหวนตะวันออก (ตามแนวถนนวงแหวนใต้ (บางพลี-สุขสวัสดิ์) ถึงกิโลเมตรที่ ๒๒ สะพานกาญจนาภิเษก) ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งเป็นทางพิเศษที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ไม่ใช่ทางหลวงพิเศษ ตามประกาศ ตร. ดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น

เนื่องจากการปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวมีปัญหาข้อขัดข้องบางประการเกี่ยวกับการควบคุม ดูแล จัดการจราจรและการสอบสวนคดีในทางหลวงพิเศษ ทางหลวง และทางพิเศษ ดังนั้น เพื่อให้การควบคุม ดูแล จัดการจราจรบนทางยกระดับตามแนวพระราชดำริฯ ทางหลวงพิเศษ ทางหลวงและทางพิเศษ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และเกิดความสะดวกแก่ประชาชนมากที่สุด จึงให้ยกเลิกหนังสือ ตร. ดังกล่าว และให้ถือปฏิบัติ ดังนี้

๑. ทางยกระดับตามแนวพระราชดำริฯ และทางพิเศษที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ บก.จร. รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบก และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๒. ทางพิเศษที่พาดผ่านพื้นที่จังหวัดใดให้สถานีตำรวจท้องที่นั้นๆ รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบก และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๓. ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ และทางหลวงหมายเลข ๗ ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ แขวง/เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ถึงกิโลเมตรที่ ๑๒๔+๕๐๖ ตำบลนาเกลือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งบรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓ รวมทางแยกไปบรรจบทางหลวงหมายเลข ๓๔ (บางวัว) ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ ถึงกิโลเมตรที่ ๔ + ๔๐๐ ตำบลบางวัว อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา และทางแยกเข้าท่าเรือแหลมฉบัง ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ ถึงกิโลเมตรที่ ๘+๐๙๑ ตำบลทุ่งสุขลา อำเภอสรรพยา จังหวัดชลบุรี รวมทั้งทางแยกเข้าชลบุรี กิโลเมตรที่ ๐ ถึงกิโลเมตรที่ ๓+๗๒๘ (ทางแยกต่างระดับคีรี) ตำบลหนองข่างคอก อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ให้ กก.๘ บก.ทล.

/รับผิดชอบ...

รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบก และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๔. ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ถนนวงแหวนรอบนอกกรุงเทพมหานคร ให้ดำเนินการ ดังนี้

๔.๑ ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ตามแนวถนนวงแหวนตะวันออก (บางปะอิน-บางพลี) ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ ตำบลพะยอม อำเภอลำลูกเกด จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ถึงกิโลเมตรที่ ๖๓ ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ให้ กก.๘ บก.ทล. รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบก และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๔.๒ ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ตามแนวถนนวงแหวนตะวันตก (บางขุนเทียน-บางบัวทอง-บางปะอิน) ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๑๓+๗๐๐ ถึงกิโลเมตรที่ ๘๒+๘๕๕ ตำบลเชียงรากน้อย อำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งบรรจบกับทางหลวงหมายเลข ๑ ให้ กก.๘ บก.ทล. รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๔.๓ ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ตามแนวถนนยกระดับ (สุขสวัสดิ์-บางขุนเทียน) ตั้งแต่กิโลเมตรที่ ๐ (เชิงสะพานกาญจนาภิเษก) ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ถึงกิโลเมตร ที่ ๑๓+๗๐๐ แขวง/เขต บางบอน กรุงเทพมหานคร ซึ่งบรรจบกับทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ตามแนวถนนวงแหวนตะวันตก (บางขุนเทียน-บางบัวทอง-บางปะอิน) ให้ บก.จร. รับผิดชอบการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบกและเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก หากไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ ให้สอบสวนคดีนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้น

๕. ทางคู่ขนานของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ ทางหลวงหมายเลข ๗ และทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ และทางหลวงหมายเลข ๙ ทั้งขาออกและขาเข้าในบางตอนมิใช่เป็นทางคู่ขนานของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ ทางหลวงหมายเลข ๗ ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ และทางหลวงหมายเลข ๙ คือ

๕.๑ ทางคู่ขนานขาออกของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ ทางหลวงหมายเลข ๗ เป็นทางหลวงหมายเลข ๓๗๐๑ คือ ทางคู่ขนานฝั่งขาออกด้านซ้ายทาง ตั้งแต่ ถนนศรีนครินทร์-ถนนสุขุมวิท

๕.๒ ทางคู่ขนานขาเข้าของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๗ ทางหลวงหมายเลข ๗ เป็นทางหลวงหมายเลข ๓๗๐๒ คือ ทางคู่ขนานฝั่งขาเข้าด้านขวาทาง ตั้งแต่ ถนนสุขุมวิท-ถนนศรีนครินทร์

๕.๓ ทางคู่ขนานขาออกของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ทางหลวงหมายเลข ๙ เป็นทางหลวงหมายเลข ๓๙๐๑ คือ ทางคู่ขนานฝั่งขาออกด้านซ้ายทาง ตั้งแต่ บางแค-บางบัวทอง

๕.๔ ทางคู่ขนานขาเข้าของทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ ทางหลวงหมายเลข ๙ เป็นทางหลวงหมายเลข ๓๙๐๒ คือ ทางคู่ขนานฝั่งขาเข้าด้านขวาทาง ตั้งแต่ บางบัวทอง-บางแค

ดังนั้น ทางคู่ขนานตามข้อ ๕.๑-๕.๔ ทั้ง ๔ เส้นทาง จึงไม่อยู่ในเขตพื้นที่ปกครองและเขตอำนาจสอบสวนของ กก.๘ บก.ทล. จึงให้สถานีตำรวจท้องที่รับผิดชอบดำเนินการควบคุม ดูแล จัดการจราจร รวมทั้งมีอำนาจสอบสวนคดีจราจรทางบก และเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก

๖. ทางหลวงอื่นๆ นอกจากทางหลวงที่กล่าวในข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๕ ให้สถานีตำรวจท้องที่หรือสถานีตำรวจทางหลวง มีอำนาจสอบสวนเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก

/ภายในเขต...

ภายในเขตอำนาจได้ทุกกรณี หากผู้กระทำผิดไม่ยินยอมเปรียบเทียบปรับก็ให้สถานีตำรวจท้องที่ หรือ สถานีตำรวจทางหลวงมีอำนาจสอบสวนนั้นต่อไปจนเสร็จสิ้นแล้วแต่กรณี ส่วนการสอบสวนคดีจราจรทางบก ให้อยู่ในอำนาจการสอบสวนของสถานีตำรวจภูธรท้องที่เท่านั้น

อำนาจหน้าที่การเปรียบเทียบปรับทั้งของสถานีตำรวจท้องที่ หรือสถานีตำรวจทางหลวง ให้คำนึงถึงการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนในการเลือกสถานที่ชำระค่าปรับเป็นสำคัญ

๗. การสอบสวนคดีอาญาทั่วไปและการสอบสวนชั้นสูตรพลิกศพ ให้พนักงานสอบสวนท้องที่เป็น ผู้รับผิดชอบการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

๘. กรณีมีปัญหาการจราจรที่เป็นเหตุจำเป็นเร่งด่วนในพื้นที่รับผิดชอบของ บก.ทล. ถ้าเจ้าหน้าที่ ตำรวจท้องที่พบเหตุดังกล่าวก่อน ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ดำเนินการจัดการจราจรในเบื้องต้น เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน แล้วรีบแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ บก.ทล. โดยเร็วเพื่อให้รับผิดชอบต่อไป

๙. คดีจราจรทางบก หมายถึง คดีที่กล่าวหาว่าผู้ใดขับรถ (ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก) ในทาง (ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก) โดยประมาท (ตามประมวลกฎหมายอาญา) เป็นเหตุให้ทรัพย์สินผู้อื่น ได้รับความเสียหาย และ/หรือผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และ/หรืออันตรายสาหัส และ/หรือถึงแก่ความตาย ซึ่งเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓ (๔), ๑๕๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๐๐ และมาตรา ๒๔๑

๑๐. การเปรียบเทียบปรับคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก ได้แก่ การเปรียบเทียบปรับ คดีความผิดตามกฎหมายจราจรทางบก กฎหมายขนส่ง กฎหมายรถยนต์

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

๖๐๓ อังสนานนท์

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 4197

วันที่ 14 กันยายน 2550

เรื่อง กรมบัญชีกลางตอบข้อหารือเงินค่าปรับตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ผบช.น., ภ.1-9 , ก., สตม., ปล., สนว., สทส., ตชด., กมส. และ จต.

ด้วย ตร. มีหนังสือ ที่ ตช 0031.212/6710 ลง 12 ธ.ค.2549 หารือกรมบัญชีกลางเกี่ยวกับเงินค่าปรับที่ศาลสั่งปรับผู้กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ว่ามีสิทธิขอรับเงินค่าปรับเพื่อไปใช้จ่ายเป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามข้อบังคับกระทรวงการคลังว่าด้วยการหักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง พ.ศ.2546 และที่แก้ไขเพิ่มเติมได้หรือไม่เนื่องจากตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 74 วรรคหก บัญญัติว่า "ค่าปรับที่เบียบเทียบตามพระราชบัญญัตินี้ให้ตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่นโดยไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน"

กรมบัญชีกลาง ได้มีหนังสือ ที่ กค 0409.3/18711 ลง 25 ก.ค.50 ตอบข้อหารือของ ตร. ว่าได้นำเสนอกระทรวงการคลังพิจารณาแล้วให้ความเห็นว่า เมื่อ พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มิได้บัญญัติให้เงินค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลให้ตกเป็นขององค์การปกครองท้องถิ่นดังเช่น ค่าปรับตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำการเปรียบเทียบที่ให้ตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่นตามมาตรา 74 วรรคหก ดังนั้น สำนักงานศาลยุติธรรมสามารถหักเงินค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ส่งให้แก่ส่วนราชการเจ้าของเงินรายได้ซึ่งได้ดำเนินการตามกฎหมายอันได้มาซึ่งเงินค่าปรับดังกล่าว เพื่อนำไปใช้จ่ายเป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามนัยข้อบังคับกระทรวงการคลังว่าด้วยการหักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง พ.ศ. 2546 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทราบเพื่อดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง

พล.ต.อ.

(พิชรวาท วงษ์สุวรรณ)

รอง ผบ.ตร. / พรท.ผบ.ตร.

3003

ปี 1 ส.ก. 2550

143

482

ที่ กค 0409.3/18711

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กทม. 10498

15 กรกฎาคม 2550

เลขรับ 1116
วันที่ 1 ส.ก. 2550
เวลา 10:00

เรื่อง ตอบข้อหารือเงินค่าปรับตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ที่ได้รับชำระตามคำพิพากษา
เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ดช 0031:212/6710 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2549

ตามที่ข้อหารือว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีสิทธิขอรับเงินค่าปรับที่ศาลสั่งปรับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 เพื่อไปใช้จ่ายเป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามข้อบังคับกระทรวงการคลังว่าด้วยการหักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง พ.ศ. 2546 และที่แก้ไขเพิ่มเติม หรือไม่ เนื่องจากมาตรา 74 วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า "ค่าปรับที่เปรียบเทียบตามพระราชบัญญัตินี้ให้ตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น โดยไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน" ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชีกลางได้นำเสนอกระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว เห็นว่า เมื่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 มีได้บัญญัติให้เงินค่าปรับตามคำพิพากษาของศาลตกเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และกระทรวงการคลังได้กำหนดข้อบังคับกระทรวงการคลังว่าด้วยการหักเงินค่าปรับก่อนนำส่งคลัง พ.ศ. 2546 และที่แก้ไขเพิ่มเติม อนุญาตให้สำนักงานศาลยุติธรรมหักเงินค่าปรับตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารส่งให้แก่ส่วนราชการเจ้าของเงินรายได้ ดังนั้น กรณีที่หรือ ส่วนราชการเจ้าของเงินรายได้ซึ่งได้ดำเนินการตามกฎหมายอันได้มาซึ่งเงินค่าปรับดังกล่าว ก็มีสิทธิขอรับเงินค่าปรับไว้เพื่อนำไปใช้จ่ายเป็นเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามนัยข้อบังคับกระทรวงการคลังข้างต้นได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางอรอนงค์ มณีฉายกุล)

ที่ปรึกษากฎหมายและระบบการบัญชี
บัญชีการแทน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระบบการบัญชี

โทร. 0 2273 9062

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร ๐๒๒๐๕ ๓๔๗๒
ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ๑๕๘ วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๕

เรื่อง การเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการขับรถโดยประมาท เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ

ผบชน.น., ก.๑ - ๙, ศชต., ก., สตส., กมค. และ จต.(ทน.จตร.)

ด้วย สตส.รายงานผลการตรวจสอบตามแผนการตรวจสอบประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๓ และ พ.ศ.๒๕๕๔ ซึ่งได้ดำเนินการตรวจสอบด้านการเงิน การบัญชี การพัสดุ และการปฏิบัติตามกฎหมาย พบว่าการปฏิบัติงานของหน่วยรับตรวจไม่เป็นไปตามระเบียบเกี่ยวกับเงินรายได้แผ่นดินและเงินส่วนแบ่งค่าปรับตามกฎหมาย กล่าวคือ ในคดีกระทำความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓(๔),๑๕๗ และ ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ อันเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ซึ่งตาม ป.อาญา มาตรา ๙๐ บัญญัติให้ใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด กรณีดังกล่าวความผิดตาม ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดแต่พนักงานสอบสวนได้ทำการเปรียบเทียบปรับตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓(๔),๑๕๗ โดยไม่เปรียบเทียบปรับตาม ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ หรือเปรียบเทียบปรับตาม ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ แต่บันทึกการเปรียบเทียบคดีไว้ในสมุดบันทึกและสำนวนคดีเปรียบเทียบประเภทคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก จึงทำให้อัตราการแบ่งเงินเพื่อนำส่งเงินรายได้แผ่นดินและเงินกองทุนเพื่อการสืบสวนและสอบสวนคดีอาญาน้อยกว่าที่ควรจะเป็น

ตร.พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีการกระทำอันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทกฎหมายบัญญัติให้ใช้บทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่ผู้กระทำความผิด ตาม ป.อาญา มาตรา ๙๐ จึงให้พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบปรับผู้กระทำความผิดฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจตาม ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และบันทึกการเปรียบเทียบคดีไว้ในสมุดบันทึกและสำนวนคดีเปรียบเทียบประเภทคดีอาญาทั่วไป แต่ให้ระบุไว้ในบันทึกการเปรียบเทียบว่าทางสอบสวนปรากฏว่าผู้ต้องหามีความผิดตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓(๔),๑๕๗ และ ป.อาญา มาตรา ๓๙๐ ประกอบ ป.อาญา มาตรา ๙๐ สำหรับการส่งเงินค่าเปรียบเทียบให้ปฏิบัติตามระเบียบว่าด้วยการนี้โดยเฉพาะ ทั้งนี้ให้กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนโดยเคร่งครัด หากพบว่ามีกรณีบกพร่องให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

๒๐๓ อังสนานนท์

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 10765

วันที่ 10 ตุลาคม 2546

เรื่อง แนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการดำเนินคดีกับเจ้าของรถที่อนุญาต
หรือยินยอมให้ผู้ไม่มีใบอนุญาตขับขี่นำรถไปแข่งในทางโดยไม่ได้รับอนุญาต

ผบช.ก., น., ภ.1-9, และ จต.

ผบก.สบส.

ตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มาตรา 64 ได้กำหนดลงโทษผู้ขับขี่รถ
ที่ไม่ได้รับอนุญาตขับรถ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท
หรือทั้งจำทั้งปรับ และมาตรา 56 ได้ห้ามมิให้เจ้าของรถหรือคนขับรถยินยอมให้ผู้ซึ่งไม่มี
ใบอนุญาตขับรถ หรือที่มีใบอนุญาตขับรถประเภทอื่นที่ใช้แทนกันไม่ได้เข้าขับรถของตนหรือรถ
ที่ตนเป็นคนขับหากฝ่าฝืนจะต้องรับโทษตาม มาตรา 60 ซึ่งระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท
ปรากฏว่าในการสอบสวนคดีอาญาความผิดฐานแข่งรถในทางโดยไม่ได้รับอนุญาต พนักงาน
สอบสวนไม่ได้ดำเนินคดีกับเจ้าของรถที่ยินยอมให้ผู้ซึ่งไม่มีใบอนุญาตขับขี่ ขับขี่รถนั้น ๆ โดย
พนักงานสอบสวน มักจะทำการสอบสวนคดีจราจร เมื่อพบว่าผู้ต้องหาไม่มีใบอนุญาตขับขี่รถ
ก็จะทำการเปรียบเทียบปรับแล้วยุติคดี ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ครบถ้วนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในกรณีดังกล่าวถูกต้องครบถ้วน
และสัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุอันตรายเกี่ยวกับการ
จราจร จึงกำหนดให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้ละเอียดรอบคอบหากพบว่า
ผู้กระทำความผิดในคดีจราจรมันไม่มีใบอนุญาตขับขี่รถให้ทำการสอบสวนและดำเนินการตามกฎหมาย
กับเจ้าของรถที่ยินยอมให้ผู้ไม่มีใบอนุญาตขับขี่ ขับขี่รถนั้นด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบและถือปฏิบัติ
โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท.

(ปิยะ เฉียมไชยศรี)

รท.รอง ผบ.ตร. พรท. ผบ.ตร.

บทที่ 7

การคัดกรอง ฝากขัง

การอายัดตัวผู้ต้องหา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. ๒๕๒๙๕๔๘

ที่ ๐๖๑๐ / ๑๕๑๙๖

วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๒๗

เรื่อง กำชับพนักงานสอบสวนให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อเร่งรัดการพิจารณาคดี

ผบช.ก., ผบช.น., ผบช.ภ.๑ - ๔, ผบก.ตม และ ผบก.ตภ.

เนื่องด้วยกระทรวงยุติธรรมได้จัดให้มีการสัมมนาเรื่อง “ การเร่งรัดการพิจารณาคดี ” ขึ้น โดยมีผู้แทนจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเข้าร่วมสัมมนาและกรมตำรวจได้ส่งผู้แทนเข้าร่วมสัมมนาในครั้งนี้ด้วย ผลการสัมมนาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกรมตำรวจ เป็นเรื่องที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในการส่งหมายให้พยาน การไปเบิกความ การไม่มาเป็นพยานศาล การฝากขัง และการไม่เอาใจใส่ในการสอบสวนเมื่อมีการสั่งปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว ซึ่งปัญหาต่างๆ ดังกล่าวเป็นสาเหตุที่ทำให้คดีล่าช้า กรมตำรวจจึงขอกำชับพนักงานสอบสวนให้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อเร่งรัดการพิจารณาคดีดังต่อไปนี้

๑. การส่งหมายให้พยาน เมื่อพนักงานอัยการส่งหมายของศาลให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการส่งหมายนั้นทันที กรณีที่พนักงานสอบสวนสั่งให้ตำรวจเป็นผู้นำส่ง ให้พนักงานสอบสวนติดตามผลว่าส่งให้ผู้รับได้หรือไม่ประการใด หากมีเหตุขัดข้องให้รีบรายงานเหตุขัดข้องให้พนักงานอัยการทราบ และให้พนักงานสอบสวนติดตามเร่งรัดผลการส่งหมายแล้วแจ้งให้พนักงานอัยการทราบโดยเร็วก่อนวันนัดของศาล

๒. การไปเบิกความของพนักงานสอบสวน กรณีเมื่อศาลเลื่อนคดี หากวันที่ศาลนัดตรงกับวันที่พนักงานสอบสวนติดราชการ ซึ่งไม่สามารถจะไปศาลได้ หากศาลไม่ถามพนักงานสอบสวนให้พนักงานสอบสวนรายงานให้ศาลทราบในขณะนั้น เพื่อมิให้ต้องมีการเลื่อนคดีเพราะเหตุจากพนักงานสอบสวนและขอให้พนักงานสอบสวนเล็งเห็นความสำคัญของการไปศาลด้วย หากมีความจำเป็นไม่สามารถจะไปศาลในวันนัดได้ ให้รีบแจ้งเหตุให้ศาลทราบทันที โดยอาจแจ้งทางโทรศัพท์หรือแจ้งที่ศูนย์หน้าบัลลังก์

๓. การฝากขังผู้ต้องหาต่อศาลและการปล่อยชั่วคราว ซึ่งเป็นเหตุให้คดีล่าช้า เพราะพนักงานสอบสวนขอฝากขังผู้ต้องหาต่อศาลเต็มกำหนดระยะเวลา ๔๘ วันหรือ ๘๔ วันโดยไม่คำนึงว่ามีความจำเป็นหรือไม่ และเมื่อมีการอนุญาตให้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราวก็ไม่รีบทำการสอบสวน

เมื่อมีการถอนประกันทำให้ต้องมาขอฝากขังต่อศาลทำให้คดีล่าช้า จึงให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติในการฝากขังต่อศาลเต็มกำหนดระยะเวลาดังกล่าวเมื่อมีเหตุจำเป็นจริง ๆ และกรณีอนุญาตให้ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราวแล้ว ให้พนักงานสอบสวนรีบเร่งทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

๔. กรณีที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีเรื่องใดย้ายไปดำรงตำแหน่งประจำที่อื่น เมื่อมีการมอบสำนวนคดีให้พนักงานสอบสวนคนใหม่ดำเนินการแทน ให้พนักงานสอบสวนคนใหม่สนใจและเอาใจใส่ในคดีที่ตนได้รับมอบมา และดำเนินการให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว หากมีการสืบสวนหาตัวคนร้ายก็ให้ดำเนินการต่อไป

๕. กรณีที่เรือนจำย้ายผู้ต้องขังและขอความร่วมมือ เพื่อขอกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจจาก สน. หรือ สภ. ไต ให้สารวัตรใหญ่ หรือสารวัตร หรือผู้รักษาราชการแทน หรือผู้ปฏิบัติราชการแทนพิจารณาให้ความร่วมมือโดยส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจไปช่วยทุกครั้ง

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัด

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. สุทัศน์ สุขุมวาท

(สุทัศน์ สุขุมวาท)

รอง อ.ตร.ปฏิบัติราชการแทน อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ

โทร. ๒๕๑๑๐๘๘

ที่ ๐๖๐๓.๓ / ๙๓๖๖

วันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๑

เรื่อง ให้กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบ

ผบช.ก., น. ,ภ.๑ - ๔ และหน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.ที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา

ในการสัมมนาเกี่ยวกับการประสานงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งกระทรวงยุติธรรม และสภาพนายความได้ร่วมกันจัดขึ้น ณ สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ ระหว่างวันที่ ๒๓ - ๒๕ กันยายน ๒๕๓๐ เพื่อหาข้อยุติในปัญหาต่าง ๆ ร่วมกันนั้น ปรากฏว่ามีประเด็นปัญหาหลายเรื่องที่มีระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือแจ้งความของ ตร. หรือ มท. ให้ถือปฏิบัติอยู่แล้ว แต่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนบางคนไม่ถือปฏิบัติ

ฉะนั้น จึงให้สั่งกำชับพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดอย่าให้เกิดข้อบกพร่องขึ้นอีก ดังนี้

๑. ให้ประสานทำความเข้าใจกับพยานและปฏิบัติตามหนังสือ มท. ที่ ๑๒๓๔๓/๒๕๓๑ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๓๑ นำส่งโดยแจ้งความ ตร.ที่ ๘๑/๒๕๓๑ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ในกรณีพนักงานอัยการขอให้ศาลออกหมายนัดพยานมาเบิกความในวันเดียวกันมากเกินไปจนไม่สามารถสืบพยานได้ทุกปาก ทำให้พยานเสียเวลา

๒. การฟ้องคดีสำคัญที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยให้การรับสารภาพควรทำโดยรวดเร็ว และสืบพยานทันทีในวันเดียวกัน แต่การฟ้องด่วนดังกล่าวการสอบสวนปากคำพยานและการดำเนินการต่างๆ มักจะกระทำโดยไม่ละเอียดรอบคอบ ทำให้เกิดข้อบกพร่องและผิดพลาดในเชิงคดีหากผู้ต้องหาให้การปฏิเสธในชั้นศาล จึงให้พนักงานสอบสวนพึงระมัดระวังและถือปฏิบัติในเรื่องนี้ ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๘ บทที่ ๕ ข้อ ๒๔๔ โดยเคร่งครัดและให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

๓. ให้พนักงานสอบสวนรีบทำการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการโดยเร็ว โดยให้ถือปฏิบัติตามคำสั่ง มท.ที่ ๒๐๓/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๐๐ และบันทึก ตร.ที่ ๐๕๐๓ (ส) / ๑๘๖๒๑ ลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๒๑ โดยเคร่งครัด และให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นควบคุมดูแลอย่าให้เกิดการล่าช้าต่อไป

๔. การอาศัยตัวผู้ต้องขังยังเรือนจำ ให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการแจ้งอาศัยโดยถือปฏิบัติตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๖ บทที่ ๑๓ และหากผู้ต้องหาให้การรับสารภาพว่า ได้กระทำความผิดในคดีอื่น ๆ อีกและต่างท้องที่ ให้พนักงานสอบสวนที่ผู้ต้องหาถูกจับครั้งแรกรีบดำเนินการแจ้งให้พนักงานสอบสวนในคดีอื่น ๆ ทำการอาศัยตัวผู้ต้องหาโดยด่วน ทั้งนี้โดยให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

๕. เกี่ยวกับหมายจับของศาล เมื่อสถานีตำรวจใดได้รับหมายจับของศาล ให้รีบดำเนินการตามหมายจับให้ได้ผล

๖. เพื่อมิให้ศาลต้องปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ พนักงานสอบสวนอย่ายื่นคำร้อง คำขอ หรือคำขอฝากขังเมื่อใกล้หมดเวลาราชการ

๗. การจับผู้ต้องหาภายในบริเวณศาล พบว่าในท้องที่บางแห่งเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการจับกุมผู้ต้องหาในบริเวณศาลโดยปิดล้อมบริเวณศาลไว้และไม่แจ้งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลให้ทราบล่วงหน้า ซึ่งเป็นการไม่สมควร ฉะนั้นในการดำเนินการครั้งต่อไปจึงให้ประสานงานกับทางศาลก่อน

๘. ปราบกฏม็กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่รับแจ้งความที่ทนายความที่ได้รับมอบอำนาจมาแจ้งแทนผู้เสียหาย ไม่จับกุมผู้กระทำความผิด ไม่แจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา ไม่ให้ผู้ต้องหาพบทนายความ ควบคุมผู้ต้องหาไว้เกินความจำเป็นและไม่อนุญาตให้คัดสำเนาประจำวัน ทั้งที่ ตร. ได้มีระเบียบเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอยู่แล้ว จึงให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามระเบียบโดยเคร่งครัดและให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นควบคุมดูแลการปฏิบัติอย่างใกล้ชิด

๙. ให้พนักงานสอบสวนรีบทำการสอบสวนและสรุปสำนวนการสอบสวนเร็ว และสำหรับกรณีผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราวนั้น ตร. เคยมีบันทึกที่ ๐๖๐๓.๓/๒๒๒๒ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ กำชับให้เร่งรัดดำเนินการสอบสวนไปแล้ว จึงให้ถือปฏิบัติตามบันทึกดังกล่าวโดยเคร่งครัด

๑๐. เรื่องการขอดูสำนวนการสอบสวนนั้น ตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๒๙ บทที่ ๑ ข้อ ๑ (๒) วรรคสอง ให้รักษาสำนวนการสอบสวนไว้เป็นความลับอย่างยิ่ง แต่ในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนมักไม่เอาใจใส่ระมัดระวังรักษาสำนวนการสอบสวนไว้เป็นความลับ ซึ่งอาจทำให้เป็นผลเสียต่อรูปคดี หากทางฝ่ายผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ทราบพยานหลักฐานสำคัญในคดี จึงให้พนักงานสอบสวนพึงระมัดระวังรักษาสำนวนการสอบสวนไว้เป็นความลับตามระเบียบดังกล่าวโดยเคร่งครัด และให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

๑๑. ให้การขอประกันตัวผู้ต้องหาปรากฏเสมอว่าพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจในการลงนามอนุมัติไม่อยู่หรือไม่ว่าง ทำให้เกิดความล่าช้าในการขอประกันตัว ทั้งเรื่องนี้ได้มีประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๗ บทที่ ๑ ข้อ ๑๘๒ และหนังสือ ตร. ที่ ๐๖๑๑/๒๕๒๖ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๖ กำชับและซักซ้อมความเข้าใจไว้แล้ว จึงให้พนักงานสอบสวนและผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตปล่อยชั่วคราวถือปฏิบัติตามระเบียบและหนังสือ ตร. ดังกล่าวโดยเคร่งครัด

๑๒. ให้พนักงานสอบสวนและผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตปล่อยชั่วคราวรับพิจารณาคำร้องขอปล่อยชั่วคราวนอกเวลาปฏิบัติราชการหรือในวันหยุดราชการตามที่ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๓/ บทที่ ๑ ข้อ ๑๘๒ และหนังสือ ตร.ที่ ๐๖๑๑/ ๒๕๒๖๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๒๖ ได้กำชับและซักซ้อมความเข้าใจไว้แล้วโดยเคร่งครัด

๑๓. คำร้องขอฝากขังของพนักงานสอบสวน ให้แจ้งรายละเอียดของสภาพการกระทำผิดข้อหาและพฤติการณ์แห่งคดีเพื่อให้ศาลใช้ดุลพินิจในการสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวได้ ทั้งนี้โดยให้ถือปฏิบัติตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๕๐๓ (ท) / ๑๐๓ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๒๖ และให้พนักงานสอบสวนแจ้งในคำร้องขอฝากขังว่าจะคัดค้านการประกันหรือไม่ด้วย

(ลงชื่อ) พลตำรวจโท แสวง ชีระสวัสดิ์

(แสวง ชีระสวัสดิ์)

รอง อ.ตร.(ปป.) พรท.อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 9610

วันที่ 16 กันยายน 2546

เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา

ผบช.น., ก., ภ. 1-9, ปส., สตม., ส. และ จตร.

ผบก.สบส.

ด้วยปรากฏว่า การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา ในปัจจุบันมีปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากการอายัดตัวผู้ต้องหาที่ผ่านมา พนักงานสอบสวน ปฏิบัติตามมาตรา 136 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ เป็นกรณีที่ พนักงานสอบสวนจัดการให้จับหรือควบคุมผู้ต้องหาหรือบุคคลใด ซึ่งระหว่างการสอบสวน ปรากฏว่าเป็นผู้กระทำความผิด บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) มีความเห็นว่า กรณีตามมาตรา 136 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังกล่าว ไม่ถือเป็นเหตุ จำเป็นอย่างอื่นตามที่มิมีกฎหมายบัญญัติให้เจ้าพนักงานมีอำนาจจับได้โดยไม่มีหมายตาม มาตรา 237 วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยเจ้าพนักงานจะต้องขอ หมายจับจากศาลเสียก่อน

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหาเป็นไปโดยถูกต้องตาม กฎหมาย จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติดังนี้

1. กรณีพนักงานสอบสวนจำเป็นต้องได้ตัวผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่นไว้ เพื่อสอบสวนดำเนินคดีในอีกคดีหนึ่ง ให้พนักงานสอบสวนรีบมีหนังสือแจ้งไปยังสถานที่คุม ขัง ผู้ต้องหา เช่น เรือนจำ สถานีตำรวจ หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่คุมขังผู้ต้องหาว่าผู้ต้องหา ดังกล่าวเป็นบุคคลที่พนักงานสอบสวนต้องการได้ตัวไว้เพื่อสอบสวนดำเนินคดี ทั้งนี้เพื่อเป็น ข้อมูลเบื้องต้นสำหรับสถานที่คุมขัง อันจะเป็นประโยชน์ในการคุมขังผู้ต้องหา การพิจารณา ปลดปล่อยชั่วคราวหรือคัดค้านการปล่อยชั่วคราว

/2. ให้พนักงาน...

- 2 -

2. ให้พนักงานสอบสวนที่ต้องการได้ตัวผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่น รับผิดชอบการขอให้ศาลออกหมายจับ หลังจากศาลออกหมายจับแล้วให้รีบมีหนังสือ ขอลายัดตัวผู้ต้องหาพร้อมกับส่งสำเนาหมายจับไปยังสถานที่คุมขังผู้ต้องหาโดยเร็ว

3. ในกรณีที่ศาลไม่ออกหมายจับผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่นไม่ว่าด้วยเหตุ ใด ๆ พนักงานสอบสวนไม่สามารถมีหนังสือขอลายัดตัวผู้ต้องหาได้ หากผู้ต้องหาได้รับการ ปลดปล่อยจากสถานที่คุมขัง และพนักงานสอบสวนยังมีความจำเป็นต้องได้ตัวผู้ต้องหา ดังกล่าวไว้เพื่อสอบสวนดำเนินคดี ให้พนักงานสอบสวนออกหมายเรียกผู้ต้องหา หากผู้ต้องหาไม่มา ตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควรก็ดี ได้หนีไปก็ดี จึงร้องขอต่อศาลให้ ออกหมายจับต่อไป

4. ให้พนักงานสอบสวนรับผิดชอบดำเนินคดีกับผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดี อื่นให้แล้วเสร็จโดยไม่ต้องรอให้พ้นโทษในคดีเดิมก่อน และส่งสำนวนให้พนักงานอัยการโดยเร็ว การส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่น ให้ถือปฏิบัติ ตามหนังสือที่ 0004.6/10615 ลง 27 ส.ค.2545 การส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขัง อยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่น ให้ถือปฏิบัติตามหนังสือที่ 0004.6/6167 ลง 20 พ.ค.2545

5. ในระหว่างที่ผู้ต้องหาอายุัดถูกคุมขังอยู่ เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องขังผู้ต้องหาอายุัดไว้ระหว่างการสอบสวนในคดีที่ขออายุัด เช่น ในคดีความผิด ต่อสวนตัว เมื่อได้ถอนคำร้องทุกข์หรือยอมความกันโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือคดีเลิกกัน ตามมาตรา 37 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานสอบสวนรีบมี หนังสือขอลอนการอายุัดตัวผู้ต้องหาดังกล่าว ไปยังสถานที่ที่ขออายุัดไว้โดยด่วนที่สุด

6. ในกรณีที่การสอบสวนเสร็จสิ้นและมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาอายุัด หลังจากส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานสอบสวนหมั่นติดตามผล การสั่งคดีของพนักงานอัยการ จนกระทั่งพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ถูกอายุัดต่อศาล

/และเรือนจำ...

- 3 -

และเรือนจำได้รับหมายนัดพิจารณาของศาลนั้นแล้ว หรือพนักงานอัยการมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาอาัยัดแล้ว ให้พนักงานสอบสวนรีบมีหนังสือขอถอนอาัยัดผู้ต้องหาดังกล่าวไปยังสถานที่ที่ขออาัยัดไว้โดยด่วนที่สุด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(วุฒฒมิชัย / ศรีรัตนวุฒฒมิ)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผน.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ 06707

วันที่ 10 พฤศจิกายน ๒๕๕๒

เรื่อง ข้อปฏิบัติในการนำผู้ป่วยเข้ารับการตรวจที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

ผบช.น., ภ.๑ - ๕, ศชต. ก., ปส. และ สตม.

ด้วย สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต มีหนังสือที่ สร ๐๘๐๘.๕๐๑/๔๕๕๕ ลง ๒๐ ต.ค.๒๕๕๒ แจ้งว่า สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ได้ดำเนินการปรับปรุงวิธีปฏิบัติขั้นตอนในการนำผู้ป่วยเข้ารับการตรวจที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการทำงานในปัจจุบัน โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติในกรณีนำตัวผู้ป่วยเข้ารับการตรวจที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ดังนี้

๑. ต้องมีหนังสือส่งตัวที่ระบุชื่อหน่วยงานนำส่ง ชื่อ - สกุล ผู้ป่วย/ผู้ถูกส่งตรวจ คดีหมายเลขคดีคำ/แดง (กรณีมีคดีผู้ป่วย/ผู้ถูกส่งตรวจ เป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย) เอกสารประกันตัว (กรณีมีประกันตัว) (ตามตัวอย่างหนังสือส่งตัว)

๒. ต้องมีหนังสืออายัดตัวที่สถานีตำรวจในพื้นที่ตั้งของโรงพยาบาลคือ สถานีตำรวจศาลาแดง (กรณีไม่มีประกันตัว) โดยให้ทำหนังสือ ๓ ฉบับ ฉบับที่ ๑ ให้สถานีตำรวจศาลาแดง ฉบับที่ ๒ ให้ทางสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์เก็บเข้าแฟ้มผู้ป่วย ฉบับที่ ๓ ให้หน่วยงานนำส่ง (ตามตัวอย่างหนังสืออายัดตัว)

๓. บัตรประชาชนหรือสำเนาบัตรประชาชนผู้ป่วย / ผู้ถูกส่งตรวจเพื่อตรวจสอบความเป็นบุคคล สิทธิการรักษาและหลักฐานในการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลจากสถานพยาบาลต้นสังกัด

๔. กรณีที่ส่งตรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔ ตามพระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๓๕ (ในกรณีมีคดี) ให้ส่งพฤติกรรมการดำเนินมาพร้อมหนังสือส่งตัว

๕. การให้บริการเครือข่ายด้านนิติจิตเวช ทั้งที่เป็นหน่วยงานในสังกัดกรมสุขภาพจิตและโรงพยาบาลประจำจังหวัด มีดังนี้

๕.๑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราชนครินทร์ โรงพยาบาลจิตเวชนครพนมราชนครินทร์ และโรงพยาบาลจิตเวชเลยราชนครินทร์

๕.๒ ภาคตะวันออก ได้แก่ โรงพยาบาลจิตเวชสระแก้วราชนครินทร์

๕.๓ ภาคใต้...

ที่ สธ ๐๘๐๘.๙๐๑ / ๔๔๔๕

สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ กรมสุขภาพจิต
๒๓ หมู่ ๘ แขวงทวีวัฒนา เขตทวีวัฒนา
กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐

๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ชี้แจงข้อปฏิบัติในการนำผู้ป่วยเข้ารับการตรวจที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ที่ สธ ๐๘๐๘/๑๕๖๔ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๐

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ข้อปฏิบัติเมื่อส่งผู้ป่วยมารับการรักษา จำนวน ๑ ฉบับ
- ๒. ตัวอย่างหนังสือส่งตัว จำนวน ๑ ฉบับ
- ๓. ตัวอย่างหนังสืออายัดตัว จำนวน ๑ ฉบับ
- ๔. แผนที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จำนวน ๑ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึงสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ได้มีหนังสือแจ้งทางสำนักงานตำรวจแห่งชาติถึงขั้นตอนการส่งผู้ต้องหาป่วยที่มีอาการทางจิตเข้ารับการตรวจวินิจฉัยที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์นั้น ปัจจุบันทางสถาบันฯ ได้มีการดำเนินการปรับปรุงวิธีปฏิบัติใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับการทำงานในปัจจุบัน จึงขอยกเลิกแนวทางการปฏิบัติตามหนังสือเลขที่ดังกล่าว

ในการนี้ เพื่อให้การปฏิบัติในการดูแลผู้ป่วยเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ทางสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จึงขอแจ้งแนวทางในการปฏิบัติเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการนำผู้ป่วยมารับการตรวจวินิจฉัย/ตรวจรักษาแบบผู้ป่วยในที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ใหม่ รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วยหรือสามารถ Download เอกสารทั้งหมดได้ที่ www.galyainstitute.com

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย จะเป็นพระคุณ

ขอแสดงความนับถือ

(นายศิริศักดิ์ ชิตติฉัตรนรินทร์)

ผู้อำนวยการสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

กลุ่มพัฒนาความเป็นเลิศเฉพาะทางด้านนิติจิตเวช

โทร. ๐ ๒๘๘๙ ๙๐๖๖-๗ ต่อ ๑๕๒๑

โทรสาร ๐ ๒๘๔๑ ๔๑๙๓

ข้อปฏิบัติเมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการส่งผู้ป่วยเข้ารับการรักษาตรวจวินิจฉัย/
ตรวจรักษาแบบผู้ป่วยในที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

๑. ต้องมีหนังสือส่งตัวที่ระบุชื่อหน่วยงานนำส่ง ชื่อ-สกุลผู้ป่วย/ผู้ถูกส่งตรวจ คดีหมายเลขคดีดำ/แดง (กรณีมีคดีผู้ป่วย/ผู้ถูกส่งตรวจ เป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย) เอกสารประกันตัว (กรณีมีประกันตัว) (ตามเอกสารตัวอย่างหนังสือส่งตัว)
๒. ต้องมีหนังสืออายัดตัวที่สถานีตำรวจในพื้นที่ตั้งของโรงพยาบาลคือ สถานีตำรวจ ศาลาแดง (กรณีไม่มีประกันตัว) โดยให้ทำหนังสือมา ๓ ฉบับ ฉบับที่ ๑ ให้สถานี ตำรวจศาลาแดง ฉบับที่ ๒ ให้ทางสถาบันฯ เก็บเข้าแฟ้มผู้ป่วย ฉบับที่ ๓ ให้ หน่วยงานนำส่ง (ตามเอกสารตัวอย่างหนังสืออายัดตัว)
๓. บัตรประชาชนหรือสำเนาบัตรประชาชนผู้ป่วย/ผู้ถูกส่งตรวจเพื่อตรวจสอบ ความเป็นบุคคล สิทธิการรักษาและหลักฐานในการเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลจาก สถานพยาบาลต้นสังกัด
๔. กรณีที่ส่งตรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๔, ตาม พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ. ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๕ (ในกรณีมีคดี) ให้ส่งพฤติกรรมการ คดีแนบมาพร้อมหนังสือประกันตัว
๕. การให้บริการเครือข่ายด้านนิติจิตเวช ทั้งที่เป็นหน่วยงานในสังกัดกรม สุขภาพจิตและโรงพยาบาลประจำจังหวัด
 - ๕.๑ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ โรงพยาบาลพระศรีมหาโพธิ์ โรงพยาบาลจิตเวชขอนแก่นราชนครินทร์ โรงพยาบาลจิตเวชนครราชสีมาราช นครินทร์ โรงพยาบาลจิตเวชนครพนมราชนครินทร์ และโรงพยาบาลจิตเวชเลยราช นครินทร์
 - ๕.๒ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ โรงพยาบาลจิตเวชสระแก้วราชนครินทร์
 - ๕.๓ ภาคใต้ ได้แก่ โรงพยาบาลจิตเวชสงขลาราชนครินทร์ และโรงพยาบาล สวนสราญรมย์

๕.๓ ภาคเหนือ ได้แก่ โรงพยาบาลสวนปรุง โรงพยาบาลจิตเวชนครสวรรค์
ราชนครินทร์

๕.๔ ภาคกลาง ได้แก่ สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ สถาบันจิตเวชศาสตร์
สมเด็จพระเจ้าพระยา และโรงพยาบาลศรีธัญญา

๕.๕ โรงพยาบาลประจำจังหวัดทุกแห่งในทุกภาค

หมายเหตุ ในกรณีส่งผู้ป่วยมาตรวจรักษาอย่างเดียว ไม่ต้องการผลการ
ตรวจวินิจฉัยประกอบการดำเนินคดี ไม่ต้องมีหนังสืออายัดตัว

ตัวอย่างหนังสือส่งตัวสำหรับสถานีตำรวจ

ที่ (รหัสหน่วยงาน)/

ชื่อหน่วยงานนำส่ง

ที่อยู่ - รหัสไปรษณีย์

วัน.....เดือน.....ปี.....

เรื่อง ส่งผู้ป่วย/ผู้ต้องหามาตรวจวินิจฉัย

เรียน ผู้อำนวยการสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

สิ่งที่ส่งมาด้วย จำนวน.....ฉบับ (ถ้ามี)

ด้วยสถานีตำรวจ.....มีความประสงค์ขอส่งตัว
 ผู้ป่วย/ ผู้ต้องหา (ชื่อ-นามสกุล).....อายุ.....ปี
 ที่อยู่ผู้ป่วย/ ผู้ต้องหา.....ผู้ต้องหาในคดีอาญาหมายเลขดำ/
 แดงที่..... ความผิดฐาน.....(และรายละเอียด
 การก่อคดีพอสังเขป) ไปตรวจอาการทางจิตที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ พร้อมขอให้แพทย์
 รายงานผลการตรวจให้ทราบด้วย ความแจ้งตามสำเนาหนังสือฯ ที่แนบมาพร้อมนี้

(ชื่อหน่วยงานนำส่ง).....จึงได้มอบหมายให้เจ้าหน้าที่
 ควบคุมตัวผู้ป่วย/ผู้ต้องหา (ชื่อ-นามสกุล).....มาเข้ารับ
 การตรวจวินิจฉัยที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ในวันที่.....พ ร อ ม กั บ
 พุทธิดารณ์แห่งคดี ผลการตรวจวินิจฉัยเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้ทราบด้วย เพื่อจะได้
 ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(หัวหน้าหน่วยงาน)

ตำแหน่ง

ชื่อหน่วยงานนำส่ง

เบอร์โทรศัพท์

โทรสาร

ที่ (รหัสหน่วยงาน)/

ชื่อหน่วยงานนำส่ง
ที่อยู่ - รหัสไปรษณีย์

วัน.....เดือน.....ปี.....

เรื่อง ขอลายมัดตัวผู้ป่วย/ผู้ต้องหา/ผู้ต้องขัง/จำเลย

เรียน ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลศาลาแดง

สิ่งที่ส่งมาด้วย จำนวน.....ฉบับ (ถ้ามี).

ด้วย (ชื่อหน่วยงานนำส่ง).....ได้ส่งตัว (ชื่อผู้ป่วย/
ผู้ต้องหา/ผู้ต้องขัง/จำเลย) อายุ.....ปี ที่อยู่ (ผู้ป่วย/
ผู้ต้องหา/ผู้ต้องขัง/จำเลย).....ผู้ต้องหา/จำเลยในคดีอาญา
หมายเลขดำ/แดงที่..... ความผิดฐาน.....
(และรายละเอียดการก่อคดีพอสังเขป) มาทำการตรวจวินิจฉัยที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์แล้ว
ในวันที่.....เวลา.....น. นั้น

ดังนั้น (ชื่อหน่วยงานนำส่ง).....จึงมอบหมายให้
เจ้าหน้าที่ฯ ควบคุมตัว (ชื่อผู้ป่วย/ผู้ต้องหา/ผู้ต้องขัง/จำเลย).....
ไปเข้ารับการตรวจวินิจฉัยที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ ในวันที่.....
จึงแจ้งมายังท่านเพื่อขอลายมัดตัวไว้ต่อสถานีตำรวจนครบาลศาลาแดงตามระเบียบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(หัวหน้าหน่วยงานนำส่ง)

ตำแหน่ง

ชื่อหน่วยงานนำส่ง
เบอร์โทรศัพท์
โทรสาร

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร. โทร. 0 2205 3463 โทรสาร 0 2251 2662
 ที่ 0011.233/ 01284 วันที่ ๑๕ มีนาคม 2553
 เรื่อง คำขอรับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา

ผบช.น., ก., สตม., ปส., ภ.1-9 และ ศชต.

ด้วยสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหนังสือ ค่วนที่สคด ที่ ผพ 12/ 80 ลง 26 ก.พ. 2553 แจ้งผลการวินิจฉัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย กรณี นักโทษเด็ดขาดชายสุรชัย วงศ์ประดิษฐ์ ผู้ร้อง ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนว่าพนักงานสอบสวนขออายัดตัวผู้ร้องโดยที่ศาลไม่ได้ออกหมายจับ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักเกณฑ์หรือแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา ตามหนังสือ ดร. ที่ 0004.6/ 9610 ลง 16 ก.ย. 2546 ซึ่งกำหนดให้พนักงานสอบสวนที่ต้องการได้ตัวผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่นรีบดำเนินการขอให้ศาลออกหมายจับ และหลังจากศาลออกหมายจับแล้วให้รีบมีหนังสือขออายัดตัวผู้ต้องหา สำหรับกรณีที่ศาลไม่ออกหมายจับผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่นไม่ว่าด้วยเหตุใด ๆ พนักงานสอบสวนไม่สามารถมีหนังสือขออายัดตัวผู้ต้องหา จึงเสนอแนะให้ ดร. ชักซ้อมทำความเข้าใจในเรื่องแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา

ดร. พิจารณาแล้ว เห็นว่าเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติในการขออายัดตัวผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่น จึงให้ท่านกำชับพนักงานสอบสวนในสังกัด ให้ถือปฏิบัติตามหนังสือ ดร. ที่ 0004.6/ 9610 ลง 16 ก.ย. 2546 อย่างเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อพิจารณาดำเนินการ

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. พรท.ผบ.ตร.

รอง ผบช.๑ พรท.ผบช.กมค.

พล.ต.ต. 18 มี.ค. 2553

รอง ผบก.๑ พรท.ผบก.คค.

พ.ต.อ. 17 มี.ค. 2553

ผกก.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค. 15 มี.ค. 2553

รอง ผกก.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค. พ.ต.ท.หญิง 15 มี.ค. 2553

สว.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค.

พ.ต.ท.หญิง 15 มี.ค. 2553

ที่ คช 0011.233/ 01285

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ถนนพระราม 1 เขตปทุมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

๐๕ มีนาคม 2553

เรื่อง หนังสือร้องเรียนของนักโทษเด็ดขาดชายสุรชัย วงศ์ประดิษฐ์

เรียน เลขาธิการสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน

อ้างถึง หนังสือสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ที่ ผพ 12/ 80 ลงวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2553

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ได้พิจารณาข้อเท็จจริงและ
ข้อกฎหมาย กรณี นักโทษเด็ดขาดชายสุรชัย วงศ์ประดิษฐ์ ผู้ร้อง ได้ยื่นหนังสือร้องเรียนว่าพนักงาน
สอบสวนขออายัดตัวผู้ร้องโดยที่ศาลไม่ได้ออกหมายจับ ซึ่งเป็นการขัดต่อหลักเกณฑ์หรือแนวทาง
การปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา พร้อมเสนอแนะให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติซักซ้อม
ทำความเข้าใจในเรื่องแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา โดยให้ถือปฏิบัติตามหลัก
ปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา ตามหนังสือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 0004.6/ 9610 ลงวันที่
16 กันยายน 2546 อย่างเคร่งครัดต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงได้กำชับให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามหนังสือ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 0004.6/ 9610 ลง 16 กันยายน 2546 อย่างเคร่งครัด ในการขออายัดตัว
ผู้ต้องหาซึ่งถูกคุมขังในคดีอื่นตามที่แนะนำแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจโท

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

รอง ผบช.๙ พรท.ผบช.กมค.

พล.ต.ต. ๗ มี.ค. 2553

รอง ผบก.๙ พรท.ผบก.คค.

พ.ต.อ. ๗ มี.ค. 2553

ผกก.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค.๖๗

พ.ต.อ.หญิง ๗ มี.ค. 2553

รอง ผกก.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค. พ.ต.ท.หญิง

๗ มี.ค. 2553

สว.กลุ่มงานตรวจสอบสำนวน 2 คค. พ.ต.ท.หญิง

๗ มี.ค. 2553

กองคดีอาญา สำนักงานกฎหมายและคดี
โทร. 0 2205 3483
โทรสาร 0 2251 2662

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๗๘๒๘

วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๓

เรื่อง คำขับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา

ผบช.น., ภ. ๑-๕, ศชต., ก., ปส., สตม., กมค., และ จต.

ตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๖๑๐ ลง ๑๖ ก.ย. ๒๕๕๖ กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหาไว้แล้วนั้น ต่อมา ตร. ได้รับแจ้งจากสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินว่า ได้รับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหาต่อเรือนจำหรือทัณฑสถานของพนักงานสอบสวน แล้วไม่ดำเนินคดีให้เสร็จสิ้น เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาที่ถูกอายัดตัวได้รับความเสียหาย สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินจึงได้จัดประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาว่า พนักงานสอบสวนควรดำเนินคดีอย่างรวดเร็วและควรจัดทำฐานข้อมูลกลางอย่างเป็นระบบเพื่อให้สะดวกต่อการตรวจสอบและป้องกันการหลงลืมหรือความล่าช้าในการดำเนินคดี

ตร. พิจารณาแล้ว เห็นว่า เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหาเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกอายัดตัว จึงให้ปฏิบัติดังนี้

๑. ให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๔.๖/๕๖๑๐ ลง ๑๖ ก.ย. ๒๕๕๖ เรื่องแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา โดยเคร่งครัด

๒. ให้สถานีตำรวจหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญาทุกแห่ง จัดทำสมุดคุมคดีที่มีการอายัดตัวผู้ต้องหาไว้ประจำที่สถานีตำรวจหรือหน่วยงาน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตรวจสอบได้โดยสะดวกตลอดเวลา และให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้บังคับการตรวจสอบผลการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนทุกระยะ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๗๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๙๗๗๗

วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๔

เรื่อง การอายัดตัวผู้ต้องหาต่อเรือนจำหรือทัณฑสถาน

ผบช.น., ภ. ๑ - ๙, ศชต., ก., ปส., และ สตม.

ตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๓๘๒๘ ลง ๑๒ ต.ค. ๒๕๕๓ กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการอายัดตัวผู้ต้องหา ต่อเรือนจำหรือทัณฑสถาน เพื่อแก้ไขปัญหาข้อร้องเรียนที่สืบเนื่องจากการอายัดตัวผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน นั้น

เนื่องจากสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ผผ ๑๒/๘๒ ลง ๑ ก.พ.๒๕๕๔ แจ้งว่าได้รับมอบหมายจากผู้ตรวจการแผ่นดิน ขอความร่วมมือ ตร.ในการแก้ไขปัญหาเรื่องร้องเรียนที่สืบเนื่องจากการอายัดตัวผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวนความว่า จากการติดตามการแก้ไขปัญหาดังกล่าวพบข้อเท็จจริงว่า ยังคงมีพนักงานสอบสวนหลายแห่งส่งหนังสือขออายัดตัวผู้ต้องหา(ผู้ต้องขัง) ต่อเรือนจำหรือทัณฑสถาน โดยไม่มีสำเนาหมายจับไปด้วย ซึ่งเป็น การปฏิบัติไม่ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง และเห็นว่า การอายัดตัวผู้ต้องหา (ผู้ต้องขัง)ที่ไม่เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบ มีผลให้ไม่สามารถอายัดตัวผู้ต้องหา(ผู้ต้องขัง)ได้ และส่งผลกระทบต่อการทำงานของกรมราชทัณฑ์ ในการให้ประโยชน์บางประการแก่ผู้ต้องขัง เช่น การลดวันต้องโทษ ซึ่งเรือนจำหรือทัณฑสถาน ที่จะปล่อยตัวผู้ต้องขัง ต้องมีหนังสือสอบถามไปยังผู้ขออายัดว่ายังต้องการตัวผู้ต้องขังดังกล่าวอยู่หรือไม่ หากไม่ได้รับคำตอบก็จะไม่ปล่อยตัวผู้ต้องขังลดวันต้องโทษ จนกว่าจะครบกำหนดพ้นโทษ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันและแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของประชาชนด้วยความรวดเร็ว และมีให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการอำนวยความสะดวกกรรม สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินได้ขอความร่วมมือจากกรมราชทัณฑ์ ในการแจ้งให้เรือนจำหรือทัณฑสถานต่างๆ ได้ดำเนินการตรวจสอบหลักฐานการขออายัดตัวผู้ต้องขังของพนักงานสอบสวน ที่มีอยู่ทุกรายหากพบว่า การอายัดตัวรายใดไม่มีสำเนาหมายจับ ให้ประสานไปยังสถานีตำรวจหรือกองบังคับการตำรวจที่เกี่ยวข้อง เพื่อดำเนินการแก้ไขให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบโดยเร่งด่วนแล้ว และขอให้ ตร.กำชับพนักงานสอบสวน รวมทั้งผู้บังคับบัญชาเพื่อเร่งรัดดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอีกทางหนึ่ง

/ดังนั้น...

ดังนั้น เพื่อให้การแก้ไขและป้องกันปัญหาที่สืบเนื่องจากการอายัดผู้ต้องหา
ของพนักงานสอบสวนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกฎหมาย จึงให้กำชับพนักงาน
สอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ให้ถือปฏิบัติในการอายัดตัวผู้ต้องหา(ผู้ต้องขัง)
จะต้องมีสำเนาหมายจับแนบไปด้วยทุกครั้ง และให้ความร่วมมือในการตรวจสอบหลักฐาน
การอายัดตัวผู้ต้องหา(ผู้ต้องขัง) ที่เรือนจำหรือทัณฑสถาน ขอให้ตรวจสอบทุกรายพร้อมกับ
ดำเนินการส่งหลักฐานการอายัดที่ถูกต้องตามที่หน่วยงานดังกล่าวขอความร่วมมือ ทั้งนี้ให้
ดำเนินการโดยเร่งด่วนด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/ 6167

วันที่ ๑๐ พฤษภาคม 2545

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขต
อำนาจศาลอื่น

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส (สผปม.) 0018/ว 145 ลง 30 ก.ย. 2541 กำหนดให้พนักงานอัยการรับสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรส่งฟ้องแต่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่นต่อเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด^๑ในคดีที่ถูกคุมขังนั้นแล้ว หรือเมื่อพนักงานสอบสวนดำเนินการให้ผู้ต้องหา^๒มาอยู่ในเขตอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะฟ้องได้แล้วเท่านั้น (รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบ) ซึ่งต่อมาปรากฏว่าคณะกรรมการประสานงานกระบวนการยุติธรรมมีมติในการประชุมครั้งที่ 1/2545 เมื่อ 23 ม.ค. 2545 กำหนดแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ ตามป.วิ.อาญา มาตรา 142 วรรคสาม กรณีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่น ศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุด^๑ในคดีที่ถูกคุมขังและคดีใกล้ชิดอายุความ^๒ให้มี^๓การประสานงานกันระหว่างตำรวจและพนักงานอัยการ เพื่อขอต่อศาลให้โอนตัวผู้ต้องหาไปยังศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี

ดังนั้น เพื่อให้การส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่นและศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุด^๑ในคดีที่ถูกคุมขังให้พนักงานอัยการ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยสอดคล้องกับมติคณะกรรมการดังกล่าวและสัมฤทธิ์ผล สามารถนำตัวผู้ต้องหา^๒มาฟ้องลงโทษได้ จึงให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนปฏิบัติดังนี้

1. ในกรณีคดีใกล้ชิดอายุความ ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนประสานกับพนักงานอัยการ เพื่อขอต่อศาลให้โอนตัวผู้ต้องหาไปยังศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดี
2. ในคดีอื่น ๆ นอกจากกรณีตาม 1 ให้พนักงานสอบสวนรีบสอบสวน และสรุปสำนวนเสนอผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งคดีตามระเบียบ เพื่อพิจารณาและมีความเห็นทางคดี

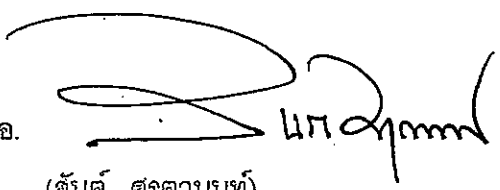
ในกรณีที่เสนอ....

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรตั้งฟ้องให้เก็บสำนวนไว้ที่ทำการของพนักงานสอบสวน โดยให้อยู่ในความรับผิดชอบของหัวหน้าพนักงานสอบสวน เมื่อมีการแต่งตั้งโยกย้ายให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนส่งมอบสำนวนเช่นเดียวกับการส่งมอบสำนวนที่อยู่ระหว่างการสอบสวน และให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนติดตามผลคดี เมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ให้ขอคัดสำเนาคำพิพากษาถึงที่สุดประกอบสำนวน แล้วส่งสำนวนให้พนักงานอัยการต่อไป หรือถ้าต่อมากาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแต่คดีใกล้จะขาดอายุความให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนรีบดำเนินการตาม 1 ต่อไป

e

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบเพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป หากเกิดความบกพร่องหรือเสียหายแก่ทางราชการขึ้น หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนต้องรับผิดชอบทางวินัยตามควรแก่กรณี

พล.ต.อ.

(สันต์ สุตตานนท์)

ผบ.ตร.

e

ที่ อส(สฝปม.) 0018/ว 145

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าพลับเมย กรุงเทพฯ 10200

30 กันยายน 2541

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน

เรียน รองอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขาธิการอัยการ
สูงสุด อัยการจังหวัด และผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา

- อ้างถึง 1. หนังสือกรมอัยการ ที่ มท 1203/ว 86 ลงวันที่ 28 ตุลาคม 2529
- 2. หนังสือกรมอัยการ ที่ มท 1203/ว 28 ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2533

ด้วยในการดำเนินคดีกับผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่นเกิดปัญหาในทางปฏิบัติกับพนักงานอัยการตลอดมา ซึ่งกรมอัยการเคยมีหนังสือเวียนที่อ้างถึง 1. ให้พนักงานอัยการมีหนังสือแจ้งขอให้เรือนจำส่งตัวผู้ต้องหาหรือผู้ที่ถูกคุมขังไปเพื่อฟ้องศาล แต่ทางปฏิบัติกรมราชทัณฑ์ไม่สามารถส่งตัวได้ เพราะติดขัดเรื่องงบประมาณและปัญหาความปลอดภัยในการย้ายผู้ต้องขัง ต่อมากรมอัยการได้มีหนังสือเวียนที่อ้างถึง 2. กำหนดว่าในกรณีผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำบางขวางหรือเรือนจำอื่นในเขตกรุงเทพมหานคร ให้พนักงานอัยการแห่งท้องที่ที่ความผิดเกิดในเขต ส่งสำนวนการสอบสวนไปกรมอัยการ เพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังต่อศาลอาญา หากผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในเรือนจำอื่นนอกจากนี้ ให้พนักงานอัยการแห่งท้องที่ความผิดเกิดในเขต ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังอยู่ เพื่อยื่นฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 22 (1) ทางปฏิบัติพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องตามระเบียบนี้ แต่ศาลอาญาใช้ดุลพินิจไม่ประทับฟ้องโดยให้ไปยื่นฟ้องยังศาลที่ความผิดเกิดในเขต โดยอ้างว่า ถ้าฟ้องยังศาลที่ความผิดเกิดในเขต จะเป็นการสะดวกยิ่งกว่ายื่นฟ้องที่ศาลอาญา (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14/2537)

ดังนั้น แม้จะได้วางหลักเกณฑ์ในการดำเนินคดีประเภทนี้ไว้ แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการดำเนินคดีได้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2535 ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 กำหนดให้เรือนจำหรือทัณฑสถานเป็นภูมิลำเนาของผู้ถูกจำคุกตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุด ทำให้สามารถแก้ไขปัญหาไปได้เฉพาะกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ต้องหาที่ถูกขังอยู่ในเรือนจำในเขตอำนาจของศาลอื่นที่คดียังไม่ถึงที่สุด ก็ยังเป็นปัญหาว่าจะดำเนินคดีที่ศาลใด เพราะประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 มิได้บัญญัติไว้

7 สำนักงานอัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจาก พนักงานอัยการยอมรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนโดยไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 และมาตรา 142 จึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขระเบียบเกี่ยวกับการรับสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 และมาตรา 142 วรรคสาม โดยให้ยกเลิกหนังสือเวียนที่อ้างถึงทั้งสองฉบับ และชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน โดยให้ถือปฏิบัติเสียใหม่ ดังนี้

สำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตามมาตรา 141 หมายถึง สำนวนที่ยังเรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ไม่มีผู้ต้องหาปรากฏต่อพนักงานสอบสวน ดังนั้น คดีประเภทนี้ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงเพียงทำความเห็นควรส่งฟ้องหรือควรส่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมสำนวนให้พนักงานอัยการ เช่นนี้ พนักงานอัยการรับสำนวนได้

แต่สำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่หรือปล่อยตัวชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ตามมาตรา 142 หมายถึง สำนวนที่มีผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจควบคุม ขังหรือปล่อยตัวชั่วคราวของศาลหรือพนักงานสอบสวน หรือพนักงานสอบสวนสามารถได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ดังนั้น เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีความเห็นควรส่งฟ้อง สำนวนดังกล่าวนี้ ย่อมต้องมีผู้ต้องหาปรากฏต่อพนักงานสอบสวนและได้ทำการสอบสวนผู้ต้องหาแล้ว กรณีเช่นนี้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะส่งสำนวนได้ก็ต่อเมื่อส่งตัวผู้ต้องหามาด้วยหรือผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ แม้ต่อมาพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหาได้ โดยผู้ต้องหาหลบหนีประกันหรือไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ต้องหามาอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะฟ้องได้ เช่น ถูกคุมขังอยู่ในอำนาจศาลอื่น ก็ไม่ทำให้สำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา 142 เปลี่ยนไปเป็นสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา 141 ตามที่เข้าใจกัน

กรณีสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิด และพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรส่งฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 วรรคสามแล้ว พนักงานอัยการจะรับสำนวนได้ต้องเข้าหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. พนักงานสอบสวนต้องส่งตัวผู้ต้องหามาพร้อมสำนวน ไม่ว่าผู้ต้องหาซึ่งได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวจะถูกสอบสวนเกินกำหนดเวลาสามเดือนหรือหกเดือน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 113 วรรคแรกแล้วก็ตาม
2. หากผู้ต้องหาถูกขังอยู่ต้องเป็นกรณีที่ผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการรับสำนวนไว้จะยื่นฟ้องได้

3. ส่วนคนที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตในอำนาจศาลอื่นนั้น มีข้อพิจารณาเป็น 3 กรณี คือ

3.1 ในคดีอื่นในเรือนจำซึ่งอยู่อำนาจศาลอื่นที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกนั้น ได้มีการแก้ไขประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 บัญญัติให้เรือนจำหรือทัณฑสถานเป็น ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุก ทำให้ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ถูกจำคุกต้องโทษอยู่มีอำนาจ ชำระคดีได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 22 (1) ซึ่งทำให้พนักงานอัยการ ประจำศาลนั้นฟ้องคดีได้ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ จึงสามารถส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ ประจำศาลนั้นเพื่อฟ้องคดีได้ แม้ว่าจะอยู่คนละเขตท้องที่หรือคนละจังหวัดก็ตาม

3.2 ในคดีอื่นในเรือนจำซึ่งอยู่อำนาจศาลอื่นที่คดียังไม่ถึงที่สุด ถ้าพนักงานสอบสวนไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะฟ้องได้ หรือนำผู้ต้องหาไปส่งพร้อมสำนวนได้ พนักงานอัยการจะรับสำนวนไม่ได้เพราะขัดกับบทบัญญัติ ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 วรรคสาม จนกว่าผู้ต้องหาถูกโอนตัวหรือนำตัวมาได้

3.3 กรณีผู้ต้องหาหลายคนกระทำผิดร่วมกัน เป็นคดีเกี่ยวพันกันและผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลอื่น กับผู้ต้องหาบางคนถูกคุมขังในคดีอื่นในอำนาจ ศาลอื่นซึ่งคดียังไม่ถึงที่สุด การรับสำนวนของพนักงานอัยการก็ต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น เพียงแต่ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแยกสำนวนทำความเข้าใจความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ถูกจำคุกตาม คำพิพากษาถึงที่สุดส่งไปยังพนักงานอัยการที่สามารถดำเนินคดีได้ ส่วนผู้ต้องหาที่ถูกคุมขังในคดีอื่น ซึ่งคดียังไม่ถึงที่สุด และไม่ได้ถูกคุมขังในเขตอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ หากพนักงานสอบสวนทำความเข้าใจความเห็นควรสั่งฟ้องแล้วส่งแต่สำนวนมายังพนักงานอัยการ กรณีนี้พนักงานอัยการจะรับ สำนวนไว้พิจารณาไม่ได้

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(ในคดีเร่งด่วน)
รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 641 2921

ด่วน บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 4659 วันที่ 9 ตุลาคม 2545

เรื่อง ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติในการออกหมายซึ่ง
ในคดีอาญา พ.ศ.2545

เรียน ผบช.น.,ก.,ภ.1-9,สตม,ปส.

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 237 กำหนดว่าการคุมขังบุคคลใดจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาล ซึ่งกรณีดังกล่าวมีบทเฉพาะกาลตาม มาตรา 335 (6) มิให้ใช้บังคับจนกว่าจะมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายเพื่อให้การเป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว ซึ่งต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ ในวันที่ครบกำหนดห้าปีจะตรงกับวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ.2545 แต่การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายยังไม่แล้วเสร็จ จึงต้องนำบทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญฯ มาตรา 237 มาใช้บังคับไปพลางก่อน และขณะนี้ศาลยุติธรรมได้ออกระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายซึ่งในคดีอาญา พ.ศ. 2545 ให้ศาลถือปฏิบัติไว้แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบพร้อมนี้ได้ส่งเอกสารดังกล่าวมาเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานตำรวจให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ฯ ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการฯ ต่อไป

พล.ต.ต.

(จิตมณา สักกวัตร)

ผบก.คดี.

(สำเนา)

ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม
ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายขังในคดีอาญา

พ.ศ. ๒๕๔๕

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๗ กำหนดว่า การคุมขังบุคคลใดจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาล และการออกหมายขังจะต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยแบ่งแยกตามความร้ายแรงของการกระทำความผิดซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์ที่มีอยู่เดิม ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๙ วรรคสอง บัญญัติให้ศาลต้องสอบผู้ร้องขอออกหมายให้ปรากฏเหตุผลสมควรในการออกหมายเสียก่อน ซึ่งแสดงว่ารัฐธรรมนูญและกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ให้การออกหมายขังจะต้องได้รับการพิจารณาถ่วงถ่วงด้วยความรอบคอบ เพื่อเป็นหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคล

เพื่อให้เกิดดุลยภาพระหว่างการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญกับการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมอย่างมีประสิทธิภาพ สมควรวางแนวปฏิบัติในการออกหมายขัง และเกณฑ์มาตรฐานในการพิจารณาพยานหลักฐานของศาลก่อนออกหมาย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ประธานศาลฎีกาออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการออกหมายขังในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕”

ข้อ ๒. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๕ เป็นต้นไป

ข้อ ๓. ในกรณีที่มิระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใด ซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ปฏิบัติตามระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔. ในระหว่างสอบสวน พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนอาจยื่นคำร้องให้ศาลออกหมายขังผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๗

ในระหว่างไตสวนมูลฟ้องคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ โจทก์อาจร้องขอให้ศาลออกหมายซึ่ง
จำเลยไว้ระหว่างไตสวนมูลฟ้องก็ได้

เมื่อมีผู้ร้องขอตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือเมื่อคดีอยู่ในระหว่างการ
พิจารณาไม่ว่าจะมีผู้ร้องขอหรือไม่ ถ้ามีพยานหลักฐานเพียงพอตามข้อ ๑๑ ศาลจะออกหมายซึ่ง
ผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ก็ได้

ข้อ ๕. การร้องขอให้ศาลออกหมายซึ่ง ให้ร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจชำระคดี

ข้อ ๖. พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนซึ่งร้องขอให้ศาลออกหมายซึ่ง
จะต้องเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับคำสั่งคดี หรือสอบสวนคดีที่ร้องขอออกหมายนั้น
และต้องพร้อมที่จะมาให้ศาลสอบถามก่อนออกหมายได้ทันที

ข้อ ๗. คำร้องขอให้ศาลออกหมายซึ่ง

(๑) ต้องระบุชื่อ อายุ อาชีพ ของผู้ต้องหาหรือจำเลย ข้อหา วันเวลาและ
สถานที่เกิดเหตุ ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่สนับสนุนเหตุแห่งการออกหมายซึ่งและระยะเวลาที่
จะขอให้ศาลสั่งซึ่ง

(๒) ถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นศาลได้ออกหมายจับไว้ ให้แสดงหมายหรือระบุ
รายละเอียดของหมายดังกล่าว และ

(๓) ในกรณีที่เป็นการร้องขอครั้งแรกในระหว่างสอบสวนต้องระบุวันเวลาที่จับกุม
รวมทั้งวันเวลาที่ผู้ต้องหาถูกนำตัวไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนไว้ด้วย

ในกรณีที่พนักงานอัยการผู้เป็นโจทก์ประสงค์จะร้องขอให้ซึ่งจำเลยระหว่าง
ไตสวนมูลฟ้องหรือพิจารณา โจทก์จะระบุความประสงค์เช่นว่านั้นรวมทั้งรายละเอียดตาม
วรรคหนึ่งมาในคำฟ้องก็ได้

ข้อ ๘. ในการเสนอพยานหลักฐานต่อศาล ให้ผู้ร้องขอแถลงด้วยตนเอง
รวมทั้งตอบคำถามศาลเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการสืบสวนสอบสวน หรือพยานหลักฐานที่
สนับสนุนถึงเหตุแห่งการออกหมายนั้น

ข้อ ๙. ในการรับฟังพยานหลักฐาน ศาลไม่จำเป็นต้องถือเคร่งครัดเช่นเดียวกับ
การรับฟังพยานหลักฐานที่ใช้พิสูจน์ความผิดของจำเลย

ผู้รู้เห็นเหตุการณ์หรือทราบข้อมูลอันเป็นเหตุแห่งการออกหมายซึ่งไม่จำเป็นต้อง
มาเบิกความต่อศาลด้วยตนเอง แต่อาจใช้บันทึกถ้อยคำของบุคคลดังกล่าวซึ่งได้สาบานตัว
แล้ว เสนอเป็นพยานหลักฐานประกอบคำแถลงของผู้ร้องขอก็ได้

ข้อ ๑๐. พยานหลักฐานที่อาจพิสูจน์ว่ามีเหตุสมควรในการออกหมายขัง ให้รวมถึง

๑๐.๑ ข้อมูลที่ได้จากการสืบสวนสอบสวน เช่น บันทึกการสอบสวน บันทึกต่อยศคำของสายลับ หรือของเจ้าพนักงานที่ได้จากการแฝงตัวเข้าไปในองค์กรอาชญากรรม ข้อมูลที่ได้จากแหล่งข่าวของเจ้าพนักงานหรือการท้าวจากผู้ที่กระทำคามผิด และข้อมูลที่ได้จากการเฝ้าสังเกตการณ์ของเจ้าพนักงาน เป็นต้น

๑๐.๒ ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ทางนิติวิทยาศาสตร์ หรือที่ได้จากการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยี เช่น เครื่องมือตรวจพิสูจน์ลายพิมพ์นิ้วมือ เครื่องมือตรวจพิสูจน์ของกลาง เครื่องจับเท็จ เครื่องมือตรวจโลหะ และเครื่องมือตรวจพิสูจน์ทางพันธุกรรม เป็นต้น

ข้อ ๑๑. ก่อนออกหมายขังจะต้องปรากฏพยานหลักฐานเพียงพอที่ทำให้ศาลเชื่อได้ว่า

๑๑.๑ ผู้ต้องหาหรือจำเลยน่าจะจะได้กระทำความผิดอาญาร้ายแรงตามที่กฎหมายบัญญัติ แต่ในระหว่างที่ยังมิได้มีกฎหมายดังกล่าว ก็ควรถือแนวปฏิบัติในการใช้ดุลพินิจของศาลว่าหมายถึงความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี หรือ

๑๑.๒ ผู้ต้องหาหรือจำเลยน่าจะจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้นั้นน่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น

ถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ศาลจะออกหมายขังนั้นเป็นผู้ซึ่งศาลได้ออกหมายจับไว้ หรือต้องขังตามหมายศาลอยู่แล้ว ไม่ว่าจะมิใช่ผู้ร้องขอหรือไม่ศาลจะออกหมายขังผู้นั้นโดยไม่ต้องไต่สวนถึงเหตุแห่งการออกหมายตามวรรคหนึ่งก็ได้ เว้นแต่มีผู้กล่าวอ้างหรือปรากฏต่อศาลเองว่าไม่มีเหตุที่จะขังผู้นั้นต่อไป ก็ให้ศาลได้สวนหรือมีคำสั่งได้ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๒. คำสั่งของศาลในการอนุญาตให้ออกหมายหรือยกคำร้อง จะต้องระบุเหตุผลให้ครบถ้วนและชัดเจน

ข้อ ๑๓. ในกรณีที่การขังมีอาจกระทำได้เพราะมีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายอื่นให้ออกสิทธิ์หรือความคุ้มกันแก่บุคคลใดไว้ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบว่าด้วยการนั้น

ข้อ ๑๔. เพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ศาลอาจกำหนดแนวทางปฏิบัติของแต่ละศาลได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ เช่น การจัดให้มีระบบการรับคำร้องและการมาแถลงของผู้ร้องขอ เป็นต้น

ข้อ ๑๔. ในกรณีที่ต้องมีวิธีการใดในทางธุรการเพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบนี้
เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้กำหนดวิธีการนั้น

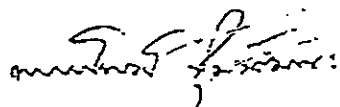
ประกาศ ณ วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

(ลงชื่อ) อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ

(นายอรรถนิติ ดิษฐอำนาจ)

ประธานศาลฎีกา

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวพทธิภย์ ชุ่มวัฒนะ)

เจ้าพนักงานศาลยุติธรรม ๔

กรมสุขภาพจิต

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/2152 วันที่ 3 มีนาคม 2546

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช. และ ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.

ด้วย พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ได้ประกาศใช้และมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2545 เป็นต้นไป โดยมาตรา 19 กำหนดให้ ผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือเสพและจำหน่ายยาเสพติด ตามลักษณะ ชนิด ประเภท และปริมาณที่กำหนดในกฎกระทรวง ถ้าไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่น ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก หรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล ให้พนักงานสอบสวนนำตัวผู้ต้องหาไปศาล เพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด และหาผลการตรวจพิสูจน์ปรากฏว่าผู้ต้องหาเป็นผู้เสพหรือติดยาเสพติด จะต้องส่งตัวเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ประกอบกับกระทรวงยุติธรรมได้ออกกฎกระทรวงว่าด้วยการกำหนดลักษณะชนิด ประเภท และปริมาณของยาเสพติด พ.ศ. 2546 และ ประกาศกระทรวง เรื่อง กำหนดท้องที่และให้บังคับใช้บทบัญญัติหมวด 3 ตาม พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 (เอกสารแนบ) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2546 เป็นต้นไป

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในกรณีดังกล่าวเป็นไปโดยถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เมื่อมีการดำเนินคดีผู้ต้องหากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด ให้โทษ ฐานเสพยาเสพติดให้โทษและมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษ ฐานเสพยาเสพติดให้โทษและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ ฐานเสพยาเสพติดให้โทษและจำหน่ายยาเสพติดให้โทษให้พนักงานสอบสวนพิจารณาฐานความผิด และปริมาณยาเสพติดตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงท้ายหนังสือนี้ โดยให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ถ้ายังไม่ได้มีการตรวจหาสารเสพติดจากปัสสาวะของผู้ต้องหา

/ ให้พนักงาน...

ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการเก็บตัวอย่างปัสสาวะของผู้ต้องหาทันทีในโอกาสแรกและ
ไม่ควรเกิน 6 ชั่วโมง นับแต่ผู้ต้องหามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน

การเก็บตัวอย่างปัสสาวะ ให้เก็บให้ได้ปริมาณเพียงพอต่อการตรวจพิสูจน์
โดยต้องไม่น้อยกว่า 30 มิลลิลิตร และใช้ภาชนะสำหรับบรรจุตัวอย่างปัสสาวะที่เป็นขวด
พลาสติกปากกว้าง ขนาดบรรจุ 60 มิลลิลิตร มีฝาปิดที่สะอาดและแห้ง มีอุปกรณ์สำหรับ
ผนึกฝาปิดภาชนะเพื่อป้องกันการเปลี่ยนแปลงตัวอย่างปัสสาวะและมีสลากปิดแสดงรายละเอียด ดังนี้

ตัวอย่างปัสสาวะ คดีอาญาที่/.....	
หน่วยงาน.....	
ชื่อ-สกุล.....	ผู้ต้องหา
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....	เวลา.....น.
ลงชื่อ.....ผู้ต้องหา	
ลงชื่อ.....พนักงานสอบสวน	

การเก็บรักษาและนำส่งตัวอย่างปัสสาวะ ให้ดำเนินการดังนี้

- (1) หลังจากเก็บตัวอย่างปัสสาวะของผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์แล้ว ควรส่ง
ไปยังหน่วยงานที่ทำการตรวจทางห้องปฏิบัติการ โดยเร็ว
- (2) หากจำเป็นต้องเก็บรักษาตัวอย่างปัสสาวะไว้เกินกว่า 24 ชั่วโมง ควรเก็บ
ไว้ในตู้เย็น
- (3) การเคลื่อนย้ายและขนส่งตัวอย่างปัสสาวะเพื่อนำส่งไปยังหน่วยงานที่ทำ
การตรวจทางห้องปฏิบัติการ ควรแช่เย็นและป้องกันอย่าให้ถูกความร้อน
- (4) การนำส่งตัวอย่างปัสสาวะจะต้องกระทำด้วยความรอบคอบรัดกุม เพื่อมิให้
เกิดการเปลี่ยนแปลงสูญหาย หรือโดนปนเปื้อนเจือจาง

ข้อ 2. ให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการตามกระบวนการสอบสวนเกี่ยวกับ
ตัวผู้ต้องหาเช่น การเก็บตัวอย่างปัสสาวะตาม ข้อ 1. การสอบสวนปากคำผู้ต้องหา การพิมพ์
ลายนิ้วมือส่งตรวจสอบประวัติ ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว แล้วนำตัวผู้ต้องหาไปศาลที่มีเขตอำนาจ
พิจารณาคดี ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ต้องหามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน

/เพื่อยื่นคำร้อง...

เพื่อยื่นคำร้องตามแบบที่กำหนดท้ายหนังสือนี้ต่อศาลขอให้พิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติดเว้นแต่มีเหตุสุดวิสัย หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่นที่เกิดจากตัวผู้ต้องหานั่นเอง หรือจากพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งทำให้ไม่อาจนำตัวผู้ต้องหาไปศาลภายในกำหนดเวลาดังกล่าวได้

ถ้าผู้ต้องหาไม่อายุไม่ถึงสิบแปดปี บริบูรณ์ให้พนักงานสอบสวนนำตัวส่งศาลเพื่อยื่นคำสั่งให้ตรวจพิสูจน์ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวนให้พนักงานสอบสวนอยู่รอฟังคำสั่งศาลและพร้อมให้ถ้อยคำกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ไต่สวนคำร้องขอ นั้น

ในการยื่นคำร้องขอให้ศาลส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติดตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ให้พนักงานสอบสวนเสนอคำร้องขอคัดฟ้องฝากขัง หรือคำร้องฝากขังไปในคราวเดียวกันด้วย

ข้อ 3. เมื่อศาลมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการส่งตัวผู้ต้องหาพร้อมเอกสาร คำร้องตามข้อ 2. และคำสั่งศาลไปยังสถานที่เพื่อการตรวจพิสูจน์ที่อยู่ในเขตพื้นที่รับผิดชอบโดยเร็ว

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งไม่ส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด ให้พนักงานสอบสวนรับตัวผู้ต้องหาคืนมา แล้วดำเนินคดีอาญาตามข้อกล่าวหาขั้นตอนต่อไป

ในระหว่างที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 พนักงานสอบสวนไม่ต้องดำเนินการฝากขังหรือขอคัดฟ้องตามกฎหมาย

ข้อ 4. ในกรณีที่คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด วินิจฉัยว่าผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์เป็นผู้เสพหรือติดยาเสพติด พนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการส่งตัวผู้นั้นไปยังศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด หรือสถานที่เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแล้วแต่กรณี พร้อมทั้งมีหนังสือแจ้งการส่งตัวเพื่อเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด และรายงานผลการตรวจพิสูจน์ให้พนักงานสอบสวนทราบ ให้พนักงานสอบสวนนำเอกสารดังกล่าวรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน

ข้อ 5. ในกรณีที่คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด วินิจฉัยว่าผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ไม่เป็นผู้เสพหรือติดยาเสพติด พนักงานเจ้าหน้าที่จะทำหนังสือหรือ

/โทรสาร...

โทรสารรายงานผลการตรวจพิสูจน์มายังพนักงานสอบสวนเพื่อทราบ กรณีนี้ให้พนักงานสอบสวนไปปรับตัวผู้ต้องหาคืนมาโดยเร็ว แล้วดำเนินคดีอาญาตามข้อกล่าวหาต่อไป

ข้อ 6. ในระหว่างการตรวจพิสูจน์และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้พนักงานสอบสวนทำสำนวนการสอบสวนคดีอาญาต่อไปจนเสร็จสิ้นโดยเร็ว และให้สรุปสำนวนการสอบสวนมีความเห็นทางคดีให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาที่มีอำนาจควบคุมตามกฎหมาย โดยไม่ต้องคำนึงถึงกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ต้องหาแล้วส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการและแจ้งให้ทราบว่าผู้ต้องหาถูกคุมตัวอยู่ ณ ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ติดยาเสพติด หรือสถานตรวจพิสูจน์ หรือควบคุมตัวไว้ที่ใด

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนมีความเห็นสิ่งไม่พึงให้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อปล่อยตัวผู้ต้องหาทันที

ข้อ 7. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนตรวจสอบประวัติของผู้ต้องหาพบว่าผู้ต้องหาที่เข้ารับการตรวจพิสูจน์ หรือเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ต้องหาหรือถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งมีความผิดที่มีโทษจำคุก หรือต้องคำพิพากษาให้จำคุกให้ร้องขอต่อศาลภายใน 3 วัน นับแต่ทราบข้อเท็จจริง เพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวผู้นั้นไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีพร้อมรายงานข้อเท็จจริงให้คณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดทราบโดยเร็ว

ในการดำเนินการตามวรรคแรก เมื่อศาลมีคำสั่งแล้วให้พนักงานสอบสวนไปปรับตัวผู้ต้องหาคืนมาโดยเร็ว แล้วดำเนินคดีอาญาตามข้อกล่าวหาต่อไป

ข้อ 8. เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับผลการตรวจพิสูจน์สารเสพติดจากปัสสาวะของผู้ต้องหาจากหน่วยงานที่ทำหน้าที่ตรวจพิสูจน์แล้ว ให้พนักงานสอบสวนจัดทำสำเนาผลการตรวจพิสูจน์และรับรองความถูกต้อง แล้วส่งสำเนาผลการตรวจพิสูจน์ให้กับคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จำนวน 1 ชุด โดยเร็ว

ข้อ 9. ในกรณีที่ความปรากฏว่าผู้ต้องหาไม่มีสิทธิได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ไม่ว่าในกรณีใด และคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบ หากสำนวนการสอบสวนยังอยู่ที่พนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนรีบไปปรับตัวผู้ต้องหาคืนมา แล้วดำเนินคดีอาญาตามข้อกล่าวหาต่อไป หากพนักงานสอบสวนได้เสนอสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานสอบสวน ไปปรับตัวผู้ต้องหาไปส่งให้พนักงานอัยการ โดยเร็ว

ข้อ 10. ในกรณี ...

ข้อ 10. ในกรณีที่คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด วินิจฉัยว่า ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดผู้ใด ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบถ้วนตามที่กำหนดในแผนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด และผลการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเป็นที่พอใจแล้วมีคำสั่งให้ปล่อยตัวผู้นั้นไปแล้ว คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจะแจ้งผลการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด คำวินิจฉัย และคำสั่งให้ปล่อยตัว ให้พนักงานสอบสวนทราบ กรณีนี้ให้พนักงานสอบสวนลงไว้เป็นผลคดีและดำเนินการตามข้อ 12

ข้อ 11. ในกรณีที่ผู้เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ผู้ใดแม้จะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จนครบกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ แต่ผลการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดยังไม่เป็นที่พอใจ คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจะรายงานความเห็นมายังพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามข้อ 9

ข้อ 12. เมื่อกองทะเบียนประวัติอาชญากรได้รับเอกสารพิมพ์ลายนิ้วมือเพื่อตรวจประวัติของผู้ต้องหาในคดีที่มีการส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพยาหรือการติดยาเสพติด หรือส่งตัวไปยังศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด หรือสถานที่เพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ให้ดำเนินการตรวจประวัติการต้องโทษของผู้ต้องหาและแจ้งผลการตรวจประวัติการต้องโทษให้พนักงานสอบสวนทราบ แต่ให้จัดเก็บข้อมูลเป็นฐานข้อมูลผู้เสพยาโดยเฉพาะ ไม่ปะปนกับฐานข้อมูลผู้กระทำความผิดทั่วไป

ไม่ว่ากรณีใดที่พนักงานสอบสวนจะต้องรับตัวผู้ต้องหากลับมาดำเนินคดีอาญาตามที่ถูกกล่าวหา ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้กองทะเบียนประวัติอาชญากรทราบ เพื่อนำข้อมูลของผู้ต้องหาออกจากฐานข้อมูลผู้เสพยาไปจัดเก็บในฐานข้อมูลผู้กระทำความผิดทั่วไป

กรณีตามข้อ 10 ให้พนักงานสอบสวนแจ้งผลการฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ต้องหาต่อกองทะเบียนประวัติอาชญากร เพื่อบันทึกในฐานข้อมูลผู้เสพยาโดยไม่ถือเป็นประวัติ ผู้กระทำความผิด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ ให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบและถือปฏิบัติ โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฒาติวิชัย ศรีรัตนวุฒาติ)

รองโฆษกประจำตัว พล.ต.อ.

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร 0-2205-3466

ที่ 0004.6 / 2454

วันที่ 11 มีนาคม 2546

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตาม พ.ร.บ. พันฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545
(เพิ่มเติม)

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช. และ ผบก. หน่วยงานขึ้นตรงต่อ ตร.

ตามหนังสือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ 0004.6/2152 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2546 กำหนดแนวทางการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในการปฏิบัติตาม หมวด 3 แห่ง พ.ร.บ. พันฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ไว้แล้ว นั้น

บัดนี้ที่ประชุมร่วมระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อหารือการปฏิบัติตาม พ.ร.บ. พันฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ซึ่งประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม, ผู้แทนอัยการสูงสุด, ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม, ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ร่วมประชุมพิจารณาในประเด็นเรื่อง ขอบเขตของกลุ่มบุคคลที่จะต้องนำเข้าสู่กระบวนการพันฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โดยเฉพาะผู้ต้องหาซึ่งถูกพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 19 ก่อนวันที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกประกาศตามมาตรา 2 และคดียังอยู่ในระหว่างการสอบสวน พนักงานสอบสวนจะนำตัวผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติดได้หรือไม่ ซึ่งที่ประชุมมีมติว่า เมื่อผู้ต้องหา ตัดทวงว่ากระทำความผิดที่กำหนดไว้ใน มาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ. พันฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ไม่ว่าจะผู้นั้นจะกระทำความผิดและถูกแจ้งข้อกล่าวหาเมื่อใดก็ตามหากยังมีได้ดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลก่อนวันที่ 3 มีนาคม 2546 ซึ่งเป็นวันที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมประกาศท้องที่ให้ใช้บทบัญญัติ หมวด 3 ของ พ.ร.บ. ดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนนำตัวผู้ต้องหาพร้อมคำร้องยื่นต่อศาลเพื่อพิจารณามีคำสั่งให้ตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด และหากสำนวนอยู่ที่พนักงานอัยการให้พนักงานอัยการส่งเรื่องคืนพนักงานสอบสวน เพื่อดำเนินการนำตัวผู้ต้องหา

/พร้อม...

พร้อมคำร้องยื่นต่อศาล ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 ต่อไป
ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเป็นไปตามมติที่ประชุมร่วม
และให้สมตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ.ดังกล่าว จึงกำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติ ดังนี้

1. กรณีที่ได้มีการจับกุมผู้ต้องหาและข้อกล่าวหาอยู่นั้นอยู่ในหลักเกณฑ์

มาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 และคดีดังกล่าวยังมีได้
ดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลก่อนวันที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมประกาศท้องที่ให้ใช้
บทบัญญัติหมวด 3 ให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ประกาศบังคับใช้ตามบทบัญญัติ
หมวด 3 ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 นำตัวผู้ต้องหาไปศาล
พร้อมยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือ
การติดยาเสพติด

1.1 กรณีผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราวในชั้นพนักงานสอบสวน
ให้พนักงานสอบสวนติดต่อนายประกันเพื่อส่งตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวน แล้วนำ
ตัวผู้ต้องหาไปศาลพร้อมยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง

1.2 กรณีผู้ต้องหาถูกควบคุมในระหว่างการขอฝากขัง หรือมัดฟ้อง
และฝากขังในชั้นพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนประสานงานกับศาลในการ
ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง

1.3 กรณีผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราว หรือถูกควบคุมในระหว่างการ
ขอฝากขัง หรือมัดฟ้องและฝากขังในชั้นพนักงานอัยการ ให้พนักงานสอบสวน
ประสานงานกับพนักงานอัยการในการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง

1.4 กรณีผู้ต้องหาเป็นเด็กหรือเยาวชนและถูกควบคุมอยู่ที่สถานพินิจ
ให้พนักงานสอบสวนประสานงานกับผู้อำนวยการสถานพินิจ ในการยื่นคำร้องขอให้ศาล
มีคำสั่ง

2. กรณีที่ผู้ต้องหาถูกแจ้งข้อกล่าวหาตั้งแต่วันที่ 3 มีนาคม 2546 และ
ข้อกล่าวหาอยู่ในหลักเกณฑ์ตาม มาตรา 19 แห่ง พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด
พ.ศ.2545 และในท้องที่ที่ประกาศบังคับใช้ตามบทบัญญัติหมวด 3 ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟู
สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 แต่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในชั้นพนักงานสอบสวน

2.1 ให้พนักงานสอบสวนกำหนดวันนัดในสัญญาประกันให้นายประกันส่งตัวผู้ต้องหาภายในระยะเวลาที่สามารถนำตัวผู้ต้องหาไปศาล เพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด

2.1.1 กรณีผู้ต้องหาเป็นเด็กหรือเยาวชนและคดีไม่อยู่ในอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัว ให้กำหนดวันนัดส่งผู้ต้องหา ภายใน 24 ชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ต้องหามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน

2.1.2 กรณีผู้ต้องหาพ้นเกณฑ์เยาวชน(ผู้ต้องหาผู้ใหญ่) ให้กำหนดวันนัดส่งตัวผู้ต้องหา ภายใน 48 ชั่วโมง นับแต่เวลามาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน

2.2 คดีที่ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราว ระหว่างวันที่ 3 มีนาคม 2546 ถึงวันที่รับทราบการปฏิบัติตามหนังสือนี้ ถ้าปรากฏว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้กำหนดวันนัดในสัญญาประกัน ให้นายประกันส่งตัวผู้ต้องหาตามเวลาที่กำหนดในข้อ 2.1.1 และ 2.1.2 ให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการติดต่อนายประกันให้ส่งตัวผู้ต้องหา แล้วนำตัวผู้ต้องหาไปศาลพร้อมยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติดโดยเร็วเพื่อมิให้เกิดความเสียหายใด ๆ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฑฒิชัย ศรีรัตนวุฑฒิ)

รอง ผบ.ตร. รท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0 2205 3451

ที่ 0011.26/03551

วันที่ ๒๒ กันยายน 2553

เรื่อง กำชับการปฏิบัติ พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545

ผบช.น., ภ.1-9, ศษต., ก.,ปส. และ สตม.

ด้วยกรมคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม มีหนังสือแจ้งว่ากรมคุมประพฤติในฐานะหน่วยงานประสานตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 พบว่าที่ผ่านมาเกิดปัญหาข้อขัดข้องบางประการจากการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องซึ่งในการดำเนินการตาม พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 กล่าวคือในกรณีพนักงานสอบสวนได้รับผลการยืนยันการตรวจปัสสาวะจากศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ ซึ่งไม่ปรากฏว่าพบสารเสพติดในตัวอย่างปัสสาวะภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งให้ตรวจพิสูจน์แล้ว จากนั้นพนักงานสอบสวนได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อยุติการฟื้นฟู ทำให้กระบวนการบำบัดฟื้นฟูต้องยุติลงไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และกรณีต้องส่งคืนตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูตามมาตรา 24 แห่ง พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ซึ่งพนักงานสอบสวนต้องไปปรับตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูไปดำเนินคดีอาญาปกติ แต่ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนไปปรับตัวล่าช้า

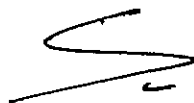
ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้การดำเนินงาน ตาม พ.ร.บ. ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 เป็นไปโดยถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายดังกล่าว และไม่เกิดปัญหาข้อขัดข้องตามที่กรมคุมประพฤติแจ้งมาดังกล่าว จึงขอกำชับ และซักซ้อมการปฏิบัติ ดังนี้

1. ในการตรวจหรือทดสอบหายาเสพติดในเบื้องต้น มีแนวทางปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการควบคุมยาเสพติดให้โทษ เรื่องกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการตรวจหรือทดสอบว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดมียาเสพติดให้โทษอยู่ในร่างกายหรือไม่ ฉบับลงวันที่ 11 เม.ย. 2546 ข้อ 7 ดังนี้ “ในกรณีตรวจหรือทดสอบในเบื้องต้นตามข้อ 6 พบว่าบุคคลนั้นอาจเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษ ให้ผู้มีอำนาจตรวจหรือทดสอบจดบันทึกข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อ ภูมิลำเนาหรือสถานที่อยู่ที่สามารถจะเรียกตัวหรือออกหมายเรียกมาเพื่อดำเนินคดีได้ เมื่อมีการตรวจสอบยืนยันผลแล้วพบว่าเป็นผู้มียาเสพติดให้โทษร่างกาย” จึงให้ถือปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวโดยเคร่งครัด ทั้งนี้ยังไม่ต้องแจ้งข้อกล่าวหาฐานเสพยาเสพติดให้โทษแก่บุคคลนั้น จนกว่าจะได้รับผลยืนยันว่าพบสารเสพติดในตัวอย่างการตรวจปัสสาวะแล้ว จึงเรียกตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป

2. กรณีต้องส่งคืนตัวผู้เข้ารับการฟื้นฟูตามมาตรา 24 แห่ง พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. 2545 ให้พนักงานสอบสวนรีบไปรับตัวคืนมาโดยเร็ว ทั้งนี้ให้ถือปฏิบัติตามข้อ 9 ของ หนังสือ ตร.ด่วนที่สุด ที่ 0004.6/2152 ลง 3 มี.ค. 2546 ตามได้แจ้งเวียนไปแล้ว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.ท.

(สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

รอง ผบ.ตร.	วันที่
ผู้ช่วย ผบ.ตร.	วันที่
รศท. ผบ.ช. กมต. พล.ต.ต. <i>Om</i>	วันที่ 14 / 11 / 53
ผบก.ตด. <i>๒๐๑๑</i>	วันที่ ๑๐ / ๑๒ / ๕๓
รอง ผบก.ตด.	วันที่
ผกก.ตด.	วันที่
รอง ผกก.ตด.	วันที่
สารวัตร <i>๒๒</i>	วันที่ ๒ / ๑๒ / ๕๓
สำนักงานสืบสวน	วันที่

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๓

ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๒๕๕๕

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ให้ระบุเลขประจำตัวประชาชนในคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์
การเสพหรือการติดยาเสพติด (พ.๑)

ผบช.น., ก., ภ.๑ - ๙, ศชต., ปส. และ สตม.

ด้วย กรมคุมประพฤติ มีหนังสือ ที่ ยธ ๐๓๐๔/๐๓๔๒๑ ลง ๒๖ เม.ย. ๒๕๕๕ แจ้งว่า กรณีที่ กรมคุมประพฤติ รับผิดชอบดำเนินการตรวจพิสูจน์ผู้ต้องหาที่เข้าสู่กระบวนการ ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.๒๕๔๕ ในการตรวจพิสูจน์ดังกล่าว จำเป็นต้องใช้เลขประจำตัวประชาชนและชื่อบิดา มารดาเพื่อระบุตัวตนที่แท้จริงของผู้ต้องหา และตรวจสอบประวัติการกระทำความผิด เพื่อใช้ในการรายงานผลการตรวจพิสูจน์ฯ ต่อคณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จึงขอความร่วมมือให้พนักงานสอบสวน แนบเอกสารทะเบียนราษฎรที่ตรวจสอบจากระบบหรือระบุเลขประจำตัวประชาชนในคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง ส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุมเพื่อตรวจสอบการเสพหรือการติดยาเสพติด (พ.๑) และหากมีข้อขัดข้องประการใดขอให้ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อขัดข้องในคำร้องด้วย

ดร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อเป็นการให้ความร่วมมือในการตรวจพิสูจน์ผู้ต้องหาที่เข้าสู่ กระบวนการ ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.๒๕๔๕ ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและถูกต้อง จึงให้ พนักงานสอบสวนระบุเลขประจำตัวประชาชนของผู้ต้องหาในคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุม เพื่อตรวจสอบการเสพหรือการติดยาเสพติด (พ.๑) ตามแบบที่แนบมานี้ โดยไม่ต้องแนบเอกสารทะเบียนราษฎร ที่ตรวจสอบจากระบบ หากมีข้อขัดข้องที่ไม่สามารถระบุเลขประจำตัวประชาชนของผู้ต้องหาลงในคำร้องได้ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อขัดข้องในคำร้องด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(ชัชวาลย์ สุขสมจิตร)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บทที่ 8

การมีความเห็นทางคดี

อำนาจทำความเห็นทางคดี

การส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ

และการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0-22053466

ที่ 0004.6/ 1779

วันที่ 17 เมษายน 2545

เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการทำความเห็นทางคดีและการถอนเลขคดี

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญากรรม มาตรา 13 บพที่ 3 ข้อ 13 กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการขอถอนเลขคดีไว้สรุปความได้ว่า กรณีที่พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษแล้ว ภายหลังการสอบสวนปรากฏว่า ไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรายงานตามลำดับชั้น จนถึงกองบัญชาการหรือตำรวจภาคแล้วแต่กรณี เพื่อขอถอนหมายเลขคดี และสำเนาส่งคุณข้อมูลข้อสนเทศปรับข้อมูลให้ถูกต้องโดยมิชักช้า แต่ปรากฏว่า เมื่อมีกรณีที่พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษแล้ว ต่อมาภายหลังพบว่า ไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น พนักงานสอบสวนบางนายกลับยุติการสอบสวน และขอถอนหมายเลขคดีโดยไม่สรุปความเห็นทางคดีส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการทำความเห็นทางคดี และการถอนหมายเลขคดีเป็นไปด้วยความถูกต้องเรียบร้อย จึงขอชักซ้อมแนวทางปฏิบัติดังนี้

1. เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้แล้ว จะต้องเริ่มทำการสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 241 ป.วิ.อาญา มาตรา 130 และเมื่อสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วให้สรุปสำนวนทำความเห็นผลการสอบสวน เห็นควรตั้งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 140, 141 หรือ 142 แล้วแต่กรณี

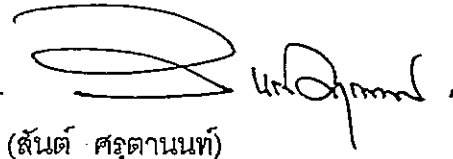
2. การขอถอนเลขคดี ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญากรรม มาตรา 13 บพที่ 3 ข้อ 13 เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษลงในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป หรือสมุดสารบบการดำเนินคดีจราจรทางบก (รับเลขคดีอาญาหรือจราจร) ประจำที่ทำการของพนักงานสอบสวนไว้แล้ว ภายหลังการสอบสวนปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดคดีอาญาหรือคดีจราจรเกิดขึ้น ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินการขอถอนหมายเลขคดีอาญา หรือจราจรตามระเบียบที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการปรับลดคดีคดีอาญาหรือจราจรให้ถูกต้อง...

- 2 -

ถูกต้องตรงกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น ส่วนเลขคดีที่ปรากฏอยู่ในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญา
ทั่วไป หรือสมุดสารบบการดำเนินคดีจราจรทางบก ประจําที่ทำการของพนักงานสอบสวนยังมีอยู่
ไม่ได้ถูกลบหรือหายไปจากสมุดสารบบแต่อย่างใด สำหรับสำนวนการสอบสวนพนักงานสอบสวน
จะต้องดำเนินการสอบสวนให้เสร็จสิ้น แล้วสรุปสำนวนมีความเห็นส่งให้พนักงานอัยการตาม
ป.วิ.อาญา มาตรา 140, 141 หรือ 142 แล้วแต่กรณี

จึงขอกขอความเข้าใจมาเพื่อทราบ และแจ้งให้พนักงานสอบสวนในสังกัดทราบ
เพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป หากเกิดความบกพร่องหรือเสียหายแก่ทางราชการขึ้น พนักงาน
สอบสวนและผู้เกี่ยวข้องจะต้องรับผิดชอบทางวินัยตามควรแก่กรณี

พล.ต.อ.

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร.0-22053466

ที่ 0004.6/๒๖๖๖ วันที่ ๕๑ สิงหาคม 2545

เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวนคดีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกัน และคดีที่ผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่น

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามหนังสือ ตร. ที่ 0004.6/6167 ลง 20 พ.ค.2545 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นที่เรือนจำซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลอื่นไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในกรณีผู้ต้องหาหลายคนกระทำผิดร่วมกันเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกัน และผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่น กับผู้ต้องหาบางคนถูกคุมขังในคดีอื่นในอำนาจศาลอื่นซึ่งคดียังไม่ถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลอื่น ประกอบกับ ตร. ได้หาหรือปัญหาข้อกฎหมายกรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ต่อมาสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มีหนังสือ ที่ นร 0601/0886 ลง 19 ก.ย.2544 แจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่) ตอบข้อหารือ ตร. ในประเด็น กรณีการส่งสำนวนคดีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกันและพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรส่งฟ้องผู้ต้องหา สรุปความได้ว่า สำนวนการสอบสวนตามมาตรา 142 แห่ง ป.วิ.อาญา ที่ พนักงานสอบสวนได้ปล่อยตัวผู้ต้องหาชั่วคราว ต่อมาผู้ต้องหาได้หลบหนีประกัน ไม่มีผลทำให้สำนวนนั้นเป็นสำนวนตามมาตรา 141 ซึ่งเป็นกรณีจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ พนักงานสอบสวนต้องส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับสำนวนการสอบสวนในคดีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกันและมีความเห็นควรส่งฟ้องผู้ต้องหาแต่พนักงานอัยการไม่รับสำนวน และการปฏิบัติกรณีผู้ต้องหาหลายคนกระทำผิดร่วมกันในคดีที่เกี่ยวข้องกัน และผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่นเป็นไปด้วยความเรียบร้อย สอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าว จึงให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนปฏิบัติดังนี้

/1. ในคดีที่...

1. ในคดีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกัน ให้พนักงานสอบสวนรีบสอบสวน และสรุปสำนวนเสนอผู้บังคับบัญชา เพื่อพิจารณาและมีความเห็นทางคดีตามระเบียบว่าด้วยอำนาจการทำความเห็นในคดี ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้เก็บสำนวนไว้ที่ทำการของพนักงานสอบสวน โดยให้อยู่ในความรับผิดชอบของหัวหน้าพนักงานสอบสวน และให้จัดทำสมุดสารบบคุมสำนวนประเภทอัยการไม่รับสำนวนแล้วเก็บสำนวนการสอบสวนประเภทนี้ไว้ต่างหากเป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ และสามารถตรวจสอบได้ทุกเวลา ห้ามมิให้เก็บไว้กับตัวพนักงานสอบสวนที่สอบสวนคดี และให้จำหน่ายคดี (วงแดง) ออกจากสมุดสถิติคดีอาญาประจำที่ทำการและสมุดบันทึกคดีประจำตัวพนักงานสอบสวน โดยหมายเหตุว่า "อัยการไม่รับสำนวน" หากมีการเปลี่ยนแปลงหัวหน้าพนักงานสอบสวน ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนคนเดิมส่งมอบสำนวนเช่นเดียวกับการส่งมอบสำนวนที่อยู่ระหว่างการสอบสวนต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวนคนใหม่ เมื่อได้ตัวผู้ต้องหาแล้วให้ดำเนินการตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 142 วรรคสาม ต่อไป

2. ในกรณีที่ผู้ต้องหาหลายคนกระทำผิดร่วมกัน เป็นคดีเกี่ยวพันกัน และผู้ต้องหาบางคนถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลอื่น กับผู้ต้องหาบางคนถูกคุมขังในคดีอื่นในอำนาจศาลอื่น ซึ่งคดียังไม่ถึงที่สุดตามคำพิพากษาของศาลอื่น ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแยกสำนวนทำความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดส่งไปยังพนักงานอัยการประจำศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำที่ผู้ถูกจำคุกต้องโทษอยู่ แม้ว่า จะอยู่คนละเขตท้องที่หรือคนละจังหวัดก็ตาม ส่วนผู้ต้องหาที่ถูกคุมขังในคดีอื่นซึ่งคดียังไม่ถึงที่สุด ให้ดำเนินการตามหนังสือ ตร. ที่ 0004.6/6167 ลง 20 พ.ค. 2545 ต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนในสังกัดทราบเพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป หากเกิดความบกพร่องหรือเสียหายแก่ทางราชการขึ้น หัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนต้องรับผิดชอบทางวินัยตามควรแก่กรณี

พล.ต.อ.

(สันต์ ศรีตานนท์)

ผบ.ตร.

ที่ นร ๐๖๐๑/๐๗๘๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๑๗ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง ทารื้อปัญหาข้อกฎหมายกรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

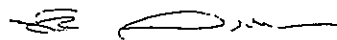
อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๖๐๑/ป ๒๗๑
ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๕สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทารื้อปัญหาข้อกฎหมายกรณี
พนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวน

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอทารื้อปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับกรณีพนักงาน
อัยการไม่รับสำนวนการสอบสวน และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้กระทรวงมหาดไทย
(กรมการปกครองและกรมราชทัณฑ์) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานศาลยุติธรรม และสำนักงาน
อัยการสูงสุด แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) และคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่)
ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวและมีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่ง
มาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
เพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนคานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานเลขานุการกรม

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

กลุ่มกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

โทร. ๐ ๒๒๒๔ ๑๓๕๓

โทรสาร ๐ ๒๒๒๔ ๑๓๓๕

www.krisdika.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๕๓๔/๒๕๕๔

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ทารือปัญหาข้อกฎหมายกรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวน

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ ตช ๐๐๐๔.๖/๑๐๓๖๖ ลงวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับทราบปัญหาข้อขัดข้องในการปฏิบัติและข้อหารือจากพนักงานสอบสวนของกองบัญชาการตำรวจนครบาลและกองบัญชาการตำรวจภูธร กรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จแล้ว เนื่องจากสำนักงานอัยการสูงสุดได้วางแนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนใหม่ ซึ่งจากแนวปฏิบัติดังกล่าวก่อให้เกิดข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติสรุปได้ ๒ ประการ ดังนี้

๑. สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุม หรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดให้พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจเห็นว่าควรส่งฟ้องหรือส่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวนการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรส่งฟ้องผู้ต้องหา มาตรา ๑๔๒ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว ปัญหาข้อขัดข้องของพนักงานสอบสวนคือผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวหลบหนีประกัน ทำให้พนักงานสอบสวนไม่สามารถนำตัวผู้ต้องหาไปส่งให้พนักงานอัยการพร้อมกับสำนวนการสอบสวนได้

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๖๐๑/๐๔๕๕ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส (สฝปน.) ๐๐๑๘/ว ๑๔๕ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๑ เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวน ส่งถึงรองอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการฝ่ายอธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย เลขาธิการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด และผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๒ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเข้าใจตามที่สำนักงานการสอบสวนว่าควรส่งฟ้องหรือส่งไม่ฟ้องไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรส่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ให้ขอเองหรือขอให้พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรส่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว

แต่ถ้าเป็นความผิด ซึ่งพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตามเปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้ แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

พนักงานอัยการจึงไม่รับสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ทั้งที่มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาให้อำนาจพนักงานสอบสวนปล่อยชั่วคราวได้

เรื่องนี้สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีความเห็นว่า กรณีดังกล่าวเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ตามมาตรา ๑๔๑^๓ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกำหนดให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมกับสำนวนการสอบสวน ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา คดีก็จะเป็นอันเสร็จสิ้นไปในชั้นสอบสวน แต่ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าไม่ควรสั่งฟ้อง สิทธิและประโยชน์ก็จะเกิดแก่ผู้ต้องหา เพราะผู้ต้องหาจะได้รับอิสรภาพและไม่ตกเป็นผู้ต้องหาอีกต่อไป แต่ถ้าพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวนไว้พิจารณาสั่งการ ผู้ต้องหา ก็จะเสียสิทธิในการดำเนินชีวิตอย่างปกติสุข เพราะผู้ต้องหาอาจถูกอายัดตัวหรือถูกออกหมายจับได้ ซึ่งความเห็นดังกล่าวก็สอดคล้องกับความเห็นเดิมของสำนักงานอัยการสูงสุด^๔ แต่ต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้วางแนวปฏิบัติใหม่ว่า สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก มาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ถ้าพนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งฟ้อง ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ กรณีนี้พนักงานอัยการจะรับสำนวนการสอบสวนได้ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนได้ส่งตัวผู้ต้องหามาด้วย หรือผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ แม้อำนาจพนักงานสอบสวนจะไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหามาได้ เนื่องจากผู้ต้องหาหลบหนีประกัน หรือไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ต้องหามาอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ เช่น ถูกคุมขังอยู่ในอำนาจศาลอื่น ก็ไม่ทำให้สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เปลี่ยนเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ตามมาตรา ๑๔๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ดังนั้น สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือว่า สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีความหมายเดียวกันหรือไม่ และสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ถ้าผู้ต้องหาหลบหนีประกันจะย้อนสำนวนการสอบสวนกลับ

^๓มาตรา ๑๔๑ ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ เมื่อได้ความตามทางสอบสวนอย่างใด ให้ทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และให้แจ้งคำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้ส่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

^๔หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ด่วนที่สุด ที่ อส ๐๐๐๒/๔๖๑๘ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เรื่อง ทหารหรือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการส่งสำนวนการสอบสวน ส่งถึงอธิบดีกรมตำรวจ

ไปเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ตาม มาตรา ๑๔๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้หรือไม่

๒. คดีที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังในคดีอื่นในเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจของ ศาลอื่นในกรุงเทพมหานคร ทางปฏิบัติที่ผ่านมาสำนักงานอัยการสูงสุดจะแจ้งให้พนักงานอัยการแห่ง ท้องที่ที่ความผิดเกิดในเขตส่งสำนวนการสอบสวนไปยังสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหา หรือผู้ต้องขังต่อศาลอาญา แต่ถ้าผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำอื่นนอกกรุงเทพมหานคร พนักงานอัยการแห่งท้องที่ที่ความผิดเกิดในเขตจะต้องส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการที่ ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังอยู่ เพื่อยื่นฟ้องตามมาตรา ๒๒ (๑)^๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันศาลไม่ประทับฟ้อง โดยให้ไปยื่นฟ้องต่อศาลที่ความผิดเกิด (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔/๒๕๓๗)^๖ ประกอบกับมีการแก้ไขมาตรา ๔๗^๗ แห่งประมวลกฎหมาย แห่งและพาณิชย์ โดยกำหนดให้ผู้มีอำนาจของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่ง โดยชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ เรือนจำหรือทัณฑสถานที่มีผู้นั้นถูกจำคุกอยู่ แต่เนื่องจากกรมราชทัณฑ์มี จำนวนเจ้าหน้าที่น้อยและไม่เพียงพอที่จะนำตัวผู้ต้องขังไปมอบให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นผู้ต้องหาในคดีอื่นได้ จึงทำให้ไม่สามารถนำมาตรา ๒๒ (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาใช้ได้ ภาะดังกล่าวจึงตกแก่พนักงานสอบสวนที่จะต้องนำตัวผู้ต้องขังที่ถูกคุมขังในคดีอื่น ในเรือนจำที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่นไปมอบให้แก่พนักงานอัยการพร้อมกับสำนวนการสอบสวน ที่เห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา

ดังนั้นสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือว่า คดีที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขัง ในคดีอื่นและอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น เมื่อศาลยึดหลักตามมาตรา ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายแห่ง และพาณิชย์แล้ว ถ้าไม่มีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวจะมีวิธีการใดที่สามารถนำตัวผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขัง ไปให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้

^๕มาตรา ๒๒ เมื่อความผิดเกิดขึ้น อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นในเขตอำนาจของศาลใด ให้ชำระที่ ศาลนั้น แต่ถ้า

(๑) เมื่อจำเลยมีที่อยู่ หรือถูกจับในท้องที่หนึ่ง หรือเมื่อเจ้าพนักงานทำการสอบสวนในท้องที่หนึ่ง นอกเขตของศาลดังกล่าวแล้ว จะชำระที่ศาลซึ่งท้องที่นั้นๆ อยู่ในเขตอำนาจก็ได้

(๒) เมื่อความผิดเกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรไทย ให้ชำระคดีนั้นที่ศาลอาญา ถ้าการสอบสวนได้ กระทำลงในท้องที่หนึ่งซึ่งอยู่ในเขตของศาลใด ให้ชำระที่ศาลนั้นได้ด้วย

^๖คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔/๒๕๓๗ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มูลคดีเกิดในเขตอำนาจของศาลจังหวัดฝาง พยานหลักฐานต่าง ๆ ก็อยู่ในเขตอำนาจของศาลจังหวัดฝาง ถ้าโจทก์ฟ้องคดีที่ศาลจังหวัดฝางก็จะเป็นการสะดวก แก่การพิจารณาพิพากษาคดียิ่งกว่าการฟ้องต่อศาลอาญา แม้จำเลยจะต้องขังอยู่ในเขตอำนาจศาลอาญา โจทก์ก็ชอบ ที่จะร้องขอต่อศาลอาญาให้สั่งให้เรือนจำที่คุมขังจำเลยอยู่ส่งตัวจำเลยไปคุมขังยังเรือนจำอำเภอฝางได้ ดังนั้น ที่ศาล อาญาใช้ดุลพินิจไม่อนุญาตให้โจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลอาญา จึงชอบแล้ว

^๗มาตรา ๔๗ ผู้มีอำนาจของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบ ด้วยกฎหมาย ได้แก่ เรือนจำ หรือทัณฑสถานที่ถูกจำคุกอยู่จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัว

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาปัญหาที่หารือดังกล่าวทั้งสองประเด็น ประกอบกับได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง และกรมราชทัณฑ์) ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในปัญหาที่ว่า สำนักงานการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตาม มาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีความหมายเดียวกัน หรือไม่ และสำนักงานการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม ถ้าผู้ต้องหาหลบหนีประกัน กรณีนี้จะเปลี่ยนสำนักงานการสอบสวน กลับไปเป็นสำนักงานการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๑ ได้หรือไม่ นั้น มีความเห็นว่า ปัญหานี้มีข้อพิจารณาในเบื้องต้นว่า สำนักงานการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ กับสำนักงานการสอบสวนตาม มาตรา ๑๔๒ มีความหมายแตกต่างกันหรือไม่ เมื่อได้พิจารณาประเด็นนี้แล้วเห็นว่า สำนักงานการสอบสวน สองกรณีนี้มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ กรณีสำนักงานการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ หมายถึง สำนักงานการ สอบสวนที่เรียกหรือจับผู้ต้องหาขังไม่ได้ สำนักงานการสอบสวนประเภทนี้ยังไม่มีการแจ้งข้อหาและสอบสวน ผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๔ เนื่องจากผู้ต้องหาขังยังไม่ปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน สำนักงาน การสอบสวนประเภทนี้พนักงานสอบสวนจึงมีหน้าที่ให้ความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยัง พนักงานอัยการพร้อมกับสำนักงานการสอบสวนโดยไม่ต้องส่งตัวผู้ต้องหาไปด้วย กรณีนี้พนักงานอัยการ รับสำนักงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนได้ สำหรับกรณีสำนักงานการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๒ หมายถึง สำนักงานการสอบสวนที่มีผู้ต้องหาอยู่ในความควบคุม ขัง หรือปล่อยชั่วคราวของศาลหรือพนักงาน สอบสวน หรือพนักงานสอบสวนสามารถได้ตัวผู้ต้องหาเมื่อออกหมายเรียก สำนักงานการสอบสวนตาม มาตรา ๑๔๒ นี้จึงเป็นกรณีที่มีการแจ้งข้อหาและสอบสวนผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๔ แล้ว และเมื่อ พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา มาตรา ๑๔๒ วรรคสาม ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนักงานการสอบสวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้น ถูกขังอยู่แล้ว ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงเห็นว่า กรณีตามข้อหารือดังกล่าว สำนักงาน การสอบสวนตามมาตรา ๑๔๒ ที่พนักงานสอบสวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดและมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม ถ้าผู้ต้องหาหลบหนีประกัน ก็ไม่มีผลทำให้สำนักงานการสอบสวน เปลี่ยนไปเป็นสำนักงานการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ ได้

ประเด็นที่สอง ในปัญหาที่ว่า คดีที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังในคดีอื่นและอยู่ใน เขตอำนาจของศาลอื่น เมื่อศาลยึดหลักตามมาตรา ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่กำหนด ให้ศาลที่มีอำนาจชำระคดีคือศาลที่ผู้ต้องหาถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด ถ้าไม่มีการแก้ไขกฎหมาย

มาตรา ๑๓๔ เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่า ผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติ บังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่านั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานชั้นเขาในการ พิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างไร ก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลย ก็ให้บันทึกไว้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) มีความเห็นทำนองเดียวกับความเห็นของสำนักงาน อัยการสูงสุด ตามหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ระบุไว้ในเชิงอรรถที่ ๑

ดังกล่าว จะมีวิธีการใดที่สามารถนำผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังไปให้พนักงานอัยการเพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) มีความเห็นว่า กรณีดังกล่าวสามารถแยกพิจารณาได้สองกรณี คือ

กรณีที่หนึ่ง ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกจำคุกอยู่ในคดีอื่นที่ศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว และอยู่ในเขตอำนาจของศาลอื่น มาตรา ๔๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ เรือนจำหรือทัณฑสถานที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกจำคุกอยู่จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัว ดังนั้น ศาลที่มีเขตอำนาจเหนือเรือนจำหรือทัณฑสถานที่ยื่นถูกจำคุกอยู่ จึงเป็นศาลที่มีอำนาจชำระคดีตามมาตรา ๒๒ (๑)^{๑๑} แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พนักงานสอบสวนสามารถส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการประจำศาลนั้นเพื่อยื่นฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังต่อศาลได้

กรณีที่สอง ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังถูกคุมขังอยู่ในคดีอื่นและศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุด ตามมาตรา ๒๒ กำหนดให้ศาลที่มีอำนาจชำระคดีคือศาลที่ความผิดเกิด อ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้น แต่ถ้าจำเลยมีที่อยู่ในอีกท้องที่หนึ่ง มาตรา ๒๖ (๑) กำหนดให้สามารถฟ้องคดีต่อศาลซึ่งท้องที่นั้น ๆ อยู่ในเขตอำนาจได้ คำว่า “ศาลซึ่งเป็นที่ตั้งที่จำเลยมีที่อยู่” นั้น ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า คำว่า “ที่อยู่” ตามมาตรา ๒๖ (๑) หมายถึง ถิ่นอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญตามมาตรา ๓๗^{๑๒} แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังอยู่ในเรือนจำหรือทัณฑสถานและศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดนั้น เรือนจำหรือทัณฑสถานดังกล่าวไม่ถือเป็นที่อยู่ของผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขัง^{๑๓} ในกรณีที่สองนี้ เรือนจำหรือทัณฑสถานจึงไม่ใช่ที่อยู่ของผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังที่จะทำให้พนักงานอัยการมีอำนาจ

^{๑๑}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕

^{๑๒}มาตรา ๓๗ ภูมิลำเนาของบุคคลธรรมดา ได้แก่ ถิ่นอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญ

^{๑๓}คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๒๐๗๓/๒๕๓๖ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คำว่า “ที่อยู่” ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖ (๑) หมายถึง ถิ่นอันบุคคลนั้นมีสถานที่อยู่เป็นแหล่งสำคัญตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๗ แต่จำเลยถูกขังอยู่ที่เรือนจำกลางอุดรธานีในคดีอาญาของศาลจังหวัดอุดรธานี ซึ่งเป็นเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น แต่ในระหว่างพิจารณาจำเลยอาจได้รับการปล่อยชั่วคราวหรือในที่สุดศาลอาจพิพากษายกฟ้องปล่อยตัวจำเลยก็ได้ ดังนั้น เรือนจำกลางอุดรธานีจึงมิใช่ที่อยู่ของจำเลยตามมาตรา ๒๖ (๑) โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยฐานยกยอกซึ่งเกิดขึ้นในจังหวัดแพร่ต่อศาลแขวงอุดรธานี

คำพิพากษาศาลฎีกา ที่ ๒๒๐๙/๒๕๔๐ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๗ กำหนดภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่ เรือนจำหรือทัณฑสถานที่ถูกจำคุกอยู่จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัว บทบัญญัติดังกล่าวแยกผู้ที่ถูกจำคุกออกเป็น ๒ กรณี ต่างหากจากกัน คือ ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลกรณีหนึ่ง และถูกจำคุกตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายอีกกรณีหนึ่ง หากใช่เป็นกรณีเดียวกันไม่ เมื่อปรากฏว่าในขณะที่โจทก์ยื่นคำร้องขอฟ้องจำเลยต่อศาลจังหวัดกบินทร์บุรี จำเลยถูกจำคุกตามคำพิพากษาอยู่ที่เรือนจำอำเภอโกสุมพิสัย แต่คำพิพากษาดังกล่าวยังไม่ถึงที่สุด ดังนั้น จะถือว่าจำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ที่เรือนจำอำเภอโกสุมพิสัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๗ ไม่ได้ โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดกบินทร์บุรี

ห้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเหนือห้องที่นั้นได้ ฉะนั้น ถ้ายังไม่มีการแก้ไขกฎหมาย ปัญหาดังกล่าวอาจแก้ไขในทางปฏิบัติโดยการประสานงานกันระหว่างสำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด และกรมราชทัณฑ์ เพื่อให้มีการย้ายตัวผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังไปยังเรือนจำหรือทัณฑสถานที่ตั้งอยู่ในห้องที่ศาลมีเขตอำนาจ เพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังต่อศาลนั้นต่อไปได้

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ในปัญหาประเด็นที่หนึ่งแล้วเห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญสมควรพิจารณาโดยละเอียด จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๒^๓ ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมร่วมกันของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑ คณะที่ ๔ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๑๑)

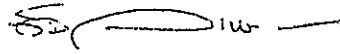
ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑ คณะที่ ๔ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๑๑) ได้ร่วมกันพิจารณาข้อหารือในประเด็นที่หนึ่ง โดยได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว มีมติเห็นด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) โดยเห็นว่าสำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๔๒ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีความแตกต่างกัน โดยสำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ เป็นกรณีที่เรียกหรือจับผู้ต้องหา ยังไม่ได้ สำนวนการสอบสวนประเภทนี้พนักงานสอบสวนสามารถสรุปความเห็นและส่งแต่สำนวนการสอบสวนที่มีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องไปยังพนักงานอัยการได้ ส่วนกรณีสำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๒ เป็นกรณีที่มีการแจ้งข้อหาและสอบสวนผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๔ แล้ว และผู้ต้องหาอยู่ในความควบคุม ชัง หรือปล่อยชั่วคราวของศาลหรือพนักงานสอบสวน หรือพนักงานสอบสวนสามารถได้ตัวผู้ต้องหาเมื่อออกหมายเรียก สำนวนการสอบสวนประเภทนี้ ถ้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้อง พนักงานสอบสวนจะต้องส่งตัวผู้ต้องหาไปด้วย ถ้ามีการปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราว แต่ผู้ต้องหาหลบหนี ประกัน กรณีนี้จะไม่มีผลทำให้สำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๒ เปลี่ยนไปเป็นสำนวนการสอบสวนตามมาตรา ๑๔๑ ได้ เพราะมาตรา ๑๔๒ วรรคสาม บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า สำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่ ดังนั้น กรณีที่ผู้ต้องหาหลบหนีประกัน พนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการได้ ต่อเมื่อส่งตัวผู้ต้องหาไปด้วย

^๓ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะในหลายด้าน หรือต้องการความรอบคอบในการพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจขอให้กรรมการร่างกฎหมายสองหรือสามคณะมาประชุมปรึกษาหารือร่วมกันเป็นกรณีพิเศษก็ได้

ในการประชุมตามวรรคหนึ่ง ให้ประธานกรรมการร่างกฎหมายซึ่งมีอาวุโสที่สุดเป็นประธานในที่ประชุม และต้องมีกรรมการร่างกฎหมายมาประชุมไม่น้อยกว่าหกคน โดยต้องเป็นกรรมการร่างกฎหมายจากทุกคณะที่ได้เชิญประชุม จึงจะเป็นองค์ประชุม เว้นแต่ในการวินิจฉัยประเด็นสำคัญ ประธานในที่ประชุมจะให้รอการวินิจฉัยประเด็นนั้น จนกว่าจะมีกรรมการร่างกฎหมายมาประชุมมากกว่าหกคนก็ได้

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาความเห็นของที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวแล้ว เห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญและผลของการวินิจฉัยอาจกระทบกระเทือนต่อวิถีทางปฏิบัติราชการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติและสำนักงานอัยการสูงสุด เลขาธิการฯ จึงอาศัยอำนาจตามข้อ ๑๔^๑ ของระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการประชุมของกรรมการร่างกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๒๒ จัดให้มีการประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกา

ที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ร่วมกันพิจารณาข้อหารือดังกล่าวประกอบกับได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดแล้ว มีมติเห็นด้วยกับความเห็นของที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑ คณะที่ ๔ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๑๑)

(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๕๔

^๑ ข้อ ๑๔ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาอาจพิจารณาจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมายได้ในกรณีดังต่อไปนี้

๑.๓๑

๑.๓๑

(๔) เมื่อเห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญ หรือผลของการวินิจฉัยอาจกระทบกระเทือนต่อวิถีทางปฏิบัติราชการอันอาจก่อให้เกิดผลเสียหายแก่ประโยชน์สาธารณะหรือระบบบริหารราชการเป็นส่วนรวม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. ๐๒-๒๐๕-๑๔๘๖

ที่ ๐๐๐๔.๓๖/๕๗๗ วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๔๖

เรื่อง กำชับการมีความเห็นสั่งคดี และการรับบทกฎหมายของพนักงานสอบสวน

ผบช.ก., น., ปส., ภ. ๑ - ๕

ด้วยสำนักงานอัยการ ได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาเกี่ยวกับการกระทำความผิดยาเสพติดให้โทษ เพื่อพิจารณา ตาม ป.วิ อาญา มาตรา ๑๔๕ ปรากฏว่าพนักงานสอบสวนปรับบทกฎหมายที่จะพิจารณาคำเนินคดีกับผู้ต้องหาผิดพลาดคลาดเคลื่อน อาทิ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้ต้องหากระทำความผิดยาเสพติดให้โทษประเภท ๓ (ยาแก้ไอผสมโคเคอิน) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ไม่มีบทบัญญัติกฎหมายใดบัญญัติให้การมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาแก้ไอผสมโคเคอิน ซึ่งจัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๓ ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๗ (๑) เป็นความผิด หรือในคดีที่เป็นข้าราชการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แต่พนักงานสอบสวนปรับบทมาตรว่าเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ โดยไม่ปรากฏว่ายาเสพติดที่ข้าราชการผู้นั้นกระทำความผิดเป็นยาเสพติดตามที่ระบุไว้ตามกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความใน พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ หรือ ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๐ ข้าราชการผู้นั้นต้องกระทำผิดโดยเป็นผู้ผลิต จำหน่าย ฯ ซึ่งยาเสพติดให้โทษ อันเป็นการกระทำความผิด ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ แต่อย่างไร

จึงให้ท่านกำชับและทำความเข้าใจการมีความเห็นในทางคดีของพนักงานสอบสวน ให้ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายอย่างเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท.

(อุดม เจริญ)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

539

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร.0-2205-3466

ที่ 0004.61/2406

วันที่ 20 มีนาคม 2546

เรื่อง การพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ที่ขับขี่รถโดยประมาท

ผบช.ก., น., ก.1-9

ด้วยปรากฏว่า ปัจจุบันนี้สถิติการเกิดคดีอุบัติเหตุจราจรทางบกได้เพิ่มขึ้นสูงมาก และก่อให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิตและทรัพย์สินอย่างมหาศาล ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากความประมาทของผู้ขับขี่ ตร.ได้ตระหนักถึงปัญหานี้จึงได้พยายามนำเอาวิธีการต่างๆ ทางกฎหมาย มาบังคับใช้เพื่อเป็นการช่วยลดอุบัติเหตุจราจรทางหนึ่งด้วยการพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ที่ขับขี่รถโดยประมาท แต่ปรากฏว่า การดำเนินคดีจราจรของพนักงานสอบสวนที่มีฐานความผิดแรก เป็นการฝ่าฝืนสัญญาณจราจรไฟสีแดงหรือเมาสุราขณะขับขี่รถ หรือแข่งรถ ในทางโดยมิได้รับอนุญาตแล้วทำให้เกิดความผิดฐานสองตามมาคือ ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินผู้อื่นเสียหายหรือมีผู้ได้รับอันตรายแก่กายถึงสาหัสหรือถึงแก่ความตาย เมื่อทำการสอบสวนแล้วเสร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่มีผู้ต้องการให้การรับสารภาพ พนักงานสอบสวนก็จะส่งสำนวนให้พนักงานอัยการเพื่อดำเนินการฟ้องต่อศาลโดยมิได้มีความเห็นว่าสมควรให้ศาลสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ต้องหาตาม มาตรา 162 แห่ง พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 ด้วย ทำให้คดีส่วนใหญ่ศาลจะไม่สั่งใช้มาตรการมาตรา 162 นี้ และเมื่อ ตร. มีความเห็นแย้งให้อัยการสูงสุดอุทธรณ์ ก็มักจะได้รับคำสั่งชี้ขาดไม่อุทธรณ์ โดยให้เหตุผลว่า เป็นเรื่องนอกเหนือไปจากคำฟ้องของโจทก์บ้าง เป็นดุลยพินิจของศาลบ้าง อันจะทำให้การปราบปรามผู้ขับขี่รถโดยประมาททั้งหลายไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เพราะขาดความเกรงกลัวไม่เจ็ดหลาบและยังคงไม่ใช้ความระมัดระวังในการขับขี่รถเหมือนเดิม

ดังนั้น เพื่อให้การลดอุบัติเหตุจราจรทางบกสัมฤทธิ์ผลเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีจราจรทางบก ไม่ว่าผู้ต้องหาจะให้การรับสารภาพหรือไม่ ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้

/1. กรณี ...

1. กรณีผู้ต้องหากระทำความผิดฐานแรกด้วยการเมาสุราขณะขับรถ หรือแข่งรถ ในทางโดยมิได้รับอนุญาตหรือฝ่าฝืนสัญญาณจราจรไฟสีแดง แล้วทำให้เกิดความผิดฐานที่สอง คือ ขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินของผู้อื่นได้รับความเสียหายหรือมีผู้ได้รับอันตรายแก่กาย หรืออันตรายสาหัสหรือ ถึงแก่ความตาย เมื่อทำการสอบสวนแล้วเสร็จจะต้องมีความเห็นประกอบ ในสำนวนคดีด้วยว่า หากให้ผู้ต้องหาขับรถต่อไปอาจก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของ ผู้อื่นหรือไม่เพียงใด หากเห็นสมควรก็ขอให้ศาลสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ต้องหา ตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 162 ด้วย

2. หากศาลมีคำสั่งตามที่ร้องขอในข้อ 1 ก็ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ประมวลเรื่องแจ้งคำสั่งศาลไปยังนายทะเบียน กรมการขนส่งทางบก เพื่อดำเนินการในส่วนที่ เกี่ยวข้องต่อไป

3. กรณีพนักงานอัยการมิได้บรรยายฟ้อง หรือบรรยายฟ้อง แต่ศาลมิได้มีคำสั่งใด ๆ เกี่ยวกับใบอนุญาตขับขี่ในคำพิพากษา ให้ประมวลพฤติกรรมการจราจรในการกระทำความผิด แจ้งไปยังกรมการขนส่งทางบกเพื่อขอให้นายทะเบียนยึดหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ ตาม พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ.2522 มาตรา 53 และ มาตรา 54 ต่อไป

4. เมื่อคดีเสร็จสิ้นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ให้รายงานผลคดีและการสั่งพักใช้หรือ เพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ไปยัง บช. ต้นสังกัดเพื่อจัดเก็บเป็นสถิติข้อมูลไว้ตรวจสอบให้มีการ เพิ่มโทษของการกระทำผิดครั้งต่อไป และให้แต่ละ บช. รายงาน ตร.ทราบ โดยผ่าน สนผ.

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัดเพื่อทราบและถือเป็น แนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฒิมัชชัย ศรีรัตนวุฒิมิ)

รอง ผบ.ตร. / พรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3459

ที่ 0031.221/ 0295

วันที่ 10 มกราคม 2551

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการทำสำนวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด

พช.น., ก., 1-9, ก., ปส., สตม., และ จตร.

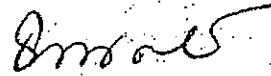
ด้วยอธิบดีกรมอัยการเคยมีความเห็นในประเด็นเรื่องคดีที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดและคดีที่รู้ตัวผู้กระทำผิดตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 140 และมาตรา 141 ไว้ในหนังสืออัยการพิเศษ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2510 หน้า 334 และฉบับที่ 4 พ.ศ. 2511 หน้า 403 ว่า กรณีจะถือว่ารู้ตัวผู้กระทำผิดตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 141 นั้น ต้องกำหนดตัวผู้กระทำผิดความผิดได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใด ในคดีที่ไม่รู้จักชื่อของผู้ต้องหา ซึ่งมีแต่เพียงคำหาญรูปพรรณสัณฐานของผู้ต้องหาที่เหมือนกับบุคคลทั่วไป ยังมีอาจที่จะถือได้ว่าเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิดตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 140 พนักงานสอบสวนจะมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องในสำนวนลักษณะนี้ไม่ได้ ต่อมา อสส. ได้มีหนังสือที่ อส (สฝปผ.)0018/14482 ลง 4 ต.ค. 49 มีความเห็นในเรื่องเดียวกันนี้ว่า แม้สำนวนการสอบสวนคดีในลักษณะนี้จะไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาชื่ออะไร แต่เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนของคนร้ายตามคำบอกเล่าของผู้เสียหาย จนถึงชั้นศาลออกหมายจับผู้ต้องหาแล้ว กรณีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นกรณีที่กำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใดแล้ว สำนวนการสอบสวนในลักษณะนี้จึงเป็นสำนวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 141

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า การทำความเข้าใจทางคดีดังกล่าวข้างต้นนี้ เป็นประเด็นปัญหาที่ถกเถียงกันมานานโดยมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ทั้งในด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ แต่ก็ยังไม่อาจหาข้อยุติที่แน่ชัดได้ว่าเป็นกรณีตามมาตรา 140 (1) หรือ (2) จึงมีหนังสือที่ ตร 0031.221/1945 ลง 3 พ.ค.50 หรือแนวทางปฏิบัติในการตั้งสำนวนคดีไม่รู้จักตัวผู้กระทำผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด ไปยัง อสส. ต่อมา อสส. ได้มีหนังสือที่ อส 0027(ปผ)/14064 ลง 28 ก.ย.50 ตอบข้อหารือแนวทางปฏิบัติในการตั้งสำนวนคดีดังกล่าวว่า การพิจารณาว่าสำนวนใดเป็นสำนวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิดหรือไม่ เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการในการสั่งคดีให้ถูกต้องตาม ป.วิ.อาญา โดย อสส. ได้เคยมีความเห็นตอบข้อหารือว่าคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาชื่ออะไร แต่เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนของคนร้ายตามคำบอกเล่าของผู้เสียหายจนถึงชั้นศาลออกหมายจับผู้ต้องหาแล้ว กรณีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นกรณีที่กำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใดแล้ว สำนวนการสอบสวนในลักษณะนี้จึงเป็นสำนวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 141

/ฉะนั้น...

ฉะนั้น เพื่อให้การทำสำนวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด
ของพนักงานสอบสวนเป็นไปในแนวทางเดียวกันและสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติของพนักงานอัยการ จึง
แจ้งมาเพื่อทราบและให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติ

พล.ต.อ

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 คดีที่ 49912
 ค.ศ. 3 ต.ค. 2550
 เวลา 11:20

543

ที่ อส 0027(ปค)/1 Δ064

กลุ่มงานตรวจสอบหน่วยนอัยการ
 เลขที่.....
 วันที่ 4 ต.ค. 2550
 เวลา.....

สำนักงานอัยการสูงสุด
 ถนนหน้าทับเพชร กรุงเทพฯ 10200

28 กันยายน 2550

เรื่อง ทหารือแนวทางปฏิบัติในการสั่งสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- อ้างถึง (1) หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0031.221/1945 ลงวันที่ 3 พฤษภาคม 2550
 (2) หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่ อส(สฝปค.)0018/14482 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2549
 (3) หนังสือสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญารธนบุรี ที่ อส(สฝคธ.4)0014/2161 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2549

ตามหนังสือที่อ้างถึง (1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอทหารือสำนักงานอัยการสูงสุดเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการสั่งสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดโดยระบุว่าสำนักงานอัยการสูงสุดได้เคยมีความเห็นกำหนดแนวทางปฏิบัติในเรื่องนี้ไว้แตกต่างกันตามที่ปรากฏในคำชี้ขาดความเห็นแย้งของอธิบดีกรมอัยการและหมายเหตุในอัยการนิเทศ พุทธศักราช 2510 หน้า 334 และ พุทธศักราช 2511 หน้า 403 กับคำวินิจฉัยของอัยการสูงสุดตามหนังสือที่อ้างถึง (2) และหนังสือที่อ้างถึง (3) ซึ่งอัยการสูงสุดได้มีความเห็นในเรื่องเดียวกันว่า แม้สำนวนการสอบสวนในลักษณะนี้จะไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาชื่ออะไร แต่เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนของคนร้ายตามคำบอกเล่าของผู้เสียหายจนถึงชั้นศาลออกหมายจับผู้ต้องหาแล้ว กรณีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นกรณีที่กำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใดแล้ว สำนวนการสอบสวนในลักษณะนี้จึงเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ตาม ป.วิอาญา มาตรา 141 สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอทราบความเห็นของสำนักงานอัยการสูงสุดและข้อยุติในแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในกรณีตามปัญหาข้างต้น เพื่อแจ้งให้พนักงานสอบสวนถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไปความ โดยละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุด ขอเรียนว่า การพิจารณาว่าสำนวนใดเป็นสำนวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่เป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการในการสั่งคดีให้ถูกต้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อพนักงานอัยการได้มีคำสั่งให้ส่งสำนวนคืนไปให้พนักงานสอบสวนจัดการให้ถูกต้อง และสำนักงานอัยการสูงสุดได้มีความเห็นไปแล้วและได้แจ้งให้ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญารธนบุรี แจ้งให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ทราบแล้วตามหนังสือที่อ้างถึง (2) และ (3) หากไม่เห็นชอบด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการไม่ว่ากรณีใด สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะต้องทำความเห็นและส่งสำนวนให้ อัยการสูงสุดพิจารณาและมีคำสั่งต่อไป โดยเทียบเคียงแนวปฏิบัติเช่นเดียวกับกรณีมีความเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติมรายละเอียดปรากฏตามหนังสือที่อ้างถึง (2)

./จึงเรียนมา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วราโท)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 0-2515-4142

โทรสาร 0-2515-4141

E-mail : eva@ago.go.th

ที่ ตช 0031.221/ 1945

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ถนนพระรามที่ 1 ปทุมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330

3 พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอรื้อแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดและรู้ตัวผู้กระทำผิด

เรียน อัยการสูงสุด

- อ้างถึง (1) คำชี้ขาดความเห็นแย้งของอธิบดีกรมอัยการ และ หมายเหตุในอัยการนิเทศ พุทธศักราช 2510 หน้า 334 และ พุทธศักราช 2511 หน้า 403
- (2) สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส (สฝปผ.)0018/14482 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2549
- (3) สำเนาหนังสืออัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญานบุรี 4 ที่ อส (สฝคธ.4)0014/2161 ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาเอกสารที่อ้างถึงตาม (1) ถึง (3) พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 16 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง(1) อัยการสูงสุด(อธิบดีกรมอัยการ) ได้เคยมีความเห็นในประเด็นเรื่องคดีที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดและคดีที่รู้ตัวผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 และ มาตรา 141 ว่า กรณีจะถือว่ารู้ตัวผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 นั้น ต้องกำหนดตัวผู้กระทำผิดได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใด ในคดีที่ไม่รู้จักชื่อของผู้ต้องหา ซึ่งมีแต่เพียงคำนิรूपพรรณของผู้ต้องหาที่เหมือนกับบุคคลทั่วไป ยังมีอาจที่จะถือได้ว่าเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิด สำนวนดังกล่าวจึงเป็นสำนวนการสอบสวนที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 พนักงานสอบสวนจะมีความเห็นควรสั่งฟ้อง หรือสั่งไม่ฟ้องในสำนวนลักษณะนี้ไม่ได้ และตามหนังสือที่อ้างถึง (2) และ (3) อัยการสูงสุดได้มีความเห็นในเรื่องเดียวกันว่า แม้สำนวนการสอบสวนคดีในลักษณะนี้จะไม่ปรากฏว่าผู้ต้องหาชื่ออะไร แต่เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนของคนร้ายตามคำบอกเล่าของผู้เสียหายจนถึงขั้นศาลออกหมายจับผู้ต้องหาแล้ว กรณีดังกล่าวถือได้ว่าเป็นกรณีที่กำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใดแล้ว สำนวนการสอบสวนในลักษณะนี้จึงเป็นสำนวนที่รู้ตัวผู้กระทำผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามภาพเหมือนคนร้ายและและเสนอสำนวนให้ผู้บัญชาการ

/ตำรวจแห่งชาติ

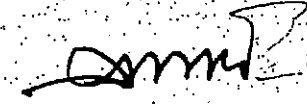
ตำรวจแห่งชาติพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 แล้ว หากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไม่เห็นชอบด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการไม่ว่ากรณีใด ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต้องทำความเห็นและส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณาและมีคำสั่งต่อไปเช่นเดียวกับกรณีมีความเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติม

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า คดีที่ไม่ทราบว่ามีผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด เพียงแต่ผู้กล่าวหาหรือพยานให้การเกี่ยวกับตัวผู้กระทำความผิดซึ่งเหมือนกับคนธรรมดาทั่วไป ถึงแม้จะได้ข้อมูลและเจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนคนร้ายตามคำบอกเล่าของผู้กล่าวหาหรือพยานจนกระทั่งศาลออกหมายจับบุคคลที่ยังไม่รู้ชื่อได้ ก็เป็นเพียงเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหมายจับไปใช้ในการจับกุมผู้กระทำความผิดได้เท่านั้น ยังไม่สามารถระบุได้ว่าผู้กระทำความผิดตามหมายจับเป็นผู้ใด พนักงานสอบสวนจะต้องสืบสวนสอบสวนต่อไปให้รู้ตัวผู้กระทำความผิด ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือจับกุมผู้กระทำความผิดได้ จึงเป็นคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140(2), 141 และมาตรา 142 ในขณะที่ยังไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือยังจับกุมผู้กระทำความผิดไม่ได้ พนักงานสอบสวนควรมีความเห็นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140(1) วรรคแรก หรือวรรคสอง และส่งสำนวนให้พนักงานอัยการสั่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140(1) วรรคสาม ตามแนวทางที่อัยการสูงสุดมีคำสั่งชี้ขาดไว้ในหนังสือที่อ้างถึง (1)

อย่างไรก็ตาม ประเด็นปัญหาการทำความเห็นทางคดีดังกล่าวข้างต้น เป็นปัญหาที่ถกเถียงกันมานานโดยมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ทั้งในด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ แต่ก็ยังไม่อาจหาข้อยุติที่แน่ชัดได้ว่าเป็นกรณีตามมาตรา 140(1) หรือ (2) เพราะทั้งสองกรณีนี้ การทำความเห็นทางคดีและการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนจะแตกต่างกัน ดังนั้น จึงขอเรียนหรือมายังท่านเพื่อขอทราบความคิดเห็นและแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในกรณีตามปัญหาข้างต้น เมื่อได้ข้อยุติประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบ เพื่อจักได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจโท

(วันชัย ศรีนวลนิต)

2 พ.ย. 50

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ที่ อส.(สผคธ.4)0014/ 3-161

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี 4

ถนนเอกชัย เขตจอมทอง กทม. 10150

27 ต.ค. 2549

เรื่อง ส่งสำนวนคดีเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือที่ ตช 0031.223/6888 ลงวันที่ 14 ธันวาคม 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือ สำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส(สผปม.)0018/14482 ลงวันที่ 4 ตุลาคม 2549

จำนวน 1 ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง ท่านได้ส่งสำนวนการสอบสวนของสถานีตำรวจนครบาลท่าข้าม คดีอาญาที่ 1058/2548 ระหว่าง นางสังเวียน รอดเจริญพันธ์ ผู้กล่าวหา ชายไทยไม่ทราบชื่อตามภาพ วาดที่ 279/2548 ผู้ต้องหาที่ 1 กับพวกที่หลบหนี ซ้อหา ร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานโดยทำอันตราย สิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ มายังสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี 4 เพื่อดำเนิน การตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 นั้น

คดีนี้ แม้สำนวนการสอบสวนในคดีจะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ 1 ชื่ออะไร แต่ เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนผู้ต้องหาที่ 1 ตามคำบอกเล่าของผู้เสียหาย ถือได้ว่าเป็นกรณีกำหนดตัว บุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใด จึงเป็นสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง ผู้ต้องหา ตามภาพเหมือนคนร้ายที่ 279/2548 และเสนอสำนวนให้ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 หากผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ไม่เห็นชอบด้วยกับคำสั่งของพนักงานอัยการไม่ว่ากรณีใด ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะต้องทำ ความเห็นและส่งสำนวนให้อัยการสูงสุด พิจารณาและมีคำสั่งต่อไป ทั้งนี้ เทียบเคียงแนวทางปฏิบัติ เช่นเดียวกันกรณีมีความเห็นควรสอบสวนเพิ่มเติม

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุทธิ ภูเยี่ยม)

อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญานบุรี 4

สำนักงานคดีอาญานบุรี

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญานบุรี 4

โทร. 0-2415-0020-9 ต่อ 212, 213

โทรสาร. 0-2415-0168

549

ที่ อส(สพป.)0018/ 14 4 8 5

สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนหน้าพิชัย กรุงเทพฯ 10200

4 ตุลาคม 2549

เรื่อง ขอร้องขอชดช้อยจากการปฏิบัติในการสั่งสำนวน

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี
รับวันที่ 16 ต.ค. 2549
เวลา 10:00 น.
เลขที่รับ 539

เรียน อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอาญาธนบุรี

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคดีอาญาธนบุรี ที่ อส 0014/15 ลงวันที่ 24 มกราคม 2549

- สิ่งที่ส่งมาด้วย (1) หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0031.223/6888 ลงวันที่ 14 ธันวาคม 2548
- (2) สำนวนคดีอาญา ส.2 เลขรับที่ 253/2548 ของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี 5

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานคดีอาญาธนบุรีขอขอร้องขอชดช้อยจากการปฏิบัติในการสั่งสำนวน ส.2 เลขรับที่ 253/2548 ของสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาธนบุรี 5 ซึ่งพนักงานอัยการได้มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา และได้ส่งสำนวนไปยังผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 แต่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติส่งสำนวนกลับมาโดยไม่ได้มีความเห็นชอบหรือความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้สำนวนการสอบสวนในคดีนี้จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ 1 ชื่ออะไร แต่เจ้าหน้าที่ได้เขียนภาพเหมือนผู้ต้องหาที่ 1 ตามคำบอกเล่าของผู้เสียหาย ถือได้ว่าเป็นกรณีกำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนพอสมควรว่าเป็นผู้ใด จึงเป็นสำนวนผู้ต้องหาผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 (ตลอดคดีตรงกับคำสั่งขาดความเห็นแย้งที่ ฮย.73/2548 และไม่ขัดแย้งกับคำสั่งขาดความเห็นแย้งที่ ฮย.494/2548 ซึ่งทราบรูปพรรณไม่เพียงพอที่จะกำหนดตัวบุคคลได้แน่นอนและไม่ตามมาตราเขียนภาพเหมือนคนร้ายได้) จึงส่งสำนวนคดีดังกล่าวพร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องตามสิ่งที่ส่งมาด้วย (1) และ (2) คืนมาเพื่อแจ้งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติทราบเพื่อดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 ต่อไป

ธิดาเนฎกตอง

(นายทองดี ศรีงาม)
อัคร ๔
15 ต.ค. 2549

...อนึ่ง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3466
 ที่ 0031.212/ 649 วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2550
 เรื่อง การสอบสวนดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในคดียาเสพติด

ผบ.ช.น., ภ.1-9, บช.ก. บช.ปส., สตม. และ กมส.

ด้วย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีหนังสือ ที่ สม 0003/1041 ลง 27 ก.ย.2549 แจ้งข้อสังเกตที่พบจากเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนมายัง ตร. ในประเด็นกรณีที่ว่าผู้ต้องหาเป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดในคน ๆ เดียวกัน พนักงานสอบสวนควรจะพิจารณาเสนอไว้ในสำนวนการสอบสวน ให้นำบุคคลดังกล่าวไปรับการบำบัดเพื่อให้ผู้ต้องหาได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาล (รายละเอียดปรากฏตามสำเนาเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้)

ตร. ที่พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อสังเกตของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาดำเนินคดีของพนักงานอัยการ ส่วนผู้ต้องหาก็กจะได้รับสิทธิเข้ารับการบำบัดรักษา เพื่อให้หายจากอาการติดยาเสพติด ดังนั้น จึงให้แจ้งพนักงานสอบสวนในสังกัด สำนักงานคดีใดที่ผู้ต้องหาไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่ศาลจะมีคำสั่งให้ส่งตัวไปตรวจพิสูจน์การติดยาเสพติด และได้รับการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.2545 มาตรา 19 แต่การสอบสวนปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าผู้ต้องหาเป็นผู้ติดยาเสพติด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบพิจารณามีความเห็นไว้ในสำนวนการสอบสวนว่าควรให้นำผู้ต้องหาดังกล่าวไปรับการบำบัดรักษาด้วย

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วิโรจน์ พหลเวชช์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ที่ สม ๐๐๐๓/๑๖๔๘

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ
๕๒๒ ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กทม. ๑๐๓๓๐

๓๗ กันยายน ๒๕๕๙

เรื่อง แจ้งผลการพิจารณาเรื่องร้องเรียน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ฝ่ายรับเรื่องราวร้องทุกข์ บก.อก.จต.
เลขรับที่ ๒๗๗
วันที่ 2 - ๓ ก. 2549
เวลา 1๐.๐๐ น.

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนารายงานผลการพิจารณา ที่ ๕๒/๒๕๕๙ จำนวน ๕ แผ่น

ด้วย นายสมบุรณ์ ปัดชา ได้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า นายอนุชัย บัดชา บุตรชายของผู้ร้อง ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจนครบาลลุมพินีจับกุมในข้อหาเมียบ้าไว้ในครอบครอง โดยในระหว่างการสอบสวนมีการทำร้ายร่างกายให้รับสารภาพ เมื่อผู้ร้องเข้าขอพบบุตรชาย ก็ได้รับการปฏิเสธไม่ให้เข้าพบเพื่อร่วมฟังการสอบสวน จึงขอให้ช่วยเหลือบุตรของผู้ร้องให้ได้รับความเป็นธรรมในกรณีดังกล่าว

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้พิจารณาคำร้องเรียนของผู้ร้องในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แล้วเห็นว่าเรื่องร้องเรียนดังกล่าวไม่พบหลักฐานเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกายตามคำร้องเรียน ส่วนกรณีร้องเรียนว่าถูกดำเนินคดีโดยไม่เป็นธรรมนั้น ปรากฏว่าขณะนี้คดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา จึงไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะดำเนินการได้ ตามนัยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ คณะกรรมการฯ จึงมีมติให้ยุติเรื่อง ทั้งนี้คณะกรรมการฯ มีข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ดังนี้

1. ประเด็นที่ผู้ร้องเรียนร้องว่า ไม่ได้รับอนุญาตให้พบบุตรชาย(ผู้ต้องหา)ในระหว่างถูกควบคุมตัวของพนักงานสอบสวนนั้น คณะอนุกรรมการฯ พบว่ามีการร้องเรียนในลักษณะนี้เป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดข้อโต้แย้งภายหลัง สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงควรมีคำสั่งกำชับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องให้ปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมาย เพื่อให้สิทธิของผู้ต้องหาได้รับความคุ้มครองอย่างแท้จริง

2. ในกรณีที่พบว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติดในคนเดียวกัน เจ้าหน้าที่ตำรวจควรพิจารณาเสนอไว้ในสำนวน ให้นำบุคคลดังกล่าวไปรับการบำบัด เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับสิทธิในการรักษาพยาบาลด้วย

-๒-

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป ผลเป็นประการใดโปรดแจ้งสำนักงาน
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนทราบด้วย และขอขอบคุณในความร่วมมือนี้อีก โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุชัย เมธาวิกุล)

รองเลขาธิการ ปฏิบัติราชการแทน
เลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

สำนักคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
กลุ่มงานประสานการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน
โทรศัพท์ / โทรสาร ๐๒-๒๑๙-๓๕๗๓

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

กมล.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/1144

วันที่ 17 สิงหาคม 2550

เรื่อง แจ้งผลการหารืออัยการสูงสุดเรื่องสำนวนการสอบสวนคดีอาญาตาม ป.วิ อาญา มาตรา 140(1)

เรียน ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปส. และ สตม.

ด้วย ตร. ได้มีหนังสือ ที่ ตช 0004.6/7248 ลง 13 มิ.ย.2545 หารือต่ออัยการสูงสุด กรณีที่มีการร้องทุกข์หรือกล่าวโทษว่ามีความผิดอาญาเกิดขึ้น เมื่อพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้วปรากฏว่าไม่มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น และไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา พนักงานสอบสวนมีความเห็นงดการสอบสวนแล้วส่งสำนวนต่อพนักงานอัยการปรากฏว่าพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวนดังกล่าว หรือคืนสำนวนการสอบสวนโดยอ้างว่าคดียังไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น จึงมิใช่เป็นคดีที่ไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดไม่อาจอ้าง ป.วิ อาญา มาตรา 140 ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าว อัยการสูงสุดได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ อส (สฝปผ)0018/17630 ลง 5 พ.ย.2545 ตอบข้อหารือสรุปได้ว่า คดีที่มีการร้องทุกข์โดยชอบและพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนจนทราบว่าไม่มีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น และไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา ถือได้ว่าพนักงานสอบสวนได้สอบสวนจนจบสิ้นกระบวนการของพนักงานสอบสวนแล้ว พนักงานสอบสวนต้องสรุปสำนวนส่งให้พนักงานอัยการพิจารณาตาม ป.วิ อาญา มาตรา 140(1) เพื่อพิจารณาต่อไป

ดังนั้น เพื่อให้พนักงานสอบสวนได้ใช้อ้างอิงในการปฏิบัติหน้าที่ จึงได้ส่งหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ด่วนมาก ที่ อส (สฝปผ)0018/17630 ลง 5 พ.ย. 2545 มาเพื่อแจ้งพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องทราบต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

พล.ต.ต.

(ชัชวาลย์ สุขสมจิตร)

รอง ผบช.๔ ปรท.ผบช.กมล.

ความหมาย

ที่ อส(สฟปค.) 0018/ 17530

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
เลขรับ 74733
วันที่ 6 พ.ย. 2545
เวลา 11.36

555

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบเพชร กรุงเทพฯ 10200

5 พฤศจิกายน 2545

องค์ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รับ 3247
ที่ 6 พ.ย. 2545
เวลา

เรื่อง ปัญหาการสืบสวนสอบสวนคดีอาญา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ดช 0004.6/7248 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้หารือวาระกรณีที่สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา 4 ได้ส่งสำนวนคดีอาญาที่ 1336/2543 ของสถานีตำรวจนครบาลดินแดง สืบพนักงานสอบสวนโดยไม่พิจารณาสำคดี เป็นการถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือไม่ หากผลการพิจารณาเป็นประการใดขอให้แจ้งผลให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบด้วย รายละเอียดปรากฏแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานอัยการสูงสุด ได้พิจารณาสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ 1336/2543 ซึ่งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดินแดงส่งไปให้ประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มี การร้องทุกข์โดยชอบ และพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนจนทราบว่า ไม่มีการกระทำความผิดทางอาญาเกิดขึ้น และไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา แต่เป็น ความผิดพลาดบกพร่องของเจ้าหน้าที่ซึ่งควบคุมหน่วยเลือกตั้งที่ลงหมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน ของผู้ไปใช้สิทธิเลือกตั้งผิดช่อง ถือได้ว่าพนักงานสอบสวนได้สอบสวนจนจบสิ้นกระบวนการของ พนักงานสอบสวนแล้ว พนักงานสอบสวนต้องสรุปสำนวนส่งให้พนักงานอัยการพิจารณาตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (1) ดังนั้นจึงขอให้ท่านแจ้งไปยังพนักงาน สอบสวนสถานีตำรวจนครบาลดินแดงให้ส่งสำนวนดังกล่าวไปยังสำนักงานอัยการพิเศษฝ่าย คดีอาญา 4 เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายเวรวัต ฉ่ำเฉลิม)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 0 2541 2770-9 ต่อ 1316

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 3609

วันที่ ๒๒ มิถุนายน 2549

เรื่อง กำหนดแนวทางการสอบสวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนตาม
ป.วิ อาญา มาตรา 134

ผบช.ก., น., ภ. 1-9, ปส., สตม. และ จตร.

ด้วย ตร.ได้รับรายงานปัญหาจากพนักงานสอบสวนในสังกัดเกี่ยวกับการดำเนินการสอบสวน คดีอาญากรณีผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเป็นผู้ต้องหา เมื่อพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแล้วปล่อยตัวไปทำให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากไม่มีกำหนดระยะเวลาการทำสำนวนคดีนั้น ๆ จะต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาใด แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 241 จะได้กำหนดให้ในคดีอาญาผู้ต้องหาหรือจำเลยย่อมมีสิทธิได้รับการสอบสวนหรือพิจารณาด้วยความรวดเร็วต่อเนื่องและเป็นธรรม ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 วรรคสาม กำหนดให้ผู้ต้องหาได้รับการสอบสวนด้วยความรวดเร็วต่อเนื่องและเป็นธรรมก็ตามแต่เนื่องจากคำสั่งกรมตำรวจที่ 960/2537 ลงวันที่ 10 สิงหาคม 2537 ไม่ได้กำหนดระยะเวลาทำการสอบสวนกรณีนี้ไว้ เป็นเหตุให้พนักงานสอบสวน และผู้บังคับบัญชาขาดหลักเกณฑ์มาตรฐานการควบคุมตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนในกรณีดังกล่าว

ดังนั้น เพื่อให้การสอบสวนกรณีดังกล่าวเป็นไปโดยความถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายหรือล่าช้าในการดำเนินคดีอาญา ทั้งเป็นการเร่งรัดควบคุมการสอบสวนให้เกิดประสิทธิภาพ จึงกำหนดแนวทางการสอบสวนดังนี้

ในคดีอาญาที่ผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา เมื่อพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อกล่าวหาแล้วปล่อยตัวไป ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาดังนี้

/1. คดีอาญา ...

- 2 -

1. คดีอาญาทั่วไป ให้พนักงานสอบสวนทำการสืบสวนสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายใน กำหนด 2 เดือน นับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ

2. คดีอุกฉกรรจ์ ให้พนักงานสอบสวนทำการสืบสวนสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด 3 เดือน นับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ

เมื่อพนักงานสืบสวนสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้ดำเนินการตาม ป.วิ อาญาต่อไป ในกรณีที่ดำเนินการจนครบระยะเวลาที่กำหนดแล้วแต่การสอบสวนยังไม่แล้วเสร็จ หรือมีความจำเป็นต้องสอบสวนเกินระยะเวลาที่กำหนด ให้พนักงานสอบสวนเสนอหนังสือขออนุมัติขยายระยะเวลาการสอบสวนตามลำดับชั้นไปยังผู้บังคับการที่รับผิดชอบการสอบสวนในเขตพื้นที่นั้นพิจารณาอนุมัติต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท. _____

(ชาญวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

อน.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ 05777

วันที่ 16 กันยายน ๒๕๕๒

เรื่อง กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการทำสำนวนการสอบสวนตามคำสั่ง ตร.ที่

๕๖๐/๒๕๓๗ ถึง ๑๐ ส.ค.๒๕๓๗

ผบช.น., ภ.๑-ภ.๕, ศษต., ก., ปส., สตม. และ จต.

ด้วย สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน มีหนังสือ แจ้งว่า สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินได้มีหนังสือให้หน่วยงานในสังกัด ตร.ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณากรณี นายภูตินันท์ พรหมศร ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน ขอให้พิจารณาสอบสวนหาข้อเท็จจริงกรณี ผู้ร้องเรียนและพนักงาน บริษัท เอส อาร์ พี คอนสตรัคชั่น จำกัด ไม่ได้รับเงินเดือนจากการทำงาน จึงได้เข้า ร้องเรียนกับสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดอุดรธานี และสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครอง แรงงานจังหวัดอุดรธานี ได้ส่งเรื่องให้ สภ.เมืองอุดรธานี ดำเนินคดีกับบริษัท เอส อาร์ พี คอนสตรัคชั่น จำกัด แต่ผลคดีไม่มีความคืบหน้า ต่อมา สภ.เมืองอุดรธานี ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานให้สำนักงาน ผู้ตรวจการแผ่นดินแล้ว ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน (พลเอก ชีรเดช มีเพียร) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจาก หนังสือชี้แจงของ สภ.เมืองอุดรธานี และเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า คำสั่ง ตร.ที่ ๕๖๐/๒๕๓๗ เรื่อง มาตรการควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนคดีอาญา ลง ๑๐ ส.ค. ๒๕๓๗ กำหนดว่า ในกรณีที่คดีที่ผู้ตัว ผู้กระทำผิดแต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ ให้พนักงานสอบสวน ทำการสืบสวนสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายใน กำหนด ๒ เดือน (คดีอาญาทั่วไป) และภายในกำหนด ๓ เดือน (คดีอุกฉกรรจ์) นับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์ หรือคำกล่าวโทษ หากพนักงานสอบสวน ทำการสืบสวนสอบสวนตามเวลาที่กำหนดแล้ว แต่ไม่สามารถ นำตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ โดยได้รวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นแล้ว หรือมีความจำเป็นต้องสอบสวน เกินระยะเวลาที่กำหนด ให้พนักงานสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นตามลำดับชั้น ไปยัง ผบก.หรือ หน.ภ.จว.แล้วแต่กรณีที่รับผิดชอบการสอบสวนในเขตพื้นที่นั้น ตรวจสอบและดำเนินการตาม ป.วิ อาญา มาตรา ๑๔๑ ภายในกำหนดระยะเวลา ๑๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดข้างต้น แต่จากข้อเท็จจริง ปรากฏว่า พนักงานสอบสวน มิได้ดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปตามคำสั่ง ตร.ดังกล่าวข้างต้น ผู้บังคับบัญชา ได้ว่ากล่าวตักเตือนพนักงานสอบสวนแล้ว จึงเป็นกรณีที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อน ให้แก่ผู้ร้องเรียนอย่างเหมาะสมแล้ว ประธานผู้ตรวจการแผ่นดินจึงวินิจฉัยให้ยุติการพิจารณาเรื่องร้องเรียน ดังกล่าว และมีข้อเสนอแนะให้ ตร.แจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัด ให้เพิ่มความระมัดระวังและรอบคอบ รวมทั้ง เร่งรัดการดำเนินคดีต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ระเบียบ และกฎหมาย เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาใน ลักษณะเดียวกันนี้อีก และให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหาร

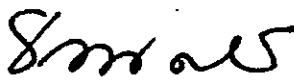
/กิจการ...

กิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.๒๕๔๖ อีกทั้งหากพนักงานสอบสวนมีภาระงานและความรับผิดชอบมากก็ขอให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณากระจายงานให้มีอัตราส่วนที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป

ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาในลักษณะเดียวกันนี้อีก และให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ.๒๕๔๖ จึงกำชับให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาเพิ่มความระมัดระวังและรอบคอบ รวมทั้งเร่งรัดการดำเนินงานให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ระเบียบ และกฎหมาย หากผู้บังคับบัญชาพบว่าพนักงานสอบสวนคนใดมีสำนวนการสอบสวนอยู่ในความรับผิดชอบจำนวนมากหากปล่อยไว้จะเกิดความเสียหายต่อราชการ ให้ดำเนินการแก้ไขเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในทันที หากผู้ใดปล่อยปละละเลยเป็นเหตุให้เกิดความบกพร่องจะต้องพิจารณาโทษตามสมควร

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้กำชับข้าราชการตำรวจที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

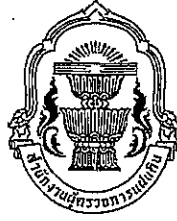

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.รรท.ผบ.ตร.

ส่วนที่สี่

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
 เลขรับ..... 35246
 วันที่..... 28 ก.ค. 2552
 เวลา..... 11-00

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน
 ๑๑๙๓ อาคารเอ็กซิม ชั้น ๒๐ ถนนพหลโยธิน
 สามเสนใน พญาไท กทม. ๑๐๕๐๐

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๒

กองคดีอาญา
 เลขที่..... 03826
 วันที่..... 28 ก.ค. 2552
 เวลา.....

ที่ ผพ ๑๑/๕๗๗/๖๖

เรื่อง แจ้งผลการวินิจฉัยของประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- อ้างถึง ๑. หนังสือสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน ส่วนที่สี่ ที่ ผพ ๑๑/๑๔๗๓ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๒
- ๒. หนังสือตำรวจภูธรภาค ๔ ที่ ตช ๐๐๒๐.๑๔๒/๒๗๗๕ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒

ตามหนังสือที่อ้างถึง ๑ แจ้งว่า สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินได้มีหนังสือสอบถามผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๔ เพื่อให้ชี้แจงข้อเท็จจริง และส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาเพิ่มเติม และมีหนังสือเตือนขอให้ชี้แจงข้อเท็จจริง และส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณา ครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ แล้ว แต่ก็ยังไม่ได้รับการชี้แจงข้อเท็จจริง และส่งเอกสารหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาในเรื่องดังกล่าว แต่ประการใด อันเป็นเหตุให้ประธานผู้ตรวจการแผ่นดินไม่สามารถพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องเรียนดังกล่าวได้ ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๔๗ เรื่องการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐในการแก้ปัญหาคาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ในการแก้ไขปัญหาความทุกข์ร้อนของประชาชนให้เป็นไปโดยเร็วตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี จึงขอให้ท่านได้เร่งรัดติดตาม และพิจารณาจัดส่งคำชี้แจง และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ให้สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินเพื่อประกอบการพิจารณา รวมทั้งให้ถือเป็นหลักการว่าหากหน่วยงานภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับหนังสือจากสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินแล้ว ขอให้พิจารณาดำเนินการโดยเร็ว หากมีข้อขัดข้องประการใด ก็ขอให้แจ้งให้สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินทราบโดยเร็วต่อไป ต่อมาตามหนังสือที่อ้างถึง ๒ ตำรวจภูธรภาค ๔ แจ้งว่า ได้สั่งการให้ตำรวจภูธรจังหวัดอุดรธานีดำเนินการแล้ว และสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานี ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงและส่งเอกสารหลักฐานให้สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินทราบแล้ว ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินขอเรียนว่า ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน (พลเอก ธีรเดช มีเพียร) ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากหนังสือชี้แจงของสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานี และเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า คำสั่งกรมตำรวจ ที่ ๙๖๐/๒๕๓๗ เรื่องมาตรการควบคุม ตรวจสอบ เฝ้าระวังการสอบสวนคดีอาญา ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ กำหนดว่า ในกรณีที่คดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับกุมตัวยังไม่ได้ ให้พนักงานสอบสวนทำการสืบสวนสอบสวนให้เสร็จสิ้นภายในกำหนด ๒ เดือน (คดีอาญาทั่วไป) และภายในกำหนด ๓ เดือน (คดีอุกฉกรรจ์) นับตั้งแต่วันที่รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ หากพนักงานสอบสวนทำการสืบสวนสอบสวนตามเวลาที่กำหนดแล้ว ยังไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีได้ โดยได้รวบรวม

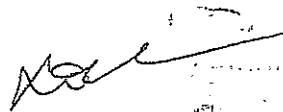
/พยานหลักฐาน...

พยานหลักฐานเสร็จสิ้นแล้ว หรือมีความจำเป็นต้องสอบสวนเกินระยะเวลาที่กำหนด ให้พนักงานสอบสวน
เสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นตามลำดับชั้นไปยังผู้บังคับการ หรือหัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัดแล้วแต่
กรณีที่ได้รับผิดชอบการสอบสวนในเขตพื้นที่นั้น ตรวจสอบและดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา ๑๕๑ ภายในกำหนดระยะเวลา ๑๐ วัน นับแต่วันที่ครบกำหนดข้างต้น แต่จากข้อเท็จจริง
ปรากฏว่า ร้อยตำรวจโท สรพงษ์ อินสันเทียะ มิได้ดำเนินการสอบสวนให้เป็นไปตามคำสั่งกรมตำรวจดังกล่าว
ข้างต้น รวมทั้งผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานี ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว เห็นว่าการดำเนินการ
สอบสวนของร้อยตำรวจโท สรพงษ์ อินสันเทียะ เป็นการกระทำที่บกพร่องต่อหน้าที่ มีมูลเป็นการกระทำ
ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ตามมาตรา ๗๘ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่กำหนดว่า
การกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงได้แก่การไม่รักษาวินัยตามที่บัญญัติเป็นข้อปฏิบัติ และข้อห้ามคือ
“ข้าราชการตำรวจต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม เป็นไปตามกฎหมาย กฎ
ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี จรรยาบรรณของตำรวจ และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหาย
แก่ราชการ” แต่ร้อยตำรวจโท สรพงษ์ อินสันเทียะ ไม่เคยบกพร่องมาก่อน และการบกพร่องในครั้งนี้อย่างไร
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ และผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นรับสารภาพว่าได้กระทำผิด จึงมีเหตุอันควร
งดโทษ ผู้กำกับการสถานีตำรวจภูธรเมืองอุดรธานี จึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจ
แห่งชาติดังกล่าว ว่ากล่าวตักเตือนร้อยตำรวจโท สรพงษ์ อินสันเทียะ แล้ว จึงเป็นกรณีที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อนให้แก่ผู้ร้องเรียนอย่างเหมาะสมแล้ว ดังนั้น ประธานผู้ตรวจการแผ่นดิน
จึงวินิจฉัยให้ยุติการพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าวตามมาตรา ๒๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบ
รัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา พ.ศ. ๒๕๕๒

ในการนี้ เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาในลักษณะเดียวกันนี้อีก และให้การปฏิบัติเป็นไปตาม
พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๖ ประธานผู้ตรวจการ
แผ่นดินจึงมีข้อเสนอแนะให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แจ้งเวียนหน่วยงานในสังกัด ให้เพิ่มความระมัดระวัง
และรอบคอบ รวมทั้งเร่งรัดการดำเนินคดีต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ระเบียบ และกฎหมาย อีกทั้ง
หากพนักงานสอบสวนมีภาระงานและความรับผิดชอบมาก ก็ขอให้ผู้บังคับบัญชาในระดับที่เหนือขึ้นไป
พิจารณากระจายงานให้มีอัตราส่วนที่เหมาะสม และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และขอขอบคุณที่ได้ให้ความร่วมมือด้วยดีมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ศรีราชา เจริญพานิช)

เลขาธิการสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน

สำนักสอบสวน ๕

โทร. ๐ ๒๒๙๙ ๐๔๔๙, ๑๖๗๖ ต่อ ๔๔๙

โทรสาร ๐ ๒๒๙๙ ๐๔๔๖, ๑๖๗๖ ต่อ ๔๔๖

www.ombudsman.go.th ลี้อสาร สป. ๕๕๔๓๖

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ โทร. 2511087

ที่ 0503(ส)/14649 วันที่ 15 พฤษภาคม 2526

เรื่อง ผลการพิจารณาข้อหาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่ตั้งให้ พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม

พบช.ภ. 4

ตามบันทึกท่านที่ 0525 (กพ.4) /2642 ลงวันที่ 5 เมษายน 2526 เสนอ ตร.

หาหรือปัญหาข้อกฎหมายกรณีพนักงานอัยการจังหวัดพังงามีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาเสนอสำนวนการ

สอบสวนพร้อมกับคำสั่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพังงาพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

อาญา มาตรา 145 ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัดพังงา พิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่า การ

สอบสวนยังไม่หมดประเด็นจึงสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมมีปัญหว่าผู้ว่าราชการ

จังหวัดพังงาจะมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้หรือไม่ ดังความละเอียด

แจ้งแล้ว นั้น

ตร. ได้พิจารณาตามข้อหาหรือแล้วเห็นว่า กรณีพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ซึ่ง

จะต้องเสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับในจังหวัดอื่นนอกจาก

กรุงเทพมหานคร เพื่อมีความเห็นชอบหรือแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ตามประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 145 กรณีหากผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่า การสอบสวน

ยังไม่ครบถ้วนควรสอบสวนเพิ่มเติม ก็ย่อมจะมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม

ได้เช่นเดียวกับอธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ สำหรับใน

กรุงเทพมหานคร และหากได้มีความเห็นแย้งคำสั่งของพนักงานอัยการเสนอไปยังอธิบดีกรมอัยการ

ถ้าอธิบดีกรมอัยการเห็นว่า การสอบสวนยังไม่หมดประเด็น ก็ย่อมจะส่งเรื่องคืนมาเพื่อสั่งให้พนักงาน

สอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้

ส่วนปัญหาเกี่ยวกับกรณีที่กรมอัยการได้เคยชี้แจงว่าในกรณีที่พนักงานอัยการได้พิจารณา

สำนวนการสอบสวนแล้วสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้น ตามหลักปฏิบัติคือถือว่าพนักงานอัยการ เห็นว่า

การสอบสวนนั้นไม่บกพร่อง หรือแม้จะบกพร่องก็ไม่ใช่ข้อสำคัญในอันที่จะสั่งให้พนักงานสอบสวน

ทำการสอบสวนเพิ่มเติม ฉะนั้น การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นและสั่งให้ พนักงานสอบสวน

สอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม จึงต้องถือว่าเป็นความเห็นขัดแย้งกับคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ

โดยเหตุนี้เมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ก็เป็น

เรื่องที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะพิจารณาสั่งการ ไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะ

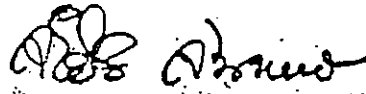
สำนวนการสอบสวนที่ได้มีการสอบสวนเพิ่มเติมแล้วนั้นมาพิจารณาสั่งใหม่แต่ประการใดอีก นอกจากนี้

ผลการพิจารณาข้อหาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ฯ

นั้นคานหนังสือกรมอัยการที่ นว.4093/2497 ลงวันที่ 9 เมษายน 2497 (คำมเอกสารที่
แนบมา) ยังแสดงให้เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่ม
เติมได้ เพียงแต่เห็นสมควรให้พนักงานอัยการเป็นผู้จัดทำหนังสือสอบสวนเพิ่มเติม ในนามของผู้
ว่าราชการจังหวัด ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกและรักษาความลับของสำนวนการสอบสวน ดังนั้นจึงเห็น
ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมในกรณีเช่นนี้ได้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ

พล.ต.ท.

(จ้ำรัส จันทขจร)

ผู้ช่วย อ.ตร.ปป.

(... ปัตติราชการแทน อ.ตร.)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ 4423

วันที่ 13 พฤษภาคม ๒๕๕๑

เรื่อง แนวทางปฏิบัติกรณีผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม

ผบช.ภ.๑-๙, ก. และ จตร.

ด้วย สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีหนังสือ ที่ นร ๐๔๑๐/ลน/๔๔๓ ลง ๑๕ ม.ค. ๕๑
แจ้ง ตร.ทราบว่าการทรมานทมิฬไทยมีหนังสือที่ มท ๐๓๐๗.๑/๑๑๑ ลง ๔ ม.ค.๕๑ กราบเรียน นายกรัฐมนตรี
ขอให้แจ้งให้ ตร.ทราบและถือปฏิบัติ กรณีการทรมานทมิฬไทยได้มีหนังสือที่ มท ๐๓๐๗.๑/๑๑๐๘ ลง
๔ ม.ค.๕๑ เวียนแจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมทุกคดี โดย
มีสาระสำคัญคือ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวน
ดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้
เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนเรื่องนั้นด้วย
ก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิด
อาญาในเขตอำนาจของจังหวัด การที่จะสั่งแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้บังคับการ
ตำรวจภูธรหรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ (ผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติ) ตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ.๒๕๒๓
และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๑๒.๔ และให้ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๗๒๙
ลง ๙ พ.ย.๕๗ เรื่อง การสอบสวนคดีอาญาทั่วไปในอำนาจหน้าที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง
โดยเคร่งครัด

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมเป็นไปด้วยความ
เรียบร้อย จึงให้ดำเนินการ ดังนี้

๑. ให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องทราบ และถือปฏิบัติตามบัญชานายก
รัฐมนตรีดังกล่าว

๒. เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม ให้พนักงาน
สอบสวนดำเนินการตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนได้สั่งการและเมื่อ
ดำเนินการสอบสวนเสร็จสิ้น ให้ส่งสำนวนคดีดังกล่าวไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาก่อนแล้วจึงส่ง
สำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณาสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๓ ต่อไป

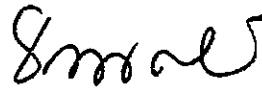
/๓. ให้พนักงาน...

๓. ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรายงานรายละเอียดตามลำดับชั้นจนถึง ตร.ภายใน ๗ วัน นับแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวน

พร้อมนี้ ได้แนบสำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ นร ๐๔๑๐/ลน/๔๔๓ ลง ๑๕ ม.ค.๕๑ สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/๑๑๑ ลง ๔ ม.ค.๕๑ และ ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว๑๑๐๘ ลง ๔ ม.ค.๕๑ มาด้วยแล้ว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรัท.ผบ.ตร.

8

8

กลุ่มงานคดีอาญา
รับเลขที่ ๕๙/๒๑๐๘๑
วันที่ ๑๓๓-๐๕๑
เวลา.....ชื่อผู้รับ.....

กองคดีอาญา
เลขที่ ๐๒๕๗
วันที่ ๒๒ ส.ค. ๒๕๕๑
เวลา.....ชื่อผู้รับ.....

566

ที่ นร ๐๔๑๐/ลน/๔๔๓

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๕ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/๑๑๑ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑

ด้วย กระทรวงมหาดไทย กราบเรียนรายงานนายกรัฐมนตรี เพื่อทราบ กรณี กระทรวงมหาดไทยได้สั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมซึ่งความตายเกิดขึ้นโดยการฆ่าของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ โดยให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวน ตามมาตรา ๑๔๐ และแต่งตั้งพนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่งปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปแห่งท้องที่ เป็นพนักงานสอบสวนร่วมกับฝ่ายตำรวจ ตามมาตรา ๑๕๐ วรรคสาม รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ได้นำกราบเรียนนายกรัฐมนตรีทราบแล้ว มีบัญชาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบและถือปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายลอยเลื่อน บุนนาค)

รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายบริหาร
ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการนายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานเลขานุการนายกรัฐมนตรี

โทร. ๐-๒๓๕๖-๐๗๗๙

โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๐๗๗๗

ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ ๑๑๐

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัษฎางค์ กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๔ มกราคม ๒๕๕๑

ราชการ ผ.อ.กมส.
วันที่ 10 ส.ค. 2551
หน้า 1/1

เรื่อง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/๖๑๐๖ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๑
 ๒. หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๒๓/๑๓๗๒๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๑
 ๓. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๙๙๕๐/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๐๑

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้รับการประสานจากสำนักงานอัยการสูงสุด กรณีการสอบสวนคดีฆาตกรรม ซึ่งความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ (คดีวิสามัญฆาตกรรม) ว่าพนักงานสอบสวนควรส่งสำนวนคดีดังกล่าวไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับทราบและพิจารณาก่อน เมื่อดำเนินการเสร็จแล้ว จึงส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณาสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๓ และหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๙๙๕๐/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๐๑ และกระทรวงมหาดไทยมีนโยบายด้านสังคมที่เน้นการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชน เพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคมและให้ประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว มีประสิทธิภาพ เป็นที่เชื่อมั่นของประชาชนตามหลักนิติธรรม ซึ่งขณะนี้หลายกรณีในคดีวิสามัญฆาตกรรมที่อาจทำให้เกิดความเคลือบแคลงในข้อเท็จจริง และกระทบต่อการอำนวยความยุติธรรม ทั้งเป็นเรื่องที่สำคัญเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ ของประชาชน กระทรวงมหาดไทยได้สั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด (เว้นกรุงเทพมหานคร) ถือเป็นนโยบายที่สำคัญในการอำนวยความเป็นธรรมกับประชาชน เน้นความสำคัญในการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชนในพื้นที่ และแจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด เข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมทุกคดี

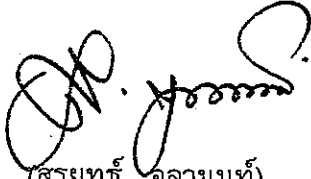
/โดยอาศัยอำนาจ ...

โดยอาศัยอำนาจตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๑๒.๔ ออกตามความในมาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา รายละเอียดปรากฏตามเอกสารสิ่งที่ส่งมาด้วย

ทั้งนี้ กระทรวงมหาดไทยได้นำกราบเรียนนายกรัฐมนตรีทราบแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อประสานการปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก
(สุรยุทธ์ จุลานนท์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง
สำนักการสอบสวนและนิติการ
ส่วนการสอบสวนคดีอาญา
โทร., โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๙๕๕๔

[Faint official stamps and text, including a circular seal and illegible text]

ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ ๖ ๑๐๗

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัมรินทร์ กทม. ๑๐๒๐๐

๑ มกราคม ๒๕๕๑

เรื่อง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรม

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง ๑. นโยบายคณะรัฐมนตรี และกระทรวงมหาดไทย เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙

๒. ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓
และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๓. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๗๒๙ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗

๔. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๑๙๘๕๐/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๐๑

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. หนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส ๐๐๒๓/๑๓๗๒๐ ลงวันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๐

๒. บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๙๓/๒๕๔๕

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ ในด้านสังคมที่จะปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชน เพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคมประกอบกับกระทรวงมหาดไทยมีนโยบายในการเสริมสร้างศักยภาพและประสิทธิภาพการอำนวยความสะดวกเป็นธรรมของกระทรวงมหาดไทย จังหวัดและอำเภอ ยึดถือความเป็นธรรม กระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมและข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๓ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๖ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๗ และ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้กำหนดอำนาจควบคุมการสอบสวนคดีอาญาของปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอและปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ ในการเรียกสำนวนการสอบสวนมาตรวจพิจารณา และให้คำแนะนำ เร่งรัดให้ดำเนินการให้เป็นผลดีและเป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสม หากการดำเนินการดังกล่าวไม่ได้ผลจะเข้าควบคุมการสอบสวนโดยเข้าเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๘ วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๔๐ มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญา ในเขตท้องที่ที่ตนรับผิดชอบ และกระทรวงมหาดไทยมีหนังสือ ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๗๒๙ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ เรื่อง การสอบสวนคดีอาญาทั่วไปในอำนาจหน้าที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง

/เพื่อให้...

เพื่อให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองปฏิบัติภารกิจในการบำบัดทุกข์ บำรุงสุข รักษาความสงบเรียบร้อย ให้มีประสิทธิภาพเกิดประโยชน์สุขแก่ประชาชนและเป็นผลดีแก่ทางราชการ นั้น

กระทรวงมหาดไทยได้รับการประสานจากสำนักงานอัยการสูงสุดกรณีการสอบสวนคดีฆาตกรรม ซึ่งความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ (คดีวิสามัญฆาตกรรม) มีหลายกรณีที่อาจทำให้เกิดความเคลือบแคลงในข้อเท็จจริงและกระทบต่อการอำนวยความสะดวกทั้งเป็นเรื่องที่สำคัญเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของประชาชน ดังนั้นเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกเป็นธรรมให้กับฝ่ายผู้ต้องหาที่เป็นเจ้าพนักงานผู้ทำให้ตายและฝ่ายผู้ตาย จึงขอให้จังหวัดถือปฏิบัติ และแจ้งให้อำเภอถือปฏิบัติ ดังนี้

๑. กรณีเกิดคดีฆาตกรรม ซึ่งความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ที่เรียกว่า "คดีวิสามัญฆาตกรรม" เป็นกรณีที่ผู้ให้ตายจะต้องมีเจตนาฆ่า โดยพิจารณาจากข้อหาที่ตั้งเป็นหลักและฐานความผิดนั้นจะต้องมีเจตนาฆ่า โดยให้พนักงานฝ่ายปกครองตำแหน่งตั้งแต่ปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปแห่งท้องที่ที่ศพนั้นอยู่ซึ่งเข้าเวรชั้นสูตรพลิกศพและเป็นผู้ร่วมในการชันสูตรพลิกศพตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๕๐ วรรคสาม เป็นผู้รายงานโดยใช้สำเนาแบบรายงานเหตุเบื้องต้น (ชศ. ๒ - ชศ. ๖) และเขียนข้อความว่า "วิสามัญฆาตกรรม" ที่มุมบนด้านขวาของแบบรายงานฯ ได้คำว่าแบบ ชศ. ๒ - ชศ. ๖ ด้วยตัวหนังสือสีแดง ทุกฉบับ ไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบโดยด่วน

๒. ให้ที่ทำการปกครองจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบรับรายงานตามสำเนาแบบรายงานเหตุเบื้องต้น (ชศ.๒-ชศ.๖) ในคดีวิสามัญฆาตกรรมแล้ว ให้เสนอผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนคดีดังกล่าวทุกคดี เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าควบคุมการสอบสวนมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามที่เห็นสมควร รวมทั้งการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือจะสั่งให้เปลี่ยนตัวพนักงานสอบสวน หรือให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมทำการสอบสวนเรื่องนั้นด้วยก็ได้ กรณีดังกล่าวนี้ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔ วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนความผิดอาญาในเขตอำนาจของจังหวัด การที่จะสั่งแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงโดยอำนาจของผู้บังคับการตำรวจภูธร หรือผู้บัญชาการตำรวจภูธรให้เป็นอันงด เว้นแต่ที่เป็นอำนาจของอธิบดีกรมตำรวจ (ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ) ตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๑๒.๔ และให้ถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๑/ว ๓๗๒๙ ลงวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ โดยเคร่งครัด

/๓. ในกรณี...

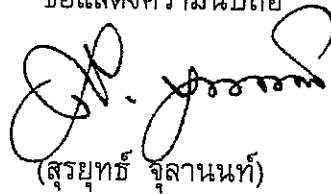
๓. ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง เข้าร่วมทำการสอบสวน ให้แต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตำแหน่งตั้งแต่ปลัดอำเภอหรือเทียบเท่าขึ้นไปแห่งท้องที่ อำเภอที่เกิดเหตุ เป็นพนักงานสอบสวนร่วมกับฝ่ายตำรวจ พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองผู้นั้นต้องไม่เป็นผู้ร่วมชั้นสูตรพลิกศพตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๐ วรรคสาม

๔. ให้ที่ทำการปกครองจังหวัด บันทึกลงในสารบบคดีอาญาที่ผู้ว่าราชการจังหวัด เข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ เพื่อใช้เป็นหลักฐานและจัดทำรายงานกระทรวงมหาดไทยทราบโดยเร็ว และรายงานความคืบหน้าทุก ๑๕ วัน จนกว่า การสอบสวนเสร็จสิ้นและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ สำหรับการเข้าควบคุมการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมให้ดำเนินการตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป หากมีปัญหาข้อขัดข้อง ให้แจ้งกระทรวงมหาดไทยทราบ

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก

(สุรยุทธ์ จุลานนท์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักการสอบสวนและนิติการ

ส่วนการสอบสวนคดีอาญา

โทร., โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๙๕๕๔

572

ที่ อส 0023/ **13720**

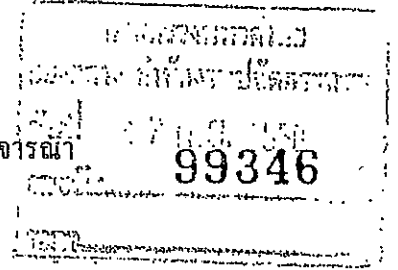
สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าหีบเผย กรุงเทพฯ 10200

๒๖ กันยายน ๒๕๕๐

เรื่อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนคดีวิสามัญฆาตกรรมให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

เรียน ปลัดกระทรวงมหาดไทย

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ 19850/2501 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2501

ตามหนังสือที่อ้างถึง ปลัดกระทรวงมหาดไทยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด (เว้นจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรี) ส่งพนักงานสอบสวนให้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีฆาตกรรมซึ่งความตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่หรือตายในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ (คดีวิสามัญฆาตกรรม) ไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเสนอขออริบตีกรมอัยการ (อัยการสูงสุด) เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดควรจะได้รับรู้และพิจารณา นั้น

ปรากฏว่าขณะนี้ยังมีพนักงานสอบสวนหลายท้องที่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีวิสามัญฆาตกรรมไปให้อัยการสูงสุดพิจารณาโดยไม่เสนอสำนวนการสอบสวนผ่านผู้ว่าราชการจังหวัด อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามหนังสือที่อ้างถึง และผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ได้พิจารณาสำนวนการสอบสวนดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาแจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดให้กำชับพนักงานสอบสวนส่งสำนวนคดีวิสามัญฆาตกรรมให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา และส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณาติดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่อ้างถึงต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมศักดิ์ บุญทอง)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานคดีอัยการสูงสุด

โทร./โทรสาร 0 2224 1553

e-mail : lag@ago.go.th

K. A. ...

...

(สำเนา)

ที่ 19850/2501

กระทรวงมหาดไทย

12 ธันวาคม 2501

เรื่อง แนะนำในการสอบสวนชั้นสูตรพลิกศพคดีวิสามัญฆาตกรรม

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (เว้นจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี)

ด้วยกรมอัยการได้รวบรวมข้อบกพร่องที่มักจะปรากฏในการสอบสวนในสำนวนคดีวิสามัญฆาตกรรม ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดได้ส่งไปเพื่อให้อธิบดีกรมอัยการมีคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องอยู่เสมอเสนอต่อกระทรวง และทั้งปรากฏว่าเหตุแห่งความบกพร่องนั้นเป็นการซ้ำซากในหลายกรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องทำการชันสูตรพลิกศพโดยมิได้ใช้แพทย์ให้ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมาย ซึ่งแม้ว่าจะได้มีการตักเตือนชี้แจงมาแล้ว ก็ยังปรากฏว่ามีการบกพร่องอยู่ต่อมา กรมอัยการจึงเสนอบรรดาข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้กระทรวงมหาดไทยแจ้งมาเป็นแนวทางปฏิบัติให้ถูกต้องต่อไป

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบตามที่กรมอัยการเสนอ จึงได้ประมวลข้อบกพร่องต่าง ๆ ดังที่กล่าวต่อไปนี้ แจ้งมาให้ทราบ ให้ท่านสั่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติการณ์เพื่อให้เกิดความถูกต้อง ดังต่อไปนี้

1. พนักงานสอบสวน เมื่อได้รับสำนวนการสอบสวนและสำนวนการไต่สวนของศาลจากพนักงานอัยการแล้ว ต้องส่งสำนวนนั้นไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาส่งเสนออธิบดีกรมอัยการตามระเบียบปฏิบัติ เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดควรจะได้รับรู้และพิจารณา (ก) ๒๕๐

2. ในกรณีที่มีการตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ นั้น ต้องสอบสวนผู้ที่ทำให้ตาย เป็นผู้ต้องหา

3. ในกรณีที่ผู้ตายตายในระหว่างการควบคุมของเจ้าพนักงาน โดยไม่มีผู้ใดทำให้ตาย เช่น ป่วยตาย ไม่ควรสอบสวนเจ้าพนักงานที่ควบคุมเป็นผู้ต้องหาเพราะไม่มีผู้ที่ทำให้ตาย จึงไม่มีผู้ต้องหา

4. ในกรณีที่มีผู้ร่วมกับผู้ที่ถูกสอบสวนเป็นผู้ต้องหากระทำให้ผู้ตายตายต้องสอบสวนผู้ร่วมกระทำเป็นผู้ต้องหาด้วย

5. พนักงานสอบสวนต้องทำรายงานการสอบสวนและมีความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง

6. รายงานการชันสูตรพลิกศพ ถ้าให้เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขประจำท้องที่หรือแพทย์ประจำตำบลร่วมทำการชันสูตรพลิกศพ ต้องมีบันทึกชี้แจงไว้ในท้ายรายงานการชันสูตรพลิกศพโดยชัดเจนว่า เหตุใดจึงมิได้ให้นามัยจังหวัดหรือแพทย์ประจำศาลหรือแพทย์ประจำโรงพยาบาลร่วมทำการชันสูตรพลิกศพ

7. สำนวนที่ผู้ตายตายในระหว่างการควบคุมของเจ้าพนักงาน โดยไม่มีใครทำให้ตาย เช่น ป่วยตาย ไม่ใช่ฆาตกรรม ไม่มีผู้ต้องหา แต่พนักงานสอบสวนต้องส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการทำคำร้องขอให้ศาลไต่สวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา นั้น ไม่เป็นคดีวิสามัญฆาตกรรมที่อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนจะพึงสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. 2499 มาตรา ๖ จึงเมื่อพนักงานอัยการส่งสำนวนการไต่สวนของศาลและสำนวนการสอบสวนคืนไปยังพนักงานสอบสวน ๆ ส่งไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา นั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดย่อมพิจารณาไปได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 156 ที่เดียว ไม่ต้องส่งไปให้อธิบดีกรมอัยการพิจารณาเป็นคดีวิสามัญฆาตกรรม

8. ในกรณีที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ไปจับกุมคนร้ายนอกเขตท้องที่ของตน และไม่มีเหตุจะสามารถจับได้ตามพระราชบัญญัติ ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ.2457 มาตรา 27 และ มาตรา 37 และฆ่าคนร้ายตาย นั้น ไม่ใช่คดีวิสามัญฆาตกรรม เพราะเป็นการนอกเหนืออำนาจและหน้าที่ ไม่เป็นการกระทำในฐานะเจ้าพนักงานผู้ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ คงเป็นเพียงคดีฆาตกรรมธรรมดา จะสอบสวนเป็นคดีวิสามัญฆาตกรรมไปให้อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการแทนพิจารณา ไม่ได้ ต้องสอบสวนส่งไปให้พนักงานอัยการจังหวัดพิจารณา

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

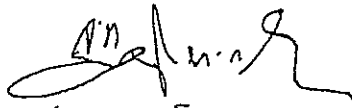
(ลงชื่อ) พ.ต.อ. นครรัฐเขตต์

(ขุนนครรัฐเขตต์)

รองปลัดกระทรวง ลงนามแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

สำเนาอันถูกต้อง

(นายจรูญ โลกะกะสิน)

หัวหน้ากองการสอบสวน ส่วนการปกครองภูมิภาค
กรมมหาดไทย

ร.ต.

(สุวิช สาวนายน)

อัยการพิเศษฝ่ายคดีอัยการสูงสุด

ที่ มท ๐๒๐๗.๑/ว ๓๗/๒๗

กระทรวงมหาดไทย
ถนนรัชฎางค์ ถนน ๑๐๒๐๐

๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗

เรื่อง การสอบสวนคดีอาญาทั่วไปในอำนาจหน้าที่พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครอง

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

อ้างถึง ๑. ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

๒. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ส่วนมาก ที่ มท ๐๒๐๗/ว ๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒

๓. พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๗

๔. พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ตัวอย่างหนังสือแจ้งการมอบหมายให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมการสอบสวน

ดำเนินคดีอาญา	จำนวน ๕ แผ่น
๒. ตัวอย่างหนังสือแจ้งการเข้าควบคุมการสอบสวน	จำนวน ๓ แผ่น
๓. ตัวอย่างการบันทึกสารบบคดีอาญา	จำนวน ๑ แผ่น
๔. แบบรายงานการเข้าควบคุมการสอบสวนคดีอาญา	จำนวน ๑ แผ่น

ตามที่ข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๓ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๕ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๖ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๗ และ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้กำหนดอำนาจควบคุมการสอบสวนคดีอาญาของปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอและปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอในทางเรียกอำนาจการสอบสวนภาคตรวจพิจารณาและให้คำแนะนำ เฝ้าระวังให้ดำเนินการให้เป็นผลดี และเป็นไปไมทางที่ชวยและเหมาะสม หากการดำเนินการดังกล่าวไม่ได้ผลจะเข้าควบคุมการสอบสวน โดยเข้าเป็นหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕ วรรคท้าย และเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ มีอำนาจเกี่ยวกับการสอบสวนตรวจพิจารณาในเขตอำนาจท้องที่ที่ตนรับผิดชอบและกระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ส่วนมาก ที่ มท ๐๒๐๗/ว ๕๔๑ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เรื่องการควบคุมการสอบสวนคดีเกี่ยวกับป่าไม้และทรัพยากรของชาติอื่น ๆ เพื่อให้การพิจารณาควบคุมการสอบสวนคดีเกี่ยวกับป่าไม้และทรัพยากรของชาติอื่น ๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพและเป็นไปโดยรัดกุมบังเกิดผลดีแก่ทางราชการ นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่าภารกิจกาสืบสวนสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเป็นภารกิจที่สำคัญในการบำบัดทุกข์บำรุงสุข รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมตลอดทั้งเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพให้แก่มประชาชน ดังนั้น จึงขอให้จังหวัดถือปฏิบัติและแจ้งให้อำเภอถึงอำเภอถือปฏิบัติ ดังนี้

๑. ให้ถือว่าหน้าที่ในการดูแลให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคล ดำเนินกระบวนการยุติธรรมในความรับผิดชอบให้มีประสิทธิภาพ อำนาจความเป็นธรรมแก่ประชาชนอย่างรวดเร็วและเท่าเทียมกัน เป็นภารกิจหลักของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งข้าราชการ พนักงานฝ่ายปกครองทุกคนต้องปฏิบัติให้บังเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเต็มที่

8

9

๒. ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอใช้ดุลยพินิจ ในการควบคุมคดีหรือแต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมสอบสวนกรณีคดีที่เกิดขึ้นเป็นคดีสำคัญ คดีที่อยู่ในความสนใจของประชาชนรวมทั้งคดีที่มีการร้องขอความเป็นธรรมจากประชาชน โดยให้พิจารณา ประเมินของคดีต่อไปนี้ด้วย

๒.๑ ให้พิจารณาถึงคดีที่เข้าควบคุมด้วยว่ามีลักษณะเป็นคดีพิเศษตามพระราชบัญญัติการ สอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๙ หรือไม่ หากเป็นคดีพิเศษจะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสอบสวน คดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๙ และอนุบัญญัติที่ออกตามความแห่งพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๔๙ อย่างเคร่งครัด

๒.๒ หากเป็นเรื่องที่ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนให้สำเนาคดี กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เกินสองปี ว่ากระทำผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในความยุติธรรมให้พนักงานสอบสวน รวมรวมพยานหลักฐานเบื้องต้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงแห่งคดี และให้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันรับคำร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษและเมื่อพนักงานสอบสวนส่งเรื่องให้ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลงในทันที ในกรณีบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่ เจ้าหน้าที่ยของรัฐร่วมกระทำผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ไม่ว่าจะป็นตัวการผู้ใช้ ผู้สนับสนุนให้พนักงานสอบสวน รวมเป็นสำนวนเดียวกันและส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เมื่อส่งเรื่องให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว อำนาจของพนักงานสอบสวนย่อมสิ้นสุดลงและให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับกรณีข้างต้น

๓. ให้จัดทำสารบัญชคดีอาญาที่ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้า ประจำกิ่งอำเภอเจ้าควบคุมการสอบสวนในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบขอเก็บไว้ที่จังหวัด อำเภอ หรือกิ่งอำเภอแล้วแต่กรณีเพื่อใช้เป็นหลักฐานและจัดทำรายงาน (คานแบบ) รายงานให้กระทรวงมหาดไทย ทราบโดยเร็วและรายงานความคืบหน้าทุก ๑๕ วัน จนกว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ

๔. การแต่งตั้งให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมสอบสวนคดีอาญากับพนักงานสอบสวน ฝ่ายตำรวจ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

๔.๑ แต่งตั้งพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เข้าร่วมสอบสวนคดีอาญาตามความเหมาะสม โดยอ้างอิงถึงความรู้ความสามารถและให้มีพนักงานสอบสวน ฝ่ายปกครองซึ่งมีประสบการณ์ หรือผ่านการศึกษารายจากโรงเรียนสืบสวนสอบสวนฝ่ายปกครองอย่างน้อย

๑ คน เป็นหลักและให้พิจารณาตามสมควรที่จะมีพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองอีกอย่างน้อย ๑ คน เข้าร่วมสอบสวน ทั้งนี้ เพื่อเป็นกรณีเพิ่มพูนประสบการณ์ในการสอบสวนและไม่ควรออกคำสั่งมอบหมายให้ ปลัดอำเภอเป็นผู้ประสานงานประจำตำบลเป็นพนักงานสอบสวนในคดีที่เกิดขึ้นในตำบลที่ตนรับผิดชอบไว้ เป็นกรณีการพิจารณาแต่งตั้งเป็นรายคดี

๔.๒ มีหนังสือแจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจทราบว่า ได้มอบหมายให้บุคคลใดเป็น พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองที่จะเข้าร่วมการสอบสวนกับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ พร้อมทั้งกำชับให้ หัวหน้าพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจแจ้งเป็นหนังสือเนื้อหาของพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมการ สอบสวนคดีตั้งแต่ต้น กล่าวคือตั้งแต่การตั้งรูปคดี การกำหนดประเด็นการสอบสวน ฯลฯ จนกระทั่งการสรุป จัดทำรายงานการสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ

3

3

๔.๓ กําชับพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองที่ได้รับมอบหมายให้เข้าร่วมการสอบสวนคดีอาญากับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจที่ปรึกษากฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับฯ ให้เข้าใจโดยต้องนําทันเกี่ยวกับมูลฐานความผิด บทบาทอำนาจหน้าที่ของตนเองซึ่งมีเส้นเดียวกับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ และจะต้องเข้าร่วมการสอบสวนอย่างจริงจัง คําที่พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจนัดหมาย มิใช่เพียงแต่อาทหรือฟังสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจยื่นให้อ่านให้ฟัง และร่วมลงลายมือชื่อในสำนวนการสอบสวนเท่านั้น

๕. การเข้าควบคุมการสอบสวนคดีอาญา ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือนายอำเภอ หรือปลัดอำเภอ ผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอถือปฏิบัติตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้อ ๑๒.๔ หรือข้อ ๑๒.๕ หรือข้อ ๑๒.๖ คําลำดับ โดยเคร่งครัด ดังนี้

๕.๑ กติกาอาญาทั่วไป

กรณีมีผู้เสียหาย ผู้กล่าวโทษ ผู้ฟ้องหรือร้องขอความเป็นธรรมเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญา หรือกรณีที่มีผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอเห็นเป็นการสมควรเข้ากำกับดูแล เร่งรัด คือตามการสอบสวนคดีอาญาเรื่องหนึ่งเรื่องใด

๕.๑.๑ ให้มีหนังสือแจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจนำสำนวนการสอบสวน มาชี้แจงแล้วให้ตัวและนำเร่งรัดการดำเนินคดีให้เป็นผลดี เป็นไปในทางที่ชอบและเหมาะสมและให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนตำรวจรายงานผลสืบหน้าของการสอบสวนให้ทราบทุกกระยะ

๕.๑.๒ ในกรณีที่ได้ดำเนินการตามข้อ ๕.๑.๑ แล้วไม่ได้ผล ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณี เข้าควบคุมการสอบสวนคดีในฐานหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘ วรรคท้าย และมาตรา ๑๔๐ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและให้ถือปฏิบัติ ดังนี้

(๑) มีหนังสือแจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจทราบถึงการเข้าควบคุมการสอบสวน การมอบหมายให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมการสอบสวน หรือการเปลี่ยนพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ (ถ้ามี)

(๒) สั่งกำชับพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจให้มีหนังสือแจ้งนัดหมายให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองเข้าร่วมการสอบสวนทุกกระยะตั้งแต่ต้นจนถึงการสอบสวนเสร็จสิ้น

(๓) สั่งกำชับพนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองให้เข้าร่วมการสอบสวนอย่างจริงจัง

(๔) เรียกสำนวนการสอบสวนมาเพื่อตรวจพิจารณาสั่งการทุกกระยะ ๑๕ วัน

(๕) เร่งรัดการสอบสวน การควบคุม ฝ่ายซึ่งผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดโดยเคร่งครัด

(๖) เป็นผู้สั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

(๗) เป็นผู้รับผิดชอบค่าเงินการทุกกรณีในการสอบสวนดำเนินคดีให้เป็นไปตามกฎหมายกำหนด

(๘) เป็นผู้กระทำคามเห็นควรสั่งฟ้องหรือไม่สั่งฟ้อง หรือลดการสอบสวนการอนุญาตให้ปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราว การคืนของกลาง การส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการให้พนักงานสอบสวนเสนอความเห็นให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอหรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณีในฐานหัวหน้าพนักงานสอบสวนพิจารณาสั่งการทุกครั้ง

8

3

๕.๒ การปฏิบัติงานการป้องกันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าและการสอบสวนคดีป่าไม้และทรัพยากรของชาติอื่น ๆ

๕.๒.๑ การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบให้เป็นไป ดังนี้

(๑) ในระดับจังหวัด ให้ป้องกันจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบและเป็นเจ้าของเรื่อง การปฏิบัติงานการป้องกันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า และให้เจ้าจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบและเป็น เจ้าของเรื่องการสอบสวนคดีป่าไม้และทรัพยากรของชาติอื่น ๆ

(๒) ในระดับอำเภอ กิ่งอำเภอ ให้ปลัดอำเภอหัวหน้าฝ่ายความมั่นคงเป็นผู้ รับผิดชอบและเป็นเจ้าของเรื่องการปฏิบัติงานการป้องกันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า และให้ ปลัดอำเภอหัวหน้าฝ่ายบริหารงานปกครองเป็นผู้รับผิดชอบและเป็นเจ้าของเรื่องการสอบสวนคดีป่า ไม้ และทรัพยากรของชาติอื่น ๆ

๕.๒.๒ เมื่อมีคดีการกระทำผิดตามกฎหมายป่าไม้หรือทรัพยากรของชาติอื่น ๆ เกิดขึ้น นอกจกจังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอ จะต้องดำเนินการตามข้อ ๕.๑ แล้ว ยังต้องถือปฏิบัติตามหนังสือ กระทรวงมหาดไทย ศพ.๒๐๗/ว ๒๕๑ ลงวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๑๒ โดยเคร่งครัด ดังต่อไปนี้

(๑) คดีที่เกิดขึ้นเป็นคดีใหญ่หรือสำคัญ นำผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอหรือ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณีเห็นว่าควรดำเนินการตามข้อ ๕.๑.๑ จะไม่ใช้ผลคดีให้ เข้าวินิจฉัยการสอบสวนในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามข้อ ๕.๑.๒

(๒) คดีที่เกิดขึ้นหากเป็นคดีที่พนักงานฝ่ายปกครอง (ตามประมวลกฎหมาย วิถีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒ (๑๖)) เป็นผู้จับกุมหรือร่วมจับกุมให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณี เข้าวินิจฉัยการสอบสวนในฐานะหัวหน้า พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบทุกคดี

(๓) คดีที่เกิดขึ้นหากเป็นคดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้จับกุมให้ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอใช้ดุลยพินิจพิจารณาถึงความเหมาะสม หรือความเห็นการตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยระเบียบการดำเนินคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๒๓ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

(๔) กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้า ประจำกิ่งอำเภอเข้าควบคุมการสอบสวนในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้แจ้งพนักงาน อัยการท้องถิ่นเข้าร่วมเป็นที่ปรึกษาในการควบคุมการสอบสวนทุกคดี และดำเนินการตามข้อ ๕.๑.๒

๖. ให้พนักงานสอบสวนฝ่ายปกครองทุกคนมีสมุดประจำตัวพนักงานสอบสวน (คป.๒๐) และจัดทำ บันทึกลงในสมุดให้ถูกต้องตามคำแนะนำในสมุดคู่มือ ซึ่งสมุดคู่มือสามารถเบิกจ่ายได้ที่กองคลัง กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย โดยให้ใช้ทั้งคดีอาญาบางประเภทและคดีอาญาทั่วไป

๗. กระทรวงมหาดไทย ได้จัดทำตัวอย่างหนังสือแจ้งการเข้าร่วมสอบสวนคดีอาญา การเข้าควบคุม การสอบสวนคดีอาญา ตัวอย่างการบันทึกสารบบคดีอาญา ให้จังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ

ด้วยแล้ว สำหรับแบบรายงานการเฝ้าระวังความปลอดภัยที่อาญาให้ดำเนินการตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป และหากมีปัญหาข้อขัดข้องหรือข้อเสนองานและประการใด ขอให้แจ้งให้กระทรวงมหาดไทยทราบต่อไปด้วย

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

๕

(นายชัยฤกษ์ ติษฐอำนาจ)

รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านกิจการความมั่นคงภายใน

8

กรมการปกครอง

สำนักการสอบสวนและนิติการ

ส่วนการสอบสวนคดีอาญา

โทร. ๐-๒๓๕๖-๕๕๕๕

โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๕๕๖๐

8

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ โทร. ๒๕๒๗/๙๑๓

ที่ ๐๕๐๓(ส) / ๑๕๖๘๕

วันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๒๕

เรื่อง ให้กำกับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้อง

ผบช.ก., น., ภ. ๑, ๒, ๓, ๔

ด้วยปรากฏจากสำนวนการสอบสวนที่พนักงานอัยการส่งมาให้ ดร.พิชารณา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ หรือตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๑๙ มาตรา ๑๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๑๗ มาตรา ๘ นั้น มีข้อบกพร่องเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนอยู่หลายประการ เป็นต้นว่า

๑.คดีที่พนักงานอัยการมีหนังสือแจ้งให้สอบสวนเพิ่มเติม มีหลายคดีที่พนักงานอัยการต้องมีหนังสือเตือนอีกหลายครั้งเพราะไม่ทราบเหตุขัดข้อง บางคนต้องเตือนถึงครั้งที่ ๗ นับระยะเวลาได้ ๗ - ๘ เดือน จึงได้รับแจ้งผลการสอบสวนเพิ่มเติม

๒.คดีที่พนักงานสอบสวนส่งหมายเรียกของศาลให้ผู้เสียหายหรือพยานไปเบิกความตามที่ศาลนัดไม่ได้เป็นเหตุให้ศาลสั่งตัดพยานและพิพากษายกฟ้อง เกิดการเสียหายแก่คดี พนักงานสอบสวนอาจทราบได้ดีว่าตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แห่งคดีแต่ละคดี ผู้เสียหายหรือพยานต้องการหลีกเลี่ยงหรือน่าจะมีเจตนาหลีกเลี่ยงการเบิกความต่อศาลเพียงใดหรือไม่ ข้อบกพร่องที่พบมีดังนี้

๒.๑ พนักงานสอบสวนขาดการติดต่อ หรือไม่มีมนุษย์สัมพันธ์กับผู้เสียหายหรือพยาน

๒.๒ ไม่ปรากฏในบันทึกคำให้การของผู้เสียหาย หรือพยานว่าสถานที่พักอาศัยเป็นภูมิลำเนาถาวรหรือชั่วคราว ถ้าเป็นสถานที่เช่าก็ควรให้ปรากฏว่าภูมิลำเนาเดิม บ้านบิดามารดา ญาติพี่น้องอยู่ที่ใด และจะย้ายไปที่ใด เมื่อใด หรือไม่ เท่าที่พบจะมีบันทึกไว้เพียงว่า “ มีภรรยาหรือสามีชื่ออะไร มีบุตรกี่คน ”

๒.๓ ไม่บันทึกบัตรประจำตัวประชาชนให้ปรากฏชื่อ ที่อยู่ เลขที่บัตรออกให้ที่ใด เมื่อใด คงบันทึกไว้เพียงว่า “ ไม่ได้นำบัตรประจำตัวประชาชนติดตัวมา ได้อีกแล้ว ”

๒.๔ ผู้เสียหายหรือพยานอยู่นอกเขตท้องที่ เมื่อส่งหมายเรียกไม่ได้ไม่มีการติดตามสืบสวนให้ได้ข้อเท็จจริง หรือประสานงานกับตำรวจท้องที่ผู้ส่งหมาย ปลอมให้เป็นหนังสือของตำรวจท้องที่ ซึ่งผู้เสียหายหรือพยานพักอาศัยอยู่เป็นผู้จัดส่งหมายไปตามลำพัง

๒.๕ พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีได้รับการแต่งตั้งโยกย้ายไปดำรงตำแหน่งที่อื่นขาดผู้สนใจเป็นธุระติดตามผล เพราะถือว่าไม่ใช่พนักงานสอบสวนเจ้าของคดี

๓. พิมพ์ลายนิ้วมือของผู้ต้องหาก่อนส่งไปตรวจสอบ ไม่ได้รับการตรวจจากพนักงานสอบสวน คงปล่อยให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องดำเนินการไปตามลำพัง การกรอกข้อความในแผ่นพิมพ์ลายนิ้วมือเกี่ยวกับชื่อ ที่อยู่ อายุ มิได้กรอกตามบัตรประจำตัวประชาชน จึงไม่ค่อยตรงตามความจริงและอาจแตกต่างจากที่พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ในคำให้การของผู้ต้องหา นอกจากนี้ในช่อง วันเดือนปีเกิด มักจะเขียนอายุลงไว้เป็นการซ้ำซ้อนกับช่องอายุที่มีอยู่แล้ว

๔. ข้าราชการตำรวจที่ได้รับหมายเรียกของศาลให้ไปเบิกความเป็นพยานแล้ว ไม่ไปเบิกความตามที่ศาลนัดมักจะอ้างเหตุผลและความจำเป็นต่าง ๆ เช่น อ้างว่าติดราชการเป็นเหตุให้ศาลต้องเลื่อนการพิจารณาคดีบ่อย ๆ ส่วนมากจะเป็นข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือพนักงานสอบสวนบางรายถูกศาลออกหมายจับไว้เพราะผิดนัดหลายครั้งโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ศาลทราบ

ฉะนั้น จึงให้สั่งกำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบอย่าให้เกิดข้อบกพร่องในกรณีเช่นนี้ขึ้นอีก มิฉะนั้นจะได้พิจารณาทัณฑ์ทางวินัยแก่ผู้เกี่ยวข้องรับผิดชอบตามสมควรแก่กรณีต่อไป

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. กิตติ เสรีบุตร

(กิตติ เสรีบุตร)

ผู้ช่วย อ.ตร.ปป(๒) ปฏิบัติราชการแทน อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ

โทร. 2511088

ที่ 0503.31/747

วันที่ 28 มกราคม 2540

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการสอบสวนคดีอาญา

ผบช.น., ผบช.ภ., สดตม., ปส., ภ. 1 - 9

ด้วย สถานีตำรวจนครบาลบางเขิน ได้มีหนังสือที่ 0514.482.(32)/6202 และ 0514.482 (33)/6181 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2539 หรือกรมตำรวจ กรณี คดีหญิงไทยไม่ทราบชื่อหรือชายไม่ทราบชื่อเป็นผู้ต้องหา ในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน หรือลักทรัพย์ปรากฏว่าในส่วนของพนักงานอัยการ มีความเห็นแตกต่างกัน โดยพนักงานอัยการ กองคดีอาญาธนบุรี กอง 4 มีความเห็นให้พนักงานสอบสวนทำการออกหมายจับผู้ต้องหา และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ส่วนพนักงานอัยการกองคดีแขวงเขตตลิ่งชัน มีความเห็นให้ทำสำนวนการสอบสวนเป็นสำนวนไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด พนักงานสอบสวน จึงทำตามที่พนักงานอัยการมีความเห็น และขอทราบแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการในครั้งต่อไป

กรมตำรวจได้พิจารณาแล้ว กรณีชายไทยหรือหญิงไทย ไม่ทราบชื่อเป็นผู้ต้องหานั้น เป็นกรณีที่ ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140(1) พนักงานสอบสวนจะต้องสืบสวนสอบสวนให้ได้ความว่าชายหรือหญิงนั้นเป็นผู้ใด ถ้ายังไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด พนักงานสอบสวนจะต้องสรุปสำนวนและมีความเห็นคงหรือให้งดการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140 (1) วรรคแรกหรือวรรคสองแล้วแต่กรณี หากการสืบสวนสอบสวนในเวลาต่อมาทราบว่าชายหรือหญิงเป็นผู้ใดจึงจะเป็นสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องมีความเห็นสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 , 142 แล้วแต่กรณี

กรณีการสอบสวน ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดแต่ผู้กระทำผิดมีตำหนิรูปพรรณ ที่มีลักษณะบ่งบอกเป็นพิเศษ เช่นลักษณะพิการ แผลเป็น รอยสัก ซึ่งแตกต่างจากที่พบเห็น โดยทั่วไป และเพียงพอที่จะออกหมายจับ ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 67 ซึ่งเป็นกรณีที่ จะออกหมายจับบุคคลที่ยังไม่รู้จักชื่อนั้น เป็นบทบัญญัติของกฎหมายเกี่ยวกับการออกหมายจับ เพื่อนำไปใช้ในการจับบุคคล เนื่องจากเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับนั้นไม่ได้ เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 78 เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวน เห็นว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วและไม่ปรากฏว่า บุคคลที่ยังไม่รู้จัก

ชื่อตามหมายจับเป็นผู้ใด เป็นกรณีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 140(1) เช่นเดียวกัน ซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องสรุปสำนวนและมีความเห็นคดีหรือให้แจ้งการสอบสวนตาม ป.วิอาญา มาตรา 140(1) วรรคแรก หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี เมื่อจับกุมบุคคลที่ยังไม่รู้จักชื่อตามหมายจับได้ จึงจะเป็นกรณีรู้ตัวผู้กระทำความผิด และพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142

ฉะนั้น จึงส่งสำเนาเอกสาร รวม 1 แผ่น มาเพื่อ โปรดทราบและขอให้ท่านแจ้งเวียนแนวปฏิบัติข้อหาดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนทราบโดยทั่วกันต่อไป

พล.ต.ท. วุฑฒิชัย ศรีรัตนวุฑฒิ

(วุฑฒิชัย ศรีรัตนวุฑฒิ)

ผู้ช่วย อ.ตร.(สส.) พรท.อ.ตร.

บันทึกข้อความ

584

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0031.212/ว 0013

วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2552

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเอง

จตช., รอง ผบ.ตร. หรือ ผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

รอง จตช., ผู้ช่วย ผบ.ตร. หรือ ผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ผบช. และ ผบก.ในสังกัด.สง.ผบ.ตร. หรือ ผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามที่ ตร. มีหนังสือ ที่ ตร 0031.212/2091 ลง 6 มี.ค.2551 หรืออัยการสูงสุดเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเอง สรุปความว่ากรณีผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาและทำการสอบสวนแล้วแต่ไม่ได้ควบคุมตัวผู้ต้องหา ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จ โดยมีความเห็นควรส่งฟ้องผู้ต้องหา กรณีเช่นนี้พนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนการสอบสวนต่อพนักงานอัยการ โดยไม่มีตัวผู้ต้องหา เนื่องจากเห็นว่าเป็นคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่ยังไม่มี การจับกุมหรือควบคุมตัวได้หรือไม่

สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือ ที่ อส 0027(ปผ)/1062 ลง 29 ม.ค.2552 ตอบข้อหารือว่ากรณีนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดเป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้วในระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 ข้อ 14 ว่าสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 หมายถึง สำนวนที่มีตัวผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจควบคุม ขัง หรือปล่อยตัวชั่วคราวของศาลหรือพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนสามารถได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีความเห็นควรส่งฟ้องย่อมต้องมีตัวผู้ต้องหาปรากฏต่อพนักงานสอบสวนและได้ทำการสอบสวนผู้ต้องหาแล้ว พนักงานอัยการจะรับสำนวนดังกล่าวไว้พิจารณาได้ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบส่งตัวผู้ต้องหามาพร้อมสำนวนสอบสวนหรือผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ ถ้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหาได้ โดยผู้ต้องหาหลบหนีประกันหรือไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ต้องหามาอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ กรณีเช่นนี้ไม่ทำให้สำนวนดังกล่าวเปลี่ยนเป็นสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 พนักงานอัยการจะรับสำนวนดังกล่าวไว้พิจารณาไม่ได้ รายละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุดที่แนบมานี้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(วงกต มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร. ปรท.ผบ.ตร.

585

ที่ อส 0027(ปศ)/ 1062

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าทับเผย กรุงเทพฯ 10200

29 มกราคม 2552

องค์คดีอาญา	0540
เลขที่	2
วันที่	21.1.2552
ผู้ขอ	อ.กมลส.
เลขรับ	292
วันที่รับ	21.1.2552
ชื่อ	18.30

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเอง

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ตช 0031.212/2091 ลงวันที่ 6 มีนาคม 2551

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอหารือสำนักงานอัยการสูงสุดกรณีผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวน พนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาและทำการสอบสวนแล้ว แต่ไม่ได้ควบคุมตัวผู้ต้องหา ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จแล้ว โดยมีความเห็นควรส่งฟ้องผู้ต้องหา กรณีเช่นนี้พนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนการสอบสวนต่อพนักงานอัยการ โดยไม่มีตัวผู้ต้องหา เนื่องจากเห็นว่าเป็นคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่ยังไม่มีการจับกุมหรือควบคุมตัวได้หรือไม่

สำนักงานอัยการสูงสุด ขอเรียนว่า กรณีนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดเป็นแนวทางปฏิบัติไว้แล้วในระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 ข้อ 14 ว่า สำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่หรือปล่อยชั่วคราว หรือเชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 หมายถึง สำนวนที่มีตัวผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจควบคุม ขัง หรือปล่อยตัวชั่วคราวของศาลหรือพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนสามารถได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีความเห็นควรส่งฟ้อง ย่อมต้องมีตัวผู้ต้องหาปรากฏต่อพนักงานสอบสวนและได้ทำการสอบสวนผู้ต้องหาแล้ว พนักงานอัยการจะรับสำนวนดังกล่าวไว้พิจารณาได้ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบส่งตัวผู้ต้องหามาพร้อมสำนวนสอบสวน หรือผู้ต้องหาถูกขังอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ ถ้าพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่สามารถส่งตัวผู้ต้องหาได้ โดยผู้ต้องหาหลบหนีประกันหรือไม่สามารถดำเนินการให้ผู้ต้องหามาอยู่ในอำนาจศาลที่พนักงานอัยการจะยื่นฟ้องได้ กรณีเช่นนี้ไม่ทำให้สำนวนดังกล่าวเปลี่ยนเป็นสำนวนรู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่เรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 พนักงานอัยการจะรับสำนวนดังกล่าวไว้พิจารณาไม่ได้

อนึ่ง แนวทางปฏิบัติที่สำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้เคยมีหนังสือ ค่วนที่ สด ที่ ตช 0004.6/10366 ลงวันที่ 1 ธันวาคม 2543 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอหารือปัญหาข้อขัดข้องของพนักงานสอบสวน กรณีพนักงานอัยการไม่รับสำนวนการสอบสวนที่

/ทำการ...

ทำการสอบสวนเสร็จแล้วเนื่องจากสำนักงานอัยการสูงสุดได้วางแนวทางปฏิบัติในการรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนในลักษณะดังกล่าวข้างต้น ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่ได้มีมติเห็นด้วยกับแนวทางปฏิบัติที่สำนักงานอัยการสูงสุดได้วางไว้ ทั้งนี้ สำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งเป็นหน่วยงานที่ขอหารือย่อมจะต้องถือปฏิบัติให้เป็นไปตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยมติคณะรัฐมนตรี ในหนังสือ กรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ น.11310/2482 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2482

ดังนั้น พนักงานอัยการจึงไม่อาจที่จะรับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนตามข้อหารือนี้ได้ เนื่องจากมีกฎหมายบัญญัติไว้และสอดคล้องกับระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการและคำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่คณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุชาติ คงมาลัย)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร 0-2515-4142

โทรสาร 0-2515-4141 E-mail:eva@ago.go.th

ที่ ตช 0031.212/ 2091

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ถนนพระรามที่ 1 เขตปทุมวัน

กรุงเทพมหานคร 10330

6 มีนาคม 2551

เรื่อง หรือแนวทางปฏิบัติในการส่งสำนวนคดีอาญาที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเอง

เรียน อัยการสูงสุด

- อ้างถึง 1. สำเนาหนังสือ กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี
ที่ ตช 0026.84/1291 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2550
2. สำเนาหนังสือ สำนักงานคดีอาญากรุงเทพใต้ ที่ อส 0020(กท)/460 ลงวันที่
13 พฤศจิกายน 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึง 1 กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา ที่ รบ 117/2549 (คดีทุกลาบแก้ว) ไปยังสำนักงานอัยการฝ่ายคดีอาญากรุงเทพใต้ และตามหนังสือที่อ้างถึง 2 สำนักงานคดีอาญากรุงเทพใต้ ได้คืนสำนวนการสอบสวนมายังกองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี โดยให้เหตุผลว่าสำนวนการสอบสวนคดีนี้เป็นคดีรู้ตัวผู้กระทำความผิด และเชื่อว่าคงได้ตัวผู้ต้องหาที่ 1 มาเมื่อออกหมายเรียกตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนมีตัวผู้ต้องหาที่ 1 ปรากฏต่อพนักงานสอบสวนและได้มีการแจ้งข้อหาและสอบสวนผู้ต้องหาที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134 แล้ว แต่ต่อมาผู้ต้องหาที่ 1 จะหลบหนีไปก็ไม่มีผลทำให้สำนวนการสอบสวนคดีนี้เปลี่ยนไปเป็นสำนวนการสอบสวนที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับกุมตัวผู้กระทำความผิดยังไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 ดังนั้น พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจรับสำนวนการสอบสวนไว้พิจารณา และจะรับไว้พิจารณาได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหาไปพร้อมสำนวนการสอบสวน นั้น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่ผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวนเองเมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแล้วไม่ได้ควบคุมตัวผู้ต้องหา ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ได้ออกหมายเรียกตัวผู้ต้องหาแล้ว แต่ไม่ไปพบพนักงานสอบสวนตามหมายเรียก ประกอบกับปัจจุบันนี้ได้มีประมวลกฎหมายพิจารณา

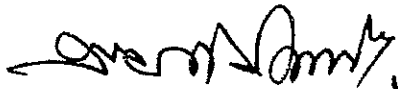
/ความอาญา...

ความอาญามาตรา 134 วรรคแรก บัญญัติว่า "เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมาหรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหาให้ถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดแล้ว จึงแจ้งข้อหาให้ทราบ..." และวรรคท้าย บัญญัติว่า "เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีเหตุที่จะออกหมายจับผู้นั้นได้ตามมาตรา 71 พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยทันที..." เมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแล้วแต่ไม่ได้ควบคุมตัวผู้ต้องหา จึงถือว่าเป็นกรณีไม่มีตัวผู้ต้องหาอยู่ในความควบคุมเป็นประเด็นที่ทำให้เกิดความเข้าใจไม่ตรงกัน ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รวดเร็ว และสำเร็จลุล่วง สมเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อเป็นการพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา จึงเรียนหาหรือแนวทางในการส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญา ดังเช่น คดีอาญา ที่ ธป 117/2549 (คดี กุหลาบแก้ว) และคดีอื่นๆ ว่ากรณีผู้ต้องหาเข้าพบพนักงานสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหา และทำการสอบสวนแล้วแต่ไม่ได้ควบคุมตัวผู้ต้องหา ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จแล้วโดยมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา กรณีเช่นนี้พนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนการสอบสวนต่อพนักงานอัยการโดยไม่มีตัวผู้ต้องหา เนื่องจากเป็นคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแต่ยังไม่มีมีการจับกุมหรือควบคุมตัว ได้หรือไม่อย่างไร ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำผลพิจารณาหรือแจ้งพนักงานสอบสวนถือปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจโท

(วันชัย ศรีนวลนัด)

5 มี.ย. 2551

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

กองคดีอาญา

สำนักงานกฎหมายและสอบสวน

โทร. 0 2205 3466

7-0010 กุหลาบแก้ว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คต.

ที่ ๐๐๑๑.๒๖/ กท๒๑๑

โทร. ๐๒ ๒๐๕ ๓๔๖๖

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ การประสานงานและการส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา

ผบ.ช.น., ภ.๑-๙, ศชต., ก., ปส., สตม., สพฐ., และ จตร.(หน.จต.)

ด้วย สำนักงานอัยการสูงสุดได้จัดโครงการฝึกอบรมหลักสูตร “นักบริหารงานยุติธรรมระดับอัยการพิเศษฝ่าย” ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๕ ถึง ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งในระหว่างการอบรมพนักงานอัยการ ได้มีการหยิบยกปัญหาเกี่ยวกับการส่งสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณาในระยะเวลากระชั้นชิดที่ผู้ต้องหาจะครบอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้าย เป็นเหตุให้พนักงานอัยการต้องพิจารณาสำนวนด้วยความเร่งรีบ จึงขอให้ ตร. ได้พิจารณาแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ตร.พิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีการส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาให้พนักงานอัยการพิจารณาได้มีแนวทางปฏิบัติ ตามหนังสือ กรมตำรวจ (กองคดี) ที่ ๐๖๐๓.๒/๒๗๙๘ ลง ๑๗ เม.ย.๒๕๓๒ สรุปความว่า ในคดีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือฝากขังในระหว่างสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณา ก่อนครบกำหนดฝากขังครั้งสุดท้าย ๑ ครั้ง ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างแท้จริง ไม่อาจทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นทันตามกำหนดดังกล่าว ให้ประสานงานกับพนักงานอัยการเพื่อทราบถึงเหตุผลและความจำเป็น และเสนอสำนวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณาก่อนครบกำหนดฝากขัง ๓ วัน จึงให้กำชับพนักงานสอบสวนปฏิบัติตามหนังสือดังกล่าวอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ ตร.ได้แจ้งพนักงานอัยการทราบว่า หากพนักงานสอบสวนไม่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการตามกำหนดเวลาดังกล่าวและ เป็นเหตุให้พนักงานอัยการไม่อาจพิจารณาสำนวนการสอบสวนได้อย่างรอบคอบ อันอาจส่งผลเสียหายต่อรูปคดี ขอให้พนักงานอัยการแจ้งข้อบกพร่องของพนักงานสอบสวนดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาหน่วยต้นสังกัด เพื่อพิจารณาข้อบกพร่องและหากผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวน ไม่แจ้งผลการดำเนินการพิจารณาข้อบกพร่องไปยังพนักงานอัยการ ขอให้พนักงานอัยการแจ้งมายัง ตร. เพื่อจะได้พิจารณาข้อบกพร่องต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องในสังกัดทราบ เพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร. พรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ กองคดี โทร.๒๕๒-๗๙๑๓

ที่ ๐๖๐๓.๒/๒๗๙๘

วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๓๒

เรื่อง การประสานงานและส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณา

ผบช. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.(ที่มีหน้าที่สอบสวนคดีอาญา)

ตามคำสั่ง ตร.ที่ ๒๔๔/๒๕๓๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๒ ได้กำหนดมาตรการในการควบคุมตรวจสอบเร่งรัดการสอบสวนคดีอาญา ให้ดำเนินไปด้วยความรวดเร็วไม่เกิดการล่าช้าโดยเฉพาะในข้อ ๑.๕ ของคำสั่ง ตร. ดังกล่าว ในคดีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมตัว หรือถูกฝากขังในระหว่างการสอบสวนได้กำหนดแนวทางให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ และผู้บังคับบัญชาเร่งรัดการสอบสวนให้เสร็จสิ้นไปก่อนที่จะครบอำนาจผิดฟ้องหรือฝากขัง ตามที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้อำนาจไว้ การขอผิดฟ้องหรือฝากขังให้กระทำในกรณีที่มีความจำเป็น เพื่อให้การสอบสวนเสร็จสิ้นเท่านั้น เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วให้รีบสรุปสำนวนมีความเห็นเสนอผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งคดีหรือพนักงานอัยการพิจารณาต่อไปทันทีไปแล้วนั้น

บัดนี้ จากการประชุมคณะผู้ประสานงานระหว่างกรมตำรวจกับกรมอัยการ ได้พิจารณาปัญหาอุปสรรคข้อขัดข้องในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนกับพนักงานอัยการ โดยคณะผู้ประสานงานกรมอัยการได้หยิบยกปัญหาเกี่ยวกับพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณาในระยะกระชั้นชิดที่ผู้ต้องหาจะครบอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้าย ทำให้การตรวจสอบสำนวนของพนักงานอัยการต้องกระทำด้วยความเร่งรีบมีเวลาจำกัด อาจมีข้อผิดพลาดอันจะเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนหรือคู่กรณีได้ จึงขอให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พิจารณาก่อนผู้ต้องหาจะครบกำหนดอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้าย ๑ ครั้ง

ตร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าพนักงานอัยการมีความจำเป็นจะต้องตรวจสอบสำนวนการสอบสวน ว่าคดีมีมูลความผิดตามที่ผู้ต้องหาถูกกล่าวหา ผู้ต้องหาควรจะถูกฟ้องร้องให้ศาลลงโทษหรือไม่ ระยะเวลายังมีความจำเป็น เพราะพนักงานอัยการจะได้มีเวลาในการตรวจพิจารณาเกี่ยวกับพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอฟ้องผู้ต้องหาหรือไม่ ด้วยเหตุดังกล่าวจึงให้พนักงานสอบสวนถือเป็นทางปฏิบัติเพิ่มเติมจากคำสั่ง ตร. ที่ ๒๔๔/๒๕๓๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๒ อีกดังนี้

๑. ในคดีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมตัวหรือถูกฝากขังในระหว่างการสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนรีบสอบสวนให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว โดยให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณา ก่อนที่ผู้ต้องหาจะครบอำนาจควบคุมฝากขังครั้งสุดท้าย ๑ ครั้ง

๒. ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างแท้จริงไม่อาจทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นไปทันตามกำหนดไว้ในข้อ ๑. เช่น มีความจำเป็นต้องไปติดตามพยานผู้เกี่ยวข้องในคดีมาสอบสวนให้ครบถ้วน เป็นต้น ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนรีบไปประสานกับพนักงานอัยการได้ทราบถึงเหตุผลและความจำเป็นที่ไม่อาจส่งสำนวนการสอบสวนได้ทันกำหนด แต่อย่างไรก็ดีพนักงานสอบสวนจะต้องทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้น และเสนอสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการก่อนครบอำนาจฝากขัง ๓ วัน

๓. ในคดีที่มีข้อเท็จจริงยุ่งยากซับซ้อน ให้ถือเป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวนจะต้องไปประสานกับพนักงานอัยการได้ทราบข้อเท็จจริงและประเด็นปัญหาแห่งคดี อาจจะสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานโดยย่อให้พนักงานอัยการได้ทราบถึงมูลเหตุที่มาของการสอบสวน และพยานหลักฐานที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์การกระทำผิดของผู้ต้องหา อันจะเป็นผลให้การพิจารณาของพนักงานอัยการเกี่ยวกับคดีดังกล่าวเกิดความสะดวกและรวดเร็ว เพราะมีพนักงานสอบสวนไปประสานให้ข้อมูลข้อเท็จจริง หากมีประเด็นข้อสงสัยก็สามารถสอบถามพนักงานสอบสวนได้ทันที

จึงแจ้งมาให้ท่านสั่งพนักงานสอบสวนถือเป็นทางปฏิบัติในการประสานและส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการพิจารณาโดยเคร่งครัดด้วย หากความปรากฏว่าพนักงานสอบสวนคนใดละเลยไม่ปฏิบัติหรือ ดร. ได้รับแจ้งจากพนักงานอัยการว่าพนักงานสอบสวนคนใดไม่ให้ความร่วมมือ ดร. จะพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยตามควรแก่กรณีต่อไป

(ลงชื่อ) พล.ต.อ. เกา สารสิน

(เกา สารสิน)

อ.ดร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2052358

ที่ 0004.6/13522

วันที่ 21 ธันวาคม 2542

เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน

ผบช.ก. , ผบช.น. , ผบช.ส. , ผบช.ปส. , ผบช.ภ. 1 - 9 , ผบช.สตม.

ด้วย สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือ ที่ อส. (สฝอส.2) 0015/13479 ลง 23 ก.ย.2542 ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติแนะนำพนักงานสอบสวน ทั้งนี้เนื่องมาจากปรากฏอยู่เสมอว่า เมื่อพนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติม พนักงานสอบสวนจะไม่ชวนขอรายติดตามพยานมาสอบสวน โดยแจ้งว่าสอบสวนเพิ่มเติมไม่ได้และอ้างเหตุว่าพยานไม่มาพบ หรือแม้แต่เมื่อสอบพยานแล้วพยานขอให้การเพิกเฉยที่พอใจจะให้การ โดยเฉพาะพยานที่เป็นผู้เสียหาย โดยไม่ขอตอบคำถามของพนักงานสอบสวนในคำถามอื่น พนักงานสอบสวนก็จะไม่ออกคำบังคับตามกฎหมาย เพื่อให้พยานมาให้ถ้อยคำ หรือให้ให้ถ้อยคำ ทำให้การสอบสวนไม่ได้ข้อเท็จจริงที่เพียงพอแก่การพิสูจน์ความผิด อันเป็นผลให้การอำนวยความยุติธรรมแก่ประชาชนไม่ได้ผลสมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย

สำนักงานอัยการสูงสุด พิจารณาเห็นว่า การสอบสวนเป็นทั้งอำนาจและหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะต้องรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิด มิใช่ว่าเมื่อพยานไม่มาตามหมายเรียกก็ไม่สอบสวน หรือเมื่อผู้เสียหายส่งพยานไว้ก็ไม่สอบสวนพยานปากนั้น โดยไม่เคยปรากฏว่าพนักงานสอบสวนจะออกคำบังคับให้พยานมาให้การ หรือให้ให้ถ้อยคำตอบคำถาม เพื่อให้การสอบสวนได้ข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนถูกต้องดังที่พนักงานอัยการสั่งสอบสวนเพิ่มเติม จึงขอให้ ตร. แนะนำพนักงานสอบสวนให้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ในโอกาสต่อไป

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงให้ท่านสั่งกำชับพนักงานสอบสวนให้ปฏิบัติหน้าที่ และผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น คอยกวดขันดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนให้เป็นไปตามที่สำนักงานอัยการสูงสุดแนะนำมา หากยังปรากฏความบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ทำนองนี้อีก สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะถือว่าพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ อาจถูกพิจารณาลงโทษตามความเหมาะสมต่อไป

พลตำรวจโท

(ดร.ณ ใสตถิพันธ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0 2205 3458-60
ที่ 0004.6/ 10340 วันที่ 3 กันยายน 2545
เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการทำสำนวนการสอบสวนเพิ่มเติม

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการทำสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ตามคำสั่ง
ตร.ที่ 753/2541 ลง 28 พ.ค. 2541 ในบางกรณียังไม่เป็นไปในแนวทางเดียวกัน เอกสารในสำนวนการ
สอบสวนบางรายการไม่ได้กำหนดรูปแบบไว้ บางรายการอาจบันทึกรวมไว้ในบันทึกเดียวกันได้ และเพื่อ
ให้การปฏิบัติเกี่ยวกับการทำสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนในสังกัดสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สะดวก รวดเร็ว มีรูปแบบเดียวกัน จึงวางแนวทางปฏิบัติในการทำ
สำนวนการสอบสวนเพิ่มเติมดังนี้

1. การบันทึกคำให้การผู้กล่าวหา-ผู้ต้องหา-พยาน

1.1 การบันทึกคำให้การผู้กล่าวหา-พยาน ควรตั้งคำถามในการสอบปากคำให้ครบ
ถ้วนตามประเด็นแห่งคดี โดยมีแนวคำถามดังนี้

1.1.1 มีภูมิลำเนาและพักอาศัยอยู่ที่ใด (โดยเฉพาะที่พักอาศัยจริง) สถานที่ทำงาน
อยู่ที่ใด นอกจากสถานที่ดังกล่าวแล้วสามารถติดต่อได้ที่ใดอีกหรือไม่ (ถ้ามีให้ระบุ) รวมทั้งให้ระบุการ
ติดต่อสื่อสารด้วยวิธีอื่น ๆ (ถ้ามี) เช่น ทางโทรศัพท์หมายเลข..., วิทยุติดตามตัวหมายเลข... หรือทางสื่อ
อิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ

1.1.2 เกี่ยวข้องกับคดีนี้อย่างไร

1.1.3 ทราบหรือรู้เห็นเหตุการณ์อย่างไร (โดยละเอียด)

1.1.4 มีผู้ใดทราบ ร่วมรู้เห็นเหตุการณ์ หรือมีพยานหลักฐานอื่นอีกหรือไม่

1.1.5 คำถามอื่น ๆ เพื่อให้ครบถ้วนสมบูรณ์

1.2 การบันทึกคำให้การผู้ต้องหา

1.2.1 ไม่ต้องบันทึกการแจ้งสิทธิ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 7 ทวิ แต่ให้บันทึกเกี่ยวกับการแจ้งถึงสิทธิของผู้ต้องหาที่จะให้ทนายความหรือบุคคลที่ตน
ไว้วางใจเข้าร่วมฟังการสอบปากคำ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 241

1.2.2 การแจ้งข้อหาจะต้องบันทึกรายละเอียดการกล่าวหาว่าผู้ต้องหาทำอะไร
ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร อันเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ผู้ต้องหาได้ก่อขึ้น และยืนยันให้ผู้ต้องหาทราบ
ด้วยว่าการกระทำของผู้ต้องหานั้นเข้าข่ายเป็นความผิดฐานใด

/ในกรณีที่ไม่สามารถ...

ในกรณีที่ไม่สามารถบันทึกการแจ้งข้อหาลงในแบบพิมพ์ตรงบรรทัด "เจ้าพนักงานได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าต้องหาว่า..." ได้หมดให้ใช้วิธีบันทึกลงในคำถามแรกของการบันทึกคำให้การผู้ต้องหา ตามข้อ 1.4 ของคำสั่ง คร. ที่ 753/2541 ลง 28 พ.ค. 2541

1.2.3 กรณีมีผู้ร่วมถามปากคำ หรือร่วมฟังการสอบปากคำผู้ต้องหา ให้บันทึกรายละเอียด ชื่อ ชื่อสกุล สถานภาพ ที่อยู่ ของผู้เข้าร่วมไว้ในคำให้การโดยละเอียดชัดเจน เพียงพอที่จะสามารถติดตามตัวในภายหลังได้

2. พยานผู้ชำนาญการพิเศษ หรือแพทย์ผู้ตรวจชันสูตรบาดแผล หรือศพ ซึ่งได้ออกรายงานผลการตรวจไว้แล้ว ไม่จำเป็นต้องสอบปากคำอีก เว้นแต่มีประเด็นที่ต้องสอบสวนนอกเหนือจากรายงานผลการตรวจ หรือมีประเด็นอื่นที่ยังไม่สิ้นสงสัย

3. บันทึกพนักงานสอบสวน ให้จัดทำตามแบบที่กำหนดท้ายหนังสือนี้ (เอกสารประกอบ 1) เพื่อที่จะไม่ต้องพิมพ์ข้อความซ้ำซ้อน แต่ให้บันทึกโดยมีรายละเอียดในขั้นตอนการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในการสอบสวนคดีนั้น เช่นเดียวกับที่พนักงานสอบสวนไปเบิกความในศาล เริ่มตั้งแต่การรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ (ได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษจากใคร กล่าวหาผู้ใด ในเรื่องอะไร หลังจากรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษแล้วได้ดำเนินการอย่างไร) การสอบสวนผู้ต้องหา (แจ้งข้อหาว่าอย่างไร ผู้ต้องหาให้การอย่างไร ความคุมหรือปล่อยตัวชั่วคราว การขอผิดฟ้องฝากขัง หรือขอผิดฟ้องหรือขอฝากขัง) การรวบรวมพยานหลักฐานอื่น ๆ (ให้ระบุถึงการได้มาของพยานหลักฐาน แต่ละชนิดว่า ได้มาอย่างไร และดำเนินการเกี่ยวกับพยานหลักฐานนั้น ๆ อย่างไร เช่น การส่งตรวจพิสูจน์ ผลการตรวจพิสูจน์เป็นอย่างไร เป็นต้น) จนกระทั่งการสอบสวนเสร็จสิ้น (มีความเห็นทางคดีอย่างไร) ซึ่งการบันทึกโดยมีรายละเอียดในบันทึกพนักงานสอบสวนดังกล่าว นอกจากจะแสดงให้เห็นว่าพนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติในสำนวนนั้นอย่างต่อเนื่องและรวดเร็วแล้ว ยังจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาคดีต่อเนื่อง โดยนายจำเลย หรือจำเลยและโจทก์พิจารณาการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนจากบันทึกพนักงานสอบสวนแล้วทราบว่าพนักงานสอบสวนได้ปฏิบัติอะไรบ้างในสำนวนการสอบสวนนั้น นายจำเลยหรือจำเลยและโจทก์ อาจตกลงรับกันว่าไม่ต้องนำพนักงานสอบสวนไปเบิกความเป็นพยานในชั้นศาลได้

4. การปฏิบัติเกี่ยวกับแบบพิมพ์บัญชีทรัพย์สินผู้ถูกระบุร้าย บัญชีทรัพย์สินผู้ถูกระบุร้าย ได้คืนและบัญชีทรัพย์สินผู้ถูกระบุร้ายไม่ได้คืน ให้เป็นดุลยพินิจของ พนักงานสอบสวน หากสามารถบันทึกกรวมไว้ในแบบพิมพ์บัญชีเดียวกัน ได้ก็ให้บันทึกไว้ในแบบพิมพ์บัญชีเดียวกันตามแนวทางปฏิบัติท้ายหนังสือนี้ (เอกสารประกอบ 2) แต่ถ้าบันทึกกรวมไว้ในแบบพิมพ์บัญชีเดียวกันไม่ได้ก็ให้แยกบันทึก เช่น กรณีได้ทรัพย์สินขณะสำนวนอยู่ในระหว่างการพิจารณาของผู้บังคับบัญชาระดับ บก., บช. หรือ ตร. รวมทั้งในชั้นพนักงานอัยการ ให้ทำบัญชีทรัพย์สินผู้ถูกระบุร้ายได้คืนแยกจากบัญชีทรัพย์สินผู้ถูกระบุร้ายไม่ได้คืน

15. บันทึกการนำชื่อ...

5. บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและบันทึกการชี้ตัวผู้ต้องหา ให้จัดทำบันทึกพร้อมภาพถ่ายการนำชี้ หรือชี้ตัวผู้ต้องหาแล้วแต่กรณีรวมเป็นบันทึกเดียวกัน โดยไม่ต้องแยกอธิบายอีกต่างหาก แต่จัดทำแยกเป็นแต่ละรายตามที่กำหนดแบบท้ายหนังสือนี้ (เอกสารประกอบ 3) และภายหลังการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ หรือชี้ตัวผู้ต้องหา ซึ่งได้มีการจัดทำบันทึกพร้อมภาพถ่ายไว้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องเดียวกันนี้อีก

6. การบันทึกประวัติการต้องโทษของผู้ต้องหา ถ้าเป็นประวัติในสถานีตำรวจหรือหน่วยงานที่พนักงานสอบสวนสังกัดอยู่ ให้พนักงานสอบสวนคัดลอกประวัติการต้องโทษของผู้ต้องหาลงในรายการประวัติแล้วลงชื่อรับรองไว้ หากเป็นประวัติการต้องโทษต่างสถานีตำรวจหรือหน่วยงานจะต้องมีหลักฐานได้ตอบเป็นหนังสือ

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนอ้างประวัติการต้องโทษของผู้ต้องหาเพื่อขอให้บวกลบโทษตาม ป.อาญา มาตรา 58 ขอให้เพิ่มโทษตาม ป.อาญา มาตรา 92, 93 หรือตามกฎหมายอื่น ให้พนักงานสอบสวนตรวจสอบรายการประวัติและผลคดีว่าเป็นของผู้ต้องหาหรือไม่ด้วย

7. การทำบันทึกการควบคุม ในกรณีที่มีการควบคุมผู้ต้องหาหลายคนและถูกควบคุมพร้อมกันในคดีเดียวกัน หากแยกทำเป็นบันทึกการควบคุมคนละฉบับจะไม่สะดวก อาจบันทึกรวมไว้ในบันทึกการควบคุมฉบับเดียวกันก็ได้ เช่น การควบคุมผู้ต้องหาคดีการพนันพร้อมกัน 20 คน ในคดีเดียวกัน อาจทำบันทึกการควบคุมฉบับเดียวกันก็ได้ เป็นต้น

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือเป็นแนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(สันต์ สุรตานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกการชี้ตัวผู้ต้องหา

สถานที่บันทึก

วันที่ เดือน พ.ศ.

1. ชื่อ ตำแหน่งผู้อำนวยการชี้ตัว

2. จัดให้มีการชี้ตัวผู้ต้องหาในคดีที่ ข้อหา

..... คือ ผู้ต้องหา โดยจัดให้ นาย/นาง/นางสาว ผู้กล่าวหา พยานเข้าทำการชี้ตัว ที่ เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.

3. ก่อนทำการชี้ตัว ผู้อำนวยการชี้ตัวมิได้ให้ผู้ที่จะทำการชี้ตัวเห็นผู้ต้องหาหรือรูป หรือ ตำนานรูปพรรณของผู้ต้องหา ได้จัดให้ผู้ต้องหาสวมเสื้อคล้ายคลึงกับเวลาเกิดเหตุ และจัดให้ยื่นประปนกับบุคคลอื่นที่มีเพศ รูปร่าง ขนาด อายุ และแต่งกายคล้ายคลึงกับผู้ต้องหา จำนวน คน คือ. - (แต่ต้องไม่น้อยกว่า 5 คน)

- (1) (2)
- (3) (4)
- (5) (6)

ผู้อำนวยการชี้ตัวได้ถามผู้ต้องหาว่า ตามที่จัดเพื่อให้ชี้ตัวนี้ เป็นที่พอใจหรือไม่ หรือจะจัดการอย่างไร แล้วจึงให้ นาย/นาง/นางสาว ชี้ตัวผู้ต้องหาที่ละคน

4. ผลการชี้ตัวปรากฏว่า พนักงานสอบสวนได้ถ่ายภาพการชี้ตัวไว้แล้ว ปรากฏตามภาพถ่ายแนบท้ายบันทึกนี้ และได้ลงหลักฐานการชี้ตัวไว้ตาม ป.จ.ว.ข้อ เวลา น. วันที่ เดือน พ.ศ. อ่านบันทึกนี้ให้ผู้ต้องหา ผู้กล่าวหา พยานฟังแล้วรับว่าถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

- (ลงชื่อ) ผู้ต้องหา
- (ลงชื่อ) ผู้กล่าวหา
- (ลงชื่อ) พยานชี้ตัว
- (ลงชื่อ) พยาน
- (ลงชื่อ) พยาน
- (ลงชื่อ) ผู้อำนวยการชี้ตัว
- (ลงชื่อ) พนักงานสอบสวนบันทึก/อ่าน

(ตัวอย่างบัญชีทรัพย์สินค้ำประกัน)

บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย / ใต้ค้ำ / ไม่ได้ค้ำ

สถานีตำรวจ.....

คดีที่.....ลงวันที่.....

ผู้กล่าวหา

คดีระหว่าง

ผู้ต้องหา

ข้อหา.....

ลำดับ ที่	รายการ	จำนวน	ราคา		ของใคร	วัน เดือน ปี ที่ ถูกประทุษร้าย	หมายเหตุ
			บาท	สต.			
1	ปากกา						
100		รวม 100 รายการ	ราคา.....	บาท			
	ข้าขอรับรองว่า	ทรัพย์สินรายการดังกล่าวข้างต้น	เป็นทรัพย์สินของข้า	ที่ถูกคนร้ายลักเอาไป			
	เป็นความจริง	อานให้ฟังแล้วถูกต้อง					
	(ลงชื่อ)					ผู้กล่าวหา	
	(ลงชื่อ)					พนักงานสอบสวน/บันทึก/อาน	
	พงส. (สบ.....)						
/...../.....						
	เพิ่มเติม						
	ข้าขอรับรองว่า	ทรัพย์สินรายการที่ 1 - 50	เป็นทรัพย์สินของข้า	ที่ได้คืนมาเมื่อวันที่.....			
	โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม นาย.....	ผู้ต้องหา	ได้พร้อมทรัพย์สินรายการดังกล่าว	และผู้ต้องหา			
	ไม่โต้แย้งกรรมสิทธิ์แต่อย่างใด	เป็นความจริง	อานให้ฟังแล้วถูกต้อง				
	(ลงชื่อ)					ผู้กล่าวหา	
	(ลงชื่อ)					พนักงานสอบสวน/บันทึก/อาน	
	พงส. (สบ.....)						

หมายเหตุ เมื่อลงรายการสุคดีแล้วให้ลงชื่อพนักงานสอบสวนกำกับด้วย

(ตัวอย่างบันทึกพนักงานสอบสวน)

สถานีตำรวจ.....

วัน เดือน ปี	รายการปฏิบัติ	ลงชื่อ พงส. (ทุกรายการ)
1 ม.ค.44		ร.ต.อ. พงส.(สบ 1)

(ตัวอย่างบันทึกการนำชี้ที่สถานที่เกิดเหตุ)

599

บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

สถานที่บันทึก.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

วันนี้ เวลา.....น.

นามพนักงานสอบสวนที่จัดให้ผู้ต้องหา นำชี้ที่เกิดเหตุ.....

ตำแหน่ง.....พร้อมด้วย.....

ได้จัดให้ นาย/นาง.....

ผู้ต้องหาคดีเรื่อง.....

วัน เดือน ปี ที่เกิดเหตุ.....

ซึ่งให้การรับสารภาพ นำไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพที่.....

ปรากฏผลการนำไปชี้สถานที่เกิดเหตุของผู้ต้องหา ตามลำดับ ดังนี้ คือ.-

1.
2.
3.
4.

พนักงานสอบสวนได้ถ่ายภาพนำชี้สถานที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพตามลำดับขั้นตอน

ข้างต้นไว้แล้ว ปรากฏตามภาพถ่ายแนบท้ายบันทึกนี้

(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา

(ลงชื่อ).....พยาน

(ลงชื่อ).....พนักงานสอบสวน/บันทึก/อ่าน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 0 2205 3466

ที่ 0004.6/ 8051 วันที่ 11 สิงหาคม 2546

เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร., ผบช., ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วย ภ.9 มีหนังสือหารือเกี่ยวกับอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการที่สั่งให้พนักงานสอบสวนพิจารณาสอบสวนเพิ่มเติมและแจ้งข้อกล่าวหาแก่พยานเป็นผู้ต้องหา เนื่องจากพนักงานอัยการเห็นว่ากรณีดังกล่าวพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการและปฏิบัติตามความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดไว้ใน ป.วิ.อาญา มาตรา 143 แม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้สอบปากคำในฐานะผู้ต้องหาแต่ชั้นแรก เมื่อได้ส่งสำนวนการสอบสวนมาให้พนักงานอัยการพิจารณาแล้ว พนักงานสอบสวนไม่อาจมีความเห็นเป็นอย่างอื่นในสำนวนคดีดังกล่าวได้อีก การที่พนักงานอัยการจะพิจารณาเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิดหรือร่วมกระทำความผิดอีกหรือไม่นั้น เป็นอำนาจตามกฎหมายของพนักงานอัยการ เมื่อแจ้งให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว พนักงานสอบสวนจำต้องถือปฏิบัติและดำเนินการตามคำสั่งของพนักงานอัยการเท่านั้น จึงมีความเห็นเป็นอย่างอื่นอีกหาได้ไม่

ตร. จึงมีหนังสือหารือสำนักงานอัยการสูงสุดในประเด็นดังกล่าว ต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดตอบข้อหารือว่า หากพนักงานอัยการพิจารณาเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมแล้วให้ส่งตัวไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีได้ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวยังไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อน แต่ ตร. เห็นว่าตามระเบียบกรมอัยการ พ.ศ. 2528 ข้อ 21 และข้อ 38 เมื่อพิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้วเห็นว่าควรจะได้ดำเนินคดีกับพยานในคดีนั้นบางคนหรือบุคคลภายนอกอื่นที่พาดพิงถึง ให้พนักงานอัยการแนะนำพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าว หากพนักงานสอบสวนเพิกเฉยไม่ดำเนินการภายในเวลาอันสมควร ให้พนักงานอัยการทำหนังสือชี้แจงข้อบกพร่องและวิธีแก้ไขหรือป้องกัน โดยทำเป็นความเห็นเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดหรือกรมอัยการ เพื่อแจ้งกรมตำรวจแล้วแต่กรณี ตร.จึงมีหนังสือหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่าอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการไปแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมได้หรือไม่ อย่างไร

/บัดนี้ ...

บัดนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีหนังสือตอบข้อหารือว่า คณะกรรมการ
กฤษฎีกา (คณะที่ 11) เห็นว่าพนักงานอัยการไม่มีอำนาจตามมาตรา 143 วรรคสอง (ก) แห่ง
ป.วิ.อาญา ที่จะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยแจ้งข้อหาแก่พยานได้ ปรากฏ
ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0901/0547 ลง 4 มิ.ย. 2546 ที่แนบมานี้
จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้แจ้งหัวหน้าพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนใน
สังกัดทราบเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฑฒิชัย / ศิริรัตนวุฑฒิ)

รอง ผบ.ตร. / พรท. ผบ.ตร.

// ๙๖๑ ๔๕

ที่ บส ๐๙๐๑/

๐๕๕๖

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๕ มิถุนายน ๒๕๕๖

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

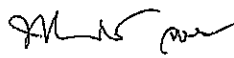
อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑/ป ๕๑๑๔
ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของ
พนักงานอัยการ

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอหารือเกี่ยวกับอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม
ของพนักงานอัยการ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติและ
สำนักงานอัยการสูงสุด แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวและ
มีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวพรทิพย์ จਾਲะ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายกระบวนกรยุติธรรมทางอาญา

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๔๐๔-๔๐๗

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๖๒๐๑

www.krisdika.go.th

เรื่องเสรีจที่ ๔๐๒/๒๕๕๖

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง อำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือที่ ดช. ๐๐๐๔.๖/๑๗๔๔ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานีมีหนังสือที่ อส.(ปน) ๐๐๓๑/๔๓๕๓ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ แจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการให้ได้ตัว นายเพ็ญพงศ์ ตันวิมลรัตน์ พยานในคดีอาญาที่ ๑๘๘/๒๕๕๐ แล้วส่งตัวมายังพนักงานอัยการภายใน วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ เนื่องจากกรณีดังกล่าวพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องนายเพ็ญพงศ์ฯ จึงแจ้งให้ พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายเพ็ญพงศ์ฯ และให้ส่งตัวมาเพื่อฟ้อง นอกจากนี้ ตามหนังสือ ดังกล่าวยังได้ระบุให้พนักงานสอบสวนจักต้องดำเนินการและปฏิบัติตามความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งนี้ เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๓ อนึ่ง แม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้สอบปากคำของนายเพ็ญพงศ์ฯ ในฐานะของผู้ต้องหาแต่ชั้นแรก แต่เมื่อได้ส่งสำนวน การสอบสวนคดีมาให้พนักงานอัยการพิจารณาแล้ว พนักงานสอบสวนไม่อาจมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ในสำนวนคดีดังกล่าวได้อีก และการที่พนักงานอัยการจะพิจารณาเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิดหรือร่วม กระทำผิดอย่างใดอีกหรือไม่ นั้น เป็นอำนาจตามกฎหมายของพนักงานอัยการ เมื่อแจ้งให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว พนักงานสอบสวนจำต้องถือปฏิบัติและดำเนินการตามคำสั่งของพนักงาน อัยการเท่านั้น จักมีความเห็นเป็นอย่างอื่นอีกหาได้ไม่ การที่พนักงานสอบสวนหรือสถานีตำรวจอัยการ อำเภอเมืองปัตตานีมีความเห็นเป็นอย่างอื่นในสำนวนคดีดังกล่าวอีก จึงไม่ถูกต้องและเป็นการไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมายที่กำหนดไว้

สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรมอัยการได้เคยตอบข้อหารืออัยการ จังหวัดพิษณุโลก ความว่า “ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๓ (๑) ซึ่งระบุว่า “ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง” นั้น หมายถึง ในกรณีที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้อง การที่พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการสอบสวนผู้ต้องหาคนใดเป็นผู้ต้องหา จะถือว่าพนักงานสอบสวน มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องนั้นหาได้ไม่ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนมายังพนักงานอัยการ พนักงานอัยการเห็นว่าบุคคลบางคนได้กระทำความผิดในคดีนั้น แต่พนักงานสอบสวนมิได้ทำการ สอบสวนเป็นผู้ต้องหา ดังนี้ หากว่าพนักงานอัยการเห็นว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่ควรต้องถูกฟ้องด้วย ก็เป็นเรื่องที่พนักงานอัยการเห็นว่าพนักงานสอบสวนปฏิบัติบกพร่อง พนักงานอัยการควรเสนอข้อบกพร่อง ต่อพนักงานสอบสวน ต่อนั้นไปเป็นหน้าที่ของหัวหน้าพนักงานสอบสวนจะสั่งเอง หาใช่เป็นหน้าที่ของ

ส่งพร้อมหนังสือที่ นร ๐๙๐๑/๐๕๕๖ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

พนักงานอัยการจะสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๓ (๑) ประกอบกับระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๓๘ กำหนดว่า “เมื่อพิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้ว เห็นว่าควรจะได้ดำเนินคดีกับพยานในคดีนั้นบางคนหรือบุคคลภายนอกอื่นที่พาดพิงถึง ให้พนักงานอัยการแนะนำพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าว...”

ดังนั้น ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ โดยมีความเห็นทางคดีสั่งฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว พนักงานอัยการไม่มีอำนาจให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาพยานเพื่อเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติม แล้วให้ส่งตัวพยานดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการโดยไม่ต้องให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องแต่อย่างใด พนักงานอัยการมีอำนาจเพียงแนะนำให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้อง และพนักงานสอบสวนมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่จะพิจารณาว่าจะดำเนินการกับพยานดังกล่าวตามคำแนะนำของพนักงานอัยการหรือไม่ก็ได้ ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือบทบัญญัติของกฎหมายมิได้บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องเรียกตัวผู้ต้องหามาพบเพื่อแจ้งข้อหาทุกกรณี ดังนั้น ในกรณีที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าผู้ต้องหาใดมิได้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนก็สามารถสั่งไม่ฟ้องและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๒ วรรคหนึ่งและวรรคสอง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงมีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๕.๖/๑๐๒๓๗ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ หรือสำนักงานอัยการสูงสุดในประเด็นดังนี้

๑. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการมีความเห็นทางคดีสั่งฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว พนักงานอัยการมีอำนาจให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาพยานเพื่อเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติม แล้วให้ส่งตัวพยานดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องได้หรือไม่

๒. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับคำสั่งจากพนักงานอัยการตามข้อ ๑ แล้ว พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติตาม แต่กลับทำความเห็นสั่งไม่ฟ้องส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนสามารถกระทำได้โดยชอบหรือไม่

สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือ ที่ อส(สฝปผ.) ๐๐๑๘/๔๕๕ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๖ ตอบข้อหารือดังนี้

ประเด็นข้อ ๑ หากพนักงานอัยการพิจารณาเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมแล้วให้ส่งตัวไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีได้ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวยังไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อนและพนักงานสอบสวนยังมิได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง ทั้งนี้ พนักงานสอบสวนต้องทำความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง แล้วส่งการสอบสวนเพิ่มเติมดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาสั่งต่อไป

ประเด็นข้อ ๒ พนักงานสอบสวนสามารถทำความเห็นได้ แต่เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งประการใด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๑ กำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติไปตามนั้น หากพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้องและให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหามา ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาตามประเด็นตอบข้อหารือของสำนักงานอัยการสูงสุด ข้อ ๑ แล้ว ยังไม่เห็นพ้องด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๓ ได้บัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้ แต่ปัญหาที่ว่า การสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม นั้น จะหมายความรวมถึงการสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา กับพยานหรือบุคคลอื่นอีกได้หรือไม่ ซึ่งเห็นว่าควรจะต้องหมายถึงการสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ถูกกล่าวหาไว้แล้วเท่านั้น ไม่ควรจะหมายความรวมถึงการสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา กับพยานหรือบุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้ต้องหาแต่อย่างใด เพราะการที่จะพิจารณาแจ้งข้อหาแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใด เป็นอำนาจหน้าที่และดุลยพินิจของพนักงานสอบสวนเท่านั้น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือว่าอำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการไปแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมได้หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากแนวระเบียบปฏิบัติเดิมเพียงแต่ให้พนักงานอัยการแนะนำไปยังพนักงานสอบสวนว่าควรจะสอบสวนบุคคลนั้นในฐานะผู้ต้องหา และส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๑ และมาตรา ๑๕๒ เท่านั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นว่า พนักงานอัยการจะมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ตามมาตรา ๑๕๓ วรรคสอง (ก)^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลใดได้ บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ต้องหาและพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องบุคคลนั้นไปยังพนักงานอัยการตามมาตรา ๑๕๓ (๑) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ

^๑ มาตรา ๑๕๓ เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้อง และแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหามาเพื่อฟ้องต่อไป

(๒) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง

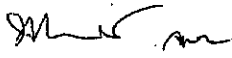
ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(ก) สั่งตามที่เห็นควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งพยานคนใดมาให้ซักถามเพื่อส่งต่อไป

(ข) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลชั่ง แล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

อาญา แล้ว ดังเช่นกรณีคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่กรรมการร่างกฎหมาย)^๖ ได้เคยวินิจฉัยไว้ว่า เมื่อพนักงานสอบสวนได้กระทำการสอบสวนแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานทางคดียังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา พนักงานสอบสวนจึงไม่ได้แจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา และได้มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหานั้นให้พนักงานอัยการพิจารณา ดังนี้ พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง (ก)^๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยให้ทำการแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาตามมาตรา ๑๓๕^๘ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้

แต่ในกรณีที่หาหรือมานี้บุคคลที่พนักงานอัยการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมและแจ้งข้อหาเป็นเพียงพยานในคดีมิใช่ผู้ต้องหา ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงเห็นว่า พนักงานอัยการไม่มีอำนาจตามมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง (ก) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่จะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมโดยแจ้งข้อหาแก่พยานดังกล่าวได้

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๖

^๖ บันทึก เรื่อง อำนาจของพนักงานอัยการในการสั่งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมตามมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง (ก) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (เรื่องเสร็จที่ ๗๒๐/๒๕๓๔)

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๘ มาตรา ๑๓๕ เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติ บังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่าถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่าวานั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใด ก็ให้จดจำคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลย ก็ให้บันทึกไว้

สำนักงานอัยการสูงสุด
ตรา ๑๕๓
ว่า
๕๖

607

ที่ คช 0004.6/ 1746

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ถนนพระราม 1 ปทุมวัน
กรุงเทพฯ 10300

19 กุมภาพันธ์ 2546

เรื่อง ขอรื้อเกี่ยวกับอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ
เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี ที่ อส.(ปน)0031/4353

ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2544 จำนวน 1 แผ่น

2. สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี ที่ อส.(ปน)0031/3946

ลงวันที่ ๑๖ กันยายน 2544 จำนวน 1 แผ่น

3. สำเนาหนังสือตอบข้อหารือพนักงานอัยการจังหวัดพิษณุโลก (อัยการนิเทศ ฉบับที่ 1
พ.ศ. 2490)

4. สำเนาหนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ คช 0004.6/10237 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2545
จำนวน 3 แผ่น

5. สำเนาหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส(สฟปผ.)0018/458 ลงวันที่ 17 มกราคม 2546
จำนวน 2 แผ่น

ด้วยสำนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี มีหนังสือ อส.(ปน) 0031/4353 ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2544 แจ้งให้พนักงานสอบสวนจัดการให้ได้ตัว นายเพ็ญพงศ์ ตันวิมรัตน์. พยานในคดีอาญาที่ 188/2540 แล้วส่งตัวมายังพนักงานอัยการภายในวันที่ 19 ตุลาคม 2544 เนื่องจากกรณีดังกล่าวพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง นายเพ็ญพงศ์ฯ จึงแจ้งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายเพ็ญพงศ์ฯ และให้ส่งตัวมาเพื่อฟ้อง นอกจากนี้ ตามหนังสือดังกล่าวยังได้ระบุให้พนักงานสอบสวนจัดต้องดำเนินการ และปฏิบัติตามความเห็นของพนักงานอัยการ ทั้งนี้เป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 อนึ่ง แม้พนักงานสอบสวนจะไม่ได้สอบปากคำของ นายเพ็ญพงศ์ฯ ในฐานะของผู้ต้องหาแต่ชั้นแรก แต่เมื่อได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีมาให้พนักงานอัยการพิจารณาแล้ว พนักงานสอบสวนไม่อาจมีความเห็นเป็นอย่างอื่นในสำนวนคดีดังกล่าวได้อีก และกรณีที่พนักงานอัยการจะพิจารณาเห็นว่าผู้ใดกระทำความผิด

/หรือร่วมกระทำ...

หรือร่วมกระทำผิดอย่างใดอีกหรือไม่ นั้น เป็นอำนาจตามกฎหมายของพนักงานอัยการ เมื่อแจ้งให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว พนักงานสอบสวนจำต้องถือปฏิบัติและดำเนินการตามคำสั่งของพนักงานอัยการเท่านั้น จึงมีความเห็นเป็นอย่างอื่นอีก หาได้ไม่ การที่พนักงานสอบสวนหรือสถานีตำรวจอัยการอำเภอเมืองปัตตานีมีความเห็นเป็นอย่างอื่นในสำนวนคดีดังกล่าวอีก จึงไม่ถูกต้องและเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่กำหนดไว้ (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1 และ 2)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า กรมอัยการเคยตอบข้อหารืออัยการจังหวัดพิษณุโลก (อัยการนิเทศ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2550 หน้า 17 (สิ่งที่ส่งมาด้วย 3) ความว่า “ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 (1) ซึ่งระบุว่า “ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง” นั้นหมายถึง ในกรณีที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้อง การที่พนักงานสอบสวนไม่ดำเนินการสอบสวนผู้ต้องหาคนใดเป็นผู้ต้องหา จะถือว่าพนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องนั้น หาได้ไม่ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนมายังพนักงานอัยการ พนักงานอัยการเห็นว่าบุคคลบางคนได้กระทำความผิดในคดีนั้น แต่พนักงานสอบสวนมิได้ทำการสอบสวนเป็นผู้ต้องหาดังนี้ หากว่าพนักงานอัยการเห็นว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่ควรต้องถูกฟ้องด้วย ก็เป็นเรื่องที่พนักงานอัยการเห็นว่าพนักงานสอบสวนปฏิบัติบกพร่อง พนักงานอัยการควรเสนอข้อบกพร่องต่อหัวหน้าพนักงานสอบสวน ต่อนั้นไปเป็นหน้าที่ของหัวหน้าพนักงานสอบสวนจะสั่งเอง หาใช่เป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการจะสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 143 (1) ไม่” ประกอบกับระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. 2528 ข้อ 38 กำหนดว่า “เมื่อพิจารณาสำนวนการสอบสวนแล้ว เห็นว่าควรจะได้ดำเนินคดีกับพยานในคดีนั้น บางคนหรือบุคคลภายนอกอื่นที่พาดพิงถึงให้พนักงานอัยการแนะนำพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับบุคคลดังกล่าว...”

ดังนั้น ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการ โดยมีความเห็นทางคดีสั่งฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว พนักงานอัยการไม่มีอำนาจให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาพยานเพื่อเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติม แล้วให้ส่งตัวพยานดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องแต่อย่างใด พนักงานอัยการมีอำนาจเพียงแนะนำให้พนักงานสอบสวนดำเนินการกับพยานดังกล่าวเท่านั้น และพนักงานสอบสวนมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ที่จะพิจารณาว่าจะดำเนินคดีกับพยานดังกล่าวตามคำแนะนำของพนักงานอัยการหรือไม่ก็ได้ ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือบทบัญญัติของกฎหมายใดมิได้บัญญัติให้พนักงานสอบสวนต้องเรียกตัวผู้ต้องหามาพบเพื่อแจ้งข้อหาทุกกรณี ดังนั้น ในกรณีที่พนักงานสอบสวนเห็นว่าผู้ต้องหาใดมิได้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนก็สามารถสั่งไม่ฟ้องและส่งสำนวนให้พนักงานอัยการได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 142 วรรคหนึ่งและวรรคสอง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงมีหนังสือ ที่ ดช 0004.6/10237 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2545 (ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 4) หรือสำนักงานอัยการสูงสุดในประเด็นดังนี้

1. ในกรณีพนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการมีความเห็นทางคดีสั่งฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว พนักงานอัยการมีอำนาจให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาพยาน เพื่อเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมแล้วให้ส่งตัวพยานดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องได้หรือไม่

2. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับคำสั่งจากพนักงานอัยการ ตามข้อ 1 แล้ว พนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติตาม แต่กลับทำความเห็นสั่งไม่ฟ้องส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนสามารถกระทำได้โดยชอบหรือไม่

สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือ ที่ อส(สฟปผ.) 0018/458 ลงวันที่ 17 มกราคม 2546 (ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 5) ตอบข้อหารือดังนี้

1. ตามประเด็นหารือ ข้อ 1. หากพนักงานอัยการพิจารณาเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมแล้วให้ส่งตัว ไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีได้ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวยังไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อนและพนักงานสอบสวนยังมิได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง ทั้งนี้พนักงานสอบสวนต้องทำความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง แล้วส่งการสอบสวนเพิ่มเติมดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาส่งต่อไป

2. ตามประเด็นหารือ ข้อ 2. พนักงานสอบสวนสามารถทำความเห็นได้ แต่เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งประการใด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 กำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติไปตามนั้น หากพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้องและให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา มา ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามประเด็นตอบข้อหารือของอัยการสูงสุด ข้อ 1 ยังไม่เห็นพ้องด้วย ทั้งนี้เนื่องจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 143 ได้บัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้ แต่ปัญหาที่ว่าคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม นั้น จะหมายความรวมถึงการสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา กับพยานหรือบุคคลอื่นอีกได้หรือไม่ ซึ่งเห็นว่า น่าจะหมายถึง การสอบสวนเพิ่มเติมเพื่อดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ถูกกล่าวหาไว้แล้วเท่านั้น ไม่น่าจะหมายความรวมถึงการสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา กับพยานหรือบุคคลอื่นนอกเหนือจากผู้ต้องหาแต่อย่างใด เพราะการที่จะพิจารณาแจ้งข้อหาแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดเป็นอำนาจหน้าที่และดุลยพินิจของพนักงานสอบสวนเท่านั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติและถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป จึงขอหารืออำนาจการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการไปแล้ว หากพนักงานอัยการเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจ

/สั่งให้พนักงาน...

สั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมได้หรือไม่ อย่างไร เนื่องจากแนวระเบียบปฏิบัติเดิมเพียงแต่ให้พนักงานอัยการแนะนำไปยังพนักงานสอบสวน ว่าควรจะสอบสวนบุคคลนั้นในฐานะผู้ต้องหา และส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141, 142 เท่านั้น พร้อมนี้ได้มอบหมายให้ พลตำรวจโท จงรัก จุฑานนท์ ผู้บัญชาการประจำสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และ พลตำรวจตรี วัฒนา ลักกวัตร ผู้บังคับการกองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มาชี้แจงต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา ผลการพิจารณาเป็นประการใดขอได้โปรดแจ้งให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบโดยด่วนด้วยจักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

พลตำรวจเอก

(วุฒิชัย ศรีรัตนวาที)

รองผู้บัญชาการฯ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

๖ ก.พ. 2546

กองคดี

โทร 0 2205 3466

โทรสาร 0 2251 2662

ที่ อส(ตป.ม.)๐๑18/ 458

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหน้าทับเผย กรุงเทพฯ 10200

17 มกราคม 2546

เรื่อง หรือเกี่ยวกับอำนาจสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานอัยการ

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ ตช 0004.6/10237 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2545

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานตำรวจแห่งชาติแจ้งว่ากรณีพนักงานอัยการจังหวัดปัตตานี สั่งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองปัตตานี ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมโดยให้แจ้งชื่อนายเพ็ญพงศ์ ตันวิมลรัตน์ พยานในสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่ 188/2540 เป็นผู้ต้องหาในข้อหาร่วมกันลักทรัพย์หรือรับของโจร ปลอมและใช้เอกสารปลอม แล้วให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปให้พนักงานอัยการเพื่อยื่นฟ้องต่อศาลโดยพนักงานสอบสวนไม่ต้องมีความเห็นอย่างใดในทางคดีอีก เป็นการถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ และเพื่อให้ได้ข้อยุติและเป็นแนวทางในการปฏิบัติราชการต่อไป สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือในประเด็นต่อไปนี้

1. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนส่งสำนวนให้พนักงานอัยการมีความเห็นทางคดี สั่งฟ้องผู้ต้องหาไปแล้ว พนักงานอัยการมีอำนาจให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาพยาน เพื่อเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติม แล้วให้ส่งตัวพยานดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องให้พนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องได้หรือไม่

2. ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้รับคำสั่งจากพนักงานอัยการ ตามข้อ 1 แล้วพนักงานสอบสวนไม่ปฏิบัติตาม แต่กลับทำความเห็นสั่งไม่ฟ้องส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนสามารถกระทำได้โดยชอบหรือไม่

สำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้วเห็นว่า

1. ตามประเด็นหรือ ข้อ 1. หากพนักงานอัยการพิจารณาเห็นควรดำเนินคดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีไม่ว่าจะเป็นพยานหรือบุคคลภายนอกที่พาดพิงถึง พนักงานอัยการมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ต้องหาเพิ่มเติมแล้วให้ส่งตัวไปยัง

-/ พนักงานอัยการ...

พนักงานอัยการเพื่อดำเนินคดีได้ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวยังไม่เคยถูกดำเนินคดีมาก่อนและพนักงานสอบสวนยังมิได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง ทั้งนี้พนักงานสอบสวนต้องทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง แล้วส่งการสอบสวนเพิ่มเติมดังกล่าวไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาสั่งต่อไป

2. ตามประเด็นหรือ ข้อ 2. พนักงานสอบสวนสามารถทำความเห็นได้ แต่เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งประการใด ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 141 กำหนดให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น หากพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้องและให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา ก็ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ต้องหาไปยังพนักงานอัยการเพื่อดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายคัมภีร์ แก้วเจริญ)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานวิชาการ

โทร. 0-2541 2770-9 ต่อ 1316

โทรสาร. 0-2541-2864

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๑๑๖๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

เรื่อง ทารื้อเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

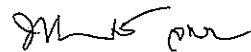
อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๑๒/ป ๐๕๖
ลงวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๖สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทารื้อเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติม
ของพนักงานสอบสวน

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอทารื้อเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของ
พนักงานสอบสวน และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวง
มหาดไทย สำนักงานศาลยุติธรรม และสำนักงานอัยการสูงสุด แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาข้อหารื้อดังกล่าวและมี
ความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบ
ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวพรทิพย์ จਾਲะ)

รองเลขาธิการ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางอาญา

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๔๑๐

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๖๒๐๑

www.krisdika.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๗๖๖/๒๕๕๖

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๐๕๖/๖๕๕๓ ลงวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน สรุปความได้ว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติรับทราบปัญหาข้อขัดข้องในการปฏิบัติงานของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอยานตาขาว จังหวัดตรัง กรณีพนักงานสอบสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานในคดีอาญา เรื่อง คนร้ายใช้อาวุธปืนยิงนายพรณา จันสุข ถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่ หมู่ ๓ ตำบลโพรงจระเข้ อำเภอยานตาขาว จังหวัดตรัง และได้ออกหมายจับนายสุวิษ จิตรบุญ ผู้ต้องหาแล้วสรุปสำนวนโดยมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาซึ่งเรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ และได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมนายสุวิษ ผู้ต้องหาได้ พนักงานสอบสวนจึงสอบสวนเพิ่มเติมหลายประการ และได้นำผลการสอบสวนเพิ่มเติมส่งให้พนักงานอัยการ แต่พนักงานอัยการได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนไปพบแล้วสั่งให้เอาเอกสารการสอบสวนเพิ่มเติมออก โดยให้เหตุผลว่าพนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวนและเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพราะเป็นการสอบสวนหลังจากการสอบสวนเสร็จแล้ว พร้อมกับอ้างสำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๔๕๕๕/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๗ เรื่อง การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ในกรณีเรื่องจับกุมสอบสวนหรือฟ้องผิดตัว ถึงอธิบดีกรมอัยการ ซึ่งรายละเอียดเป็นเรื่องศาลลงโทษจำเลยผิดตัว และต่อมาพนักงานสอบสวนได้สอบสวนเพิ่มเติมอีก จึงเป็นการสอบสวนโดยมิชอบ เมื่อพนักงานสอบสวนพิจารณาสำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวแล้วจึงยอมเอาเอกสารการสอบสวนเพิ่มเติมออกตามที่พนักงานอัยการสั่ง แต่ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ๙ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนพิจารณาการดำเนินการของพนักงานสอบสวนในส่วนการสอบสวนเพิ่มเติมแล้ว เห็นว่า ไม่น่าจะเป็นการดำเนินการโดยมิชอบ เพราะเป็นการยืนยันสภาพทางคดีเพื่อจะได้เป็นข้อมูลในการออกหมายเรียกพยานได้ถูกต้อง และไม่ทำให้เสียหายต่อรูปคดีของพนักงานอัยการแต่อย่างใด ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ๙ จึงได้ทหารเรือมา ดังนี้

(๑) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอยานตาขาว จังหวัดตรัง ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมถูกต้องและชอบด้วยระเบียบกฎหมายหรือไม่

(๒) กรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับได้ภายหลังจากส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการแล้ว พนักงานสอบสวนสามารถดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมได้หรือไม่ เพียงใด

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๑/๑๑๖๒ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาปัญหาข้อขัดข้องดังกล่าวแล้ว เห็นว่า การดำเนินการของพนักงานสอบสวนหลังการสอบสวนเสร็จและได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการแล้ว ต่อมาเมื่อมีการจับผู้ต้องหาได้นั้น จะมีผลดีต่อการอำนวยความสะดวกให้กับประชาชน เช่น ถ้าจับผู้ต้องหาผิดตัว พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยตัวผู้ต้องหาแล้วส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมให้พนักงานอัยการพิจารณาได้ ซึ่งจะดีกว่ารอให้พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องก่อนแล้วจึงปล่อยตัวผู้ต้องหาไป หรือผู้ต้องหาได้รับสารภาพและให้การเป็นประโยชน์ต่อการรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการในทันที หากรอให้พนักงานอัยการมีคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมจะเกิดผลเสียหายแก่คดี เพราะพยานหลักฐานอาจถูกทำลายหรือถูกทำให้เสียหายได้ และหากพนักงานอัยการเห็นว่าเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบก็สามารถสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมได้และถือเป็นการสอบสวนที่ชอบ การดำเนินการของพนักงานสอบสวนจึงไม่น่าจะเป็นการดำเนินการโดยมิชอบแต่ประการใด ประกอบกับกรณีดังกล่าวก็คล้ายกับสภาพปัญหาที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติประสบอยู่ในชั้นการทำความเห็นแย้งเสนออัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๑๒ ซึ่งแต่เดิมก่อนทำความเห็นแย้งสำหรับสำนวนการสอบสวนที่พนักงานอัยการมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา นั้น โดยสภาพของการทำความเห็นแย้ง หากเห็นว่ายังมีสิ่งใดเคลือบคลุมไม่ชัดเจน ซึ่งหากได้มีการสอบสวนเพิ่มเติมแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อรูปคดีในการดำเนินการฟ้องร้องคดีของพนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนก็จะสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมก่อนทำความเห็นแย้ง แล้วส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมประกอบความเห็นแย้งพร้อมสำนวนการสอบสวนทั้งหมดไปยังอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาด แต่ต่อมาในระยะหลัง อัยการสูงสุดมีหนังสือแจ้งตอบมายังสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า หลังจากพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้ว ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไม่มีอำนาจสั่งสอบสวนเพิ่มเติมก่อนทำความเห็นแย้ง เพราะไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ทำเช่นนั้นได้ โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๐ ถึงมาตรา ๑๔๒ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไว้ กล่าวคือ เมื่อเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว พนักงานสอบสวนจะต้องทำความเห็นและส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อสั่งการต่อไปเท่านั้น ดังนั้นสำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือว่า

(๑) เมื่อพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ ได้สรุปสำนวนการสอบสวนโดยมีความเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องส่งพนักงานอัยการไปแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๒ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้จับหรือจับตัวผู้ต้องหาไว้ควบคุม พนักงานสอบสวนจะดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมในส่วนที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี โดยไม่ทำให้คดีของพนักงานอัยการเสียหายได้หรือไม่ เพียงใด

(๒) กรณีพนักงานอัยการมีความเห็นสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้วส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ หรือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๑๒

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติในฐานะผู้ตรวจสอบยังสามารถสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมตามแนวเดิมที่กรมอัยการเคยตอบข้อหาหรือไว้ว่า มีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมและวัตถุประสงค์ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาก็เป็นเช่นนั้น หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยมีผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) ผู้แทนสำนักงานศาลยุติธรรม และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่ ๑ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๑๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเห็นว่า การสอบสวนเสร็จแล้วและได้ส่งสำนวนการสอบสวนที่ยังเรียกหรือจับตัวผู้ต้องหาไม่ได้ไปให้พนักงานอัยการแล้ว ต่อมามีการจับหรือรับตัวผู้ต้องหาไว้ พนักงานสอบสวนจะมีอำนาจดำเนินการสอบสวนคดีดังกล่าวอีกต่อไปหรือไม่ เพียงใด

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๑๕๐^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกำหนดขั้นตอนการดำเนินการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบกรณีที่เห็นว่าการสอบสวนได้เสร็จสิ้นแล้วมี ๒ กรณี คือ

๑. กรณีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด สามารถแยกออกได้เป็น ๒ กรณี คือ

(๑) ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวนและบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้ แล้วให้ส่งบันทึกพร้อมสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการ

(๒) ความผิดที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรงดการสอบสวน

ทั้งสองกรณีดังกล่าวข้างต้น เมื่อพนักงานอัยการสั่งประการใด ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามนั้น

มาตรา ๑๕๐ เมื่อพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้วให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและความผิดนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี ให้พนักงานสอบสวนงดการสอบสวน และบันทึกเหตุที่ตนนั้นไว้ แล้วให้ส่งบันทึกพร้อมสำนวนไปยังพนักงานอัยการ

ถ้าอัตราโทษอย่างสูงเกินกว่าสามปี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการพร้อมทั้งความเห็นที่ควรให้งดการสอบสวน

ถ้าพนักงานอัยการสั่งให้งดหรือให้ทำการสอบสวนต่อไป ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามนั้น

(๒) ถ้ารู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้ใช้บทบัญญัติในสำนวนการสอบสวนต่อไป

๒. กรณีที่รัฐผู้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบดำเนินการตาม
มาตรา ๑๔๑^๑ มาตรา ๑๔๒^๒ มาตรา ๑๔๓^๓ และมาตรา ๑๔๔^๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

^๑มาตรา ๑๔๑ ถ้ารัฐผู้กระทำความผิด แต่เรียกหรือจับตัวยังไม่ได้ เมื่อได้รับความตามทางสอบสวน
อย่างใด ให้ทำความเห็นว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนยังพนักงานอัยการ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นชอบด้วยว่าควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ยุติการสอบสวนโดยสั่งไม่ฟ้อง และให้แจ้ง
คำสั่งนี้ให้พนักงานสอบสวนทราบ

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสอบสวนต่อไป ก็ให้สั่งพนักงานสอบสวนปฏิบัติเช่นนั้น

ถ้าพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้อง ก็ให้จัดการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อให้ได้ตัวผู้ต้องหา
ถ้าผู้ต้องหาอยู่ต่างประเทศ ให้พนักงานอัยการจัดการเพื่อขอให้ส่งตัวข้ามแดนมา

^๒มาตรา ๑๔๒ ถ้ารัฐผู้กระทำความผิดและผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังอยู่ หรือปล่อยชั่วคราว หรือ
เชื่อว่าคงได้ตัวมาเมื่อออกหมายเรียก ให้พนักงานสอบสวนทำความเห็นตามท้องสำนวนการสอบสวนว่า ควรสั่งฟ้อง
หรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ส่งแต่สำนวนพร้อมด้วยความเห็นไปยังพนักงานอัยการ
ส่วนตัวผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจปล่อยหรือปล่อยชั่วคราว ถ้าผู้ต้องหาถูกขังอยู่ ให้ขอเองหรือขอให้
พนักงานอัยการขอต่อศาลให้ปล่อย

ในกรณีที่เสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนพร้อมกับผู้ต้องหาไปยัง
พนักงานอัยการ เว้นแต่ผู้ต้องหานั้นถูกขังอยู่แล้ว

แต่ถ้าเป็นความผิดซึ่งพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ และผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติตาม
เปรียบเทียบนั้นแล้ว ให้บันทึกการเปรียบเทียบนั้นไว้ แล้วส่งไปให้พนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวน

^๓มาตรา ๑๔๓ เมื่อได้รับความเห็นและสำนวนจากพนักงานสอบสวนดังกล่าวในมาตราก่อน
ให้พนักงานอัยการปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่มีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง ให้ออกคำสั่งไม่ฟ้อง แต่ถ้าไม่เห็นชอบด้วย ก็ให้สั่งฟ้อง
และแจ้งให้พนักงานสอบสวนส่งผู้ต้องหาเพื่อฟ้องต่อไป

(๒) ในกรณีมีความเห็นควรสั่งฟ้อง ให้ออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ถ้าไม่เห็นชอบด้วย
ก็ให้สั่งไม่ฟ้อง

ในกรณีหนึ่งกรณีใดข้างต้น พนักงานอัยการมีอำนาจ

(ก) สั่งตามที่เห็นควร ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมหรือส่งพยานคนใด
มาให้ซักถามเพื่อสั่งต่อไป

(ข) วินิจฉัยว่าควรปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลขัง แล้วแต่กรณี
และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในคดีฆาตกรรม ซึ่งผู้ตายถูกเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ฆ่าตาย หรือตาย
ในระหว่างอยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงานซึ่งอ้างว่าปฏิบัติราชการตามหน้าที่ อธิบดีกรมอัยการหรือผู้รักษาการ
แทนเท่านั้น มีอำนาจออกคำสั่งฟ้องหรือไม่ฟ้อง

^๔มาตรา ๑๔๔ ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้อง ถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งอาจเปรียบเทียบ
ได้ ถ้าเห็นสมควรพนักงานอัยการมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) สั่งให้พนักงานสอบสวนพยายามเปรียบเทียบคดีนั้นแทนการที่จะส่งผู้ต้องหาไปยังพนักงาน
อัยการ

(๒) เมื่อผู้ต้องหาถูกส่งมายังพนักงานอัยการแล้ว สั่งให้ส่งผู้ต้องหาพร้อมด้วยสำนวนกลับไปยัง
พนักงานสอบสวน ให้พยายามเปรียบเทียบคดีนั้น หรือถ้าเห็นสมควรจะสั่งให้พนักงานสอบสวนอื่นที่มีอำนาจจัดการ
เปรียบเทียบให้ก็ได้

ความอาญา กล่าวคือ ให้ทำความเข้าใจว่าควรสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องส่งไปยังพนักงานอัยการพร้อมด้วย
สำนวนการสอบสวน

กรณีตามปัญหาเมื่อพนักงานสอบสวนสรุปสำนวนการสอบสวนและมีความเห็นควร
สั่งฟ้องหรือไม่ฟ้องตามมาตรา ๑๕๐ มาตรา ๑๕๑ หรือมาตรา ๑๕๒ และส่งให้พนักงานอัยการแล้ว
พนักงานสอบสวนย่อมหมดอำนาจที่จะทำการสอบสวนเพิ่มเติมในคดีนั้นอีก แม้อันต่อมาในภายหลังจะ
ได้พยานหลักฐานที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดีก็ตาม ทั้งนี้เพราะบทบัญญัติในวรรคสามของมาตรา ๑๕๑
และมาตรา ๑๕๓ (๒) (ก) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ไม่ได้ให้อำนาจพนักงาน
สอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม เว้นแต่พนักงานอัยการจะสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม ประกอบกับ
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙/๒๔๔๑ ก็วินิจฉัยว่า เมื่อพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเสร็จและได้ส่ง
สำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการแล้ว พนักงานสอบสวนย่อมหมดอำนาจที่จะทำการสอบสวน
คดีต่อไป เพราะหากให้พนักงานสอบสวนเข้าเกี่ยวข้องโดยลำพังได้ต่อไป อาจทำให้เสียหายแก่คดี
โดยพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบมิได้รู้เห็นตามควรแก่หน้าที่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงเห็นว่า พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจ
สอบสวนเพิ่มเติมภายหลังจากที่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้แก่พนักงานอัยการแล้ว เพราะพนักงาน
สอบสวนหมดอำนาจที่จะทำการสอบสวนคดีต่อไป ทั้งนี้ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๙/๒๔๔๑
ส่วนการแจ้งข้อหาและการสอบสวนผู้ต้องหาที่จับได้ในภายหลังนั้น พนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการ
ตามมาตรา ๑๓๕^๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยเมื่อพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหา
แล้ว ให้ส่งบันทึกการแจ้งข้อหาไปยังพนักงานอัยการ โดยไม่ต้องทำความเข้าใจอีก

ประเด็นที่ ๒ กรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้วส่งสำนวนการสอบสวน
พร้อมคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี^๗ ตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา หรือมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง
พ.ศ. ๒๔๙๙ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจ
แห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด จะมีอำนาจสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมได้หรือไม่

^๖มาตรา ๑๓๕ เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่า
ผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติบังคับ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด
และแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่าวนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยื่นเข้าในการ
พิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๑๔๕^๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และมาตรา ๑๒^๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ ซึ่งกำหนดไว้ในทำนองเดียวกันว่า ในกรณีที่มีคำสั่งไม่ฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอัยการสูงสุด ถ้าในกรุงเทพมหานคร ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถ้าในจังหวัดอื่น ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี แย้งคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน ซึ่งเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด มีอำนาจสั่งสอบสวนเพิ่มเติมได้แต่อย่างใด ประกอบกับได้วินิจฉัยในประเด็นแรกแล้วว่า เมื่อพนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนและความเห็นให้พนักงานอัยการแล้ว อำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในคดีนั้นย่อมหมดลง

“มาตรา ๑๔๕ ในกรณีที่มีคำสั่งไม่ฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในนครหลวงกรุงเทพมหานคร ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าในจังหวัดอื่น ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไปเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้ มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการอย่างใดแก่ผู้ต้องหาตั้งบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ในนครหลวงกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น แย้งคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะอุทธรณ์ ฎีกา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกา โดยอนุโลม

“มาตรา ๑๒ ในคดีอาญาที่อยู่ในอำนาจศาลแขวงที่จะพิจารณาพิพากษาได้ ในกรณีที่มีคำสั่งไม่ฟ้อง และคำสั่งนั้นไม่ใช่ของอธิบดีกรมอัยการ ถ้าในกรุงเทพมหานคร ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งเสนออธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ถ้าในจังหวัดอื่น ให้รับส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งเสนอผู้ว่าราชการจังหวัด แต่ทั้งนี้ มิได้ตัดอำนาจพนักงานอัยการที่จะจัดการปล่อยผู้ต้องหา ปล่อยชั่วคราว ควบคุมไว้ หรือขอให้ศาลชั่ง แล้วแต่กรณี และจัดการหรือสั่งการให้เป็นไปตามนั้น

ในกรณีที่อธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ ในกรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดอื่น แย้งคำสั่งของพนักงานอัยการ ให้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งกันไปยังอธิบดีกรมอัยการเพื่อชี้ขาด แต่ถ้าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นต้องรีบฟ้อง ก็ให้ฟ้องคดีนั้นตามความเห็นของอธิบดีกรมตำรวจ รองอธิบดีกรมตำรวจ ผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดไปก่อน

บทบัญญัติในมาตรานี้ให้นำมาบังคับในการที่พนักงานอัยการจะไม่อุทธรณ์ ไม่ฎีกา หรือถอนฟ้อง ถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกา โดยอนุโลม

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) จึงเห็นว่า กรณีที่พนักงานอัยการ
มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาแล้วส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมคำสั่งเสนอผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ
รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด
แล้วแต่กรณี เพื่อทำความเห็นแย้งตามมาตรา ๑๕๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
หรือมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง
พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ช่วยผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ไม่มีอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมหรือสั่งให้
พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีดังกล่าวสอบสวนเพิ่มเติมได้อีก

(นางสาวพรทิพย์ จालะ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พฤศจิกายน ๒๕๕๖

บันทึกข้อความ

621

ส่วนราชการ ดร.

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0031.212/ 1129

วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง กำชับการปฏิบัติ และพิจารณาข้อบกพร่องพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่รับผิดชอบ
สำนวนการสอบสวนที่ ดร. ได้สั่งการให้สอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งอัยการสูงสุดแต่ไม่ดำเนินการ
ให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว

ผบ.ล., น., ปล. และ สดม.

ด้วย ดร. ได้ตรวจสอบสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง
และเสนอให้ ผบ.ดร. พิจารณาตาม ป.วิ อาญา มาตรา 145 ซึ่ง ผบ.ดร. ได้พิจารณามีความเห็น
ไปยังอัยการสูงสุด และอัยการสูงสุดได้สั่งให้สอบสวนเพิ่มเติมก่อนมีคำสั่งชี้ขาด ซึ่ง ดร. ได้สั่งการให้
ดำเนินการตามคำสั่งอัยการสูงสุด ปราบกฏว่ามีสำนวนการสอบสวนในกรณีดังกล่าวจำนวนมาก
ที่ดำเนินการไปด้วยความล่าช้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร อันอาจเกิดความเสียหายต่อทางราชการ
และไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 241 ที่กำหนด
เกี่ยวกับการสอบสวนคดีอาญาว่าจะต้องกระทำด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่อง และเป็นธรรม

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการในกรณีดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย รวดเร็ว
เกิดประสิทธิภาพ จึงให้ดำเนินการดังนี้

1. ควบคุม กำกับ ดูแล การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่รับผิดชอบ
ให้ทำการสอบสวนเพิ่มเติมตามคำสั่งอัยการสูงสุดให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว
2. กรณีพบว่ามี การสอบสวนเพิ่มเติมเป็นไปด้วยความล่าช้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร
ให้พิจารณาข้อบกพร่องพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาที่รับผิดชอบไปตามอำนาจหน้าที่
จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(อำนาจ เพชรศิริ)

รอง ผบ.ดร.ปรท.ผบ.ดร.

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๕๗๕

ที่ ๐๐๓๑.๒๒/ 5782

วันที่ 4 ธันวาคม ๒๕๕๐

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในเรื่องการทำความเห็นทางคดี ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๔๕

ผู้ช่วย ผบ.ตร. (สส ๑) - (สส ๓)

ผบช.กมส., น., ก., ส., ปส., สดม., ภ.๑, ภ.๗

ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร.๐๕๐๑/๑๑๖๓ ลง ๒๖ พ.ย.๒๕๔๖ เรื่องหารือเกี่ยวกับอำนาจสอบสวนเพิ่มเติมของพนักงานสอบสวน และหนังสืออัยการสูงสุดที่ อส (สสอ.ส.๓) ๐๐๑๕/๗๘๑๒ ลง ๓๑ พ.ค.๒๕๔๔ เรื่องความเห็นแย้ง และที่ อส (สสอ.ส.๑) ๐๐๑๕/๑๓๕๐ ลง ๒๗ ม.ค.๒๕๔๗ เรื่องชี้ขาดความเห็นแย้ง ที่วินิจฉัยและมีความเห็นสรุปว่า หาก ผบ.ตร. เห็นว่าข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนยังไม่สิ้นกระแสความ ก็ต้องเสนอให้อัยการสูงสุด ในฐานะผู้ชี้ขาดและเป็นหัวหน้าพนักงานอัยการ พิจารณาว่าจะสั่งสอบสวนเพิ่มเติมประเด็นใด ซึ่งมีผลเท่ากับมีความเห็นแย้งแล้ว นั้น

ดร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อเป็นการลดขั้นตอนทางธุรการ และให้การถือปฏิบัติเป็นแนวทางเดียวกัน จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติดังนี้

๑. การทำความเห็นทางคดี ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๑๔๕ ของ ดร. ในขั้นแรกให้มีความเห็นว่าแย้ง หรือไม่แย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ สำหรับกรณีที่เห็นว่าสมควรเสนอให้อัยการสูงสุดสั่งสอบสวนเพิ่มเติมให้ถือเป็นความเห็นแย้ง โดยระบุเหตุผลในการแย้งว่า “พนักงานสอบสวนยังไม่ได้สอบสวนพยานสำคัญที่มีอยู่ในขณะเกิดเหตุ อันได้แก่..... ซึ่งหากทำการสอบสวนพยานดังกล่าวเสร็จสิ้นแล้วจะทำให้ได้ข้อเท็จจริงชัดเจนขึ้น และพนักงานอัยการยังมีได้ใช้อำนาจสั่งสอบสวนเพิ่มเติมพยานดังกล่าวแต่อย่างใด เพื่อให้สำนวนการสอบสวนเข้าสู่การพิจารณาของอัยการสูงสุด จึงเสนอความเห็นแย้งมาเพื่อโปรดพิจารณาชี้ขาดต่อไป”

๒. เมื่ออัยการ...

๒. เมื่ออัยการสูงสุดสั่งให้มีการสอบสวนเพิ่มเติมตามข้อ ๑ และส่งเรื่องมายัง ดร. ให้ คค. จัดส่งเรื่องดังกล่าวในนาม ดร. ให้กับหน่วยงานระดับ บช. ส่งพนักงานสอบสวน ดำเนินการ และให้หน่วยงานระดับ บช. ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมผลการสอบสวนเพิ่มเติม ไปยังอัยการสูงสุดพิจารณาชี้ขาดโดยตรง แล้วรายงาน ดร. (ผ่าน คค.) ทราบ

๓. หากอัยการสูงสุดสั่งสอบสวนเพิ่มเติมในเรื่องเดียวกัน มายัง ดร. อีก ให้ คค. จัดส่งเรื่องดังกล่าวในนาม ดร. ให้กับหน่วยงานระดับ บช. ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินการ และให้หน่วยงานระดับ บช. ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมผลการสอบสวนเพิ่มเติม ไปยังอัยการสูงสุดพิจารณาชี้ขาดโดยตรง แล้วรายงาน ดร. (ผ่าน คค.) ทราบเช่นเดียวกัน

๔. หากการสอบสวนเพิ่มเติมกระทำไปอย่างล่าช้า จนกระทั่งอัยการสูงสุดทวงถามมายัง ดร. ให้ คค. เสนอเรื่องให้ ดร. สั่งหน่วยงานระดับ บช. ดันสังกัดของพนักงานสอบสวน ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า เป็นความบกพร่องของผู้ใด และให้ดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่ แล้วรายงาน ดร. (ผ่าน คค.) ทราบ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดการสอบสวนเพิ่มเติม

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งผู้เกี่ยวข้องให้ถือปฏิบัติต่อไป

พล.ค.อ. *Smit*

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

สำเนาถูกต้อง

ที่ 0031.22/ ๒515

เรียน ผบช.ปส.

เพื่อโปรดทราบ แนวทางปฏิบัติในเรื่องการทำความเห็นทางคดี ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 145 ตามหนังสือ ดร.ควนที่สุดที่ 0031.22/5782 ลง 4 ธ.ค.2550

อนึ่ง สำหรับกรณีที่ ดร. ได้แจ้งหนังสืออัยการสูงสุด ให้ บช. ดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติม ไปก่อนหน้านี้แล้ว ขอให้ส่งผลการสอบสวนเพิ่มเติมพร้อมสำนวนการสอบสวนทั้งหมดให้ ดร. (ผ่าน คค.) เพื่อนำเสนอ ดร. ตามที่สั่งการไว้เดิม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

พล.ต.ต. *วิวัฒน์*

(ชาย วิวัฒน์ธรรม)

ผบ.ก.คค.

ได้รับเรื่องไว้แล้ว
12. ๑๒. ๕๐

บทที่ 9

การปฏิบัติระหว่าง

การพิจารณาคดีในชั้นศาล

การสืบพยานต่อเนือง

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 02-205-3466

ที่ 0004.6/ 9952 วันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในการพิจารณาคดีต่อเนื่อง และการใช้หลักประกันในชั้น
สอบสวนเป็นหลักประกันในชั้นศาล

รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร.

ผบช. และ ผบก. หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.

ด้วยประธานศาลฎีกาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการประสานงานและพัฒนา
ระบบงานยุติธรรม เพื่อหารือร่วมกันถึงแนวทางในการดำเนินงานแก้ไขปัญหาอันเกิดจาก
การปฏิบัติงานและการประกาศบังคับใช้กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่ได้บัญญัติขึ้นใหม่
ซึ่ง คณะกรรมการฯ ดังกล่าวประกอบด้วยผู้แทนหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมได้ร่วม
กันพิจารณาและกำหนดแนวทางการปฏิบัติงานหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้

1. การปฏิบัติหน้าที่ราชการของข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการพิจารณาคดี
ต่อเนื่องให้ถือปฏิบัติดังนี้

1.1 ก่อนส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ ให้หัวหน้า
พนักงานสอบสวนจัดให้มีการบันทึกรายชื่อพยานแต่ละสำนวน พร้อมทั้งที่อยู่หรือช่องทาง
ที่สามารถติดต่อพยานได้ไว้ในสมุดคุมพยานประจำสถานีตำรวจ เพื่อใช้ตรวจสอบเมื่อ
ต้องมีการส่งหมายเรียกให้พยาน

1.2 ให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดส่ง
หมายเรียกให้พยานแล้วรายงานผลการส่งไปยังศาลและพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี ถ้ามี
เหตุขัดข้องซึ่งจะทำให้ยากแก่การนำพยานไปศาลตามที่นัดไว้ให้แจ้งพนักงานอัยการเพื่อ
ร้องขอต่อศาลให้สืบพยานนั้นไว้ล่วงหน้า

1.3 ให้สถานีตำรวจแต่ละแห่งจัดให้มีสมุดคุมวันนัดของเจ้าพนักงาน
ตำรวจที่ต้องไปเบิกความเป็นพยาน และการจัดเวรต่าง ๆ ต้องพยายามจัดไม่ให้ทับซ้อนกับ
วันที่ศาลนัดไว้

/1.4 ถ้าก่อนถึง...

1.4 ถ้าก่อนถึงวันนัด เจ้าพนักงานตำรวจทราบว่าจะต้องย้ายไปปฏิบัติราชการที่อื่น ให้รีบแจ้งพนักงานอัยการเพื่อขอสืบพยานไว้ก่อน จะได้ไม่ต้องเดินทางกลับไปเบิกความที่ศาลเดิมอีก

2. การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนในการใช้หลักประกันในชั้นสอบสวน โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวน หรือผู้เกี่ยวข้องดำเนินการดังนี้

2.1 ใบรับหลักทรัพย์ที่พนักงานสอบสวนออกให้แก่ผู้ขอประกันให้ผู้ขอประกันแสดงความจำนงไว้ให้ชัดเจนว่า จะใช้หลักประกันชั้นสอบสวนเป็นหลักประกันในชั้นศาลด้วยหรือไม่ หากมีความประสงค์เช่นนั้น การจะขอคืนหลักประกันหลังจากผู้ต้องหาถูกฟ้องแล้ว จะต้องแสดงหลักฐานว่าศาลมีคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือนั้นหรือสั่งให้คืนหลักประกันแก่ผู้ขอประกันได้ ให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้ท้ายใบรับหลักทรัพย์

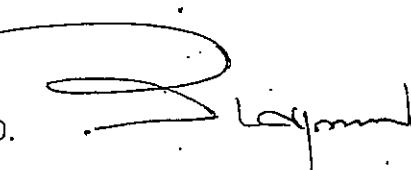
“ข้าพเจ้า.....ผู้ขอประกันมีความประสงค์จะใช้หลักประกันตามใบรับนี้ เป็นหลักประกันในการขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยรายนี้ในชั้นพนักงานอัยการ ชั้นศาล และยินยอมให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการเก็บรักษาหลักประกัน รวมทั้งหนังสือสำคัญแสดงสิทธิฯ ไว้จนกว่าจะได้ส่งมอบตัวผู้ต้องหาต่อพนักงานอัยการ หรือต่อศาล หรือพนักงานอัยการหรือศาลไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว หรือสั่งให้คืนหลักประกันดังกล่าว”

2.2 การส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนต้องระบุนรายละเอียดของหลักประกันให้พนักงานอัยการทราบ

2.3 เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว โดยใช้หลักประกันเดิม พนักงานสอบสวนจะต้องส่งหลักประกันต่อศาลภายใน 3 วันทำการ ตามที่ศาลมีคำสั่งให้พนักงานสอบสวนส่งหลักประกันต่อศาล เว้นแต่มีเหตุขัดข้องให้แจ้งเหตุขัดข้องนั้นต่อศาลเพื่อขอขยายระยะเวลาดังกล่าว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้ที่เกี่ยวข้องในสังกัดทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผบ.ตร.

ผ่านที่ชุด

บันทึกข้อความ

627

ส่วนราชการ

ตร. (คค.)

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/

5619

วันที่ 16

กรกฎาคม 2547

เรื่อง การจัดตั้งงานส่งหมายและติดตามพยานในคดีอาญา

ผบช.ก., ผบช.น., ผบช.ภ.1-9, ผบช.ปส. และ ผบช.สตร.

ด้วยการดำเนินคดีอาญาจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากพยาน ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องให้ความสำคัญและติดตาม รวมทั้งปฏิบัติต่อบุคคลเหล่านี้อย่างเหมาะสม จากการที่ศาลยุติธรรมนำระบบการพิจารณาคดีต่อเนื่องมาใช้ ซึ่งการนัดพิจารณาคดีจะนัดไปที่ละคดีจนเสร็จ คู่ความจะต้องนำพยานทุกปากมาเบิกความในคราวเดียวต่อเนื่องกันไป ซึ่งจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแสวงหาข้อเท็จจริง แต่ปรากฏว่ายังมีการเลื่อนคดีเพราะพยานในคดีอาญาไม่มาศาลอยู่เป็นจำนวนมาก กระทบต่อสิทธิของผู้ต้องหาและจำเลย ขบประมาณ และผู้เกี่ยวข้อง ประกอบกับมีการแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ที่ผ่านการพิจารณาของรัฐสภา ซึ่งกำหนดให้หัวหน้าพนักงานสอบสวนแห่งท้องที่เป็นผู้จัดส่งหมายเรียกให้พยานและติดตามพยานให้มาศาลตามกำหนด ทาง ตร. และศาลยุติธรรม จึงได้ตั้งคณะทำงานร่วมหารือในการประสานความร่วมมือ เพื่อติดตามพยานในคดีอาญาขึ้น

จากผลการหารือโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ เพื่อให้การติดตามพยานเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ได้ข้อยุติ โดยในส่วนของหน่วยใน ตร. ให้ดำเนินการ ดังนี้

1. ให้ บช.น. และ ภ.1-9 สั่งการให้สถานีตำรวจทุกแห่งกำหนดให้มี “งานส่งหมายและติดตามพยาน” ขึ้น (จากเดิมซึ่งมีงานส่งหมายอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่คดีอยู่แล้ว) โดยสถานีที่มี รอง ผกก.(สส.) ให้ รอง ผกก.(สส.) นั้นทำหน้าที่หัวหน้างาน ส่วนสถานีที่ไม่มีรอง ผกก.(สส.) ให้พิจารณาจากบุคคลที่มีอาวุโสรองจากหัวหน้าสถานีในด้านงานสอบสวน เช่น พงส. ผู้ชำนาญการพิเศษ (สบ 3) หรือ พงส. ผู้ชำนาญการ (สบ 2) และให้มีผู้รับผิดชอบระดับรองลงมา โดยพิจารณาความเหมาะสมในการคัดสรรบุคคลและจำนวนผู้รับผิดชอบจากปัจจัยทางวุฒิภาวะ ปริมาณงาน และสถานะกำลังพล

2. ให้ บช.ก., บช.ปส. และ สตร. จัดตั้ง “งานส่งหมายและติดตามพยาน” โดยพิจารณากำหนดบุคคลผู้รับผิดชอบ จำนวนผู้รับผิดชอบ และสถานที่ตั้ง ตามความเหมาะสม เนื่องจากงานที่ทำหน้าที่สอบสวนของแต่ละ บช. มีชื่อแตกต่างกัน

3. หากหน่วยใดมีความประสงค์จัดตั้ง "งานส่งหมายและติดตามพยาน" ในหน่วย
รวมนอกเหนือไปจากข้อ 1. และ 2. เช่น ระดับ บข. หรือ บก. หรือหากมีความพร้อมสามารถ
ยกระดับตั้งเป็น "ศูนย์ส่งหมายและติดตามพยาน" ได้ ก็ให้สามารถดำเนินการได้ โดยแจ้งไปยังศาล
ที่มีเขตอำนาจเหนือการสอบสวนของตน และแจ้ง ตร. ทราบ ทั้งนี้ หากหน่วยระดับ บข. หรือ บก.
มีความพร้อมสามารถดำเนินการได้ จะทำให้การอำนวยประโยชน์ต่องานสอบสวนมีความชัดเจน
และมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4. ตามข้อ 2. และ 3. เมื่อดำเนินการแล้ว ให้แจ้งชื่อผู้รับผิดชอบ หมายเลข
โทรศัพท์ และการติดต่อสื่อสารทางอื่น (ถ้ามี) รวมถึงที่ตั้ง ไปยังศาลที่มีเขตอำนาจเหนือการ
สอบสวนของตน โดยให้ดำเนินการจัดตั้งงานส่งหมายและติดตามพยาน และกำหนดตัว
ผู้รับผิดชอบ รวมถึงการแจ้งรายชื่อไปยังศาล ให้เสร็จสิ้น พร้อมเริ่มปฏิบัติงานได้ตั้งแต่ 1 ส.ค. 2547
พร้อมรายงานผลการจัดตั้งให้ ตร. ทราบด้วย

5. ให้ผู้รับผิดชอบงานส่งหมายและติดตามพยานมีหน้าที่กำกับดูแล รวบรวมข้อมูล
ดำเนินการส่งหมายเรียกและติดตามพยาน และประสานการปฏิบัติ โดยเฉพาะปัญหาอุปสรรค
ต่าง ๆ กับศาล เพื่อให้การส่งหมายเรียกและติดตามพยานมาศาลทันตามกำหนด เป็นไปอย่างมี
ประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

เพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(สุนทร ชัยขวัญ)

รอง ผบ.ตร. รรท.ผบ.ตร.

อำนาจที่สุด บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/๘ 114

วันที่ 31 สิงหาคม 2550

เรื่อง กำชับการจัดตั้งงานส่งหมายและติดตามพยานในคดีอาญา การเป็นพยานศาล การส่งหมายเรียกพยาน การควบคุมพยาน การติดตามพยาน และการรายงานผลการดำเนินการตามหมายศาล

ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปล., สตม., จต., สนว., ศทส., ส., และ ศ.

ผบก.ในสังกัดสำนักงาน ผบ.ตร.

ตามหนังสือ ตร. ส่วนที่สุด ที่ 0004.6/5619 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2547 กำหนดให้สถานีตำรวจทุกแห่ง, บช.ก., บช.ปส. และ สตม. จัดตั้งงานส่งหมายและติดตามพยาน พร้อมแจ้งชื่อผู้รับผิดชอบ หมายเลขโทรศัพท์ และการติดต่อสื่อสารทางอื่น (ถ้ามี) รวมทั้งที่ตั้งไปยังศาลที่มีเขตอำนาจเหนือการสอบสวนของตน และให้ผู้รับผิดชอบงานส่งหมายและติดตามพยาน มีหน้าที่กำกับดูแล รวบรวมข้อมูลดำเนินการส่งหมายเรียกและติดตามพยานและประสานการปฏิบัติ โดยเฉพาะปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ กับศาลเพื่อให้การส่งหมายเรียกและติดตามพยานมาศาลทันตามกำหนด ประกอบกับหนังสือ ตร. ส่วนที่สุด ที่ 0004.6/4692 ลงวันที่ 17 มิถุนายน 2547 ได้กำชับการปฏิบัติการเป็นพยานศาล การส่งหมายเรียกพยาน การควบคุมพยาน การติดตามพยาน และการรายงานผลการดำเนินการตามหมายศาล ไว้เป็นแนวทางปฏิบัติแล้ว นั้น

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้รับการประสานจากศาลอาญาว่าในการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานตำรวจ ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่ได้วางไว้ เป็นเหตุให้เกิดอุปสรรคในการพิจารณาคดีในชั้นศาล ส่งผลให้คดีความต้องเลื่อนการพิจารณาออกไปเป็นเวลานาน ซึ่งไม่เป็นผลดีแก่คู่ความเนื่องจากความล่าช้าในการพิจารณา ทำให้พยานอาจหลงลืมข้อเท็จจริงได้ ซึ่งเหตุที่เกิดความล่าช้าสืบเนื่องมาจากพนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานตำรวจผู้เกี่ยวข้องไม่ปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวข้างต้น อีกทั้งการพิจารณาคดีครบองค์คณะและต่อเนื่อง ศาลจะนัดสืบพยานวันละ 1 เรื่อง และสืบให้เสร็จเป็นเรื่องๆ ไป เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นอีก จึงกำชับให้พนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานตำรวจต้องปฏิบัติดังนี้

1. ให้พนักงานสอบสวนเจ้าของสำนวน ติดตามพยานที่สอบสวนและนำมาสืบจนเสร็จ โดยให้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการกรมตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 8 บทที่ 6 การคุมพยานและการป้องกันพยานสำคัญในคดีอาญาและให้ดำเนินการ

1.1 ในการสอบสวน ควรบันทึกที่อยู่ของพยาน ที่ทำงาน และสถานที่ติดต่อแห่งอื่น กรณีไปทำงานอีกจังหวัดหนึ่งหรือนอกพื้นที่ หากมีหมายเลขโทรศัพท์ที่บ้าน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ที่ทำงาน ให้บันทึกไว้ในบันทึกคำให้การพยาน หรือสำนวนสอบสวนด้วย หรือหมายเลขโทรศัพท์ของญาติ ผู้ใกล้ชิดที่สามารถติดต่อพยานได้

1.2 ก่อนสืบพยาน ให้ประสานงานพยานที่เป็นราษฎร และนำมาเบิกความที่ศาล หากมีเหตุขัดข้องให้แจ้งศูนย์ประสานงานก่อนสืบพยานของศาล

2. ให้จัดเจ้าพนักงานตำรวจผู้ส่งหมาย ที่มีคุณภาพและรับผิดชอบในการปฏิบัติงานส่งหมาย โดยต้องส่งหมายด้วยตนเอง ห้ามมิให้ให้บุคคลอื่นไปส่งแทนและต้องรายงานผลต่อศาล และอัยการทั้งสองทาง เพื่อประสานในการติดตามพยาน

3. เนื่องจากระบบการพิจารณาคดีแบบต่อเนื่องจะไม่มีการส่งประเด็นไปสืบพยาน พนักงานสอบสวนและผู้จับกุม จึงต้องเดินทางไปเบิกความต่อศาลอย่างเคร่งครัด และถือว่าการไปเบิกความต่อศาลเป็นราชการสำคัญ หากโยกย้ายตำแหน่ง สถานที่ทำงานให้ประสานงานอัยการขอสืบพยานล่วงหน้า โดยเฉพาะคดีที่จำเลยต้องขังถือเป็นคดีเร่งรัด หากเลื่อนคดีออกไปอาจใช้เวลาเนิ่นยาวนานซึ่งกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของจำเลย

4. หากพยานที่เป็นราษฎรต้องย้ายถิ่นฐาน เช่น คนงานก่อสร้าง นักร้อง หรือชาวต่างชาติ ให้ประสานงานอัยการขอสืบพยานล่วงหน้า

5. พนักงานสอบสวนไม่จำเป็นต้องสืบพยานเป็นปากสุดท้าย จึงสืบได้ทันทีโดยผู้พิพากษาจะบันทึกในรายงานว่า "หากพยานกลับคำให้การหรือเบิกความเป็นผลเสียต่อรูปคดีศาลจะอนุญาตให้โจทก์นำพยานปากพนักงานสอบสวนกลับมาสืบใหม่ได้ ก่อนสืบพยานจำเลย"

6. กรณีเจ้าพนักงานตำรวจไปราชการหรือไปอบรม สัมมนา ให้ผู้บังคับบัญชาสอบถามว่าจะต้องไปเบิกความเป็นพยานศาลหรือไม่ เพราะการไม่ไปศาลอาจไม่มีวันนัดให้สืบได้อีก จะทำให้เสียความยุติธรรมโดยเฉพาะในคดีที่จำเลยต้องขัง

7. ให้ผู้บังคับบัญชาแจ้งเตือนพนักงานสอบสวนและเจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติโดยเคร่งครัดในการไปเป็นพยานศาลและนำพยานอื่นที่เป็นราษฎรไปศาลด้วย

9. ให้หัวหน้าสถานีตำรวจทุกแห่ง หน่วยงาน บช.ก., บช.ปส. และ สตม. ตั้งนายตำรวจชั้นสัญญาบัตร เป็นผู้รับผิดชอบการส่งหมายเรียกพยาน และให้แจ้งหมายเลขโทรศัพท์สายตรง โทรศัพท์เคลื่อนที่ เพื่อสะดวกในการติดต่อ ติดตามหากผู้รับผิดชอบไม่อยู่ ให้มีผู้รับผิดชอบแทน โดยปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ 0004.6/5619 ลง 16 กรกฎาคม 2547 โดยเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้ผู้บังคับบัญชาทราบดีแก่ผู้ใต้บังคับบัญชาถือปฏิบัติ
อย่างเคร่งครัด หากเกิดความบกพร่องให้พิจารณาโทษตามความเหมาะสมทั้งผู้บกพร่องและผู้บังคับ
บัญชาด้วย

พล.ต.อ.

(เสรีพิศุทธิ์ เตมียาเวส)

รรท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

โทร 0-2205-3466

ที่ 0004.6 / 1๙๖๑

วันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2545

เรื่อง ให้กำกับการปฏิบัติกรณีพยานศาลของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติม

ผบช. ผบก. หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร. และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วยสำนักงานศาลยุติธรรม ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ คย 016/31493 ลง 30 ต.ค. 44 ขอความร่วมมือและแจ้งผลการประชุมร่วมกันระหว่างสำนักงานศาลยุติธรรมกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อหารือถึงแนวทางสนับสนุนการพิจารณาคดีของศาลยุติธรรมในการนั่งพิจารณาคดีต่อเนื่องตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ผลการประชุมได้ข้อสรุปว่าการนั่งพิจารณาคดีต่อเนื่องจะเป็นผลสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความเคร่งครัดในการกำหนดวันนัดพิจารณา เพราะการนัดพิจารณาคดีแบบต่อเนื่องจะเป็นการนัดคดีเรื่องเดียวกันไปที่ละคดีจนเสร็จ คู่ความจะต้องนำพยานทุกปากมาเบิกความในคราวเดียวต่อเนื่องกันไป โดยเมื่อถึงวันที่ศาลนัดสืบพยานไว้แล้วจะต้องไม่มีการเลื่อนคดีโดยไม่จำเป็น เพราะหากมีการเลื่อนคดีใดจะทำให้คดีนั้นต้องไปเรียงลำดับการนัดพิจารณาคดีใหม่ต่อจากคดีอื่นที่ได้นัดพิจารณาเรียงลำดับไว้ก่อนแล้ว ทำให้คดีต้องล่าช้าไปอย่างมาก ในส่วนของคดีอาญานั้น สาเหตุสำคัญของการเลื่อนคดีของฝ่ายโจทก์เกิดจากพยานไม่มาศาล หากสามารถให้พยานมาศาลตามกำหนดนัดได้ก็จะทำให้การพิจารณาคดีต่อเนื่องประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญ

โดยที่พยานโจทก์ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ ส่วนพยานอื่นที่มีใช้เจ้าพนักงานตำรวจนั้น ก็อยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะติดตามพยานมาเบิกความต่อศาล สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงเป็นหน่วยงานสำคัญที่จะช่วยในการนำพยานมาศาลตามกำหนดนัด หากสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้ความร่วมมือในการประสานงานกับสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อติดตามพยานอย่างเป็นระบบก็จะช่วยให้การนั่งพิจารณาคดีต่อเนื่องมีผลในทางปฏิบัติได้จริง ที่ประชุมจึงได้เห็นชอบแนวทางในการดำเนินงานดังนี้

1. ขอให้เจ้าพนักงานตำรวจที่เป็นพยาน ไปเบิกความตามที่ศาลนัดโดยเคร่งครัด โดยถือเป็นงานราชการสำคัญ

2. ในกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจที่เป็นพยานถูกโยกย้ายไปดำรงตำแหน่งในพื้นที่อื่นนอกเขตอำนาจศาล ขอให้เจ้าพนักงานตำรวจเดินทางไปเบิกความที่ศาลเดิม โดยถือเป็นการเดินทาง

ไปปฏิบัติราชการ...

ไปปฏิบัติราชการเพราะในการพิจารณาคดีต่อเนื่องศาลจะไม่ส่งประเด็นไปสืบพยานที่อื่น,

3. ในส่วนของพยานที่ไม่ใช่เจ้าพนักงานตำรวจ ควรมีแนวทางในการควบคุม และติดตามพยานอย่างใกล้ชิดเป็นรายคดี เพราะในการพิจารณาคดีต่อเนื่องนั้นเมื่อถึงกำหนดวันนัดสืบพยานในคดีใดแล้วจะต้องนำพยานทุกปากในคดีนั้นมาเบิกความต่อเนื่องกันไปในคราวเดียวกันมิให้นำพยานบางปากมาเบิกความที่ละนัดดังเช่นในระบบเดิม

4. ขอให้เจ้าพนักงานตำรวจรายงานผลการส่งหมายเรียกพยานกลับมายังศาลผู้ออกหมายเรียก เพื่อประโยชน์ในการประสานงานกับศาลผู้ออกหมายเรียก ในกรณีมีเหตุขัดข้องในการส่งหมาย

5. หากมีพยานสำคัญที่จำเป็นต้องนำมาเบิกความก่อนถึงวันเริ่มสืบพยานหรือมีเหตุจำเป็นเกี่ยวกับความปลอดภัยของพยาน ขอให้เจ้าพนักงานตำรวจประสานงานกับพนักงานอัยการเพื่อขอให้ศาลนัดสืบพยานดังกล่าวเป็นกรณีพิเศษ

6. ขอให้สถานีตำรวจแต่ละแห่ง กำหนดบุคคลใดบุคคลหนึ่งในหน่วยงานเป็นผู้รับผิดชอบในการติดตามพยานและประสานงานกับศาลชั้นต้นแต่ละศาลโดยตรง ซึ่งศาลชั้นต้นแต่ละศาลจะได้จัดบุคคลหรือหน่วยงานภายในเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องดังกล่าวในลักษณะเดียวกัน

ฉะนั้น จึงขอกำชับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ไปเป็นพยานตลอดจนผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือกับศาล ตามที่สำนักงานศาลยุติธรรมขอความร่วมมือดังกล่าวข้างต้นเพิ่มเติมจากหนังสือ ตร. ที่ 0503(ส) / 15685 ลง 8 ก.ค. 2524 ข้อ 2 และ 4 โดยให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบพยานของแต่ละสำนวนเป็นผู้รับผิดชอบในการติดตามพยานและประสานงานกับศาลชั้นต้นแต่ละศาลโดยตรง ทั้งนี้ให้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 8 บทที่ 6 และประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 57 บทที่ 13 ข้อ 3 วรคสองและวรคท้าย โดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(จุฑามัชฌิม / ธีรรัตน์จุฑามัชฌิม)

รอง ผบ.ตร. (รมช.) ประท.ผบ.ตร.

๓๑ ก.พ. ๒๕๕๕

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

คร.

โทร. ๐-๒๒๐๕-๓๔๖๖

ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ ๐๗๖๖

วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๒

เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญา

รอง ผบ.ตร. และผู้ช่วย ผบ.ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ผบ.ช. และ ผบก.หน่วยในสังกัด สง.ผบ.ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามระเบียบ ตร. ว่าด้วยกำหนดแนวปฏิบัติการคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๘ ได้กำหนดให้ ผบ.ตร. มีอำนาจออกคำสั่งหรือแนวทางปฏิบัติเพื่อการดำเนินการตามระเบียบ ตร. ประกอบระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยคำตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยาน หรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๘ ข้อ ๒๑ และ ข้อ ๒๔ ได้ให้อำนาจหัวหน้าส่วนราชการในการมอบหมายอำนาจในการใช้ดุลพินิจสั่งจ่ายคำตอบแทนแก่พยานและค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน นั้น

เนื่องจากได้มีการดำเนินการตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๔.๒๑/ ๒๕๕๒ ลง ๑๕ พ.ค. ๒๕๔๘ เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญามาระยะเวลาหนึ่งแล้ว เกิดปัญหาข้อขัดข้องในทางปฏิบัติหลายประการ ดังนั้น เพื่อให้การคุ้มครองพยานของ ตร. มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับระเบียบ ก.ต.ช. ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติราชการของผู้บัญชาการในฐานะเป็นอธิบดีหรือแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงให้ยกเลิกหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๔.๒๑/ ๒๕๕๒ ลง ๑๕ พ.ค. ๒๕๔๘ เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญา โดยกำหนดแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองพยานในคดีอาญาใหม่ ดังต่อไปนี้

๑. คดีอาญาที่พยานอาจไม่ได้รับความปลอดภัยซึ่งจะให้ความคุ้มครองพยาน ได้แก่

- ๑.๑ คดีอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป
- ๑.๒ คดีอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่สามปีขึ้นไป และผู้กระทำความผิดหรือผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดหรือผู้ต้องสงสัยเป็นผู้มีอิทธิพลเกี่ยวกับคดีอาญาสืบหาประเภทที่กำหนดไว้ท้ายหนังสือนี้ หรือ
- ๑.๓ คดีอาญาที่พยานอาจไม่ได้รับความปลอดภัย แต่ไม่เข้าลักษณะตาม ๑.๑ และ ๑.๒ ให้รับรายงานต่อ ผบ.ช.หรือผู้รักษาราชการแทน เพื่อพิจารณาสั่งการ โดยด่วน หากเห็นสมควรให้คุ้มครองพยานก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๒ ต่อไป

๒. ผู้มีอำนาจอนุมัติการคุ้มครองพยาน

๒.๑ พยานในคดีอาญาตามข้อ ๑.๑ และ ข้อ ๑.๒ ให้พนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนหรือสอบสวนคดีอาญา ร่วมหารือกับ ผกก. หรือหัวหน้าสถานีตำรวจหรือผู้รักษาราชการแทน โดยให้ ผกก. หรือหัวหน้าสถานีตำรวจ หรือผู้รักษาราชการแทน ออกคำสั่งให้การคุ้มครองพยานเป็นระยะเวลาไม่เกินหกสิบวัน

๒.๒ หากมีความจำเป็นที่จะคุ้มครองพยาน เกินกว่าหกสิบวัน ให้ ผบ.ช. หรือผู้รักษา

/ราชการ...

ราชการแทน เป็นผู้อนุมัติต่อไปได้อีกครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน แต่รวมระยะเวลาแล้วต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่ ผกค. หรือผู้รักษาราชการแทนได้อนุมัติการคุ้มครองพยาน

๒.๓ หากมีความจำเป็นต้องให้ความคุ้มครองพยานเกินกว่าหนึ่งปี ให้ขออนุมัติต่อ ผบช. หรือผู้รักษาราชการแทน

การขออนุมัติตาม ๒.๒ และ ๒.๓ ให้รายงานเหตุผลความจำเป็นพร้อมผลการ ดำเนินคดีอาญาประกอบการขออนุมัติ และเมื่อได้รับอนุมัติให้คุ้มครองพยานหรือยกเลิกการคุ้มครองพยาน รายใด ให้ผู้ขออนุมัติรายงานผลการดำเนินการให้ ตร. ทราบ

๒.๔ สำหรับกรณีที่ยานร้องขอหรือพนักงานสอบสวนเห็นว่าควรให้ความคุ้มครองพยาน ตามมาตรการพิเศษแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๖ ให้ดำเนินการตามข้อ ๒.๑ - ๒.๓ ไปพลางก่อน แล้วให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรายงานตามลำดับชั้นถึง ผบช. เพื่อขออนุมัติต่อ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และให้รายงานผลการดำเนินการให้ ตร. ทราบ

๒.๕ ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนเพื่อการคุ้มครองพยาน ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ขออนุมัติให้ความคุ้มครองพยานทาง โทรศัพท์ โทรสาร หรือเครื่องมือสื่อสารอื่นใดก็ได้ แล้วรายงานเป็นหนังสือ ต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงผู้มีอำนาจอนุมัติ

๓. เมื่อผู้มีอำนาจอนุมัติตามข้อ ๒. ได้้อนุมัติการคุ้มครองพยานให้รับดำเนินการคุ้มครองพยาน ทันที และให้ผู้คุ้มครองพยานแจ้งผู้รับการคุ้มครองพยานทราบโดยเร็ว

๔. ผู้มีหน้าที่ให้ความคุ้มครองพยาน

๔.๑ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจที่รับผิดชอบคดีอาญาที่มีการร้องขอให้ความคุ้มครองพยาน จัดเจ้าหน้าที่ตำรวจไปให้ความคุ้มครอง ณ สถานที่ที่พยานอยู่หรือสถานที่อื่นใดที่เห็นสมควร

กรณีพยานมีที่อยู่หรือพักอาศัยอยู่นอกเขตพื้นที่รับผิดชอบ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ ที่รับผิดชอบพื้นที่ที่พยานอยู่หรือพักอาศัยจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจไปให้ความคุ้มครองแก่พยาน เมื่อมีการร้องขอ จากหัวหน้าสถานีตำรวจที่รับผิดชอบในคดีอาญาที่ต้องให้ความคุ้มครองพยาน

หากกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่เพียงพอในการคุ้มครองพยานให้รายงานเหตุผลและความ จำเป็นให้ผู้บังคับการทราบ และให้ผู้บังคับการใช้ดุลยพินิจในการจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อคุ้มครองพยาน ดังกล่าว หรืออาจร้องขอต่อ ตร. สั่งให้หน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดเป็นหน่วยงานกลางสำหรับทำหน้าที่ คุ้มครองพยานก็ได้

ในกรณีจำเป็นหรือพิจารณาแล้วเห็นว่า หากพยานพักอาศัยอยู่ที่ที่พักอาศัยของตนเอง อาจไม่ได้รับความปลอดภัยก็ให้จัดสถานที่ที่ปลอดภัยให้พยานอยู่ก็ได้

๔.๒ กรณีหน่วยงานที่ต้องการให้ความคุ้มครองพยานไม่ได้เป็นสถานีตำรวจหรือ สถานีตำรวจนครบาลให้หัวหน้าหน่วยงานพิจารณาจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจที่สังกัดในหน่วยงานนั้น ไปคุ้มครองพยาน หรืออาจดำเนินการตามข้อ ๔.๑ วรรคสอง ก็ได้ โดยให้คำนึงถึงพฤติการณ์ทางคดีและความผิดที่เกี่ยวข้องเป็น สำคัญ

๔.๓ ในกรณีที่หน่วยงานอื่นนอกสังกัด ตร. ร้องขอให้คุ้มครองพยานให้ส่งเรื่องให้ผู้มี อำนาจหน้าที่ตาม ๒ ดำเนินการต่อไป

สำหรับกรณีที่หน่วยงานอื่นนอกสังกัด ตร. หรือพยาน ร้องขอให้คุ้มครองพยานโดยระบุ
หน่วยงานในสังกัด ตร. ที่อยู่นอกเขตอำนาจสั่งการของ ผบช.ในพื้นที่รับผิดชอบ เช่น บช.ก. บช.ปส. ให้ ตร.
เป็นผู้พิจารณามอบหมายโดยให้คำนึงถึงพฤติการณ์ทางคดีและความผิดที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ

๕. คำร้องขอรับการคุ้มครองพยานให้ทำเป็นหนังสือตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายหนังสือนี้

๖. ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานที่พยานได้มาให้ข้อเท็จจริงและมีชื่อของพยาน
ระบุไว้ในสำนวนการสอบสวน เป็นผู้ส่งจ่ายค่าตอบแทนแก่พยาน ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม ว่าด้วย
ค่าตอบแทน และค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๗

๗. ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานที่พยานได้มาให้ข้อเท็จจริงเป็นผู้ส่งจ่าย
ค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยานตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี
ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ.
๒๕๔๗

๘. ก่อนดำเนินการให้ความคุ้มครองพยานให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ผู้ให้ความ
คุ้มครองแจ้งแก่พยานหรือบุคคลตาม มาตรา ๗ ว่าในกรณีเกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ
ชื่อเสียง ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดของพยาน สามี ภริยา ผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยาน หรือ
บุคคลอื่น ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานเพราะมีการกระทำผิดอาญาโดยเจตนา เนื่องจากการที่พยานจะมา
หรือได้มาเป็นพยานบุคคลนั้นมิสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่จำเป็นและสมควรตามระเบียบกระทรวงยุติธรรม
ว่าด้วยค่าตอบแทนและค่าใช้จ่ายแก่พยาน สามี ภริยา หรือผู้บุพการี ผู้สืบสันดานของพยานหรือบุคคลอื่นที่มี
ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพยานในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๗

๙. การควบคุมและกำกับดูแลการคุ้มครองพยาน

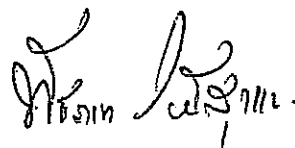
๙.๑ ให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองพยานจัดทำทะเบียนการคุ้มครองพยาน
และเก็บรักษาไว้ที่หน่วยงานระดับกองบังคับการและรายงานตามลำดับชั้นจนถึงกองบัญชาการ

๙.๒ ให้ แต่ละ บช. ทำการตรวจสอบและประเมินผลการคุ้มครองพยานของหน่วยงาน
ในสังกัดและรายงานผลให้ ตร. ทราบ ทุกวันที่ ๓๑ มีนาคม และ ๓๐ กันยายน ของทุกปี ตามแบบที่กำหนด
ท้ายหนังสือนี้

๑๐. การดำเนินการตามหนังสือสั่งการนี้ให้ถือเป็นความลับ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(พิชราวท วงษ์สุวรรณ)

ผบ.ตร.

แบบรายงานค่าตอบแทนพยาน
ระหว่างเดือน (ตุลาคม - มีนาคม) (เมษายน - กันยายน)
ของ สน., สภ.

คดีอาญาที่	พยานลำดับที่	ชื่อ - สกุล	ค่าตอบแทน	จำนวนครั้งที่มาให้การ	หมายเหตุ
1/2550	1	นาย.....	200	1	ภายในจังหวัด
	2	นาย.....	400	2	ภายในจังหวัด
	3	นาย.....	1,000	2	ต่างจังหวัด
	รวมเป็นเงิน		1,600		
	รวมเดือน ต.ค., พ.ย., ธ.ค., ม.ค., ก.พ., มี.ค.,			(แยกแต่ละเดือน)	
	รวมทั้งสิ้น ต.ค. 2549 - มี.ค. 2550				

ลงชื่อหัวหน้าหน่วยงาน/ผู้รายงาน

(.....)

ตำแหน่ง

หมายเหตุ ให้หัวหน้าหน่วยรายงาน บข. ผ่าน บก. และ ให้ บข. รวบรวมรายงาน ตร. ผ่าน คค. ทุก 6 เดือน

โดยมอบให้ บข. สรุปยอดจำนวนพยานและค่าตอบแทนแยกแต่ละ ภ.จว.

แบบรายงานค่าใช้จ่ายในการคุ้มครองพยาน
ระหว่างเดือน (ตุลาคม - มีนาคม) (เมษายน - กันยายน)
ของ สน., สภ.

ลำดับที่	คดีอาญาที่	ชื่อ - สกุล พยาน	ระยะเวลา การคุ้มครอง	วิธีการคุ้มครอง	ค่าใช้จ่าย	หมายเหตุ

ลงชื่อหัวหน้าหน่วยงาน/ผู้รายงาน
(.....)

ตำแหน่ง

หมายเหตุ ให้หัวหน้าหน่วยงานรายงาน บข. ผ่าน บก. และ ให้ บข. รวบรวมรายงาน ตร. ผ่าน คค. ทุก 6 เดือน
โดยมอบให้ บข. สรุปยอดจำนวนคดีและค่าใช้จ่ายแยกแต่ละ ภ.จว.

แบบรายงานผลการดำเนินงานคุ้มครองพยาน

ตามบันทึกข้อตกลงว่าด้วยการปฏิบัติและประสานงานให้คุ้มครองพยานในคดีอาญา (รอบ 6 เดือน)

ตั้งแต่วันที่.....ถึง.....

ประจำปีงบประมาณ 25.....

ชื่อหน่วยงาน.....ผู้จัดทำข้อมูล.....โทรศัพท์.....มอธือ.....

ผลการดำเนินงานคุ้มครองพยาน		การดำเนินการคุ้มครอง		งบประมาณที่ได้รับ	ผลการใช้จ่ายงบประมาณ				งบประมาณคุ้มครองพยานที่จ่ายจริง
จำนวนพยานทั้งหมด	ดำเนินการคุ้มครองแล้ว	จำนวนผู้ขอรับการคุ้มครอง	มาตรการทั่วไป	มาตรการพิเศษ	ค่าใช้จ่ายตามมาตรการทั่วไป		ค่าใช้จ่ายตามมาตรการพิเศษ		
อยู่ระหว่างการคุ้มครอง	คุ้มครองแล้ว				พยาน	เจ้าหน้าที่	พยาน	เจ้าหน้าที่	

ชื่อคดีเริ่ม/ชื่อเสนอแนะ.....

หมายเหตุ (1) จำนวนพยานทั้งหมด ให้รวมถึงจำนวนที่บุคคลอื่นใดซึ่งมีประโยชน์ต่อเรื่องขอรับการคุ้มครองด้วย

(ตัวอย่าง) คำร้องขอรับการคุ้มครองพยาน และให้ความเป็นพยาน

640

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ขอรับการคุ้มครอง

๑. ชื่อ.....ชื่อสกุล.....

๒. อายุ.....ปี

๓. ที่อยู่.....

.....โทรศัพท์.....

๔. บุคคลใกล้ชิดที่สามารถติดต่อได้

ชื่อ.....ชื่อสกุล.....

ที่อยู่.....

.....โทรศัพท์.....

๕. วิธีการที่ขอรับการคุ้มครอง

จัดเจ้าหน้าที่ไปให้ความปลอดภัยแก่พยาน

จัดให้พยานอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัย

อื่นๆ (ระบุ).....

พฤติการณ์ที่อาจไม่ได้รับความปลอดภัย (โดยย่อ).....

ความเห็นของพนักงานสอบสวน / เจ้าหน้าที่.....

หากเราถูกในภายหลังว่าพยานไม่มา ไม่ให้ข้อมูลหรือไม่บอกความเป็นพยาน โดยไม่มีเหตุผลสมควร หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษพยานในความผิดฐานแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ ความผิดฐานเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล หรือความผิดฐานทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในคดีที่บุคคลนั้นเป็นพยาน ให้บุคคลนั้นคืนหรือชดใช้ค่าตอบแทน หรือชดใช้ค่าใช้จ่ายในการในการคุ้มครองพยานและบุคคลอื่นแล้วแต่กรณี ที่รัฐได้จ่ายไปจริงภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งจาก

สำนักงานคุ้มครองพยาน

ลงชื่อ.....ผู้ขอรับการคุ้มครองและให้คำ เป็นพยาน

(.....)

ลงชื่อ.....ผู้บันทึก

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลงชื่อ.....พยาน

(.....)

ลงชื่อ.....พยาน

(.....)

ความเห็นผู้อนุมัติ

ลงชื่อ.....ผู้อนุมัติ

(.....)

ตำแหน่ง.....

๖๕๑

1. กลุ่มผู้มีอิทธิพลเรียกรับผลประโยชน์จากโรงงานร้านค้า สถานบริการและสถานประกอบการต่าง ๆ
2. กลุ่มผู้มีอิทธิพลลักลอบจัดให้มีบ่อนการพนัน จัดให้มีการพนันทายผลฟุตบอล หายใต้ดิน หวยหุ้น จับยี่กี ตู้เกมส์ไฟฟ้า
3. กลุ่มผู้มีอิทธิพลในการฉ้อราษฎร์ และจัดขบวนการเสนอ / แข่งขันราคาในการประมูลงานของทางราชการ
4. กลุ่มผู้มีอิทธิพลลักลอบนำคนเข้า - ออก และอยู่ในราชอาณาจักรโดยผิดกฎหมาย
5. กลุ่มผู้มีอิทธิพลหลอกลวงประชาชนไปทำงานต่างประเทศ
6. กลุ่มผู้มีอิทธิพลรับจ้างทวงหนี้ด้วยการข่มขู่หรือใช้กำลัง
7. กลุ่มผู้มีอิทธิพลลักลอบค้าอาวุธ
8. กลุ่มผู้มีอิทธิพลบุกรุกที่สาธารณะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
9. กลุ่มผู้มีอิทธิพลลักลอบขนสินค้าหนีภาษี น้ำมันเถื่อน น้ำมันปาล์มเถื่อน บุหรี่ สุราเถื่อน และรับเคลียร์การนำเข้าสินค้าผิดกฎหมาย
10. กลุ่มผู้มีอิทธิพลมือปืนรับจ้าง
11. กลุ่มผู้มีอิทธิพลเกี่ยวกับแฉะเสพติด
12. กลุ่มผู้มีอิทธิพลหลอกลวงต้มตุ๋นนัดท่องเที่ยว
13. กลุ่มผู้มีอิทธิพลลักลอบหญิงและเด็กบังคับค้าประเวณี โสเภณีเด็ก
14. กลุ่มผู้มีอิทธิพลเรียกรับผลประโยชน์จากคิวดรถจักรยานยนต์ และรถยนต์รับจ้างผิดกฎหมาย
15. กลุ่มผู้มีอิทธิพลเรียกรับผลประโยชน์จากการรับเคลียร์หรือคุ้มครองการกระทำผิดบนเส้นทางหลวงหรือทางสาธารณะ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

สำนักงานการอุดมแห่งชาติ โทร 2052358

ที่ 0004.6 ๗201

วันที่ 30 สิงหาคม 2543

เรื่อง ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543

ผบช.ภ. , ผบช.น. , ผบช.ป. , ผบช.ภ. 1 - 9 , ผบช.ตม.

ค้ายสำนักงานอัยการสูงสุดมีหนังสือด่วนที่สุด ที่ อต (ลฝปน.) 0018/11459 ลง 8 ส.ค. 2543 ส่งสำเนาระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543 ซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดได้กำหนดหลักปฏิบัติราชการในการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ เพื่อเป็นการรองรับภารกิจตาม พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 ทั้งนี้เพื่อให้การคุ้มครองเด็กในคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว ตลอดจนคล้องกับมาตรฐานข้อ 12 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. 2532 และบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 4 และมาตรา 53 ให้ ตร. ทราบเพื่อเป็นการประสานการปฏิบัติเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ตร. จึงขอส่งสำเนาระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543 มาแก้ไขเป็นทางประสานการปฏิบัติราชการต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ

ท.ล.ศ.ท.

(ดร. สอดธิพันธ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปจท.ผบ.ตร.

ด่วนที่สุด

643

ที่ อส(ส.ป.ม.) 0018/11459

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนหมื่นเพช กรุงเทพฯ 10200

8 สิงหาคม 2543

เรื่อง ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543

ด้วยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2542 ได้มีบทบัญญัติในการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาเพิ่มขึ้น และได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการในการคุ้มครองเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นศาลหลายประการ สำนักงานอัยการสูงสุดจึงได้กำหนดระเบียบ ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543 ขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ เพื่อให้การคุ้มครองเด็กในคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว สอดคล้องกับมาตรฐาน ข้อ 12 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. 2532 (ค.ศ. 1989) และบทบัญญัติในมาตรา 4 และมาตรา 53 วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

เนื่องจากการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา จะต้องมีการประสานงานกับหลายหน่วยงาน สำนักงานอัยการสูงสุดจึงได้ส่งสำเนาระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. 2543 ให้หัวหน้าส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทราบแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(Signature)

(นายพันธ์ สุริยพร)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน
อัยการสูงสุด

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รับงานคืน
วันที่ 16 ส.ค. 2543
เวลา 15:20 น.

งานธุรการและกำลังพล ผอ. คค.
กองละที่ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รับเลขที่ 01274
วันที่ 16 ส.ค. 2543
เวลา 15:15 ชื่อผู้รับ *(Signature)*

งานทะเบียนนิติบุคคล
กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รับเลขที่ 293/23
วันที่ 16 ส.ค. 2543
เวลา

สำนักงานวิชาการ
โทร. 5412921

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด
ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

พ.ศ. ๒๕๔๓

โดยเหตุที่ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้มีบทบัญญัติเพิ่มบทบาทของพนักงานอัยการในการคุ้มครองเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี ทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นศาลหลายประการ กล่าวคือในชั้นสอบสวนได้กำหนดให้พนักงานอัยการเข้าร่วมในการจัดบันทึกคำร้องทุกข์ในกรณีที่เด็กเป็นผู้เสียหาย การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การที่ผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กชี้ตัวผู้ต้องหาและการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็ก ส่วนในชั้นศาลได้มีการกำหนดกระบวนการถามปากคำและสืบพยานในการไต่สวนการตาย การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณาคดีสำหรับเด็กเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังได้มีการปรับปรุงขยายเหตุและวิธีการเกี่ยวกับการสืบพยานไว้ก่อนการฟ้องคดีต่อศาลอย่างกว้างขวาง รวมทั้งให้นำวิธีสืบพยานสำหรับเด็กในชั้นศาลไปใช้กับการสืบพยานไว้ก่อนการฟ้องคดีต่อศาลอีกด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การคุ้มครองเด็กในคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและรวดเร็วสอดคล้องกับมาตรฐาน ข้อ ๑๒ แห่งอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พ.ศ. ๒๕๓๒ (ค. ศ. ๑๙๘๙) และบทบัญญัติในมาตรา ๔ และมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่งของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ กรณีจึงมีความจำเป็นที่จะต้องจัดองค์กรเพื่อรองรับภารกิจและบทบาทดังกล่าวและสมควรกำหนดหลักปฏิบัติราชการในการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๔๙๘ อัยการสูงสุด จึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๓”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบ ข้อบังคับและคำสั่งอื่นใดที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

การปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้คำนึงถึงข้อบังคับและระเบียบของส่วนราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้การอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีความยุติธรรมตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๐๘ (ค.ศ. ๑๙๖๖) และตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

ข้อ ๓ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ศูนย์อำนวยการ” หมายความว่า ศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

“ผู้อำนวยการศูนย์” หมายความว่า อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอาญา หรือ อัยการจังหวัดผู้ปฏิบัติหน้าที่ประจำ ณ สำนักงานอัยการจังหวัดนั้น หรืออัยการจังหวัดประจำศาลจังหวัดแล้วแต่กรณี

“รองผู้อำนวยการศูนย์” หมายความว่า รองอธิบดีอัยการฝ่ายคดีอาญา หรือ พนักงานอัยการที่อัยการจังหวัดมอบหมาย

“เลขานุการศูนย์” หมายความว่า

(๑) ในกรุงเทพมหานคร อัยการพิเศษฝ่ายที่ได้รับมอบหมาย

(๒) ในต่างจังหวัด พนักงานอัยการที่อัยการจังหวัดมอบหมาย

“หัวหน้าพนักงานอัยการ” หมายความว่า อัยการพิเศษฝ่ายหรืออัยการจังหวัดที่รับผิดชอบในการดำเนินคดี

“พนักงานอัยการ” หมายความว่า

(๑) ในกรุงเทพมหานคร พนักงานอัยการที่ได้รับมอบหมาย

(๒) ในต่างจังหวัด พนักงานอัยการประจำสำนักงานอัยการต่าง ๆ

“เด็ก” หมายความว่า เด็กอายุไม่เกินสิบแปดปี

“การคุ้มครองเด็ก” หมายความว่า การเข้าร่วมในการจัดบันทึกคำร้องทุกข์ ในกรณีที่เด็กเป็นผู้เสียหาย การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวน และ การถามปากคำหรือสืบพยานในการไต่สวนการตาย การไต่สวนมูลฟ้องและการพิจารณาคดีสำหรับเด็กเป็นพิเศษในชั้นศาล

ข้อ ๕ พนักงานอัยการมีหน้าที่ในการอำนวยความสะดวก และพึงให้ความคุ้มครองสิทธิเด็กจากการใช้ความรุนแรง การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรมต่อเด็ก โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

หมวด ๒

ศูนย์อำนาจการ

ข้อ ๖ ให้จัดตั้งศูนย์อำนาจการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาขึ้นในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด มีหน้าที่เป็นหน่วยงานกลางในการติดต่อประสานงาน รวมทั้งปฏิบัติการตามที่ได้รับมอบหมาย กรณีพนักงานอัยการต้องเข้าคุ้มครองเด็ก โดยให้ศูนย์อำนาจการคุ้มครองเด็กในคดีอาญากรุงเทพมหานครเป็นศูนย์กลางพัฒนาระบบการคุ้มครองเด็ก และจัดระบบการสำรวจ การเก็บ การใช้ประโยชน์ข้อมูลการคุ้มครองเด็กทั่วราชอาณาจักร การศึกษาวิจัยเชิงประเมินผล โดยพัฒนารูปแบบ วิธีการและแนวทางปฏิบัติในการดำเนินการคุ้มครองเด็กของสำนักงานอัยการสูงสุด

ให้ผู้อำนวยการศูนย์ เป็นผู้รับผิดชอบอำนวยการให้การคุ้มครองเด็กในการเข้าร่วมจัดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็ก การไต่สวนการตาย การไต่สวนมูลฟ้อง หรือการสืบพยานในคดีที่พยานเป็นเด็ก และการสืบพยานไว้ก่อนในคดีที่พยานนั้นเป็นเด็ก หรือคดีนั้นเด็กเป็นผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย โดยให้รองผู้อำนวยการศูนย์มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้อำนวยการศูนย์ และให้เลขานุการศูนย์ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ

ข้อ ๗ ศูนย์อำนาจการ มีหน้าที่ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำบัญชีรายชื่อพนักงานอัยการผู้มีหน้าที่เข้าร่วมในการคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน โดยในกรุงเทพมหานครให้เสนออัยการสูงสุด หรือผู้ที่อัยการสูงสุดมอบหมายเพื่อออกคำสั่ง ในต่างจังหวัดให้ผู้อำนวยการศูนย์เป็นผู้ออกคำสั่ง แล้วแจ้งให้พนักงานอัยการทราบล่วงหน้า

(๒) จัดให้มีพนักงานอัยการปฏิบัติหน้าที่แทน กรณีพนักงานอัยการผู้มีรายชื่อตาม (๑) ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้

(๓) จัดให้มีเจ้าหน้าที่ประจำศูนย์อำนวยการไว้คอยรับแจ้งจากพนักงานสอบสวน กรณีขอให้พนักงานอัยการเข้าร่วมในการจดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวน

(๔) รับและพิจารณาคำเนินการเกี่ยวกับการสืบพยานไว้ก่อน

(๕) จัดทำสารบบการเข้าร่วมในการคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน ตามแบบที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด

(๖) จัดสถานที่สำหรับการซักถามปากคำเด็กเพื่อสั่ง โดยให้มีการบันทึกภาพและเสียงซึ่งสามารถนำออกถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยาน

(๗) จัดระบบการสำรวจ การเก็บ การใช้ประโยชน์ข้อมูล การคุ้มครองเด็ก

(๘) ประสานงานกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

(๙) ปฏิบัติงานร่วมกับหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ ๘ การมอบหมายพนักงานอัยการที่จะเข้าร่วมในการจดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวนตามระเบียบนี้ ให้พิจารณาคุณสมบัติ ความสามารถ ความประพฤติของพนักงานอัยการ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมในด้านอายุและเพศของผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา และข้อกล่าวหาเป็นองค์ประกอบสำคัญด้วย

ข้อ ๙ เมื่อได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวนขอให้พนักงานอัยการเข้าร่วมในการจดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวน ให้เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์อำนวยการบันทึกถ้อยคำของพนักงานสอบสวนไว้ในแบบรับแจ้งการเข้าคุ้มครองเด็กใน

ชั้นสอบสวนท้ายระเบียบนี้ และให้พนักงานสอบสวนลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ในกรณีจำเป็นให้แจ้งทางโทรสารได้

ให้เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์อำนาจการเสนอบันทึกการรับแจ้งดังกล่าวต่อผู้
อำนาจการศูนย์ และแจ้งพนักงานอัยการผู้มีหน้าที่พิจารณาคำเนินการต่อไป

ข้อ ๑๐ พนักงานอัยการและเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเข้าคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวนมีสิทธิได้รับค่าตอบแทน ค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทางและค่าเช่าที่พักตามระเบียบที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด

หมวด ๓

การคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน

ข้อ ๑๑ การเข้าร่วมในการจดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหา การสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวน ให้พนักงานอัยการใช้กริยาและภาษาที่เหมาะสม โดยให้คำนึงถึงสภาพร่างกายและจิตใจของเด็ก โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบต่อจิตใจของเด็กและส่งผลให้ข้อเท็จจริงคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง อีกทั้งต้องไม่ตอกย้ำจิตใจเด็กซึ่งบอบช้ำให้เลวร้ายยิ่งขึ้น

กรณีจำเป็นโดยมีเหตุอันควร พนักงานอัยการอาจถามปากคำเด็กผ่านนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ก็ได้

ข้อ ๑๒ ให้พนักงานอัยการผู้ได้รับมอบหมายเข้าร่วมในการจดบันทึกคำร้องทุกข์ การถามปากคำเด็กในฐานะผู้เสียหายหรือพยาน การชี้ตัวผู้ต้องหาหรือการสอบสวนผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กในชั้นสอบสวน ยังสถานที่และวันเวลาตามที่ได้รับแจ้งจากพนักงานสอบสวน

ก่อนดำเนินการคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวนตามวรรคแรก ให้พิจารณาดังนี้

(๑) สถานที่ที่ทำการสอบสวนได้แยกกระทำเป็นส่วนสัดส่วนและมีความเหมาะสมสำหรับเด็กรวมทั้งจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำ ซึ่งสามารถนำออกถ่ายถอดได้อย่างต่อเนื่องไว้เป็นพยานแล้วหรือไม่

(๒) สถานที่ที่จัดให้มีการชี้ตัวผู้ต่องานนั้น มีความเหมาะสมและสามารถจะป้องกันมิให้ผู้ต่องานเห็นตัวผู้เสียหายหรือพยานได้หรือไม่

(๓) มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอแล้วหรือไม่

ถ้าพนักงานสอบสวนยังไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตาม (๑) หรือ (๒) ให้แจ้งพนักงานสอบสวนดำเนินการให้ถูกต้อง หากพนักงานสอบสวนเพิกเฉย ให้ทำบันทึกคัดค้านแจ้งพนักงานสอบสวนทราบและงดการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน แล้วรายงานพร้อมสำเนาทันทีที่คัดค้านเสนอผู้อำนวยการศูนย์ทราบ

ในกรณีไม่มีนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ บุคคลที่เด็กร้องขอตาม (๓) ให้พิจารณาว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวหรือไม่ ถ้ามีหลักฐานว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งโดยมีเหตุอันควรก็ให้ดำเนินการเข้าคุ้มครองเด็กต่อไป หากไม่เป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งโดยไม่มีเหตุอันควรให้ดำเนินการตามวรรคก่อน

ข้อ ๑๓ กรณีที่พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนไปก่อนโดยไม่รอพนักงานอัยการ ให้พนักงานอัยการพิจารณาว่ามีเหตุจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งซึ่งมีเหตุอันควรหรือไม่ หากเห็นว่าไม่เป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนอย่างยิ่งโดยไม่มีเหตุอันควร ให้ทำบันทึกคัดค้านแจ้งให้พนักงานสอบสวนทราบ แล้วรายงานพร้อมสำเนาทันทีที่คัดค้านเสนอผู้อำนวยการศูนย์ทราบ

ข้อ ๑๔ ให้พนักงานอัยการทำบันทึกรายงานการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวนตามแบบรายงานที่กำหนด ให้ได้ความเพียงพอที่จะทราบว่า ได้ดำเนินการดังกล่าวในวันใด ครั้งใด ร่วมกับผู้ใด และดำเนินการไปอย่างไร ถ้าเหตุที่ได้จัดการไปนั้นสมควรจะให้ปรากฏถึงเจตนาเพื่อผลใด ๆ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นให้ปรากฏไว้ด้วย แล้วเสนอผู้อำนวยการศูนย์ทราบ

ในคดีสำคัญตามนัยแห่งระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๒๘ ให้ศูนย์อำนาจการรายงานผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงอัยการสูงสุด

ให้ศูนย์อำนาจการเก็บรักษาแบบรายงานการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวนเพื่อส่งให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบรวบรวมเข้าไว้ในสำนวนคดีอาญาต่อไป

ข้อ ๑๕ การเข้าร่วมในการคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวน หากพนักงานอัยการไม่ได้รับความร่วมมือจากพนักงานสอบสวนหรือพบข้อบกพร่องของพนักงานสอบสวนอันอาจทำให้คดีเสียหายได้ ให้พนักงานอัยการแจ้งพนักงานสอบสวนให้ดำเนินการ ถ้าพนักงานสอบสวนเพิกเฉยให้บันทึกไว้ในแบบรายงานตามข้อ ๑๔ แล้วรายงานต่อผู้อำนวยการศูนย์ เพื่อแจ้งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี

หมวด ๔

การคุ้มครองเด็กในชั้นพนักงานอัยการ

ข้อ ๑๖ เมื่อพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนแล้ว ให้พิจารณาในเบื้องต้นว่าเป็นคดีที่ต้องคุ้มครองเด็กตามกฎหมายหรือไม่ หากเป็นคดีที่ต้องคุ้มครองเด็กแต่พนักงานสอบสวนไม่ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย ให้สั่งไม่รับสำนวนการสอบสวนและส่งคืนพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการให้ถูกต้อง

กรณีเป็นสำนวนการสอบสวนที่พนักงานอัยการเข้าคุ้มครองเด็กตามกฎหมาย ๓ ให้พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนขอรับแบบรายงานตามข้อ ๑๔ வருคสามมารวมเข้าไว้ในสำนวนการสอบสวนดังกล่าว เพื่อใช้ประกอบการพิจารณา

ข้อ ๑๗ ในกรณีจำเป็นอันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะต้องนำผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กมาซักถามเพื่อสั่ง จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจากอธิบดีอัยการแล้ว

ในการซักถามเพื่อสั่งดังกล่าว ให้หัวหน้าพนักงานอัยการแจ้งพนักงานสอบสวนส่งผู้เสียหายหรือพยานซึ่งเป็นเด็กพร้อมนักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์บุคคลที่เด็กร้องขอมา และให้นำความในหมวด ๓ ของระเบียบนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๕

การสืบพยานไว้ก่อนเพื่อการคุ้มครองเด็ก

ข้อ ๑๘ เมื่อมีเหตุที่จะดำเนินการสืบพยานไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาก็ดี พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

พ.ศ.๒๕๓๘ กิติ พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. ๒๕๔๐ กิติ หรือตามกฎหมายอื่น ให้พนักงานอัยการดำเนินการไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นและระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดที่ว่าด้วยการสืบพยานไว้ก่อนในเรื่องนั้นๆ เว้นแต่กรณีที่ระเบียบนี้กำหนดไว้เป็นพิเศษให้นำความในระเบียบดังกล่าวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีมีเหตุจะต้องดำเนินการสืบพยานไว้ก่อนตามวรรคแรกและมีพยานซึ่งเป็นเด็กจะสืบไว้ก่อนหรือเด็กเป็นผู้เสียหายหรือผู้ต้องหา ให้พนักงานอัยการดำเนินการเข้าคุ้มครองเด็กตามระเบียบในสามข้อต่อไปนี้

ข้อ ๑๘ เมื่อศูนย์อำนาจการได้รับการร้องขอจากผู้เสียหายให้สืบพยานไว้ก่อน ให้ตรวจสอบในเบื้องต้นว่าเป็นเรื่องอยู่ระหว่างการสอบสวนหรือไม่ หากปรากฏว่าพนักงานสอบสวนยังไม่ได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ ให้สอบปากคำบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับพฤติการณ์และเหตุอันควรที่จะดำเนินการสืบพยานไว้ก่อนตามข้อ ๑๘ และรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง(ถ้ามี) เมื่อเห็นว่ามิมีมูลเหตุอันควรเข้าคุ้มครองเด็ก ให้ส่งเรื่องไปยังสำนักงานคดีหรือสำนักงานอัยการที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินคดีนั้นแล้วแต่กรณีโดยเร็ว เพื่อพิจารณาดำเนินการให้มีการสืบพยานไว้ก่อนหรือศูนย์อำนาจการอาจดำเนินการเองก็ได้

เมื่อสำนักงานคดีหรือสำนักงานอัยการได้รับเรื่องตามวรรคแรก ให้พนักงานอัยการผู้รับผิดชอบตรวจสอบข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่ามีเหตุที่จะสืบพยานไว้ก่อนตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ หากเห็นว่ามิมีพยานหลักฐานเพียงพอและมีเหตุอันสมควรก็ให้ดำเนินการสืบพยานไว้ก่อน แต่หากเห็นว่าไม่มีเหตุอันควรดำเนินการให้หัวหน้าพนักงานอัยการเสนอเรื่องต่ออธิบดีอัยการเพื่อพิจารณาสั่ง

ในกรณีที่ศูนย์อำนาจการเห็นว่าไม่มีมูลเหตุอันควรดำเนินการ ให้ส่งยุติการดำเนินการ เว้นแต่ในต่างจังหวัดให้ศูนย์อำนาจการเสนอเรื่องต่ออธิบดีอัยการเขตเพื่อพิจารณาสั่ง

คำสั่งของอธิบดีอัยการให้ถือเป็นที่สุด แล้วให้ศูนย์อำนาจการแจ้งคำสั่งให้ผู้ร้องขอทราบตามแบบที่กำหนด

ข้อ ๒๐ ในกรณีที่ศูนย์อำนาจการตรวจสอบในเบื้องต้นตามข้อ ๑๘ วรรคแรกและปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ ให้ศูนย์อำนาจการส่งเรื่องไปยังสำนักงาน

คดีหรือสำนักงานอัยการที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินคดีเรื่องนั้นแล้วแต่กรณี เพื่อ พิจารณาดำเนินการ

เมื่อได้รับเรื่องจากศูนย์อำนาจการตามวรรคแรก ให้นำความในข้อ ๑๕ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ก่อนที่พนักงานสอบสวนจะส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้เข้าร่วมคุ้มครองเด็กในชั้นสอบสวนในคดีนั้น อาจร้องขอให้ศูนย์อำนาจการดำเนินการสืบพยานไว้ก่อน และให้นำความในสองวรรคก่อนมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่ศูนย์อำนาจการตรวจสอบในเบื้องต้นตามข้อ ๑๕ วรรคแรกและปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษและได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการไว้แล้ว ให้ศูนย์อำนาจการส่งเรื่องไปยังสำนักงานคดีหรือสำนักงานอัยการที่ได้รับสำนวนการสอบสวนเพื่อพิจารณาดำเนินการ

เมื่อได้รับเรื่องจากศูนย์อำนาจการตามวรรคแรก ให้พนักงานอัยการตรวจพิจารณาสำนวนโดยละเอียดรอบคอบและให้นำความในข้อ ๑๕ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนได้ส่งสำนวนการสอบสวนให้พนักงานอัยการไว้แล้ว หากพนักงานอัยการเจ้าของสำนวน โดยตนเองหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบหรือผู้เสียหายร้องขอให้ดำเนินการสืบพยานไว้ก่อนต่อสำนักงานคดีหรือสำนักงานอัยการที่ได้รับสำนวนการสอบสวนโดยตรง ให้นำความในวรรคก่อนมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๒ การพิจารณาทำความเห็นและสั่งดำเนินการสืบพยานไว้ก่อนเพื่อการคุ้มครองเด็กตามข้อ ๑๕ ข้อ ๒๐ และข้อ ๒๑ หรือกรณีเป็นคดีสำคัญ ให้นำความในข้อ ๑๓ และข้อ ๓๒ แห่งระเบียบกรมอัยการว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๒๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๓ เมื่อได้รับแจ้งจากศาลในกรณีที่อนุญาตให้ผู้ต้องหาสืบพยานไว้ก่อน หากพนักงานอัยการยังไม่ได้รับสำนวนการสอบสวน ให้ประสานงานไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงอันเป็นมูลคดีและพฤติการณ์แห่งคดีเท่าที่จำเป็น หรือในกรณีที่พนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนแล้ว อาจแจ้งพนักงานสอบสวนเพื่อขอทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็ได้

ข้อ ๒๔ ก่อนเริ่มสืบพยานไว้ก่อน ถ้าเป็นกรณีที่ต้องหาหลักฐานว่า กระทำความผิดอาญา ซึ่งหากการฟ้องคดีจะเป็นคดีซึ่งศาลจะต้องตั้งทนายความให้หรือ จำเลยมีสิทธิร้องขอให้ศาลตั้งทนายความ ให้พนักงานอัยการตรวจสอบว่าได้มีการตั้ง ทนายความแล้วหรือไม่ หากยังไม่มีให้แถลงศาลทราบ

ให้พนักงานอัยการเข้าดำเนินการชักค้ำพยานและต้องทำบันทึกการ ดำเนินการทุกเรื่องในรายงานการคดี (แบบ อ.ก.13) ให้ละเอียดเพียงพอที่จะทราบว่า ได้ ดำเนินการดังกล่าวในวันใด ครั้งใด พนักงานอัยการคนใด ได้จัดการไปอย่างไร ถ้าเหตุที่ ได้จัดการไปนั้นสมควรจะให้ปรากฏถึงเจตนาเพื่อผลใด ๆ ก็ให้บันทึกเหตุนั้นให้ปรากฏ ไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินคดีต่อไป และให้รายงานหัวหน้าพนักงาน อัยการเพื่อทราบด้วย

ข้อ ๒๕ กรณีสืบพยานไว้ก่อนตามข้อ ๑๕ และข้อ ๒๐ เมื่อดำเนินการ เสร็จแล้วให้ส่งสำเนาทันทีการดำเนินการดังกล่าวไปยังศูนย์อำนาจการเพื่อเก็บรักษา

กรณีสืบพยานไว้ก่อนตามข้อ ๒๑ ให้หัวหน้าพนักงานอัยการรายงานผล การดำเนินการให้ศูนย์ทราบเพื่อเป็นข้อมูลทางวิชาการต่อไป

หมวด ๖

การคุ้มครองเด็กในชั้นศาล

ข้อ ๒๖ ในการฟ้องคดีของพนักงานอัยการ หากปรากฏว่ากระบวนการใน การดำเนินคดีเรื่องนั้น จะส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจเด็กและเป็นการซ้ำซากที่จะตอกย้ำ จิตใจเด็กซึ่งบอบช้ำให้เลวร้ายยิ่งขึ้น อันจำเป็นต้องมีการคุ้มครองเด็ก ให้พนักงานอัยการ ระบุไว้ในคำฟ้องเพื่อขอให้ศาลใช้กระบวนการถามปากคำและการสืบพยานสำหรับเด็ก เป็นการเฉพาะด้วย

การนำเด็กเข้าสืบในชั้นพิจารณาคดีของศาลนั้น ให้พนักงานอัยการเข้า ของสำนวนระบุไว้ในบัญชีพยานว่าพยานนั้นเป็นเด็ก และในการขอหมายเรียกพยานเด็ก ดังกล่าว ให้ระบุไว้ในคำร้องด้วยว่าพยานที่จะนำเข้าสู่สืบเป็นเด็ก

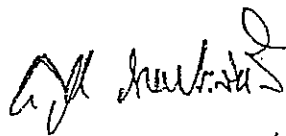
ข้อ ๒๗ ก่อนการสืบพยานเด็ก หากปรากฏเหตุระแวงความในข้อ ๒๖ วรรคแรกหรือมีเหตุอันควร ให้พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนแถลงต่อศาลขอให้จัดให้ มีการถ่ายทอดภาพและเสียงคำให้การพยานที่ได้บันทึกไว้ในชั้นสอบสวน หรือชั้นไต่

สวนมูลฟ่องต่อหน้าคู่ความก่อน และหากจำเป็นต้องถามพยานเด็กเพิ่มเติม หรือมีการซัก
ค้านหรือถามถึง ให้นำความในข้อ ๑๑ แห่งระเบียบนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๒๘ กรณีที่ไม่ได้ตัวเด็กซึ่งเป็นพยานมาเบิกความในชั้นพิจารณาของ
ศาลเพราะมีเหตุจำเป็นอย่างยิ่ง ให้พนักงานอัยการดำเนินการให้ศาลรับฟังสื่อภาพและ
เสียงคำให้การของพยานนั้นในชั้นสอบสวน ทั้งนี้เพื่อให้ศาลรับฟังประกอบพยานอื่นใน
การพิจารณาพิพากษาคดีต่อไป

ข้อ ๒๙ ในการไต่สวนการตาย เมื่อปรากฏว่าพยานที่นำเข้าไต่สวนเป็น
เด็ก ให้นำความในหมวดนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

(นายสุชาติ ไครประสิทธิ์)

อัยการสูงสุด

สำเนาถูกต้อง

(นายภมล ชรรณศิริกุล)

เลขานุการสำนักงานอัยการ

แบบรับแจ้งการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

เลขรับที่...../๒๕.....

เสนอ ผู้อำนวยการศูนย์อำนาจการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ

เมื่อวันที่..... ได้รับแจ้งจาก.....

อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

โทรศัพท์..... ซึ่งเป็น

 พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจ..... ศาล.....

ให้พนักงานอัยการเข้าคุ้มครองเด็กในคดีอาญา โดยเข้าร่วม

 จดบันทึกคำร้องทุกข์ ถามปากคำผู้เสียหาย ถามปากคำพยาน ชี้ตัวผู้ต้องหา สอบสวนผู้ต้องหา สืบพยานไว้ก่อน ไล่สวนมูลฟ้อง

ในวันที่..... เวลา..... นาฬิกา ณ.....

ลงชื่อ.....ผู้รับแจ้ง

(.....)

ตำแหน่ง.....

ขอรับรองว่า ข้าพเจ้าได้แจ้งขอให้พนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญาดังกล่าวจริง โดยได้แนบเอกสารประกอบท้ายคำร้องจำนวน.....ฉบับมาพร้อมนี้.

ลงชื่อ.....ผู้แจ้ง

(.....)

ตำแหน่ง.....

อส. กค. ๑ - ๒

หนังสือมอบหมายให้เข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ที่

เลขรับที่.....๒๕.....

เรียน

ด้วยศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ ได้รับการร้องขอจาก.....

.....ให้พนักงานอัยการเข้าคุ้มครองเด็ก โดยให้เข้าร่วม

จดบันทึกคำร้องทุกข์ ถามปากคำผู้เสียหาย

ถามปากคำพยาน ชี้ตัวผู้ต้องหา

สอบสวนผู้ต้องหา ไล่สวนมูลฟ้อง

ในวันที่.....เวลา.....นาฬิกา ณ.....

สืบพยานไว้ก่อน

ศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ จึงขอให้ท่านเข้าคุ้มครองเด็ก

ตามวันเวลาและสถานที่ดังกล่าวต่อไปด้วย

โดยตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาเกี่ยวกับการสืบพยานไว้ก่อนต่อไป

อนึ่ง ศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ ได้แจ้งให้ทราบทางโทรศัพท์ที่หมายเลข.....เมื่อวันที่.....แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

(.....)

เลขานุการศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ

แบบรายงานการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

เลขรับที่...../๒๕.....

เสนอ ผู้อำนวยการศูนย์อำนาจการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาฯ

ความที่ศูนย์อำนาจการคุ้มครองเด็กฯ

ได้มอบหมายให้.....ไปเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญาตาม

หนังสือมอบหมายให้เข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา ที่.....ฉบับลงวันที่.....

โดยให้ไปดำเนินการเข้าร่วม

จดบันทึกคำร้องทุกข์

ถามปากคำผู้เสียหาย

ถามปากคำพยาน

ชี้ตัวผู้ต้องหา

สอบสวนผู้ต้องหา

สืบพยานไว้ก่อน

ไล่สวนมูลฟ้อง

ในวันที่.....เวลา.....นาฬิกา ณ.....นั้น

บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้ว โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑. สถานที่ ที่ทำการสอบสวนหรือถามปากคำ

เหมาะสม

ไม่เหมาะสม เพราะ.....

๒. สถานที่ ที่จัดให้มีการชี้ตัวผู้ต้องหา

เหมาะสม

ไม่เหมาะสม เพราะ.....

๓. ผู้ที่มาเข้าร่วมถามปากคำ/ชี้ตัวผู้ต้องหาคือ

นักจิตวิทยา ชื่อ.....

นักสังคมสงเคราะห์ ชื่อ.....

บุคคลที่เด็กร้องขอ ชื่อ.....

ในกรณีที่ไม่มีผู้มาเข้าร่วมถามปากคำ/ชี้ตัวผู้ต้องหา นั้น พนักงานสอบสวน

แข็งแล้ว แต่ไม่มา เพราะ.....

ไม่แข็ง เพราะ.....

๔. การดำเนินการเกี่ยวกับการจัดให้มีการบันทึกภาพและเสียงการถามปากคำ ซึ่งสามารถถ่ายทอดได้อย่างต่อเนื่องเป็นพยาน นั้น พนักงานสอบสวน

ดำเนินการแล้ว และสามารถใช้ได้

ไม่ได้ดำเนินการ เพราะ.....

๕. การดำเนินการคุ้มครองเด็กในคดีอาญาที่ได้รับมอบหมาย

ได้ไปดำเนินการเรียบร้อยแล้ว ซึ่งผลการดำเนินการ รายละเอียดปรากฏตามใบต่อแบบ
รายงาน.....รวม จำนวนฉบับ

ไม่สามารถดำเนินการได้เพราะ.....

และได้แจ้งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการแก้ไข โดย.....
แล้ว พร้อมกับนัดดำเนินการครั้งต่อไปในวันที่.....

จึงเรียนมาเพื่อทราบ.

ลงชื่อ.....ผู้รายงาน

(.....)

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุ เอกสารประกอบรายงานให้ใช้แบบประกอบดังนี้

- ฉบับที่คำร้องทุกข์ ใช้แบบ อส. กค. ๒ - ๑
- ถามปากคำผู้เสียหาย ใช้แบบ อส. กค. ๒ - ๒
- ถามปากคำพยาน ใช้แบบ อส. กค. ๒ - ๒ .
- สอบสวนผู้ต้องหา ใช้แบบ อส. กค ๒ - ๒
- ชี้ตัวผู้ต้องหา ใช้แบบ อส. กค ๒ - ๓
- สืบพยานไว้ก่อน ใช้แบบ อส. กค ๒-๔ และ อก. ๑๓ (ในกรณีมีการสืบพยาน)
- ไต่สวนมูลฟ้อง ใช้แบบ อก. ๑๓

เบตอรายงานการเขารวมกลุ่มของเทศบาลนครขอนแก่น

ผู้ร้องทุกข์ ชื่อ.....อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่.....
หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....
โดยร้องทุกข์ว่า.....

ความเห็นพนักงานอัยการผู้เข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ใบต่อรายงานการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ผู้ชี้ตัวผู้ต้องหา ชื่อ.....อายุ.....ปี เป็น ผู้เสียหาย พยาน
อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
โทรศัพท์.....

ในการชี้ตัวผู้ต้องหานั้น พนักงานสอบสวน ได้จัดให้ผู้ต้องหาปะปนอยู่กับบุคคลอื่นจำนวนคน ซึ่ง
กลุ่มคนดังกล่าวเป็น.....

(ระบุนรายละเอียดบุคคลอื่นพอสมควร ถึงอาชีพ อายุ การแต่งกาย ว่ามีความแตกต่างกับผู้ต้องหามากน้อยเพียง
ใด มีสิ่งใดที่จะบ่งชี้เฉพาะของผู้ต้องหาจนผู้ชี้สังเกตชัดหรือไม่ เป็นต้น)

ความเห็นพนักงานอัยการผู้เข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

เลขรับที่.....๒๕.....

ใบต่อรายงานการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

ผู้ร้องขอ ชื่อ.....อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่.....
 หมู่ที่.....ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....

โดยร้องขอให้สืบพยานดังนี้

๑) ชื่อ.....อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่.....
 ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....
 จังหวัด.....โทรศัพท์.....

๒) ชื่อ.....อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่.....
 ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....
 จังหวัด.....โทรศัพท์.....

๓) ชื่อ.....อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่.....
 ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....
 จังหวัด.....โทรศัพท์.....

ได้พิจารณาแล้ว

ไม่ดำเนินการให้เพราะ.....

ดำเนินการให้ โดยมีรายละเอียดการดำเนินการและการเบิกความดังปรากฏใน ออก.๑๓ ที่แนบมาท้ายนี้
 จำนวน.....แผ่น

ที่ ๔๒๒ / ๒๕๐๘

ศาลอาญา

๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘

เรื่อง การไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกพยาน
เรียน อธิบดีกรมตำรวจ

ด้วยปรากฏเสมอว่า เจ้าพนักงานตำรวจถูกอ้างเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญาของศาลนี้ ได้รับหมายเรียกให้ไปเป็นพยานแล้วไม่ไปศาลตามกำหนดนัดของศาลโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ เป็นเหตุให้การพิจารณาคดีต้องล่าช้าไปโดยไม่สมควร ซึ่งในทางปฏิบัติศาลนี้ก็ได้อะลุ่มอล่วยพยายามติดต่อกับเจ้าพนักงานผู้ถูกอ้างเป็นพยานโจทก์ โดยให้พนักงานอัยการโจทก์โทรศัพท์ตามตัวไปเปิดความ ในบางครั้งก็ได้ตัวไปเปิดความและรับว่าได้รับหมายเรียกของศาลแล้ว หากแต่สัปดาห์กำหนดนัด จึงมิได้ไปศาลตามกำหนดอันเป็นเหตุผลที่ไม่สมควรจะรับฟัง ในบางคราวก็ไม่ไปเปิดความ โดยได้รับแจ้งว่าออกเวรพนักงานสอบสวนแล้ว ไม่ทราบว่าไปไหน ติดตามตัวไม่พบบ้าง ซึ่งเป็นการปฏิบัติไม่ชอบ หรือมิฉะนั้นก็แจ้งว่าติดราชการด่วน ซึ่งในกรณีติดราชการด่วนหรือมีเหตุขัดข้องอย่างไร สมควรจะได้ทำหนังสือแจ้งมอบหมายให้เจ้าพนักงานตำรวจอื่นแจ้งเหตุขัดข้องให้ศาลหรือพนักงานอัยการโจทก์ได้รับทราบไว้ เพื่อเป็นเหตุผลที่พนักงานอัยการจะได้แถลงต่อศาล แต่ก็ไม่หาได้ปฏิบัติไม่

อนึ่ง การอ้างติดราชการนั้น สมควรจะได้พิจารณาพิเคราะห์ดูว่า เป็นราชการด่วนที่จำเป็นจริง ๆ ที่ไม่อาจให้บุคคลอื่นกระทำแทนได้เท่านั้น จึงจะเป็นเหตุผลที่สมควรจะได้รับการพิจารณา ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการอ้างเหตุผลติดราชการเป็นข้ออ้างที่พรั้งเพ้อและการไปเป็นพยานศาล นอกจากนี้จะเป็นการปฏิบัติทำให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว ยังถือว่าเป็นการปฏิบัติราชการเช่นเดียวกัน

ข้อขัดข้องอีกประการหนึ่ง ทางเจ้าพนักงานตำรวจมีหน้าที่ส่งหมายเรียกพยานให้แก่เจ้าพนักงานตำรวจผู้ถูกอ้างเป็นพยานโจทก์ ไม่รีบส่งไปรับหมายเรียกคืนแก่พนักงานอัยการโจทก์ก่อนกำหนดนัด เมื่อถึงวันกำหนดนัดสืบพยาน พนักงานอัยการจึงไม่สามารถแถลงต่อศาล หรือโต้แย้งคำคัดค้านของฝ่ายจำเลยถึงเหตุขัดข้องที่พยานไม่สามารถไปศาลได้ เพราะไม่มีโอกาสจะทราบได้ว่า เจ้าพนักงานตำรวจผู้ถูกอ้างเป็นพยานนั้น ได้รับหมายเรียกแล้วหรือไม่ หรือว่ามีเหตุขัดข้องประการใด เป็นเหตุให้โจทก์ต้องขอเลื่อนคดีต่อไป

ด้วยเหตุขัดข้องดังกล่าวแล้ว นอกจากจะทำให้การพิจารณาคดีล่าช้าไปโดยไม่สมควรแล้ว หากปล่อยปละละเลยก็จะทำให้คิดไปได้ว่า หมายเรียกพยานซึ่งได้ออกโดยอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น จะปฏิบัติหรือไม่ก็ชอบที่ผู้นั้นจะกระทำได้สุดแล้วแต่ความพอใจของผู้นั้น และยังเป็นพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นได้ว่าผู้นั้นจงใจขัดหมายเรียกของศาล อันเป็นความผิดอีกสถานหนึ่งซึ่งอาจออกหมายจับตัวมาศาลได้ ใช้แต่เท่านั้นหากหลายครั้งหลายหนก็ยังเป็นเหตุให้ฝ่ายจำเลยโต้แย้งขอให้ศาลนัดพยานโจทก์นี้ได้ อันเป็นการเสียผลในทางคดี เสียหายราชการของกรมตำรวจอีกด้วย

ฉะนั้น ด้วยความปรารถนาดี และเพื่อการประสานงาน จึงเรียนมาเพื่อได้กำชับเจ้าพนักงานตำรวจได้ปฏิบัติตามหมายเรียกของศาลโดยเคร่งครัดต่อไป มิฉะนั้น ศาลก็จำเป็นต้องดำเนินการไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยเคร่งครัด เมื่อท่านได้พิจารณาสั่งการเรื่องนี้ประการใด แล้วขอทราบด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) อรรถ ไพบาลศรี

(หลวงอรรถ ไพบาลศรี)

อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ

ที่ ๐๕๐๓ / ๒๓/๙๒

วันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๐๘

เรื่อง การไม่ปฏิบัติตามหมายเรียกพยาน

ผบช.น. , ก. , ภ.

ด้วย ตร. ได้รับหนังสือศาลอาญา ที่ ๔๒๒/๒๕๐๘ ลง ๑๒ ก.พ.๒๕๐๘ ว่าเจ้าพนักงานตำรวจได้รับหมายเรียกพยานให้ไปศาลแล้วไม่ไปศาลตามกำหนดนัดของศาล โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้ทราบ ดังความละเอียดตามสำเนาซึ่งแนบมานี้

การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจถูกอ้างเป็นพยานในคดีอาญา ตร. ได้ออกแจ้งความที่ ๒/๒๕๐๓ ลง ๒๐ ม.ค.๒๕๐๓ กำชับไว้แล้ว แต่ก็ยังมีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับหมายเรียกพยานแล้วไม่ไปศาลตามกำหนดนัดของศาลอยู่อีกจนถึงศาลอาญาต้องขอให้ ตร. กำชับให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปฏิบัติตามหมายเรียกของศาลโดยเคร่งครัด มิฉะนั้น ศาลอาญาจะต้องดำเนินการตาม ป.วิ อาญา

ฉะนั้น ให้ท่านสั่งกำชับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับหมายเรียกพยานของศาลแล้วให้ไปเป็นพยานศาลตามกำหนดนัดของศาลกับให้รับส่งใบรับหมายพยานคืนพนักงานอัยการก่อนกำหนดนัดเพื่อพนักงานอัยการจะได้แถลงต่อศาลหรือโต้แย้งคำคัดค้านของจำเลย ทั้งนี้ ให้ถือปฏิบัติตามแจ้งความที่ ๒ / ๒๕๐๓ ลง ๒๐๑ ม.ค.๒๕๐๓ โดยเคร่งครัดและในโอกาสต่อไป ตร. ได้ขอให้ศาลแจ้งให้ ตร. ทราบในเรื่องมีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับหมายแล้วไม่ไปเป็นพยานศาลตามหมายเรียกด้วย เพื่อจะได้ดำเนินการพิจารณาทัณฑ์หากไม่มีเหตุผลโดยสมควร

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. กระเชียร ศรีदानนท์

(กระเชียร ศรีदानนท์)

รอง อ.ตร. ทำการแทน อ.ตร.

ที่ มท. ๑๐๐๓ / ๖๖๗/๕

กรมอัยการ

๑๗ ธันวาคม ๒๕๐๘

เรื่อง ให้พยานโจทก์ไปศาลตามนัด

เรียน อธิบดีกรมตำรวจ

เนื่องจากกรมอัยการได้รับรายงานจากอัยการพิเศษฝ่ายคดีแจ้งว่า อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาปรารถนาว่าพยานพนักงานอัยการโจทก์ทั้งที่เป็นราษฎรและเป็นเจ้าพนักงาน เมื่อได้รับหมายเรียกของศาลอาญาแล้ว ไม่ใคร่จะไปศาลโดยไม่แจ้งข้อขัดข้องให้พนักงานอัยการโจทก์ทราบ และมีบ่อยครั้งที่พนักงานสอบสวนส่งหมายเรียกให้พยานรับไม่ได้ อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา จึงขอความร่วมมือจากอัยการพิเศษฝ่ายคดี ขอให้ได้พยานไปศาลตามที่ศาลนัด ถ้าพยานคนใดไม่ไปศาลตามนัดโดยพยานได้รับหมายเรียกแล้ว หรือพยานไม่ได้รับหมายเรียกก็ให้แถลงเหตุขัดข้องให้ศาลทราบโดยชัดแจ้ง

กรมอัยการได้พิจารณาแล้ว เห็นพ้องกับข้อปรารถนาที่จะให้คดีเสร็จลุล่วงไปโดยเร็ว แต่การที่พนักงานอัยการจะแถลงให้ศาลทราบข้อเท็จจริงตามเหตุที่กล่าวได้ก็ต่อเมื่ออาศัยได้รับรายงานในเรื่องดังกล่าวจากเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะที่เป็นพนักงานสอบสวนเป็นผู้จัดการส่งหมายเรียกให้แก่พยานไปศาลตามที่ศาลนัด

เพราะฉะนั้น จึงเรียนขอความร่วมมือมายังท่าน ขอให้สั่งกำชับพนักงานสอบสวนให้จัดการส่งหมายเรียกให้แก่พยานได้หรือไม่ได้ประการใด ก็ขอให้รีบส่งใบรับหมายเรียกหรือแจ้งเหตุขัดข้อง โดยชี้แจงรายละเอียดของเรื่องให้พนักงานอัยการทราบโดยเร็วที่สุด โดยให้ส่งพนักงานอัยการก่อนวันนัดพิจารณาของศาลไม่น้อยกว่า ๑ วัน เพื่อพนักงานอัยการจะได้แถลงให้ศาลทราบต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) เล็ก จุณณานนท์
(เล็ก จุณณานนท์)
อธิบดีกรมอัยการ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ

ที่ ๐๖๐๓.๒ / ๘๑๐๑

วันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๓๐

เรื่อง การกำชับให้ไปเป็นพยานศาลในคดีอาญา

ผบช.ก., น., ภ.๑ - ๔ และหน่วยขึ้นตรงต่อ ตร. ที่มีหน้าที่สอบสวน

เนื่องด้วยปรากฏว่าพนักงานสอบสวนหรือข้าราชการตำรวจ เมื่อได้รับหมายเรียกของศาลให้ไปเบิกความเป็นพยานโจทก์ มักจะไม่ค่อยไปศาล และไม่แจ้งเหตุขัดข้องไปให้ศาลทราบ จึงเป็นเหตุให้ศาลต้องเลื่อนการพิจารณาคดีไปบ่อย ๆ และยังเป็นผลให้การพิจารณาคดีของศาลต้องล่าช้า เกิดการเสียหายแก่ราชการศาลและตัวคู่ความด้วย ทั้งนี้เพราะคดีบางเรื่อง หากพยานไปศาลตามกำหนดนัดแล้ว อาจทำให้การพิจารณาพิพากษาเสร็จไปในรอบปีนั้นไม่เกิดคดีตกค้างพิจารณา

ในเรื่องการไปเป็นพยานศาลในคดีอาญานี้ ตร.ได้เคยวางแนวทางปฏิบัติเมื่อข้าราชการตำรวจได้รับหมายเรียกให้ไปเบิกความเป็นพยานโจทก์ในคดีอาญา จะต้องไปศาลตามกำหนดนัด หากมีข้อขัดข้องติดราชการสำคัญหรือเจ็บป่วยอย่างร้ายแรง ให้รีบแจ้งผู้บังคับบัญชาทราบทันทีว่าจะไปศาลได้เมื่อใด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาเหตุขัดข้องนั้นว่าเป็นการสมควรหรือไม่ หากเห็นว่าไม่สมควรก็ให้แจ้งผู้รับหมายไปศาลตามกำหนดนัด หากเห็นว่าเหตุขัดข้องนั้นจำเป็นและสมควรเลื่อนกำหนดได้ก็ให้รับรอง และรีบแจ้งไปยังพนักงานอัยการหรือศาลแล้วแต่กรณี ตามนัยแจ้งความกรมตำรวจ ที่ ๒ / ๒๕๐๓ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๐๓ คำสั่ง ตร.ที่ ๓๕ / ๒๕๐๓ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๐๓ และบันทึกสั่ง ตร.ที่ ๐๕๐๓(ส) / ๑๕๖๘๕ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๒๔ ไปแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏอยู่เสมอว่าพนักงานสอบสวนหรือข้าราชการตำรวจได้รับหมายเรียกให้ไปเบิกความเป็นพยานศาลแล้วไม่ไปศาล โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องเป็นเหตุให้เสียหายแก่คดีและบางรายถูกศาลออกหมายจับด้วย

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติในเรื่องนี้ได้บรรลุผลอย่างจริงจัง และบังเกิดผลดีต่อทางราชการเพิ่มมากยิ่งขึ้นและเพื่อให้การพิจารณาของศาลดำเนินไปโดยรวดเร็ว ไม่เกิดการล่าช้า จึงแจ้งมาให้ถือเป็นทางปฏิบัติเพิ่มเติมอีกดังต่อไปนี้

๑. เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้ใดได้รับหมายเรียกของศาลให้ไปเบิกความเป็นพยาน โจทก์ไม่ว่าจะเป็นผู้รับหมายเรียกให้ไปเบิกความเป็นพยานผู้รับหมายด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม ให้ผู้รับหมายรีบรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบ เพื่อแจ้งให้ผู้มีหน้าที่ไปเบิกความทราบวันเวลาที่ศาลนัดให้ไปเบิกความโดยเร็ว

และให้เป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาจะต้องควบคุมดูแลให้ข้าราชการตำรวจที่ได้รับหมายไปเบิกความตามที่ศาลกำหนดนัดทุกครั้ง

๒. ให้เป็นหน้าที่ของ สวญ. , สวส. ร่วมกันทำบัญชีข้าราชการตำรวจในปกครองว่ามีผู้ใด ใครบ้างที่ศาลได้ออกหมายเรียกให้ไปเบิกความเป็นพยานศาล ในวันเวลาใดให้ทำบัญชีควบคุมไว้ให้เรียบร้อย พร้อมกับให้ตรวจสอบว่าผู้ที่ศาลมีหมายเรียกให้ไปเบิกความตามที่ได้ทำบัญชีไว้ นั้นได้ไปเบิกความตามที่ศาลนัดหรือไม่ การไม่ไปเบิกความตามที่ศาลนัด มีเหตุผลและความจำเป็นหรือไม่ และได้แจ้งเหตุขัดข้องไปให้พนักงานอัยการ หรือศาล แล้วแต่กรณีได้ทราบก่อนวันนัดหรือไม่

๓. หากความปรากฏว่ายังมีข้าราชการตำรวจ เมื่อได้รับหมายเรียกให้ไปเบิกความแล้วไม่ไปเบิกความโดยไม่มีเหตุอันสมควรแล้ว นอกจากผู้มีหน้าที่ไปเบิกความตามหมายเรียกจะถูกพิจารณาทัณฑ์ทางวินัยโดยตรงแล้ว สวญ. , สวส. หรือผู้บังคับบัญชาที่ปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมดูแลให้ข้าราชการตำรวจที่ศาลออกหมายเรียกไปเบิกความตามที่ศาลนัด จะต้องถูกพิจารณาโทษทางวินัยตามควรแก่กรณีอีกด้วย

จึงขอกำชับและให้ท่านแจ้งผู้ใต้บังคับบัญชาในปกครองให้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไปด้วย

(ลงชื่อ) พล.ต.ท. แสวง ชีระสวัสดิ์

(แสวง ชีระสวัสดิ์)

ผู้ช่วย อ.ตร.(ปป.๑)ปฏิบัติราชการแทน อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0031.212/ 00244

วันที่ ๒ มกราคม 2552

เรื่อง การแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

พพช.น , ก., ภ.1-9 ,ปส. , สตม. และ จต.(หน.จต.)

ด้วย สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการชั้นสอบสวน สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด มีหนังสือที่ อส 0019.(อຍ)/950 ลง 25 ธ.ค.2551 เรื่องขอความร่วมมือในการแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา ถึง ตร. ขอให้กำชับพนักงานสอบสวนด้วยว่ากรณีที่จะต้องสอบสวนเด็กในฐานะผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา ในการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีเดียวกันที่ต้องสอบสวนเด็กหลายครั้ง หากจะต้องมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งต่อมา ขอให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อมูลในใบแจ้งว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนเด็กมาแล้วจำนวนกี่ครั้ง เมื่อใด เพื่อเป็นข้อมูลแก่พนักงานอัยการที่เข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งถัดมา และมีโอกาสศึกษารายละเอียดแห่งคดีล่วงหน้า

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นกรณีที่หน่วยงานในสังกัด สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งรับผิดชอบในการจัดพนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กตามกฎหมาย ขอความร่วมมือ เพื่อให้การเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีอาญาบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย และทำให้จำนวนการสอบสวนมีความละเอียดครบถ้วน จึงเห็นควรให้หน่วยที่มีอำนาจสอบสวนในปัจจุบัน ดำเนินการตามที่อัยการขอความร่วมมือดังกล่าว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งพนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในสังกัดทราบ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วงศ มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

ที่ อส 0019.(อญ)/๒๕๕๑

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการคุ้มครองชั้นสอบสวน
สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด
ถนนรัชดาภิเษก เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900

๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอความร่วมมือในการแจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กในคดีอาญา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้กำหนดไว้ว่า ในการสอบสวนคดีอาญาที่จะต้องสอบสวนเด็กในฐานะผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนต้องแจ้งพนักงานอัยการและสหวิชาชีพเข้าร่วมถามปากคำเด็ก ทางปฏิบัติที่ผ่านมาพนักงานสอบสวนปฏิบัติตามกฎหมายได้แจ้งพนักงานอัยการเข้าร่วมคุ้มครองเด็กตลอดมา แต่ปรากฏว่าในบางกรณีสำหรับการสอบสวนเด็กในคดีอาญาที่การกระทำผิดคดีเดียวต้องสอบสวนผู้เสียหาย พยาน หรือผู้ต้องหาซึ่งเป็นเด็กหลายครั้ง ส่วนใหญ่พนักงานสอบสวนจะแจ้งไปยังพนักงานอัยการให้เข้าร่วมถามปากคำเด็กโดยมิได้แจ้งถึงรายละเอียดว่า ในคดีเดียวกันนี้เคยมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กมาก่อนหน้าแล้ว จึงทำให้พนักงานอัยการซึ่งได้รับแจ้งให้เข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งต่อมาไม่อาจทราบถึงรายละเอียดและข้อเท็จจริงที่พนักงานสอบสวนเคยทำการสอบสวนมาแล้ว ซึ่งทำให้การสอบสวนปากคำเด็กในครั้งถัดมา พนักงานอัยการที่เข้าร่วมถามปากคำเด็กไม่มีข้อมูลรายละเอียดเพียงพอที่จะให้คำแนะนำปรึกษาแก่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ครบถ้วนรอบด้าน ซึ่งส่งผลให้สำนวนการสอบสวนไม่ครบถ้วนถูกต้อง และต้องมีการเรียกเด็กมาสอบสวนเพิ่มเติมอีกอันจะมีผลกระทบต่อจิตใจของเด็ก อีกทั้งมีต้องด้วยความมุ่งประสงค์ในการให้ความคุ้มครองเด็ก

ดังนั้น เพื่อให้การเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีอาญาบรรลุผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและทำให้สำนวนการสอบสวนมีความละเอียดครบถ้วน สำนักงานคดีอาญา สำนักงานอัยการสูงสุด ซึ่งรับผิดชอบในการจัดพนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กตามกฎหมายจึงใคร่ขอความร่วมมือท่านได้โปรดแจ้งให้ทุกหน่วยงานในสังกัดได้กำชับพนักงานสอบสวนด้วยว่าในการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในคดีเดียวกันที่ต้องสอบสวนเด็กหลายครั้ง หากจะต้องมีการแจ้งให้พนักงานอัยการเข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งต่อมา ขอให้พนักงานสอบสวนแจ้งข้อมูลในใบแจ้งว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนเด็กมาแล้วจำนวนกี่ครั้ง เมื่อใด เพื่อเป็นข้อมูลแก่พนักงานอัยการที่เข้าร่วมถามปากคำเด็กในครั้งถัดมาและมีโอกาสศึกษารายละเอียดแห่งคดีล่วงหน้า

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งให้ทุกหน่วยในสังกัดได้ดำเนินการตามที่ได้ขอความร่วมมือดังกล่าวมา

ขอแสดงความนับถือ

(นายกายสิทธิ์ พิสงปรการ)

อธิบดีอัยการฝ่ายคดีอาญา

ผู้อำนวยการศูนย์อำนวยการคุ้มครองเด็กในคดีอาญากรุงเทพมหานคร

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายอำนวยการคุ้มครองชั้นสอบสวน

โทร/โทรสาร 0-2515-4701

บทที่ ๑๐

การทำสำนวน

การสอบสวน

ด่วนมาก

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0031.212/ 4501

วันที่ 3 ตุลาคม 2550

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และการรายงานคดี

ผบช.น., ภ.1-9, ก., ปส., สตม.,จต. และ กมส.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดี แต่ไม่ได้กำหนดรายละเอียดในการบันทึกคดี(ออกเลขคดี) ว่าจะต้องบันทึกคดี(ออกเลขคดี) ที่ใด ในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนจะบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ไว้ในสมุดบันทึกคดีพร้อมๆกับการบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษที่สถานีตำรวจหรือหน่วยงานของพนักงานสอบสวนซึ่งรับผิดชอบในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษและสอบสวนคดีนั้น ยกเว้นกรณีพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมิใช่พนักงานสอบสวนท้องที่เกิดเหตุ เช่น พนักงานสอบสวน บก.ป. จะบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ไว้ที่ บก.ป. ไม่ได้บันทึกคดี(ออกเลขคดี)ที่สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ หรือบางกรณีมีการบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ซ้ำกัน คือบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ทั้งที่ บก.ป. และสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ ข้อมูลสถิติคดีจึงไม่ถูกต้องตรงตามความเป็นจริง ส่งผลให้การวิเคราะห์และการวางแผนในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรม รวมถึงการวางแผนทางด้านกำลังพลและงบประมาณคลาดเคลื่อนไปด้วย

นอกจากนี้ ควรกำหนดแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษและการสอบสวนในคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดเสียใหม่ เพื่อให้มีผู้รับผิดชอบในการสืบหาตัวคนร้ายทรัพย์สินที่ถูกลักขโมยหรือสูญหาย ตลอดจนพยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวกับคดี ทั้งนี้เพื่อให้การสืบสวนสอบสวนในคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงกำหนดแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและการรายงานคดี ดังนี้

1. การรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ

1.1 เมื่อมีผู้มาแจ้งความกับพนักงานสอบสวน ถ้าการแจ้งความนั้นเป็นคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตาม ป.วิ อาญา มาตรา 2(7) หรือ (8) พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้

/1.2 ให้พนักงานสอบสวน...

1.2 ให้พนักงานสอบสวนบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ในสมุดสารบบการดำเนินคดีตาม ระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 1 ซึ่งสมุดสารบบการดำเนินคดี มี 2 ประเภท คือ

1.2.1 สมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไป(เล่มสีแดง)สำหรับบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษคดีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือความผิดตามกฎหมายอื่นที่มีโทษทางอาญา ยกเว้นคดีที่บันทึกในสมุดสารบบการดำเนินคดีจราจรทางบก

1.2.2 สมุดสารบบการดำเนินคดีจราจรทางบก(เล่มสีน้ำเงิน) สำหรับบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษคดีความผิดที่กล่าวหาว่าผู้ใดขับรถในทางโดยประมาทเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่บุคคล และ/หรือทรัพย์สินเสียหาย ตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก ม.43(4), 78 และ ป.อาญา ม.291,300,390

2. การบันทึกคดี(ออกเลขคดี)

หลังจากพนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษลงในสมุดสารบบการดำเนินคดีอาญาทั่วไปและคดีจราจรทางบกแล้ว การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) ให้ปฏิบัติดังนี้

2.1 กรณีรู้ตัวผู้กระทำผิด

2.1.1 กรณีความผิดได้เกิด อ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดในเขตอำนาจ ให้บันทึกคดีลงในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)รู้ตัวผู้กระทำผิด โดยมีช่องตามแบบตัวอย่างท้ายหนังสือนี้(ผนวก ก.) สมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)รู้ตัวผู้กระทำผิด แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สมุดบันทึกคดีอาญาทั่วไป (รู้ตัวผู้กระทำผิด) และสมุดบันทึกคดีจราจรทางบก(รู้ตัวผู้กระทำผิด)

ในกรณีพนักงานสอบสวนหน่วยงานอื่นซึ่งมิใช่พนักงานสอบสวนท้องที่เกิดเหตุเป็นผู้รับผิดชอบการสอบสวน ให้บันทึกคดีลงในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ที่สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ โดยไม่ต้องบันทึกคดี (ออกเลขคดี)ที่หน่วยงาน เพื่อให้มีการบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ทีเดียว ไม่เกิดความซ้ำซ้อน โดยให้หน่วยงานดังกล่าวจัดทำสมุดคุมสำนวนการสอบสวนเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตรวจได้ตลอดเวลา และให้สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุซึ่งบันทึกคดี(ออกเลขคดี)จดหมายเหตุไว้ในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ว่าคดีดังกล่าวพนักงานสอบสวนหน่วยงานใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน เพื่อประโยชน์ในการติดตามผลคดีและการติดต่อประสานงาน เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแจ้งผลคดีไปยังสถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุเพื่อทราบ และจดบันทึกผลคดีในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ไว้เป็นหลักฐาน กรณีนี้ให้รวมถึงการแจ้งผลคดีขึ้นพนักงานอัยการและศาลด้วย

2.1.2 กรณีเป็นการไม่แน่ชัดว่าการกระทำผิดอาญา ได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ และกรณีอื่น ๆ ดังที่บัญญัติไว้ตาม ป.วิ อาญา มาตรา 19 ให้บันทึกคดี (ออกเลขคดี) ที่สถานีตำรวจของพนักงานสอบสวนซึ่งกฎหมายกำหนดให้เป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนคดีนั้น ตามมาตรา 19 (ก)

/หรือ (ข) ตามแต่กรณี....

หรือ (ข) ตามแต่กรณี เว้นแต่เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนจากส่วนกลางเป็นผู้รับผิดชอบการสอบสวนให้
บันทึกคดี(ออกเลขคดี)ในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องตามมาตราดังกล่าวได้

2.1.3 กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรและ
อัยการสูงสุดได้มอบหมายให้พนักงานสอบสวนของ ตร. เป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนตาม ป.วิ อาญา
มาตรา 20 ให้บันทึกคดีลงในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี) ที่ บก.ป. โดยให้ใช้เลขกำกับ คือ ป.(ตท)..../.....

2.2 คดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด

เมื่อพนักงานสอบสวนรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษลงในสมุดสารบบคดีอาญา
ทั่วไปและคดีจราจรทางบกแล้ว ยังไม่ต้องบันทึกคดี(ออกเลขคดี)จนกว่าการสืบสวนจะครบกำหนดตาม
หลักเกณฑ์ของ ตร. ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวนสรุปสำนวนเสร็จจึงบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ก่อนส่งสำนวน
ไปให้พนักงานอัยการพิจารณา และให้บันทึกคดี(ออกเลขคดี)ตามแนวทางที่กำหนดไว้ในข้อ 2.1.1 – 2.1.3

3. การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด

3.1 ให้พนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษดำเนินการสอบสวนและ
รวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่สามารถรวบรวมได้ในเบื้องต้นรวมเข้าสำนวนไว้ จากนั้นให้ส่งมอบสำนวนการ
สอบสวนดังกล่าวพร้อมสำเนาให้กับหัวหน้าสถานีตำรวจหรือผู้รับผิดชอบงานสอบสวน ในหน่วยงานนั้น
ภายใน 48 ชั่วโมง นับจากเวลาที่รับคำร้องทุกข์ หรือ คำกล่าวโทษ เพื่อให้ หัวหน้าสถานีตำรวจหรือ
ผู้รับผิดชอบงานสอบสวนตรวจสำนวนการสอบสวน หากเห็นว่าพนักงานสอบสวนได้รวบรวม
พยานหลักฐานเบื้องต้นไว้ครบถ้วนแล้ว ให้มอบสำเนาสำนวนการสอบสวนให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนสอบสวน
ของสถานีตำรวจหรือของหน่วยงานเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสืบหาตัวผู้กระทำผิด ทรัพย์ที่ถูกละหายและ
พยานหลักฐานต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคดี ในระหว่างนี้หากเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนเห็นว่ามีความพยานบุคคล พยาน
เอกสารหรือพยานวัตถุใด ซึ่งจำเป็นจะต้องทำการสอบสวนและรวบรวมโดยพนักงานสอบสวนก็ให้แจ้ง
พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนั้นดำเนินการสอบสวนและรวบรวมเข้าสำนวนไว้

3.2 ให้หัวหน้าผู้รับผิดชอบงานฝ่ายสืบสวนจัดทำสมุดคุมสำนวนการสืบสวนคดีไม่
ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดตามที่ได้รับมอบหมายข้างต้นไว้เป็นหลักฐาน เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาตรวจ
ได้ตลอดเวลา โดยมีช่องตามแบบตัวอย่างท้ายหนังสือนี้ (ผนวก ค.) และให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนจัดทำสำนวน
การสืบสวนตามรูปแบบที่กำหนด(ผนวก ง.)

3.3 กรณีที่สืบสวนแล้วยังไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้เจ้าหน้าที่ฝ่าย
สืบสวนจัดทำรายงานผลการสืบสวนพร้อมกับข้อมูลและหลักฐานที่รวบรวมมาได้ ส่งให้กับพนักงาน
สอบสวนก่อนครบกำหนดระยะเวลาการสอบสวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด ตามคำสั่ง ตร.ที่ 960/2537 ลง
1 ต.ค.2537 ไม่น้อยกว่า 7 วัน เพื่อให้พนักงานสอบสวนสรุปสำนวนมีความเห็นทางคดีเสนอให้พนักงาน
อัยการพิจารณาตาม ป.วิ อาญา มาตรา 140 โดยก่อนส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานอัยการพิจารณา

/ให้พนักงานสอบสวน....

ให้พนักงานสอบสวนบันทึกคดีลงในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด โดยมีช่องตามแบบตัวอย่างท้ายหนังสือนี้(ผนวก ข.) และแบ่งสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ออกเป็น 2 ประเภท คือ สมุดบันทึกคดีอาญาทั่วไป (ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด) และสมุดบันทึกคดีจราจรทางบก(ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด)

3.4 กรณีที่สืบสวนแล้วรู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้ฝ่ายสืบสวนส่งมอบสิ่งของที่รวบรวมหรือแสวงหามาได้ให้กับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนั้น เพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป และให้พนักงานสอบสวนบันทึกคดีลงในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี)รู้ตัวผู้กระทำความผิด ตามแนวทางในข้อ 2.1

4. การรายงานคดี

ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบการสอบสวนเป็นผู้รายงานคดีตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 4 ว่าด้วยการปฏิบัติเกี่ยวกับการรายงานคดี และลักษณะ 18 บทที่ 1 ว่าด้วยการรายงานเหตุอุกฉกรรจ์ และสะเทือนขวัญและเหตุที่ต้องรายงานด่วน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 เป็นต้นไป

พล.ต.อ.

(เสรีพิศุทธิ์ เตมียาเวส)

ผบ.ตร.

ผนวก ก.

(หน้าปก)

สมุดบันทึกคดี
รู้ตัวผู้กระทำผิด
(คดีอาญาทั่วไป)

สมุดบันทึกคดี
รู้ตัวผู้กระทำผิด
(คดีจราจร)

ผนวก ข.

(หน้าปก)

สมุดบันทึกคดี
ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด
(คดีอาญาทั่วไป)

สมุดบันทึกคดี
ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด
(คดีจราจร)

ผนวก ค.

(หน้าปก)

สมุดคู่มือสำนวน
การสืบสวน

681

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

สง.ผู้ช่วย ผบ.ตร.(สส 4)

โทร.0 2205 3822-28

ที่ 0001(สส 4)/ 143

วันที่ 25 กันยายน 2550

เรื่อง ขอส่งตัวอย่างรูปแบบการทำสำนวนการสืบสวน

เรียน ผู้ช่วย ผบ.ตร.(สส 2)

ตามที่ท่านให้ กระผม พิจารณากำหนดรูปแบบการทำสำนวนการสืบสวน โดยกำหนด ตัวอย่างรายงานการสืบสวน เอกสารประกอบในสำนวนการสืบสวนคดีต่าง ๆ และการสืบสวน คดีที่สำคัญ เพื่อเป็นแบบให้ ตร.กำหนดใช้ นั้น

กระผมจึงขอส่งตัวอย่างดังกล่าวมายังท่าน เพื่อประกอบการพิจารณา ดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

พล.ต.ท.

(ภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.(สส 4)

1. รายงานการสืบสวน (ตามแบบฟอร์ม)
2. เอกสารข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้กล่าวหา / ผู้เสียหาย / ผู้ตาย
(ข้อมูลทะเบียนราษฎร ประวัติส่วนตัว สำเนา/บันทึกคำให้การ)
3. เอกสารข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ต้องหา / ผู้ต้องสงสัย
(ข้อมูลทะเบียนราษฎร ประวัติส่วนตัว สำเนา/บันทึกคำให้การผู้ต้องหา หรือบันทึกคำให้การผู้ต้องสงสัย รวมถึงตำหนิรูปพรรณคนร้าย หรือ ผู้ต้องสงสัย)
4. เอกสารข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับพยานที่เกี่ยวข้อง
(ข้อมูลทะเบียนราษฎร ประวัติส่วนตัว บันทึกคำให้การ)
5. เอกสารข้อมูลเกี่ยวกับพยานเอกสาร และพยานวัตถุ
(พยานเอกสาร หรือพยานวัตถุ ที่ได้จากการตรวจพบ ในที่เกิดเหตุ หรือได้จากการสืบสวนหลังเกิดเหตุแล้ว)
6. เอกสารข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย (ให้ระบุรายการทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย โดยปรากฏลักษณะ รูปร่าง และคำนิรูปพรรณของทรัพย์สินนั้นด้วย)
7. บันทึกพนักงานสืบสวน
8. บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ (ตามแบบฟอร์ม)
9. แผนที่เกิดเหตุ
10. เอกสารอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เช่น ข้อมูลท้องถิ่น ประวัติต้องโทษของบุคคลต้องสงสัย หรือคนร้าย เป็นต้น
11. เอกสารโต้ตอบกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
12. สำเนาการรับคำร้องทุกข์
13. บัญชีท้ายสำนวนการสืบสวน (ตามแบบฟอร์ม)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
รายงานการสืบสวน

คดีสืบสวนที่...../.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เสนอ.....

คดีอาญาที่...../..... ของสถานีตำรวจ.....

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ.....

ผู้กล่าวหา

คดีระหว่าง

ผู้ต้องหา

ข้อหา.....

วันเวลาเกิดเหตุ.....

ที่เกิดเหตุ.....

ราคาทรัพย์สินที่สูญหาย.....

บาดแผล.....

วันเวลาที่เริ่มดำเนินการสืบสวน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

วันเวลาที่เสร็จสิ้นการสืบสวน วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

รวมระยะเวลาในการสืบสวน.....วัน ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ถึง
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ผลการสืบสวน คดีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน ได้ดำเนินการสืบสวนแล้ว มีพยานหลักฐานตามสมควร
ว่า.....ได้กระทำความผิด เห็นควรขออนุมัติศาลออกหมายจับ
มาดำเนินคดีตามกฎหมาย (จากการสืบสวนยังไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด)

การปฏิบัติและผลการสืบสวน

(การปฏิบัตินั้นให้กล่าวถึงลำดับขั้นตอนการสืบสวน ส่วนผลการสืบสวนให้อ้างพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ พร้อมเหตุผลประกอบการพิจารณา)

ก. การปฏิบัติ

1. ผู้รับผิดชอบสืบสวน

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....

2. ผู้ร่วมสืบสวน

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....

3. การดำเนินการสืบสวน

3.1 วันเวลารับแจ้งเหตุ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เวลา.....น.

3.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนที่ร่วมไปทำการสืบสวนบริเวณที่เกิดเหตุ มีดังนี้

3.2.1.....

3.2.2.....

3.2.3.....

3.2.4.....

3.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้กล่าวหา / เสียหาย

3.3.1 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถาม ได้ความว่า.....

.....

.....

.....

3.3.2 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถาม ได้ความว่า.....

.....
.....
.....

3.4 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตาย

3.4.1 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

3.4.2 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

3.5 พยานบุคคลที่เกี่ยวข้อง (ให้ระบุชื่อ อายุ ที่อยู่ (หรือภูมิลำเนา) โทรศัพท์ที่ติดต่อ)

3.5.1 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถาม ได้ความว่า.....

.....
.....
.....

3.5.2 ชื่อ.....อายุ.....ปี อาชีพ.....

ที่อยู่.....โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน.....โทรศัพท์.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถาม ได้ความว่า.....

.....
.....
.....

3.6 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวคนร้าย

จำนวนคนร้าย.....คน จับกุมได้.....คน

3.6.1 คนร้ายที่จับกุมตัวได้

3.6.1.1 ชื่อ.....อายุ.....ปี

ชื่อรอง..... ฉายา..... อาชีพ.....

ที่อยู่..... โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน..... โทรศัพท์.....

คำหารูปพรรณ.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถามได้ความว่า.....

.....

.....

.....

3.6.1.2 ชื่อ.....อายุ.....ปี

ชื่อรอง..... ฉายา..... อาชีพ.....

ที่อยู่..... โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน..... โทรศัพท์.....

คำหารูปพรรณ.....

การติดต่อที่สะดวก.....

จากการซักถามได้ความว่า.....

.....

.....

.....

3.6.2 คนร้ายที่ยังจับกุมไม่ได้

3.6.2.1 ชื่อ.....อายุ.....ปี

ชื่อรอง..... ฉายา..... อาชีพ.....

ที่อยู่..... โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน..... โทรศัพท์.....

คำหารูปพรรณ.....

3.6.2.2 ชื่อ.....อายุ.....ปี

ชื่อรอง..... ฉายา..... อาชีพ.....

ที่อยู่..... โทรศัพท์.....

ที่ทำงาน..... โทรศัพท์.....

คำหารูปพรรณ.....

3.7 ข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

3.7.1 รายการทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

3.7.1.1.....จำนวน.....
มูลค่า.....บาท

3.7.1.2.....จำนวน.....
มูลค่า.....บาท

รวม.....รายการ มูลค่าทั้งสิ้น.....บาท

3.7.2 การติดตามทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

3.7.2.1.....จำนวน.....
มูลค่า.....บาท

3.7.2.2.....จำนวน.....
มูลค่า.....บาท

รวม.....รายการ มูลค่าทั้งสิ้น.....บาท

3.8 ข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธที่คนร้ายใช้กระทำความผิด

3.8.1 ประเภท.....
ตำหนิรูปพรรณ.....

3.8.2 ประเภท.....
ตำหนิรูปพรรณ.....

3.9 ข้อมูลเกี่ยวกับยานพาหนะที่คนร้ายใช้กระทำความผิด

3.9.1 ประเภท.....
ตำหนิรูปพรรณ.....

3.9.2 ประเภท.....
ตำหนิรูปพรรณ.....

3.10 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุ

3.10.1 สภาพทั่วไป.....
.....
.....
.....

3.10.2 พยานเอกสารและพยานวัตถุที่ตรวจพบในสถานที่เกิดเหตุ

3.10.2.1.....จำนวน.....
ตำแหน่งที่พบ.....

3.10.2.2.....จำนวน.....
ตำแหน่งที่พบ.....

เช่น รอยลายนิ้วมือแฝง รอยนิ้วมือ รอยฝ่ามือ รอยนิ้วเท้า ฝ่าเท้า เป็นต้น

3.10.3.1.....

ตำแหน่งที่พบ.....

3.10.3.2.....

ตำแหน่งที่พบ.....

3.11 ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบ ตรวจยึด ตรวจค้น เกี่ยวกับความสัมพันธ์ ความเชื่อมโยง ระหว่างกลุ่มผู้กระทำผิด กลุ่มผู้ต้องสงสัย และผู้เสียหาย เช่น การติดต่อสื่อสาร ที่พักอาศัย รวมถึงข้อมูลท้องถิ่นต่างๆ เป็นต้น

3.11.1.....

ตำแหน่งที่พบ.....

ผลการตรวจ.....

3.11.2.....

ตำแหน่งที่พบ.....

ผลการตรวจ.....

3.12 ผลการตรวจพิสูจน์หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์

3.12.1 รายงานที่.....

ผลการตรวจสรุปได้ว่า.....

3.12.2 ประเภท.....

ผลการตรวจสรุปได้ว่า.....

3.13 ข้อเท็จจริงที่ได้จากการสืบสวน

คดีนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน ได้ดำเนินการสืบสวนแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ข. ผลการสืบสวน

คดีนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน ได้ร่วมกันดำเนินการสืบสวนหาพยานหลักฐาน ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ แล้ว มีพยานหลักฐานพอสมควรน่าเชื่อได้ว่า.....เป็นผู้(จ้างวาน ใช้อื่น) ให้.....
ฆ่า.....จนถึงแก่ความตาย โดยมีพยานหลักฐานยืนยันดังนี้

1. พยานบุคคล.....ยืนยันว่า.....

.....

2. พยานวัตถุ.....ยืนยันว่า.....

.....

3. พยานเอกสาร.....ยืนยันว่า.....

.....

จึงเสนอความเห็นพร้อมสำนวนการสืบสวนมายังพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีนี้
มาเพื่อพิจารณา และดำเนินการขออนุมัติออกหมายจับ.....มาดำเนินคดี
ตามกฎหมายต่อไป รวมเอกสาร จำนวน.....แผ่น

(ลงชื่อ).....เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวน

(.....)

ตำแหน่ง.....

การสืบสวน คดี จ้างวาน ฆ่า (ฆ่าผู้อื่น)

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดคดี จ้างวาน ฆ่า

1.1.1 ผู้จ้างวาน ฆ่า

1.1.2 ผู้รับงาน

1.1.3 คนซื้อปืน

1.1.4 คนจัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด

1.1.5 ผู้ร่วมลงมือกระทำ

1.2 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการสืบสวน

1.2.1 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ทั่วไป เช่น บ้านพักบุคคลสำคัญ โรงแรม
ธนาคาร เป็นต้น

1.2.2 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ที่อาจเกี่ยวพันกับการกระทำผิด เช่น แหล่งมั่ว
สุม อายมูข สถานบริการ แหล่งรับซื้อของเก่า โรงรับจำนำ เป็นต้น

1.2.3 ข้อมูลทั่วไป เช่น หมายจับคดีต่างๆ เหตุคดีทรัพย์สินหาย เป็นต้น

1.2.4 เพิ่มประวัติบุคคลที่เคยถูกจับกุม บุคคลพันโทษ บุคคลที่มีแนวโน้มว่าจะ
กระทำความผิด เช่น ผู้ติดยาเสพติด ผู้มีอิทธิพล มีปืนรับจ้าง พวกมั่วสุมตั้งเป็นแก๊งต่างๆ เป็นต้น

2. แนวทางการปฏิบัติการสืบสวน

2.1 การสืบสวนหลังรับแจ้งเหตุ (ในวันเกิดเหตุ)

2.1.1 การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

2.1.1.1 รีบเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุโดยเร็ว

2.1.1.2 รายงานเหตุเบื้องต้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

2.1.1.3 ถ่ายภาพนิ่งหรือวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุรวมถึงกลุ่มคน และ
ยานพาหนะที่เกิดเหตุหรือบริเวณใกล้เคียง ซึ่งอาจมีคนร้ายหรือยานพาหนะที่คนร้ายใช้กระทำ
ความผิดอยู่บริเวณดังกล่าวด้วย

2.1.1.4 ตรวจสอบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดบริเวณสถานที่เกิดเหตุหรือ
ใกล้เคียง

2.1.1.5 จัดชุดสืบสวนหาข่าวซักถามพยานบุคคลที่พบบริเวณที่เกิดเหตุ
หรือที่เกี่ยวข้อง

2.1.1.6 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์ หรือแพทย์ เกี่ยวกับการตรวจหาพยานหลักฐานต่างๆ ที่พบในสถานที่เกิดเหตุ

2.1.2 หลังจากตรวจสถานที่เกิดเหตุแล้วให้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตรวจ สถานที่เกิดเหตุเพื่อตั้งสมมุติฐานหรือประเด็นทางคดี

2.1.3 ในกรณีที่เป็นคดีสำคัญให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการสั่งการและ ควบคุมการสืบสวนคดีและจัดชุดต่างๆดังนี้

2.1.3.1 ชุดตรวจสอบข้อมูลบุคคล เกี่ยวกับข้อมูลการติดต่อสื่อสารและ ข้อมูลทางด้านนิติวิทยาศาสตร์

2.1.3.2 ชุดวิเคราะห์ความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างบุคคลทาง คดีทั้งก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ

2.1.3.3 ชุดบันทึกการดำเนินการสืบสวน โดยให้บันทึกการปฏิบัติตลอด ระยะเวลาของการทำงาน

2.1.3.4 ชุดซักถามบุคคลต้องสงสัย ผู้ต้องหา พยานบุคคล รวมถึงการ ประสานงานกับจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในกรณีที่ต้องพิสูจน์เกี่ยวกับอารมณ์ทางจิตของผู้ที่ เกี่ยวข้อง

2.1.3.5 ชุดปฏิบัติการในภาคสนาม สามารถที่จะออกปฏิบัติหน้าที่ได้ ทันทีเมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งการ

2.1.3.6 ชุดตรวจค้น จับกุม โดยให้ดำเนินการตามยุทธวิธี และข้อกฎหมาย โดยเฉพาะการใช้กำลังให้ค้ำประกันว่ามีความจำเป็นหรือไม่ เป็นอันตรายหรือไม่ และสังคมยอมรับ ได้หรือไม่

2.1.3.7 ชุดจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่จะสนับสนุนการปฏิบัติงาน ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด

2.1.3.8 ชุดประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.9 ชุดรับแจ้งข่าวและประชาสัมพันธ์ให้รับแจ้งข่าวทุกเรื่องและ บันทึกไว้อย่างละเอียดเพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณา และต้องทราบข้อมูลต่างๆ ที่สามารถตอบ ข้อซักถามจากผู้สื่อข่าวและผู้อื่นได้

2.2 การทำรายงานการสืบสวน

2.2.1 สภาพที่เกิดเหตุ โดยให้ระบุข้อมูลให้ทราบถึงลักษณะภายในและภายนอก สถานที่เกิดเหตุรวมถึงสถานที่ใกล้เคียงหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าว

2.2.2 การตรวจพบพยานหลักฐานต่างๆ ในบริเวณที่เกิดเหตุที่อาจเป็นประโยชน์ต่อรูปคดี เช่น ข้อมูลการติดต่อสื่อสาร ลายนิ้วมือแฝง รอยเท้า อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิด เป็นต้น โดยให้ระบุถึงลักษณะ จำนวน ขนาด ปริมาณ และบริเวณที่ตรวจพบพยานหลักฐานดังกล่าวไว้ให้ละเอียด

2.2.3 สภาพศพ ให้ระบุถึงลักษณะร่องรอยบาดแผลของศพที่ตรวจพบ

2.2.4 รายการทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.2.5 แผนที่เกิดเหตุ

2.2.6 อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.3 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุ

2.3.1 สืบหาประเด็นความขัดแย้งของผู้เสียหาย

2.3.2 สืบหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด

2.3.3 สืบหาข้อมูลการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด

2.3.4 สืบหาข่าวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่สงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ร่วมลงมือกระทำความผิด หรือผู้จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิด เป็นต้น

2.3.5 สืบหาถิ่นที่อยู่ของกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด ก่อนเกิดเหตุ

2.3.6 สืบหาพฤติกรรมที่ผิดปกติของกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิดที่เคยปฏิบัติมา เช่น การเข้ามาตีสนิทต่างๆที่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน เป็นต้น

2.3.7 สืบหาข้อมูลจากพยานบุคคลหรือพยานแวดล้อมว่ากลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด มีการวางแผนกระทำความผิดอย่างไร

2.3.8 สืบหาข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.4 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.1 สืบหาพฤติการณ์ความสัมพันธ์เชื่อมโยงของกลุ่มผู้ต้องสงสัยทั้งช่วงก่อนขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.2 ตรวจสอบหาเส้นทางและจุดพักของผู้ร่วมกระทำผิดทุกคนรวมถึงตรวจสอบยานพาหนะและอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิดด้วย

2.4.3 ตรวจสอบภาพจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ได้จากสถานที่เกิดเหตุ หรือสถานที่ที่เกี่ยวข้อง

2.4.4 ตรวจสอบพฤติกรรมของผู้ตายในช่วงก่อนเกิดเหตุ โดยให้จัดทำตารางเหตุการณ์และตารางเวลา (Timeline) ของผู้ตายไว้โดยละเอียด

2.4.5 บันทึกคำให้การรูปพรรณสัณฐานของคนร้าย ยานพาหนะ อาวุธ ตลอดจนเส้นทางหลบหนีของคนร้ายไว้โดยละเอียด

2.4.6 ตั้งประเด็นการสืบสวนในคดีที่อาจเป็นไปได้ทั้งหมด เช่น มูลเหตุจูงใจและประเด็นความขัดแย้งต่างๆ

2.4.7 หาข้อมูลจากแหล่งข่าวทุกแห่ง

2.4.8 ตรวจสอบความเชื่อมโยง ความสัมพันธ์และตำแหน่งที่อยู่ของกลุ่มผู้ต้องสงสัย โดยให้จัดทำตารางเวลา (Timeline) ในห้วงเวลาเกิดเหตุ

2.4.9 ดำเนินการตรวจสอบกลุ่มผู้ต้องสงสัยตามรายการตรวจสอบ (Checklist)

2.4.10 ติดตามหาทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.11 เมื่อพยานหลักฐานเพียงพอให้ประสานพนักงานสอบสวนเพื่อขออนุมัติออกหมายจับผู้กระทำผิด

2.4.12 การดำเนินการวางแผนต่างๆ เช่น จับกุม ตรวจสอบ เป็นต้น ให้คำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่และทุกฝ่าย

2.4.13 เมื่อติดตามจับกุมผู้กระทำผิดได้แล้วให้จัดทำบันทึกการจับกุม บันทึกคำรับสารภาพ บันทึกการตรวจยึดของกลางหรือทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ต้องหาไว้ให้ละเอียดชัดเจน

2.4.14 นำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางไปส่งพนักงานสอบสวนภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

2.4.15 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน กรณีที่มีการให้ผู้ต้องหาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

2.4.16 สืบสวนขยายผลเครือข่าย

2.4.17 ติดตามตรวจยึดอุปกรณ์ที่ใช้กระทำผิดตลอดจนทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.18 นำผู้ต้องหาไปพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย

2.4.19 ดูแล คุ้มครองพยานบุคคลอย่างใกล้ชิดจนกว่าจะเสร็จสิ้นคดี

2.4.20 ติดตามผลคดีในชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาล จนกว่าจะ

มีคำพิพากษาคัดสินคดี

การสืบสวนคดีเรียกค่าไถ่

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดคดีเรียกค่าไถ่

1.1.1 ผู้จ้างวาน ไซ้

1.1.2 ผู้รับงาน

1.1.3 คนซี้เป้า

1.1.4 คนจัดหาสถานที่ ยานพาหนะ อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด

1.1.5 ผู้ร่วมลงมือกระทำ

1.2 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการสืบสวน

1.2.1 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ทั่วไป เช่น บ้านพักบุคคลสำคัญ โรงแรม
ธนาคาร เป็นต้น

1.2.2 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ที่อาจเกี่ยวข้องกับกรกระทำผิด เช่น แหล่งมั่ว
สุข อบายมุข สถานบริการ แหล่งรับซื้อของเก่า โรงรับจำนำ เป็นต้น

1.2.3 ข้อมูลทั่วไป เช่น หมายจับคดีต่างๆ เป็นต้น

1.2.4 แฟ้มประวัติบุคคลที่เคยถูกจับกุม บุคคลพันโทษ บุคคลที่มีแนวโน้มว่าจะ
กระทำความผิด เช่น ผู้มีประวัติเรียกค่าไถ่ กรรโชกทรัพย์ เป็นต้น

2. แนวทางการปฏิบัติการสืบสวน

2.1 การสืบสวนหลังรับแจ้งเหตุ (ในวันเกิดเหตุ)

2.1.1 การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

2.1.1.1 รีบเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุโดยเร็ว

2.1.1.2 รายงานเหตุเบื้องต้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบ

2.1.1.3 สอบถามญาติพี่น้องแจ้งให้หน่วยงานอื่นใดทราบบ้างและให้ยุติ
การแจ้ง โดยให้ประสานงานหน่วยที่รับแจ้งหน่วยเดียวรับผิดชอบเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดในการ
ดำเนินการสืบสวนแนวเดียวกัน

2.1.1.4 การสืบสวนต้องเป็นไปด้วยความลับเพื่อความปลอดภัยของเหยื่อ
ให้พิจารณาหาวิธีช่วยเหลือเหยื่อด้วยความปลอดภัยเป็นอันดับแรก

2.1.1.5 จัดชุดสืบสวนดูแลญาติพี่น้องที่รับการติดต่อจากคนร้าย ควบคุม
การปฏิบัติในการติดต่อกลับมาของคนร้าย

2.1.1.6 ควบคุมและตรวจสอบช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่างคนร้ายกับผู้เสียหาย เช่น โทรศัพท์บ้าน โทรศัพท์เคลื่อนที่ ให้วางระบบเพื่อทราบหมายเลขและตำแหน่งการโทรเข้า พร้อมบันทึกเสียงการสนทนา

2.1.1.7 ถ่ายภาพนิ่งหรือวิดีโอเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุรวมถึงกลุ่มคน และยานพาหนะที่เกิดเหตุหรือบริเวณใกล้เคียง ซึ่งอาจมีคนร้ายหรือยานพาหนะที่คนร้ายใช้กระทำความผิดอยู่บริเวณดังกล่าวด้วย

2.1.1.8 ตรวจสอบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดบริเวณสถานที่เกิดเหตุหรือใกล้เคียง

2.1.1.9 จัดชุดสืบสวนหาข่าวซักถามพยานบุคคลที่พบบริเวณที่เกิดเหตุหรือที่เกี่ยวข้อง

2.1.1.10 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์หรือแพทย์ เกี่ยวกับการตรวจหาพยานหลักฐานต่างๆ ที่พบในสถานที่เกิดเหตุ

2.1.2 หลังจากตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุแล้วให้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเพื่อตั้งสมมุติฐานหรือประเด็นทางคดี

2.1.3 ในกรณีที่เป็นคดีสำคัญให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการสั่งการและควบคุมการสืบสวนคดีและจัดชุดต่างๆดังนี้

2.1.3.1 ชุดตรวจสอบข้อมูลบุคคล เกี่ยวกับข้อมูลการติดต่อสื่อสารและข้อมูลทางด้านนิติวิทยาศาสตร์

2.1.3.2 ชุดวิเคราะห์ความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างบุคคลทางคดี ทั้งก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ

2.1.3.3 ชุดบันทึกการดำเนินการสืบสวน โดยให้บันทึกการปฏิบัติตลอดระยะเวลาของการทำงาน

2.1.3.4 ชุดซักถามบุคคลต้องสงสัย ผู้ต้องหา พยานบุคคล รวมถึงการประสานงานกับจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในกรณีที่ต้องพิสูจน์เกี่ยวกับอารมณ์ทางจิตของผู้ที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.5 ชุดปฏิบัติการในภาคสนาม สามารถที่จะออกปฏิบัติหน้าที่ได้ทันทีเมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งการ

2.1.3.6 ชุดตรวจค้น จับกุม โดยให้ดำเนินการตามยุทธวิธี และข้อกฎหมาย โดยเฉพาะการใช้กำลังให้คำนึงว่ามีความจำเป็นหรือไม่ เป็นอันตรายหรือไม่ และสั่งคมยอมรับได้หรือไม่

2.1.3.7 ชุดจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่จะสนับสนุนการปฏิบัติงาน
ของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด

2.1.3.8 ชุดประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.9 ชุดรับแจ้งข่าวและประชาสัมพันธ์ให้รับแจ้งข่าวทุกเรื่องและบันทึก
ไว้อย่างละเอียดเพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณา และต้องทราบข้อมูลต่างๆ ที่สามารถตอบข้อ
ซักถามจากผู้สื่อข่าวและผู้อื่นได้

2.2 การทำรายงานการสืบสวน

2.2.1 สภาพที่เกิดเหตุ โดยให้ระบุข้อมูลให้ทราบถึงลักษณะภายในและภายนอก
สถานที่เกิดเหตุรวมถึงสถานที่ใกล้เคียงหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าว

2.2.2 การตรวจพบพยานหลักฐานต่างๆ ในบริเวณที่เกิดเหตุที่อาจเป็นประโยชน์
ต่อรูปคดี เช่น ข้อมูลการติดต่อสื่อสาร ลายนิ้วมือแฝง รอยเท้า อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด เป็นต้น
โดยให้ระบุถึงลักษณะ จำนวน ขนาด ปริมาณ และบริเวณที่ตรวจพบพยานหลักฐานดังกล่าว
ไว้ให้ละเอียด

2.2.3 รายการทรัพย์สินที่ถูกระบุร้าย

2.2.4 แผนที่เกิดเหตุ

2.2.5 อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.3 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุ

2.3.1 สืบหาพฤติการณ์ของผู้ต้องสงสัยแล้วตั้งประเด็นเช่นต้องการทรัพย์สิน
ความแค้นส่วนตัว ผู้สาว ข้อมูลลับ

2.3.2 สืบหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด
ซึ่งหากกลุ่มผู้กระทำความผิดรู้จักกับเหยื่อมีแนวโน้มถูกฆ่าปิดปาก

2.3.3 สืบหาข้อมูลการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะ
กระทำความผิด

2.3.4 สืบหาข่าวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่สงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับการกระทำ
ผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ร่วมลงมือกระทำความผิดหรือผู้จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำความผิด เป็นต้น

2.3.5 สืบหาถิ่นที่อยู่ของกลุ่มผู้กระทำความผิดหรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด ก่อนเกิด
เหตุ

2.3.6 สืบหาพฤติกรรมที่ผิดปกติของกลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำ ความผิดที่เคยปฏิบัติมา เช่น การเข้ามาตีสนิทต่างๆที่เคยมีสาเหตุ โจรกรรมเคียงกันมาก่อน เป็นต้น

2.3.7 สืบหาข้อมูลจากพยานบุคคลหรือพยานแวดล้อมว่ากลุ่มผู้กระทำผิด หรือ สงสัยว่าจะกระทำความผิดมีการวางแผนกระทำผิดอย่างไร

2.3.8 สืบหาข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.4 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.1 สืบหาพฤติกรรมความสัมพันธ์เชื่อมโยงของกลุ่มผู้ต้องสงสัยทั้งช่วงก่อน ขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.2 ตรวจสอบสภาพจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ได้จากสถานที่เกิดเหตุ หรือ สถานที่ที่เกี่ยวข้อง

2.4.3 ตรวจสอบพฤติกรรมของเหยื่อในช่วงก่อนเกิดเหตุโดยให้จัดทำตาราง เหตุการณ์ และตารางเวลา (Timeline) ไว้โดยละเอียด

2.4.4 บันทึกคำให้การรูปพรรณของคนร้าย ยานพาหนะ อาวุธ ตลอดจนเส้นทาง หลบหนีของคนร้ายไว้โดยละเอียด

2.4.5 ตั้งประเด็นการสืบสวนในคดีที่อาจเป็นไปได้ทั้งหมด เช่น มูลเหตุจูงใจและ ประเด็นความขัดแย้งต่างๆ

2.4.6 ข้อเรียกร้องของคนร้ายเพื่อแลกเปลี่ยนกับความปลอดภัยของเหยื่อ โดย กำหนดเส้นตายให้ญาติต่อรองเพื่อถ่วงเวลาให้นานที่สุด

2.4.7 หาข้อมูลจากแหล่งข่าวทุกแห่ง

2.4.8 ตรวจสอบความเชื่อมโยง ความสัมพันธ์และตำแหน่งที่อยู่ของกลุ่มผู้ต้อง สงสัย โดยให้จัดทำตารางเวลา (Timeline) ในห้วงเวลาเกิดเหตุ

2.4.9 ดำเนินการตรวจสอบกลุ่มผู้ต้องสงสัยตามรายการตรวจสอบ (Checklist)

2.4.10 ติดตามหาทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.11 เมื่อพยานหลักฐานเพียงพอให้ประสานพนักงานสอบสวนเพื่อขออนุมัติ จับกุมผู้กระทำผิด

2.4.12 การดำเนินการวางแผนต่างๆ เช่น จับกุม ตรวจสอบ เป็นต้น ให้คำนึงถึง ความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่และทุกฝ่าย

2.4.13 พิจารณาตามสถานการณ์ อาจจัดชุดสะกดรอยหรือค้นบ้านกลุ่มผู้ต้องสงสัย เพื่อกดดันให้ทราบว่าเจ้าหน้าที่รู้ตัวกลุ่มคนร้ายแล้ว ในกรณีแน่ใจว่าคนร้ายอาจปล่อยตัวเหยื่อ

2.4.13 เมื่อติดตามจับกุมผู้กระทำผิดได้แล้วให้จัดทำบันทึกการจับกุม บันทึกคำรับสารภาพ บันทึกการตรวจยึดของกลางหรือทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ต้องหาไว้ให้ละเอียดชัดเจน

2.4.14 นำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางไปส่งพนักงานสอบสวนภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

2.4.15 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน กรณีที่มีการให้ผู้ต้องหาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

2.4.16 สืบสวนขยายผลเครือข่าย

2.4.17 ติดตามตรวจยึดอุปกรณ์ที่ใช้กระทำความผิดตลอดจนทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.18 นำผู้ต้องหาไปพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย

2.4.19 ดูแลคุ้มครองพยานบุคคลอย่างใกล้ชิด จนกว่าจะเสร็จสิ้นคดี

2.4.20 ติดตามผลคดีในชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาล จนกว่าจะมีคำพิพากษาตัดสินคดี

การสืบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 ข้อมูลที่นำมาใช้ในการสืบสวน

- 1.1.1 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ทั่วไป เช่น บ้านพักบุคคลสำคัญ โรงแรม
ธนาคาร เป็นต้น
- 1.1.2 ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับสถานที่ที่อาจเกี่ยวพันกับการกระทำผิด เช่น แหล่งมั่ว
สุม อบายมุข สถานบริการ แหล่งรับซื้อของเก่า โรงรับจํานำ เป็นต้น
- 1.1.3 ข้อมูลทั่วไป เช่น หมายจับคดีต่างๆ เหตุคดีทรัพย์หาย เป็นต้น
- 1.1.4 แฟ้มประวัติบุคคลที่เคยถูกจับกุม บุคคลพันโทษ บุคคลที่มีแนวโน้มว่าจะ
กระทำความผิด เช่น ผู้เคยทำผิดฐานลัก วิ่ง ซิ่ง ปล้นทรัพย์ ผู้ติดยาเสพติด พวkmั่วสุมตั้งเป็นแก๊ง
ต่างๆ เป็นต้น

2. แนวทางการปฏิบัติการสืบสวน

2.1 การสืบสวนหลังรับแจ้งเหตุ (ในวันเกิดเหตุ)

- 2.1.1 การตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ
 - 2.1.1.1 รีบเดินทางไปยังสถานที่เกิดเหตุโดยเร็ว
 - 2.1.1.2 รายงานเหตุเบื้องต้นให้ผู้บังคับบัญชาทราบ
 - 2.1.1.3 ถ่ายภาพนิ่งหรือวีดีโอเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุรวมถึงกลุ่มคน และ
ยานพาหนะที่เกิดเหตุหรือบริเวณใกล้เคียง ซึ่งอาจมีคนร้ายหรือยานพาหนะที่คนร้ายใช้กระทำ
ความผิดอยู่บริเวณดังกล่าวด้วย
 - 2.1.1.4 ตรวจสอบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดบริเวณสถานที่เกิดเหตุหรือ
ใกล้เคียง
 - 2.1.1.5 จัดชุดสืบสวนหาข่าวซักถามพยานบุคคลที่พบบริเวณที่เกิดเหตุ
หรือที่เกี่ยวข้อง
 - 2.1.1.6 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน เจ้าหน้าที่นิติวิทยาศาสตร์
หรือแพทย์ เกี่ยวกับการตรวจหาพยานหลักฐานต่างๆ ที่พบในสถานที่เกิดเหตุ
- 2.1.2 หลังจากตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุแล้วให้วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตรวจ
สถานที่เกิดเหตุเพื่อตั้งสมมุติฐานหรือประเด็นทางคดี

2.1.3 ในกรณีที่เป็นคดีสำคัญให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการสั่งการและควบคุมการสืบสวนคดีและจัดชุดต่างๆดังนี้

2.1.3.1 ชุดตรวจสอบข้อมูลบุคคล เกี่ยวกับข้อมูลการติดต่อสื่อสารและข้อมูลทางด้านนิติวิทยาศาสตร์

2.1.3.2 ชุดวิเคราะห์ความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างบุคคลทางคดีทั้งก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ

2.1.3.3 ชุดบันทึกการดำเนินการสืบสวน โดยให้บันทึกการปฏิบัติตลอดระยะเวลาของการทำงาน

2.1.3.4 ชุดซักถามบุคคลต้องสงสัย ผู้ต้องหา พยานบุคคล รวมถึงการประสานงานกับจิตแพทย์หรือนักจิตวิทยาในกรณีที่ต้องพิสูจน์เกี่ยวกับอารมณ์ทางจิตของผู้ที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.5 ชุดปฏิบัติการในภาคสนาม สามารถที่จะออกปฏิบัติหน้าที่ได้ทันทีเมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งการ

2.1.3.6 ชุดติดตามทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.1.3.7 ชุดตรวจค้น จับกุม โดยให้ดำเนินการตามยุทธวิธี และข้อกฎหมาย โดยเฉพาะการใช้กำลังให้คำนึงว่ามีความจำเป็นหรือไม่ เป็นอันตรายหรือไม่ และสังคมยอมรับได้หรือไม่

2.1.3.8 ชุดจัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ต่างๆ ที่จะสนับสนุนการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด

2.1.3.9 ชุดประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.10 ชุดรับแจ้งข่าวและประชาสัมพันธ์ให้รับแจ้งข่าวทุกเรื่องและบันทึกไว้อย่างละเอียดเพื่อเสนอผู้บังคับบัญชาพิจารณา และต้องทราบข้อมูลต่างๆ ที่สามารถตอบข้อซักถามจากผู้สื่อข่าวและผู้อื่นได้

2.2 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ก่อนเกิดเหตุ

2.2.1 สืบหาประเด็นของการกระทำผิด

2.2.2 สืบหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด

2.2.3 สืบหาข้อมูลการติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด

2.2.4 สืบหาข่าวความเคลื่อนไหวของบุคคลที่สงสัยว่าจะเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ร่วมลงมือกระทำผิด หรือผู้จัดหาอุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด เป็นต้น

2.2.5 สืบหาถิ่นที่อยู่ของกลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด ก่อนเกิดเหตุ

2.2.6 สืบหาพฤติการณ์ที่ผิดปกติของกลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำความผิดที่เคยปฏิบัติมา เช่น การเข้ามาตีสนิท ทั้งๆที่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกันมาก่อน เป็นต้น

2.2.7 สืบหาข้อมูลจากพยานบุคคล หรือพยานแวดล้อม ว่า กลุ่มผู้กระทำผิด หรือสงสัยว่าจะกระทำความผิด มีการวางแผนกระทำผิดอย่างไร

2.2.8 สืบหาข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.3 การทำรายงานการสืบสวน

2.3.1 สภาพที่เกิดเหตุ โดยให้ระบุข้อมูลให้ทราบถึงลักษณะภายในและภายนอก สถานที่เกิดเหตุรวมถึงสถานที่ใกล้เคียงหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเหตุดังกล่าว

2.3.2 การตรวจพบพยานหลักฐานต่างๆ ในบริเวณที่เกิดเหตุที่อาจเป็นประโยชน์ต่อรูปคดี เช่น ข้อมูลการติดต่อสื่อสาร ลายนิ้วมือแฝง รอยเท้า อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด เป็นต้น โดยให้ระบุถึงลักษณะ จำนวน ขนาด ปริมาณ และบริเวณที่ตรวจพบพยานหลักฐานดังกล่าวไว้ให้ละเอียด

2.3.3 รายการทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.3.4 แผนที่เกิดเหตุ

2.3.5 อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดี

2.4 การสืบสวนเพื่อทราบเหตุการณ์ขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.1 สืบหาพฤติการณ์ความสัมพันธ์เชื่อมโยงของกลุ่มผู้ต้องสงสัยทั้งช่วงก่อนขณะและหลังเกิดเหตุ

2.4.2 ตรวจสอบเส้นทางเข้าออกของที่เกิดเหตุเพื่อพิจารณาความชำนาญพื้นที่ของกลุ่มผู้ต้องสงสัย

2.4.3 ตรวจสอบภาพจากกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ได้จากสถานที่เกิดเหตุหรือสถานที่ที่เกี่ยวข้อง

2.4.4 บันทึกคำนิรूपพรรณของคนร้าย ยานพาหนะ อาวุธ ตลอดจนเส้นทางหลบหนีของคนร้ายไว้โดยละเอียด

2.4.5 ตรวจสอบเปรียบเทียบแผนประทุษกรรมของคนร้ายกับคดีที่ผ่านๆมา

2.4.6 ตรวจสอบพฤติกรรมของผู้เสียหายในช่วงก่อนเกิดเหตุ โดยให้จัดทำตารางเหตุการณ์และตารางเวลา (Timeline) ของผู้เสียหายไว้โดยละเอียด

2.4.7 ตั้งประเด็นการสืบสวนในคดีที่อาจเป็นไปได้ทั้งหมด เช่น มูลเหตุจูงใจและประเด็นความขัดแย้งต่างๆ

2.4.8 หาข้อมูลจากแหล่งข่าวทุกแห่ง

2.4.9 ตรวจสอบความเชื่อมโยง ความสัมพันธ์และตำแหน่งที่อยู่ของกลุ่มผู้ต้องสงสัย โดยให้จัดทำตารางเวลา (Timeline) ในห้วงเวลาเกิดเหตุ

2.4.9 ดำเนินการตรวจสอบกลุ่มผู้ต้องสงสัยตามรายการตรวจสอบ (Checklist)

2.4.10 ติดตามหาทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.11 เมื่อพยานหลักฐานเพียงพอให้ประสานพนักงานสอบสวนเพื่อขออนุมัติหมายจับผู้กระทำผิด

2.4.12 การดำเนินการวางแผนต่างๆ เช่น จับกุม ตรวจสอบ เป็นต้น ให้คำนึงถึงความปลอดภัยของเจ้าหน้าที่และทุกฝ่าย

2.4.13 เมื่อติดตามจับกุมผู้กระทำผิดได้แล้วให้จัดทำบันทึกการจับกุม บันทึกคำรับสารภาพ บันทึกการตรวจยึดของกลางหรือทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ต้องหาไว้ให้ละเอียดชัดเจน

2.4.14 นำตัวผู้ต้องหาพร้อมของกลางไปส่งพนักงานสอบสวนภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด

2.4.15 ประสานงานกับพนักงานสอบสวน กรณีที่มีการให้ผู้ต้องหาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

2.4.16 สืบสวนขยายผลเครือข่าย

2.4.17 ติดตามตรวจยึดอุปกรณ์ที่ใช้กระทำความผิดตลอดจนทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย

2.4.18 นำผู้ต้องหาไปพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย

2.4.19 ดูแลคุ้มครองพยานบุคคลอย่างใกล้ชิด จนกว่าจะเสร็จสิ้นคดี

2.4.20 ติดตามผลคดีในชั้นพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาล จนกว่าจะมีคำพิพากษาตัดสินคดี

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

704

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 5183

วันที่ 13 พฤศจิกายน 2550

เรื่อง แนวทางปฏิบัติการเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนคดีอาญา และการออกเลขคดี (เพิ่มเติม)

ผบช.น., ภ.1 – 9, ก., ปส., สตม., จต. และ กมส.

ตามคำสั่ง ตร. ที่ 472/2550 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่ง ตร. ที่ 753/2541 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541 ได้กำหนดเกี่ยวกับการเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนคดี โดยให้จัดแบ่งกลุ่มพยานเป็นกลุ่มพยานของผู้กล่าวหา กลุ่มพยานของผู้ต้องหา และกลุ่มพยานที่พนักงานสอบสวนจัดหาได้เอง และ ตร. ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ 0031.212/4501 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2550 เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและการรายงานคดี เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวน นั้น

จากการแนะนำแนวทางปฏิบัติตามคำสั่งและหนังสือสั่งการดังกล่าวข้างต้นพบว่า มีบางกรณีที่ต้องกำหนดแนวทางปฏิบัติเพิ่มเติม เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงให้ดำเนินการดังนี้

1. การดำเนินการตามคำสั่ง ตร. ที่ 472/2550 ลงวันที่ 21 สิงหาคม 2550 ให้ปฏิบัติเพิ่มเติมดังนี้

1.1 การสอบสวนผู้กล่าวหาหรือผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนถามปากคำผู้กล่าวหาหรือผู้ต้องหาก่อนจบคำให้การว่า “จะอ้างผู้ใด เอกสารใด หรือ วัตถุใด เป็นพยานหรือไม่” ถ้ามีการอ้างให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ในคำให้การและดำเนินการรวบรวมพยานหลักฐานเข้าสำนวนการสอบสวนตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

1.2 การให้เลขหมายเอกสารในสำนวนการสอบสวนให้พนักงานสอบสวนให้เลขหมายเอกสารในสำนวนการสอบสวนทุกแผ่น จากแผ่นสุดท้ายถึงบัญชีสำนวนซึ่งอยู่บนสุด โดยไม่เว้นบัญชีพยานหลักฐานฝ่ายผู้กล่าวหา ฝ่ายผู้ต้องหา และที่พนักงานสอบสวนรวบรวมได้เอง

1.3 การทำบัญชีของกลางที่ผู้กล่าวหาหรือผู้ต้องหาอ้าง/ส่งมอบให้พนักงานสอบสวนทำบัญชีของกลางแยกไว้ในแต่ละกลุ่ม การเรียงเอกสาร ต่อจากบัญชีของกลางให้เรียงพยานเอกสาร และวัตถุพยาน(ภาพถ่ายหรือภาพวาด)ของแต่ละกลุ่ม

2. การดำเนินการตามหนังสือ ตร. ด่วนมาก ที่ 0031.212/4501 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2550 เกี่ยวกับการบันทึกคดี (ออกเลขคดี) ให้ปฏิบัติเพิ่มเติม ดังนี้

2.1 การบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 เป็นต้นมา ให้บันทึกต่อเนื่องจากการบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษของเดือนก่อนหน้านั้น (ไม่ต้องใช้สมุดสารบบการดำเนินคดีเล่มใหม่ ยกเว้นเล่มเดิมใช้บันทึกหมดแล้ว) และให้เพิ่มเลขลำดับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษลงในบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ โดยระบุเลขลำดับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษที่...../.....ไว้ที่มุมบนด้านซ้ายเหนือข้อความเลขคดีอาญาที่...../..... หรือเลขคดีจราจรทางบกที่...../..... สำหรับการให้เลขลำดับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ ให้เลขลำดับต่อจากเลขลำดับคดีเดิม เช่น ก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2550 บันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษไว้ตามเลขคดีอาญาที่ 123/2550 หลังจากวันที่ 1 ตุลาคม 2550 เป็นต้นมา ถ้ามีการบันทึกคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ ให้ระบุเลขลำดับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษเป็น เลขลำดับที่ 124/2550 125/2550 126/2550 เป็นต้น ส่วนการบันทึกคดี (ออกเลขคดี) ให้ดำเนินการตามแนวทางที่กำหนดไว้ในหนังสือ ตร. ด่วนมาก ที่ 0031.212/4501 ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2550 หลังจากบันทึกคดี(ออกเลขคดี)แล้ว จึงนำเลขคดีมาบันทึกไว้ในบันทึกการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ

การรายงานคดีครั้งแรก ให้ระบุเลขลำดับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษแทนเลขคดี ส่วนการรายงานเลขคดีให้รายงานเพิ่มเติมในภายหลัง

2.2 การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) สำหรับคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิด ให้ออกเลขคดีโดยกำหนดให้ (ส) เป็นประเภทคดีรู้ตัวผู้กระทำความผิด และมีเครื่องหมาย / แล้วตามด้วยปี พ.ศ. เช่น คดีที่ 1(ส)/2550 , 2(ส)/2550, ...ต่อเนื่องไปจนถึงสิ้นปีปฏิทิน เมื่อเริ่มปีใหม่ให้เริ่มคดีที่ 1(ส)ใหม่

คดีรู้ตัวผู้กระทำความผิด หมายถึง คดีที่รู้จักชื่อ ชื่อสกุล หรือรู้จักชื่อ แต่ไม่รู้จักชื่อสกุล และมีคำหาณินรูปพรรณเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับได้ รวมทั้งคดีที่ไม่รู้จักชื่อ ชื่อสกุล แต่มีคำหาณินรูปพรรณเพียงพอจนสามารถสเก็ตภาพผู้กระทำความผิดเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับได้

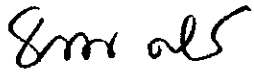
2.3 การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) สำหรับคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้ออกเลขคดีโดยกำหนดให้ (ส 1) เป็นประเภทคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และมีเครื่องหมาย / แล้วตามด้วยปี พ.ศ. เช่น คดีที่ 1 กำหนดเป็น 1(ส 1)/2550,2(ส 1)/2550..... ต่อเนื่องไปจนถึงสิ้นปีปฏิทิน เมื่อเริ่มปีใหม่ให้เริ่มคดีที่ 1(ส 1)ใหม่

คดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด หมายถึง คดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด รวมทั้งคดีที่ไม่รู้จักชื่อ ชื่อสกุล และไม่มีคำหาณินรูปพรรณเพียงพอที่จะสเก็ตภาพผู้กระทำความผิดเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับได้

2.4 คดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดซึ่งพนักงานสอบสวน
สรุปสำนวนมีความเห็นควรลงหรือให้งดการสอบสวนและส่งสำนวนไปยังพนักงานอัยการ
พิจารณาแล้วต่อมาผู้กระทำความผิดให้ดำเนินการสอบสวนต่อไป และให้บันทึกคดี(ออกเลขคดี)
สำหรับคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดใหม่ โดยหมายเหตุในสมุดบันทึกคดี(ออกเลขคดี) สำหรับคดีที่
ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดว่าเป็นคดีที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดแล้ว คดีเลขที่เท่าใด

2.5 เนื่องจากปัจจุบันผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายสืบสวนสอบสวนต้อง
รับผิดชอบการสืบสวนสอบสวนและการทำสำนวนสืบสวนคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำ
ความผิด จำนวนผู้ปฏิบัติงานอาจจะมีจำนวนไม่เพียงพอกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น ให้ผู้บังคับบัญชา
ระดับ สน. หรือ บก./ภ.จว.หรือ บช. พิจารณาจัดกำลังพลสนับสนุนให้เพียงพอกับการปฏิบัติงานใน
ฝ่ายสืบสวนสอบสวน อย่าให้เกิดความเสียหายแก่การสืบสวนสอบสวน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้เกี่ยวข้องทราบ
เป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.
(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)
รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

เล่มที่.....

เลขลำดับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษที่.../... การดำเนินคดีอาญาทั่วไป

เลขที่.....

เลขคดีอาญา..... ประเภทของคดี..... สถานที่ตำรวจตรวจ..... พนักงานสอบสวน/ตำรวจจราจร..... กองบัญชาการ.....

ส่วนที่ 1 ความผิดเรื่องผู้ต้องหาหรือผู้ต้องหาโทษ

แจ้งข้อหา..... อายุ..... ปี เพศ..... ชื่อจริง..... สัญชาติ..... ศาสนา..... อาชีพ.....
อยู่ปัจจุบันที่..... ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์..... ภูมิลำเนา..... ชื่อบิดา..... นามสกุล.....
ชื่อของทุกข์หรือข้อกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน.....
ลักษณะความผิดของคดีอาญาที่กล่าวถึง.....

พยานที่ขอเรียกให้รับ.....

ชื่อและรูปพรรณษณ์ผู้ต้องหา.....

ซึ่งขอขานยอมคดีให้ตนปกครองสอบสวนดำเนินคดีต่อไปจนเป็นที่ยุติ

เหตุเกิดที่.....

ชื่อ..... ตำแหน่ง.....

ลงชื่อ.....

ลงชื่อ.....

ด่วนที่สุด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 09086

วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑

เรื่อง แก้ไขแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและการรายงานคดี และการกำหนดแนวทางปฏิบัติในการเพิ่มประสิทธิภาพงานสอบสวน

ผบช.น., ก., ภ.๑-๙, ปส., สตม., จตร.(หน.จต.) และ กมส.

ตามหนังสือ ตร.ด่วนมาก ที่ 0031.212/4501 ลง 3 ต.ค.๒๕๕๐ เรื่องแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี(ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด และการรายงานคดี และหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ 0031.212/ 5183 ลง 13 พ.ย.๒๕๕๐ เรื่องแนวทางในการปฏิบัติการเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนและการออกเลขคดี (เพิ่มเติม) ได้กำหนดวิธีการและขั้นตอนการดำเนินการให้พนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องเพื่อถือปฏิบัติแล้ว นั้น

ปรากฏว่าจากการประเมินผลการดำเนินการตามหนังสือดังกล่าวและการรายงานผลการปฏิบัติจากหน่วยงานในสังกัด ตร. พบว่าเกิดปัญหาและข้อขัดข้องหลายประการ เช่น ในกรณีคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด การไม่บันทึกคดี(ออกเลขคดี)จนกว่าการสืบสวนจะครบกำหนดตามหลักเกณฑ์ของ ตร. ทำให้การลงเลขคดีไม่ครบถ้วน ไม่เป็นปัจจุบัน ไม่เรียงตามลำดับก่อนหลัง ทำให้สถิติคดีคลาดเคลื่อนและไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างถูกต้อง ทั้งการมอบสำนวนคดีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดให้ฝ่ายสืบสวนไปดำเนินการสืบสวนเป็นการเพิ่มหน้าที่ความรับผิดชอบและปริมาณงานให้กับฝ่ายสืบสวนโดยที่มีกำลังพลฝ่ายสืบสวนมีจำนวนน้อย เป็นการไม่เพียงพอและไม่สอดคล้องกับปริมาณงาน ส่งผลให้งานสืบสวนและงานสอบสวนขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาคือข้อขัดข้องดังกล่าวข้างต้นและเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพงานสอบสวนให้เกิดประโยชน์ต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติและอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนอย่างแท้จริง จึงให้ยกเลิกการปฏิบัติตามหนังสือ ตร.ด่วนมาก ที่ 0031.212/4501 ลง 3 ต.ค.๒๕๕๐ และหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ 0031.212/5183 ลง 13 พ.ย. ๒๕๕๐ เฉพาะที่เกี่ยวกับการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ การบันทึกคดี (ออกเลขคดี) และการสอบสวนคดีที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด

/และให้ถือ...

- 2 -

และให้ถือแนวทางปฏิบัติในการรับคำร้องทุกข์หรือ คำกล่าวโทษ การบันทึกเลขคดี(ออกเลขคดี) การสอบสวนคดีอาญา-จราจร ดังนี้

1. การรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษ และการบันทึกคดี (ออกเลขคดี) ให้ถือปฏิบัติ ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 13 บทที่ 1

2. คดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดที่เกิดภายในวันที่ 31 ธ.ค.2551 ซึ่ง พนักงานสอบสวนมอบให้ฝ่ายสืบสวนไปดำเนินการตามหนังสือ ตร. ดังกล่าวข้างต้น ซึ่งยังไม่ได้ ออกเลขคดี โดยอยู่ระหว่างรอครบกำหนดการสอบสวนตามหลักเกณฑ์ของ ตร. ให้พนักงานสอบสวนนำ กลับมาบันทึกคดี (ออกเลขคดี) ในสมุดบันทึกเลขคดีกรณีไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิดให้แล้วเสร็จในวันที่ 31 ธ.ค.2551 โดยไม่ต้องรอให้ครบกำหนด แล้วให้เป็นผู้ทำการสอบสวนต่อไป

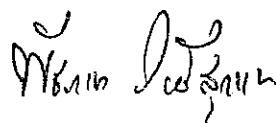
3. การสอบสวนคดีของพนักงานสอบสวนทั้งที่รู้ตัวผู้กระทำความผิดหรือไม่รู้ตัว ผู้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ออกไปทำการสืบสวนและสอบสวนรวบรวม พยานหลักฐานทุกชนิด และดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา ด้วยตนเอง เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา ทั้งนี้ให้ เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 131 และมาตราอื่นที่เกี่ยวข้อง

สำหรับคดีที่มีความยุ่งยากซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความชำนาญและความสามารถในการ สืบสวนเป็นพิเศษ ให้ฝ่ายสืบสวนเข้ามาทำหน้าที่ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานโดยประสานงาน กับพนักงานสอบสวนอย่างใกล้ชิด

4. การรายงานคดี ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบขอการสอบสวน เป็นผู้รายงานคดีและ การปฏิบัติเกี่ยวกับรายงานคดีอาญา โดยถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 13 บทที่ 2 และบทที่ 4 การรายงานเหตุอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญและเหตุที่ต้องรายงานด่วน ให้ถือปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 18 บทที่ 1

ระเบียบ คำสั่ง หรือหนังสือใดของ ตร. ที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ ให้ยกเลิกและ ถือปฏิบัติตามหนังสือนี้แทน ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2552 เป็นต้นไป

พล.ต.อ.

(พิชรวัต วงษ์สุวรรณ)

ผบ.ตร.

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ 472/2550

เรื่อง การทำสำนวนการสอบสวน (เพิ่มเติม)

.....

6 ตามคำสั่งกรมตำรวจ ที่ 753/2541 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541 เรื่อง การทำสำนวนการสอบสวน ได้กำหนดแนวทางการทำสำนวนการสอบสวน รวมถึงการเรียงลำดับเอกสาร การให้หมายเลข การลงชื่อในสำนวนการสอบสวนและการรวบรวมสำนวนการสอบสวน ประกอบด้วยความเห็นเป็นแนวทางปฏิบัติของพนักงานสอบสวนไว้แล้ว แต่ปรากฏว่าการเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนมักจะเรียงเอกสารที่ได้จากการสอบสวนปะปนกัน โดยไม่แยกให้ชัดเจนว่าเป็นพยานหลักฐานของฝ่ายผู้กล่าวหา ฝ่ายผู้ต้องหา และพยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนรวบรวมได้เองในการสืบสวนสอบสวน ทำให้ยากแก่การพิจารณาวินิจฉัยพยานหลักฐานทางคดี จึงควรปรับปรุงแก้ไขแนวทางการปฏิบัติให้ถูกต้อง ชัดเจนและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน นอกจากนี้ควรกำหนดแนวทางปฏิบัติในการเก็บสำนวนและสำเนาสำนวนการสอบสวนให้เป็นไปอย่างมีระบบสามารถค้นหามาอ้างอิงได้โดยสะดวกรวดเร็ว และไม่เสียหายแก่คดี

3 อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 มาตรา 11 จึงให้ยกเลิกข้อความในข้อ 11 และ ข้อ 12 ของคำสั่ง กรมตำรวจที่ 753/2541 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541 และใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

"11. การเรียงลำดับเอกสาร การให้หมายเลข การลงชื่อในสำนวนการสอบสวน และการรวบรวมสำนวนการสอบสวนประกอบด้วยความเห็น

เมื่อได้ทำการสอบสวนเสร็จสิ้นแล้วให้รวบรวมบันทึกและเอกสารต่างๆ ในการสอบสวนรวมเข้าสำนวนไว้ ถ้าเป็นสิ่งของอย่างอื่นให้ทำบัญชีรายละเอียดรวมไว้ด้วย โดยปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

11.1 การเรียงลำดับเอกสารในจำนวนการสอบสวน ให้เรียงตามลำดับดังนี้

11.1.1 ปกสำนวน

11.1.2 หนังสือเสนอพนักงานอัยการ

11.1.3 บัญชีสำนวนการสอบสวน

11.1.4 รายงานการสอบสวน

11.1.5 พยานหลักฐานฝ่ายผู้กล่าวหา

ผู้กล่าวหา)

11.1.5.1 คำให้การผู้กล่าวหา (ถ้ามีหลายคนให้เรียงลำดับ

6
11.1.5.2 คำให้การพยานฝ่ายผู้กล่าวหา ถ้ามีหลายคนให้เรียงตามลำดับเหตุการณ์ ก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ และถ้าในแต่ละเหตุการณ์มีพยานหลายคนให้เรียงตามลำดับความสำคัญของพยาน

11.1.5.3 พยานเอกสารฝ่ายผู้กล่าวหา ถ้ามีหลายรายการให้มีหมายเลขกำกับเป็น ก 1, ก 2, ก 3 จนครบทุกรายการ

11.1.5.4 บัญชีพยานวัตถุฝ่ายผู้กล่าวหา ถ้ามีพยานวัตถุหลายรายการให้มีหมายเลขกำกับเป็น วก 1, วก 2, วก 3 จนครบทุกรายการ

การเรียงลำดับพยานเอกสารและบัญชีพยานวัตถุของฝ่ายผู้กล่าวหา ให้มีลักษณะเชื่อมโยงสัมพันธ์สอดคล้องกับคำให้การพยานบุคคลหรือตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

8
ให้จัดทำบัญชีพยานบุคคล พยานเอกสารและพยานวัตถุปะติดไว้ด้านหน้าของพยานแต่ละประเภทด้วย

11.1.6 พยานหลักฐานฝ่ายผู้ต้องหา

11.1.6.1 คำให้การผู้ต้องหา (ถ้ามีหลายคนให้เรียงลำดับผู้ต้องหา)

11.1.6.2 คำให้การพยานฝ่ายผู้ต้องหา ถ้ามีหลายคนให้เรียงลำดับตามลำดับเหตุการณ์ ก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ และถ้าในแต่ละเหตุการณ์มีพยานหลายคนให้เรียงตามลำดับความสำคัญของพยาน

11.1.6.3 พยานเอกสารฝ่ายผู้ต้องหา ถ้ามีหลายรายการก็ให้มีหมายเลขกำกับเป็น ต 1, ต 2, ต 3 จนครบทุกรายการ

11.1.6.4 บัญชีพยานวัตถุฝ่ายผู้ต้องหา ถ้ามีพยานวัตถุหลายรายการให้มีหมายเลขกำกับเป็น วต 1, วต 2, วต 3 จนครบทุกรายการ

การเรียงลำดับพยานเอกสารและบัญชีพยานวัตถุของฝ่ายผู้ต้องหาให้มีลักษณะเชื่อมโยงสัมพันธ์สอดคล้องกับคำให้การของพยานบุคคลหรือตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ให้จัดทำบัญชีพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุปะติดไว้ด้านหน้าของพยานแต่ละประเภทด้วย

11.1.7 พยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนรวบรวมได้เอง

11.1.7.1 คำให้การพยานบุคคล ถ้ามีหลายคนให้เรียงลำดับตามลำดับเหตุการณ์ ก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ และถ้าในแต่ละเหตุการณ์มีพยานหลายคนให้เรียงตามลำดับความสำคัญของพยาน

11.1.7.2 พยานเอกสาร ถ้ามีหลายรายการก็ให้มีหมายเลขกำกับเป็น พ 1, พ 2, พ 3 จนครบทุกรายการ

11.1.7.3 บัญชีพยานวัตถุ ถ้ามีหลายรายการก็ให้มีหมายเลขกำกับเป็น วพ 1, วพ 2, วพ 3 จนครบทุกรายการ

การเรียงลำดับพยานเอกสารและบัญชีพยานวัตถุที่พนักงานสอบสวนรวบรวมได้เอง ให้มีลักษณะเชื่อมโยงสอดคล้องกับคำให้การพยานบุคคลหรือตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ให้จัดทำบัญชีพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุปะติดไว้ด้านหน้าของพยานแต่ละประเภทด้วย

11.1.8 เอกสารที่พนักงานสอบสวนรวบรวมหรือจัดทำเพื่อประกอบคดี

11.1.8.1 บันทึกพนักงานสอบสวน

11.1.8.2 บัญชีทรัพย์สินต่าง ๆ ให้เรียงลำดับดังนี้

- (1) บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้าย
- (2) บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายได้คืน
- (3) บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายไม่ได้คืน
- (4) ตำนานรูปพรรณทรัพย์สินหาย

11.1.8.3 เอกสารซึ่งทำขึ้นเพื่อแสดงถึงสถานที่เกิดเหตุ เรียงลำดับดังนี้

/(1) บันทึก...

- (1) บันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุ
- (2) แผนที่เกิดเหตุ
- (3) ภาพถ่ายที่เกิดเหตุ
- (4) บันทึก แผนที่ ภาพถ่ายของกองพิสูจน์หลักฐานที่

มาร่วมตรวจสถานที่เกิดเหตุ

- (5) บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ
- (6) ภาพถ่ายการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

11.1.8.4 เอกสารที่สร้างขึ้นเพื่อแสดงถึงพยานเอกสารและพยานวัตถุ

เรียงลำดับดังนี้

6

(1) สำเนาบันทึกหรือหนังสือที่ส่งพยานเอกสารและพยานวัตถุไปตรวจและผลการตรวจพิสูจน์พยานเอกสารและพยานวัตถุ เช่น ผลการตรวจเปรียบเทียบลายมือชื่อ ผลการตรวจพิสูจน์อาวุธปืน รายงานการชันสูตรบาดแผล รายงานชันสูตรพลิกศพ บันทึกการตรวจพิสูจน์สภาพและเครื่องอุปกรณ์รถยนต์คันเกิดเหตุ เป็นต้น โดยให้นำผลการตรวจดังกล่าวประกอบคู่ไปกับสำเนาหรือหนังสือที่ส่งพยานเอกสารและพยานวัตถุไปตรวจ (เรียงคู่อับบันทึกหรือหนังสือที่ส่งไปตรวจอยู่ข้างบน ส่วนผลการตรวจอยู่ข้างล่าง)

(2) ภาพถ่ายพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ เช่น ภาพถ่ายทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้าย ภาพถ่ายบาดแผลผู้ตายหรือผู้บาดเจ็บ เป็นต้น

11.1.8.5 เอกสารที่แสดงถึงการปฏิบัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้ต้องหา

เรียงลำดับดังนี้

- (1) บันทึกการชี้ตัวผู้ต้องหา
- (2) ภาพถ่ายการชี้ตัวผู้ต้องหา
- (3) บันทึกการจับกุม
- (4) หมายจับ
- (5) ตำหนิรูปพรรณผู้ต้องหา
- (6) รูปถ่ายของผู้ต้องหา
- (7) บันทึกขอความเห็นชอบจับกุมหรือออกหมายจับ

/(8) หมายเรียก...

(8) หมายถึงผู้ต้องหา

(9) หนังสือหรือบันทึกแจ้งอาัยัดตัวและถอนอาัยัดตัวผู้ต้องหา

(10) บันทึกการตรวจค้น

(11) หมายถึง

11.1.8.6 เอกสารที่เกี่ยวกับพยานบุคคลให้เรียงตามลำดับดังนี้

(1) หมายถึงพยาน

(2) หนังสือแจ้งเหตุขัดข้องของพยาน

(3) สำเนาใบมรณบัตรของพยาน

11.1.8.7 สำเนาเอกสารเกี่ยวข้องกับคดีเรียงลำดับดังนี้

(1) สำเนาเอกสารเกี่ยวข้องกับผู้ตาย เช่น ใบมรณบัตร

สำเนาทะเบียนบ้านผู้ตาย

(2) สำเนาเอกสารเกี่ยวข้องกับผู้เสียหาย เช่น สำเนาบัตร

ประชาชน ใบอนุญาตขับขี่ สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาทะเบียนรถคันที่ผู้เสียหายขับขี่

(3) สำเนาเอกสารเกี่ยวข้องกับผู้ต้องหา เช่น สำเนาบัตร

ประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบอนุญาตขับขี่ สำเนาทะเบียนรถคันที่ผู้ต้องหาขับขี่ สำเนาทะเบียนอาวุธปืนของผู้ต้องหา

(4) สำเนาเอกสารอื่น ๆ

11.1.8.8 บันทึกอื่น ๆ ที่พนักงานสอบสวนได้ทำขึ้นเกี่ยวกับการสอบสวนให้เรียงลำดับดังนี้

(1) บันทึกการตกลงค่าเสียหาย

(2) บันทึกการคืนของกลางและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(3) บันทึกขออนุมัติคืนของกลางพร้อมคำสั่งอนุมัติหรือไม่อนุมัติ

11.1.8.9 หนังสือที่ติดต่อโต้ตอบ สอบถาม ระหว่างพนักงานสอบสวนกับหน่วยงานต่าง ๆ โดยให้นำหนังสือที่ตอบกลับมาประกบคู่กับสำเนาหนังสือที่พนักงานสอบสวนทำไปสอบถาม เช่น พนักงานสอบสวนมีหนังสือขอใบรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลจากนายทะเบียน นายทะเบียนมีหนังสือตอบพร้อมกับส่งสำเนาใบรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล

/มาให้...

มาให้ ให้เรียงสำเนาหนังสือที่พนักงานสอบสวนทำไปสอบถามอยู่ข้างบนส่วนหนังสือตอบของ นายทะเบียนพร้อมสำเนาไปรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลอยู่ข้างล่าง กรณีพนักงานสอบสวน ทำหนังสือสอบถามไปหลายแห่งให้เรียงลำดับตามวันเวลาที่พนักงานสอบสวนทำไปสอบถาม เป็นหลัก ส่วนหนังสือตอบจะตอบก่อนหลังไม่ต้องคำนึงถึง ถ้าเป็นการสอบถามในเรื่องเดียวกัน หลายครั้งให้เรียงลำดับตามวันเวลาที่สอบถามและเรียงอยู่ในเรื่องเดียวกัน

11.1.8.10 สำเนาเอกสารต่าง ๆ ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี เช่น แผนประทุษกรรม (ในกรณีที่มีเหตุผลพิเศษเพื่อประโยชน์ในการสอบสวนคดี)

11.1.8.11 เอกสารที่ได้มาซึ่งอำนาจการสอบสวนให้เรียงลำดับดังนี้

- (1) คำสั่งผู้บังคับบัญชาหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ อนุญาตให้ทำการสอบสวน (กรณีต้องขออนุญาตทำการสอบสวน)
- (2) บันทึกของพนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้นที่ขออนุญาตสอบสวน
- (3) สำเนาระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการขอ อนุญาตสอบสวน
- (4) หนังสือมอบอำนาจและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการมอบ อำนาจให้มาร้องทุกข์ แก่ หรือถอนคำร้องทุกข์หรือการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน
- (5) หนังสือร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษซึ่งผู้เสียหายหรือผู้กล่าวโทษ ได้มีถึงพนักงานสอบสวน

11.1.8.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการกับผู้ต้องหาหลังจากถูกจับกุม ให้เรียงลำดับดังนี้

- (1) บันทึกการควบคุม
- (2) สำเนาคำร้องขอผิดฟ้องหรือฝากขัง เรียงตามลำดับ ตั้งแต่ครั้งที่ 1 เป็นต้นไป (เรียงครั้งที่ 1 อยู่ข้างบน ครั้งต่อไปอยู่ข้างล่างตามลำดับ)
- (3) บันทึกเสนอสัญญาประกันพร้อมคำสั่งอนุญาตหรือ ไม่อนุญาตให้ประกัน
- (4) คำร้องและสัญญาประกันพร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น หนังสือมอบอำนาจ เป็นต้น

(5) หนังสือ...

- (5) หนังสือแจ้งให้นายบ้ระกันนำตัวผู้ต้องหามาส่ง
- (6) หลักฐานการรับ-ส่งตัวทหารผู้กระทำผิด
- (7) หลักฐานการส่งเด็กหรือเยาวชนผู้กระทำผิดไปยัง

สถานพินิจ

(8) หลักฐานการแจ้งการจับกุมเด็กหรือเยาวชน ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนนั้นอาศัยอยู่ทราบ

(9) รายงานแสดงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน

(10) ผลการตรวจสอบประวัติการต้องโทษและพิมพ์

ลายนิ้วมือของผู้ต้องหา

11.1.8.13 ผลการตรวจสอบประวัติและพิมพ์มือผู้ตาย

สำหรับเอกสารนอกเหนือจากที่กล่าวไว้แล้ว ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาเทียบเคียงว่าควรที่จะจัดอยู่ในลำดับใด แล้วให้จัดเรียงอยู่ในลำดับนั้น ๆ

11.2 การให้เลขหมายเอกสารในสำนวนการสอบสวน เนื่องจากการทำสำนวนการสอบสวนบางส่วนไม่สิ้นสุดอยู่ที่พนักงานสอบสวน จำเป็นต้องเสนอสำหรับการสอบสวนตามลำดับขั้นขึ้นไปอีกและอาจมีการสอบสวนเพิ่มเติม จึงทำให้สำนวนการสอบสวนมีเอกสารเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ การเรียงลำดับ จึงควรเรียงจากลำดับแรกผ่านล่างสุดขึ้นมา เพราะเมื่อไว้เมื่อมีการสอบสวนเพิ่มเติม

สำหรับกรณีที่การสอบสวนบางเรื่องมีคำให้การหรือเอกสารหลายแผ่นให้ใช้เลขลำดับตามบัญชีสำนวนการสอบสวนเพียงเลขเดียวแล้วใช้ทับ (/) ตามจำนวนแผ่น โดยให้ใช้ / ในแผ่นท้ายเป็น 1 ขึ้นมาก่อน เพื่อป้องกันมิให้จำนวนลำดับเอกสารมีการเพิ่มเติมขึ้นมา

11.3 การลงชื่อในท้ายรายงานการสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนผู้สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทางคดีเป็นผู้ลงนามมีความเห็นเสนอเพียงคนเดียว จากนั้นเสนอสำนวนให้หัวหน้างานสอบสวน และหัวหน้าพนักงานสอบสวนพิจารณาที่มีความเห็นทางคดีตามลำดับ โดยให้หัวหน้างานสอบสวนและหัวหน้าพนักงานสอบสวนมีความเห็นทางคดีเป็นของตนเอง

/11.4 เมื่อรวม...

11.4 เมื่อรวมบันทึกต่าง ๆ เข้าสำนวนเสร็จแล้ว ให้ทำรายงานการสอบสวน ตัดหน้าสำนวนตามแบบพิมพ์ที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนด (ค.147-ต.85) รายงานการสอบสวนนี้จะต้องเอาข้อเท็จจริงออกมาจากที่มีปรากฏอยู่ในสำนวนการสอบสวน ข้อเท็จจริง และความเห็นจำเป็นต้องกล่าวตามหัวข้อดังต่อไปนี้

11.4.1 วัน เวลา ตำบลที่เกิดเหตุ และข้อหาอันเป็นมูลให้เกิดความผิด

11.4.2 คำให้การผู้กล่าวหา พยานฝ่ายผู้กล่าวหา ผู้ต้องหา และพยานฝ่ายผู้ต้องหา โดยย่อเอาแต่เฉพาะข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นสำคัญ และเรียงตามลำดับ เช่นเดียวกับการเรียงเอกสารในสำนวนการสอบสวนตาม ข้อ 11.1.5 และ 11.1.6

11.4.3 พยานเอกสารและพยานวัตถุ ถ้ามีหลายรายการให้ระบุเลขลำดับ

11.4.4 หลักฐานทางคดีและการทำความเข้าใจทางคดีของพนักงาน

สอบสวน ให้สรุปพยานหลักฐานพร้อมความเห็นในทางคดีของพนักงานสอบสวนว่าควรเชื่อหรือไม่เชื่อเพราะเหตุผลอย่างไร รวมทั้งเหตุผลในการอ้างควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้อง เพราะเหตุใด โดยความเห็นนั้นให้อ้างทั้งข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย (บทกฎหมายและมาตราที่ยกขึ้นปรับ) ประกอบด้วย และวินิจฉัยไปตามเหตุและผลที่ควรจะเป็น แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นย่อหน้าที่ย่อข้อเท็จจริงทั้งหมด เริ่มจากข้อความว่า คดีนี้สอบสวนเสร็จสิ้นแล้ว ข้อเท็จจริงได้ความว่า....จากนั้นย่อข้อเท็จจริงตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุด เรียงตามลำดับเหตุการณ์ตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุและหลังเกิดเหตุ โดยให้ปรากฏ วัน เดือน ปี เวลาและตำบลที่เกิดเหตุ (ถ้ากระทำผิดวัน เดือน ปี เวลาและสถานที่เดียว ให้ระบุว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ) อาการกิริยาของผู้กระทำผิดนั้นหรือแต่ละคน เป็นอย่างไร ทำอย่างไร ตลอดจนพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวแก่เหตุการณ์นั้นๆ ข้อเท็จจริงนี้เป็นข้อเท็จจริงที่ได้จากคำให้การผู้กล่าวหา ผู้ต้องหา และพยาน ซึ่งแต่ละคนอาจจะให้ข้อเท็จจริงคนละตอนแล้วนำมาผสมผสานเชื่อมโยงเป็นข้อเท็จจริงที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งถ้าได้อ่านข้อเท็จจริงนี้แล้ว สามารถเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคดีนั้นได้ทั้งหมด

ส่วนที่ 2 เป็นย่อหน้าที่พิเคราะห์ถึงพยานหลักฐานทางคดี ว่ามีพยานหลักฐานใด (พยานบุคคล พยานเอกสารหรือพยานวัตถุ) ยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำผิดหรือไม่เพียงใด ถ้ามีระบุให้ชัดเจน ผู้ต้องหาให้การว่าอย่างไร รับสารภาพหรือต่อสู้คดีอย่างไร

/มีเหตุผล...

มีเหตุผลน่าฟังหรือไม่ เช่น หลักฐานทางคดีมีผู้กล่าวหาและพยานยืนยันว่าค้นพบของกลาง จากในตัวผู้ต้องหาและผู้ต้องหารับว่าของกลางเป็นของผู้ต้องหาซึ่งมีไว้ในครอบครองโดย ไม่ได้รับอนุญาตจริง

ส่วนที่ 3 ทางคดีมีพยานหลักฐานในการสังคดีว่าพอฟ้องหรือไม่พอฟ้อง ผู้ต้องหา เหตุผลที่พนักงานสอบสวนหยิบยกขึ้นอ้าง ควรเชื่อไม่เชื่อเพราะเหตุผลอย่างไรทั้งใน ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายรวมทั้งเหตุผลในการอ้างให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องในความผิด ฐานใด (ตามที่ได้แจ้งให้ผู้ต้องหาทราบในบันทึกคำให้การผู้ต้องหา) ตามบทกฎหมายใด ถ้าบทกฎหมายใดมีการแก้ไขเพิ่มเติม ให้อ้างบทกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมให้ครบถ้วน จากนั้น จึงระบุว่าเห็นควรสั่งฟ้องหรือควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามตัวบทกฎหมายที่อ้างถึงดังกล่าว ข้างต้น

6

ถ้าเป็นคดีไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิด ให้ระบุว่าพฤติการณ์ และการกระทำของคนร้ายเป็นความผิดฐานใด ตามบทกฎหมายใด (ถ้าบทกฎหมายใดมีการ แก้ไขเพิ่มเติมให้อ้างบทกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมให้ครบถ้วน) จากนั้นระบุว่าได้ดำเนินการ สืบสวนสอบสวนตลอดมาเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว แต่ยังไม่ทราบว่าคนร้ายเป็นใคร ชั้นนี้เห็นควรงดการสอบสวนหรือควรให้งดการสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 140 (1) วรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ส่วนที่ 4 ถ้าคดีใดในสำนวนการสอบสวนปรากฏกรณีดังต่อไปนี้ เช่น

ก. มีใบแดงแจ้งโทษของผู้ต้องหาเข้าหลักเกณฑ์ที่จะฟ้องคดี ขอให้ฟ้องเพิ่มโทษฐานไม่เชิดหลายหรือโทษกักกันหรือผู้มีสันดานเป็นผู้ร้ายอันควรเพิ่มโทษ หรือกักกันผู้ต้องหาต้องหาหลายคดี ให้กล่าวไว้ให้ชัดเจนว่าคดีอื่นดำเนินการไป ณ ศาลใด เพื่อพนักงานอัยการจะได้แถลงต่อศาลได้สะดวก ถ้ามาทราบภายหลังก็แจ้งให้พนักงาน อัยการเจ้าของสำนวนแรกทราบ

3

ข. ในกรณีที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมโดยคำสั่งศาลอยู่แล้วให้ กล่าวไว้ให้ชัดเจนว่า ถูกควบคุมแต่เมื่อใด ครอบกำหนดเมื่อใด

ค. ในกรณีที่มีเหตุผลอันสมควรที่จะไม่ปล่อยชั่วคราว เช่น จะหลบหนีหรืออาจจะไปก่อภัยอันตรายแก่พยานหรือจะไปทำให้คดีเสียหาย ให้เขียนบรรยาย เหตุผลในสำนวน ไว้เพื่อพนักงานอัยการจะได้ทราบและอาจอาศัยเหตุผลนั้นแถลงคัดค้าน ต่อศาล

ง. ผู้ต้องหาเป็นคนต่างด้าวและเข้าหลักเกณฑ์เนรเทศให้เขียนไว้ให้พนักงานอัยการทราบว่าได้เสนอขอเนรเทศไปทางหนึ่งด้วยแล้ว

จ. ถ้ามีของกลางก็ต้องให้ปรากฏในสำนวนว่า เก็บรักษาไว้หรือส่งพนักงานอัยการพร้อมด้วยสำนวนหรือได้คืนให้ใครไปเพราะเหตุใด

ฉ. ในคดีที่ต้องให้สินบนรางวัลก็ให้กล่าวไว้ด้วยว่า ควรขอสินบนรางวัลให้แก่ผู้ใด ตามกฎหมายใด เป็นจำนวนเท่าใด

ช. คดีที่เทศบาลได้รับมอบเป็นเจ้าหน้าที่อนุวัตตามกฎหมายให้เขียนไว้ด้วยว่า "เหตุเกิดในเทศบาล" เพื่อพนักงานอัยการจะได้กล่าวในฟ้อง

12. การเก็บสำนวนและสำเนาสำนวนการสอบสวน

12.1 สำนวนการสอบสวนต้องมี 2 ชุด ชุดที่ 1 เป็นต้นฉบับสำหรับส่งพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาดำเนินการ สำหรับชุดที่ 2 (สำเนาสำนวนการสอบสวน) ต้องมีรายละเอียดครบถ้วนเช่นเดียวกับสำนวนการสอบสวน

12.2 สำเนาสำนวนการสอบสวน ให้หัวหน้างานที่มีหน้าที่เก็บรักษาเก็บรักษาไว้ที่ห้องหรือตู้ที่จัดทำไว้สำหรับเก็บสำนวนการสอบสวนโดยเฉพาะ โดยให้ระมัดระวังรักษาสำนวนการสอบสวนและเอกสารที่เกี่ยวข้องให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย

12.3 การขอยืมสำนวนการสอบสวน ให้จัดทำหลักฐานการยืมไว้ทุกครั้งที่สำนวนถูกนำออกจากที่เก็บ

12.4 การจัดเก็บ ให้แยกเก็บสำนวนการสอบสวนเรียงลำดับตามปี พ.ศ. และหมายเลขคดีโดยมีสมุดบัญชีคุมสำนวนทำนองเดียวกับสมุดออกเลขคดีของสถานีตำรวจหรือหน่วยงานไว้ด้วย"

บรรดาระเบียบ หรือคำสั่งใดที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ให้เป็นอันยกเลิกและให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งนี้โดยเคร่งครัด

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2550

พลตำรวจเอก

(เสรีทิศุทธิ์ เตมียาเวส)

รักษาราชการแทน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

พันตำรวจเอก

(อัทวิน ธรรมวิทักษ์)

รองผู้บังคับการฯ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บังคับการกองนิติการ

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ว่าด้วย ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี
ลักษณะ ๑๘
กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ
(ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๕๕

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้วางระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๑๘ กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ บทที่ ๑๓ สามีภริยาวิวาทกัน ข้อ ๕๘๓ ไว้แล้ว นั้น

เนื่องจากปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว อันมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากการทำร้ายบุคคลทั่วไป โดยได้กำหนดรูปแบบ วิธีการ และขั้นตอนที่มีลักษณะแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาตามปกติ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสดับตัวและยับยั้งการกระทำความผิดซ้ำ รวมทั้งสามารถรักษาความสัมพันธ์ อันดีในครอบครัวไว้ได้ ซึ่งทำให้ประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีดังกล่าวไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมาย ประกอบกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้จัดทำคู่มือการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติดังกล่าวไว้แล้ว จึงสมควรยกเลิกประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีข้างต้นเสีย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕๘๓ บทที่ ๑๓ สามีภริยาวิวาทกัน ของลักษณะ ๑๘ กรณีบางเรื่องที่มีวิธีปฏิบัติเป็นพิเศษ แห่งประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี เสียทั้งหมด

ข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ดามาพงศ์
(เปรี้ยวพันธ์ ดามาพงศ์)
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

คำนำ

ตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษาและมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นมา สำนักงานตำรวจแห่งชาติในฐานะหน่วยงานที่ต้องปฏิบัติงานและบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้ ได้ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้เกิดประสิทธิผลในการบังคับใช้กฎหมายตามวัตถุประสงค์อย่างยั่งยืนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสร้างความเข้าใจในพระราชบัญญัตินี้ ระเบียบ และกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง อันเป็นการเสริมสร้างศักยภาพให้แก่กลไกที่ปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง โดยที่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ มีบทบัญญัติที่กำหนดรูปแบบ วิธีการและขั้นตอนในการดำเนินการต่างจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำความผิด มีโอกาสกลับตัวและยับยั้งการกระทำความผิดซ้ำ รวมทั้งสามารถรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวไว้ได้ ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง เป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วนและเหมาะสม สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงได้จัดทำคู่มือการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าหน้าที่ตำรวจใช้ปฏิบัติงานต่อไป

สำนักงานตำรวจแห่งชาติหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือปฏิบัติงานฉบับนี้จะเอื้อต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจตลอดจนผู้สนใจทั่วไป และเป็นเครื่องมือที่มีส่วนช่วยลดปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สารบัญ

๑. บทนำ	๒
.....	
๒. บทนิยามศัพท์.....	๒
๓. พนักงานเจ้าหน้าที่	๓
.....	
๔. พนักงานสอบสวน	๔
.....	
๑. การรับคำร้องทุกข์.....	๕
๒. การสอบสวน.....	๖
๓. มาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์.....	๘
๔. การไกล่เกลี่ยให้ยอมความ.....	๘
๕. การทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์.....	๙
๖. การทำความเข้าใจทางคดี	๑๐
.....	
๕. หัวหน้าสถานีตำรวจ	๑๐
.....	
๖. ภาคผนวก ๑ กฎหมายและระเบียบ คำสั่ง ที่เกี่ยวข้อง	๑๑
.....	
๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐.....	๑๒
๒. ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะ เทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ในการคุ้มครอง ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๑.....	๑๘
๓. ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นหรือได้รับแจ้งเหตุความ รุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๑.....	๒๑
๔. ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการสอบสวนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑.....	๒๕
๕. ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความถอนคำร้องทุกข์ในชั้น สอบสวน พ.ศ. ๒๕๕๑.....	๓๐
๖. ระเบียบอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวแทนการ ลงโทษและเงื่อนไขการยอมความการถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้อง พ.ศ.	๓๔

๒๕๕๐.....	
๗. คำสั่งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ ๐๘๘/๒๕๕๓ เรื่อง มอบหมายการออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์.....	๓๘
๗. ภาคผนวก ๒ แบบ คร.	๔๐
.....	
๑. แบบ คร.๕	๔๑
๒. แบบ คร.๖	๔๒
๓. แบบ คร.๗	๔๓
๔. แบบ คร.๘	๔๕
๕. แบบ คร.๙	๔๗
๖. แบบ คร.๑๐.....	๔๙

คู่มือการปฏิบัติงาน
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐
ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

คู่มือการปฏิบัติงาน
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐
ของ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๑. บทนำ

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยความคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว มีการกำหนดรูปแบบ วิธีการ และขั้นตอนที่มีลักษณะแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาทั่วไป โดยให้ผู้กระทำ ความผิดมีโอกาสกลับตัวและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งสามารถรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวไว้ ได้ ประกอบกับเด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัว มีสิทธิได้รับความคุ้มครองโดยรัฐจากการใช้ความ รุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม แต่เนื่องจากมีกฎหมาย ระเบียบ คำสั่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่

๑. พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐
 ๒. ระเบียบกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
 ๓. ระเบียบกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้ง พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่าย ปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐
 ๔. ระเบียบกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ ดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อพบเห็นหรือได้รับแจ้งเหตุความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐
 ๕. ระเบียบกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ สอบสวน ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ พ.ศ.๒๕๕๐
 ๖. ระเบียบกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ ทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ในชั้นสอบสวน พ.ศ.๒๕๕๐
 ๗. ระเบียบอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้ถูกกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวแทนการลงโทษและเงื่อนไขการยอม ความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้อง พ.ศ.๒๕๕๐
 ๘. คำสั่งกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่ ๐๘๘/๒๕๕๓ ลง ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๓
 ๙. หนังสือ ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๐๕๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ แนวทางปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓
- ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติงานเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงสมควรจัดทำคู่มือการปฏิบัติ สำหรับข้าราชการตำรวจ

๒. บทนิยามศัพท์

“ความรุนแรงในครอบครัว” หมายความว่า การกระทำใด ๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิด อันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคล

ในครอบครัวต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบแต่ไม่รวมถึงการกระทำโดยประมาท

“บุคคลในครอบครัว” หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

“ศาล” หมายความว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

“เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์” หมายความว่า ค่าทดแทนความเสียหายเบื้องต้นสำหรับเงินหรือทรัพย์สินใด ๆ ที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวสูญเสียไป โดยผลของการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และให้หมายความรวมถึงรายได้ที่สูญเสียไป ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายในการหาที่อยู่ใหม่ และค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็น

“นักจิตวิทยา” หมายความว่า นักจิตวิทยาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“นักสังคมสงเคราะห์” หมายความว่า นักสังคมสงเคราะห์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้และให้หมายความรวมถึงพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“พนักงานสอบสวน” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีให้เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในท้องที่ใดไม่มีพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี ให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้

๓. พนักงานเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่สำคัญยิ่งในการปฏิบัติหน้าที่เพราะจะต้องทำหน้าที่ร่วมกับพนักงานสอบสวนและพนักงานเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องได้รับการอบรมและได้รับบัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ตาม แบบ.คร.๑ จากสำนักกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ถึงจะปฏิบัติหน้าที่ตามคู่มือนี้ได้ เว้นแต่เป็นการดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งหากพบเห็นเหตุ หรือได้รับทราบเหตุ หรือรับแจ้งเหตุกระทำความรุนแรงในครอบครัวแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ ดังนี้

(๑) เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุเพื่อสอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้น โดยไม่ต้องขออนุญาตศาล

ก่อนที่จะเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุ ให้แสดงบัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตาม แบบ คร.๑ ต่อเจ้าของหรือผู้ที่อยู่ในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุ นั้น เพื่อยอมให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปและแจ้งให้ทราบถึงเหตุของการเข้าไป

(๒) เพื่อช่วยยุติการกระทำด้วยความรุนแรง หรือระงับเหตุ หรือการเข้าค้นและช่วยเหลือ ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในที่รโหฐาน หากผู้กระทำไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจ อาจใช้กำลังบังคับได้ทันที

(๓) การเข้าไปค้นหาพยานหลักฐาน บุคคล เพื่อช่วยเหลือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน ครอบครัวหรือเพื่อจับกุมผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ให้ดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา

(๔) หากปรากฏว่าผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับอันตรายแก่กายและ จิตใจ ให้รีบส่งตัวผู้ขึ้นไปรับการรักษาพยาบาลทันที

(๕) ประสานงานกับจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้คำแนะนำแก่ ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวโดยผ่านศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำ ความรุนแรงใน ครอบครัว

(๖) บันทึกรายละเอียดแห่งการแจ้งเหตุ การเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุและ การดำเนินการแก่ผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไว้เป็น หลักฐาน ตามแบบ คร.๕ และให้ผู้ที่เกี่ยวข้องลงลายมือชื่อรับรองไว้ หากผู้ขึ้นไม่ยินยอมลงลายมือชื่อ ให้ พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุที่ไม่ลงลายมือชื่อไว้

(๗) ชี้แจงผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวให้ทราบถึงสิทธิในการได้รับการ ค้ำครองในการกำหนดมาตรการหรือการบรรเทาทุกข์เบื้องต้นแก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ชั่วคราว(ตามที่หัวหน้าสถานีกำหนด)

(๘) ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดี ให้จัดให้ผู้ขึ้น ร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าผู้ขึ้นไม่อยู่ในวิสัยหรือไม่มีโอกาสที่จะร้องทุกข์ ได้ด้วยตนเองให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทนได้

(๙) ถ้ามิได้มีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือมิได้มีการร้องทุกข์ ภายในสามเดือนนับ แต่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งหรือร้องทุกข์ได้ให้ถือว่าคดีเป็น อันขาดอายุความ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอ ค้ำครองสวัสดิภาพตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

(๑๐) รวบรวมข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการปฏิบัติงานที่ได้ดำเนินการ ผลความคืบหน้าแล้ว รายงานให้สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทราบโดยเร็ว ตามแบบ คร.๖ (ดำเนินการตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๐๗.๒๓/๐๗๕๑ ลง ๑ ธ.ค. ๒๕๕๒ เรื่อง รายงานการดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว(แบบ คร.๖)) พร้อมทั้งจัดส่งข้อมูล ดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือศาลแล้วแต่กรณี หากจะต้องมีการพิจารณาออกคำสั่ง กำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์เป็นการชั่วคราว หรือออกคำสั่งใด ๆ หรือคำพิพากษาโดยศาล

(๑๑) เมื่อมีการแจ้งเหตุหรือมีการร้องทุกข์แล้ว ห้ามมิให้เผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใด ๆ อันน่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในคดีตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๒) หากจะต้องมีการจับกุมหรือควบคุมเด็กหรือเยาวชน ซึ่งเป็นผู้กระทำ ความรุนแรงใน ครอบครัว ให้ปฏิบัติตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๐๕๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ เรื่อง แนวทางปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

๔. พนักงานสอบสวน

พระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดลักษณะพิเศษของพนักงานสอบสวนและการดำเนินคดีแตกต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยกำหนดให้มีพนักงานสอบสวน ๒ ประเภท

๑. พนักงานสอบสวนซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี

๒. พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

อำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว มีดังต่อไปนี้

๑ การรับคำร้องทุกข์

(๑) กรณีผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องทุกข์ด้วยตนเอง ผู้ร้องทุกข์สามารถร้องทุกข์เป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้ โดยให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๑.๑) รับคำร้องทุกข์ตามกฎหมายและระเบียบ

(๑.๒) แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบถึงกระบวนการและขั้นตอนในการดำเนินคดี ตลอดจนสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองของผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว การดูแลบุตร หรือบรรเทาทุกข์ตามกฎหมาย เช่น สิทธิที่จะได้รับค่าทดแทนจากรัฐ สิทธิในการได้รับความคุ้มครองความปลอดภัย เป็นต้น

(๑.๓) แจ้งให้ ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำความรุนแรงในครอบครัว หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้การคุ้มครองสิทธิหรือช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ตามสมควรแก่กรณี

(๑.๔) แจ้งให้ ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำความรุนแรงในครอบครัว หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการประมวลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุขภาพกาย อารมณ์ จิตใจ ภาวะความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและสาเหตุที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว เพื่อประกอบดุลพินิจของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือศาล แล้วแต่กรณี ตามแบบ คร. ๗

(๑.๕) ในกรณีมีการจัดการแทนผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้นำความใน(๑.๑)-(๑.๔)มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๒) กรณีพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทน ตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วยเหตุที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่อาจร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีสภาพร่างกายหรือจิตใจไม่อยู่ในวิสัยหรือโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้ หรือในกรณีที่ไม่มีผู้จัดการแทนผู้เสียหาย หรือมีผู้จัดการแทนผู้เสียหายแต่มีผลประโยชน์ขัดกันกับผู้เยาว์ หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น **ต้องร้องทุกข์เป็นหนังสือ**และให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ดังนี้

(๒.๑) รับคำร้องทุกข์ตามกฎหมายและระเบียบ โดยให้ปรากฏเหตุที่ไม่อาจร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง

(๒.๒) ให้แนบหนังสือร้องทุกข์รวมไว้กับสำนวนการสอบสวน

(๒.๓) การดำเนินการตาม(๒.๑) - (๒.๒) ให้นำความในข้อ (๑.๒) - (๑.๔) มาใช้

บังคับโดยอนุโลม

(๓) ออกหลักฐานการรับคำร้องทุกข์ให้แก่ผู้ร้องทุกข์เพื่อประโยชน์ในการติดตามคดี

(๔) ประสานงานกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ ประสงค์จะยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์เพื่อทำบันทึกข้อตกลงตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๕) จัดให้มีคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ ในความผิดอื่น หากสอบสวนแล้วพบว่าเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานสอบสวนรวมไว้ในสำนวนการสอบสวนเดียวกับความผิดฐานกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

ทั้งนี้ พนักงานสอบสวนต้องคำนึงถึงการนับอายุความร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งแตกต่างจากอายุความร้องทุกข์ในความผิดอันยอมความได้ทั่วไป กล่าวคือ ในความผิดฐานกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดอันยอมความได้รูปแบบพิเศษ ซึ่งพระราชบัญญัติฯ มาตรา ๗ กำหนดให้ผู้เสียหายต้องร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือนเริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว(ผู้เสียหาย)อยู่ใน "วิสัย" และ "มีโอกาส" ที่จะแจ้งหรือร้องทุกข์ได้ มิเช่นนั้นคดีจะขาดอายุความ

-วิสัย หมายความว่า ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีสภาพร่างกายหรือจิตใจที่สามารถร้องทุกข์หรือแจ้งความ

-โอกาส หมายความว่า ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการที่จะร้องทุกข์หรือแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

ดังนั้น ระยะเวลาร้องทุกข์ภายใน ๓ เดือนให้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงฯ อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาที่จะร้องทุกข์ได้ มิเช่นนั้นคดีจะขาดอายุความ

(๖) กรณีผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันร้องทุกข์ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (มาตรา ๑๒๔/๑)

(๗) ให้พนักงานสอบสวน บันทึกการรับแจ้งเหตุตามแบบบันทึกการรับแจ้งเหตุ (แบบ ๑) (ตามหนังสือ สยส. ตร. ที่ ๐๐๐๗.๒๓/๓๑๔๔ ลง ๑๒ ต.ค. ๒๕๕๔)

๒ การสอบสวน

(๑) ต้องสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม

(๒) แจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ส่งข้อเท็จจริงทั้งปวงที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมารวมเป็นพยานหลักฐานไว้ในสำนวน

(๓) การรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เฉพาะความผิดฐานกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ถ้าผู้กระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวรับสารภาพ พนักงานสอบสวนไม่ต้องรวบรวมพยานหลักฐานแต่ให้แนบรายงานข้อเท็จจริงตาม (๒) ไว้ในสำนวนการสอบสวนและสรุปสำนวนพร้อมความเห็นให้พนักงานอัยการดำเนินการ

(๔) ก่อนสอบปากคำผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๔.๑) แจ้งเป็นหนังสือให้จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอ ทราบวันเวลาและสถานที่ที่จะสอบปากคำ เพื่อให้บุคคลที่ได้รับแจ้งอยู่ร่วมด้วย เพื่อให้คำปรึกษาขณะสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

(๔.๒) ในกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอ แต่มีเหตุจำเป็นต้องสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ก็ให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำผู้เสียหายไปได้แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวน แล้วรายงานให้ผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบ

(๔.๓) แจ้งแก่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวให้ทราบถึงกระบวนการในการดำเนินคดีอาญารัฐธรรมนูญกระทำผิดด้วยความรุนแรงในครอบครัวและสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาความเสียหายหรือการบรรเทาทุกข์เบื้องต้น สิทธิในการมีล่ามกระบวนการทำบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไข รวมถึงผลของการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์หรือถอนฟ้อง

(๕) หากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นบุคคลต่างด้าวและประสงค์จะร้องขอผ่อนผันอยู่ในราชอาณาจักรชั่วคราวระหว่างการดำเนินคดี ให้แจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขออนุญาตตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองหรือกฎหมายอื่นกำหนด

(๖) ในกรณีที่พนักงานสอบสวนเห็นสมควร หรือได้รับการร้องขอจากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวนในสถานที่ที่เหมาะสม

(๗) การสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นผู้หญิง และเป็นกรกระทำ ความรุนแรงเกี่ยวกับเพศให้จัดพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นหญิงเป็นผู้สอบปากคำ เว้นแต่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวยินยอมให้ใช้พนักงานสอบสวนชายเป็นผู้สอบปากคำหรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ให้บันทึกความยินยอมหรือเหตุจำเป็นนั้นไว้ในสำนวนด้วย

(๘) การสอบปากคำ บุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีในฐานะที่เป็นผู้ต้องหา ผู้เสียหาย หรือพยาน ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๒๐๕๖ ลง ๒๐ พ.ค.๒๕๕๔ แนวทางปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

(๙) การสอบปากคำผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวและบุคคลอื่นที่ร่วมกระทำความผิด ในฐานะผู้ต้องหาให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(๑๐) การตรวจพยานหลักฐาน

(๑๐.๑) การตรวจตัวหญิงผู้ถูกระทำ ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่ร่วมกระทำความผิดซึ่งเป็นหญิง ให้จัดเจ้าพนักงานซึ่งเป็นหญิงหรือหญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ ทั้งนี้ ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร บุคคลดังกล่าวจะขอ นำบุคคลใดมาอยู่ร่วมในการตรวจนั้นด้วยก็ได้

กรณีการตรวจตัวผู้หญิงที่เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ต้องให้ได้รับความยินยอม

(๑๐.๒) พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ทำการตรวจพิสูจน์บุคคล วัตถุ หรือเอกสารโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ได้

(๑๑) การควบคุม และปล่อยชั่วคราว

(๑๑.๑) การควบคุมและปล่อยชั่วคราวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง โดยพนักงานสอบสวนอาจเสนอเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อ

ความปลอดภัยของผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและเสี่ยงที่จะเกิดการกระทำรุนแรงซ้ำ โดยถือ
ว่าเป็นเงื่อนไขในการป้องกันการก่อเหตุร้าย

(๑๑.๒) ในการควบคุม และปล่อยชั่วคราวบุคคลที่กระทำความผิดฐานกระทำ
ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พนักงานสอบสวนต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและ
ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓

(๑๒) ระหว่างการสอบสวนห้ามมิให้พนักงานสอบสวน

(๑๒.๑) จัดหรือยินยอมให้ผู้อื่นจัดให้มีการแถลงข่าวการกระทำ ความรุนแรงใน
ครอบครัว โดยนำตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมาแถลง
ข่าวหรือปรากฏตัวต่อสื่อมวลชนเพื่อให้ข่าว

(๑๒.๒) จัดให้มีการชี้ตัว หรือทำแผนประทุษกรรมประกอบคำรับสารภาพในที่
สาธารณะหรือโดยเปิดเผย

(๑๒.๓) เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ได้จากสำนวนการสอบสวนคดีความรุนแรงใน
ครอบครัวแก่ผู้ใด เว้นแต่เป็นเจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีหรือเจ้าพนักงานในการยุติธรรม

๓ มาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์

(๑) ระหว่างการสอบสวนหากมีกรณีจำเป็นเร่งด่วนต้องคุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกระทำ
ด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการร้องขอโดย
ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือข้อเสนอของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานสอบสวนเห็นเอง
ให้พนักงานสอบสวนรีบทำการประมวลข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พอชี้ให้เห็นได้ว่าผู้ถูกระทำด้วยความ
รุนแรงในครอบครัวจำเป็นต้องได้รับการบรรเทาทุกข์เบื้องต้นหรือมีข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่าผู้กระทำความรุนแรงใน
ครอบครัวอาจก่อเหตุกระทำความรุนแรงแก่บุคคลในครอบครัวซ้ำอีก หรือมีเหตุอื่น ๆ จำเป็นต้องกำหนด
มาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว
ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๑.๑) เสนอรายงานและความเห็นให้ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา(ซึ่งได้รับมอบหมายตามคำสั่งกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่
๐๘๘/๒๕๕๓ ลง ๒๙ มี.ค.๒๕๕๓)ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคล
ผู้ถูกระทำ ด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือ

(๑.๒) จะร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจให้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการ
เพื่อบรรเทาทุกข์ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้

(๒) เมื่อตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ได้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่
บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวแล้ว ให้พนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้ที่ต้องหา
ว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว ปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อกำหนดมาตรการคุ้มครองดังกล่าว

(๓) ให้พนักงานสอบสวนเสนอคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ ต่อศาล
ที่มีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่วันออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อ

บรรเทาทุกข์ดังกล่าวตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

๔ การไกล่เกลี่ยให้ยอมความ

(๑) ในระหว่างการสอบสวน หากพนักงานสอบสวนเห็นว่า ข้อหากระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือการกระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ และพฤติการณ์แห่งคดี ไม่ร้ายแรง พอมิทางปรองดองกันได้ หรือ คู่กรณีร้องขอ พนักงานสอบสวนอาจจัดให้มีการไกล่เกลี่ยให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวกับผู้ต้องหาซึ่งต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ยอมความกัน

ให้พนักงานสอบสวนแจ้งนัดให้คู่กรณีได้พูดคุยเจรจาไกล่เกลี่ยยอมความกัน โดยอาจตั้งบุคคลหรือคณะบุคคลทำการไกล่เกลี่ยตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้

(๒) ในการไกล่เกลี่ยนอกจากคู่กรณีทั้งสองฝ่ายแล้ว ถ้ามีเหตุจำเป็นและสมควรก็ให้ผู้ทำการไกล่เกลี่ยเรียกบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาให้ความคิดเห็นหรือร่วมไกล่เกลี่ยด้วยก็ได้ แล้วแต่เหตุผลและความจำเป็นแต่ละกรณี

เมื่อคู่กรณีตกลงยอมความกันได้ และเงื่อนไขหรือข้อตกลงยอมความไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสอบสวนแล้วแต่กรณี จัดให้มีการการทำสัญญายอมความ แล้วนำสัญญายอมความดังกล่าวพร้อมคู่กรณี ไปทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือ ถอนคำร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

(๓) การทำสัญญายอมความให้เป็นไป ตามแบบ คร. ๙

๕ การทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์

(๑) ในระหว่างสอบสวนหากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นผลมาจากการไกล่เกลี่ยยอมความหรือไม่ หากความปรากฏชัดว่าเป็นการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ด้วยความสมัครใจของผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และมีได้เกิดจากการบังคับ ช่มชู้ หรือหลอกลวงจากบุคคลใดและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวรับที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไข ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ให้พนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้น ก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ เพื่อให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกว่าอายุความ แล้วให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว ลงลายมือชื่อตามแบบ คร. ๑๐

ในกรณีมีการแจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕ ด้วย และเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวและเป็นบทที่มีโทษสูงสุด หากคู่กรณีมีความประสงค์ที่จะยอมความกันภายใต้

เงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ก็ให้พนักงานสอบสวน จัดให้มีการไต่ถามเพื่อให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้มีการยอมความกัน โดยจัดทำเป็นบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความให้

เมื่อทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำเนาให้ ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ที่มีเขตอำนาจและพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบเพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าว หากคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการขอคัดฟ้องก็แจ้งให้ศาลที่อนุญาตให้คัดฟ้องทราบด้วย

(๒) เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาสั่งโดยมิชักช้า

ในกรณีที่ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ไม่ว่าจะปรากฏจากการรายงานของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือพนักงานสอบสวนเห็นเอง ก็ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนต่อไป แล้วส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวและสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการ เพื่อพิจารณาสั่ง

(๓) บันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ หรือก่อนการถอนคำร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนแนบไว้ในสำนวนสอบสวน

๖ การทำความเห็นทางคดี

(๑) เมื่อสอบสวนเสร็จสิ้นให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสรุปสำนวนการสอบสวนพร้อมเสนอความเห็นควรสั่งฟ้อง ควรสั่งไม่ฟ้อง หรือเสนอยุติคดีต่อพนักงานอัยการ โดยสรุปสำนวนการสอบสวนต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงและความเห็นในข้อเท็จจริงที่ได้จากพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายใน ๔๘ ชั่วโมง นับแต่ได้ตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว

(๒) ในกรณีที่ไม่อาจฟ้องผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ภายใน ๔๘ ชั่วโมง พนักงานสอบสวนต้องขอคัดฟ้องต่อศาลได้คราวละไม่เกิน ๖ วัน โดยขอคัดได้ไม่เกิน ๓ ครั้ง และให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาบังคับใช้โดยอนุโลม

(๓) ในกรณีที่พนักงานสอบสวนไม่อาจทำการสอบสวนเสร็จสิ้น หลังจากพ้นกำหนดระยะเวลาคัดฟ้องให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบบันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

๕. หัวหน้าสถานีตำรวจ

ตามที่กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์มีคำสั่ง ที่ ๐๘๘/๒๕๕๓ ลง ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๓ มอบหมายให้ **หัวหน้าสถานีตำรวจ** เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ ให้แก่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว ไว้แล้วนั้น จึงให้ดำเนินการดังนี้

(๑) เมื่อได้รับรายงานและความเห็นของพนักงานสอบสวนแล้ว หากเห็นชอบด้วยก็ให้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมีข้อจำกัดตาม แบบ คร. ๘

(๒) ก่อนออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตาม (๑) ถ้ามีเหตุสมควรจะเรียกพนักงานสอบสวน หรือเชิญบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสอบถามข้อเท็จจริงเพิ่มเติม เพื่อประกอบดุลพินิจการออกคำสั่งก็ได้

(๓) การออกคำสั่งใด ๆ ก็ตามให้ทำเท่าที่จำเป็นและเห็นสมควร เช่น

(๓.๑) ให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์

(๓.๒) ให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวงดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เบื้องต้น

ตามสมควรแก่ฐานะ

(๓.๓) ออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักของครอบครัวหรือเข้าไปใกล้ตัวบุคคลในครอบครัว

(๓.๔) ออกคำสั่งกำหนดวิธีการดูแลบุตร

(๔) ผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับคำสั่งตาม (๓) สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือต่อศาล เพื่อให้ศาลทบทวนคำสั่งได้ภายในสามสิบวันนับแต่ทราบคำสั่ง ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นที่สุด

(๕) ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตาม (๓) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๖) เมื่อออกคำสั่งตาม (๓) แล้ว ให้พนักงานสอบสวนแจ้งการออกคำสั่งดังกล่าว ให้ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทราบ

ภาคผนวก ๑
กฎหมายและระเบียบ คำสั่ง
ที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๐

พระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เป็นปีที่ ๖๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ
ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงใน
ครอบครัว

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความ
รุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ความรุนแรงในครอบครัว” หมายความว่า การกระทำใด ๆ โดยมุ่งประสงค์ให้เกิด
อันตรายแก่ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพ หรือกระทำโดยเจตนาในลักษณะที่น่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่
ร่างกาย จิตใจ หรือสุขภาพของบุคคลในครอบครัว หรือบังคับหรือใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมให้บุคคล
ในครอบครัวต้องกระทำการ ไม่กระทำการ หรือยอมรับการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดโดยมิชอบแต่ไม่รวมถึง
การกระทำโดยประมาท

“บุคคลในครอบครัว” หมายความว่า คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามี
ภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว รวมทั้งบุคคลใด ๆ ที่ต้องพึ่งพา
อาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน

“ศาล” หมายความว่า ศาลเยาวชนและครอบครัวตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาล
เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

“เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์” หมายความว่า ค่าทดแทนความเสียหายเบื้องต้นสำหรับเงิน
หรือทรัพย์สินใด ๆ ที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวสูญเสียไป โดยผลของการกระทำด้วยความ
รุนแรงในครอบครัว และให้หมายความรวมถึงรายได้ที่สูญเสียไป ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ค่าใช้จ่าย
ในการหาที่อยู่ใหม่ และค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็น

“นักจิตวิทยา” หมายความว่า นักจิตวิทยาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“นักสังคมสงเคราะห์” หมายความว่า นักสังคมสงเคราะห์ตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้และให้หมายความรวมถึงพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“พนักงานสอบสวน” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีให้เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ในท้องที่ใดไม่มีพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี ให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัว ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ให้ความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ลบล้างความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น หากการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ด้วย ให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา ๕ ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ที่พบเห็นหรือทราบการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว มีหน้าที่แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

การแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง เมื่อได้กระทำโดยสุจริต ย่อมได้รับความคุ้มครองและไม่ต้องรับผิดทั้งทางแพ่ง ทางอาญา และทางปกครอง

มาตรา ๖ การแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ อาจกระทำโดยวาจา เป็นหนังสือ ทางโทรศัพท์ วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใด

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พบเห็นการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือได้รับแจ้งตามมาตรา ๕ แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ที่เกิดเหตุเพื่อสอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้นเกี่ยวกับการกระทำที่ได้รับแจ้ง รวมทั้งให้มีอำนาจจัดให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์ และขอรับคำปรึกษาแนะนำจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดี ให้จัดให้ผู้นั้นร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ถ้าผู้นั้นไม่อยู่ในวิสัยหรือมีโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้ด้วยตนเองให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทนได้

หลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๗ ถ้ามิได้มีการแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕ หรือมิได้มีการร้องทุกข์ตามมาตรา ๖ ภายในสามเดือนนับแต่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอยู่ในวิสัยและมีโอกาสที่จะแจ้งหรือร้องทุกข์ได้ ให้ถือว่าคดีเป็นอันขาดอายุความ แต่ไม่ตัดสิทธิผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้มีส่วนได้เสียจะร้องขอคุ้มครองสวัสดิภาพตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

มาตรา ๘ เมื่อมีการร้องทุกข์ภายในอายุความตามมาตรา ๗ แล้ว ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนโดยเร็วและส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว สำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดีต่อศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่ได้ตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว

แต่หากมีเหตุจำเป็นทำให้ไม่อาจยื่นฟ้องได้ทันภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้ขอผิดฟ้องต่อศาลได้คราวละไม่เกินหกวัน แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามคราวโดยให้น่ากฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่การกระทำความผิดตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง เป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดตามกฎหมายอื่น ให้ดำเนินคดีความผิดตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง ต่อศาลรวมไปกับความผิดตามกฎหมายอื่นนั้น เว้นแต่ความผิดตามกฎหมายอื่นนั้นมีอัตราโทษสูงกว่าให้ดำเนินคดีต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาความผิดตามกฎหมายอื่นนั้น โดยให้นำบทบัญญัติทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับโดยอนุโลม

ในการสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พนักงานสอบสวนต้องจัดให้มีจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอร่วมอยู่ด้วยในขณะสอบปากคำเพื่อให้คำปรึกษา

ในกรณีจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบปากคำไปก่อนโดยไม่ต้องมีบุคคลดังกล่าวร่วมอยู่ด้วย แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวน

หลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการของพนักงานสอบสวน ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๙ เมื่อมีการแจ้งตามมาตรา ๕ หรือมีการร้องทุกข์ตามมาตรา ๖ แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดลงพิมพ์โฆษณา หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วยวิธีใด ๆ ซึ่งภาพ เรื่องราว หรือข้อมูลใด ๆ อันน่าจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวในคดีตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ใดฝ่าฝืนบทบัญญัติในวรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐ ในการดำเนินการตามมาตรา ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว ไม่ว่าจะมีการร้องขอจากบุคคลดังกล่าวหรือไม่ โดยให้มีอำนาจออกคำสั่งใด ๆ ได้เท่าที่จำเป็นและสมควร ซึ่งรวมถึงการให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์ การให้ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวขอใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เบื้องต้นตามสมควรแก่ฐานะ การออกคำสั่งห้ามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปในที่พำนักของครอบครัวหรือเข้าไปใกล้ตัวบุคคลใดในครอบครัว ตลอดจนการกำหนดวิธีการดูแลบุตร

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้เสนอมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ต่อศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่วันออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ หากศาลเห็นชอบกับคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ดังกล่าว ให้คำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์มีผลต่อไป

ในกรณีที่ศาลไม่เห็นชอบด้วยกับคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือมีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป ให้ศาลทำการไต่สวนและมีคำสั่งโดยพลัน หากข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์เพียงพอแก่การวินิจฉัยออกคำสั่ง ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติม

เปลี่ยนแปลง หรือเพิกถอนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์หรือออกคำสั่งใด ๆ รวมทั้งกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมก็ได้

ผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลตามมาตรา ๑๐ สามารถยื่นอุทธรณ์คำสั่งเป็นหนังสือขอให้ศาลทบทวนคำสั่งได้ภายในสามสิบวันนับแต่ทราบคำสั่ง ให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นที่สุด

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๑ ในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี ให้ศาลมีอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ตามมาตรา ๑๐ หรือออกคำสั่งใด ๆ ได้ตามที่เห็นสมควร

ในกรณีที่เหตุการณ์หรือพฤติการณ์เกี่ยวกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว หรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป ศาลมีอำนาจแก้ไขเพิ่มเติม เปลี่ยนแปลง หรือเพิกถอนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ หรือคำสั่งใด ๆ รวมทั้งกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมก็ได้

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่ศาลพิพากษาว่า ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมีความผิดตามมาตรา ๔ ศาลมีอำนาจกำหนดให้ใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองประพฤติกผู้กระทำความผิดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว หรือทำทัณฑ์บนไว้ ตามวิธีการและระยะเวลาที่ศาลกำหนดแทนการลงโทษผู้กระทำความผิดก็ได้

ในกรณีที่มีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา ๔ ให้พนักงานสอบสวนหรือศาล แล้วแต่กรณี จัดให้มีการบำบัดฟื้นฟูเบื้องต้นก่อนการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องนั้น และกำหนดให้นำวิธีการตามวรรคหนึ่งเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวโดยอนุโลม โดยอาจรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบด้วยก็ได้ หากได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไขดังกล่าวครบถ้วนแล้วจึงให้มีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา ๔ ได้ หากผู้ต้องหาหรือจำเลยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนหรือศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นดำเนินการต่อไป

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา หรือรัฐมนตรีประกาศกำหนด แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๓ ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดให้มีระบบงานเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานและการบังคับให้เป็นไปตามมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ โดยกำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๔ วิธีพิจารณา การยื่น และการรับฟังพยานหลักฐาน หากพระราชบัญญัตินี้มีได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕ ไม่ว่าจะพิจารณาคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัวจะได้ดำเนินไปแล้วเพียงใด ให้ศาลพยายามเปรียบเทียบให้คู่ความได้ยอมความกัน โดยมุ่งถึงความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในครอบครัวเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงหลักการดังต่อไปนี้ ประกอบด้วย

- (๑) การคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
- (๒) การสงวนและคุ้มครองสถานภาพของการสมรสในฐานะที่เป็นศูนย์รวมของชายและหญิงที่สมัครใจเข้ามาอยู่กินฉันสามีภริยา หากไม่อาจรักษาสถานภาพของการสมรสได้ ก็ให้การหย่าเป็นไปด้วยความเป็นธรรมและเสียหายน้อยที่สุด โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของบุตรเป็นสำคัญ
- (๓) การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ครอบครัวนั้นต้องรับผิดชอบในการดูแลให้การศึกษาแก่สมาชิกที่เป็นผู้เยาว์
- (๔) มาตรการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือสามีภริยาและบุคคลในครอบครัวให้ปรองดองกันและปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันเองและกับบุตร

มาตรา ๑๖ เพื่อประโยชน์ในการยอมความในคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว พนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาล แล้วแต่กรณี อาจตั้งผู้ประนีประนอมประกอบด้วยบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งเป็นบิดามารดา ผู้ปกครอง ญาติของคู่ความหรือบุคคลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือศาลเห็นสมควรเพื่อให้คำปรึกษา หรือช่วยเหลือในการไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้ยอมความกัน หรืออาจมอบหมายให้นักสังคมสงเคราะห์ หน่วยงานสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลใดช่วยเหลือไกล่เกลี่ยให้คู่ความได้ยอมความกันก็ได้

เมื่อผู้ประนีประนอมหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายตามวรรคหนึ่งได้ดำเนินการไกล่เกลี่ยตามคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลแล้ว ให้รายงานผลการไกล่เกลี่ยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลแล้วแต่กรณีด้วย ในกรณีที่มีการไกล่เกลี่ยเป็นผลสำเร็จ บุคคลดังกล่าวจะจัดให้มีการทำสัญญายอมความขึ้นหรือจะขอให้เรียกคู่ความมาทำสัญญายอมความกันต่อหน้าพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือศาลก็ได้

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลเห็นว่าสัญญายอมความไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือศาลดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญายอมความนั้น

มาตรา ๑๗ ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จัดทำรายงานประจำปีแสดงจำนวนคดีการกระทำความรุนแรงในครอบครัว จำนวนคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ และจำนวนการละเมิดคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ของพนักงานเจ้าหน้าที่และศาล และจำนวนการยอมความ และรายงานต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาเพื่อทราบปีละครั้ง

มาตรา ๑๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่บอออกกฎกระทรวงและระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัญหาการแก้ไขการใช้ความรุนแรงในครอบครัวมีความละเอียดอ่อนซับซ้อนเกี่ยวพันกับบุคคลใกล้ชิด มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากการ

ทำร้ายร่างกายระหว่างบุคคลโดยทั่วไป การใช้มาตรการทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาบังคับกับการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวจึงไม่เหมาะสม เนื่องจากกฎหมายอาญามีเจตนารมณ์ที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดมากกว่าที่จะแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดหรือปกป้องคุ้มครองผู้ที่ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ดังนั้น การมีกฎหมายคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว จึงมีความเหมาะสมกว่าการใช้กระบวนการทางอาญา เพราะสามารถกำหนดรูปแบบ วิธีการ และขั้นตอนที่มีลักษณะแตกต่างจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป โดยให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกลับตัวและยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งสามารถรักษาความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวไว้ได้ประกอบกับเด็ก เยาวชน และบุคคลในครอบครัว มีสิทธิได้รับความคุ้มครองโดยรัฐจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็นธรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน
และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่า
พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่
ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๑

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน
และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่
ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๑"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

"กระทรวง" หมายความว่า กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

"ผู้อำนวยการ" หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

ข้อ ๔ บุคคลซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๓) มีความประพฤติเหมาะสมในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของสตรีและสถาบันครอบครัว

(๔) เป็นผู้สำเร็จการศึกษา ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และเคยปฏิบัติงานเกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิสตรีและสถาบันครอบครัวมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี

(๕) ได้รับการรับรองการตรวจสุขภาพจิตจากจิตแพทย์

(๖) ผ่านการอบรมการเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ตามหลักสูตรที่กระทรวงกำหนด โดยผ่านการประเมินจากคณะกรรมการประเมินที่ผู้อำนวยการแต่งตั้ง สำหรับผู้มีประสบการณ์ทำงานเป็นที่ประจักษ์ ไม่ต้องผ่านการอบรม แต่ต้องได้รับการประเมินตามที่ผู้อำนวยการกำหนด

ข้อ ๕ บุคคลซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ ๔ ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็ก

(๒) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เป็นบุคคลผู้มีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือบุคคลล้มละลาย

(๔) ถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากหน่วยงานของรัฐ หรือองค์กรเอกชน เนื่องจากได้กระทำความผิดเกี่ยวกับความรุนแรงในครอบครัว

(๕) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นความผิดลหุโทษหรือกระทำโดยประมาท

ข้อ ๖ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีให้เป็นพนักงานสอบสวนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ต้องเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่มีคุณสมบัติตามข้อ ๔ และไม่มีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๕ และต้องได้รับการฝึกอบรมความรู้และการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการสอบสวนการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ตามหลักสูตรที่กระทรวงกำหนด

ข้อ ๗ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่ได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี ได้แก่

- (๑) ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าสถานีตำรวจขึ้นไป
- (๒) นายอำเภอ ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ
- (๓) พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด

พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ดำรงตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง ต้องมีความรู้ความเข้าใจในระบบการบริหารงานตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และต้องได้รับการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงกำหนด

ข้อ ๘ ให้สำนักงานประกาศให้ยื่นคำขอเพื่อแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ซึ่งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นคำขอต่อผู้อำนวยการ สำหรับจังหวัดอื่นให้ยื่นคำขอต่อพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด หรือผู้ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการ แล้วแต่กรณี เมื่อผู้รับคำขอพิจารณาเห็นว่า ผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติครบถ้วน ตามข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ หรือข้อ ๗ ให้ผู้รับคำขอเสนอให้รัฐมนตรีแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ แต่ถ้าไม่มีการแต่งตั้งผู้ยื่นคำขอเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ดังกล่าว ให้ผู้รับคำขอแจ้งเหตุผลที่ไม่แต่งตั้งนั้นให้ผู้ยื่นคำขอรับทราบ

ข้อ ๙ สำนักงานต้องจัดให้มีการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน และพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ทุกกระยะสามปี

ข้อ ๑๐ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๔) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งเพราะเป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตาม

ข้อ ๔ ข้อ ๕ ข้อ ๖ หรือข้อ ๗

ข้อ ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่
เมื่อพบเห็นหรือได้รับแจ้งเหตุความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๑

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่
เมื่อพบเห็นหรือได้รับแจ้งเหตุความรุนแรงในครอบครัว
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จึงได้วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อพบเห็นหรือได้รับแจ้งเหตุความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“สำนักงาน” หมายความว่า สำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

“ศูนย์ปฏิบัติการ” หมายความว่า ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว

“ผู้อำนวยกา” หมายความว่า ผู้อำนวยกาสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

ข้อ ๔ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่พบการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงตัวชี้แจงว่ากล่าวแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว เพื่อให้ยุติการกระทำโดยดีก่อนถ้าผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวยังขัดขืนอยู่อีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ขอความช่วยเหลือจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเพื่อดำเนินการระงับเหตุ

ข้อ ๕ ผู้ใดพบเห็นหรือทราบการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวให้แจ้งโดยวาจา เป็นหนังสือ ทางโทรศัพท์ วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการระงับเหตุโดยมิชักช้า

แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่รับผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไว้รักษาพยาบาล ครู หรือนายจ้าง ซึ่งมีหน้าที่ดูแลผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวที่เป็นศิษย์หรือลูกจ้าง จะต้องแจ้งหรือรายงานต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยมิชักช้า

ข้อ ๖ กรณีมีผู้พบเห็นหรือทราบการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว และแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยวาจา เป็นหนังสือ ทางโทรศัพท์ วิธีการอิเล็กทรอนิกส์ หรือวิธีการอื่นใดที่สื่อสารให้รู้ว่ามี การกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวเกิดขึ้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกวันเวลาที่ได้รับแจ้งไว้ทันที พร้อมรายละเอียดวัน เวลา สถานที่เกิดเหตุ ชื่อผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวและผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว เท่าที่ผู้แจ้งสามารถระบุได้ รวมทั้งพฤติการณ์ที่น่าเชื่อว่า มีการใช้ ความรุนแรงในครอบครัวหรือมีการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัวเว้นแต่ในกรณีเร่งด่วนอันมีเหตุที่เชื่อได้ว่ามีการใช้ความรุนแรงในครอบครัวให้ดำเนินการตามข้อ ๔ ทันที แล้วจึงจัดทำบันทึกในทันทีที่ดำเนินการได้

ในกรณีที่ผู้แจ้งไม่ยอมบอกชื่อ โดยไม่มีเหตุอันควร หรือแจ้งชื่อหรือที่อยู่อันเป็นเท็จ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจไม่ดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้

ข้อ ๗ กรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้ง หรือรายงานการกระทำความรุนแรงในครอบครัว หรือเป็นผู้พบเห็นหรือประสบพบเหตุการณ์ที่น่าเชื่อว่ามีกรกระทำความรุนแรงในครอบครัว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุ เพื่อดำเนินการยุติการกระทำความรุนแรงในครอบครัว ถ้าผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวยังขัดขืนอยู่อีก ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ขอความช่วยเหลือจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจเพื่อดำเนินการระงับเหตุ

ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุ ให้แสดงบัตรประจำตัวต่อเจ้าของหรือผู้ที่อยู่ในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุ นั้น เพื่อยอมให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไป และแจ้งให้ทราบถึงเหตุของการเข้าไป

ถ้าเจ้าของหรือผู้อยู่ในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุด้วยความรุนแรงในครอบครัวออกมาพบเพื่อสอบถาม หากไม่มีผู้ใดออกมาพบ หรือไม่สามารถเปิดประตูให้เข้าไปในสถานที่นั้นได้ ให้ขอความช่วยเหลือจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ เพื่อเข้าไปช่วยผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

ข้อ ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซักถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือบุคคลอื่นที่อยู่ในสถานที่นั้นถึงข้อเท็จจริงที่ได้รับแจ้ง สาเหตุของการกระทำที่ได้รับแจ้ง ผลของการกระทำความรุนแรงในครอบครัวแล้วหาแนวทางการช่วยเหลือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวต่อไป

หากกรณีปรากฏว่าผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจให้รีบส่งตัวผู้เสียหายไปรับการรักษาพยาบาลทันที

ข้อ ๙ หลังจากการดำเนินการตามข้อ ๘ วรรคหนึ่งแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำแก่ผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำ ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พร้อมรายงานผลและความเห็นส่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อยุติความรุนแรงในครอบครัวดังกล่าว

ข้อ ๑๐ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกรายละเอียดแห่งการแจ้งเหตุตามข้อ ๖ การเข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่เกิดเหตุตามข้อ ๗ และการดำเนินการแก่ผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวหรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไว้เป็นหลักฐาน ตามแบบ คร. ๕ ทำยระเบียบนี้

การทำบันทึกตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องลงลายมือชื่อรับรองไว้ หากผู้เสียหายไม่ยินยอมลงลายมือชื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่บันทึกเหตุที่ไม่มีลายมือชื่อไว้

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับอันตรายแก่กาย หรือจิตใจ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ชี้แจงให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวทราบถึงสิทธิในการได้รับความคุ้มครอง ในการกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์เบื้องต้นแก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวชั่วคราว รวมทั้งการออกคำสั่งห้ามผู้กระทำ ความรุนแรงในครอบครัวเข้าไปที่พำนักของครอบครัว หรือการออกคำสั่งห้ามเข้าใกล้ตัวบุคคลในครอบครัว หรือการดูแลบุตร เป็นต้น ตลอดจนให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานเพื่อให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายเบื้องต้นแก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวด้วย

ข้อ ๑๒ หากผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รับจัดการให้ผู้เสียหายพบกับพนักงานสอบสวนเพื่อร้องทุกข์ ในกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วน พนักงานเจ้าหน้าที่จะจดบันทึกเสียเองก็ได้ แล้วให้รีบส่งไปยังพนักงานสอบสวนและจะจดแจ้งพฤติการณ์อันเป็นประโยชน์ต่อพนักงานสอบสวนไว้ก็ได้

ถ้าผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะร้องทุกข์แต่ไม่อยู่ในวิสัย หรือโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้เอง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าดำเนินการร้องทุกข์แทนพนักงานสอบสวน

ในกรณีผู้แทนโดยชอบธรรมหรือผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์กระทำความรุนแรงในครอบครัวต่อผู้เยาว์หรือคนวิกลจริตหรือคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือกระทำการอันขัดกับผลประโยชน์ของผู้เยาว์หรือคนวิกลจริตหรือคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือผู้เยาว์หรือคนวิกลจริตหรือคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถไม่อยู่ในวิสัยหรือโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้เอง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าดำเนินการร้องทุกข์แทนพนักงานสอบสวน

ข้อ ๑๓ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานที่ได้ดำเนินการผลความคืบหน้าของการนั้น แล้วรายงานให้สำนักงานทราบโดยเร็ว ตามแบบ คร. ๖ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๑๔ หากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ หรือรับบริการทางการแพทย์ หรือจิตแพทย์ หรือนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานในการเข้าระงับเหตุความรุนแรงในครอบครัวครั้งนั้น ณ สถานีตำรวจท้องที่เกิดเหตุ และคัดสำเนาบันทึกประจำวันนั้นไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๑๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการรวบรวมข้อเท็จจริงเองหรือขอให้ศูนย์ปฏิบัติการรวบรวมข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความรุนแรงในครอบครัว สาเหตุของการกระทำความรุนแรงในครอบครัว และบันทึกรายงานของผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องทุกฉบับ รวมถึงสรุปประมวลผลเพื่อประกอบดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาตามมาตรา ๑๐ หรือ พนักงานสอบสวนหรือศาล เพื่อพิจารณาออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว หรือคำสั่งใด ๆ หรือคำพิพากษา ตามพระราชบัญญัตินี้

ข้อ ๑๖ ให้ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ชวรัตน์ ชาญวีรกูล

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

[เอกสารแนบท้าย]

๑. หนังสือแจ้งเหตุเข้าไปในเคหสถาน/สถานที่เกิดเหตุ เพื่อดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว (แบบ คร. ๕)

๒. บันทึกรายงาน (แบบ คร. ๖)

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวน
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน
ครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐
พ.ศ. ๒๕๕๑

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำ
ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ วรรคห้า และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

“พนักงานสอบสวน” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีให้เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ศูนย์ปฏิบัติการ” หมายความว่า ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำ ความรุนแรงในครอบครัว

“ปลัดกระทรวง” หมายความว่า ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ข้อ ๔ การสอบสวนความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้ดำเนินการตามระเบียบนี้

ในกรณีที่ระเบียบนี้มีได้กำหนดขั้นตอนการปฏิบัติไว้เป็นการเฉพาะ ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคดีในศาลแขวง และกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว

หมวด ๑
การร้องทุกข์

ข้อ ๕ เมื่อผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเป็นหนังสือหรือด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๑) บันทึกรายชื่อร้องทุกข์ให้ปรากฏเจตนาโดยแจ้งชัดว่าประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว พร้อมกับลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกและผู้ร้องทุกข์ไว้

(๒) แจ้งให้ผู้ร้องทุกข์ทราบถึงกระบวนการและขั้นตอนในการดำเนินคดีความรุนแรงในครอบครัว ตลอดจนสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและการดูแลบุตร หรือบรรเทาทุกข์ตามกฎหมาย

(๓) แจ้งให้ศูนย์ปฏิบัติการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ให้การคุ้มครองสิทธิหรือช่วยเหลือเบื้องต้นแก่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวตามสมควรแก่กรณี

(๔) แจ้งให้ศูนย์ปฏิบัติการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการประมวลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสุขภาพกาย อารมณ์ จิตใจ ภาวะความเป็นอยู่ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและสาเหตุที่ก่อให้เกิดความรุนแรงในครอบครัว เพื่อประกอบดุลพินิจของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือศาล แล้วแต่กรณีตามแบบ คร. ๗ ท้ายระเบียบนี้

ในกรณีมีการจัดการแทนผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้นำความในวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๖ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ร้องทุกข์แทนผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ด้วยเหตุที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวไม่อาจร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีสภาพร่างกายหรือจิตใจไม่อยู่ในวิสัยหรือโอกาสที่จะร้องทุกข์ได้ หรือในกรณีที่ไม่มีผู้จัดการแทนผู้เสียหาย หรือมีผู้จัดการแทนผู้เสียหายแต่มีผลประโยชน์ขัดกันกับผู้เยาว์ หรือมีเหตุจำเป็นอย่างอื่น ต้องร้องทุกข์เป็นหนังสือและให้พนักงานสอบสวนดำเนินการ ดังนี้

(๑) บันทึกรายชื่อร้องทุกข์ให้ปรากฏชัดว่าผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว และเหตุที่ไม่อาจร้องทุกข์ได้ด้วยตนเอง พร้อมวันเดือนปีและลงลายมือชื่อผู้บันทึกและพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ร้องทุกข์แทนไว้

(๒) ให้แนบหนังสือคำร้องทุกข์รวมไว้กับสำนวนการสอบสวน
การดำเนินการตามวรรคหนึ่งให้นำความในข้อ ๕ วรรคหนึ่ง (๒) (๓) และ (๔) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๗ กรณีผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันร้องทุกข์ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๒

การสอบสวน

ข้อ ๘ การสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวให้พนักงานสอบสวนดำเนินการดังนี้

(๑) แจ้งเป็นหนังสือให้จิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอ ทราบวันเวลาและสถานที่ที่จะสอบปากคำ เพื่อให้บุคคลที่ได้รับแจ้งอยู่ร่วมด้วย เพื่อให้คำปรึกษาขณะสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

(๒) ในกรณีมีความจำเป็นเร่งด่วน ซึ่งมีเหตุอันควรไม่อาจรอจิตแพทย์ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลที่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องขอ แต่มีเหตุจำเป็นต้องสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด ก็ให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำผู้เสียหายไปได้แต่ต้องบันทึกเหตุที่ไม่อาจรอบุคคลดังกล่าวไว้ในสำนวนการสอบสวนโดยละเอียด แล้วรายงานให้ผู้บังคับบัญชาเพื่อทราบ

ข้อ ๙ การสอบปากคำผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นเด็กอายุไม่เกินสิบแปดปีในขณะที่สอบปากคำให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

หมวด ๓

การออกคำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองชั่วคราวหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์

ข้อ ๑๐ เมื่อผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ร้องทุกข์ หรือมีการร้องทุกข์แทนแล้ว หรือระหว่างการสอบสวนหากมีกรณีจำเป็นเร่งด่วนต้องคุ้มครองสวัสดิภาพผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือบุคคลที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการร้องขอโดยผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือข้อเสนอของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานสอบสวนเองให้พนักงานสอบสวนรีบทำการประมวลข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พอชี้ให้เห็นได้ว่าผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวจำเป็นต้องได้รับการบรรเทาทุกข์เบื้องต้นหรือมีข้อเท็จจริงน่าเชื่อว่าผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอาจก่อเหตุกระทำความรุนแรงแก่บุคคลในครอบครัวซ้ำอีก หรือมีเหตุอื่น ๆ จำเป็นต้องกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว แล้วเสนอรายงานและความเห็นให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีที่มีเขตอำนาจออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระทำ ด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ หรือจะร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจให้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้

ข้อ ๑๑ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีได้รับรายงานและความเห็นตามข้อ ๑๐ หรือได้รับรายงานและความเห็นจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือศูนย์ปฏิบัติการที่มีเขตอำนาจ หากเห็นชอบด้วยก็ให้ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมีชักช้า ตามแบบคร. ๘ ท้ายระเบียบนี้

ก่อนออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ถ้ามีเหตุสมควรจะเรียกพนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือเชิญบุคคลที่เกี่ยวข้องมาสอบถามข้อเท็จจริงเพิ่มเติม เพื่อประกอบดุลพินิจออกคำสั่งก็ได้ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๒ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรีได้ออก คำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่บุคคลผู้ถูกระงับด้วยความรุนแรงในครอบครัว เป็นการชั่วคราวแล้ว ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแจ้งให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามคำสั่งหรือข้อกำหนดมาตรการคุ้มครองแล้ว ให้พนักงานสอบสวนเสนอ คำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองดังกล่าวต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อพิจารณาภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่วัน ออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ดังกล่าวตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระงับด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

ข้อ ๑๓ ให้ปลัดกระทรวงรักษาการตามระเบียบนี้และมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่มี ปัญหาหรือข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

อนุสรณ์ วงศ์วรรณ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

[เอกสารแนบท้าย]

๑. แบบรายงานประมวลข้อเท็จจริงในการออกคำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองหรือ วิธีการบรรเทาทุกข์เพื่อคุ้มครองผู้ถูกระงับด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว (แบบ คร. ๓)

๒. คำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองหรือบรรเทาทุกข์ชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระงับด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ (แบบ คร. ๘)

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการ
ยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ในชั้นสอบสวน
พ.ศ. ๒๕๕๑

ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ
ถอนคำร้องทุกข์ในชั้นสอบสวน
พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ วรรคสามและมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคม
และความมั่นคงของมนุษย์ออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ในชั้นสอบสวน
พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ
คุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

“พนักงานสอบสวน” หมายความว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายจากรัฐมนตรี
ให้เป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและพนักงานสอบสวนตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

“ศูนย์ปฏิบัติการ” หมายความว่า ศูนย์ปฏิบัติการเพื่อป้องกันการกระทำความรุนแรงใน
ครอบครัว

“ปลัดกระทรวง” หมายความว่า ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ
มนุษย์

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ
มนุษย์

หมวด ๑
การไกล่เกลี่ยให้ยอมความ

ข้อ ๔ ในระหว่างการสอบสวน หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเห็นว่า ข้อหากระทำความ
รุนแรงในครอบครัวหรือการกระทำความรุนแรงในครอบครัวเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานทำร้าย
ร่างกาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ และพฤติการณ์แห่งคดี ไม่ร้ายแรงพอ มีทางปรองดอง
กันได้ หรือคู่กรณีร้องขอ พนักงานสอบสวนอาจจัดให้มีการไกล่เกลี่ยให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน
ครอบครัวกับผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ยอมความกัน

ให้พนักงานสอบสวนแจ้งนัดให้คู่กรณีได้พูดคุยเจรจาไกล่เกลี่ยยอมความกัน โดยอาจตั้ง
บุคคลหรือคณะบุคคลทำการไกล่เกลี่ยตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำ
ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ได้

ข้อ ๕ ในการไกล่เกลี่ยนอกจากคู่กรณีทั้งสองฝ่ายแล้ว ถ้ามีเหตุจำเป็นและสมควรก็ให้ผู้ทำการไกล่เกลี่ยเรียกบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาให้ความคิดเห็นหรือร่วมไกล่เกลี่ยด้วยก็ได้ แล้วแต่เหตุผลและความจำเป็นแต่ละกรณี

เมื่อคู่กรณีสามารถยอมความกันได้ และเงื่อนไขหรือข้อตกลงยอมความไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้จัดให้มีการไกล่เกลี่ยทำสัญญายอมความให้ แล้วเสนอสัญญายอมความดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบพร้อมคู่กรณี ไปทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือ ถอนคำร้องทุกข์ต่อหน้าพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

การทำสัญญายอมความให้เป็นไปตามแบบ คร. ๙ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๖ เมื่อผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ร้องทุกข์ หรือมีการร้องทุกข์แทนแล้ว หากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเห็นสมควรจะดำเนินการไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีได้ยอมความกันก็ได้ โดยให้นำความในข้อ ๔ วรรคสอง และข้อ ๕ มาใช้บังคับ

ในกรณีผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ยังไม่ได้ร้องทุกข์หรือไม่ประสงค์จะร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว หากพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเห็นสมควรและคู่กรณียินยอมจะดำเนินการไกล่เกลี่ยให้คู่กรณีได้ยอมความกันตามวรรคหนึ่งก็ได้

หมวด ๒

บันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์

ข้อ ๗ ในระหว่างสอบสวนผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ในความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นผลมาจากการไกล่เกลี่ยยอมความหรือไม่ หากความปรากฏชัดว่าเป็นการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ด้วยความสมัครใจของผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว และไม่อยู่ในอาณัติ ช่มชู้ หรือหลอกลวงจากบุคคลใดและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว รับผิดชอบปฏิบัติตามเงื่อนไข ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ก็ให้พนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้น ก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ เพื่อให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามภายในระยะเวลาที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกว่าอายุความฟ้อง แล้วให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว ลงลายมือชื่อตามแบบ คร. ๑๐ ท้ายระเบียบนี้

ในกรณีมีการแจ้งข้อกล่าวหาว่าผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕ ด้วย และเป็นกรรมเดียวกับ ข้อกล่าวหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวและเป็นบทที่มีโทษสูงสุด หากคู่กรณีมีความประสงค์ที่จะยอมความกันภายใต้เงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง ก็ให้พนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจัดให้มีการไกล่เกลี่ยให้ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้มีการยอมความกัน โดยจัดทำเป็นบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความให้

เมื่อทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ให้พนักงานสอบสวนส่งสำเนาให้ศูนย์ปฏิบัติการที่มีเขตอำนาจและพนักงาน

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบทราบเพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าว หากคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการขอผิดฟ้องก็แจ้งให้ศาลที่อนุญาตให้ผิดฟ้องทราบด้วย

ข้อ ๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือผู้ได้รับมอบหมายจากศูนย์ปฏิบัติการที่มีเขตอำนาจทำการติดตามและสอดส่องให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ตามที่พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจจัดทำขึ้น ในการนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบมีหน้าที่ให้คำแนะนำให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามเงื่อนไขบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าวได้ตามสมควรแก่กรณี

ข้อ ๙ ในกรณีผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวจงใจฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานไปยังพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจ หรือศูนย์ปฏิบัติการที่มีเขตอำนาจ แล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๐ เมื่อปรากฏว่าผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ให้พนักงานสอบสวนส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาสั่งโดยมิชักช้า

ในกรณีที่ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความหรือถอนคำร้องทุกข์ ไม่ว่าจะปรากฏจากการรายงานของพนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวหรือพนักงานสอบสวนเห็นเอง ก็ให้พนักงานสอบสวนยกคดีดังกล่าวขึ้นทำการสอบสวนโดยมิชักช้า แล้วส่งตัวผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นไปยังพนักงานอัยการ เพื่อพิจารณาสั่ง

ข้อ ๑๑ ให้ปลัดกระทรวงรักษาการตามระเบียบนี้และมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีที่มีปัญหาหรือข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการปฏิบัติเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับอำนาจฝ่ายบริหาร

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

อนุสรณ์ วงศ์วรรณ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

[เอกสารแนบท้าย]

๑. สัญญายอมความในคดีกระทำความรุนแรงในครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ (คร. ๙)

๒. บันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์คดีความรุนแรงในครอบครัว ในชั้นสอบสวนตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ (คร. ๑๐)

ระเบียบอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง
ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาการดำเนินการ
แก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวแทนการลงโทษ
และเงื่อนไขการยอมความ
การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้อง
พ.ศ. ๒๕๕๐

ระเบียบอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง
ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้กระทำความรุนแรง
ในครอบครัวแทนการลงโทษและเงื่อนไขการยอมความ
การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้อง
พ.ศ. ๒๕๕๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง เห็นควรออกระเบียบกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว แทนการลงโทษและเงื่อนไขการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้องเพื่อให้การดำเนินการ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยตามบทบัญญัติดังกล่าวไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลางว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาการดำเนินการแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว แทนการลงโทษและเงื่อนไขการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้อง พ.ศ. ๒๕๕๐"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ศาลใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดว่าจะใช้วิธีการฟื้นฟู บำบัดรักษา คุ้มครองประพฤติกู้กระทำความผิด ให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ ทำงานบริการสาธารณะ ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัวหรือทำทัณฑ์บนไว้อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน แทนการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็ได้โดยให้พิจารณาถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิด พฤติการณ์แห่งคดี อายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญหาการศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของผู้กระทำความผิด ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับผู้กระทำความผิด ประกอบดุลพินิจที่จะใช้วิธีการดังกล่าวให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละราย และเหมาะสมกับพฤติการณ์เฉพาะเรื่อง โดยมุ่งถึงความสงบสุข และการอยู่ร่วมกันในครอบครัวเป็นสำคัญ และศาลอาจสอบถามหรือรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบดุลพินิจด้วยก็ได้

ข้อ ๔ วิธีการฟื้นฟูและบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดแทนการลงโทษนั้น ศาลอาจกำหนดข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ฟื้นฟูโดยการอบรมผู้กระทำความผิด ด้วยการว่ากล่าวตักเตือนหรือให้เข้าร่วมโครงการฝึกอบรมทางศีลธรรมหรือฝึกวินัยหรือโครงการอื่น เป็นระยะเวลาและในสถานที่ที่เหมาะสมตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ทั้งนี้เป็นเวลาไม่เกิน ๗ วัน

(๒) ให้เข้ารับการฟื้นฟูบำบัดรักษาเกี่ยวกับอาการติดยาเสพติดให้โทษ ในสถานพยาบาล สถานที่ของราชการ หรือสถานที่อื่นที่เห็นสมควร จนกว่าจะครบขั้นตอนการบำบัด แต่ทั้งนี้เป็นเวลาไม่เกิน ๖ เดือนนับแต่วันถูกส่งตัวเข้ารับการฟื้นฟู บำบัดรักษา เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่นโดยคำนึงถึงอายุ เพศ ประวัติ พฤติกรรมในการกระทำความผิดที่เกิดจากการติดยาเสพติดให้โทษตลอดจนสภาพแวดล้อมทั้งปวงของผู้กระทำความผิดประกอบด้วย และอาจจะให้ผู้กระทำความผิดอยู่ภายใต้การดูแลของพนักงานคุมประพฤติด้วยก็ได้

(๓) ให้ส่งตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ไปบำบัดรักษายังโรงพยาบาล สถานที่ของราชการหรือสถานที่อื่นที่เห็นสมควรหรือมอบ

ให้แก่ผู้อื่นที่เต็มใจรับไปดูแลรักษาก็ได้ตามแต่ศาลจะเห็นสมควรจนกว่าผู้นั้นจะหาย หรือตามระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควรกำหนดเป็นเวลาไม่เกิน ๑ ปี เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น

(๔) ให้ส่งตัวผู้กระทำความผิดเข้ารับการรักษาอาการติดสุราหรือของมีเมมาอย่างอื่น ในสถานพยาบาล สถานที่ของราชการหรือสถานที่อื่นที่เห็นสมควร จนกว่าจะหายจากการติดสุราหรือของมีเมมาอย่างอื่น แต่ทั้งนี้เป็นเวลาไม่เกิน ๖ เดือนนับแต่วันที่ถูกส่งตัวเข้ารับการรักษาเว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๕ วิธีการคุมความประพฤติผู้กระทำความผิดแทนการลงโทษนั้น ให้ศาลกำหนดให้ผู้กระทำความผิดไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานสังคมสงเคราะห์ หรือบุคคลอื่นที่ศาลเห็นสมควรทุก ๓ เดือนต่อครั้งเป็นเวลาไม่เกิน ๑ ปี หรือระยะเวลาที่เห็นสมควรแต่ไม่เกิน ๑ ปี เพื่อให้คำแนะนำช่วยเหลือ ตักเตือนในเรื่องความประพฤติและการประกอบอาชีพ โดยอาจจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุมความประพฤติข้อเดียวหรือหลายข้อ ดังต่อไปนี้ด้วยก็ได้

(๑) ห้ามมิให้ผู้กระทำความผิดเข้าไปในสถานที่อันจูงใจให้ประพฤติชั่วหรือกระทำการใดอันเป็นเหตุให้ประพฤติชั่ว

(๒) ให้ฝึกหัดหรือประกอบอาชีพอันเป็นกิจจะลักษณะ

(๓) ให้ละเว้นการคบหาสมาคมหรือการประพฤติได้อันอาจนำไปสู่การกระทำความผิดอีก

(๔) ห้ามเล่นการพนันหรือห้ามดื่มสุราหรือเสพสิ่งเสพติดทุกชนิดและอาจให้ไปรับการรักษาอาการติดสุราหรือสิ่งเสพติดหรือความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ หรือความเจ็บป่วยอย่างอื่น ณ สถานพยาบาลหรือสถานที่อื่นที่เห็นสมควร ตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด เป็นเวลาไม่เกิน ๖ เดือนนับแต่วันที่ถูกส่งตัวเข้ารับการรักษา เว้นแต่มีเหตุจำเป็นอย่างอื่น

(๕) เงื่อนไขอื่นๆ ตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด เพื่อแก้ไขฟื้นฟู หรือป้องกันมิให้ผู้กระทำความผิดกระทำความผิดซ้ำหรือมีโอกาสกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก

เงื่อนไขตามที่ศาลได้กำหนดดังกล่าวมานั้น ถ้าภายหลังความปรากฏแก่ศาลว่าพฤติการณ์เกี่ยวแก่การคุมความประพฤติได้เปลี่ยนแปลงไป ศาลอาจแก้ไขเพิ่มเติมหรือเพิกถอนข้อหนึ่งข้อใดหรือกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมที่ยังไม่ได้กำหนดอีกก็ได้

ข้อ ๖ วิธีการให้ผู้กระทำความผิดชดใช้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แทนการลงโทษนั้น ให้ศาลกำหนดให้ผู้กระทำความผิดชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้น สำหรับเงินหรือทรัพย์สินใดๆ ที่ผู้เสียหายได้สูญเสียไป เพราะผลของการกระทำความผิดนั้น ตามจำนวนเงินและระยะเวลาที่กำหนดให้ชำระตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด โดยเฉพาะค่าเสียหายดังต่อไปนี้ ให้กำหนดดังนี้

(๑) สำหรับรายได้ที่สูญเสียไป ให้ชดใช้ค่าเสียหายเบื้องต้นในวงเงินที่สูญเสียไป แต่ทั้งนี้ไม่เกินวงเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เว้นแต่มีเหตุสมควรอย่างอื่น

(๒) ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ให้ชดใช้เบื้องต้นเท่าที่ผู้เสียหายได้ใช้จ่ายไปจริง แต่ทั้งนี้ไม่เกินวงเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เว้นแต่มีเหตุสมควรอย่างอื่น

(๓) ค่าใช้จ่ายในการหาที่อยู่ใหม่ ให้ชดใช้เบื้องต้นเท่าที่ผู้เสียหายได้ใช้จ่ายไปจริง แต่ทั้งนี้ไม่เกินเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท เป็นเวลาไม่เกิน ๑ ปี เว้นแต่มีเหตุสมควรอย่างอื่น

(๔) ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่จำเป็น ให้ชดใช้เบื้องต้นตามที่จำเป็น ตามจำนวนเงินและระยะเวลาที่กำหนดให้ชำระตามที่ศาลเห็นสมควรกำหนด แต่ทั้งนี้ไม่เกินวงเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท เว้นแต่มีเหตุสมควรอย่างอื่น

ข้อ ๗ การให้ทำงานบริการสาธารณะแทนการลงโทษนั้น ให้ศาลกำหนดประเภทของการทำงานบริการสาธารณะประโยชน์ สถานที่ และระยะเวลาตามที่ศาลและผู้กระทำความผิดเห็นสมควร แต่ทั้งนี้ ไม่ควรกำหนดให้เกินวันละสามชั่วโมง และไม่เกินเจ็ดวัน โดยให้พิจารณาด้วยว่าการทำเช่นนั้น ต้องไม่ก่อความเสียหายแก่สังคมหรือบุคคลอื่นและไม่ก่อให้เกิดภาระเกินสมควรทั้งให้พิจารณาจากวิถีชีวิต การดำรงชีพ ความรับผิดชอบต่อครอบครัวและพิจารณาจากลักษณะหรือประเภทและความเหมาะสมของงาน รวมทั้งระยะทางและความสะดวกในการเดินทางไปทำงานด้วย

ข้อ ๘ การให้ละเว้นการกระทำอันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัวแทนการลงโทษ เมื่อศาลเห็นว่าตามพฤติการณ์แห่งคดี ยังไม่สมควรลงโทษผู้กระทำความผิด แต่การกระทำของผู้กระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ศาลมีอำนาจที่จะสั่งห้ามมิให้ผู้กระทำความผิดกระทำหรือให้ละเว้นการกระทำดังกล่าว หรือมีคำสั่งอื่นใดในอันที่จะบรรเทาความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้เสียหาย อาจได้รับต่อไปเนื่องจากการกระทำของผู้กระทำความผิด ตามที่ศาลเห็นสมควรได้ โดยศาลอาจกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติเพื่อป้องกันมิให้ผู้ผู้นั้นกระทำความผิดขึ้นอีกก็ได้ตามแต่ศาลจะเห็นสมควร ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๑ ปี เว้นแต่มีเหตุสมควรเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๙ การทำทัณฑ์บนแทนการลงโทษ เมื่อศาลเห็นว่าตามพฤติการณ์แห่งคดียังไม่สมควรลงโทษผู้กระทำความผิด แต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้กระทำความผิดอาจจะก่อเหตุร้าย ให้เกิดอันตรายแก่บุคคลในครอบครัวขึ้นอีก ให้ศาลมีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ผู้นั้นทำทัณฑ์บนไว้โดยกำหนดจำนวนเงินไม่เกินห้าพันบาท ว่าผู้นั้นจะไม่ก่อเหตุร้ายดังกล่าวอีกตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่ไม่เกินสองปี และจะสั่งให้มีประกันด้วยหรือไม่ก็ได้

ถ้าผู้ทำทัณฑ์บนกระทำผิดทัณฑ์บน ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ผู้นั้นชำระเงินไม่เกินจำนวนที่ได้กำหนดไว้ในทัณฑ์บน ถ้าผู้นั้นไม่ชำระให้นำทรัพย์สินในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับ เว้นแต่ผู้ทำผิดทัณฑ์บนเป็นเด็กหรือเยาวชนให้นำทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๐๗ มาใช้บังคับ

ข้อ ๑๐ ในกรณีที่มีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้องในความผิดตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ให้ศาลจัดให้มีการทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์หรือการถอนฟ้องนั้น และกำหนดให้นำวิธีการตามข้อ ๔ ถึงข้อ ๙ ข้อเดียวหรือหลายข้อ มาเป็นเงื่อนไขในการปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวโดยอนุโลม โดยอาจรับฟังความคิดเห็นของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวประกอบด้วยก็ได้ หากได้ปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงและเงื่อนไขดังกล่าวครบถ้วนแล้วจึงให้มีการยอมความ การถอนคำร้องทุกข์ หรือการถอนฟ้องในความผิดดังกล่าวได้ หากจำเลยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว ในข้อนี้หรือข้ออื่นๆ ข้อใดข้อหนึ่ง ให้ศาลมีอำนาจยกคดีขึ้นดำเนินการต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๐

สนิท ตระกูลพรายงาม

อธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

คำสั่งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
ที่ ๐๘๘/๒๕๕๓
เรื่อง การมอบหมายการออกคำสั่งกำหนดมาตรการ
หรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์

คำสั่งกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ที่ ๐๘๘/๒๕๕๓

เรื่อง มอบหมายการออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์

เพื่อให้การดำเนินงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นไปด้วยความเรียบร้อย เหมาะสมและเกิดผลสัมฤทธิ์ ตามเจตนารมณ์แห่งกฎหมาย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับข้อ ๗ ของระเบียบกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานสอบสวน และพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ในการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงมอบหมายการออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งได้รับการอบรมความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวและหรือได้รับการแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้วแต่กรณี ดังต่อไปนี้

๑. หัวหน้าสถานีตำรวจ
๒. นายอำเภอ และปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ
๓. พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด

ให้ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นมีอำนาจหน้าที่ในการออกคำสั่งกำหนดมาตรการหรือวิธีการเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

นายอิสสระ สมชัย
(นายอิสสระ สมชัย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

ภาคผนวก ๒

แบบ คร.

หนังสือแจ้งเหตุเข้าไปในเคหสถาน/สถานที่เกิดเหตุ
เพื่อดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เรื่อง แจ้งเหตุเข้าไปในที่รโหฐานเพื่อดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

เรียน

(ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว/ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว/ผู้เกี่ยวข้อง)

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....อายุ.....ปี ในฐานะเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ หมายเลขทะเบียน.....เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. ออกโดย.....ขอแจ้งให้ทราบว่า อาศัยอำนาจตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ พนักงานเจ้าหน้าที่พบเห็น/หรือได้รับแจ้งมีการกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว มีอำนาจเข้าไปในเคหสถาน/สถานที่เกิดเหตุเพื่อดำเนินการ ดังนี้

- ระวังเหตุและสอบถามผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว/ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
- จัดให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับการเข้ารับรักษาจากแพทย์
- จัดให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้รับคำปรึกษาแนะนำจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์
- จัดให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวร้องทุกข์ หากผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวประสงค์จะดำเนินคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ลงชื่อ.....พนักงานเจ้าหน้าที่
(.....)
...../...../.....

ลงชื่อ..... ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว
(.....) /ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
...../...../..... /ผู้เกี่ยวข้อง

บันทึกรายงาน

ส่วนราชการของรัฐ/เอกชน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ที่.....

เรื่อง การดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

เรียน ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการสตรีและสถาบันครอบครัว

ด้วยเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.ข้าพเจ้า(นาย/นาง/นางสาว)

ในฐานะเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หมายเลขทะเบียน

.....ออกโดย.....ได้ดำเนินการเข้าไปในเคสสถาน/สถานที่เกิดเหตุเพื่อระงับเหตุความ

รุนแรงในครอบครัวที่บ้านเลขที่.....หมู่ที่..... ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง

.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โดยมีนาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง

.....อายุ.....ปี เป็นผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงและมีนาย/นาง/นางสาว/

เด็กชาย/เด็กหญิง.....อายุ.....ปี เป็นผู้กระทำความรุนแรง ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้

ดำเนินการคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวตามมาตรา ๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ

คุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังต่อไปนี้

- เข้าไประงับเหตุความรุนแรงในครอบครัว
- ให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษาจากแพทย์
- ให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับคำปรึกษาจากจิตแพทย์ นักจิตวิทยา

หรือนักสังคมสงเคราะห์

- จัดให้ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวดำเนินการร้องทุกข์
จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงนาม.....

()

พนักงานเจ้าหน้าที่

แบบรายงานประมวลข้อเท็จจริงในการออกคำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครอง
หรือวิธีการบรรเทาทุกข์เพื่อคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว

ด้วยเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.
ข้าพเจ้า.....พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง
ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ได้รับแจ้งจาก.....
พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาล...../สถานีตำรวจภูธร
...../ศูนย์ปฏิบัติการ.....
ศาล ให้ทำการประมวลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคู่กรณีในคดีความรุนแรงใน
ครอบครัวระหว่าง นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล
.....ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวกับ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง
..... นามสกุล ผู้ถูกกล่าวหาว่า
กระทำความรุนแรงในครอบครัว

จึงขอรายงานข้อเท็จจริงดังนี้

๑. ข้อมูลทั่วไป

นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล
.....เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.อายุ.....ปี สัญชาติ.....เชื้อชาติ
.....ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่.....หมู่ที่
.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
เป็นผู้เสียหาย/ผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล
.....เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.อายุ.....ปี สัญชาติ
.....เชื้อชาติ.....ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่.....หมู่ที่
.....ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว

๒. สุขภาพกาย/สุขภาพจิต

๑. สุขภาพของผู้เสียหาย.....

เคยมีประวัติการรักษาหรือไม่ (ถ้ามีระบุ).....

๒. สุขภาพของผู้ถูกกล่าวหา.....

เคยมีประวัติการรักษาหรือไม่ (ถ้ามีระบุ).....

๓. การศึกษาและอาชีพ

๑. การศึกษาและอาชีพของผู้เสียหาย.....

การศึกษา

อาชีพ/ลักษณะงาน

รายได้

๒. การศึกษาและอาชีพของผู้ถูกกล่าวหา.....

การศึกษา.....

อาชีพ/ลักษณะงาน.....

รายได้.....

๔. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

๑. กรณีทั้งสองฝ่ายเป็นสามีภริยากัน สมรสกันมา.....ปี มีบุตร.....คน

ฝ่ายใดเคยสมรสมาก่อนหรือไม่ (ถ้ามีระบุ).....

มีบุตรติดมากับคู่สมรสเดิมหรือไม่ (ถ้ามีระบุ).....

ขณะเกิดเหตุอยู่ด้วยกันหรือแยกกันอยู่ (ระบุ)

.....

๒. กรณีทั้งสองฝ่ายเป็นบิดา/มารดากับบุตร ระบุความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

.....

.....

๓. กรณีทั้งสองฝ่ายเป็นญาติหรืออาศัยอยู่ด้วย ระบุความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

.....

.....

๕. ความเห็น

จากการประมวลข้อเท็จจริง เห็นว่า

๑. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการก่อความรุนแรงในครอบครัว

๑.๑.....

๑.๒.....

๒. แนวทางแก้ไข

๒.๑.....

๒.๒.....

๓. มาตรการคุ้มครองชั่วคราว (ถ้ามีเหตุจำเป็นให้เสนอ).....

๓.๑.....

๓.๒.....

ลงชื่อ.....ผู้ประมวลข้อเท็จจริง

พนักงานเจ้าหน้าที่

หมายเหตุ : เอกสารนี้เป็นความลับใช้เฉพาะประกอบการใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่
พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการและศาลเท่านั้น ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง
ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว

คำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองหรือบรรเทาทุกข์ชั่วคราว
 ตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำ
 ด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

ออกคำสั่งที่ (หน่วยสังกัดของผู้ออกคำสั่ง)
 เมื่อวันที่..... เดือน พ.ศ.
 ได้รับรายงานจาก..... พนักงานเจ้าหน้าที่/พนักงานสอบสวนว่า
 นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง นามสกุล.....
 เกิดเมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ. อายุ ปี สัญชาติ.....
 เชื้อชาติ..... ศาสนา..... อาชีพ..... ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่.....
 หมู่ที่..... ตรอก/ซอย ถนน ตำบล/แขวง
 อำเภอ/เขต จังหวัด รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์
 ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล
 เกิดเมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ. อายุ ปี สัญชาติ
 เชื้อชาติ..... ศาสนา..... อาชีพ..... ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่..... หมู่
 ที่..... ตรอก/ซอย ถนน ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต
 จังหวัด รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์ ในข้อหา
 กระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวโดยได้ร้องทุกข์แทนไว้ที่.....
 เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ.
 ตามคดีหมายเลขที่.....

ซึ่งข้อเท็จจริงสรุปโดยย่อได้ความว่า.....

เห็นว่าข้อเท็จจริงดังกล่าวจำเป็นและมีเหตุสมควรกำหนดมาตรการคุ้มครองชั่วคราวและ
 หรือวิธีการบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็นการชั่วคราว อาศัยอำนาจตาม
 ความในมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว
 พ.ศ. ๒๕๕๐

จึงออกคำสั่งกำหนดมาตรการคุ้มครองชั่วคราวและหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ให้แก่
 ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว ดังนี้

๑. ให้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล
 ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวเข้ารับการรักษา
 สุขภาพกาย/จิตใจ/อาการป่วย..... จาก.....
 สถานพยาบาลเป็นระยะเวลา..... วัน เดือน ปี และ/หรือ

๒. ห้ามมิให้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล
..... ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว เข้าที่พำนักหรือที่อยู่
อาศัยของ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล..... เป็น
การชั่วคราว เป็นเวลา วัน..... เดือนปี และ/หรือ

๓. ห้ามมิให้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล
..... เข้าใกล้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....
นามสกุลผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว หรือบุคคลที่อาศัยอยู่ใน
ครอบครัว และ/หรือ

๔. ให้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล
..... ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัว และ/หรือนาย/นาง/นางสาว/
เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล..... ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงใน
ครอบครัว ร่วมกันให้การอุปการะเลี้ยงดู.....ภายใต้คำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่
หรือของนักจิตวิทยา/นักสังคมสงเคราะห์ เป็นระยะเวลา..... วัน เดือนปี และ/หรือ

๕. ให้ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล
..... ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวจ่ายค่ารักษาพยาบาลหรือ
ความเจ็บป่วยอันเป็นผลมาจากการถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเบื้องต้น เป็นเงิน
..... บาท หรือค่าใช้จ่ายบรรเทาทุกข์เบื้องต้นอันจำเป็นแก่การดำรงชีพประจำวัน เป็นเงิน
..... บาท

ให้ นาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....
พนักงานสอบสวน แจ้งคำสั่งให้ผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามโดยไม่ชักช้า
สั่ง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

(.....)

พนักงานเจ้าหน้าที่

ที่มีฐานะเทียบได้ไม่ต่ำกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่

หมายเหตุ: หากผู้รับคำสั่งไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้างต้น หรือฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
สามเดือนหรือปรับไม่เกินสามพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา ๑๐ วรรคห้า
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

สัญญายอมความในคดีกระทำความรุนแรงในครอบครัว
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

ระหว่าง { ผู้เสียหาย
..... ผู้ต้องหา

สัญญายอมความในคดีกระทำความรุนแรงในครอบครัว ทำขึ้นที่
..... ศูนย์ปฏิบัติการ/สถานีตำรวจ
วันที่..... เดือน พ.ศ.
นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล.....
เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ. อายุ.....ปี สัญชาติเชื้อชาติ
.....ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่ หมู่ที่
ตรอก/ซอย ถนนตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต
.....จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์ได้ร้องทุกข์หรือได้
มีการร้องทุกข์แทนให้ดำเนินคดีแก่ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....
นามสกุล..... ในข้อหากระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว โดยร้อง
ทุกข์ไว้ที่ เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ. คดีหมายเลขที่
.....ซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเรียกว่าเป็นผู้เสียหายฝ่ายหนึ่ง
นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง..... นามสกุล
..... เกิดเมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ. อายุ ปี สัญชาติ
..... เชื้อชาติ ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่
..... หมู่ที่ ตรอก/ซอย ถนน ตำบล/แขวง
อำเภอ/เขต จังหวัด รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์
ซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความรุนแรงในครอบครัวเรียกว่าเป็นผู้ต้องหาอีกฝ่ายหนึ่ง
โดยวันนี้เวลา..... นาฬิกา ทั้งสองฝ่ายได้มาพบ นาย/นาง/นางสาว
..... นามสกุล..... ซึ่งเป็นพนักงาน
เจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสอบสวน
ทั้งสองฝ่ายแจ้งว่าได้ตกลงประนีประนอมยอมความกันได้ในปีปัญหาความรุนแรงใน
ครอบครัว และให้ทำสัญญายอมความให้ มีสาระสำคัญ ดังนี้
ฝ่ายผู้ต้องหาตกลงว่า.....
.....
.....

.....
ฝ่ายผู้เสียหายตกลงว่าจะไม่กระทำการอันเป็นเหตุกระตุ้นให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว และถ้าฝ่ายผู้ต้องหาได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขสัญญายอมความครบถ้วนจะไปทำการถอนคำร้องทุกข์หรือยอมความต่อพนักงานสอบสวน ไม่ติดใจดำเนินคดีกับฝ่ายผู้ต้องหาอีกต่อไป

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานสอบสวน เห็นว่าข้อตกลงสัญญายอมความไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงทำสัญญายอมความให้ ตามมาตรา ๑๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรง ในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้อ่านสาระสำคัญในสัญญายอมความให้ทั้งสองฝ่ายฟังเข้าใจตรงกันแล้ว จึงให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

ลงชื่อ ผู้เสียหาย
(.....)
ลงชื่อ ผู้ต้องหา
(.....)
ลงชื่อ พนักงานเจ้าหน้าที่
/พนักงานสอบสวน
(.....)

หมายเหตุ: สัญญายอมความนี้เป็นสัญญายอมความในคดีอาญา มีใช้สัญญาประนีประนอมยอมความตามมาตรา ๘๕๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คู่ความไม่อาจนำไปฟ้องร้องทางแพ่งได้

บันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์

คดีความรุนแรงในครอบครัว ในชั้นสอบสวน

ตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง

แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐

ระหว่าง { ผู้เสียหาย
 ผู้ต้องหา

บันทึกนี้ทำที่.....

วันที่ เดือน พ.ศ.

นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล.....

เกิดวันที่ เดือน.....พ.ศ. อายุ.....ปี สัญชาติ.....เชื้อชาติ

.....ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่ หมู่ที่.....

ตรอก/ซอย.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด

..... รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์ได้ร้องทุกข์หรือได้มีการร้องทุกข์แทนให้

ดำเนินคดีแก่ นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล

.....ในข้อหากระทำความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวโดยร้องทุกข์ไว้ที่

..... เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ.

คดีหมายเลขที่ซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเรียกว่าเป็น

ผู้เสียหายฝ่ายหนึ่ง

นาย/นาง/นางสาว/เด็กชาย/เด็กหญิง.....นามสกุล

.....เกิดเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ. อายุ ปี สัญชาติ

.....เชื้อชาติ.....ศาสนา.....อาชีพ.....ที่อยู่ปัจจุบันบ้านเลขที่.....หมู่ที่....

ตรอก/ซอย ถนน ตำบล/แขวงอำเภอ/เขต

จังหวัด รหัสไปรษณีย์ โทรศัพท์ ซึ่งเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความ

รุนแรงในครอบครัวเรียกว่าเป็นผู้ต้องหาอีกฝ่ายหนึ่ง

โดยวันนี้เวลา.....นาฬิกา ทั้งสองฝ่ายได้มาพบพนักงานสอบสวนและ

ขอให้พนักงานสอบสวนทำบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ ถอนคำร้องทุกข์ด้วยสมัครใจ

ทั้งสองฝ่าย โดยฝ่ายผู้ต้องหายินยอมปฏิบัติตามเงื่อนไขข้อใด ข้อหนึ่งหรือหลายข้อ ดังนี้

๑. ยอมรับการบำบัดรักษาอาการป่วยหรือตามแพทย์สั่งที่.....

๒. ยอมเข้ารับการฟื้นฟูอาการป่วยหรือตามแพทย์สั่งที่.....

๓. ยอมให้เงินช่วยเหลือบรรเทาทุกข์แก่ผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเป็น

จำนวน.....บาท

๔. จะไม่เสพสุราหรือสิ่งเสพติดหรือกระทำ.....

อันเป็นเหตุให้เกิดการใช้ความรุนแรงในครอบครัว

๕. ยอมให้คุณความประพฤติโดย.....

๖. ทำงานบริการสาธารณะโดย.....

๗. ยอมทำทัณฑ์บนโดย.....

๘. อื่นๆ (ที่ไม่ขัดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานหรือความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน)

ผู้เสียหายซึ่งถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวเข้าใจและยินยอมให้ผู้กระทำความรุนแรงให้ครอบครัวรับเงื่อนไขดังกล่าว เมื่อผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวปฏิบัติตามเงื่อนไขครบถ้วนภายในระยะเวลา.....เดือน.....ปี ผู้เสียหายซึ่งถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมีเจตนายอมความหรือถอนคำร้องทุกข์และให้มีผลตามกฎหมายทันทีตามมาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

พนักงานสอบสวนได้อ่านข้อความในบันทึกข้อตกลงเบื้องต้นให้ข้าพเจ้าทั้งสองฝ่ายทราบและเข้าใจแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อไว้

ลงชื่อ.....ผู้เสียหาย
(.....)

ลงชื่อ.....ผู้ต้องหา/ถูกกล่าวหา
(.....)

ลงชื่อ.....พนักงานผู้ทำบันทึกข้อตกลง
(.....)

ลงชื่อ.....พยาน (ถ้ามี)
(.....)

หมายเหตุ : หากผู้รับเงื่อนไขไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติฝ่าฝืนเงื่อนไข พนักงานสอบสวนมีอำนาจ ยกคดีขึ้นสอบสวนต่อไปได้ตามมาตรา ๑๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๐

บทที่ ๔

การรวบรวม

พยานหลักฐาน

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร.0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 1378

วันที่ ๑ มีนาคม 2548

เรื่อง แนวทางปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ป.วิ.อาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2547

ผบช.ก. , น. , ภ.1-9 , ปล. , สตม. , ตชด. , ส. , ศ. และ จตร.

ด้วยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา(ฉบับที่ 22)พ.ศ.2547 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 23 ธันวาคม 2547 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2547 พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานตำรวจหลายประการ ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย จึงกำหนดแนวทางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจดังนี้

1. การจับ

1.1 เจ้าพนักงานตำรวจจะจับผู้ใดโดยไม่มีหมายจับหรือคำสั่งของศาลไม่ได้เว้นแต่

1.1.1 เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำความผิดซึ่งหน้าตาม ป.วิ อาญา มาตรา 80

(1) ความผิดซึ่งหน้านั้นได้แก่ ความผิดซึ่งเห็นกำลังกระทำหรือพบในอาการซึ่งแทบจะไม่มีเวลาสงสัยเลยว่าเขาได้กระทำความผิดมาแล้ว

(2) แต่ยังมีกรณีที่กฎหมายให้ถือว่า เป็นความผิดซึ่งหน้าได้เช่นกัน หากเป็นความผิดอาญาที่ระบุไว้ท้าย ป.วิ อาญา ตามบัญชีท้ายบันทึกนี้ กล่าวคือ

- เมื่อพบบุคคลหนึ่งถูกไล่จับตั้งผู้กระทำโดยมีเสียงร้องเอะอะ

- เมื่อพบบุคคลหนึ่งแทบจะทันทีทันใดหลังจากกระทำความผิด ในถิ่น

แถวใกล้เคียงกับที่เกิดเหตุและมียังสิ่งของที่ได้อาจจากการกระทำความผิด หรือมีเครื่องมือ อาวุธหรือวัตถุอย่างอื่นอันสันนิษฐานได้ว่าได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือมีร่องรอยพิรุณเห็นประจักษ์ที่เสื้อผ้าหรือเนื้อตัวของผู้นั้น

1.1.2 เมื่อพบบุคคลโดยมีพฤติการณ์อันควรสงสัยว่าน่าจะก่อเหตุร้ายให้ เกิดภัยอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นโดยมีเครื่องมือ อาวุธ หรือวัตถุอย่างอื่นอันสามารถ อาจใช้ในการกระทำความผิด

/1.1.3 เมื่อมี...

1.1.3 เมื่อมีเหตุที่จะออกหมายจับบุคคลนั้นตาม ป.วิ อาญา มาตรา 66(2) แต่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้ (เหตุที่จะออกหมายจับตาม ป.วิ อาญา มาตรา 66(2) นั้น เป็นกรณีเมื่อมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนีหรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น)

เจ้าพนักงานตำรวจจะจับตามกรณีนี้ได้ นั้น จะต้อง มีพยานหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น และมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับบุคคลนั้นได้ทัน ทั้งนี้เป็นไปตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 มาตรา 237 ที่มุ่งประสงค์จะให้หลักประกันสิทธิเสรีภาพแก่บุคคลโดยกำหนดให้การที่เจ้าพนักงานตามกฎหมายจะจับกุมบุคคลได้นั้น จะต้องปรากฏหลักฐานตามสมควรก่อนจึงจะจับกุมได้ ดังนั้นในกรณีที่มีผู้เสียหายชี้ให้จับ หากเป็นกรณีที่ได้มีการสืบสวนสอบสวนจนปรากฏหลักฐานตามสมควรว่าผู้ที่ถูกจับน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะหลบหนีหรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น ทั้งเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่ไม่อาจขอให้ศาลออกหมายจับได้ทัน พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจก็มีอำนาจจับกุมได้ทันที โดยไม่ต้องมีหมายจับหรือคำสั่งของศาล แต่ถ้าเป็นกรณีที่ยังไม่ได้เริ่มทำการสืบสวนสอบสวนเจ้าพนักงานตำรวจจะต้องตรวจสอบข้อมูลหรือหลักฐานจากผู้เสียหายก่อน หากปรากฏหลักฐานที่เชื่อถือได้ตามสมควรว่าผู้ที่ถูกจับนั้นน่าจะได้กระทำความผิดอาญา และกำลังจะหลบหนีหรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายประการอื่น และไม่มีโอกาสที่จะไปขอให้ศาลออกหมายจับได้ทันเจ้าพนักงานตำรวจก็มีอำนาจจับกุมบุคคลนั้นได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ (ข้อสังเกตของคณะกรรมการร่วมกันเพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่..) พ.ศ.....)

1.1.4 เป็นการจับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่หนี หรือจะหลบหนีไประหว่างถูกปล่อยชั่วคราวตาม ป.วิ อาญา มาตรา 117 (เหตุตาม ป.วิ อาญา มาตรา 117 นั้น เป็นกรณี เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยหนีหรือจะหลบหนี กฎหมายให้อำนาจเจ้าพนักงานตำรวจที่พบการกระทำ

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวมีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นได้ แต่ในกรณีที่บุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือเป็นหลักประกันเป็นผู้พบเห็นการกระทำดังกล่าว อาจขอให้เจ้าพนักงานตำรวจที่ใกล้ที่สุดจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ ถ้าไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าพนักงานตำรวจได้ทันเวลาที่ ก็ให้มีอำนาจจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้เอง แล้วส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจที่ใกล้ที่สุด และให้เจ้าพนักงานนั้นรับผิดชอบผู้ต้องหาหรือจำเลยไปยังเจ้าพนักงานหรือศาล โดยคิดค่าพาหนะจากบุคคลซึ่งทำสัญญาประกันหรือหลักประกันนั้น)

1.5 ในการจับนั้น เจ้าพนักงานตำรวจ หรือราษฎรซึ่งทำการจับ ต้องแจ้งแก่ผู้ที่จะถูกจับนั้นว่าเขาต้องถูกจับ แล้วส่งให้ผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนส่วนแห่งท้องที่ที่ถูกจับพร้อมด้วยผู้จับทันที เว้นแต่สามารถนำไปที่ทำการพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ในขณะนั้น ให้นำไปที่ทำการของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบนั้น แต่ถ้าจำเป็นก็ให้จับตัวไป

1.6 ต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกจับทราบ หากมีหมายจับให้แสดงต่อผู้ถูกจับ และแจ้งด้วยว่า ผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ หากให้การถ้อยคำนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ และผู้ถูกจับมีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนายความ หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความได้

โดยให้เจ้าพนักงานตำรวจพูดข้อความในลักษณะต่อไปนี้

ก. กรณีเป็นการจับโดยไม่มีหมายจับ

" คุณ(ท่าน)ถูกจับแล้วในข้อหา.....คุณ(ท่าน)มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ ถ้าคุณ(ท่าน)ให้การถ้อยคำนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ และคุณ(ท่าน)มีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนาย หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความได้ "

ข. กรณีเป็นการจับโดยมีหมายจับหรือคำสั่งของศาล

"คุณ(ท่าน)ถูกจับตามหมายจับของศาล.....ที่...../25.....

วันที่.....ในข้อหา.....คุณ(ท่าน) มีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ ถ้าคุณ(ท่าน) ให้การถ้อยคำนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ คุณ(ท่าน)มีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนาย หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความได้ "

นอกจากนี้ ให้เจ้าพนักงานผู้จับบันทึกเกี่ยวกับการแจ้งสิทธิดังกล่าวข้างต้นไว้ในบันทึกการจับด้วย โดยให้ปรากฏข้อความว่า "ผู้จับได้แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบแล้วว่า ท่านต้อง

/ถูกจับ...

ถูกจับในข้อหาดังกล่าวและมีสิทธิที่จะให้การหรือไม่ได้ให้การก็ได้ ถ้าให้การถ้อยคำนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ และมีสิทธิที่จะพบและปรึกษาทนายความ หรือผู้ซึ่งจะเป็นทนายความได้" จากนั้นจึงบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาลงในบันทึกการจับ

1.7 ถ้าผู้ถูกจับประสงค์จะแจ้งให้ญาติ หรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจทราบถึงการจับ หากเป็นการสะดวกและไม่เป็นการขัดขวางการจับหรือการควบคุมผู้ถูกจับหรือทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยแก่บุคคลใด ให้เจ้าพนักงานอนุญาตให้ผู้ถูกจับดำเนินการได้ตามสมควรแก่กรณี

1.8 ให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับบันทึกการจับไว้ (ตามตัวอย่างบันทึกการจับท้ายหนังสือนี้)

1.9 หากบุคคลซึ่งจะถูกจับขัดขวางหรือจะขัดขวางการจับ หรือหลบหนี หรือพยายามจะหลบหนีผู้ทำการจับมีอำนาจใช้วิธีหรือการป้องกันที่เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งเรื่องในการจับนั้น

1.10 เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับ หรือราษฎรผู้ทำการจับเอาตัวผู้ถูกจับไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน ตาม ป.วิ อาญา มาตรา 83 (พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ถูกจับ หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแล้วแต่กรณี) แล้วให้ส่งตัวผู้ถูกจับแก่เจ้าพนักงานตำรวจของที่ทำการของพนักงานสอบสวนดังกล่าวเพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้

1.10.1 กรณีเจ้าพนักงานเป็นผู้จับ ให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบ ถ้ามีหมายจับให้แจ้งให้ผู้ถูกจับทราบและอ่านให้ฟัง โดยบันทึกไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีข้อรับตัวผู้ถูกจับไว้ควบคุมโดยให้ผู้ถูกจับลงลายมือชื่อรับทราบไว้ และมอบสำเนายันต์กการจับแก่ผู้ถูกจับนั้น โดยให้ผู้ถูกจับลงลายมือชื่อรับสำเนาไว้ในบันทึกการจับ

1.10.2 กรณีราษฎรเป็นผู้จับ ให้เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกจับจากราษฎรบันทึกชื่อ อาชีพ ที่อยู่ของผู้จับ และข้อความและพฤติการณ์แห่งการจับนั้น รวมทั้งแจ้งข้อกล่าวหาและรายละเอียดแห่งการจับให้ผู้ถูกจับทราบและแจ้งให้ผู้ถูกจับทราบว่า ผู้ถูกจับมีสิทธิจะไม่ให้การหรือให้การก็ได้และถ้อยคำของผู้ถูกจับอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ โดยบันทึกไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีข้อรับตัวผู้ถูกจับไว้ควบคุม และให้ผู้ถูกจับลงลายมือชื่อรับทราบไว้

2. การควบคุม

2.1 ให้เจ้าพนักงานตำรวจซึ่งรับมอบตัวผู้ถูกจับ หรือผู้ต้องหาไว้ควบคุม แจ้งสิทธิของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุม ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 7/1 ให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาทราบในโอกาสแรก รวมทั้งจัดให้ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาสามารถติดต่อกับญาติหรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้วางใจเพื่อแจ้งให้ทราบถึงการจับ และสถานที่ที่ถูกควบคุม ถ้าผู้ถูกจับร้องขอให้เจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้แจ้งตามสิทธิดังกล่าว ก็ให้จัดการตามคำร้องขอนั้นโดยเร็ว และให้บันทึกการจัดการดังกล่าวไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีเป็นหลักฐานไว้ในกรณีนี้ห้ามไม่ให้เรียกค่าใช้จ่ายใดๆ จากผู้ถูกจับ

สิทธิของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 7/1 มีดังนี้

1. มีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติ หรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับ หรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการถูกจับและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรก
2. มีสิทธิพบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นทนายความเป็นการเฉพาะตัว
3. มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวนปากคำตนในชั้นสอบสวน
4. มีสิทธิได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร
5. มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วย

โดยการแจ้งสิทธิดังกล่าวให้บันทึกไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีข้อเดียวกับบันทึกรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีข้อที่รับตัวผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาไว้ควบคุม โดยไม่ต้องบันทึกเรื่องการแจ้งสิทธิดังกล่าวไว้ในบันทึกคำให้การ และไม่ต้องจัดทำบันทึกการแจ้งสิทธิอีกตามนัยคำสั่ง กรมตำรวจ ที่ 753/2541 ลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2541 เรื่อง การทำสำนวนการสอบสวน ข้อ 8. โดยให้มีข้อความปรากฏดังนี้

"(ยศ ชื่อ สกุล ตำแหน่ง)เจ้าพนักงานตำรวจผู้รับตัว นาย/นาง/น.ส.ผู้ต้องหา ไว้ควบคุมได้แจ้งสิทธิของผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาตามกฎหมายให้ทราบแล้วดังนี้

1. มีสิทธิแจ้งหรือขอให้เจ้าพนักงานแจ้งให้ญาติ หรือผู้ซึ่งผู้ถูกจับ หรือผู้ต้องหาไว้วางใจทราบถึงการถูกจับและสถานที่ที่ถูกควบคุมในโอกาสแรก

12. มีสิทธิ...

2. มีสิทธิพบและปรึกษาผู้ซึ่งจะเป็นนายความเป็นการเฉพาะตัว
3. มีสิทธิให้นายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวนปากคำตน

ในชั้นสอบสวน

4. มีสิทธิได้รับการเยี่ยมหรือติดต่อกับญาติได้ตามสมควร
5. มีสิทธิได้รับการรักษาพยาบาลโดยเร็วเมื่อเกิดการเจ็บป่วย

นาย/นาง/น.ส.....ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหาซึ่งถูกควบคุมตัว

ทราบสิทธิของตนแล้ว จึงลงลายมือชื่อรับทราบสิทธิตามกฎหมายไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....ผู้ถูกจับ/ผู้ต้องหา

(ลงชื่อ).....ผู้รับมอบตัว “

หากพนักงานอัยการต้องการบันทึกการแจ้งสิทธิ ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำเนาบันทึกรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีข้อที่แจ้งสิทธิมอบให้พนักงานอัยการ

2.2 เจ้าพนักงานตำรวจผู้รับตัวผู้ถูกจับ จะปล่อยผู้ถูกจับชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ก็ได้ แต่ถ้าเป็นการจับโดยมีหมายของศาลให้รับดำเนินการตาม ป.วิ อาญา มาตรา 64 และในกรณีที่ต้องส่งผู้ถูกจับไปยังศาล แต่ไม่สามารถส่งไปได้ในขณะนั้นเนื่องจากเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ ให้เจ้าพนักงานตำรวจที่รับตัวผู้ถูกจับไว้มีอำนาจปล่อยผู้ถูกจับชั่วคราวหรือควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้จนกว่าจะถึงเวลาศาลเปิดทำการ

2.3 ห้ามมิให้ควบคุมผู้ถูกจับไว้เกินกว่าความจำเป็นแก่พฤติการณ์แห่งคดี และให้พนักงานสอบสวนพึงทราบถึงอำนาจการควบคุมของพนักงานสอบสวนและศาล กล่าวคือ

2.3.1 ในความผิดลหุโทษ จะควบคุมผู้ถูกจับไว้ได้เท่าเวลาที่จะถามคำให้การ และที่จะรู้ตัวว่าเป็นใคร และมีที่อยู่ที่ไหนเท่านั้น

2.3.2 ในกรณีผู้ถูกจับไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราว และมีเหตุจำเป็นเพื่อทำการสอบสวนหรือการฟ้องคดี ให้นำตัวผู้ถูกจับไปศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ถูกจับถูกนำตัวไปถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน ตาม ป.วิ อาญา มาตรา 83 เว้นแต่มีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอย่างอื่นอันไม่อาจก้าวล่วงเสียได้ และให้พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลขอหมายขังผู้ต้องหานั้นไว้

2.3.3 ในกรณีความผิดอาญาที่ได้กระทำลงมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูง

ไม่เกิน...

ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลมีอำนาจสั่งขังได้ครั้งเดียวมีกำหนดไม่เกินเจ็ดวัน

2.3.4 ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินกว่าหกเดือน แต่ไม่ถึงสิบปี หรือปรับเกินกว่าห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติดๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินสี่สิบแปดวัน

2.3.5 ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม ศาลมีอำนาจสั่งขังหลายครั้งติดๆ กันได้ แต่ครั้งหนึ่งต้องไม่เกินสิบสองวัน และรวมกันทั้งหมดต้องไม่เกินแปดสิบสี่วัน

2.3.6 กรณีตามข้อ 2.3.5 เมื่อศาลสั่งขังครบสี่สิบแปดวันแล้ว หากพนักงานสอบสวนยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอขังต่อไปอีกโดยอ้างเหตุจำเป็น ศาลจะสั่งขังต่อไปได้ ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนได้แสดงถึงเหตุจำเป็น และนำพยานหลักฐานมาให้ศาลได้พิจารณาจนเป็นที่พอใจแก่ศาล

2.3.7 ถ้าพนักงานสอบสวนต้องไปทำการสอบสวนในท้องที่อื่นนอกเขตของศาลซึ่งสั่งขังผู้ต้องหาไว้ พนักงานสอบสวนจะยื่นคำร้องขอให้โอนการขังไปยังศาลในท้องที่ที่จะต้องไปทำการสอบสวนนั้นก็ได้ เมื่อศาลที่สั่งขังไว้เห็นเป็นการสมควรก็ให้สั่งโอนไป

2.4 เมื่อมีการอ้างว่าบุคคลใดต้องถูกคุมขังในคดีอาญาหรือในกรณีอื่นใด โดยมีชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลท้องที่ที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญา ขอให้ปล่อยผู้ถูกคุมขังโดยมิชอบได้

3. การค้น

3.1 เจ้าพนักงานตำรวจจะค้นในที่รโหฐานโดยไม่มีหมายหรือคำสั่งของศาลไม่ได้ เว้นแต่

3.1.1 เมื่อมีเสียงร้องให้ช่วยมาจากข้างในที่รโหฐาน หรือมีเสียง หรือพฤติการณ์อื่นใดอันแสดงได้ว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นในที่รโหฐานนั้น

3.1.2 เมื่อปรากฏความผิดซึ่งหน้ากำลังกระทำลงในที่รโหฐาน

3.1.3 เมื่อบุคคลที่ได้กระทำความผิดซึ่งหน้า ถูกไล่จับและหนีเข้าไป หรือมีเหตุอันแน่นแฟ้นควรสงสัยว่าได้เข้าไปซุกซ่อนตัวอยู่ในที่รโหฐานนั้น

/3.1.4 เมื่อมี...

3.1.4 เมื่อมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าสิ่งของที่มีไว้เป็นความผิด หรือ ได้มาโดยการกระทำความผิด หรือได้ใช้หรือมีไว้เพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรืออาจเป็น พยานหลักฐานพิสูจน์การกระทำความผิดได้ซ่อนหรืออยู่ในนั้น ประกอบทั้งต้องมีเหตุอันควรเชื่อ ว่าหากรอนหายคั้น สิ่งของนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลายเสียก่อน

การใช้อำนาจตรวจค้นตามข้อ 3.1.4 นี้ ให้ผู้ตรวจค้นจัดทำบันทึกการตรวจ ค้น โดยแสดงเหตุผลที่ทำให้สามารถเข้าค้นได้ แล้วมอบบันทึกการตรวจค้นและบัญชีทรัพย์สินที่ได้ จากการตรวจค้น(ตามตัวอย่างท้ายหนังสือนี้) ให้ไว้แก่ผู้ครอบครองสถานที่ที่ถูกตรวจค้น แต่ถ้าไม่ มีผู้ครอบครองอยู่ ณ ที่นั้น ให้ส่งมอบบันทึกดังกล่าวแก่บุคคลเช่นว่านั้นในทันทีที่กระทำได้ และรับ รายงานเหตุผลและผลการตรวจค้นเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปหนึ่งชั้น

3.1.5 เมื่อที่รโหฐานนั้น ผู้ที่จะต้องถูกจับเป็นเจ้าของบ้านและการจับนั้น มีหมายจับหรือเป็นการจับตาม ป.วิ อาญา มาตรา 78

3.2 การค้นในที่รโหฐานต้องกระทำระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและตก มีข้อยกเว้น ดังนี้

3.2.1 เมื่อลงมือค้นแต่ในเวลากลางวัน ถ้ายังไม่เสร็จจะค้นต่อไปในเวลา กลางคืนก็ได้

3.2.2 ในกรณีฉุกเฉินอย่างยิ่ง หรือซึ่งมีกฎหมายอื่นบัญญัติให้ค้นได้เป็น พิเศษ จะทำการค้นในเวลากลางคืนก็ได้

กรณีฉุกเฉินอย่างยิ่ง หมายความว่ารวมถึง กรณีเข้าเหตุที่เจ้าพนักงานตำรวจ สามารถตรวจค้นที่รโหฐานโดยไม่ต้องมีหมายค้นหรือคำสั่งของศาล ตามป.วิ อาญา มาตรา 92 (ข้อ 3.1) หรือกรณีมีกฎหมายอื่นบัญญัติให้ตรวจค้นได้เป็นพิเศษ เช่น การตรวจค้นตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 มาตรา 14(1) หรือ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปราม การฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 38(3)

3.2.3 การค้นเพื่อจับผู้ร้ายหรือผู้ร้ายสำคัญจะทำในเวลากลางคืนก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตพิเศษจากศาลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับของประธาน ศาลฎีกา

3.3 กรณีการตรวจค้นที่มีหมายค้น หรือคำสั่งของศาลนั้น ผู้มีอำนาจเป็น

หัวหน้าใน...

หัวหน้าในการไปจัดการตามหมายนั้นคือ เจ้าพนักงานผู้มีชื่อในหมายค้นหรือผู้รักษาการแทนซึ่งจะต้องเป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่มียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไปเท่านั้น

3.4 การตรวจค้นในที่รโหฐาน ให้เจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติดังนี้

3.4.1 เจ้าพนักงานตำรวจที่จะทำการตรวจค้นต้องแต่งเครื่องแบบ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นหรือเป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่มีตำแหน่งตั้งแต่ผู้กำกับการขึ้นไปจะไม่แต่งเครื่องแบบก็ได้ แต่ต้องแจ้งยศ ชื่อ ตำแหน่งพร้อมทั้งแสดงบัตรประจำตัวให้เจ้าบ้านหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นทราบ

3.4.2 ก่อนลงมือตรวจค้นให้เจ้าพนักงานตำรวจที่จะทำหน้าที่ในการตรวจค้นแสดงความบริสุทธิ์ เช่น การแสดงสิ่งของที่มีอยู่ในตัว หรือให้ตรวจดูเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการตรวจค้น เป็นต้น จนเป็นที่พอใจกับเจ้าบ้านหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้นแล้วจึงลงมือตรวจค้นต่อหน้าเจ้าบ้านหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น หรือถ้าหาบุคคลเช่นนั้นไม่ได้ หรือสถานที่นั้นไม่มีผู้ใดอยู่ก็ให้ตรวจค้นต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ขอร้องมาเป็นพยาน

3.4.3 หากเป็นกรณีตรวจค้นที่อยู่หรือสำนักงานของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งถูกควบคุมหรือขังอยู่ให้ทำต่อหน้าบุคคลนั้น ถ้าบุคคลนั้นไม่พอใจหรือไม่สามารถมากำกับ จะตั้งผู้แทนหรือพยานมากำกับก็ได้ ถ้าผู้แทนหรือพยานไม่มี ให้ตรวจค้นต่อหน้าบุคคลในครอบครัวหรือต่อหน้าบุคคลอื่นอย่างน้อยสองคนที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ขอร้องมาเป็นพยาน

3.4.4 ในการตรวจค้นที่รโหฐาน ให้เจ้าพนักงานตำรวจสั่งเจ้าของหรือคนที่อยู่ในนั้น หรือผู้รักษาสถานที่ซึ่งจะตรวจค้นยอมให้เข้าไปโดยมิหวงห้าม อีกทั้งให้ความสะดวกตามสมควรทุกประการในอันที่จะจัดการตรวจค้นนั้น ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่ยอมให้เข้าไป ให้เจ้าพนักงานตำรวจชี้แจงเหตุความจำเป็นก่อน ถ้ายังไม่ยินยอมอีก เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจใช้กำลังเข้าไป ในกรณีจำเป็นจะต้องเปิดหรือทำลายประตูบ้าน ประตูเรือน หน้าต่าง รั้ว หรือสิ่งกีดขวางอย่างอื่น ๆ ให้ทำได้แต่จะทำให้เสียหายเกินกว่าความจำเป็นไม่ได้

3.4.5 ในการตรวจค้นต้องพยายามมิให้เกิดการเสียหายและกระจัดกระจายเท่าที่จะทำได้

3.4.6 สิ่งของใดที่ยึดได้ ต้องให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ บุคคลใน

/ครอบครัว...

ครอบครัว ผู้ต้องหา จำเลย ผู้แทน หรือพยาน แล้วแต่กรณี ดูเพื่อให้รับรองว่าถูกต้อง ถ้าบุคคลเช่นนั้นรับรองหรือไม่ยินยอมรับรองอย่างไรให้มีรายละเอียดปรากฏไว้ในบันทึกการตรวจค้น

3.4.7 เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นเสร็จสิ้นแล้วต้องบันทึกการตรวจค้น ณ สถานที่ตรวจค้น โดยให้ปรากฏรายละเอียดแห่งการตรวจค้นและสิ่งของที่ตรวจค้น โดยสิ่งของที่ตรวจค้นให้ห่อหรือบรรจุหีบห่อ ตีตราไว้ หรือให้ทำเครื่องหมายไว้เป็นสำคัญ

3.4.8 บันทึกการตรวจค้นนั้นให้อ่านให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่บุคคลในครอบครัว ผู้ต้องหา จำเลย ผู้แทน หรือ พยาน แล้วแต่กรณีฟัง แล้วให้บุคคลเช่นนั้นลงลายมือชื่อรับรองไว้หากไม่ยินยอมให้บันทึกเหตุผลไว้

4. การปล่อยชั่วคราว

4.1 การวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต้องพิจารณาและสั่งอย่างรวดเร็ว ต้องพิจารณาเหตุเหล่านี้ประกอบด้วย

4.1.1 ความหนักเบาแห่งข้อหา พิจารณาอัตราโทษของความผิดที่ถูกกล่าวหา นั้น สูงหรือต่ำเพียงใด กรณีมีอัตราโทษสูงหากปล่อยชั่วคราวแล้วโอกาสที่ผู้ต้องหาจะหลบหนีมีหรือไม่

4.1.2 พยานหลักฐานที่ปรากฏแล้วมีเพียงใด พิจารณาจากการสอบสวนว่า พยานหลักฐานที่พิสูจน์ความผิดที่ผู้ต้องหาถูกกล่าวหา นั้นมีมากน้อยเพียงใด หากปล่อยชั่วคราวแล้วโอกาสที่ผู้ต้องหาจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานให้เสียรูปคดีมีหรือไม่

4.1.3 พฤติการณ์ต่างๆ แห่งคดีเป็นอย่างไร พิจารณาข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดของผู้ต้องหานั้น เกิดจากการเจตนา จำเป็น ถูกบังคับ ชูเหตุให้กระทำความผิดหรือกระทำโดยประมาท

4.1.4 เชื่อถือผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันได้เพียงใด ผู้ร้องขอประกันมีความน่าเชื่อถือเพียงใด โดยให้ดูความถูกต้องของเอกสาร เช่น บัตรประจำตัว หรือหนังสือรับรองตำแหน่งหน้าที่ว่าถูกต้องตามระเบียบที่กำหนดไว้หรือไม่ เป็นฉบับจริงหรือไม่ ยศ ชื่อ สกุล ตำแหน่งหน้าที่ ในบัตรประจำตัว กับที่ระบุในหนังสือรับรองถูกต้องตรงกันหรือไม่ หากไม่ตรงกันมีหนังสือใดมารับรองประกอบหรือไม่ หากเป็นกรณีหลักทรัพย์ นำเชื่อว่าผู้ร้องขอประกันเป็นเจ้าของหลักทรัพย์หรือไม่ หากเป็นกรณีรับมอบอำนาจมีหลักฐานการมอบอำนาจถูกต้องหรือไม่

/4.1.5 ผู้ต้องหา...

4.1.5 ผู้ต้องหาจะหลบหนีหรือไม่

4.1.6 ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่จะเกิดจากการปล่อยชั่วคราวมีเพียงใดหรือไม่

4.2 ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราว จะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่ของผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราว หรือกำหนดเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเพื่อป้องกันภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราวก็ได้ แต่จะกำหนดเงื่อนไขให้ปฏิบัติเกินความจำเป็นแก่กรณีมิได้

4.3 การสั่งไม่ปล่อยชั่วคราว จะกระทำได้อต่อเมื่อมีเหตุหนึ่งเหตุใดดังนี้

4.3.1 ผู้ต้องหาจะหลบหนี

4.3.2 ผู้ต้องหาจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน

4.3.3 ผู้ต้องหาจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่น

4.3.4 ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ

4.3.5 การปล่อยชั่วคราวจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงาน

4.4 คำสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวต้องแสดงเหตุผล และต้องแจ้งเหตุดังกล่าวให้ผู้ต้องหา และผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบเป็นหนังสือโดยเร็ว โดยให้ปฏิบัติดังนี้

4.4.1 ให้พนักงานสอบสวนผู้รับคำร้องหรือพนักงานสอบสวนเวร รีบแจ้งคำสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวพร้อมเหตุผลให้ผู้ต้องหาและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทราบโดยเร็ว

4.4.2 บันทึกคำสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวพร้อมเหตุผล ไว้ในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี และให้ผู้ต้องหาและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐาน

4.4.3 สำเนาบันทึกเสนอสัญญาประกันซึ่งปรากฏคำสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวพร้อมเหตุผลหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่ปล่อยชั่วคราวและเหตุผล มอบให้ผู้ต้องหาและผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวโดยเร็ว

4.5 ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน 5 ปีขึ้นไป ผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวต้องมี

/ประกัน...

ประกัน และจะมีหลักประกันด้วยหรือไม่ก็ได้ ส่วนคดีอื่นจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลย หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วยก็ได้

4.6 การเรียกประกัน หรือหลักประกัน จะเรียกจนเกินควรแก่กรณีไม่ได้ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือ ข้อบังคับของประธานศาลฎีกาแล้วแต่กรณี

4.7 ในสัญญาประกันจะกำหนดภาระหน้าที่หรือเงื่อนไขให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราว หรือผู้ประกันต้องปฏิบัติเกินความจำเป็นไม่ได้เช่น การนัดหมายให้มารายงานกับพนักงานสอบสวนบ่อยครั้ง จนผู้ถูกปล่อยชั่วคราวหรือผู้ประกันไม่สามารถจะทำการงานอย่างอื่นได้ตามปกติ เป็นต้น

4.8 ในกรณีที่มีการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนโดยมีการวางเงินสด หรือหลักทรัพย์อื่นเป็นประกัน และยังไม่ได้รับคืน ผู้ต้องหาหรือจำเลยหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องสามารถยื่นคำร้องต่อพนักงานอัยการหรือศาล ขอให้ถือเอาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นหลักประกันต่อไป เมื่อพนักงานอัยการหรือศาลเห็นสมควรอนุญาตแล้ว พนักงานอัยการหรือศาลจะแจ้งพนักงานสอบสวนให้ส่งหลักประกันดังกล่าว ให้พนักงานสอบสวนรีบดำเนินการส่งหลักประกันนั้นให้พนักงานอัยการหรือศาลภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยเร็ว ทั้งนี้ ให้รวมถึงกรณีการปล่อยชั่วคราวโดยมีบุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันด้วย

4.9 หากความปรากฏต่อมา หรือเนื่องจากกลฉ้อฉลหรือผิดหลง ปรากฏว่าสัญญาประกันต่ำไป หรือหลักประกันไม่เพียงพอ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ไม่เหมาะสม ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งเปลี่ยนสัญญาประกันให้จำนวนเงินสูงขึ้น หรือเรียกหลักประกันเพิ่ม หรือให้ดีกว่าเดิม หรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขที่กำหนดไว้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นหรือหากภายหลังมีคำสั่งปล่อยชั่วคราวแล้ว พฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป เช่น คดีที่มีการชดใช้ค่าเสียหายจนเป็นที่พอใจกับผู้เสียหาย และผู้เสียหายไม่ติดใจดำเนินคดีกับผู้ต้องหาแล้ว เป็นต้น ให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจมีอำนาจสั่งลดหลักประกันได้ตามที่เห็นสมควร

5. การสอบสวน

5.1 พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา เพื่อจะรู้ตัว /ผู้กระทำผิด...

ผู้กระทำผิด และพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา และสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม

5.2 เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง หรือปรากฏว่าผู้ใดมาอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนเป็นผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนถามชื่อตัว ชื่อรอง ชื่อสกุล สัญชาติ บิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำผิด แล้วบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาไว้ในแบบพิมพ์บันทึกคำให้การของผู้ต้องหา สำหรับข้อความตรงบรรทัด " เจ้าพนักงานได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าต้องหาว่า....." ให้ขีดฆ่าข้อความ "ข้าพเจ้าต้องหาว่า....." ออก แล้วใช้ข้อความ "มีผู้กล่าวหาว่า....." แทน จากนั้นให้ระบุข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่ผู้กล่าวหาได้กล่าวหา โดยไม่ต้องแจ้งข้อหา(ฐานความผิด) ให้ผู้ต้องหาทราบแต่อย่างใด เมื่อมีหลักฐานตามสมควรพอเชื่อได้ว่าผู้ต้องหานั้นได้กระทำผิดจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ และต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหาและแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้

5.3 เมื่อมีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่มีอาการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่ามีความเหตุที่จะออกหมายจับได้ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 71 พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับทันที ถ้าขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลในโอกาสแรกที่ศาลเปิดทำการ ในกรณีนี้ให้พนักงานสอบสวนลงรายงานบันทึกประจำวันเกี่ยวกับคดีเพื่อเป็นหลักฐานโดยให้ปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับการแจ้งข้อกล่าวหา หากขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ ก็ให้มีข้อความนี้ต่อท้ายดังนี้ " เนื่องจากขณะนี้เป็นเวลาศาลปิด/ใกล้จะปิดทำการ พนักงานสอบสวนจึงนัดหมายให้ นาย/นาง/น.ส.....ผู้ต้องหา ในคดีอาญาหรือคดีจราจรที่...../.....ไปศาล.....เพื่อขอให้ศาลออกหมายจับ นาย/นาง/น.ส.....ในวันที่.....เวลา.....น. นาย/นาง/น.ส.....ได้ทราบคำสั่งของพนักงานสอบสวนแล้วยืนยันว่า จะไปศาลตามที่พนักงานสอบสวนสั่ง จึงให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน" จากนั้นให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐาน หากผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจับผู้ต้องหานั้นได้ โดยถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่จะจับผู้ต้องหา

/ได้โดย...

ได้โดยไม่มีหมายจับ และมีอำนาจปล่อยชั่วคราว หรือควบคุมตัวผู้ต้องหา นั้น หากกรณีไม่ใช่เวลาที่ศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการ เมื่อพนักงานสอบสวนให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับ หากผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจับผู้ต้องหาดำเนินคดีตามข้อกล่าวหาที่ได้แจ้งข้อหา นั้น โดยถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่สามารถจับได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ และมีอำนาจปล่อยชั่วคราวได้

แต่กรณีดังกล่าวข้างต้นหากพนักงานสอบสวนเห็นว่า ไม่มีเหตุที่จะออกหมายจับผู้ต้องหาได้ ตาม ป.วิอาญา มาตรา 71 หลังจากแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบแล้ว พนักงานสอบสวนจะจับกุมและควบคุมผู้ต้องหาไม่ได้ การบันทึกเกี่ยวกับการแจ้งข้อหาในรายงานบันทึกประจำวันเกี่ยวกับคดี บันทึกพนักงานสอบสวน หรือเอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนบันทึกให้ปรากฏข้อความว่า "แจ้งข้อหา (ฐานความผิด) ให้ผู้ต้องหาทราบแล้ว จะได้สอบสวนต่อไปโดยไม่มี การจับกุมและควบคุมผู้ต้องหาแต่อย่างใด" ห้ามมิให้บันทึกว่า "แจ้งข้อหา (ฐานความผิด) ให้ผู้ต้องหาทราบแล้วปล่อยตัวไป" เพราะจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดว่ามีการจับกุมและควบคุมตัวผู้ต้องหา นอกจากนั้น ในกรณีนี้พนักงานสอบสวนไม่ต้องแจ้งสิทธิ ตาม ป.วิ อาญา มาตรา 71 เพราะผู้ต้องหาที่ถูกแจ้งข้อหาในกรณีนี้ ไม่ใช่ผู้ถูกจับหรือผู้ต้องหา ซึ่งถูกควบคุมหรือขัง และไม่ต้องทำบันทึกการควบคุมประกอบสำนวนการสอบสวนแต่อย่างใด

5.4 การถามคำให้การผู้ต้องหา ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำ หรือจัดให้ทำการใด ๆ ซึ่งเป็นการให้คำมั่นสัญญา ชูเกียรติ หลอกหลวง ทรมาน ใช้กำลังบังคับ หรือกระทำโดยมิชอบประการใด ๆ เพื่อจูงใจให้เขาให้การอย่างใด ๆ ในเรื่องที่ต้องหา นั้น ก่อนถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนแจ้งสิทธิตามมาตรา 134/4 วรรคหนึ่ง ให้ผู้ต้องหาทราบก่อนว่า "ผู้ต้องหาสิทธิที่จะให้การหรือไม่ก็ได้ ถ้าผู้ต้องหาให้การ ถ้อยคำที่ผู้ต้องหาให้การนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ และผู้ต้องหา มีสิทธิให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวน" การจัดหาทนายความให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงและในเงื่อนไข ดังนี้

(1) นับตั้งแต่วันที่ 24 ธันวาคม 2547 เป็นต้นมา ในคดีที่มีอัตราโทษ ประหารชีวิต หรือในคดีที่ผู้ต้องหา มีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหา ก่อน

/เริ่มถาม...

เริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้

(2) นับตั้งแต่วันที่ 22 มิถุนายน 2548 เป็นต้นไป ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ก่อนเริ่มถามคำให้การให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่ามีทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีและผู้ต้องหาต้องการทนายความให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้

ให้พนักงานสอบสวนบันทึกการแจ้งสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้ปรากฏไว้ในบันทึกคำให้การผู้ต้องหาตรงบรรทัด "และได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด้วยว่า..." ในส่วนที่ผู้ต้องหาสิทธิให้ทนายความเข้าฟังการสอบสวนนั้น หลังจากแจ้งข้อความตามวรรคหนึ่ง (1) และ (2) ดังกล่าวแล้ว ให้พนักงานสอบสวนสอบถามผู้ต้องหาว่า ผู้ต้องหาประสงค์ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งตนไว้วางใจเข้าฟังการสอบสวนหรือไม่ หากต้องการก็ให้ทนายความหรือผู้ซึ่งผู้ต้องหาไว้วางใจมาเข้าฟังการสอบสวนด้วย หากไม่ต้องการก็ให้บันทึกไว้ในบันทึกคำให้การผู้ต้องหา

เมื่อได้จัดหาทนายความให้แก่ผู้ต้องหาดังกล่าวแล้ว กรณีจำเป็นเร่งด่วนหากทนายความไม่อาจมาพบผู้ต้องหาได้ โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องให้พนักงานสอบสวนทราบหรือแจ้งแต่ไม่มาพบผู้ต้องหาภายในเวลาอันสมควร ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนผู้ต้องหาไปได้โดยไม่ต้องรอทนายความ แต่พนักงานสอบสวนต้องบันทึกเหตุนั้นไว้ในสำนวนการสอบสวนด้วย

การสอบสวนผู้ต้องหาอายุไม่เกินสิบแปดปี ให้นำบทบัญญัติในมาตรา 133 ทวิ และมาตรา 133 ตริ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

5.5 ให้พนักงานสอบสวนบันทึกรายชื่อของพยานบุคคลทั้งหมดพร้อมที่อยู่หรือสถานที่ติดต่อ หมายเลขโทรศัพท์ หรือช่องทางอื่นที่ใช้ในการติดต่อพยานเหล่านั้นไว้ในสมุดคุมพยาน ประจําที่ทำการของพนักงานสอบสวน และเก็บไว้ ณ ที่ทำการของพนักงานสอบสวน

กรณีสอบสวนโดยคณะพนักงานสอบสวน ให้หัวหน้าคณะพนักงานสอบสวนจัดการให้บันทึกรายชื่อของพยานบุคคลทั้งหมด พร้อมที่อยู่หรือสถานที่ติดต่อ หมายเลขโทรศัพท์ หรือช่องทางอื่นที่ใช้ในการติดต่อพยานเหล่านั้นไว้ในสมุดคุมพยาน ประจําที่ทำการของพนักงานสอบสวนซึ่งรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษลงในสาระบบการดำเนินคดีอาญาไว้ทำการสอบสวนคดีนั้นๆ

6. แบบบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา บันทึกการจับกุม บันทึกการตรวจค้นและ บัญชีทรัพย์สินที่ได้จากการตรวจค้นตาม ป.วิ อาญา มาตรา 92(4) ให้เป็นไปตามตัวอย่างที่แนบมา พร้อมหนังสือนี้

จึงให้แจ้งพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ในปกครองทราบ เพื่อเป็นแนวทาง ในการปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(โกวิท วัฒนนะ)

ผบ.ตร.

ป.จ.ว.ชื่อ.....เวลา.....น.

คดีอาญาที่.....

บัญชีของกลางลำดับที่.....

บันทึกการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นตาม ป.วิอาญา ม.92(4)

สถานที่บันทึก

วัน/เดือน/ปี ที่บันทึก

วัน/เดือน/ปี ที่ตรวจค้น

สถานที่ตรวจค้น

นามเจ้าพนักงานตำรวจที่ทำการตรวจค้น

(ยศ ชื่อ นามสกุล ตำแหน่ง สังกัด)

ได้ร่วมกันตรวจค้นสถานที่ดังกล่าวข้างต้น เนื่องจากซึ่งมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด หรือได้มา โดยการกระทำความผิด หรือได้ใช้หรือมีไว้เพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรืออาจใช้เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์การกระทำความผิด ได้ซ่อนอยู่หรืออยู่ในนั้น และมีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นซ้ำกว่าจะเอาหมายค้นมาได้ทรัพย์สินนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลายเสียก่อน โดยมี (ระบุชื่อ นามสกุล อายุ ที่อยู่ของ ผู้ครอบครองหรือผู้นำการตรวจค้น)

เป็นผู้นำการตรวจค้น

ผลการตรวจค้นปรากฏว่า (พบหรือไม่พบทรัพย์สินตามเหตุที่เข้าตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นถ้าพบให้ระบุว่าพบทรัพย์สินตาม

เหตุที่เข้าตรวจค้น ซึ่งมีรายละเอียดตามบัญชีทรัพย์สินที่แนบท้ายบันทึกการตรวจค้นนี้)

เสร็จสิ้นการตรวจค้นเวลา

น.

อนึ่งในการตรวจค้นครั้งนี้ เจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจค้นมิได้ทำให้ทรัพย์สินของผู้ใด

เสียหาย สูญหาย หรือเสื่อมค่าแต่ประการใด และมีได้เอาทรัพย์สินของผู้หนึ่งผู้ใดมาเป็นประโยชน์ของตนเองแต่อย่างใด

ได้อ่านบันทึกนี้ให้ผู้นำการตรวจค้นฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง และได้มอบสำเนาบันทึกการ

ตรวจค้นกับบัญชีทรัพย์สิน(ถ้ามี)ให้ผู้นำการตรวจค้นไว้แล้ว จึงให้ลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....เจ้าบ้านหรือผู้ครอบครอง/ผู้นำการตรวจค้น

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจค้น/บันทึก/อ่าน

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจค้น

ได้รับสำเนาทันทีการตรวจค้นนี้ไว้แล้ว

(ลงชื่อ).....เจ้าบ้านหรือผู้ครอบครอง

()

...../...../.....

บัญชีแนบท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
ความผิดในประมวลอาญาเทียบกฎหมายลักษณะอาญาที่มาตรา 79 อ้างถึง
ซึ่งราษฎรมีอำนาจจับได้โดยไม่ต้องมีหมาย

ความผิดต่อองค์พระมหากษัตริย์ พระราชินี รัชทายาท และผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์	มาตรา 107 ถึงมาตรา 112
ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร	มาตรา 113 ถึงมาตรา 118
ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร	มาตรา 119 ถึงมาตรา 129
ความผิดต่อสัมพันธไมตรีกับต่างประเทศ	มาตรา 130 ถึงมาตรา 135
ความผิดต่อเจ้าพนักงาน	มาตรา 138 ถึงมาตรา 142 และมาตรา 145
ความผิดต่อเจ้าพนักงานในการยุติธรรม	มาตรา 190 และมาตรา 191
ความผิดเกี่ยวกับศาสนา	มาตรา 206 และมาตรา 207
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน	มาตรา 215 และมาตรา 216
ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน	มาตรา 217 ถึงมาตรา 224 มาตรา 226 มาตรา 229 ถึงมาตรา 232 มาตรา 235 และมาตรา 237
ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา	มาตรา 240 ถึงมาตรา 247 และมาตรา 249
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	มาตรา 276 ถึงมาตรา 280 มาตรา 282 ถึงมาตรา 285
ความผิดต่อชีวิต	มาตรา 288 ถึงมาตรา 290
ความผิดต่อร่างกาย	มาตรา 295 ถึงมาตรา 298
ความผิดต่อเสรีภาพ	มาตรา 309 ถึงมาตรา 310 ทวิ
ความผิดฐานลักทรัพย์และฉ้อราษฎร์	มาตรา 334 ถึงมาตรา 336 ทวิ
ความผิดฐานกรรโชก ริดเคาทรัพย์ ชิงทรัพย์ และปล้นทรัพย์	มาตรา 337 ถึงมาตรา 340 ตริ

ป.จ.ว.ชื่อ.....เวลา.....น.

คดีอาญาที่.....

บัญชีของกลางลำดับที่.....

บันทึกการตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นตาม ป.วิอาญา ม.92(4)

สถานที่บันทึก

วัน/เดือน/ปี ที่บันทึก

วัน/เดือน/ปี ที่ตรวจค้น

สถานที่ตรวจค้น

นายเจ้าพนักงานตำรวจที่ทำการตรวจค้น (ยศ ชื่อ นามสกุล ตำแหน่ง สังกัด)

ได้ร่วมกันตรวจค้นสถานที่ดังกล่าวข้างต้น เนื่องจากซึ่งมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด หรือได้มา โดย
 การกระทำความผิด หรือได้ใช้หรือมีไว้เพื่อจะใช้ในการกระทำความผิด หรืออาจใช้เป็นพยานหลักฐานพิสูจน์การกระทำความผิด
 ได้ซ่อนอยู่หรืออยู่ในนั้น และมีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเห็นชักว่าจะเอาหมายค้นมาได้ทรัพย์สินนั้นจะถูกโยกย้ายหรือทำลายเสียก่อน
 โดยมี (ระบุชื่อ นามสกุล อายุ ที่อยู่ของ ผู้ครอบครองหรือผู้นำการตรวจค้น)

เป็นผู้นำการตรวจค้น

ผลการตรวจค้นปรากฏว่า (พบหรือไม่พบทรัพย์สินตามเหตุที่เข้าตรวจค้นโดยไม่มีหมายค้นถ้าพบให้ระบุว่าพบทรัพย์สินตาม

เหตุที่เข้าตรวจค้น ซึ่งมีรายละเอียดตามบัญชีทรัพย์สินที่แนบท้ายบันทึกการตรวจค้นนี้)

เสร็จสิ้นการตรวจค้นเวลา น.

อนึ่งในการตรวจค้นครั้งนี้ เจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจค้นมิได้ทำให้ทรัพย์สินของผู้ใด

เสียหาย สูญหาย หรือเสื่อมค่าแต่ประการใด และมีได้อาทรัพย์สินของผู้หนึ่งผู้ใดมาเป็นประโยชน์ของตนเองแต่อย่างใด

ได้อ่านบันทึกนี้ให้ผู้นำการตรวจค้นฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง และได้มอบสำเนาบันทึกการ

ตรวจค้นกับบัญชีทรัพย์สิน(ถ้ามี)ให้ผู้นำการตรวจค้นไว้แล้ว จึงให้ลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....เจ้าบ้านหรือผู้ครอบครอง/ผู้นำการตรวจค้น

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจค้น/บันทึก/อ่าน

ตำแหน่ง.....

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจค้น

ได้รับสำเนาทันทีการตรวจค้นนี้ไว้แล้ว

(ลงชื่อ).....เจ้าบ้านหรือผู้ครอบครอง

()

...../...../.....

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 3951.

วันที่ ๒๐ เมษายน 2551

เรื่อง ให้สอบสวนขยายผลถึงนายทุน หรือผู้อยู่เบื้องหลัง เมื่อจับกุมไม้พะยูน ไม้ประจูดุ และไม้แดง
ผิดกฎหมาย

ผบช.ภ., น., ภ.1-9 และ กมส.

ด้วยปรากฏข้อเท็จจริง และเป็นข่าวทางสื่อมวลชนอยู่เนืองๆ ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ ได้ทำการจับกุมผู้ลักลอบนำไม้พะยูน ไม้ประจูดุ และไม้แดงผิดกฎหมายส่งออกไปนอกราชอาณาจักร และในการสอบสวนดำเนินคดีพนักงานสอบสวนมักจะสอบสวนดำเนินคดีเฉพาะแต่ผู้ที่รับจ้างขนส่ง เท่านั้น ไม่ได้ทำการสอบสวนขยายผลไปถึงผู้มีส่วนร่วมกระทำผิดที่อยู่เบื้องหลังด้วย ทำให้ไม่สามารถหยุดยั้งผู้กระทำผิด หรืออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมอย่างได้ผล

ฉะนั้น เมื่อมีการจับกุมไม้พะยูน ไม้ประจูดุ หรือไม้แดงผิดกฎหมายที่มีปริมาณ 1 ลูกบาศก์เมตรขึ้นไป ให้ดำเนินการ ดังนี้

1. รายงานรายละเอียดของคดีพร้อมสำเนาบันทึกจับกุมให้ ตร.(ผ่าน ผบภ.ตค.) ทราบภายใน 15 วัน นับแต่วันจับกุม และรายงานความคืบหน้าการสืบสวนสอบสวนให้ ตร.(ผ่าน ผบภ.ตค.) ทราบทุก 45 วัน จนกว่าการสืบสวนสอบสวนจะเสร็จสิ้น

2. ให้พนักงานสืบสวนสอบสวนทำการสืบสวนสอบสวนขยายผลให้ถึงนายทุน หรือผู้อยู่เบื้องหลังให้จงได้

3. ตามข้อ 1 ให้ ผบภ.ตค.คอยติดตามเร่งรัด และดำเนินการให้เป็นไปตามกำหนดสั่ง
จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และดำเนินการต่อไป

พล.ต.อ.

(ธานี สมบูรณ์ทรัพย์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ. ตร.

โทร. 02-205 3486

ที่ 0011.25/ 0305.2

วันที่ 17 สิงหาคม 2553

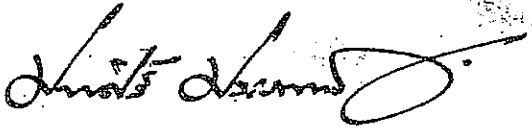
เรื่อง การดำเนินคดีกับกลุ่มบุคคลที่กระทำผิดในฐานความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน

ผบช.น., ก.1-9, สชต. และ ก.

ด้วยกรมสอบสวนคดีพิเศษ มีหนังสือที่ ขธ 0800/2125 ลง 16 มิ.ย. 2553 ขอความร่วมมือ ตร. ส่งการผู้ได้บังคับบัญชาโดยเฉพาะพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ดำเนินการตรวจสอบและเฝ้าระวัง ขบวนการกระทำผิดในรูปแบบของการหลอกลวงให้ประชาชนทั่วไปเข้าร่วมลงทุนกับบริษัทที่ไม่ได้มีการจดทะเบียนพาณิชย์กับกรมธุรกิจการค้า โดยบริษัทเหล่านั้นไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะดำเนินธุรกิจจริง แต่ประสงค์จะได้เงินจากผู้หลงเชื่อที่เข้าร่วมลงทุนหมุนเวียนจ่ายเป็นค่าตอบแทนให้สมาชิกรายอื่น เมื่อประชาชนหลงเชื่อเข้ามาลงทุนระดับหนึ่งก็จะปิดกิจการแล้วนำเงินที่ได้หลบหนีไป จากนั้นจะไปเปิดบริษัทแห่งใหม่ในพื้นที่อื่นเพื่อกระทำผิดลักษณะดังกล่าวอีก รวมทั้งเร่งรัดดำเนินคดีกลุ่มบุคคลผู้กระทำผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและติดตามจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับในฐานความผิดดังกล่าว เนื่องจากกรมสอบสวนคดีพิเศษ สืบสวนพบการกระทำผิดในรูปแบบดังกล่าว ซึ่งปัจจุบันเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและก่อความเสียหายหลายล้านบาท ซึ่งคดีดังกล่าวยังไม่เข้าข่ายเป็นคดีพิเศษ

ดังนั้นเพื่อป้องกันการกระทำผิดของขบวนการฉ้อโกงประชาชนในลักษณะดังกล่าว จึงให้ท่านสั่งการเจ้าหน้าที่ตำรวจในปกครองบังคับบัญชาให้ดำเนินการตรวจสอบและเฝ้าระวังไม่ให้ ขบวนการดังกล่าวกระทำผิดในเขตพื้นที่รับผิดชอบ รวมทั้งเร่งรัดดำเนินคดีกลุ่มบุคคลผู้กระทำผิดฐาน ฉ้อโกงประชาชน และติดตามจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับดังกล่าวต่อไป

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(ปานศิริ ประภาวัต)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ โทร. ๒๒๐๕ ๓๔๘๓
 ที่ ๐๐๑๑.๒๔/ ๐ มท วันที่ ๕๗ สิงหาคม ๒๕๕๔
 เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการออกหมายเรียกและขอออกหมายจับผู้ต้องหา

จตช., รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร. หรือตำแหน่งเทียบเท่า
 ผบ.ช. หรือตำแหน่งเทียบเท่า
 ผบก.ในสังกัด สง. ผบ.ตร.

ด้วยในการประชุมบริหาร ตร. ครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๕ ก.ค. ๒๕๕๔ สำนักงานกฎหมาย และคดีได้รายงานให้ที่ประชุมว่าได้รับรายงานเกี่ยวกับการจับกุมผู้ต้องหาผิดตัว ซึ่งได้ตรวจสอบแล้วพบว่าเป็น ความบกพร่องของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุม และสามารถแยกลักษณะของความบกพร่อง ได้ ๒ กรณี กรณีแรก เป็นกรณีที่พนักงานสอบสวนเสนอพยานหลักฐานต่อศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยที่ไม่ได้ ตรวจสอบกลิ่นกรองให้ชัดเจนว่าบุคคลนั้นเป็นบุคคลที่ขอศาลออกหมายจับ เช่น การออกหมายจับบุคคลตาม ภาพถ่ายหรือภาพสเก็ต กรณีที่สอง เป็นการจับกุมตามหมายจับบุคคลที่มีชื่อและนามสกุลซ้ำกันโดยไม่ได้ ตรวจสอบหลักฐานยืนยันตัวบุคคลว่าผู้ถูกจับเป็นคนเดียวกันกับบุคคลตามหมายจับหรือไม่ นอกจากนี้ยังได้รับ การร้องเรียนขอความเป็นธรรมจากผู้ต้องหาหลายรายเกี่ยวกับการออกหมายเรียกบุคคลในฐานะผู้ต้องหาให้ไป พบพนักงานสอบสวนเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา ทั้งที่การสอบสวนยังไม่มีพยานหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะ ได้ กระทบความผิดตามข้อหา เป็นเหตุให้ได้รับความเดือดร้อนจากการใช้อำนาจของพนักงานสอบสวน ซึ่ง ข้อผิดพลาดดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคล ความเชื่อถือศรัทธาใน กระบวนการยุติธรรมของประชาชน ตลอดจนภาพลักษณ์และเกียรติยศชื่อเสียงของ ตร.

เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการ สอบสวนและการจับกุมเป็นไปโดยถูกต้องและสอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมาย มีประสิทธิภาพ รัดกุม และเป็นหลักประกันการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน จึงขอชักชวนและกำหนดแนวทางปฏิบัติ ดังนี้

๑. ให้พนักงานสอบสวนและผู้บังคับบัญชาซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุม ตรวจสอบ เรังรัดการ สอบสวนคดีอาญา ตามคำสั่ง ตร. ที่ ๙๖๐/๒๕๓๗ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๗ ดำเนินการตรวจสอบสำนวนการ สอบสวนทุกสำนวนตามที่กำหนดไว้ในคำสั่งดังกล่าว โดยให้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานต่างๆ ทั้งพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ เพื่อพิสูจน์ว่ามีการกระทบความผิดเกิดขึ้นและผู้ใดเป็นผู้กระทบความผิด พร้อม กับแนะนำสั่งการเพื่อให้การสอบสวนเป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วนและรอบคอบรัดกุม

๒. ในคดีรู้ตัวผู้กระทบความผิดและมีเหตุที่จะออกหมายจับ ก่อนยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอ ออกหมายจับผู้ต้องหา ให้เป็นหน้าที่ของหัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่รับผิดชอบการสอบสวน ตรวจสอบพยานหลักฐานในสำนวนว่ามีหลักฐานหนักแน่นเพียงพอว่าบุคคลที่จะยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอออก หมายจับนั้นน่าจะได้กระทบความผิดตามข้อกล่าวหา หากเห็นว่าพยานหลักฐานยังไม่หนักแน่นเพียงพอก็ให้สั่ง ทำการสอบสวนเพิ่มเติมเสียก่อน ทั้งนี้ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่รับผิดชอบการสอบสวน แล้วแต่กรณีบันทึกการตรวจสอบพยานหลักฐานดังกล่าวรวมสำนวนการสอบสวนไว้ด้วย

๓. การออกตำหนิรูปพรรณผู้กระทำความผิดประกอบหมายจับนอกจากจะมีรายละเอียดต่างๆ ตามแบบตำหนิรูปพรรณผู้กระทำความผิด (วท.๗-ต.๓๒๑) แล้ว ให้ระบุหมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนและรูปภาพของผู้กระทำความผิดไว้ในตำหนิรูปพรรณด้วย (ถ้ามี) และในการจับกุมบุคคลตามหมายจับเจ้าหน้าที่ผู้จับกุมต้องตรวจสอบหลักฐานให้แน่ชัดเพื่อยืนยันว่าบุคคลที่ถูกจับเป็นบุคคลคนเดียวกับบุคคลตามหมายจับ

๔. เมื่อจับผู้ต้องหาได้แล้ว กรณีผู้กล่าวหาหรือพยานให้การว่ารู้จักผู้ต้องหาแต่ไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้จักแต่เห็นหน้าอีกจำได้ ให้พนักงานสอบสวนจัดให้ผู้กล่าวหาหรือพยานดังกล่าวชี้ตัวผู้ต้องหาในโอกาสแรกที่สามารถทำได้ทุกกรณี และในการสอบสวนผู้ต้องหาหากผู้ต้องหายินยอมให้การให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานตามข้ออ้างของผู้ต้องหาจนสิ้นกระแสความ เพื่อพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา

๕. ในการพิจารณาออกหมายเรียกผู้ต้องหา ให้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๕ บทที่ ๑ ข้อ ๙๖ โดยให้พนักงานสอบสวนคำนึงด้วยว่า ก่อนออกหมายเรียกผู้ใดมาพบหากเห็นว่าเพียงใช้วิธีการเชิญเขามาพบก็น่าจะได้รับความร่วมมือให้ดำเนินการด้วยวิธีดังกล่าวนี้ก่อน ในการเชิญอาจทำเป็นหนังสือหรือด้วยวาจาก็ได้ พร้อมทั้งบอกเหตุผลตามสมควรว่าให้เขามาพบเพราะเหตุใด ในฐานะใด และถ้อยคำของเขาอาจมีประโยชน์ต่อรูปคดี หากเชื่อเชิญแล้วไม่เป็นผลจึงใช้อำนาจออกหมายเรียกต่อไป

๖. ในการแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ต้องหานั้นตาม ป.วิ. อาญา มาตรา ๑๓๔ วรรคสอง บัญญัติว่า “การแจ้งข้อหาตามวรรคหนึ่งจะต้องมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดตามข้อหา” ดังนั้น การที่พนักงานสอบสวนจะเรียกผู้ต้องหามาพบเพื่อแจ้งข้อหา จะต้องทำการสืบสวนสอบสวนจนกระทั่งมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาเสียก่อน เพียงแต่มีผู้ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษยังไม่เป็นเหตุให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจเรียกผู้ต้องหาไปพบเพื่อแจ้งข้อหาได้

๗. ให้ผู้บังคับบัญชาติดตามและตรวจสอบการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติตามแนวทางข้างต้น หากพบว่ามีกรณีฝ่าฝืนให้พิจารณาข้อบกพร่องแก่ผู้รับผิดชอบตามสมควรแก่กรณี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้ข้าราชการในสังกัดทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๓/๒
ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ๖๕ วันที่ ๖ มกราคม ๒๕๕๔
เรื่อง แนวทางการปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดตามนโยบายของรัฐบาล

รอง ผบ.ตร.(ปป ๑) (ปป ๒) (ปป ๓) และ (ปป๔)

ที่ปรึกษา (ปป๕) และ (กม)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.(ปป ๑๑)(ปป ๒๑) (ปป ๓๑)(ปป ๔๑)(ปป ๕๑) ผู้ช่วย ผบ.ตร.(กม ๑)(กม ๒)

ผบช.น., ภ: ๑ - ๙, ศชต., ปล., กมค. และ จต.

ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๓๐๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ กำหนดแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหายาเสพติดระดับชาติเป็นแผนงานหลักเรียกว่า “ปฏิบัติการประเทศไทยเข้มแข็ง ชนยะยาเสพติดยั่งยืน ภายใต้ ยุทธศาสตร์ ๕ ร้วป้องกันระยะที่ ๓” เพื่อเร่งรัดการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้เป็นไปอย่างจริงจังและต่อเนื่องสามารถลดระดับปัญหายาเสพติด และขจัดความเดือดร้อนของประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบแผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ประจำปี ๒๕๕๔ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ ข้อ ๓ ค. ๑) การสืบสวนปราบปรามเครือข่ายการค้ายาเสพติด ก) ระดับสถานีตำรวจ (๕) มอบพนักงานสอบสวนรับผิดชอบการสอบสวนผู้เสียหายเสพติดตามบัญชีรายชื่อ เพื่อขยายผลไปสู่ร้านค้ายาเสพติดรายย่อย พร้อมกับจัดทำบัญชีผู้มีพฤติกรรมเป็นนักค้ายาเสพติดรายย่อย (๖) ทำสำนวนการสืบสวนที่ประกอบด้วยคำให้การผู้เสียหายเสพติดที่ระบุถึงนักค้ายาเสพติดรายย่อยในพื้นที่ ๒-๓ ราย และผลการตรวจพิสูจน์สารเสพติด ใช้เป็นพยานหลักฐานการกระทำความผิดของนักค้ายาเสพติดรายย่อยในพื้นที่ และรวบรวมพยานหลักฐานขออนุมัติจับกุมดำเนินคดี เพื่อให้หน่วยปฏิบัติดำเนินการแล้ว นั้น

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติในการสืบสวนสอบสวนดำเนินคดีผู้เสพ ผู้ค้า ผู้ผลิต เครือข่าย/กลุ่มการค้ายาเสพติด ตามแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหายาเสพติดระดับชาติดังกล่าว เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงให้ทุกหน่วยถือปฏิบัติ ดังนี้

๑. การกิจความรับผิดชอบของหน่วย

๑.๑ ระดับสถานีตำรวจ ดำเนินการกับผู้เสพยาเสพติด และสืบสวนปราบปรามผู้ค้ายาเสพติดรายย่อย

๑.๒ ระดับกองบังคับการ สืบสวนปราบปรามเครือข่ายรายย่อย และติดตามจับกุมผู้ต้องหาตามหมายจับคดียาเสพติดค้างเก่า

/๑.๓ ระดับ...

๑.๓ ระดับกองบัญชาการ สืบสวนปราบปรามเครือข่ายใหญ่ หรือผู้ค้ายาเสพติด รายสำคัญ และดำเนินการต่อทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๑.๔ ระดับสำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สืบสวนปราบปรามเครือข่ายระดับประเทศ และเครือข่ายการค้ายาเสพติดระหว่างประเทศ

โดยให้หน่วยระดับต่างๆ ทำการรวบรวมข้อมูลและจัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีพฤติการณ์ กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจุบัน แล้วสืบสวนอย่างเป็นระบบ โดยรวบรวม ข้อมูลพยานหลักฐานต่างๆ ไว้ในรูปแบบของสำนวนการสืบสวน และติดตามจับกุมตัวมาดำเนินคดี

๒. แนวทางการปฏิบัติ

ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ ดำเนินการ ดังนี้

๒.๑ จัดทำบัญชีรายชื่อผู้ใช้ยาเสพติดในพื้นที่(ตามแบบบัญชีผู้เสพ/ผู้ติดยาเสพติด เอกสาร ๑) โดยให้หาข้อมูลจากการสืบสวนของฝ่ายสืบสวน หรือประสานหาข้อมูลจากกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน โรงพยาบาลและสาธารณสุข

๒.๒ จัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีพฤติการณ์เป็นผู้ค้ายาเสพติดในพื้นที่ (ตามแบบบัญชีผู้มีพฤติการณ์เป็นผู้ค้ายาเสพติด เอกสาร ๒) โดยให้หาข้อมูลจากบุคคลตามข้อ ๒.๑ โดยเฉพาะผู้ใช้ ยาเสพติดซึ่งเป็นผู้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ค้ายาเสพติด

๒.๓ จัดทำสมุดคัมภ์สำนวนการสืบสวนคดียาเสพติดไว้เป็นหลักฐาน เพื่อให้ ผู้บังคับบัญชาตรวจสอบได้ตลอดเวลา (ตามแบบสมุดคัมภ์สำนวนการสืบสวนคดียาเสพติด เอกสาร ๓)

๓. แนวทางการทำสำนวนการสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด

กรณีมีการจับกุมผู้กระทำความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษให้ดำเนินการ ดังนี้

๓.๑ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจทำการซักถามผู้ถูกจับกุมด้วยตนเองเพื่อทราบถึง ผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด (ตามแบบบันทึกซักถาม เอกสาร ๔) หากมีมูลเพียงพอ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจสั่งการให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนรวบรวม พยานหลักฐานและเมื่อมีพยานหลักฐานเพียงพอเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้กระทำความผิด ก็ดำเนินจัดให้มีการ ร้องทุกข์ตามระเบียบและยื่นคำร้องต่อศาลขอออกหมายจับเพื่อติดตามตัวมาดำเนินคดีตามกฎหมาย ต่อไป (ตามตัวอย่างสำนวน เอกสาร ๕ และแนวทางการทำสำนวนการสอบสวนขยายผล เอกสาร ๖)

๓.๒ หากการซักถามตามข้อ ๓.๑ ไม่มีข้อมูลหรือจากการสืบสวนสอบสวนของ พนักงานสอบสวนตามสั่งการของหัวหน้าสถานีตำรวจไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะดำเนินคดีได้ ให้ฝ่ายสืบสวนรวมข้อมูล จัดทำแฟ้มสำนวนสืบสวนไว้อย่างเป็นระบบ

๔. การจำหน่ายคดีจากสมุดคุมสำนวนการสืบสวนคดีอาญาเสพติด

กรณีที่ทำกรสืบสวนขยายผลจนสามารถดำเนินคดีกับผู้ดำรงชื่อย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดได้ตามข้อ ๓.๑ รายใดแล้ว ให้จำหน่ายเรื่องนั้นไปลงคุมในสมุดคุมสำนวนการสอบสวนและดำเนินการตามระบบงานสอบสวนต่อไป

๕. การอำนวยการ

๕.๑ ให้ รอง ผบ.ตร.(ปป ๑) (ปป ๒) (ปป ๓) และ (ปป ๔) ที่ปรึกษา (ปป ๕) และ ผู้ช่วย ผบ.ตร.(ปป ๑๑)(ปป ๒๑) (ปป ๓๑)(ปป ๔๑)(ปป ๕๑) เป็นผู้รับผิดชอบควบคุมและกำกับดูแล การปฏิบัติในด้านการสืบสวนสอบสวนของหน่วยที่อยู่ในความรับผิดชอบ

๕.๒ ให้ ที่ปรึกษา (กม) เป็นผู้รับผิดชอบควบคุมกำกับดูแลและแนะนำให้ความรู้ใน การทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดีอาญาเสพติดให้กับทุกหน่วย

๕.๓ ให้ผู้บังคับบัญชาระดับ ผบช.-ผบก. กวดขันควบคุมตรวจสอบการดำเนินการ ของหัวหน้าสถานีตำรวจตามข้อ ๒ และข้อ ๓ ทุกกระยะ ๓๐ วัน

๖. การตรวจประเมินผลและการรายงาน

๖.๑ ให้ ผบช.น., ภ. ๑ - ๙, ศชต. รวบรวมและประเมินผลการดำเนินการของ กองบังคับการ และสถานีตำรวจในสังกัด แล้วสรุปในภาพรวมรายงาน ตร.ผ่าน ศตส.ตร.ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ผบ.ตร.ลงนาม และครั้งต่อไปให้รายงานภายในวันที่ ๕ ของทุกเดือน

๖.๒ ให้ ศตส.ตร.สรุปผลการปฏิบัติตามข้อ ๖.๑ รายงาน ผบ.ตร.ทราบทุกครั้ง

๖.๓ ให้ เจ้าตำรวจ ตรวจสอบการปฏิบัติของทุกหน่วยตามแผนการตรวจประจำปี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

(เอกสาร ๔)

บันทึกการซักถาม

ผู้มีพฤติการณ์เกี่ยวกับ.....

ที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๑. ประวัติย่อ

๑.๑ ชื่อ/ชื่อสกุล.....

๑.๒ ชื่อเล่น/ชื่ออื่น.....

๑.๓ วัน เดือน ปีเกิด.....

๑.๔ สถานที่เกิด.....

๑.๕ บิดาชื่อ.....

มารดาชื่อ.....

ที่อยู่บิดา - มารดา.....

-บิดา/มารดา อยู่ด้วยกัน-บิดา/มารดา หย่าร้าง

-อื่น ๆ

๑.๖ ที่อยู่ปัจจุบัน.....

 อยู่กับบิดา - มารดา อยู่หอพัก ชื่อหอพัก..... อยู่บ้านเช่า อยู่กับผู้ปกครอง ชื่อ..... เกี่ยวข้องเป็น.....

๑.๗ สถานศึกษา/ชั้น/แผนก.....

๑.๘ อาจารย์ที่ปรึกษา.....

๑.๙ เชื้อชาติ..... สัญชาติ..... ศาสนา.....

๑.๑๐ มีพี่น้องร่วมบิดา/มารดา.....

๑.๑๑ ผู้ปกครองให้ค่าใช้จ่าย.....

มีงานอื่นทำพิเศษ.....

๑.๑๒ หลักทรัพย์.....

ลงชื่อ..... ผู้ให้ถ้อยคำ

ลงชื่อ..... ผู้ซักถาม/บันทึก/อ่าน

๒.ต่อไปนี้เรียกว่าแหล่งข่าว(ลข) ขอให้ถ้อยคำต่อหน้า
ด้วยความสมัครใจ เต็มใจ และสัตย์จริง ดังนี้

๒.๑ สภาพทั่วไปและเริ่มเข้าสู่ขบวนการเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างไร

ลข. หลังจากจบชั้น.....สถานศึกษา.....

เข้าศึกษาต่อที่สถานศึกษา.....เข้าสู่วงการยาเสพติดโดย

เพื่อนชักชวน สมัครใจ อยากลอง

อื่น ๆ

บุหรี่สูบเมื่ออายุ.....ปี ขณะศึกษาระดับชั้น.....

ักัญชาเมื่ออายุ.....ปี ขณะศึกษาระดับชั้น.....

ยาบ้าเมื่ออายุ.....ปี ขณะศึกษาระดับชั้น.....

เฮโรอีนเมื่ออายุ.....ปี ขณะศึกษาระดับชั้น.....

อื่น ๆ.....เมื่ออายุ.....ปี ขณะศึกษาระดับชั้น.....

๒.๒ เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมหรือไม่ และเสพสารเสพติดประเภท.....
 ครั้งสุดท้ายเมื่อใด.....

๒.๓ ขอทราบแหล่งซื้อขายยาเสพติด/ผู้จำหน่าย/ที่อยู่ วิธีการซื้อขาย

๒.๔ กลุ่มเพื่อนเสพยาเสพติด - เที่ยว มีใครบ้าง อยู่ที่ไหน

๒.๕ เวลา ลข. ต้องการเสพยาเสพติด จะมีอาการอย่างไร ใช้ยาเสพติดประเภทใดทดแทนได้หรือไม่

ได้ตรวจปัสสาวะแล้วปรากฏเป็นสี.....

๓. วันนี้ทาง จนท.ตร.ได้นำ ลข. มาทำประวัติ ให้คำมั่นสัญญาว่าต่อไปนี้ ลข. จะเลิกโดยเด็ดขาด ถ้าหากมาตรวจปีสวาระแล้วพบว่ามีสารเสพติดในปีสวาระ ยินดีให้ จนท.ตร.ดำเนินการตามกฎหมาย เพื่อเป็นการยืนยันว่า ลข. หยุดเสพอย่างจริงจัง ลข. ยินดีมาลงชื่อควบคุมความประพฤติและให้ จนท.ตร. ตรวจปีสวาระทุก ๑๕ วัน โดยเริ่มวันที่..... และทาง จนท.ตร.ได้แจ้งให้ทราบว่าหากไม่ยอมเลิกเสพหรือสมัครใจเข้ารับการบำบัด จะดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป ลข. รับทราบตามกระบวนการข้างต้นดีแล้ว
๔. ลข. ไม่มีข้อมูลเพิ่มเติมจึงยุติการซักถาม และขอยืนยันว่า ถ้อยคำที่ให้ไว้เป็นจริงทุกประการ ไม่มีการบังคับ ชูเชิญ หลอก หรือให้สัญญาแต่ประการใด ๆ อ่านให้ฟังแล้วรับรองว่าถูกต้อง จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....ผู้ให้ถ้อยคำ

(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ซักถาม/บันทึก/อ่าน

(.....)

ด่วนที่สุด บันทึกข้อความ

320

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๗๒

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๐๔๓๗

วันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๔

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดติดตามนโยบายของรัฐบาล (เพิ่มเติม)

รอง ผบ.ตร.(ปป ๑) (ปป ๒) (ปป ๓) และ (ปป๔)

ที่ปรึกษา (ปป๕) และ (กม)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.(ปป ๑๑)(ปป ๒๑) (ปป ๓๑)(ปป ๔๑)(ปป ๕๑) ผู้ช่วย ผบ.ตร.(กม ๑)(กม ๒)

ผบ.ชน., ภ. ๑ - ๙ , ศชต., ปส., กมค. และ จต.

ตามหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๖๒ ลง ๖ ม.ค.๒๕๕๔ กำหนดแนวทางปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดติดตามนโยบายรัฐบาล และเพื่อให้การปฏิบัติในการสืบสวนสอบสวนดำเนินคดีกับผู้เสพ ผู้ค้า ผู้ผลิต เครือข่าย/กลุ่มการค้ายาเสพติด ตามแผนปฏิบัติการแก้ไขปัญหายาเสพติดระดับชาติ เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงกำหนดการปฏิบัติไว้ตามข้อ ๓.และข้อ ๔ รวมทั้งแนวทางการทำสำนวนการสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด (เอกสาร ๖) ไว้ ดังความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

เนื่องจากการปฏิบัติตามข้อ ๓.และข้อ ๔.รวมทั้งแนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด (เอกสาร ๖) ยังไม่ครอบคลุมการปฏิบัติทั้งหมด จำเป็นต้องกำหนดการปฏิบัติเพิ่มเติม จึงให้ยกเลิกการปฏิบัติตามข้อ ๓.และข้อ ๔.ของหนังสือ ตร.ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๖๒ ลง ๖ ม.ค.๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดแนวทางปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดติดตามนโยบายรัฐบาล และแนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด (เอกสาร ๖) โดยให้ปฏิบัติตามข้อ ๓.และข้อ ๔.ที่แก้ไข รวมทั้งดำเนินการตามแนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด (เอกสาร ๖) ดังนี้

“๓. แนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด

๓.๑ เมื่อจับกุมผู้ต้องหาในความผิดฐาน เสพยาเสพติด หรือมียาเสพติดไว้เพื่อเสพ หรือเพื่อจำหน่าย ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงาน นำตัวผู้ต้องหา มาซักถามตามแบบบันทึกการซักถาม(เอกสาร ๔)ด้วยตนเอง เพื่อขยายผลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด

/๓.๒ ให้หัวหน้า...

๓.๒ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานบันทึกเรื่องที่มีการสืบสวนขยายผลลงในสมุดคัมสำนวนการสืบสวนคดียาเสพติด (ยส.) ประจำสถานีตำรวจหรือหน่วยงาน

๓.๓ เมื่อซักถามผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมตามข้อ ๓.๑ แล้ว มีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานมอบสำนวนการสืบสวนให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามระเบียบ

กรณีซักถามแล้วไม่มีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ให้เสนอผู้บังคับการเพื่อพิจารณาสั่งให้ทำการสืบสวนต่อไปหรืองดการสืบสวน

ถ้าผู้บังคับการสั่งให้ทำการสืบสวนเพิ่มเติมแล้วมีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานมอบสำนวนการสืบสวนให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามระเบียบ

๓.๔ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำผิดของ ผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลดังกล่าวน่าจะได้กระทำความผิด จึงยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขอให้ออกหมายจับผู้กระทำความผิด

๓.๕ กรณีศาลออกหมายจับให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานดำเนินการให้ทำการสืบสวนติดตามจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้สรุปสำนวนการสอบสวนและมีความเห็นทางคดีส่งไปยังพนักงานอัยการเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายต่อไป

๓.๖ กรณีศาลไม่ออกหมายจับ ให้พนักงานสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวนถึงผู้บังคับการ เพื่อพิจารณาสั่งให้ทำการสืบสวนเพิ่มเติม ถ้ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมตามสมควรว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับอีกครั้ง หากศาลออกหมายจับให้ดำเนินการตามข้อ ๓.๕

ถ้าจากการสืบสวนเพิ่มเติมไม่มีพยานหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิด และพนักงานสอบสวนเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้สรุปสำนวนการสอบสวนและมีความเห็นทางคดีส่งไปยังพนักงานอัยการเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายต่อไป

/ ๔. การจำหน่ายเรื่อง.....

-๓-

๔. การจำหน่ายเรื่องที่มีการสืบสวนขยายผลออกจากสมุดคุมสำนวนการสืบสวนคดียาเสพติด

กรณีที่ทำกรสืบสวนขยายผลจนสามารถดำเนินคดีกับผู้ร้ายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดตามข้อ ๓.๓ รายใดได้แล้ว ให้จำหน่ายเรื่องนั้นไปลงในสมุดคุมสำนวนการสอบสวนและดำเนินการระบบงานสอบสวนต่อไป”

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.
(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๘๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๕/ ศษ๕

วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๔

เรื่อง กำชับการปฏิบัติของพนักงานสอบสวน

ผบชน.น., ภ.๑-๙, ศษต., ก., ปส., สตม.และ จตร.(หน.จต.)

ด้วย ที่ปรึกษา (ปป๕) ได้รายงานผลการประชุมคณะกรรมการคดีพิเศษ (กคพ.) ครั้งที่ ๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๔ ว่าในการประชุมมีการกล่าวถึงกรณีที่ทำให้ภาพลักษณ์ของ ดร.เสีหาย เกี่ยวกับกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจปล่อยปละละเลยการปฏิบัติหน้าที่ เช่น การทำสำนวนการสอบสวนที่ไม่ละเอียดเพียงพอ ไม่สืบสวนด้วยความอุตสาหะอย่างแท้จริง การสืบสวนสอบสวนอย่างไม่เป็นธรรม ซึ่งประชาชนทราบข้อเท็จจริงแต่เจ้าหน้าที่ตำรวจเฉยเมย เป็นเหตุให้ประชาชนร้องเรียนไปยังหน่วยงานอื่น จึงควรมีมาตรการกวดขันที่ชัดเจนต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้บังคับบัญชาในการปฏิบัติหน้าที่อย่างถูกต้องเกิดความเป็นธรรม และเป็นที่ยังของประชาชน

ดร.พิจารณาแล้วเห็นว่า การสอบสวนคดีอาญาเป็นภารกิจสำคัญในการอำนวยความยุติธรรมให้แก่ประชาชน จึงได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการอำนวยความยุติธรรมไว้ตามคำสั่ง ดร.ที่ ๕๗๒/๒๕๓๘ ลง ๑๖ ส.ค.๒๕๓๘ เรื่อง การอำนวยความยุติธรรมในการสอบสวนคดีอาญารวมถึงได้กำหนดมาตรการควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนคดีอาญา ไว้ตามคำสั่ง ดร.ที่ ๙๖๐/๒๕๓๗ ลง ๑๐ ส.ค.๒๕๓๗ เรื่อง มาตรการควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนคดีอาญานอกจากนี้ยังได้กำหนดจรรยาบรรณของพนักงานสอบสวน ไว้ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๘ บทที่ ๑๗ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางให้พนักงานสอบสวนถือปฏิบัติเพื่อให้การสอบสวนคดีอาญาเป็นไปด้วยความโปร่งใส สุจริต รวดเร็ว และเป็นธรรม ดังนั้น จึงให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับควบคุม กำกับ ดูแล และกวดขันการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวนรวมถึงข้าราชการในสังกัดที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการสอบสวนคดีอาญา ให้ถือปฏิบัติตามแนวทางข้างต้นโดยเคร่งครัด หากพบข้อบกพร่องก็ให้พิจารณาดำเนินการไปตามอำนาจหน้าที่

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้พนักงานสอบสวนและผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อถือปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๕๘

ที่ ๐๐๑๑.๒๓/ร.๑๑๒

วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดตามนโยบายรัฐบาล (เพิ่มเติม ครั้งที่ ๒)

รอง ผบ.ตร., จตช., ผู้ช่วย ผบ.ตร., หรือตำแหน่งเทียบเท่า

ผบช.น., ก., ภ.๑-๙, ศชต., ปส., กมค. และ จต.

ตามหนังสือ ตร. ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๖๒ ลง ๖ ม.ค.๒๕๕๔ และหนังสือ ตร. ด่วนที่สุด ที่ ๐๐๑๑.๒๕/๐๔๓๙ ลง ๓๑ ม.ค.๒๕๕๔ กำหนดแนวทางปฏิบัติการสืบสวนสอบสวนดำเนินคดีกับผู้เสพ ผู้ค้า ผู้ผลิต เครือข่าย/กลุ่มการค้ายาเสพติด ตลอดจนการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด ไว้แล้วนั้น

ด้วยเหตุที่ในปัจจุบันปัญหาเสพติดยังมีความรุนแรงและมีแนวโน้มที่จะมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น สาเหตุสำคัญประการหนึ่งเนื่องจากยังมีแหล่งผลิตอยู่ในต่างประเทศและส่งยาเสพติดเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยตลอดเวลา เมื่อพิจารณาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่าแม้การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจะกระทำนอกราชอาณาจักร แต่ก็มีบทบัญญัติของกฎหมายที่บัญญัติให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษในราชอาณาจักร ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๕ และ ป.อาญา มาตรา ๕ จึงเป็นกรณีที่สามารถทำการสอบสวนดำเนินคดีได้ แต่ในการสอบสวนคดีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรไทย เป็นอำนาจหน้าที่ของอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาราชการแทน ในฐานะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๒๐ นอกจากนี้การดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตาม พ.ร.บ. ส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ.๒๕๕๑ และการขอความช่วยเหลือทางอาญา ตาม พ.ร.บ. ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องอาญา พ.ศ.๒๕๓๕ ก็อยู่ในอำนาจหน้าที่ของอัยการสูงสุดเช่นเดียวกัน แต่ยังมีได้มีการวางแนวทางปฏิบัติสำหรับการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติดที่มีการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรดังกล่าวไว้แต่ประการใด ดังนั้น เพื่อให้การทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น จึงให้ยกเลิกความในข้อ ๓. แนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนคดียาเสพติดตามหนังสือ ตร.ข้างต้นเสียทั้งหมด และกำหนดแนวทางปฏิบัติเรื่องดังกล่าวเสียใหม่ ดังนี้

๓. แนวทางการทำสำนวนการสืบสวนสอบสวนขยายผลคดียาเสพติด

๓.๑ เมื่อจับกุมผู้ต้องหาในความผิดฐาน เสพยาเสพติด หรือมียาเสพติดไว้เพื่อเสพ หรือเพื่อจำหน่าย ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือหัวหน้าหน่วยงาน นำตัวผู้ต้องหามาซักถามตามแบบบันทึกการซักถาม (เอกสาร ๔) ด้วยตนเอง เพื่อขยายผลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด

๓.๒ ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานบันทึกเรื่องที่มีการสืบสวนขยายผลลงในสมุดคัมทำสำนวนการสืบสวนคดียาเสพติด (ยส.) ประจำสถานีตำรวจหรือหน่วยงาน

/๓.๓ เมื่อซักถาม ...

๓.๓ เมื่อซักถามผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมตามข้อ ๓.๑ แล้ว มีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงาน มอบสำนวนการสืบสวนให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามระเบียบ

กรณีซักถามแล้วไม่มีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่าย กลุ่มผู้ค้ายาเสพติด ให้เสนอผู้บังคับการเพื่อพิจารณาสั่งให้ทำการสืบสวนต่อไปหรืองดการสืบสวน

ถ้าผู้บังคับการสั่งให้ทำการสืบสวนเพิ่มเติมแล้วมีข้อมูลถึงผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงานมอบสำนวนการสืบสวนให้พนักงานสอบสวนดำเนินการรับคำร้องทุกข์หรือคำกล่าวโทษตามระเบียบ

๓.๔ ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ค้ารายย่อย รายใหญ่ ผู้ผลิต หรือเครือข่ายกลุ่มผู้ค้ายาเสพติด เมื่อมีหลักฐาน ตามสมควรว่าบุคคลดังกล่าวน่าจะได้กระทำความผิด จึงยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขอให้ออกหมายจับ ผู้กระทำความผิด

๓.๕ กรณีศาลออกหมายจับให้หัวหน้าสถานีตำรวจหรือหัวหน้าหน่วยงาน ดำเนินการสืบสวนติดตามจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนเสร็จแล้ว ให้สรุปสำนวนการสอบสวน และมีความเห็นทางคดีส่งไปยังพนักงานอัยการเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายต่อไป

๓.๖ กรณีศาลไม่ออกหมายจับ ให้พนักงานสอบสวนเสนอสำนวนการสอบสวน ถึงผู้บังคับการ เพื่อพิจารณาสั่งให้ทำการสืบสวนเพิ่มเติม ถ้ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติมตามสมควรว่า บุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิด ให้พนักงานสอบสวนยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับ อีกครั้ง หากศาลออกหมายจับให้ดำเนินการตามข้อ ๓.๕

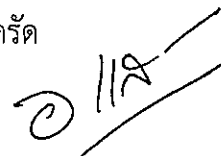
ถ้าจากการสืบสวนเพิ่มเติมไม่มีพยานหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลดังกล่าว ได้กระทำความผิด และพนักงานสอบสวนเห็นว่า การสอบสวนเสร็จแล้ว ให้สรุปสำนวนการสอบสวนและ มีความเห็นทางคดีส่งไปยังพนักงานอัยการเพื่อปฏิบัติตามกฎหมายต่อไป

๓.๗ ในการดำเนินคดียาเสพติดโดยเฉพาะในความผิดฐานจำหน่ายหรือมีไว้ เพื่อจำหน่ายให้ทำการสืบสวนสอบสวนขยายผลถึงแหล่งผลิต ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ให้ได้ความว่าใคร เป็นผู้ผลิต แหล่งผลิตอยู่ที่ใด ใครเป็นผู้นำเข้า นำเข้ามาในราชอาณาจักรอย่างไร และมีผู้ใดเกี่ยวข้องบ้าง หากได้ความว่ามีแหล่งผลิตอยู่นอกราชอาณาจักรหรือมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเกิดขึ้น นอกราชอาณาจักร และเข้าหลักเกณฑ์ตาม พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด เกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๕ หรือตาม ป.อาญา มาตรา ๕ ให้รวบรวมพยานหลักฐาน เกี่ยวกับพฤติการณ์ในการกระทำความผิดและบุคคลที่กระทำความผิด แล้วส่งเรื่องไปยังอัยการสูงสุด เพื่อพิจารณาดำเนินการตาม ป.วิ.อาญา มาตรา ๒๐ ต่อไป

๓.๘ ให้แต่ละ บช. จัดชุดพนักงานสอบสวนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ ในการสืบสวนสอบสวนความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด บช. ละ ๑ ชุด เพื่อทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน ขยายผลการดำเนินคดีแก่ผู้ผลิต ผู้นำเข้าหรือผู้กระทำความผิดนอกราชอาณาจักรตามข้อ ๓.๗ กรณีอัยการสูงสุดมอบหมายให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้รับผิดชอบคดีความผิดดังกล่าว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(อดุลย์ แสงสิงแก้ว)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร

ที่ 0007.34/4011

วันที่ 24 ตุลาคม 2555

เรื่อง เรื่องมาตรการป้องกันและปราบปรามการแข่งขันรถจักรยานยนต์ในทางสาธารณะ

พข.น. ก. 1-9 และ พข.ก.

ด้วยปรากฏสถานการณ์การแข่งขันรถในทางสาธารณะเกิดขึ้นทั้งในพื้นที่ กทม. ปริมณฑล และเขตเมืองใหญ่หลายแห่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่กระทบต่อความรู้สึกของประชาชนทั่วไป แม้การปฏิบัติการปราบปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจจะทำให้การแข่งขันรถในทางสาธารณะลดความรุนแรงลงในระดับหนึ่ง แต่ปัญหาดังกล่าวยังคงดำรงอยู่ ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินการป้องกันและปราบปรามการแข่งขันรถจักรยานยนต์ในทางสาธารณะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีการบูรณาการ การปฏิบัติของหน่วยที่เกี่ยวข้องอย่างสอดคล้องประสานกัน จึงให้หน่วยดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการแข่งขันรถจักรยานยนต์ในทางสาธารณะ ดังนี้

1. แนวทางปฏิบัติ แบ่งออกเป็น 3 ช่วงคือ

1.1 ช่วงก่อนแข่งขัน ให้แต่ละหน่วยกำหนดผู้รับผิดชอบระดับ รอง พข. และ รอง พขก. เพื่อควบคุมกำกับ ดูแล บริหารจัดการวางแผนการดำเนินงาน และตรวจสอบติดตามการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน และให้ผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้นเอาใจใส่ ควบคุม อำนวยการ และแก้ไขปัญหาข้อขัดข้องในการปฏิบัติของผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด

1.2 ให้จัดเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนออกสืบสวนหาข่าวรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหัวหน้ากลุ่มแข่งรถ ร้านค้ารับตัดแปลงสภาพรถ ความเคลื่อนไหวของกลุ่ม โดยให้บันทึกภาพนิ่ง หรือ ภาพเคลื่อนไหวไว้ด้วย เพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบในการดำเนินคดีกับผู้เกี่ยวข้องทั้งผู้ขับขี่ ผู้ซ้อนท้าย รวมทั้งผู้สนับสนุนจัดการแข่งขัน

1.3 ให้จัดสายตรวจออกตรวจตราป้องกันการกระทำผิด หรือตรวจสอบการรวมกลุ่มตามเบาะแสที่ได้รับแจ้งจากประชาชน โดยประกอบกำลังเป็นชุดปฏิบัติการ และหลีกเลี่ยงการปฏิบัติการโดยลำพัง

1.4 ให้กวดขันจับกุมผู้ขับขี่รถจักรยานยนต์ที่กระทำผิดกฎหมายในทุกข้อหาที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง และให้รวมถึงร้านรับซ่อมรถจักรยานยนต์ คัดแปลงสภาพหรือตกแต่งรถเพื่อการแข่งขัน การใช้หรือจำหน่ายอุปกรณ์ส่วนควบที่ไม่ได้มาตรฐาน

1.5 ให้ประสานความร่วมมือกับทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เช่น สถานศึกษาเพื่อให้ความรู้และช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติแก่เยาวชนให้ตระหนักถึงโทษภัยของการแข่งรถ กรมทางหลวง หรือองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการปรับสภาพถนนให้มีสภาพไม่เหมาะกับการแข่งขัน และการขอรับการสนับสนุนอุปกรณ์ เครื่องมือ สำหรับการปฏิบัติการ เป็นต้น

1.6 ให้แต่ละหน่วยแสวงหาความร่วมมือจากประชาชนโดยกำหนดช่องทางสื่อสารในการรับแจ้งเบาะแสการกระทำผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีพบเห็นว่ากำลังมีการรวมตัวเพื่อจะทำการแข่งขันให้รับแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจทราบในทันทีทางช่องทางสื่อสารที่กำหนด แล้วประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับทราบอย่างทั่วถึง

1.7 ให้โฆษก ตร.และกองสารนิเทศ (สท.) ประชาสัมพันธ์การกวดขันการแข่งขันรถจักรยานยนต์ในทางสาธารณะของเจ้าหน้าที่ในทุกพื้นที่ เพื่อให้ประชาชนได้รับทราบทางสื่อมวลชน รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองหมั่นสอดส่องอบรมเด็กและเยาวชนในปกครองไม่ให้นำรถจักรยานยนต์มาขับขี่เพื่อการแข่งขัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมในการแข่งขัน

2. ช่วงการแข่งขัน

2.1 ให้วางแผนบูรณาการการใช้กำลังในการปฏิบัติร่วมกันทุกฝ่ายในพื้นที่ทั้ง สส. ปป. จร. พงส. และบูรณาการสนธิกำลังจากหน่วยงานที่มีพื้นที่ใกล้เคียง เช่น ในเขตพื้นที่ บช.น. ที่มีพื้นที่ติดต่อกับ ภ.1 หรือ ภ.7 และ บก.ทล. หรือ บก.จร. โดยให้ บก.ทล. สนธิกำลังเข้าปฏิบัติการในพื้นที่รอยต่อ และให้กำหนดผู้บังคับบัญชาเหตุการณ์อย่างชัดเจน รวมทั้งจัดเตรียมห้องควบคุม และสถานที่เก็บของกลางไว้รองรับการดำเนินการด้วย

2.2 การใช้อุปกรณ์เพื่อลดความเร็วของรถ และลดความรุนแรงในขณะจับกุม ให้คำนึงถึงความปลอดภัยของทุกฝ่ายทั้งเจ้าหน้าที่และผู้กระทำผิด ทั้งนี้ ให้พิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ม.83 วรรคสาม

2.3 ให้บันทึกภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวในทุกขั้นตอนขณะดำเนินการทั้งหมดไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้ประกอบสำนวนการสอบสวน หรือติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีในภายหลัง

2.4 ให้จับกุมและดำเนินคดีกับผู้แข่งขัน ผู้จัด ผู้สนับสนุน และผู้ส่งเสริมในทุกข้อกล่าวหา ตรวจสอบประวัติอาชญากรรมและหมายจับผู้กระทำผิดทุกราย และส่งฟ้องศาลทุกคดี และให้ประสานกับพนักงานอัยการอย่างใกล้ชิดในการส่งฟ้อง

2.5 เมื่อจับกุมแล้วให้ประสาน สท. และสื่อมวลชน เพื่อนำเสนอผลการปฏิบัติต่อสาธารณชน ซึ่งเป็นการสร้างแนวร่วมทางมวลชน เพื่อผลในการป้องปรามการกระทำผิดในอนาคต

3. ช่วงหลังการแข่งขัน

3.1 สอบสวนขยายผลเพื่อดำเนินการกับร้านรับซ่อมตัดแปลงสภาพรถ หรือ ตกแต่งรถเพื่อใช้ในการแข่งขัน จัดทำประวัติบุคคล และยานพาหนะที่กระทำผิดไว้ทุกราย เพื่อเป็นข้อมูลท้องถิ่น และใช้เป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการกวดขันต่อไป

3.2 ดำเนินการด้านมวลชนสัมพันธ์ตามแหล่งสถานศึกษาหรือที่พักอาศัยของผู้กระทำผิด เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง และแสวงหาแนวร่วมในการป้องกันไม่ให้เกิดซ้ำหรือเกิดพฤติกรรมเลียนแบบอีก

3.3 กำชับให้ทุกท้องที่ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง

3.4 รวบรวมสภาพปัญหาในการปฏิบัติงาน ข้อขัดข้องและวิเคราะห์หาสาเหตุ เพื่อวางแนวทางหรือมาตรการแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ที่รับผิดชอบ และจัดวางรูปแบบแผนการปฏิบัติเพื่อทำการฝึกซ้อมหรือซักซ้อมเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเกิดเหตุในครั้งต่อไป

ระยะเวลาในการดำเนินการ ตั้งแต่เดือน ต.ค.-พ.ย.2555

ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

บุคคลที่ต้องรับผิดชอบหรือควรพิจารณาดำเนินคดีมี 4 กลุ่ม ได้แก่

1. ผู้ขับขี่
2. ผู้จัด ผู้สนับสนุน หรือผู้ส่งเสริมให้มีการแข่งขัน
3. บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง
4. ผู้จำหน่ายอุปกรณ์แต่งรถ

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแข่งรถ ได้แก่ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 พ.ร.บ.มาตรฐานอุตสาหกรรม พ.ศ.2511 พ.ร.บ.รถยนต์ พ.ศ.2522 พ.ร.บ.รักษาความสะอาด และความเป็นระเบียบของบ้านเมือง พ.ศ.2535 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

การรายงาน

ให้ บช.น. ภ. 1-9 และ ผบช.ก. รายงานให้ ตร.ทราบ การปฏิบัติทุกวันเมื่อมี
การจับกุม รายงานสรุปผลการปฏิบัติในภาพรวมเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาดำเนินการ ภายในวันที่ 3
ธ.ค.2555

เพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ. อุดมย์ แสงสิงแก้ว

(อุดมย์ แสงสิงแก้ว)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

กองคดี กรมตำรวจ

โทร. 2511089

ที่ 0503.6/ 16442

วันที่ 11 ธันวาคม 2539

เรื่อง กำชับและชักชวนความเข้าใจเกี่ยวกับการชี้ตัวผู้ต้องหา การนำผู้ต้องหาที่เกิดเหตุประกอบ
คำรับสารภาพ และการแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน

รอง อ.ตร.,ผู้ช่วย อ.ตร.ภาค 1-9,ผบช.ภาค 1-9,ผบช.น.,ผบช.ก.,ผบช.ปส.,ผบช.สตร.,ผบช.สภพ.,จตร.,
ผบก.จร. และ ผบก.คต.

ในปัจจุบันปรากฏว่ามีข้าราชการตำรวจหลายคนผู้ชำนาญการตรวจพิสูจน์ในเรื่องต่าง ๆ
ของกรมตำรวจ ได้ออกแถลงข่าวหรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนในลักษณะเปิดเผยรูปคดีหรือพยาน-
หลักฐาน ซึ่งอาจเป็นพยานบุคคล พยานวัตถุ หรือพยานเอกสาร รวมตลอดถึงผลการตรวจพิสูจน์ต่าง ๆ
เช่น ผลการตรวจพิสูจน์ทางนิติเวช หรือผลการตรวจทางเคมี ผลการตรวจทางชีวฯ ฯลฯ เป็นต้น
นอกจากนี้ยังมีการแถลงข่าวเกี่ยวกับการนำตัวผู้ต้องหาไปนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ
การชี้ตัวผู้ต้องหา ทำให้ปรากฏภาพที่ไม่เหมาะสมตามหน้าหนังสือพิมพ์หรือทางโทรทัศน์ในแง่มุมต่าง ๆ
 อาทิเช่น ผู้เสียหายที่เป็นเด็ก, เยาวชน หรือสตรีในคดีเกี่ยวกับเพศ หรือภาพถ่ายเด็กเข้าชี้ตัวผู้ต้องหา
 ฯลฯ โดยมีได้คำนึงถึงระเบียบปฏิบัติอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อรูปคดี เป็นเหตุให้มีเสียงวิพากษ์
วิจารณ์การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ทั้งที่กรมตำรวจได้เคยมีหนังสือ
ตร.ที่ 0610.3/7632 ลงวันที่ 27 พ.ค.2528 เรื่อง กำชับวิธีการชี้ตัวผู้ต้องหา หนังสือ ตร.ที่ 0610.04/2787
ลงวันที่ 24 มี.ค.2530 เรื่อง คำแนะนำแนวทางการปฏิบัติในการนำตัวผู้ต้องหามาแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน
และหนังสือ ตร.ที่ 0608.5/4545 ลงวันที่ 19 พ.ค.2531 เรื่อง กำชับการปฏิบัติและชักชวนความเข้าใจ
เกี่ยวกับการแถลงข่าว หรือแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน ให้ข้าราชการตำรวจหน่วยต่าง ๆ ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด
ไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติของพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องเป็นไปโดยถูกต้องตามกฎหมาย
ระเบียบ และคำสั่งของกรมตำรวจดังกล่าวโดยเคร่งครัด จึงขอกำชับให้พนักงานสอบสวนทุกหน่วยถือปฏิบัติ
ดังนี้

1. การแถลงข่าวหรือแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน

- 1.1 ห้ามใช้วิธีการหรือแสดงข้อความในการแถลงข่าวหรือแพร่ภาพที่อาจทำให้เกิดความ
เสียหายแก่พยาน ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือรูปคดีโดยเด็ดขาด
- 1.2 ไม่ควรเปิดเผยถึงเรื่องเกี่ยวกับคำสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ที่ถือเป็นความลับ

1.3 ให้ระมัดระวังเรื่องที่จะเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงหรือผลประโยชน์ของผู้อื่น เช่น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดฐานทำให้แท้งลูก ความผิดฐานหมิ่นประมาท ฯลฯ เป็นต้น

1.4 ห้ามนำผลการสืบสวนสอบสวนหรือความเห็นมาแถลงข่าวหรือให้ข่าวต่อ สื่อมวลชนไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ เพราะจะทำให้เสียรูปคดีหรือทำให้พยานหลักฐานถูกเปิดเผยออกไป

1.5 ห้ามเปิดเผยถึงแผนประทุษกรรมซึ่งอาจเป็นแบบอย่างในทางไม่ดี เช่น วิธีการฉ้อโกง การกระทำผิดวินัยบาปกรรม หรือวิธีการอันชั่วร้ายอื่น ๆ ที่พวกมิจฉาชีพหรือประชาชน อาจนำไปใช้เป็นแบบอย่าง

1.6 ห้ามเปิดเผยถึงข้อความ หรือรูปภาพ อันอาจทำให้บุคคลอื่นรู้จักตัว รู้จักชื่อ ที่อยู่ ที่ทำงาน สถานศึกษา ของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดี หรือพยาน เว้นแต่ในสำนวนการสอบสวน

1.7 คดีที่ต้องมีการชี้ตัวหรือชี้รูปผู้ต้องหา ห้ามนำตัวผู้ต้องหาออกแถลงข่าวหรือแพร่ภาพต่อสื่อมวลชนก่อนทำการชี้ตัวหรือชี้รูป ถ้าจะทำการแถลงข่าวก็ไม่จำเป็นต้องให้ผู้ต้องหาอยู่ร่วมในที่นั่งด้วย

1.8 การแถลงข่าวห้ามใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทางที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือประจาน ดูหมิ่นเหยียดหยามผู้ต้องหาหรือผู้อื่น

2. การนำผู้ต้องหาไปที่ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

2.1 ในการนำตัวผู้ต้องหาไปที่สถานที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ให้ป้องกันมิให้ผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าไปในที่นั้นๆ และให้พึงระมัดระวังการใช้ถ้อยคำหรือกิริยาท่าทางที่เห็นว่าเป็นการข่มขู่หรือการปฏิบัติที่ไม่สมควรแก่ผู้ต้องหา

2.2 ควรหลีกเลี่ยงการให้สัมภาษณ์ใด ๆ ในลักษณะเป็นการตอบโต้ระหว่างพนักงานสอบสวนกับผู้ต้องหาหรือบุคคลใด ๆ โดยมีสื่อมวลชนเป็นผู้สัมภาษณ์ เนื่องจากอาจเป็นเหตุให้รูปคดีเสียหาย

3. การชี้ตัวผู้ต้องหา

3.1 ให้พนักงานสอบสวนหรือผู้บังคับบัญชาผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการชี้ตัว พึงระลึกเสมอว่า การชี้ตัวผู้ต้องหาเป็นการรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย โดยปราศจากอคติและการบังคับ จึงห้ามจัดให้มีการชี้ตัวโดยผู้ชี้ตัวไม่เต็มใจหรือไม่สมัครใจโดยเด็ดขาด

3.2 ในกรณีผู้ชี้ตัวสมัครใจจะชี้ตัวผู้ต้องหา หรือสมัครใจจะชี้ตัวโดยเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา ก็ให้ดำเนินการไปตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 8 บทที่ 8 เว้นแต่ผู้ชี้ตัว

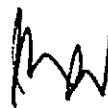
เกรงกลัวว่าจะไม่ได้รับความปลอดภัยในขณะนั้นหรือภายหลัง หรือพนักงานสอบสวนพิจารณาแล้ว เห็นว่าจะเป็นอันตรายต่อผู้ชี้ตัว ก็ให้หลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากันระหว่างผู้ต้องหากับผู้ชี้ตัว ทั้งนี้ให้ พนักงานสอบสวนพิจารณาใช้วิธีการและสถานที่ชี้ตัวให้เหมาะสมด้วย เช่น จัดสถานที่สำหรับชี้ตัว โดยมีให้ผู้ต้องหามองเห็นผู้ชี้ตัวได้ ทั้งนี้เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนจะต้องจัด บุคคลที่เป็นกลางเข้าดูการชี้ตัว แล้วจัดให้ลงชื่อรับรองในบันทึกการชี้ตัวด้วย

3.3 การชี้ตัว ให้พนักงานสอบสวนถามผู้ต้องหาว่าตามที่จัดการเพื่อให้ชี้ตัวนั้น เป็นที่พอใจของผู้ต้องหาหรือไม่ หรือจะให้จัดการอย่างไร เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม เมื่อการชี้ตัว เสร็จสิ้น ให้พนักงานสอบสวนบันทึกรายละเอียดและผลการชี้ตัว โดยให้ผู้ต้องหา ผู้ชี้ตัวพนักงาน สอบสวน และผู้ที่ได้ร่วมรู้เห็นการชี้ตัว ลงชื่อไว้ในบันทึกด้วย

3.4 การชี้ตัวผู้ต้องหา ให้ชี้ตัวในห้องหรือสถานที่ที่เตรียมการไว้

ดังนั้น จึงขอกำชับพนักงานสอบสวน และผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องให้ถือปฏิบัติ อย่างเคร่งครัด โดยให้ จต. ติดตามตรวจสอบและกวดขันการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยต่าง ๆ ให้เป็นไปตาม ระเบียบ คำสั่ง และหนังสือ ตร. ดังกล่าวข้างต้น หากพบว่ามีกรณีฝ่าฝืน ให้พิจารณาทัณฑ์อย่างจริงจัง

พล.ต.อ.

(พจน์ บุญยะจินดา)

อ.ตร.

ส่วนราชการ กรมตำรวจ โทร. 2052358

ที่ มท 0606.6/527

วันที่ 16 มกราคม 2541

เรื่อง การปฏิบัติในการซื้อตัวผู้ต้องหา

รอง อ.ตร., ผู้ช่วย อ.ตร., ผช.พ.น., จคร., ผบช.น., ก,ปส., ส., สคม., ก.1-9, ผบ.คค. และ ผบ.วช.

ตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ 8 บทที่ 8 ว่าด้วยการจัดหาให้ซื้อตัวและซื้อรูปผู้ต้องหา ข้อ 261 และคามหนังสือกรมตำรวจ ที่ 0503.6/16442 ลง 11 ธ.ค.39 ข้อ 3 กำหนดวิธีการซื้อตัวผู้ต้องหาเพื่อถือปฏิบัติไว้ 2 วิธี คือ จัดให้ผู้กล่าวหาหรือพยานเข้าซื้อตัวผู้ต้องหาในลักษณะที่ให้ผู้ซื้อตัวเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา และวิธีซื้อตัวผู้ต้องหาโดยมิให้ผู้ต้องหามองเห็นผู้ซื้อตัวนั้น เนื่องจากการซื้อตัวโดยวิธีการที่ให้ผู้กล่าวหาหรือพยานเข้าซื้อตัวผู้ต้องหาในลักษณะที่ให้ผู้ซื้อตัวต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหา เป็นวิธีการที่มิเหมาะสม อาจก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ผู้กล่าวหาหรือพยานผู้ซื้อตัวผู้ต้องหา ในกรณีผู้ต้องหามีอิทธิพลผู้เสียหายหรือพยานอาจนำหลักฐานหรือเจตนาเข้าให้ผิดตัว เนื่องจากเกรงกลัวว่าจะได้รับอันตราย เป็นการไม่ให้ความคุ้มครองแก่ผู้เสียหายหรือพยานและโดย เฉพาะอย่างยิ่งพยานซึ่ง เป็นผู้ที่ยื่นสละมาให้ความร่วมมือต่อรัฐ และในบางครั้งผู้เสียหายที่เข้าซื้อตัวผู้ต้องหาได้หารายร่างกายผู้ต้องหาโดยที่ผู้อำนวยการซื้อตัวผู้ต้องหามิอาจป้องกันได้เป็นการเสียหายต่อภาพพจน์ของ ตร. ทั้งงานการจัดหาผู้กล่าวหาหรือพยานเข้าซื้อตัวผู้ต้องหาในลักษณะที่ให้ผู้ซื้อตัวต้องเผชิญหน้ากับผู้ต้องหายังไม่เป็นการสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 244 ที่บัญญัติว่าบุคคลซึ่งเป็นพยานในคดีอาญามีสิทธิได้รับการคุ้มครองและการปฏิบัติที่เหมาะสม

ฉะนั้น ในการจัดหาให้มีการซื้อตัวผู้ต้องหา (ไม่รวมถึงการซื้อรูปผู้ต้องหา) ให้กระทำแต่เฉพาะวิธีซื้อตัวผู้ต้องหาโดยมิให้ผู้ต้องหามองเห็นผู้ซื้อตัวเท่านั้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการคุ้มครองผู้กล่าวหาและพยานผู้ให้การซื้อตัวผู้ต้องหา โดยมีวิธีปฏิบัติ ดังนี้

1. กรณีผู้กล่าวหาและพยานให้การว่ารู้จักผู้ต้องหาแต่ไม่คุ้นเคยหรือไม่รู้จักแต่เห็นหน้าอีกจำได้ ความที่ได้ให้การถึงคาหนิรูปพรรณไว้โดยละเอียดในคำให้การ ต้องจัดหาให้มีการซื้อตัวผู้ต้องหาหรือภาพถ่ายผู้ต้องหารวดเร็วและในโอกาสแรกที่สามารถจัดหาได้และก่อนที่ภาพของผู้ต้องหาคงจะปรากฏต่อสื่อมวลชน เมื่อจัดหาผู้กล่าวหาหรือพยานซื้อตัวผู้ต้องหาหรือภาพถ่ายผู้ต้องหาแล้ว ให้สอบสวนปากคำยืนยันตามที่ให้การไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อพิสูจน์ว่าผู้กล่าวหาหรือพยานจับผู้ต้องหาได้แน่นอนตามที่ให้การไว้

/ การจัดหาให้ซื้อตัว...

การจับเข้าชู้ตัวหรือภาพถ่ายผู้ต้องหาอาจกระทำได้ที่ทั้งในสถานี่ตำรวจหรือสถานที่อื่น สำหรับผู้ทำหน้าที่ผู้อำนวยการชู้ตัวหรือภาพถ่าย ให้พนักงานสอบสวนเจ้าของคดีหรือผู้บังคับบัญชา เป็นผู้ดำเนินการ สถานที่ที่จะทำการชู้ตัวผู้ต้องหา ต้อง เป็นห้องที่มีที่กำบังพอที่จะป้องกันมาให้บุคคลภายนอกมองเห็นบุคคลที่อยู่ภายในห้องได้จากทางอื่นนอกจากช่องกระจก (มีขนาดพอสมควรที่จะมองเห็นเข้าภายในห้องได้โดยสะดวก) กระจกที่ใช้ เป็นกระจกมองทางเดียว (one - way mirror) โดยติดตั้งให้ผู้ชู้ตัวผู้ต้องหามองผ่าน เข้าไปในห้องชู้ตัวผู้ต้องหาได้ แต่บุคคลภายในห้องชู้ตัวผู้ต้องหามองไม่เห็นบุคคลที่อยู่ภายนอกห้องชู้ตัวได้ และภายในห้องชู้ตัวผู้ต้องหาต้องมีแสงสว่าง เพียงพอที่จะเห็นบุคคลภายในห้องได้อย่างชัดเจน

2. วิธีชู้ตัวผู้ต้องหาให้ปฏิบัติดังนี้

2.1 เพื่อความเป็นธรรมแก่คู่กรณี ห้ามจับเข้าชู้ตัวผู้ต้องหาที่มีโอกาสเห็นตัวภาพถ่ายหรือตาหน้ารูปพรรณผู้ต้องหา ก่อนทำการชู้ตัว

2.2 พยายามจับเข้าผู้ต้องหาแต่งกายลักษณะคล้ายคลึงกับเวลาที่เกิดเหตุขึ้นปะปนกับบุคคลอื่นเพศเดียวกัน ซึ่งมีรูปร่าง ขนาด อายุ และแต่งกายคล้ายคลึงกันกับผู้ต้องหามากกว่า 5 คน และอยู่รวมกับผู้ต้องหานั้นที่เดียวกัน

2.3 ให้ผู้ต้องหาและบุคคลที่จับเข้าไว้ยืน เข้าแถวอยู่รวมกัน หรือ เดินผ่านผู้ชู้ตัวทีละคน และให้ผู้ต้องหาเลือกที่ยืนหรือลำดับที่เดินผ่านผู้ชู้ตัวแล้วแต่กรณี ความความประสงค์ของผู้ต้องหาทุกครั้ง และเมื่อผู้ต้องหาพอใจอย่างไรแล้ว ให้บันทึกรับทราบการชู้ตัวของผู้ต้องหาไว้ด้วย

บันทึกรับทราบการชู้ตัวของผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบที่แนบท้ายหนังสือนี้

2.4 ในการชู้ตัวผู้ต้องหา ให้ผู้ทำหน้าที่ผู้อำนวยการในการชู้ตัวผู้ต้องหาคำสั่งให้มีบุคคลภายนอกซึ่งมีตำรวจและเป็นบุคคลที่เชื่อถือของบุคคลโดยทั่วไป เช่น ข้าราชการฝ่ายปกครอง ข้าราชการครู กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สื่อมวลชน หรือบุคคลซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือของบุคคลในพื้นที่ที่มีการชู้ตัว อย่างน้อย 2 คน เป็นพยานในการชู้ตัวผู้ต้องหา

2.5 ห้ามผู้ใดกระทำการอันเป็นเชิงแนะนำให้ผู้ชู้ตัวผู้ต้องหาคนใด

2.6 เมื่อชู้ตัวผู้ต้องหาแล้ว ให้บันทึกผลการชู้ตัวไว้เป็นหลักฐานโดยแยกทำบันทึก เป็นรายบุคคลของผู้เข้าชู้ตัว แล้วให้ผู้ทำหน้าที่ผู้อำนวยการชู้ตัว ผู้ชู้ตัว และพยานในการชู้ตัวลงลายมือชื่อรับรองการชู้ตัวไว้ด้วย

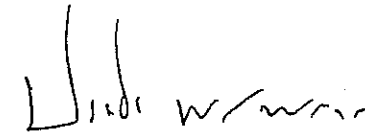
บันทึกผลการชี้ตัวผู้ต้องหา ให้เป็นไปตามแบบที่แนบท้ายหนังสือนี้
เมื่อชี้ตัวผู้ต้องหาแล้ว ให้ลงบันทึกรายงานประจำวันไว้เป็นหลักฐานและให้สอบสวนปาก
คำผู้ชี้ตัวไว้ด้วย

2.7 ในการชี้ตัวผู้ต้องหา จะจัดให้มีการบันทึกภาพไว้ด้วยก็ได้

3. ระเบียบหรือคำสั่งของกรมตำรวจที่ขัดหรือแย้งกับหนังสือสั่งการนี้ ให้ใช้หนังสือสั่งการ
นี้แทน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้แจ้งผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ตั้ง
แต่วันที่นี้เป็นต้นไป

พล.ต.อ.

(ประชา พรหมนอก)

อ.ตร.

บันทึกรับทราบการซื้อข้าวของผู้ต้องหา

สถานที่บันทึก.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

- 1. ชื่อ ตำแหน่งผู้อำนวยการซื้อข้าวผู้ต้องหา.....
- 2. จดคำให้การซื้อข้าวในคดีระหว่าง..... ผู้กล่าวหา
..... ผู้ต้องหา
คดีอาญาที่..... ข้อหา.....

3. ผู้อำนวยการซื้อข้าวได้จัดให้มีการซื้อข้าวข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ต้องหา
ที่..... ซึ่งมีแสงสว่าง เป็นอย่างดีและมีที่กำบังมิให้ผู้ซื้อข้าวที่ยังมิได้ซื้อข้าว เห็นผู้
ต้องหาก่อนจะเข้าซื้อข้าวเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา.....น.

4. ก่อนซื้อข้าว ผู้อำนวยการซื้อข้าวมิได้ให้ผู้ที่จะหาการซื้อข้าวเห็นตัวผู้ต้องหา รูปภาพหรือคำอธิบาย
พรรณของผู้ต้องหา และสถานที่นั้นผู้ต้องหากำไม่เห็นผู้ซื้อข้าว ได้จัดให้ผู้ต้องหาแต่งกายลักษณะคล้ายคลึงกับเวลา
ที่เกิดเหตุ ุคษาให้ปะปนกับบุคคลอื่นเพศเดียวกัน ซึ่งมีรูปร่าง ขนาด อายุ และแต่งกายคล้ายคลึงกันกับผู้ต้องหา
จำนวน.....คน คือ

- (1)..... (2).....
- (3)..... (4).....
- (5)..... (6).....
- (7)..... (8).....

5. ผู้อำนวยการซื้อข้าวได้จัดให้ซื้อข้าวโดยวิธี ยื่น/ยื่นผ่านทีละคน และได้ถามผู้ต้องหากว่า ตามที่จัด
ให้ซื้อข้าวนี้เป็นที่พอใจหรือไม่ หรือจะนำให้จัดการอย่างไร.....
.....
.....

6. ผู้ต้องหากมีความพอใจงานการจัดหาซื้อข้าว ได้อ่านบันทึกนี้ให้ผู้ต้องหาและพยานในการคู่ตัวฟัง
แล้ว รับว่าถูกต้อง จึงให้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา
(.....)
(ลงชื่อ).....พยาน
(.....)
(ลงชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้อำนวยการชี้ตัว
(.....)

(ลงชื่อ).....พนักงานสอบสวน/บันทึก/อ่าน
(.....)

บันทึกผลการซื้อตัวผู้ต้องหา

สถานที่บันทึก

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

1. ชื่อ ตำแหน่งผู้อำนวยการซื้อตัวผู้ต้องหา

2. จัดหาให้มีการซื้อตัวในคดีระหว่าง..... ผู้กล่าวหา
..... ผู้ต้องหา

คดีอาญาที่..... ข้อหา.....

โดยจัดให้ นาย/นาง/นางสาว..... ผู้ซื้อตัว

เข้าหาทำการซื้อตัว นาย/นาง/นางสาว..... ผู้ต้องหา

ที่..... ซึ่งมีแสงสว่าง เป็นอย่างดีและมีที่กำบังมาให้ผู้ซื้อตัวที่ยังมิได้ซื้อตัว เห็นผู้

ต้องหาก่อนจะ เข้าซื้อตัว เมื่อวันที่.....เดือน..... พ.ศ. เวลา

3. ก่อนซื้อตัว ผู้อำนวยการซื้อตัวมิได้ให้ผู้ที่จะทำการซื้อตัวเห็นตัวผู้ต้องหา รูปภาพหรือคําอธิบาย
พรรณของผู้ต้องหา และสถานที่นั้นผู้ต้องหากำไม่ เห็นผู้ซื้อตัว ได้จัดให้ผู้ต้องหาแต่งกายลักษณะคล้ายคลึงกับเวลา
ที่เกิดเหตุ กระจายห้ปะปนกับบุคคลอื่นเพศเดียวกัน ซึ่งมีรูปร่าง ขนาด อายุ และแต่งกายคล้ายคลึงกันกับผู้ต้องหา
จำนวน..... คน

4. ผู้อำนวยการซื้อตัว จึงได้จัดให้ นาย/นาง/นางสาว.....
ผู้กล่าวหา/พยาน ซื้อตัวผู้ต้องหา

5. ผลการซื้อตัวผู้ต้องหากปรากฏว่า.....
.....
.....

6. ได้อ่านบันทึกนี้ให้ผู้ซื้อตัวและพยานในการซื้อตัวผู้ต้องหา ฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง จึงให้ลงลายมือ
ชื่อไว้เป็นหลักฐาน

(ลงชื่อ)..... ผู้ซื้อตัว

(.....)

(ลงชื่อ)..... พยาน

(.....)

(ลงชื่อ)..... พยาน

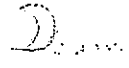
(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน
(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้อำนวยการชี้ตัว
(.....)

(ลงชื่อ).....พนักงานสอบสวน/บันทึก/อ่าน
(.....)

หมายเหตุ ได้ลงหลักฐานการชี้ตัวผู้ต้องหาไว้ตาม ป.จ.ว. ข้อ.....เวลา..... น. วันที่.....
เดือน..... พ.ศ..... ของสถานีตำรวจ.....

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (กองคดี) โทร. ๐-๒๒๐๕-๓๔๘๖

ที่ ๐๐๐๕.๓๖/ ๑๒๑๑๙

วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๕๕

เรื่อง การจัดทำภาพถ่ายในคดีเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา

ผบช.ก. , ผบช.น . ผบช.ภ.๑ - ๙

ด้วยสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาเกี่ยวเนื่องด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญามายัง ตร. เพื่อพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๕

ตร. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าการทำสำนวนการสอบสวนคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา เช่นคดีการละเมิดเครื่องหมายการค้าโดยการผลิตสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม หรือเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น เป็นต้น เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนไม่ได้จัดทำแผนที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพสถานที่เกิดเหตุ และถ่ายภาพของกลาง เพื่อแสดงให้เห็นถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุ และสภาพของกลางประกอบในสำนวนการสอบสวน ซึ่งมีผลต่อการพิจารณาสั่งคดีของพนักงานอัยการ เนื่องจากไม่สามารถพิเคราะห์ถึงสถานที่เกิดเหตุที่แท้จริงได้ ดังนั้นเพื่อให้เกิดความละเอียดและรอบคอบ จึงให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนดำเนินการจัดทำแผนที่เกิดเหตุ ถ่ายภาพสถานที่เกิดเหตุรายละเอียดและสภาพของกลางประกอบสำนวนการสอบสวนด้วย

จึงแจ้งมายังท่าน เพื่อสั่งการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจผู้จับกุมหรือพนักงานสอบสวนคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาดำเนินการตามที่สั่งการข้างต้น ทั้งนี้เพื่อให้การอำนวยความสะดวกธุรกรรมในภารกิจของ ตร. เป็นไปด้วยความละเอียด รอบคอบ และเป็นธรรม ได้รับการเชื่อถือศรัทธายิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม

พล.ต.อ. สันต์ ศรุตานนท์

(สันต์ ศรุตานนท์)

ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖
ที่ ๐๐๐๔.๖/๓๖๘๘ วันที่ ๙ เมษายน ๒๕๕๖
เรื่อง ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมาย
การเงินการคลัง พ.ศ. ๒๕๕๖

ผบ.ช.น., ก., ภ.๑-๙, ปส., สตม. สนผ., ผบก.สบส., กง, ตส. และ ลก.ตร.

ด้วยสำนักนายกรัฐมนตรีได้ออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลัง พ.ศ. ๒๕๕๖ และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้ประกาศระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงมีผลให้ใช้บังคับได้ตาม พ.ร.บ. ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ โดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว ข้อ ๑๐ ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐที่ต้องปฏิบัติตามระเบียบนี้วางระเบียบหรือออกคำสั่งภายในหน่วยงานของรัฐ เพื่อให้การปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินคดีตามกฎหมายการเงินการคลัง เป็นไปอย่างรัดกุม รวดเร็ว โปร่งใส และมีประสิทธิภาพ และเพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ให้ปฏิบัติดังนี้

๑. ในกรณีตรวจพบการกระทำความผิด หรือสงสัย หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า มีการกระทำความผิดซึ่งอาจมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม และจำเป็นที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินคดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ให้รายงานให้ปลัดกระทรวงการคลัง ประธานกรรมการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลังทราบโดยมิชักช้า

๒. ในกรณีประธานกรรมการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลัง แจ้งผู้แทน ตร. เพื่อขอความร่วมมือให้การส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวนเข้าสนับสนุนในการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสืบสวนร่วมกับพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ บก.สศก. จัดส่งเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวน แล้วแต่กรณี เข้าสนับสนุนในการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสืบสวน

๓. เมื่อคณะกรรมการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลัง มีมติให้ดำเนินคดี ให้เป็นหน้าที่ของพนักงานสอบสวน บก.สศก. เป็นผู้รับคำร้องทุกข์หรือกล่าวโทษ และให้รวบรวมหนังสือของกระทรวงการคลังที่แจ้งมติคณะกรรมการเพื่อประกอบการพิจารณาในการดำเนินคดี

๔. ในกรณีประธานกรรมการประสานงานการดำเนินคดีในความผิดตามกฎหมายการเงินการคลัง มีหนังสือถึงพนักงานสอบสวนเพื่อขอจัดส่งพนักงานเจ้าหน้าที่เข้าเป็นฝ่ายสนับสนุนในการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นสอบสวน ให้พนักงานสอบสวน บก.สศก. รับไว้ดำเนินการ

จึงแจ้งเพื่อทราบและถือปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี และคำสั่งนี้โดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.ท. อีรวุฒิ บุตรศรีภูมิ

(อีรวุฒิ บุตรศรีภูมิ)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร. โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ว ๖๖

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม 2549

เรื่อง แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานสอบสวนตาม ป.วิ อาญา มาตรา 132 และการปิดกั้นเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมทางอินเทอร์เน็ต

เรียน ผบ.ตร., จตช., รอง ผบ.ตร., ผู้ช่วย ผบ.ตร.หรือ ตำแหน่งเทียบเท่า

ผบช. หรือ ตำแหน่งเทียบเท่า

ผบก.ในสังกัด สง.ผบ.ตร.หรือ ตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วย ตร. ได้หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานสอบสวนตาม ป.วิ อาญา มาตรา 132 และการปิดกั้นเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสมทางอินเทอร์เน็ต ต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา ในประเด็นดังนี้

1. กรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้ทำการปิดกั้นเว็บไซต์ ที่มีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารหรือการกระทำผิดกฎหมายอย่างอื่น แต่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตไม่ทำการปิดกั้นเว็บไซต์ดังกล่าว จะถือว่าผู้ให้บริการฯ มีส่วนร่วมในการกระทำผิดในเรื่องนั้นหรือไม่ และการสั่งปิดเว็บไซต์จะต้องมีหมายศาลตามที่บริษัท เอเชีย อินโฟเน็ต จำกัด ร้องขอหรือไม่ประการใด

2. กรณีพนักงานสอบสวนออกหมายเรียกเอกสาร หรือพยานบุคคลที่เกี่ยวข้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 132 นั้น พนักงานสอบสวนจะมีอำนาจเข้าถึงข้อมูลโทรคมนาคมได้หรือไม่ เพียงใด กรณีบริษัทฯ ผู้ครอบครองข้อมูลไม่ยินยอมโดยอ้างว่าพนักงานสอบสวนทั่วไปไม่ควรใช้อำนาจมากกว่าหน่วยงานพิเศษ เช่น กรมสอบสวนคดีพิเศษ ซึ่งต้องอาศัยคำสั่งศาลเพื่อเข้าถึงข้อมูลโทรคมนาคม โดยต้องยื่นคำร้องฝ่ายเดียวต่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา เพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานสอบสวนคดีพิเศษได้มาซึ่งข้อมูล จึงขอหารือว่าอำนาจของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 132 นั้น สามารถเข้าถึงข้อมูลทางโทรคมนาคมและอินเทอร์เน็ต โดยไม่ต้องมีคำสั่งจากศาล เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนกรมสอบสวนคดีพิเศษได้หรือไม่ หรือจะต้องร้องขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาตเสียก่อน

/สำนักงาน...

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มีหนังสือ ที่ นร 0901/0618 ลงวันที่ 6 กรกฎาคม 2549 แจ้งว่าคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) พิจารณาข้อหาหรือของ ตร.โดยมีผู้แทน ตร. และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า มีปัญหาข้อกฎหมายสามประเด็นและมีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจแจ้งไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต เพื่อให้ปิดกั้นเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารหรือมีการกระทำความผิดกฎหมายอย่างอื่น แต่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตไม่ปิดกั้นเว็บไซต์ดังกล่าว จะถือว่าผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดในเรื่องนั้นหรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า ในกรณีที่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเปิดเว็บไซต์เพื่อเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร เพื่อให้มีการเล่นพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือเพื่อกระทำความผิดอื่น ถ้าการกระทำดังกล่าวเข้าองค์ประกอบความผิดอาญาอย่างใดอย่างหนึ่ง เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจได้แจ้งให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตทราบเพื่อทำการปิดกั้นเว็บไซต์ดังกล่าวแล้วแต่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตไม่ปฏิบัติตามที่เจ้าพนักงานตำรวจแจ้งก็อาจเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตกระทำความผิดซ้ำต้นโดยใช้บริการของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตกระทำความผิดนั้น ซึ่งอาจถือได้ว่าผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตให้ความช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิด อันเข้าข่ายเป็นผู้สนับสนุนให้มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นตามมาตรา 86 แห่ง ป.อาญา

ประเด็นที่สอง ในกรณีที่เจ้าพนักงานตำรวจสั่งปิดเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารหรือมีการกระทำความผิดกฎหมายอย่างอื่น จะต้องมีหมายศาลหรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่าการสั่งปิดเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารหรือมีการกระทำความผิดกฎหมายอย่างอื่นเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของบุคคล ต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างชัดแจ้ง เจ้าหน้าที่ของรัฐจึงจะมีอำนาจกระทำได้ ดังเช่น มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช 2484 ที่ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานการพิมพ์ที่จะมีคำสั่งเป็นหนังสือแก่ผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะหรือมีคำสั่งทั่วไปโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาหรือหนังสือพิมพ์รายวันห้ามการขายหรือแจกสิ่งพิมพ์นั้น ทั้งจะให้ยึดสิ่งพิมพ์และแม่พิมพ์นั้นด้วยก็ได้ เมื่อปรากฏว่าได้มีการโฆษณาหรือเตรียมการโฆษณาสิ่งพิมพ์ใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานการพิมพ์

/เห็นว่าอาจ...

เห็นว่าอาจจะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างไรก็ตาม จาก การตรวจสอบกฎหมายต่าง ๆ ไม่พบว่ามีความหมายใดให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานตำรวจที่จะ สั่งปิดเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่ภาพลามกอนาจารหรือมีการกระทำความผิดกฎหมายอย่างอื่น ดังนั้น เมื่อไม่มีกฎหมายใดให้อำนาจไว้ เจ้าพนักงานตำรวจจึงไม่อาจสั่งปิดเว็บไซต์นั้นเองหรือขอ ให้ศาลสั่งปิดได้

อนึ่ง แม้เจ้าพนักงานตำรวจไม่อาจสั่งปิดเว็บไซต์ดังกล่าวได้ แต่อาจแจ้งให้ คณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติในฐานะผู้ควบคุมและผู้อนุญาตในการประกอบ กิจการโทรคมนาคมดำเนินการเพิกถอนใบอนุญาตการให้บริการอินเทอร์เน็ตได้ตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติการประกอบกิจการโทรคมนาคม พ.ศ.2544 ประกอบกับข้อ 13 และข้อ 15 แห่งประกาศคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการขอรับ ใบอนุญาตการให้บริการอินเทอร์เน็ต ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2548 ที่กำหนดให้คณะกรรมการ กิจการโทรคมนาคมแห่งชาติมีอำนาจระงับ ยกเลิก หรือเพิกถอนใบอนุญาตการให้บริการ อินเทอร์เน็ตได้ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องปกป้องความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ ประชาชน หรือในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตละเลยมาตรการเพื่อสังคมที่จะต้องพึงระมัดระวัง มิให้ผู้ให้บริการนำเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไปใช้โดยมิชอบ หรือเผยแพร่ข้อมูลอันอาจทำลาย ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ประเด็นที่สาม ในกรณีที่พนักงานสอบสวนใช้อำนาจตามมาตรา 132 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ออกหมายเรียกเอกสารหรือพยานบุคคล ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เข้าถึงข้อมูลทางโทรคมนาคมหรือข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตนั้น พนักงาน สอบสวนจะต้องมีหมายศาลหรือจะต้องร้องขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งอนุญาตก่อน ดังเช่น พนักงานสอบสวนคดีพิเศษของกรมสอบสวนคดีพิเศษหรือไม่ อย่างไร นั้น ปรากฏจาก คำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า ตามที่หาหรือมานี้เป็นเรื่องที่สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติต้องการทราบข้อมูลจากบริษัท เอเชีย อินโฟเน็ต จำกัด เกี่ยวกับชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ที่ใช้เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ตลอดจนรายละเอียดยอดการเชื่อมต่อที่ระบุ ระยะเวลา Login และ Logout ของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตซึ่งเปิดเว็บไซต์ที่เผยแพร่ภาพ ลามกอนาจารหรือมีการกระทำความผิดกฎหมายอื่น เพื่อที่จะรู้ตัวผู้กระทำความผิดเท่านั้น มิได้

/ต้องการทราบ...

ต้องการทราบรายละเอียดในข้อมูลส่วนบุคคลดังเช่นกรณีของกรมสอบสวนคดีพิเศษแต่อย่างใด คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 11) พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลดังกล่าวมิใช่ข้อความในสิ่งสื่อสารที่บุคคลติดต่อกันซึ่งต้องห้ามตามมาตรา 37 วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือเป็นข้อมูลข่าวสารอันเป็นรายละเอียดที่ถูกใช้หรืออาจถูกใช้เพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดตามที่พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ.2547 กำหนดไว้ ดังนั้น ถ้าปรากฏว่าข้อมูลที่พนักงานสอบสวนต้องการทราบปรากฏอยู่ในเอกสาร ก็อาจออกหมายเรียกบุคคลซึ่งครอบครองเอกสารให้จัดส่งเอกสารนั้นมาให้โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 132(3) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือถ้ามีบุคคลใดทราบข้อมูลนั้น ก็อาจออกหมายเรียกให้บุคคลนั้นมาให้ถ้อยคำ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 133 แห่ง ป.วิ อาญา ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบผลการตอบข้อหารือของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าว และแจ้งผู้เกี่ยวข้องทราบ เพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท. _____

(ชาญวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร: 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ 4226

วันที่ ๑๑ กันยายน 2550

เรื่อง กำชับแนวปฏิบัติในการใช้เครื่องจับเท็จ

ผบช.ก., ผบช.น., ผบช.สนว., ผบช.สตม., ผบช.ปส., ผบช.ส., ผบช.ภ.1-9

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้ส่งรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีประชาชนสหภาพแรงงานอัลมอนต์ได้ร้องเรียนว่า บริษัทอัลมอนต์ (ไทยแลนด์) จำกัด ได้นำเครื่องจับเท็จมาใช้โดยมอบหมายให้บริษัท โพลีกราฟเซ็นเตอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด เป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบจับเท็จ หากพนักงานไม่ปฏิบัติตาม จะถูกส่งตัวให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้เสนอแนะเชิงนโยบายให้ ตร.ดำเนินการตามมาตรการแก้ไขปัญหา

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่า แม้เครื่องจับเท็จที่มีกรณีร้องเรียนนี้เป็นเครื่องของเอกชน ไม่เกี่ยวข้องกับเครื่องจับเท็จของ ตร. ซึ่งมีอยู่ที่ พฐ.แต่อย่างใด แต่เพื่อป้องกันมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปมีส่วนร่วมกับสถานประกอบการในการข่มขู่ลูกจ้างให้เข้าเครื่องจับเท็จ จึงให้กำชับเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับไม่เกี่ยวกับคดี เล่ม 2 ตอน 3 ประเภทบริหาร บทที่ 8 เรื่อง การใช้เครื่องจับเท็จ และการใช้เครื่องจับเท็จให้ใช้แต่เฉพาะกรณีที่มีการร้องทุกข์กล่าวโทษแล้วเท่านั้น และหากพบว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดกล่าวโดยใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ ก็ให้ดำเนินการทางวินัย และทางกฎหมายโดยเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

พล.ต.อ.

(ปทีป ตันประเสริฐ)

จตช.ปรท.ผบ.ตร.

ส่วนราชการ ตร.

โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/ 08810

วันที่ 11 ธันวาคม 2551

เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ให้อยู่ภายในบังคับของกฎหมายและระเบียบ

ผบช.น., ก., ภ. 1-9, ปส., สตม., ส., ตชด.

ด้วยมีผู้ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการสืบสวน ตรวจสอบ รวมตลอดถึงการสอบสวนดำเนินคดีว่ามีการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ร้อง ซึ่งผู้ต้องหาหรือจำเลยได้หวั่นวิตกประเด็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวเป็นข้อต่อสู้ในการดำเนินคดีและที่สุดทางคดี ศาลได้พิเคราะห์จากข้อบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น ความขัดแย้งกันเกี่ยวกับสถานที่เกิดเหตุ การขู่เชิญจำเลยให้บอกความจริงกับตำรวจ รวมทั้งการควบคุมตัวจำเลยเกินกว่าความจำเป็นตามพหุติการณ์แห่งคดี แล้วได้พิพากษายกฟ้อง

พิจารณาแล้วเห็นว่า การพิพากษายกฟ้องของศาลจากประเด็นความบกพร่องต่าง ๆ ดังกล่าวเป็นเหตุให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติหรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่รับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ นำข้อพิจารณาและผลการตัดสินคดีของศาลดังกล่าวมาเป็นน้ำหนักในการพิจารณารับฟังในเรื่องมีการร้องเรียน อันอาจส่งผลกระทบต่อการยอมรับในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและความเสียหายต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติในภาพรวม ประกอบกับปัจจุบันมีหน่วยงานหลายหน่วยมีอำนาจในการตรวจสอบเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐ และโดยสภาพลักษณะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่รักษาความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งจะต้องมีการบังคับใช้กฎหมายแก่ประชาชนโดยตรง จึงอาจเกิดผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนได้ ทำให้มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจผ่านหน่วยงานต่างๆ จำนวนมาก ดังนั้น จึงให้ท่านกำชับเจ้าหน้าที่ตำรวจในสังกัดศึกษาระเบียบกฎหมายที่ให้ความคุ้มครอง หรือคุ้มครอง สิทธิและเสรีภาพของประชาชนให้ละเอียดรอบคอบ และให้ระมัดระวังการปฏิบัติหน้าที่ให้อยู่ภายในขอบเขตของระเบียบและกฎหมายดังกล่าว อย่างเคร่งครัด

จึงแจ้งมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

พล.ต.ท.

(พรชัย พันธุ์วัฒนา)

รอง จตช.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร.

โทร. ๐๒ ๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๑๑.๒๖/๑๖๕

วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

เรื่อง กำชับการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา กลุ่มมิจฉาซีฟปลอมแปลงทองรูปพรรณแล้วนำมาหลอกขาย
ร้านค้าทองคำ

ผบช.น., ภ.๑-๙ , ศชต., ก.

เนื่องจากในปัจจุบันได้มีกลุ่มมิจฉาซีฟผลิตทองปลอม ทองชุบ ทองใสน้ำประสานทอง มากผิดปกติ ทองยัดไส้โลหะเงินในปล้องหรือลูกตุ้มทองด้วยคุณภาพปลอมตรายี่ห้อของร้านค้าส่งแล้วนำไป หลอกขายให้กับร้านค้าทองต่างๆ ทั่วประเทศ จำนวนกว่า ๗,๐๐๐ ร้าน โดยทำเป็นกระบวนการ แทบทุกร้าน เคยรับซื้อทองปลอมดังกล่าวไว้ทั้งสิ้น มูลค่าความเสียหายเฉลี่ยร้านละ ๒๐๐,๐๐๐ -๓๐๐,๐๐๐ บาทต่อปี สร้างความเสียหายต่อประเทศปีละกว่า ๒,๐๐๐ ล้านบาท และส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์และความเชื่อมั่น ของผู้บริโภคและประชาชนเป็นอย่างยิ่ง โดยแก๊งมิจฉาซีฟเหล่านี้จะมีผู้มีอิทธิพลหนุนหลังและมีนายความ ที่ชำนาญด้านคดีคอยให้การสนับสนุนช่วยเหลือด้านคดีความ ประกอบกับ เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องเห็นว่า คดีลักษณะดังกล่าวเป็นคดีความทั่วไป ไม่ได้ให้ความสำคัญการดำเนินคดีจึงดำเนินการตามปกติของ คดีทั่วไป เมื่อมีการปล่อยชั่วคราว ผู้ต้องหาเหล่านี้จะหลบหนีประกันแทบทุกราย จากนั้นก็จะกลับมาข่มขู่ ร้านค้าทอง ผู้เสียหาย เจ้าของร้านค้าทองเกรงว่าจะเกิดอันตรายจึงมักไม่ติดตามการดำเนินคดี

ตร. พิจารณาแล้ว เห็นว่า เพื่อให้การป้องกันปราบปรามกลุ่มมิจฉาซีฟปลอมแปลงทองรูปพรรณ แล้วนำมาหลอกขายให้กับร้านค้าทองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงให้ทุกหน่วยยกระดับความสำคัญ ในการดำเนินคดีกับผู้ต้องหากลุ่มดังกล่าว โดยเฉพาะการปล่อยตัวชั่วคราวให้พิจารณาถึงปัญหาดังกล่าวข้างต้น และสอบสวนขยายผลถึงผู้ร่วมขบวนการ ผู้มีอิทธิพลที่อยู่เบื้องหลังเพื่อดำเนินคดีทุกราย และให้จัดทำแผน ประชุกกรรมไว้ทุกคดี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและแจ้งให้พนักงานสอบสวนรวมทั้งผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทราบ และถือปฏิบัติ
โดยเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(เอก อังสนานนท์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466 โทรสาร 0 2251 2662

ที่ 0031.212/ว 0003

วันที่ 6 มกราคม 2552

เรื่อง ปัญหาข้อกฎหมายตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

จตช., รอง ผบ.ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

รอง จตช., ผู้ช่วย ผบ.ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ผบช. และ ผบก. ในสังกัด สง.ผบ.ตร. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ตามที่ ตร. มีหนังสือ ที่ ดช 0031.212/5814 ลง 30 มิ.ย.2551 หรือคณะกรรมการกฤษฎีกา ปัญหาข้อกฎหมายตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 เกี่ยวกับอำนาจในการควบคุม ผู้ถูกจับของเจ้าพนักงานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 ความว่า

1. เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. สามารถใช้อำนาจควบคุม ผู้ถูกจับตามมาตรา 15 แห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 ก่อนส่งตัวผู้ถูกจับต่อ พนักงานสอบสวนได้หรือไม่

2. หากสามารถควบคุมตัวได้ตาม 1. ถือเป็นอำนาจเฉพาะของผู้จับกุมไม่นับรวมอำนาจ การควบคุมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของพนักงานสอบสวน ถูกต้องหรือไม่

3. เมื่อ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มีผลใช้บังคับโดยพ.ร.บ.ดังกล่าวไม่มี บทบัญญัติในเรื่องการควบคุมผู้ถูกจับไว้โดยเฉพาะ แต่ได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาแห่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับ พ.ร.บ.นี้ ดังนั้น ผู้จับกุมจะต้อง นำตัวผู้ถูกจับส่งพนักงานสอบสวนในทันทีตามมาตรา 84 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือไม่ อย่างไร

บัดนี้ สกค. มีหนังสือ ที่ นร 0901/1334 ลง 4 ธ.ค.2551 เรียน ผบ.ตร. แจ้งว่าคณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ 10) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่าสำนักงานตำรวจ แห่งชาติมีความประสงค์ที่จะทราบหลักการและแนวทางการปฏิบัติในการควบคุมตัวผู้ถูกจับในคดีความผิด เกี่ยวกับยาเสพติดตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 เป็นสำคัญ เนื่องจากเป็นกฎหมายใหม่ที่มีความ สำคัญเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์และกระบวนการวิธีพิจารณาในคดียาเสพติดไว้โดยเฉพาะ และส่งผล กระทบต่อทั้งสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 10) จึงตอบข้อหารือเพียงสองประเด็น โดยรวมประเด็นที่หนึ่งและประเด็น ที่สองเข้าด้วยกัน ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เห็นว่า คำว่า “เจ้าพนักงาน” ในมาตรา 3¹ แห่งพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 หมายความว่า ผู้ซึ่งเลขาธิการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามกฎหมายดังกล่าว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับการแต่งตั้งเป็น “เจ้าพนักงาน” จึงมีอำนาจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 15² แห่งพ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายให้มีอำนาจตามมาตรา 14(3)³ มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ทั่วราชอาณาจักร และให้มีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา 14(3) ไว้เพื่อทำการสอบสวนได้ไม่เกินสามวัน ดังนั้น การควบคุมผู้ถูกจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะเจ้าพนักงานย่อมมีระยะเวลาไม่เกินสามวันอันเป็นอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดและไม่นับรวมกับอำนาจการควบคุมผู้ถูกจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของพนักงานสอบสวน

ประเด็นที่ 2 เห็นว่า แม้ใน พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 จะไม่ได้มีการบัญญัติเรื่องการควบคุมตัวผู้ถูกจับในคดียาเสพติดไว้โดยเฉพาะแต่มาตรา 5⁴ แห่ง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 บัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าพนักงาน” ว่าหมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยที่เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 15² แห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 คือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ทั่วราชอาณาจักรและมีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับไว้เพื่อทำการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกินสามวัน โดยมีให้ถือว่าการควบคุมผู้ถูกจับดังกล่าวเป็นการควบคุม

¹ มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ผู้ซึ่งเลขาธิการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

² มาตรา 15 เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามมาตรา 14 ให้ถือว่า กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานซึ่งได้รับ

มอบหมายให้มีอำนาจตามมาตรา 14(3) มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ทั่วราชอาณาจักร และให้มีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา 14(3) ไว้เพื่อทำการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกินสามวัน เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวหรือก่อนนั้นตามที่เห็นสมควร ให้ส่งตัวผู้ถูกจับไปยังพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ โดยมิให้ถือว่าการควบคุมผู้ถูกจับดังกล่าวเป็นการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

³ มาตรา 14 เพื่อดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานมีอำนาจดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(3) จับกุมบุคคลใด ๆ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฯลฯ

ฯลฯ

⁴ มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ฯลฯ

ฯลฯ

⁵ โปรดดูเชิงอรรถที่ 2, ข้างต้น

ของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจึงมีอำนาจในการควบคุมผู้ถูกจับไว้เป็นเวลาไม่เกินสามวันตามมาตรา 15⁶ แห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ.2519 โดยไม่จำเป็นต้องนำผู้ถูกจับส่งพนักงานสอบสวนในพื้นที่ตามมาตรา 84⁷ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ รวมทั้งให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องทราบโดยทั่วกัน

พล.ต.อ. *Diman*

(วงศ มณีรินทร์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

⁶ โปรดดูเชิงอรรถที่ 2, ข้างต้น

⁷ มาตรา 84 เจ้าพนักงานหรือราษฎรผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามมาตรา 83 โดยทันที และเมื่อถึงที่นั้นแล้ว ให้ส่งตัวผู้ถูกจับแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจของที่ทำการของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๑๓๓๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

จ ธันวาคม ๒๕๕๑

เรื่อง ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

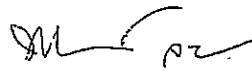
อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๑๐/ป ๑๒๕๕
ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจในการควบคุมผู้ถูกจับของ
เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ขอรื้อปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจในการควบคุมผู้ถูกจับของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด) แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าวและมีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบตามระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙

ฝ่ายกฎหมายสาธารณสุข

โทร. ๐ ๒๒๔๐ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๕๐๕ - ๕๐๗

โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๕๖๖๙

www.krisdika.go.th

www.lawreform.go.th

เรื่องเสร็จที่ ๘๕๘/๒๕๕๑

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง อำนาจในการควบคุมผู้ถูกจับของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติป้องกัน

และปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้มีหนังสือที่ ตช ๐๐๓๑.๒๑๒/๕๘๑๕ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๑ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้รับหนังสือหรือปัญหาจากกองบังคับการสืบสวนสอบสวน กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด เกี่ยวกับการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ตำรวจตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ กรณีการควบคุมตัวผู้ถูกจับตามมาตรา ๑๕ (๓) ไว้เพื่อทำการสอบสวนเป็นเวลาเกินสามวันได้หรือไม่ เนื่องจากพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ได้บัญญัติกรณีดังกล่าวไว้ก่อนการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ต่อมาบทบัญญัติมาตรา ๘๗ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดให้ควบคุมผู้ถูกจับได้เพียงสี่สิบแปดชั่วโมง หากจำเป็นต้องควบคุมต่อไปให้นำตัวไปยังศาลเพื่อพิจารณาสั่งควบคุม จึงเป็นปัญหาในข้อกฎหมายว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. จะดำเนินการอย่างไร สำนักงานตำรวจแห่งชาติจึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมาย ดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงาน ป.ป.ส. สามารถใช้อำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ก่อนส่งตัวผู้ถูกจับต่อพนักงานสอบสวนได้หรือไม่

๒. หากสามารถควบคุมตัวได้ตาม ๑. ถือเป็นอำนาจเฉพาะของผู้จับกุมไม่นับรวมอำนาจการควบคุมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของพนักงานสอบสวน ถูกต้องหรือไม่

๓. เมื่อพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มีผลใช้บังคับโดยพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการควบคุมผู้ถูกจับไว้โดยเฉพาะ แต่ได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติหรือวิธีพิจารณาแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ ดังนั้น ผู้จับกุมจะต้องนำตัวผู้ถูกจับส่งพนักงานสอบสวนในทันทีตามมาตรา ๘๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือไม่ อย่างไร

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๙๐๑/๑๓๓๓ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหาหรือของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ประกอบกับคำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด) แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีความประสงค์ที่จะทราบหลักการและแนวทางการปฏิบัติในการควบคุมตัวผู้ถูกจับในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นสำคัญ เนื่องจากเป็นกฎหมายใหม่ที่มีความสำคัญเกี่ยวกับการกำหนดหลักเกณฑ์และกระบวนการวิธีพิจารณาในคดียาเสพติดไว้โดยเฉพาะ และส่งผลกระทบต่อทั้งสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชน และการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) จึงเห็นสมควรตอบข้อหารือเพียงสองประเด็น โดยรวมประเด็นที่หนึ่งและประเด็นที่สองเข้าด้วยกัน ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า คำว่า “เจ้าพนักงาน” ในมาตรา ๓^๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ หมายความว่า ผู้ซึ่งเลขาธิการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามกฎหมายดังกล่าว เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับการแต่งตั้งเป็น “เจ้าพนักงาน” จึงมีอำนาจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายให้มีอำนาจตามมาตรา ๑๔ (๓)^๓ มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ได้ทำราชอาณาจักรและให้มีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา ๑๔ (๓) ไว้เพื่อทำการสอบสวนได้ไม่เกินสามวัน ดังนั้น การควบคุมผู้ถูกจับของเจ้าหน้าที่ตำรวจในฐานะเจ้าพนักงานย่อมมีระยะเวลาไม่เกินสามวันอันเป็นอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และไม่นับรวมกับอำนาจการควบคุมผู้ถูกจับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของพนักงานสอบสวน

^๑ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ผู้ซึ่งเลขาธิการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

^๒ มาตรา ๑๕ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามมาตรา ๑๔ ให้ถือว่า กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานซึ่งได้รับมอบหมายให้มีอำนาจตามมาตรา ๑๔ (๓) มีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ทำราชอาณาจักร และให้มีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับตามมาตรา ๑๔ (๓) ไว้เพื่อทำการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกินสามวัน เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวหรือก่อนนั้นตามที่เห็นสมควร ให้ส่งตัวผู้ถูกจับไปยังพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเพื่อดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ โดยมีให้ถือว่า การควบคุมผู้ถูกจับดังกล่าวเป็นการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

^๓ มาตรา ๑๔ เพื่อดำเนินการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ให้กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานมีอำนาจดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) จับกุมบุคคลใด ๆ ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ฯลฯ

ฯลฯ

ประเด็นที่สอง เห็นว่า แม้ในพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ จะไม่ได้มีการบัญญัติเรื่องการควบคุมตัวผู้ถูกจับในคดีอาญาเสพติดไว้โดยเฉพาะ แต่มาตรา ๕^๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ บัญญัตินิยามคำว่า “เจ้าพนักงาน” ว่าหมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยที่เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดมีอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๑๕^๕ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ คือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ทั่วราชอาณาจักร และมีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับไว้เพื่อทำการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกินสามวัน โดยมีให้ถือว่า การควบคุมผู้ถูกจับดังกล่าวเป็นการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจึงมีอำนาจในการควบคุมผู้ถูกจับไว้เป็นเวลาไม่เกินสามวันตามมาตรา ๑๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ โดยไม่จำเป็นต้องนำผู้ถูกจับส่งพนักงานสอบสวนในทันทีตามมาตรา ๘๔^๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ธันวาคม ๒๕๕๑

^๔ มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ฯลฯ

ฯลฯ

^๕ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒ , ข้างต้น

^๖ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒ , ข้างต้น

^๗ มาตรา ๘๔ เจ้าพนักงานหรือราษฎรผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๘๓ โดยทันที และเมื่อถึงที่นั้นแล้ว ให้ส่งตัวผู้ถูกจับแก่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจของที่ทำการของพนักงานสอบสวนดังกล่าว เพื่อดำเนินการดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

ที่ ๐๐๑๑.๒๔/๔๓๒๑

โทร. ๐๒-๒๐๕-๓๔๘๓

วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๔

เรื่อง กำชับการควบคุมผู้ต้องหา หรือผู้ต้องขัง ในสถานี่ตำรวจทุกแห่งทั่วประเทศ

ผบช.ภ.๑-๘, น., ก., สตม. และ ศชต.

ด้วยสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีหนังสือ ที่ สม ๐๐๐๓/๑๕๔๘ ลง ๑๘ ส.ค. ๒๕๕๔ แจ้งผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีผู้ต้องหาคดียาเสพติดให้โทษ ได้เสียชีวิตภายในห้องขัง ซึ่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนได้พิจารณารายงานผลการตรวจสอบแล้ว เห็นว่าเป็นการละเลยการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ อันเป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชน จึงเสนอมาตรการแก้ไขปัญหาให้ ดร. ดำเนินการ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก

ดร. พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขัง ในสถานที่ควบคุมของตำรวจ ซึ่งตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดี ลักษณะที่ ๖ บทที่ ๒ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการควบคุมตัวผู้ถูกจับไว้ที่สถานีตำรวจ และตามหนังสือ ดร.ที่ ๐๖๒๕.๒๑/๑๕๖๗๘ ลง ๑๐ พ.ย. ๒๕๕๐ ได้กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับสถานที่กักขังให้ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดไว้แล้ว ส่วนกรณี ที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เสนอมาตรการ ให้ ดร. ดำเนินการเพื่อป้องกันเหตุในลักษณะ เดียวกันนี้มีให้เกิดขึ้นอีกก็เพื่อเพิ่มความเข้มงวดในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้นจึง ให้ดำเนินการเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

๑. ให้จัดเจ้าหน้าที่เฝ้าคอยระวังอย่างเข้มงวดเป็นกรณีพิเศษ กรณีผู้ต้องหาที่ถูกจับกุม ข้อหา ผลิต, จำหน่ายยาเสพติดให้โทษทุกประเภท หรือคดีที่ผู้ต้องหา มีอาการซึมเศร้าลักษณะจะทำร้ายตัวเอง โดยเฉพาะในช่วงเวลา ๒๐.๐๐ น ถึง ๐๖.๐๐ น. ของวันรุ่งขึ้น

๒. ให้ตรวจตราสิ่งของวัสดุที่สามารถใช้ในการประทุษร้ายตัวเองหรือผู้อื่นในบริเวณ ห้องควบคุมและใกล้เคียง

๓. ให้ผู้บังคับบัญชาเฝ้าตรวจตราเวรยามและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่เป็นระยะๆ

๔. หากเกิดเหตุดังกล่าว ให้รายงาน ดร. (ผ่าน คต.) ทราบ ภายใน ๒๔ ชม. และให้พิจารณา ขอบกพร่องของเจ้าหน้าที่ รวมทั้งผู้บังคับบัญชา ตามลำดับชั้น ตามอำนาจหน้าที่ แล้วรายงานให้ทราบ ภายใน ๗ วัน นับแต่เกิดเหตุ

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.ท.

(อาจิ้น โชติวงศ์)

รอง จตช.(๑) พรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กรมตำรวจ

โทร. ๒๕๑-๕๓๕๑

ที่ ๐๖๒๕.๒๓/๑๕๖๗๕

วันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๐

เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับสถานที่กักขัง

ผบช.ภ.๑-๕ น.,ก.และ สตม.

ตามที่ได้เกิดเหตุต่างๆ ในห้องควบคุมเช่นผู้ถูกควบคุมหลบหนี กรณีผู้ถูกควบคุมหญิงถูกข่มขืนกระทำชำเรา การทะเลาะวิวาท และการฆ่าตัวตายเพื่อเป็นการป้องกันมิให้เกิดเหตุดังกล่าว ตลอดจนปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดจากสถานที่ควบคุมกักขัง จึงให้ดำเนินการ ดังนี้

๑. กำชับให้เจ้าหน้าที่ควบคุมผู้ต้องหา หรือสืบเวอร์ กรณีที่ไม่มีผู้ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องหาเข้มงวดในการควบคุมผู้ถูกควบคุม โดยให้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ ๖ การควบคุม บทที่ ๒ การควบคุมตัวที่สถานีตำรวจโดยเคร่งครัด

๒. ตรวจสอบสภาพห้องควบคุมให้มีความมั่นคงแข็งแรงอยู่เสมอ และสภาพโดยรอบให้มีแสงสว่างเพียงพอที่จะทำการตรวจสอบผู้ถูกควบคุมได้โดยสะดวก

๓. หากห้องควบคุมของสถานีตำรวจใด มีผู้ถูกควบคุมเป็นจำนวนมากเกินกว่าจะสามารถรับไว้ได้ให้พิจารณากระจายการควบคุม โดยส่งตัวผู้ต้องหาไปยังสถานีตำรวจใกล้เคียง กรณีผู้ต้องกักขังให้กระจายการควบคุมไปยังสถานีตำรวจที่กำหนดตาม คำสั่งกระทรวงมหาดไทยที่ ๓๖๗/๒๕๔๐ ลง ๕ ส.ค.๒๕๔๐

๔. ให้พิจารณาว่าสถานีตำรวจใดที่สมควรติดตั้งสัญญาณเตือนรอบห้องควบคุม เพื่อป้องกันมิให้ผู้ถูกควบคุมหลบหนี

๕. การควบคุมผู้ถูกควบคุม ควรจัดแยกประเภทผู้ถูกควบคุม โดยพิจารณาถึงประเภทและความร้ายแรงของการกระทำผิด คัดแยกผู้ต้องหาและผู้ต้องโทษกักขัง เพศชายและหญิง ผู้ที่เป็นโรคติดต่อและจัดให้มีห้องน้ำในแต่ละห้อง

๖. ให้ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ระดับหัวหน้าสถานี ถึงนายร้อยตำรวจ หมั่นตรวจสอบดูแลการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมผู้ต้องหา หรือสืบเวอร์กรณีที่ไม่มีผู้ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องหา และตรวจสอบดูแลห้องควบคุมด้วยตนเองอย่างเข้มงวด ตลอดเวลา

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

พล.ต.อ. พรศักดิ์ คุงศิริวิบูลย์

(พรศักดิ์ คุงศิริวิบูลย์)

รอง อ.ตร.ปรท.อ.ตร.

บันทึกข้อความ

360

ส่วนราชการ

กรมตำรวจ โทร.2512662

ที่ 0503.6/11999

วันที่ 9 กันยายน 2539

เรื่อง กักขังและชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการปล่อยชั่วคราว

ผู้ช่วย อ.ตร.หน.ภาค 1-9 ผบช.น., ผบช.ก., ผบช.ปส., ผบช.สตม., ผบช.สภพ., จต., ผบก.วช. และ คด.

ตามที่ กรมตำรวจได้มีหนังสือที่ 0611/25264 ลงวันที่ 5 กันยายน 2526 เรื่อง กักขังและชักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติในการปล่อยชั่วคราวและมีคำสั่งที่ 572/2538 ลงวันที่ 16 ส.ค. 2538 เรื่องการอำนวยความสะดวกในการสอบสวนคดีอาญา ไว้ให้ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติแล้ว แต่ปรากฏว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวนบางรายปฏิบัติไม่ถูกต้องตามหนังสือและคำสั่งดังกล่าว บางครั้งถึงกับหน่วงเหนี่ยวเรื่องไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ

การปล่อยชั่วคราวนั้น ตามหลักกฎหมายถือว่าผู้ต้องหาทุกคนมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว และเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องจะต้องรีบพิจารณาโดยเร็ว เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพ ฉะนั้น หากปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานสอบสวนหรือผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวคนใดไม่สนใจที่จะดำเนินการให้ผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราวหรือประกันตัวไปโดยสะดวกและรวดเร็วตามสิทธิที่ควรจะได้รับ หรือมีพฤติการณ์หน่วงเหนี่ยวเรื่องไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ กรมตำรวจจะดำเนินการพิจารณาลงโทษในสถานหนัก

อย่างไรก็ดี กรมตำรวจได้รับคำร้องเรียนอยู่เสมอว่ามีพนักงานสอบสวนบางคนเรียกประกันในการปล่อยชั่วคราวสูงเกินไป หรือแก้งหน่วงเหนี่ยวการปล่อยชั่วคราวให้เกิดความยุ่งยากล่าช้า หรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่แจ้งเหตุผลให้ผู้ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวทราบ ซึ่งกรณีเช่นนี้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2577/2534 วินิจฉัยว่าการที่พนักงานสอบสวนหน่วงเหนี่ยวการประกันตัวโจทก์ให้ดำเนินไปอย่างเชื่องช้า ทำให้การประกันตัวโจทก์ชุลคุลักลำบากไม่สะดวกตามที่ควรจะเป็น เท่ากับไม่อำนวยความสะดวกแก่ผู้มาติดต่อ ไม่ชวนชวยกระวีกระวาดแนะนำหรือหาวิธีให้ญาติโจทก์ได้ยื่นเรื่องราวโดยรวดเร็วตามหน้าที่ที่จะต้องทำ เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ

ดังนั้น เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนในเรื่องการปล่อยชั่วคราว จึงขอ กักขังเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้เกี่ยวข้องและพนักงานสอบสวนทุกหน่วยให้ถือปฏิบัติดังนี้

1. เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์ หรือกล่าวโทษ ให้รีบพิจารณาไว้ล่วงหน้าว่าคดีนั้นสมควรอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวได้หรือไม่ โดยให้คำนึงถึงหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 โดยอนุโลม และบันทึกเป็นหลักฐานไว้ในสำนวนการสอบสวน หากเห็นว่าไม่ควรอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ให้

รับเสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นตามระเบียบที่กำหนดไว้โดยเร็ว พร้อมด้วยเหตุผลที่เห็นว่าไม่ควรอนุญาต โดยไม่ต้องรอให้มีการยื่นคำร้องปล่อยชั่วคราวเสียก่อน

2. ให้หัวหน้าสถานี หรือสารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงาน กำหนดลำดับอาวุโสพนักงานสอบสวน ไว้ตามข้อกำหนด ก.ตร.ว่าด้วยการกำหนดลำดับอาวุโสของข้าราชการตำรวจในการรักษาราชการแทนมีอำนาจเป็นผู้พิจารณาสั่งปล่อยชั่วคราวแทนได้ ในขณะที่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ และเป็นกรณีที่มิได้มีการแต่งตั้งผู้รักษาการในตำแหน่งหรือผู้ปฏิบัติราชการแทนไว้ ในกรณีที่ผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ในที่ทำการหรือสถานีตำรวจ ให้ลงบันทึกประจำวันว่าให้ผู้ใดที่จัดลำดับอาวุโสไว้่นั้นเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งปล่อยชั่วคราวแทนทุกครั้งที่ย่อจากที่ทำการหรือสถานีตำรวจ และระบุเหตุที่ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ให้ชัดเจนว่าเพราะเหตุใด หรือไปที่ใด ด้วยภารกิจใด เพื่อสามารถติดตามตัวได้

สำหรับหน่วยงานในระดับตำรวจภูธรจังหวัด กองกำกับการ หรือกองบังคับการ ให้หัวหน้าตำรวจภูธรจังหวัด ผู้กำกับการ หรือผู้บังคับการ แล้วแต่กรณี กำหนดลำดับอาวุโสผู้มีอำนาจสั่งคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวไว้และถือปฏิบัติเช่นเดียวกับที่ระบุไว้ในวรรคแรก

3. ในกรณีที่มิคำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือมีระเบียบกำหนดไว้ว่า คดีประเภทใดจะไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เมื่อมีการยื่นคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวให้ผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวแจ้งให้ผู้ต้องหาหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องทราบทันที แล้วรับเสนอคำร้องปล่อยชั่วคราวไปตามลำดับชั้นจนถึงผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งการโดยเร็วที่สุด

4. ให้หัวหน้าสถานีตำรวจ หรือสารวัตรที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบหน่วยงาน พิจารณาสั่งคำร้องให้ปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108. โดยเคร่งครัด และให้คำนึงถึงนโยบายของกรมตำรวจเป็นสำคัญ เมื่อมีการยื่นคำร้องปล่อยชั่วคราวให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวข้างต้นพิจารณาสั่งให้เสร็จภายใน 1 ชั่วโมงนับแต่ได้รับเรื่อง เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่อาจสั่งการได้ก็ให้บันทึกเหตุจำเป็นนั้นไว้ในคำร้องหรือบันทึกเสนอสัญญาประกันหลังจากนั้นให้รับพิจารณาให้เสร็จภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่ได้รับคำร้อง

5. กรณีใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ก็ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดี ลักษณะ 7 บทที่ 7 ว่าด้วยการใช้บุคคลเป็นประกันและหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว พ.ศ.2536 ลงวันที่ 14 มิถุนายน 2536 โดยเคร่งครัด

6. ในกรณีที่มิคำสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวนั้น ผู้มีอำนาจสั่งตามข้อ 4 จะต้องระบุเหตุผลที่ไม่อนุญาต ไว้ในคำร้องหรือบันทึกเสนอสัญญาประกันโดยชัดแจ้ง และให้รับส่งคำร้องและบันทึกเสนอสัญญาประกัน พร้อมด้วยสำนวนการสอบสวนหรือสำเนาสำนวนการสอบสวนเท่าที่จำเป็นไปยังผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาและมีคำสั่งโดยเร็ว หากผู้บังคับบัญชามีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ก็ให้รีบดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งถ้าจำเป็นก็ให้ใช้วิธีเพื่อจะได้ดำเนินการปล่อยผู้ถูกควบคุมโดยเร็ว หากมีคำสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราว

คราว ให้แจ้งคำสั่งพร้อมเหตุผลให้ผู้ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวทราบ โดยให้ลงประจำวันและให้ผู้ร้องขอปล่อยชั่วคราวลงนามรับทราบคำสั่งด้วยทุกครั้ง ส่วนสำนวนการสอบสวนที่ส่งมาเพื่อประกอบการพิจารณาของผู้บังคับบัญชา นั้นให้รีบส่งคืนมาในภายหลัง

7. ให้ หน.ตร.ภาค, ผบช., ผบก. แล้วแต่กรณี กำหนดจำนวนเงินที่ระบุไว้ในสัญญาประกันตัวผู้ต้องหาแต่ละประเภทความผิดตามแนวที่ศาลกำหนดไว้ใช้ประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยให้เหมาะสมกับความผิดและสภาพท้องที่ของหน่วย แล้วแจ้งให้ทุกที่ทำการหรือสถานีตำรวจในสังกัดทราบเพื่อถือปฏิบัติ โดยให้ทุกที่ทำการหรือสถานีตำรวจติดประกาศวิธีการเกี่ยวกับการขอประกันตัวผู้ต้องหาพร้อมทั้งหลักทรัพย์และจำนวนเงินที่ระบุไว้ในสัญญาประกันไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ชัดเพื่อให้ประชาชนทราบด้วย ทั้งนี้การกำหนดจำนวนเงินที่ระบุไว้ในสัญญาประกันตัวผู้ต้องหาแต่ละประเภทความผิดนั้นไม่รวมถึงคดีที่มีลักษณะพิเศษ เช่น คดีที่มีจำนวนทุนทรัพย์สูงมาก หรือเป็นคดีกระทบต่อเศรษฐกิจหรือคดีที่มีลักษณะอย่างอื่นที่สมควรจะต้องเรียกหลักประกันสูงกว่าที่กำหนดไว้ก็ให้เรียกได้ ซึ่งจะต้องแจ้งให้ผู้ต้องหาหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องทราบและบันทึกไว้

8. หลักทรัพย์ที่จะใช้เป็นหลักประกันตัวผู้ต้องหา ได้แก่ เงินสด โฉนดที่ดิน บุคคล พันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน สมุดฝากเงินออมสินประเภทประจำ ใบรับเงินฝากประจำของธนาคาร ตัวแลกเงินที่ธนาคารเป็นผู้จ่าย และธนาคารได้รับรองโดยตลอดแล้ว ตัวสัญญาใช้เงินที่ธนาคารเป็นผู้ออกตัวเป็นหลักประกัน เช็คที่ธนาคารเป็นผู้สั่งจ่ายหรือรับรองเป็นหลักประกัน และหนังสือรับรองของธนาคารเพื่อชำระเบี้ยปรับแทนในกรณีผิดสัญญาประกัน ทั้งนี้เพื่อให้การประกันตัวผู้ต้องหาสามารถกระทำได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น

อนึ่ง หลักทรัพย์เกี่ยวกับที่ดินนั้น หากมิได้มีการประเมินราคาจากพนักงานที่ดิน ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาโดยคำนึงถึงราคา เขตเวนคืน เขตปฏิรูป และการะติดพันที่เกี่ยวกับที่ดินนั้น ๆ ด้วย

ให้ จต. ติดตามตรวจสอบและกวดขันการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนหน่วยต่าง ๆ ให้เป็นไปตามระเบียบคำสั่งและหนังสือ ตร.

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและให้ถือปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องการปล่อยชั่วคราวตามแนวทางดังกล่าวข้างต้นและตามคำสั่งกรมตำรวจที่ 572/2538 ลงวันที่ 16 ส.ค. 2538 ข้อ 6 อย่างเคร่งครัดโดยให้ยกเลิกหนังสือกรมตำรวจที่ 0611/252464 ลงวันที่ 5 กันยายน 2526 และให้ใช้หนังสือฉบับนี้แทน

(ลงชื่อ) พล.ต.อ.พจน์ บุญยะจินดา.

(พจน์ บุญยะจินดา)

อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี กรมตำรวจ โทร. 2052358ที่ มท 0606.6/ 5749 วันที่ 29 เมษายน 2540เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว

ผบช.ก., ผบช.น., ผบช.ภาค 1-9 , ผบช.ปส., ผบช.สคม. และ จตร.

ด้วย บช.น. มีหนังสือเรียน อ.ตร. เพื่อพิจารณาทบทวนคำสั่ง ตร. ที่ 622/2536 ลง 15 เม.ย. 2536 เรื่องการใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว เนื่องจากมีปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับบุคคลผู้เป็นประกันหรือหลักประกัน เช่น ประกันผู้ต้องหา สน.หนึ่งแล้วไปประกันอีก สน.หนึ่ง หรือประกัน สน.หนึ่งเดียวกันหลายคดีต่างวาระกันตามจำนวนเงินที่ได้รับสิทธิอื่นเป็นลักษณะของการแสวงหาประโยชน์จากการใช้ตำแหน่งหน้าที่ของตน ผู้ประกันซึ่งถูกออกจากราชการไปแล้ว แต่ยังมีได้ส่งบัตรประจำตัวกลับมาใช้ประกัน ซึ่งพนักงานสอบสวนไม่ทราบข้อเท็จจริง บัตรประจำตัวที่นำมาแสดงเป็นบัตรปลอม บัตรประจำตัวหมดอายุและยังมิได้จัดทำบัตรใหม่ เป็นต้น

กรมตำรวจโดยคณะอนุกรรมการปรับปรุงพัฒนางานสอบสวนได้ร่วมกันพิจารณาแล้ว เพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าว จึงให้ พงส.ดำเนินการ ดังนี้

1. ให้ตามบุคคลที่เป็นประกันว่ามีสถานภาพที่จะใช้สิทธิได้หรือไม่ พร้อมใช้หลักฐานต่าง ๆ ประกอบ และถามด้วยว่าเคยประกันใครมาก่อนหรือไม่ ถ้าเคยประกัน ประกันด้วยหลักทรัพย์เท่าใด พร้อมทั้งให้บันทึกไว้ในใบคำร้องขอปล่อยชั่วคราวให้นายประกันลงนามไว้ และแจ้งให้นายประกันทราบว่าถ้าไม่เป็นจริงตามนี้จะถูกดำเนินคดีในข้อหาแจ้งความเท็จ ซึ่งหากพนักงานสอบสวนบันทึกข้อความตามนี้แล้วก็ให้ถือว่าดำเนินการอย่างรอบคอบแล้ว ถ้ามีการผิดสัญญาประกันและไม่อาจฟ้องนายประกันได้ ก็ไม่ถือว่าเป็นความผิด

2. จัดให้มีการบันทึกข้อมูลและจำนวนการปล่อยชั่วคราว โดยใช้บุคคลเป็นประกันไว้ในสมุดสถิติสัญญาประกันประเภทการใช้บุคคลเป็นประกันด้วย เพื่อให้สามารถตรวจสอบสถิติได้

ทั้งนี้ให้ผู้บังคับบัญชาคอยกำกับดูแลการปฏิบัติของพนักงานสอบสวนอย่างเคร่งครัด

พล.ต.อ.

(มีชัย นกุลกิจ)

รอง อ.ตร. ปรท.อ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ โทร. 2052358

ที่ 0004.6/ 64-00

วันที่ 10 สิงหาคม 2543

เรื่อง หลักเกณฑ์การให้ทุนความมีสิทธิใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อย
ชั่วคราว

ผบ.ช.น. . ก. . ก. 1 - 9 . ปส. . สดม. . จศร.

เนื่องจากทุนความเป็นผู้ประกอบวิชาชีพสาขาหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมและ
สภาพทุนความได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลผ่านกระทรวงยุติธรรม เพื่ออำนวยความสะดวก
ความยุติธรรมช่วยเหลือประชาชนด้านกฎหมาย อีกทั้งได้รับการยอมรับจากประธานสภาฎีกาและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ให้ทุนความมีสิทธิทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลัก
ประกันในการปล่อยชั่วคราวในชั้นศาลได้ เพื่อให้ผู้ต้องหาหรือประชาชนได้รับความคุ้มครองตาม
กฎหมายยิ่งขึ้น ประกอบกับสภาพทุนความได้มีหนังสือขอให้ ตร. พิจารณาให้ทุนความมีสิทธิ
ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว

ตร. พิจารณาแล้วเห็นว่าเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนซึ่งสอดคล้อง
กับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน และระเบียบราชการฝ่ายตุลาการฉบับที่ 8 ลง 22 ม.ค.
2536 และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติมที่ได้วางระเบียบให้ทุนความได้รับสิทธิทำสัญญาประกันหรือใช้
ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ตร. จึงได้วางหลักเกณฑ์ให้ทุนความมีสิทธิใช้บุคคล
เป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวตามคำสั่ง ตร. ที่ 504/2543 ลง 21 ก.ค. 2543
เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่ทุนความ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

จึงขอส่งสำเนาคำสั่ง ตร. ดังกล่าว พร้อมเอกสารที่เกี่ยวข้องมาเพื่อทราบและให้แจ้ง
ให้พนักงานสอบสวนถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.ท.

(ดร.น. โสคติพันธุ์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ 501 /2543

เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่ทนายความ

เนื่องจากทนายความเป็นผู้ประกอบวิชาชีพสาขาหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมและสภาพทนายความได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลผ่านกระทรวงยุติธรรม เพื่ออำนวยความสะดวกช่วยเหลือประชาชนด้านกฎหมาย อีกทั้งได้รับการยอมรับจากประธานศาลฎีกาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ให้ทนายความมีสิทธิทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวในชั้นศาลได้ เพื่อให้ผู้ต้องหาหรือประชาชนได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายยิ่งขึ้น สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันประกอบกับสภาพทนายความมีหนังสือที่ ศท 1568/2542 ลงวันที่ 30 มิถุนายน พ.ศ. 2542 ขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณา

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับ มาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกรมตำรวจกระทรวงมหาดไทยไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2541 จึงวางหลักเกณฑ์การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่ทนายความ ดังนี้

ข้อ 1. ทนายความผู้ยื่นคำขอทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ในขณะที่ยื่นคำขอจะต้องเป็นสมาชิกสภาทนายความอยู่ในขณะยื่น และต้องไม่อยู่ระหว่างการถูกห้ามทำการเป็นทนายความ หรือถูกลบชื่อออกจากทะเบียนทนายความ

ข้อ 2. ทนายความผู้นั้นต้องยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา ซึ่งเป็นบุคคลตาม 3.1 ถึง 3.7 ด้วยตนเอง จะมอบให้ผู้อื่นยื่นคำร้องแทนมิได้ หากต่อมาพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาทนายความแล้ว ก็ยังคงทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวได้ แต่พนักงานสอบสวนอาจใช้ดุลยพินิจสั่งให้หาหลักประกันเพิ่มหรือดีกว่าเดิมก็ได้

ข้อ 3 การทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการขอปล่อยชั่วคราวสำหรับตนเองแล้ว ยังรวมถึงบุคคลดังต่อไปนี้เท่านั้น คือ

- 3.1 บุพการี
- 3.2 ผู้สืบสันดาน
- 3.3 คู่สมรส

รับรองมามอบให้พนักงานสอบสวนภายในเวลาที่กำหนด หากไม่ปฏิบัติตามให้อยู่ในดุลยพินิจของพนักงานสอบสวนพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108

5.7 กรณีที่นายความผู้ขอทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวมีคู่สมรส ต้องมีหนังสือแสดงความยินยอมของคู่สมรสตามแบบท้ายคำสั่งนี้มามอบให้พนักงานสอบสวนด้วย หากคู่สมรสไม่ยินยอมให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลยพินิจเช่นเดียวกับใน 5.6

ข้อ 6. นายความผู้ยื่นคำขอทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวได้ตามระยะเวลาและวงเงินที่กำหนดไว้ดังนี้

6.1 จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นนายความมาแล้วเป็นเวลาไม่ถึง 2 ปี ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันได้เฉพาะตนเองในวงเงินไม่เกินหกหมื่นบาท

6.2 จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นนายความมาแล้วตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 5 ปี ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันได้ในวงเงินไม่เกินหกหมื่นบาท

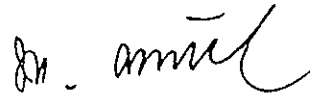
6.3 จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นนายความมาแล้วตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 15 ปี ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันได้ในวงเงินไม่เกินสองแสนบาท

6.4 จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นนายความมาแล้วตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันได้ในวงเงินไม่เกินห้าแสนบาท

ข้อ 7. ในกรณีมีเหตุอันสมควรเพื่อให้การปฏิบัติตามคำสั่งนี้หรือมีวิธีอื่นใดเพื่ออำนวยความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น ให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นผู้พิจารณากำหนด ทั้งนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ. 2543

พลตำรวจเอก

(พรศักดิ์ / ตุงควินุลย์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

หนังสือยินยอมของคู่สมรส

ข้าพเจ้านาย/นาง.....นามสกุล.....
 อายุ.....ปี อยู่บ้านเลขที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....ยินยอมให้
 นาย/นาง.....นามสกุล.....ผู้ขอประกัน ซึ่งเกี่ยวพัน
 กับข้าพเจ้าโดยเป็น.....ประกันตัวผู้ต้องหา ชื่อ.....
 ไปจาก (ยศ ชื่อ ชื่อสกุล).....พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจ (นครบาล/
 ภูธร).....ได้ หากเกิดความเสียหายและจะต้องชดใช้ค่าเสียหายตาม
 สัญญาประกันต่อพนักงานสอบสวน ข้าพเจ้าสละสิทธิที่จะคัดค้านทุกประการ
 ให้ไว้ ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงชื่อ.....ผู้ให้ความยินยอม
 (.....)

พยานขอรับรองว่าเป็นลายมือชื่อของผู้ให้ความยินยอมจริง

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

หนังสือรับรองการเป็นทนายความ

ข้าพเจ้า นาย / นาง / นางสาวนามสกุล.....
 ตำแหน่ง นายกสภาทนายความ / กรรมการภาค / ประธานทนายความจังหวัด
 ขอรับรองว่า นาย / นาง / นางสาวนามสกุล.....
 เป็นผู้ได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นทนายความตั้งแต่วันที่ ปัจจุบันยังเป็นสมาชิก
 สภาทนายความและมีได้อยู่ระหว่างกรถูกห้ามทำการเป็นทนายความโดยอยู่สำนักงานชื่อ.....
ตั้งอยู่เลขที่ แขวง / ตำบล
 เขต / อำเภอ จังหวัด มีความประสงค์จะยื่น
 คำร้องขอปล่อยชั่วคราวและทำสัญญาประกันในการปล่อยชั่วคราว.....
ซึ่งเป็นผู้ต้องหาต่อ (ยศ - ชื่อ - สกุล) พนักงาน
 สอบสวนสถานีตำรวจ (นครบาล / ภูธร)
 และขณะนี้ผู้ขอประกันอยู่ระหว่างประกันตัวผู้ต้องหา คือ

 ในวงเงิน บาท (.....) ที่สถานีตำรวจ (นครบาล/ภูธร)

จึงขอรับรองไว้เป็นหลักฐาน

รับรอง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง นายกสภาทนายความ / กรรมการภาค /

ประธานทนายความจังหวัด

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

กองคดี โทร.0-2205-3472-3

ที่ 0004.6/ 8630

วันที่ ๒ กรกฎาคม 2545

เรื่อง การปล่อยตัวชั่วคราวกรณีละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า (ตู้เพลง VCD คาราโอเกะ)

ผบช., ผบก.หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า

ด้วยสมาพันธ์ตู้เพลง VCD คาราโอเกะและคอมพิวเตอร์คาราโอเกะ ได้มีหนังสือลง 14 - มี.ย.2545 ร้องทุกข์และเรียกร้องความเป็นธรรมเรื่องการจับกุมค่าลิขสิทธิ์เผยแพร่ โดยขอให้พิจารณาคดีค่า ประกันตัวผู้ต้องหาหลง จากวงเงินประกันตัว 200,000 บาท และขอให้พนักงานสอบสวนอายัดของกลางที่ใช้ ในการกระทำความผิดโดยตรง เช่น แผ่น VCD คาราโอเกะ และ โปรแกรมคาราโอเกะ ส่วนอุปกรณ์ประกอบ การกระทำความผิด เช่น เครื่องเล่น CD เครื่องเล่นคอมพิวเตอร์ฯ ไม่ควรอายัดเป็นของกลาง ควรเปิดโอกาส ให้ร้านค้าต่างๆ มีอุปกรณ์ประกอบธุรกิจในส่วนที่ไม่ได้ละเมิดลิขสิทธิ์ต่อไป ได้ นั้น

คร. ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า

ประเด็นแรก กรณีร้องเรียนของสมาพันธ์ตู้เพลง VCD ดังกล่าว เป็นเรื่องเฉพาะปัญหาตู้ เพลง VCD คาราโอเกะ และคอมพิวเตอร์คาราโอเกะ ซึ่งมีใช่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยตรง เป็นแต่เพียงมิ ได้ขออนุญาตเผยแพร่จากเจ้าของลิขสิทธิ์ กล่าวคือ แผ่น CD หรือแผ่น VCD ที่นำมาเปิดนั้น เป็นแผ่นที่มี ลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย แต่ทางผู้ประกอบการมิได้ไปทำสัญญาขอเผยแพร่งานอันมีลิขสิทธิ์กับเจ้าของ ลิขสิทธิ์เท่านั้น การกระทำผิดของผู้ประกอบการดังกล่าว จึงแตกต่างจากการกระทำความผิดของผู้ที่ทำซ้ำ คัด แปลงลิขสิทธิ์ในแผ่น CD หรือ VCD ทั่วไป จึงควรกำหนดจำนวนเงินในการประกันตัวผู้ต้องหากรณีดัง กล่าวสำหรับการประกันตัวด้วยเงินสด 50,000 บาท ในกรณีที่การกระทำผิดนั้น มิใช่เป็นการประกอบการค้า รายใหญ่ ส่วนกรณีใดที่จะถือว่าเป็นการประกอบการค้ารายใหญ่นั้น ให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลพินิจ พิจารณาจากจำนวนของกลาง (จำนวนตู้) และพฤติการณ์ต่างๆ เป็นหลัก หากเห็นว่าเป็นการประกอบการค้า รายใหญ่ก็ไม่ควรเรียกหลักประกันเกินควรแก่กรณี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 200,000 บาท ดังนั้น จึงให้ ผบช. หรือ ผบก.แล้วแต่กรณี กำหนดจำนวนเงินในการประกันตัวผู้ต้องหากรณีดังกล่าว ให้หน่วยงานในสังกัด ทราบและถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

ประเด็นที่สอง กรณีขอให้พนักงานสอบสวนยึดของกลางที่ใช้ในการกระทำความผิดโดย ตรง เช่น แผ่น VCD คาราโอเกะ และ โปรแกรมคาราโอเกะ ส่วนอุปกรณ์ประกอบการกระทำความผิด เช่น เครื่องเล่น CD เครื่องเล่นคอมพิวเตอร์ฯ ไม่ควรยึดเป็นของกลาง นั้น คร. พิจารณาแล้วเห็นว่า ของกลางดัง กล่าว เป็นของกลางที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง ประกอบกับตาม ป.อาญา มาตรา 33 (1) บัญญัติ ให้ศาลใช้ดุลพินิจในการริบทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดได้ จึงไม่สามารถ

/ดำเนินการ...

ดำเนินการตามที่ทางสมาพันธ์ผู้เพลง VCD เรียกร้องได้ แต่ให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลพินิจตามพฤติการณ์
 แห่งคดีว่าจะยึดหรือไม่ มากน้อยเพียงไร โดย คร.ได้มีหนังสือที่ ศร 0004.6/8329 ลง 8 ก.ค.2545 แจ้งผล
 การพิจารณาให้สมาพันธ์ผู้เพลง VCD คาราโอเกะและคอมพิวเตอร์คาราโอเกะ ทราบส่วนหนึ่งแล้ว รายละเอียดปรากฏตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ จำนวน 5 แผ่น

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในสังกัดทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

พล.ต.อ.

(วุฑฒิชัย ศรีรัตนวุฒติ)

รอง ผบ.ตร. (กม) พรท.ผบ.ตร.

12 ก.ค 45

371

ที่ พณ 0705/ 2315

กระทรวงพาณิชย์

4 ถนนสนามไชย เขตพระนคร

กรุงเทพฯ 10200

12 มิถุนายน 2546

เรื่อง ขอความร่วมมือกำหนดแนวทางปฏิบัติของพนักงานตำรวจ
ในการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์งานเพลง

เรียน รองนายกรัฐมนตรี (พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ)

สิ่งที่ส่งมาด้วย / สำเนาหนังสือร้องเรียนของสมาพันธ์คาราโอเกะ (แห่งประเทศไทย)
ลงวันที่ 12 พฤษภาคม 2546

ด้วยกระทรวงพาณิชย์ ได้รับการร้องเรียนจากสมาพันธ์คาราโอเกะ(แห่งประเทศไทย) เกี่ยวกับกรณีที่ว่าแทนบริษัทที่ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์เพลง พร้อมด้วยเจ้าพนักงานตำรวจไปดำเนินการจับกุมผู้ประกอบการละเมิดลิขสิทธิ์งานเพลงด้วยวิธีที่รุนแรง โดยข่มขู่ให้ผู้ประกอบการจ่ายเงิน เพื่อยอมความรายละไม่ต่ำกว่า 40,000 บาท มิฉะนั้นจะถูกจำคุก โดยไม่ยอมให้ผู้ประกอบการตรวจสอบบัตรตัวแทนที่ออกโดยกรมทรัพย์สินทางปัญญาและหนังสือมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ รวมทั้งไม่ยอมให้ผู้ต้องหาได้รับทราบข้อหาและตรวจสอบหรือคัดสำเนابันทักประจำวัน ทำให้ผู้ประกอบการไม่ได้รับความเป็นธรรมและเดือดร้อนทั่วประเทศ

กระทรวงพาณิชย์พิจารณาแล้วเห็นว่า ในขณะที่กฎหมายลิขสิทธิ์ต้องการคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ให้ถูกละเมิด แต่การบังคับใช้สิทธิดังกล่าวก็ควรอยู่ในขอบเขตของกฎหมาย ผู้ประกอบการคาราโอเกะในฐานะประชาชนควรได้รับความคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกำหนด โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล ตลอดจนการปฏิบัติต่อบุคคลดังกล่าวจะปฏิบัติเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดก่อนมีคำพิพากษาถึงที่สุดแสดงว่าเขากระทำความผิดไม่ได้ นอกจากนั้น บุคคลดังกล่าวยังมีสิทธิที่จะรับทราบข้อกล่าวหา รวมทั้งเอกสารหลักฐานที่แสดงสิทธิในการกล่าวหาว่าบุคคลใดกระทำความผิดด้วย

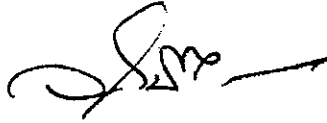
กระทรวงพาณิชย์จึงใคร่ขอความร่วมมือในการกำหนดแนวปฏิบัติในการดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์เพลงของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เพื่อให้เจ้าพนักงานตำรวจทั่วประเทศถือปฏิบัติให้เป็นไปใน

แนวทางเดียวกัน ดังนี้

1. ความผิดตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายจะต้องแจ้งความร้องทุกข์ก่อนนำเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมผู้กระทำผิด ไม่ว่ากรณีใดห้ามไม่ให้จับกุมก่อนผู้เสียหายดำเนินการร้องทุกข์
2. การร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ประกอบการที่เป็นภัตตาคาร ร้านอาหารที่มีดนตรี ร้านเปิดให้บริการคาราโอเกะและตู้เพลง หยอดเหรียญหรือร้านอื่นที่ประกอบการทำนองเดียวกัน ให้เจ้าพนักงานตำรวจตรวจสอบเอกสารหลักฐานให้แน่ชัดก่อนว่าผู้ร้องทุกข์ เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือเป็นผู้ได้รับสิทธิหรือเป็นผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของผู้มีสิทธิที่แท้จริง และเอกสารที่นำมาแสดงเป็นเอกสารที่ถูกต้อง
3. การดำเนินการตามข้อ 2 เจ้าพนักงานตำรวจจะต้องตรวจสอบให้ชัดเจนว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์อย่างไร ได้สิทธิมาโดยวิธีใด เช่น เป็นผู้สร้างสรรค์งานดนตรี หรือเป็นผู้ประพันธ์ คำร้อง ทำนอง ในงานดนตรีที่อ้างว่าละเมิดสิทธิอื่นนั้น หากรับโอนลิขสิทธิ์มาจะต้องแสดงหลักฐานประกอบโดยไม่ขาดสาย จนถึงผู้สร้างสรรค์งานเพลงดังกล่าว เอกสารที่นำมาแสดงนั้นเจ้าพนักงานตำรวจจะต้องรวบรวมไว้ในสำนวน
4. กรณีมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ หนังสือมอบอำนาจให้ร้องทุกข์ จะต้องเป็นฉบับจริง
5. ก่อนรับคำร้องทุกข์ ให้เจ้าพนักงานตำรวจตรวจสอบบัตรตัวแทน ซึ่งออกให้โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญา
6. ในการจับกุม ห้ามไม่ให้เจ้าพนักงานตำรวจใช้วิธีจับกุมหรือควบคุมผู้ถูกจับเกินกว่าที่จำเป็นและคำนึงถึงสิทธิที่ผู้ถูกจับกุมพึงมีตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
7. ก่อนจับกุม ให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินการให้ผู้เสียหายแสดงบัตรตัวแทนรับมอบอำนาจให้ดำเนินคดีทรัพย์สินทางปัญญาต่อผู้ถูกจับกุมทุกครั้งในการจับกุม
8. การกระทำผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์มีเงื่อนไขผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้อง ในการสืบสวนจับกุมและสอบสวนผู้กระทำผิด เจ้าพนักงานตำรวจผู้ปฏิบัติจะต้องดำเนินการด้วยความรอบคอบระมัดระวังและเป็นธรรม อย่าให้ตกเป็นเครื่องมือของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้
9. เมื่อมีการรับคำร้องทุกข์แล้วจะต้องรับเลขคดีและทำการสอบสวนให้เสร็จสิ้นทุกคดี หากมีการถอนคำร้องจะต้องมีทราชมเห็นทางคดีด้วย
10. ในการกำหนดหลักประกันตัวผู้ต้องหา ให้พนักงานสอบสวนกำหนดตามสมควรอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม
11. กรณีที่มีการตกลงระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือผู้รับมอบอำนาจกับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ และมีเจ้าพนักงานตำรวจเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย จะต้องมีการลงประจำวันให้ชัดเจนว่าเจ้าพนักงานตำรวจเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างไร
12. ให้เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีด้วยความโปร่งใสและเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย รวมทั้งต้องให้ผู้ถูกจับกุมคัดสำเนาบันทึกประจำวันและเอกสารหลักฐานที่ใช้แสดงสิทธิในคดีด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และมอบหมายให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำกับให้
เจ้าพนักงานตำรวจถือปฏิบัติให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันด้วย จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัฒนา เมืองสุข)
รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาการแทน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ที่ นร ๐๔๑๑/ถร๑/พ.๙๓๙

เรียน ผบ.ตร.

กรุณาพิจารณาสั่งการ เป็นประการใด
ขอได้แจ้งให้ทราบด้วย

พล.อ.

(ชวลิต ยงใจยุทธ)

รอง นรม.

 มิ.ย. ๒๕๔๖

กรมทรัพย์สินทางปัญญา

โทร. 0 2547 4633

โทรสาร 0 2547 4631

สมาพันธ์คาราโอเกะ (แห่งประเทศไทย)

เลขที่ 49/157 ห้อง 116-117 ห้างนิวเวิลด์ ถ.รัตนวิบูลย์ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

โทร. 09-1720671 , 02-9504790-1 โทรสาร. 02-9504792

12 พฤษภาคม 2546

เรื่อง ไม่ได้รับความเป็นธรรมจาก พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ ปี พ.ศ. 2537

เรียน ฯพณฯ วัฒนา เมืองสุข รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. หนังสือแสดงความคิดเห็นของคณะกรรมการการสงวนลิขสิทธิ์ 3 ฉบับ
 2. หนังสือตอบรับของรองปลัดกระทรวงพาณิชย์

ตามที่สมาพันธ์ฯ ได้ต่อสู้เรียกร้องให้ภาครัฐลงมากำกับดูแลการจัดเก็บลิขสิทธิ์เผยแพร่เพลง ของบริษัทจัดเก็บ GMM และ TCC เนื่องจากทั้งสองบริษัทตั้งอัตราจัดเก็บในราคาสูงเกินไปซ้ำซ้อน (เพราะในอดีตครูเพลงขายสิทธิ์ให้หลายค่าย) และตั้งเงื่อนไขเอาเปรียบผู้ประกอบการร้านค้า ร้านอาหาร คาราโอเกะทั่วไป ผู้ประกอบการรายใดไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติผิดเงื่อนไขก็จะถูกจับกุม ในโทษฐานละเมิด พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยไม่มีการเตือน และพยายามข่มขู่ ช่มเหง เพื่อกดขี่ขูดรีดรายละไม่ต่ำกว่า 40,000 บาท แลกกับการถอนแจ้งความดำเนินคดี ขณะนี้มีผู้เดือดร้อนหลายพันรายทั่วประเทศ

หน่วยงานของรัฐได้ทราบและเห็นใจในความเดือดร้อนของพวกเรา และได้มีหนังสือแจ้งไปยังสำนักนายกรัฐมนตรี และกระทรวงพาณิชย์ให้ดำเนินการแก้ไขปัญหา (ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อ 1) แต่กระทรวงพาณิชย์โดยกรมทรัพย์สินทางปัญญาแก้ไขปัญหามาไม่ตรงประเด็น

สมาพันธ์ฯ ได้วิเคราะห์การดำเนินการแก้ไขปัญหามาตามรายละเอียดในหนังสือตอบของกระทรวงพาณิชย์ (ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อ 2) ได้ดังนี้

การแก้ไขปัญหาระยะสั้น

ข้อที่ 1 เจ้าของลิขสิทธิ์และค่ายเพลงต่างๆ จัดทำข้อมูลเพลงแล้วปรากฏว่ามีเพลงซ้ำซ้อนกันมากมาย เพราะครูเพลงหลายท่านขายเพลงไปให้หลายค่ายเพลง ครูเพลงย้ายค่ายจัดเก็บลิขสิทธิ์ซ้ำซ้อน ไม่มีความชัดเจน ไม่มีหน่วยงานรัฐมารับรอง ใครๆ ก็อ้างสิทธิ์ได้ ผู้ประกอบการสับสนไม่สามารถตรวจสอบเพื่อขออนุญาตสิทธิ์ได้ถูกต้อง กรมทรัพย์สินทางปัญญาก็ไม่ได้ดำเนินการตรวจสอบใดๆ หรือมีมาตรการใดๆ เพื่อควบคุมไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อน ทั้งๆ ที่ ฯพณฯ เนวิน ชิดชอบ อดีตรมช. กระทรวงพาณิชย์ ได้เคยมีคำสั่งว่าเพลงที่สิทธิ์ซ้ำซ้อนไม่มีสิทธิ์จัดเก็บค่าเผยแพร่เพลง แต่ใน

ความเป็นจริงค่ายเพลงอ้างสิทธิ์ตามใจชอบ จัดเก็บลิขสิทธิ์ซ้ำซ้อน และจับกุมผู้ประกอบการค้าโดยไม่มี การกล่าวเตือน

ข้อที่ 2 จัดทำทะเบียนผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของสิทธิ์ เป็นการแก้ปัญหาผู้แอบอ้างได้ แต่กรมทรัพย์สินฯ ไม่มีมาตรการจะจับอบรมบุคคลเหล่านั้น ให้เข้าใจเจตนารมณ์ของการใช้กฎหมาย และไม่มีมาตรการลงโทษผู้นำกฎหมายไปใช้ในทางกลั่นแกล้งประชาชนเพื่อหาผลประโยชน์ให้กับตนเอง รวมทั้งไม่มีการประสานงานกับ สนง.ตำรวจแห่งชาติให้การอบรมตำรวจทั่วประเทศให้รู้ขั้นตอนการใช้กฎหมายตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ 2537 เพราะขณะนี้บริษัทจัดเก็บลิขสิทธิ์ไทย จำกัด (TCC) ใช้มาตรการจับกุมดำเนินคดีขั้นเด็ดขาด กับทางผู้ละเมิดสิทธิ์ทุกราย โดยไม่ต้องกล่าวเตือน และจ้างตำรวจให้ออกไปร่วมจับกุมและข่มขู่ เพื่อรีดไถเงินรายละไม่ต่ำกว่า 40,000 บาท ตามใจชอบ กลายเป็นกลุ่มอิทธิพลใช้อำนาจกฎหมายข่มขู่รีดไถ โดยมีตำรวจเป็นเครื่องมือ ทำให้ผู้ประกอบการสุจริตเดือดร้อน จนต้องปิดร้าน หมดเนื้อหมดตัว เป็นหนี้เป็นสิน บางคนต้องติดคุกเพราะไม่มีเงินประกันตัว และราย นายประสิทธิ์ มหายศ ต้องผูกคอตายเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2546 อ.พร้าว จ.เชียงใหม่ เพราะถูกข่มขู่ว่าถ้าคดีขึ้นศาลจะต้องถูกปรับเป็นแสน และติดคุกหลายปี

ข้อที่ 3 จัดทำทะเบียนการค้าที่ใช้เพลงทั่วประเทศ เพื่อเป็นหลักฐานในการวิเคราะห์หาอัตราจัดเก็บที่เหมาะสม หัวข้อนี้ทางกรมทรัพย์สินทางปัญญาดำเนินการมาเป็นปีแล้ว แต่ยังไม่ถึงไหนเพราะทำผิดวิธี และเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ โดยพยายามจะใช้เป็นข้ออ้างในการแก้ตัวเพื่อให้เห็นว่าทางกรมทรัพย์สินทางปัญญากำลังทำงานแก้ไขปัญหาลดเวลา

ข้อที่ 4 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2545 ให้การจัดเก็บลิขสิทธิ์เผยแพร่เพลงเป็นบริการควบคุม โดย ฯพณฯ เนวิน ชิดชอบ อธิบดี รมช. กระทรวงพาณิชย์ ในขณะนั้นได้กำหนดให้ "ผู้ประสงค์จะจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์จะต้องแจ้งต้นทุน วิธีการ และอัตราจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์เผยแพร่เพลงต่อคณะกรรมการ กกร. แล้วประกาศต่อสาธารณชนทางหนังสือพิมพ์ ประกาศวันนี้ พรุ่งนี้ ก็สามารถดำเนินการจัดเก็บ และจับกุมผู้ละเมิดตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ 2537 ได้ทันที โดยคณะกรรมการ กกร. ไม่ต้องพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง และซ้ำซ้อนของเพลง และครูเพลงเจ้าของสิทธิ์" การกำหนดให้ กกร. ปฏิบัติเพียงเท่านั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ฯพณฯ เนวิน ไม่เข้าใจในการแก้ไขปัญหาลิขสิทธิ์เผยแพร่เพลง เป็นการเอื้อประโยชน์ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ ทั้งๆ ที่ปัญหาลิขสิทธิ์ซ้ำซ้อนเป็นปัญหาลำคัญต้องแก้ไขเบื้องต้น โดยต้องมีหน่วยงานของรัฐมารับรอง ไม่ใช่ให้ค่ายเพลงยักษ์ 2 ค่ายมาอ้างสิทธิ์เพื่อผูกขาดทางการค้า พวกค่ายเพลงเห็นว่าเป็นธุรกิจที่จะทำกำไรได้มากจึงกว้านซื้อครูเพลงเข้าไปในสังกัด เพื่อชิงความเป็นใหญ่ทำให้ต้นทุนตัวเองสูง จึงตั้งอัตราจัดเก็บในราคาแพง และกำหนดเงื่อนไขการใช้สิทธิ์ตามใจชอบ เอาเปรียบผู้ใช้ทุกรูปแบบ มีเจตนาหาเรื่องจับกุมโดยไม่มีการตักเตือนเพื่อหวังรีดไถเงินยอมความ ปัญหาดังกล่าวนี้สามารถแก้ไขด้วยอำนาจของ กกร. แต่ขณะผ่านมาจะครบ 1 ปีแล้ว กกร. ก็ยังไม่ดำเนินการใดๆ

การแก้ไขปัญหาระยะยาว

ข้อที่ 1 จะสัมมนาเผยแพร่ความรู้ให้ผู้ประกอบการ ได้ผลเพียงส่วนน้อยเพราะไม่มงบประมาณ และไม่ได้รับการสนับสนุนจากเจ้าของลิขสิทธิ์ กรมทรัพย์สินฯ ดำเนินการมาร่วม 2 ปีแล้ว ไปได้ไม่กี่จังหวัด จำนวนร้านค้ามาฟังไม่มากเท่าที่ควร ยังมีผู้ประกอบการอีกมากที่ไม่ทราบกฎหมายนี้ และถูกจับกุมโดยไม่มีการกล่าวเตือน หัวข้อนี้ควรจะเพิ่มการสัมมนาเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้รับมอบอำนาจ และ สนง. ตำรวจแห่งชาติ ให้เข้าใจเจตนารมณ์ของการใช้กฎหมาย ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ 2537 เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากค่ายเพลงที่ไม่ประสงค์ ใช้ข้อได้เปรียบทางกฎหมายมาข่มขู่จับกุม รีดไถ ผู้ประกอบการผู้สุจริต ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยใช้ตำรวจเป็นเครื่องมือ

ข้อที่ 2 แก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการร่างแก้ไข เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการกฤษฎีกาและรัฐมนตรี เป็นการแก้ไขกฎหมายที่ไม่โปร่งใส เพราะผู้ประกอบการที่ใช้ลิขสิทธิ์ไม่มีส่วนร่วมในการพิจารณา ทั้งๆ ที่คณะกรรมการสภาผู้แทนราษฎรได้เสนอว่าสมควรให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ มีส่วนร่วมในการพิจารณาด้วย และสมาพันธ์ฯ ก็เคยร้องขอต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญาขอเข้าร่วมพิจารณาเสนอแนะด้วย

จะเห็นว่ามาตรการระยะสั้นและระยะยาว ที่ทางกระทรวงพาณิชย์ชี้แจงมาไม่สามารถแก้ไขปัญหาข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้ ปัญหาลิขสิทธิ์มีมากมายกระทบต่อทุกธุรกิจไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะต้องเป็นหน่วยงานที่มีความเป็นธรรม กล่าวตัดสินใจในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อไม่ให้กระทบต่อความเดือดร้อนของประชาชนโดยรวม ไม่ใช่มุ่งแต่รักษาลิขสิทธิ์ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ฝ่ายเดียว

สมาพันธ์ฯ ในฐานะตัวแทนผู้ประกอบการที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการใช้ พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ ปี 2537 จึงขอเรียกร้องดังนี้

1. ขอให้คณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ (กกร.) ปฏิบัติตามมาตราที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้ครบถ้วน โดยเฉพาะจะต้องมีมาตรการตรวจสอบสิทธิ์ให้ถูกต้องชัดเจนไม่ซ้ำซ้อน โดยมีหน่วยงานของรัฐรับรอง พิสูจน์อัตรา และเงื่อนไขการจัดเก็บให้เป็นธรรมทุกฝ่าย จึงจะมีสิทธิ์ออกมาจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์เผยแพร่ได้ จะสามารถแก้ปัญหาได้ตรงประเด็นโดยทันทีมิใช่เลือกปฏิบัติตามที่ ๗ ผนฯ เนวิน ชิดชอบ กำหนดขึ้นมาเท่านั้น และขอให้ กกร. พิเคราะห์ดำเนินคดีกับบริษัทจัดเก็บลิขสิทธิ์ไทย จำกัด (TCC) กรณีไม่ปฏิบัติตามประกาศของ กกร. มีความผิดตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยสินค้าและบริการควบคุม พ.ศ. 2542 โดยเด็ดขาด และสั่งการให้ TCC ยุติ และยกเลิกการกระทำใดๆ จนกว่าจะพิจารณาไตร่สวนคดีความแล้วเสร็จ

2. ขอให้กระทรวงพาณิชย์พิจารณาออกกฎกระทรวงมาบังคับใช้ประกอบกับ พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ตามคำแนะนำของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และคณะกรรมการกฤษฎีกาของรัฐบาล ที่มีความคิดเห็นว่าจะไม่ควรถูกกำหนดโทษทางอาญา กับผู้ละเมิดลิขสิทธิ์เผยแพร่ต่อ

สาธารณชน เพราะเจ้าของสิทธิได้ประโยชน์ทางอ้อมจากการเผยแพร่ ควรจะเป็นความผิดทางคดีแพ่ง เท่านั้น หรือลดโทษลงให้เท่ากับการละเมิดลิขสิทธิ์ส่วนบุคคลกรณีอื่นๆ เพื่อยุติการกระทำของกลุ่มค่ายเพลงที่เอาเปรียบผู้ใช้งานเพลง ใช้อำนาจกฎหมายอาญาจับกุม ช่มเหง ช่มชู้ อย่างไม่เป็นธรรม

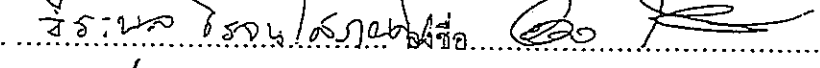
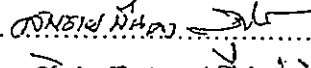
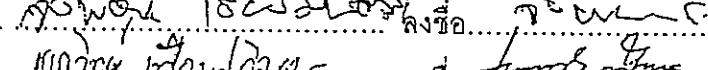
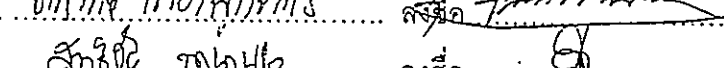
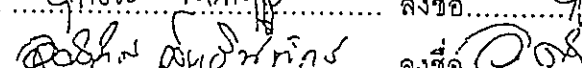
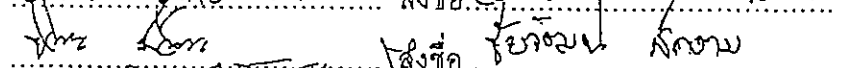
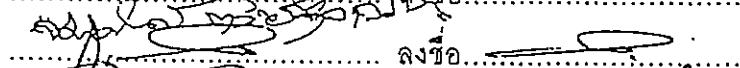
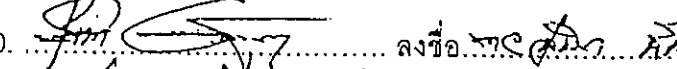

3. ขอให้ประสานงานกับสำนักตำรวจแห่งชาติให้ปฏิบัติตามคำแนะนำของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและกรมการพาณิชย์ของรัฐสภา ที่เสนอให้ลดค่าประกันตัวลงเหลือ 10,000 บาท เพื่อบรรเทาความเดือดร้อน เพราะผู้ละเมิดลิขสิทธิ์เผยแพร่ไม่ใช่อาชญากรไม่สมควรต้องติดคุก

4. ขอมีส่วนร่วมในการพิจารณาแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ร่วมกับกรมทรัพย์สินทางปัญญา เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ก่อนที่จะส่งให้คณะกรรมการกลั่นกรองของ ครม.

สมาพันธ์ฯ จึงเรียนมาเพื่อโปรดกรุณาพิจารณาข้อเรียกร้องดังกล่าว และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับการอนุเคราะห์ด้วยดี

ขอแสดงความนับถือ

กรรมการสมาพันธ์คาราโอเกะ (แห่งประเทศไทย)

1. ลงชื่อ
2. ลงชื่อ
3. ลงชื่อ
4. ลงชื่อ
5. ลงชื่อ
6. ลงชื่อ
7. ลงชื่อ
8. ลงชื่อ
9. ลงชื่อ
10. ลงชื่อ
11. ลงชื่อ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองคดี

โทร. 0-2205-3466

ที่ 0004.6/ 1๙3๖

วันที่ ๒๒ มีนาคม 2547

เรื่อง ความคืบหน้าในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องปรามการละเมิดทรัพย์สิน
ทางปัญญา

เรียน ผบช. หรือผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า และ ผบก. หน่วยขึ้นตรงต่อ ตร.

ด้วย สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี มีหนังสือที่ นร 0505/ว 47 ลง 4 มี.ค. 2547
เรียน ผบ.ตร. เพื่อโปรดทราบมติคณะรัฐมนตรี เมื่อ 2 มี.ค. 2547 โดยเห็นชอบการทบทวน
มติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหา คดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเพิ่มเติม
ตามที่กระทรวงพาณิชย์เสนอ โดยกำหนดห้ามข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวเฉพาะผู้ต้องหา
ที่กระทำละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่เป็นผู้ผลิต ผู้ค้าส่ง หรือเจ้าของแหล่งเก็บสินค้าละเมิด
ทรัพย์สินทางปัญญา

บัดนี้ ตร. ได้มีคำสั่งให้แจ้งเวียนหนังสือดังกล่าวให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ พร้อมนี้ได้ส่งสำเนาเอกสารดังกล่าวมาด้วยแล้ว
จำนวน 2 แผ่น

พ.ต.อ.

(ชาญ วัฒนธรรม)

รอง ผบก.ฯ ปรท.ผบก.คต.

ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๔๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๔ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอให้ทบทวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

เรียน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๑๗๗ ลงวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๖

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. สำเนาหนังสือกระทรวงพาณิชย์ ที่ พณ ๐๗๐๕/๕๑๘๕ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๖
 ๒. สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ส่วนที่ ๓๓๓ ที่ กค ๐๔๐๙.๓/๑๕๕๖ ลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๗
 ๓. สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๒๐๔.๒/๗๗๗ ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๗
 ๔. สำเนาหนังสือกระทรวงอุตสาหกรรม ที่ อก ๐๓๐๕/๒๑๕ ลงวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๗

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติ (๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖) รับทราบรายงานความคืบหน้าในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ระหว่างวันที่ ๑ - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และมีมติในส่วนของ การประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา โดยให้ถือเป็นหลักปฏิบัติด้วยว่า ไม่ให้ข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

บัดนี้ กระทรวงพาณิชย์ได้เสนอขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาทบทวนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา โดยกำหนดห้ามข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวเฉพาะผู้ต้องหาที่กระทำละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ที่เป็นผู้ผลิต ผู้ค้าส่งหรือเจ้าของแหล่งเก็บสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งกระทรวงการคลัง กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงอุตสาหกรรมได้เสนอความเห็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีด้วยความละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยนี้

คณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๒ (ฝ่ายเศรษฐกิจ) ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์) เป็นประธานกรรมการ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าว ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ วันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ แล้ว มีมติเห็นชอบการทบทวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ตามที่กระทรวงพาณิชย์เสนอ

/คณะรัฐมนตรี ...

- ๒ -

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๗ อนุมัติตามมติคณะกรรมการ
กลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๒ (ฝ่ายเศรษฐกิจ)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายจุลยุทธ หิรัณยะวณิช)

รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี รักษาราชการแทน
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำนักบริหารงานสารสนเทศ

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๗๑๙๓

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๑๔๕๖

ที่ พณ 0705/ 5185

กระทรวงพาณิชย์

44/100 ถนนสนามบินน้ำ

ตำบลบางกระสอ อำเภอเมือง

จังหวัดนนทบุรี 11000

25 ธันวาคม 2546

เรื่อง ขอให้ทบทวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิด
ทรัพย์สินทางปัญญา

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0505/10083 ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2546

3

1. ตามหนังสือที่อ้างถึง กระทรวงพาณิชย์ได้รายงานความคืบหน้าในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ระหว่างวันที่ 1-31 พฤษภาคม 2546 และแจ้งปัญหาอุปสรรคในการจับกุมผู้ผลิตหรือผู้จำหน่ายสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาตามนโยบายรัฐบาลว่ามีข้าราชการบางรายใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่สมควร โดยกระทรวงพาณิชย์ได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยขอให้กำหนดเป็นนโยบายของรัฐบาลไม่ให้ข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้รับทราบรายงานความคืบหน้าในการปฏิบัติตามแผนปฏิบัติการป้องปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าว และมีมติในส่วนของ การประกันตัวผู้ต้องหา โดยให้ถือเป็นหลักปฏิบัติด้วยว่าไม่ให้ข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2546

3

2. สมาพันธ์คาราโอเกะแห่งประเทศไทยได้ร้องเรียนว่า ผู้ประกอบการคาราโอเกะได้รับความเดือดร้อนเนื่องจากคณะรัฐมนตรีมีมติในเรื่องดังกล่าว ซึ่งทำให้ต้องหาหลักทรัพย์หรือเงินสดจำนวนค่อนข้างสูงในการประกันตัว ทั้ง ๆ ที่การกระทำดังกล่าวยังไม่ทราบว่าเป็นความผิดตามที่ผู้กล่าวหา กล่าวอ้างหรือไม่ หรือเป็นการกลั่นแกล้งเพื่อเรียกผลประโยชน์ทางการค้าของผู้เสียหายเอง จึงขอให้กระทรวงพาณิชย์แก้ไขปัญหาดังกล่าว

3. กระทรวงพาณิชย์พิจารณาแล้วเห็นว่า ควรจะได้มีการทบทวนมติคณะรัฐมนตรีตาม 1. เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวใช้กับการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาทุกกรณี รวมทั้งการละเมิดลิขสิทธิ์เพลงโดยการเผยแพร่หรือเปิดเพลงโดยผู้ประกอบการคาราโอเกะด้วย แต่นโยบายของรัฐบาลในการปราบปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ในการปราบปรามผู้ผลิตและผู้จำหน่ายสินค้าละเมิด โดยเฉพาะในเรื่องของการละเมิดลิขสิทธิ์จะเน้นปราบปรามแหล่งผลิตและผู้จำหน่ายสินค้าละเมิด เช่น

ด่วนที่สุด

ที่ กค 0409.3/ 1546

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กทม.10400

๒๘ มกราคม 2547

เรื่อง ขอให้ทบพจนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา
เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร 0505/ว(ล) 19398 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2546

ตามที่ขอให้กระทรวงการคลังเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ขอให้ทบพจนมติคณะรัฐมนตรี
เกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาตามข้อเสนอทบพจนของกระทรวงพาณิชย์
เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว เห็นชอบตามที่กระทรวงพาณิชย์เสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวราเทพ รัตนากร)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาการแทน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านการเบิกจ่าย

โทร. 0-2273-9549

สำเนาถูกต้อง

(น.ส.ธิราษ อจหาญ)

หน้าหน้าตัววิเคราะห์นโยบายและแผน.... 7/1

ที่ มท 0208.2/

777

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัษฎางค์ กทม. 10200

21 มกราคม 2547

เรื่อง ขอให้ทบพวนมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0505/ว (ล) 19398 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2546

ตามที่ส่งเรื่องกระทรวงพาณิชย์ ขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาทบพวนมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ในส่วนของการประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา ไปให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาเสนอความเห็น ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า การทบพวนมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้น โดยแก้ไขมติเดิมที่ห้ามมิให้ข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาทุกคดี เป็นห้ามข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวเฉพาะผู้ต้องหาที่กระทำความผิดทรัพย์สินทางปัญญาที่เป็นผู้ผลิต ผู้ค้าส่ง หรือเจ้าของแหล่งเก็บสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองสิทธิของประชาชนในเรื่องการประกันตัวตามมาตรา 239 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และตรงตามนโยบายของรัฐบาลในการปราบปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญามากยิ่งขึ้น

อนึ่ง เนื่องจากคำว่าข้าราชการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ยังไม่ชัดเจนสำหรับผู้ปฏิบัติ ดังนั้น เพื่อให้การปราบปรามการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาบรรลุวัตถุประสงค์ เห็นควรเสนอให้คณะรัฐมนตรีมีมติให้ชัดเจนว่าที่ห้ามข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวผู้ต้องหาในคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาให้หมายรวมถึง ข้าราชการการเมือง ข้าราชการท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ของรัฐ และ รัฐวิสาหกิจด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวันมูหะมัดนอร์ มะทา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

สำนักงานปลัดกระทรวง

สำนักกฎหมาย

โทร. 0-2222-2849 (ต.2 หรือททท. หน้า)

จำเนาถูกต้อง

(น.ส.ลิราญ อจหาญ)
เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน... ๗๘

ที่ อก 0305/ 214

กระทรวงอุตสาหกรรม

ถนนพระราม 6 เขตราชเทวี

กรุงเทพฯ 10400

๒๒ มกราคม 2547

เรื่อง ขอให้ทบทวณมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0505/ว(ล)19398 ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งว่า กระทรวงพาณิชย์ได้เสนอเรื่อง ขอให้ทบทวณมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการประกันตัวผู้ต้องหาคดีละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา (โดยกำหนดห้ามข้าราชการใช้ตำแหน่งประกันตัวเฉพาะผู้ต้องหาที่กระทำละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาที่เป็นผู้ผลิต ผู้ค้าส่ง หรือเจ้าของแหล่งเก็บสินค้าละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา) ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาและขอให้กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือในประเด็นอื่นที่เห็นสมควรเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้วเห็นพ้องกับกระทรวงพาณิชย์ที่ขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาทบทวณมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ในประเด็นดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพินิจ จารุสมบัติ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม

สำนักควบคุมและตรวจโรงงาน1

โทร.0 2202 4041

โทรสาร.0 2202 4021

สำเนาถูกต้อง

(น.ส.ถิรราช อางหาญ)

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน... ๕๑

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ตร. โทร. 0 2205 3464

ที่ 0031.212/ 2134 วันที่ ๒๗ มีนาคม 2549

เรื่อง สมาคมตำรวจขอเข้าเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว

ผบช.ก., น., ภ.1-9, ปส., สดม., และ กมส.

ด้วย สมาคมตำรวจ ได้มีหนังสือที่ สตร.30/2548 ลง 24 ต.ค.2548 ขอเข้าเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ให้กับข้าราชการตำรวจที่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความสุจริต แต่ถูกกล่าวหาทางคดีอาญา หรือตามกรณีต่าง ๆ ที่ศาลยุติธรรม ได้ถือเป็นแนวทาง คือ กรณีที่ผู้ต้องหา กระทำผิดโดยความจำเป็น หรือด้วยความทุกข์ยากจน หรือผู้ต้องหาเป็นหญิงมีครรภ์ มีบุตรอายุไม่เกิน 3 ปี อยู่ในความดูแล หรือเป็นผู้เจ็บป่วย ซึ่งถ้าถูกควบคุมจะยิ่งอันตรายแก่ชีวิต หรือเป็นผู้พิการ หรือสูงอายุ ซึ่งโดยสภาพร่างกายอาจจะเกิดความทุกข์ยากลำบากเกินกว่าปกติในระหว่างถูกควบคุม ซึ่งเรื่องดังกล่าวสมควรที่สมาคมตำรวจ จะให้การช่วยเหลือตามหลักมนุษยธรรม อีกทั้งเป็นการลดภาพลักษณ์ทางสังคมที่จะมีต่อองค์กรตำรวจ โดยสมาคมตำรวจขอเข้าเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวโดยเป็นคู่สัญญากับพนักงานสอบสวนได้ในวงเงินไม่เกิน 60,000 บาท ซึ่งเทียบเท่ากับหลักเกณฑ์การใช้นุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวของข้าราชการบำนาญ ตั้งแต่ระดับ 6 หรือเทียบเท่าขึ้นไป โดยสมาคมตำรวจจะมีหนังสือรับรองหรือมอบอำนาจให้บุคคลกระทำการแทนสมาคมตำรวจ ในการขอประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว และขอให้ถือว่าหนังสือมอบอำนาจนี้เป็นหลักประกันที่น่าเชื่อถือได้ ตาม ป.วิ.อาญา มาตรา 108 (4)

ตร. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าสมาคมตำรวจมีวัตถุประสงค์ที่ดีในการที่จะให้การช่วยเหลือตามหลักมนุษยธรรม และเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้ต้องหา ประกอบกับได้พิจารณาถึงสถานภาพของสมาคมตำรวจแล้ว เห็นชอบให้สมาคมตำรวจสามารถเข้าทำสัญญาประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว โดยเป็นคู่สัญญากับพนักงานสอบสวนได้ตามแนวทางการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาญา ตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/5982 ลง 7 พ.ย.2548 ประกอบระเบียบการตำรวจเกี่ยวกับคดีลักษณะที่ 7 บทที่ 6 ข้อ 2 ในวงเงินไม่เกิน 60,000 บาท

/ อนึ่ง หากสมาคม ...

อนึ่ง หากสมาคมตำรวจ ได้ผิดสัญญาประกันตัวผู้ต้องหาแล้ว พงศ. มีอำนาจที่จะฟ้องสมาคมตำรวจ เป็นจำเลยที่ 1 และฟ้องผู้ที่มาทำสัญญาประกันตัว(คู่สัญญา) กับ พงศ. เป็นจำเลยที่ 2 ให้รับผิดได้ตามนัยคำพิพากษาฎีกาที่ 932/2538 (เว้นแต่ผู้ที่มาทำสัญญาประกันดังกล่าวจะระบุไว้ในคำร้องขอประกันตัวผู้ต้องหาว่า ตนเองได้กระทำการแทนสมาคมตำรวจ จึงจะไม่ต้องรับผิดชอบส่วนตัว) และเมื่อมีการผิดสัญญาประกันดังกล่าวแล้ว สมาคมตำรวจมีภาระที่จะต้องเสียดอกเบี้ยผิดนัด ร้อยละ 7.5 ต่อปี ให้แก่ พงศ. ตาม ป.พ.พ. มาตรา 224 ประกอบมาตรา 204 นับแต่วันผิดนัดชำระค่าปรับ นอกเหนือจากจำนวนเงิน 60,000 บาท ที่จะต้องรับผิดตามสัญญาประกันแล้ว

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และแจ้งให้พนักงานสอบสวนและผู้ที่เกี่ยวข้องทราบต่อไป

พล.ต.ท. _____

(ชาญวุฒิ วัชรพุกก์)

ผู้ช่วย ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 02 205 3466

ที่ 0031.212/376

วันที่ 23 มีนาคม 2550

เรื่อง แนวทางการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาญา
ตามกฎหมายกระทรวงว่าด้วยกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกประกัน
หรือหลักประกันการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน พ.ศ.2549

ผบช.น., ผบช.ภ.1-9, ผบช.ก., ผบช.ปส., ผบช.สตม., จตร., และ ผบก.สบส.

ตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/5982 ลงวันที่ 7 พฤศจิกายน 2548 ได้กำหนด
แนวทางการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในคดีอาญาตามข้อบังคับ
ของประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไข เกี่ยวกับการเรียกประกันหรือ
หลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2548 โดยได้กำหนดวงเงิน
ประกันของประเภทคดี พร้อมทั้ง ได้กำหนดให้ใช้บุคคลเป็นประกัน และหลักทรัพย์อื่นเป็น
หลักประกันในการปล่อยชั่วคราวไว้เพื่อถือปฏิบัติแล้ว นั้น

บัดนี้ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ยุติธรรม ได้ร่วมกันออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข การเรียกประกันหรือ
หลักประกันการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน พ.ศ.2549 โดยกำหนดรายละเอียดดังนี้

1. การเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน
ให้พนักงานสอบสวนกำหนดวงเงินประกัน โดยนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับ
ของประธานศาลฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา 110 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนกำหนดวงเงินประกันเกินสามในสี่
ของวงเงินประกันที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาดังกล่าว

2. การใช้บุคคลเป็นประกันหรือการกำหนดให้หลักทรัพย์ใดเป็นหลักประกันใน
การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข
ที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา 110 วรรคสาม แห่งประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

3. ให้ส่วนราชการที่พนักงานสอบสวนสังกัดประกาศและเผยแพร่กฎกระทรวง
รวมทั้งแนวทางปฏิบัติในการเรียกประกันหรือหลักประกันให้ผู้ที่มาติดต่อและประชาชนได้ทราบ
โดยทั่วกัน

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ และให้แจ้งพนักงานสอบสวนและผู้ที่เกี่ยวข้องทราบ
ถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วิโรจน์ พหลเวชช์)

รอง ผบ.ตร. ปรท. ผบ.ตร.

กฎกระทรวง

กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกประกันหรือหลักประกัน
การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน
พ.ศ. ๒๕๕๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ และมาตรา ๑๑๐ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

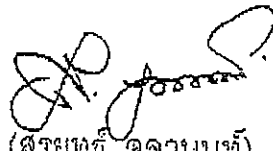
ข้อ ๑ การเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการกำหนดวงเงินประกัน โดยนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๑๑๐ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับ โดยอนุโลม ทั้งนี้ ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการกำหนดวงเงินประกันเกินตามใบสั่งของวงเงินประกันที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาดังกล่าว

ข้อ ๒ การใช้บุคคลเป็นประกันหรือการกำหนดให้หลักทรัพย์ใดเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการนำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๑๑๐ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับ โดยอนุโลม

ข้อ ๓ ให้ส่วนราชการที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการสังกัดประกาศและเผยแพร่
กฎกระทรวงรวมทั้งแนวทางปฏิบัติในการเรียกประกันหรือหลักทรัพย์ให้ผู้ที่มาติดต่อและประชาชนได้
ทราบโดยทั่วกัน

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

พลเอก

(สุรพงษ์ ฐิตานนท์)

นายกรัฐมนตรี

(นายอารีย์ วงศ์อารยะ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ

ตร.

โทร. 0 2205 3466

ที่ 0031.212/ว ๐๕๖

วันที่ 28

มีนาคม 2550

เรื่อง กำชับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานตำรวจ

ผบช.น., ผบช.ภ.1 - 9 ผบช.ก., ผบช.ปส., ผบช.สตม., และผู้ดำรงตำแหน่งเทียบเท่า
ผบก. ในสังกัด สง.ผบ.ตร.

ด้วย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มีหนังสือ แจ้ง ตร. กรณีลูกจ้างของ
บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งร้องเรียนต่อ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า นายจ้างทำผิดกฎหมายแรงงาน
ผู้ร้องเรียนจึงรวบรวมรายชื่อลูกจ้างในบริษัทฯ เพื่อยื่นข้อเรียกร้องต่อนายจ้างและร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่
สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดนครปฐม นายจ้างจึงให้บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งมาตรวจหา
สารเสพติดลูกจ้างที่ร้องเรียน โดยผู้ตรวจหาสารเสพติดเป็นอดีตเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งเป็นพนักงานในบริษัทที่
นายจ้างจัดมาตรวจหาสารเสพติด ผลการตรวจไม่พบสารเสพติด ต่อมาลูกจ้างที่เป็นผู้นำ 2 คน ถูก
ดำเนินคดีอาญาข้อหาลักทรัพย์ของนายจ้าง และถูกเจ้าพนักงานตำรวจควบคุมตัวโดยพนักงานสอบสวนแจ้ง
ว่าตามระเบียบ ตร. ต้องใช้หลักประกันในการปล่อยชั่วคราว เป็นเงินคนละ 50,000.- บาท แต่ต่อมา
ภายหลังพนักงานสอบสวนได้ใช้ดุลพินิจเรียกหลักประกันการปล่อยชั่วคราวเพียงคนละ 5,000.- บาท
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า การตรวจหาสารเสพติดเป็นการปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อ
ผู้ร้องเรียน และการใช้ดุลพินิจปล่อยตัวชั่วคราวไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนไม่เป็นไป
ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จึงมีหนังสือถึง ตร. เพื่อให้พิจารณา
ดำเนินการ

ดังนั้นเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการของเจ้าพนักงานตำรวจเกิดความเป็นธรรมต่อประชาชน
จึงให้กำชับการปฏิบัติหน้าที่ในเรื่องการตรวจหรือทดสอบเพื่อหาสารเสพติดในร่างกายของบุคคล และการใช้
ดุลพินิจปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา ดังนี้

1. การตรวจหรือทดสอบหรือหาสารเสพติดในร่างกายบุคคล ให้กระทำโดยเจ้าพนักงาน
ตำรวจผู้มีอำนาจตาม พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2519 มาตรา 14 ทวิ และ
พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 58/1 วิธีการตรวจหรือทดสอบให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ
และเงื่อนไขที่กำหนดในประกาศของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด และคณะกรรมการ
ควบคุมยาเสพติดให้โทษ โดยคำนึงถึงความยินยอมและความสมัครใจของผู้รับการตรวจหรือทดสอบ สำหรับ
กรณีภาคเอกชนขอความร่วมมือการตรวจหรือทดสอบหาสารเสพติดในร่างกายของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใด
จะต้องเป็นกรณีที่น่าจำเป็นและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลนั้นได้เสพยาเสพติดให้โทษ และ
ในกรณีนี้ให้ผู้บังคับบัญชาระดับตำแหน่ง ผกก. เป็นผู้พิจารณาอนุมัติการให้ความร่วมมือ

/2. การใช้ดุลพินิจ...

2. การใช้ดุลพินิจปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา ให้กำกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานสอบสวน เกี่ยวกับการวินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา การสั่งให้ปล่อยชั่วคราว และการใช้ดุลพินิจปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกัน ให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 มาตรา 110 และมาตรา 112 และตามข้อบังคับของ ประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2548 รวมทั้งตามกฎหมายกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกประกันหรือหลักประกัน การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน พ.ศ. 2549 ซึ่ง ตร. ได้แจ้งแนวทางการปฏิบัติราชการดังกล่าวไว้แล้ว ตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/5982 ลง 7 พ.ย. 2548 และตามหนังสือ ตร. ที่ 0031.212/376 ลง 23 มี.ค. 2550 ตามลำดับ การสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวจะกระทำได้อีกเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108/1 พร้อมบันทึกเหตุผลการใช้ดุลพินิจการสั่งให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาและการสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาไว้เป็นหลักฐานทุกครั้งสามารถตรวจสอบได้

จึงแจ้งมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(วิโรจน์ พหลเวชช์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

คำสั่ง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ ๘๐ /๒๕๕๑

เรื่อง การกำหนดวงเงินประกัน การกำหนดหลักทรัพย์ที่อาจใช้เป็นหลักประกัน
และการใช้บุคคลเป็นประกัน ในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๐ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติให้การเรียกประกัน หรือหลักประกันจะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งต่อมามีรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ได้ร่วมกันออกกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเรียกประกันหรือหลักประกันการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน พ.ศ.๒๕๔๘ กำหนดให้นำหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหา หรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ.๒๕๔๘ มาใช้ในชั้นสอบสวน โดยอนุโลม โดยห้ามมิให้พนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการ กำหนดวงเงินประกันเกินสามในสี่ของวงเงินประกันที่กำหนดในข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้กฎกระทรวงดังกล่าวเป็นไปโดยสะดวก และสอดคล้องกับ หลักการของข้อบังคับประธานศาลฎีกาดังกล่าว

อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๑๖ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ประกอบ มาตรา ๑๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๗ ให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจวางระเบียบ หรือทำคำสั่งเฉพาะเรื่องไว้ให้ข้าราชการตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนปฏิบัติการ เกี่ยวกับการใช้อำนาจ หรือการปฏิบัติหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หรือกฎหมายอื่น ดังนั้น เพื่อให้การเรียกประกันหรือหลักประกันผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนมีความเหมาะสมกับพฤติการณ์ แห่งคดี และไม่สร้างภาระแก่ผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนในการที่จะได้รับการปล่อยชั่วคราวจนเกินควรแก่ กรณี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงวางแนวทางเกี่ยวกับการกำหนดวงเงินประกัน การกำหนดหลักทรัพย์ที่ อาจใช้เป็นหลักประกัน และการใช้บุคคลเป็นประกัน ในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน ดังต่อไปนี้

๑. การกำหนดวงเงินประกัน

ลำดับที่	ความผิดหรือพฤติการณ์ ในการขอลดหย่อนชั่วคราว	อัตราขั้นต่ำ	อัตราขั้นสูง
๑	คดีความผิดลหุโทษหรือที่มีโทษปรับ สถานเดียว	ไม่มี	ไม่เกินร้อยละ ๓๗.๕ ของอัตรา โทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดนั้น
๒	คดีความผิดที่มีผลกระทบทางเศรษฐกิจ ซึ่งมีอัตราโทษปรับสูง ไม่ว่าจะมิโทษ จำคุกด้วยหรือไม่ก็ตาม	ไม่มี	ไม่ควรเกินร้อยละ ๓๗.๕ ของอัตรา โทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดนั้น และไม่ว่ากรณีใดต้องไม่เกินอัตรา โทษปรับขั้นสูง
๓	คดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน ๕ ปี	ไม่มี	ไม่เกิน ๗๕,๐๐๐ บาท
๔	คดีที่มีโทษจำคุกเกิน ๕ ปี แต่ไม่มีโทษ สถานอื่นที่หนักกว่าโทษจำคุกรวม อยู่ด้วย	ไม่มี	ไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ บาท/ระหว่างโทษ จำคุก ๑ ปี (ทั้งในส่วนที่เป็นอัตรา โทษขั้นสูงและขั้นต่ำ)
๕	คดีที่มีโทษจำคุกตลอดชีวิต	ไม่มี	ไม่เกิน ๔๕๐,๐๐๐ บาท
๖	คดีที่มีโทษประหารชีวิต	ไม่มี	ไม่เกิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท
๗	คดีที่มีหลายข้อหา (๑) ความผิดกรรมเดียวผิดกฎหมาย หลายบท หรือ (๒) ความผิดหลายกรรมต่างกัน	ไม่มี	ให้ถือข้อหาที่มีอัตราโทษหนักที่สุด เป็นเกณฑ์
๘	กรณี (๑) ผู้ขอประกันเป็นญาติพี่น้องหรือมี ความเกี่ยวพันโดยทางสมรส หรือ (๒) ผู้ขอประกันใช้หลักทรัพย์มีค่า อย่างอื่นที่กำหนดมูลค่าที่แน่นอนและ สะดวกแก่การบังคับคดี หรือ (๓) ความผิดที่ผู้ต้องหากระทำด้วยความ จำใจหรือด้วยความยากจน	ไม่มี	จะกำหนดวงเงินประกันต่ำกว่า เกณฑ์ปกติก็ได้
๙	ผู้ขอประกันเป็นญาติพี่น้องหรือมีความ เกี่ยวพันโดยทางสมรส ใช้เงินสดหรือ หลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นที่กำหนดมูลค่า ที่แน่นอนและสะดวกแก่การบังคับคดี เป็นหลักประกัน	ไม่มี	ให้วางเงินสดหรือหลักทรัพย์เพียง ร้อยละ ๒๐ จากจำนวนวงเงิน ประกันที่กำหนดก็ได้

ลำดับที่	ความผิดหรือพฤติกรรม ในการขอลดปล่อยชั่วคราว	อัตราขั้นต่ำ	อัตราขั้นสูง
๑๐	กรณีผู้ต้องหา (๑) เป็นหญิงมีครรภ์ หรือ (๒) มีบุตรอายุไม่เกิน ๓ ปี อยู่ในความดูแล หรือ (๓) เป็นผู้เจ็บป่วย ถ้าต้องขังจะเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือ (๔) เป็นผู้พิการหรือสูงอายุ ซึ่งโดยสภาพร่างกายหรือจิตใจอาจจะเกิดความทุกข์ยากลำบากเกินกว่าปกติในระหว่างต้องขัง	ไม่มี	กำหนดวงเงินประกันให้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ
๑๑	ผู้ต้องหาเป็นเด็กหรือเยาวชน	-	-

๒. การกำหนดหลักทรัพย์ที่อาจใช้เป็นหลักประกัน

ลำดับที่	หลักทรัพย์	เอกสารที่ต้องแสดง
๑	เงินสด	-
๒	ที่ดินมีโฉนด	(๑) โฉนดที่ดิน และ (๒) หนังสือรับรองราคาประเมินของสำนักงานที่ดิน
๓	ที่ดินมีหนังสือรับรองการทำประโยชน์	(๑) หนังสือรับรองการทำประโยชน์ และ (๒) หนังสือรับรองราคาประเมินของสำนักงานที่ดิน
๔	ห้องชุด	(๑) หนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ห้องชุด และ (๒) หนังสือรับรองราคาประเมินของสำนักงานที่ดิน
๕	ที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน	(๑) โฉนดที่ดิน หรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ และ (๒) สำเนาทะเบียนบ้าน และ (๓) หนังสือประเมินราคาสิ่งปลูกสร้างที่น่าเชื่อถือ

ลำดับที่	หลักทรัพย์	เอกสารที่ต้องแสดง
๖	<p>หลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นที่กำหนดราคามูลค่าที่แน่นอนได้ เช่น</p> <p>๖.๑ พันธบัตรรัฐบาล</p> <p>๖.๒ สลากออมสิน</p> <p>๖.๓ บัตรหรือสลากออมทรัพย์ทวีสินของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์เพื่อการเกษตร</p> <p>๖.๔ ใบรับเงินฝากประจำธนาคาร</p> <p>๖.๕ ตั๋วแลกเงินที่ธนาคารเป็นผู้จ่ายและธนาคารผู้จ่ายได้รับรองตลอดไปแล้ว</p> <p>๖.๖ ตั๋วสัญญาใช้เงินที่ธนาคารเป็นผู้ออกตัว</p> <p>๖.๗ เช็คที่ธนาคารเป็นผู้สั่งจ่ายหรือรับรองซึ่งสามารถเรียกเก็บเงินได้ในวันที่ทำสัญญาประกัน</p> <p>๖.๘ หนังสือรับรองของธนาคาร หรือบริษัทประกันภัยเพื่อชำระเบี้ยปรับแทนในกรณีผิดสัญญาประกัน</p>	<p>เอกสารหลักฐานของหลักทรัพย์แต่ละประเภท</p> <p>อนึ่ง ในกรณีมีข้อสงสัยให้พนักงานสอบสวนตรวจสอบเพื่อขอคำยืนยันจากธนาคารหรือบริษัทประกันภัย ที่ออกหนังสือรับรองนั้น</p>

๓. การใช้บุคคลเป็นประกัน

ลำดับที่	บุคคลเป็นประกัน	วงเงินสัญญาประกัน	หลักเกณฑ์
๑	<p>ผู้ขอประกันเป็นบุคคลธรรมดา</p> <p>ผู้ขอประกันต้องเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือมีรายได้แน่นอน และ</p> <p>๑.๑ เป็นผู้มีความสัมพันธ์กับผู้ต้องหา หรือ</p> <p>๑.๒ เป็นบุคคลที่เห็นว่ามี ความสัมพันธ์ใกล้ชิดเสมือนเป็น</p>	<p>ให้พิจารณาจากเงินเดือน หรือรายได้ โดยให้ทำสัญญาไม่เกิน ๑๐ เท่า ของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน</p>	<p>๑. ให้ยื่นคำร้องด้วยตนเอง และเสนอหนังสือรับรองจากต้นสังกัด หรือนายจ้างหรือหลักฐานอื่นที่เชื่อถือได้ และหากผู้ขอประกันมีคู่สมรส ให้แสดงหลักฐานการยินยอมของคู่สมรสด้วย</p> <p>ในกรณีฉุกเฉินไม่อาจเสนอหนังสือรับรองได้ทัน ให้ผ่อนผัน</p>

ลำดับที่	บุคคลเป็นประกัน	วงเงินสัญญาประกัน	หลักเกณฑ์
	ญาติพี่น้องหรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่เห็นสมควรให้ประกันได้		<p>โดยแสดงหลักฐานอื่น เช่น บัตรประจำตัวที่แสดงฐานะเช่นนั้น และให้นำหนังสือรับรอง หรือหนังสือยินยอมมาแสดงภายหลัง</p> <p>๒. หากวงเงินประกันมียอดสูงกว่าวงเงินที่ผู้นั้นมีสิทธิประกันได้ อาจกำหนดให้ผู้ขอประกันวงเงิน หรือหลักทรัพย์อื่นเพิ่มเติมให้เพียงพอกับวงเงินประกันนั้นได้</p> <p>๓. อาจมีผู้ขอประกันหลายคน ร่วมกันทำสัญญาประกัน โดยใช้วงเงินของแต่ละคนรวมกันได้</p> <p>๔. หากผู้ประกันพ้นจากตำแหน่งหน้าที่การงาน ก็ให้คงมีสิทธิประกันต่อไป โดยอาจใช้ดุลพินิจสั่งให้หาหลักประกันเพิ่ม หรือดีกว่าเดิมได้</p>
๒	ผู้ขอประกันเป็นนิติบุคคล กรณีผู้ต้องหาเป็นกรรมการ ผู้แทน ตัวแทน หุ่น ส่วน พนักงาน ลูกจ้างของนิติบุคคล	ตามที่เห็นสมควร เป็นกรณีๆ ไป	<p>๑. อาจกำหนดให้ผู้ขอประกันวงเงินหรือหลักทรัพย์อื่นเพิ่มเติม โดยจะต้องแสดงหนังสือรับรองการจดทะเบียนและหลักฐานแสดงฐานะการเงิน และผู้มีอำนาจทำการแทน</p> <p>๒. ในกรณีฉุกเฉินไม่สามารถนำต้นฉบับเอกสารมาแสดงได้ทัน ให้ผ่อนผัน โดยแสดงสำเนาเอกสารดังกล่าวและให้นำต้นฉบับเอกสารมาแสดงภายหลัง</p>

ลำดับที่	บุคคลเป็นประกัน	วงเงินสัญญาประกัน	หลักเกณฑ์
๓	<p>ผู้ขอประกันเป็นส่วนราชการ</p> <p>ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการช่วยเหลือข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการที่ต้องหาค้ำประกัน</p>	<p>ตามที่เห็นสมควร</p> <p>เป็นกรณี ๆ ไป</p>	<p>หากจำนวนเงินที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองหรือคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวเพียงพอแล้ว ควรถือว่าหนังสือรับรองหรือคำร้องนั้นเป็นหลักประกันที่เชื่อถือได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘(๔)</p>
๔	<p>ผู้ต้องหาทำสัญญาประกันตนเอง</p> <p>๔.๑ ผู้ต้องหาต้องเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือมีรายได้แน่นอน</p> <p>๔.๒ ผู้ต้องหา</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นพนักงาน หรือ ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น แพทย์ เภสัชกร พยาบาล วิศวกร สถาปนิก ทนายความ ผู้สอบ บัญชี ครู ผู้ประกอบวิชาชีพด้าน สื่อมวลชน หรือผู้ประกอบ วิชาชีพอื่นที่เห็นสมควรให้ ประกันได้ และ - การกระทำที่ถูกกล่าวหาว่า เป็นความผิดเกิดจากการปฏิบัติ หน้าที่ หรือการปฏิบัติงานในการ ประกอบวิชาชีพนั้น 	<p>ให้พิจารณาจาก</p> <p>เงินเดือน หรือรายได้</p> <p>โดยให้ทำสัญญาไม่</p> <p>เกิน ๑๐ เท่า ของ</p> <p>อัตราเงินเดือน หรือ</p> <p>รายได้เฉลี่ยต่อเดือน</p> <p>ให้พิจารณาจาก</p> <p>เงินเดือนหรือรายได้</p> <p>โดยให้ทำสัญญา</p> <p>ไม่เกิน ๑๕ เท่า ของ</p> <p>อัตราเงินเดือน หรือ</p> <p>รายได้เฉลี่ยต่อเดือน</p>	<p>๑. ให้ยื่นคำร้องด้วยตนเอง และ</p> <p>เสนอหนังสือรับรองจากต้นสังกัด</p> <p>หรือนายจ้างหรือหลักฐานอื่นที่</p> <p>เชื่อถือได้ และหากผู้ขอประกัน</p> <p>มีคู่สมรส ให้แสดงหลักฐาน</p> <p>การยินยอมของคู่สมรสด้วย</p> <p>ในกรณีฉุกเฉินไม่อาจเสนอ</p> <p>หนังสือรับรองได้ทัน ให้ผ่อนผัน</p> <p>โดยแสดงหลักฐานอื่น เช่น บัตร</p> <p>ประจำตัวที่แสดงฐานะเช่นนั้น</p> <p>และให้นำหนังสือรับรอง หรือ</p> <p>หนังสือยินยอมมาแสดงภายหลัง</p> <p>๒. หากวงเงินประกันมียอดสูง</p> <p>กว่าวงเงินที่ผู้นั้นมีสิทธิประกันได้</p> <p>อาจกำหนดให้ผู้ขอประกันวงเงิน</p> <p>หรือหลักทรัพย์อื่นเพิ่มเติมให้</p> <p>เพียงพอกับวงเงินประกันนั้นได้</p> <p>๓. อาจมีผู้ขอประกันหลายคน</p> <p>ร่วมกันทำสัญญา โดยใช้วงเงิน</p> <p>ของแต่ละคนรวมกันได้</p> <p>๔. หากผู้ประกันพ้นจากตำแหน่ง</p> <p>หน้าที่การงาน ก็ให้คงมีสิทธิ</p> <p>ประกันต่อไป โดยอาจใช้ดุลพินิจ</p> <p>สั่งให้หาหลักประกันเพิ่มหรือ</p> <p>ดีกว่าเดิมได้</p>

บรรดาระเบียบ หรือคำสั่งที่ขัดหรือแย้งกับคำสั่งนี้ให้เป็นอันยกเลิก และให้ถือปฏิบัติ
ตามคำสั่งนี้โดยเคร่งครัด

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

พลตำรวจเอก

(เสรีพิศุทธิ์ เตมียาเวส)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ดร.

โทร. ๐ ๒๒๐๕ ๓๔๖๖

ที่ ๐๐๓๑.๒๑๒/ 6133

วันที่ ๕/ กรกฎาคม ๒๕๕๑

เรื่อง คำชี้แจงแนวทางปฏิบัติในการแถลงข่าว และการใช้สิทธิประกันตัวของผู้ประกอบวิชาชีพ

หนังสือพิมพ์ตามคำสั่ง ตร.ที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ ลง ๒๔ เม.ย.๔๖

ผบช.น., ภ.๑-๕, ก., ปส., สตม. และ จตร.

ด้วย นายสุวัฒน์ ทองธนากุล ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พร้อมคณะได้เข้าพบและปรึกษาหารือถึงปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติระหว่างข้าราชการตำรวจ โดยเฉพาะพนักงานสอบสวนและสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์ ในเรื่องการแถลงข่าว การใช้สิทธิของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว กรณีตนเองหรือบุคคลอื่นกระทำผิดคดีอาญาเฉพาะในคดีหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณา อันเนื่องจากการประกอบวิชาชีพของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ตามคำสั่ง ตร.ที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ ลง ๒๔ เม.ย.๔๖ เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ร่วมกับผู้แทน ดร. เมื่อ ๒๘ พ.ค.๕๑ เวลา ๑๓.๓๐ น. ณ ห้องประชุม ๓ ชั้น ๒ ดร. จากการหารือได้รับทราบแนวปฏิบัติของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ เรื่องการเสนอข่าวและภาพข่าวผู้หญิงและเด็กถูกละเมิดทางเพศ (รายละเอียดปรากฏตามเอกสาร ผนวก ก) ซึ่งสอดคล้องกับคำสั่ง ตร.ที่ ๘๕๕/๒๕๔๘ ลง ๑๖ พ.ย.๔๘ (แก้ไขเพิ่มเติมตามคำสั่ง ตร.ที่ ๔๖๕/๒๕๕๐ ลง ๑๕ ต.ค.๕๐) เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน และการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ พร้อมทั้งสภาพปัญหาและอุปสรรคจากสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ในการทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว กรณีตนเองหรือบุคคลอื่นกระทำผิดคดีอาญาเฉพาะในคดีหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณา อันเนื่องจากการประกอบวิชาชีพของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ โดยพนักงานสอบสวนอ้างว่าไม่ทราบคำสั่ง ตร.ดังกล่าว จึงไม่อนุญาตให้ใช้สิทธิประกันตนเองหรือผู้อื่นได้

ดังนั้น เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีดังกล่าว จึงกำชับให้ปฏิบัติ ดังนี้

๑. การปฏิบัติตามคำสั่ง ตร.ที่ ๘๕๕/๒๕๔๘ ลง ๑๖ พ.ย.๔๘ (แก้ไขเพิ่มเติมตามคำสั่ง ตร.ที่ ๔๖๕/๒๕๕๐ ลง ๑๕ ต.ค.๕๐) เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน และการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ ให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด หากสมาชิก

สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติปฏิบัติไม่ถูกต้องตามแนวปฏิบัติของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ เรื่อง การเสนอข่าวและภาพข่าวผู้หญิงและเด็กถูกละเมิดทางเพศ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งพฤติกรรมที่มีชอข ไปยังสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ โดยเร็ว เพื่อให้สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พิจารณาต่อไป

๒. ให้พนักงานสอบสวนและผู้เกี่ยวข้องถือปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิของสมาชิกสภาการ หนังสือพิมพ์แห่งชาติ ทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว กรณีตนเอง หรือบุคคลอื่นกระทำผิดคดีอาญาเฉพาะในคดีหมิ่นประมาทได้กระทำโดยการโฆษณา อันเนื่องจากการ ประกอบวิชาชีพของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติเท่านั้น ตามคำสั่ง ตร.ที่ ๒๖๐/๒๕๔๖ ลง ๒๔ เม.ย.๔๖ เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่สมาชิกสภาการ หนังสือพิมพ์แห่งชาติ หากมีการร้องเรียนเรื่องดังกล่าวจะต้องถูกดำเนินการทางวินัยตามควรแก่กรณี

จึงแจ้งมาเพื่อทราบ ให้แจ้งพนักงานสอบสวน และผู้เกี่ยวข้องทราบ โดยให้ถือปฏิบัติ อย่างเคร่งครัดต่อไป

พล.ต.อ.

(เพรียวพันธ์ ดามาพงศ์)

รอง ผบ.ตร.ปรท.ผบ.ตร.

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ ๒๖๐ /2546

เรื่อง การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว
แก่สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

.....

เนื่องจากสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ได้มีหนังสือขอใช้สิทธิของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ เป็นประกันหรือหลักประกันผู้ต้องหาซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดในคดีหมิ่นประมาท อันเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ในบางครั้งต้องประสบกับการถูกกล่าวหาดำเนินคดี เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ในการเสนอข่าวสารต่อประชาชน อันอาจกระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพ รวมตลอดจนชื่อเสียงของบุคคลอื่น เฉพาะผู้ต้องหาในคดีหมิ่นประมาท ในกรณีความผิดที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการประกอบวิชาชีพของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ เท่านั้น โดยไม่รวมถึงความผิดเฉพาะตัวอื่นใดที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติงานในหน้าที่ของผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 แห่งข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย ที่ 4/2499 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2499 ประกอบกับมาตรา 8 แห่งพระราชกฤษฎีกาโอนกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ไปจัดตั้งเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2541 จึงวางหลักเกณฑ์การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวแก่สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ดังนี้

ข้อ 1. สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติมีสิทธิยื่นคำขอทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว กรณีตนเองหรือบุคคลอื่นกระทำความผิดคดีอาญาเฉพาะในคดีหมิ่นประมาท ได้กระทำโดยการโฆษณา อันเนื่องจากการประกอบวิชาชีพของสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติเท่านั้น โดยไม่รวมถึงกรณีความผิดเฉพาะตัวอื่นใดที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติงานในหน้าที่. ได้ในกรณีตามข้อ 2

/ข้อ 2. หลักเกณฑ์...

ข้อ 2. หลักเกณฑ์การยื่นคำร้องขอใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว มีดังนี้

2.1 ต้องเป็นสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ขณะที่ยื่นคำขอให้ปล่อยชั่วคราว และต้องแสดงหนังสือรับรองว่าเป็นสมาชิกของสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ หรือหนังสือรับรองของประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ โดยหนังสือรับรองดังกล่าวต้องแสดงถึงฐานะตำแหน่งหน้าที่ของผู้ยื่นด้วย

2.2 การยื่นคำร้องขอใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว เป็นสิทธิเฉพาะตัวที่ต้องกระทำด้วยตนเองจะมอบอำนาจให้ผู้อื่นกระทำการแทนไม่ได้

2.3 ในกรณีอุกเงินที่ไม่อาจแสดงหนังสือรับรอง ตามข้อ 2.1 ให้แสดงหลักฐานอื่นชั่วคราวได้ เช่น บัตรประจำตัวหนังสือพิมพ์ที่ผู้นั้นสังกัดอยู่ โดยจะต้องนำหลักฐานหนังสือรับรองมามอบให้แก่พนักงานสอบสวนภายในเวลาที่กำหนด หากพ้นวันเวลาที่กำหนดให้อยู่ในดุลพินิจของพนักงานสอบสวนพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108

2.4 สิทธิในการร้องขอใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันการปล่อยชั่วคราว ให้สมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ทำสัญญาประกันหรือประกันตนเองในวงเงินไม่เกิน 50,000 บาท

2.5 กรณีสมาชิกสภาการหนังสือพิมพ์ขอทำสัญญาประกันหรือใช้ตนเองเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวมีคู่สมรส ต้องมีหนังสือแสดงความยินยอมของคู่สมรสมามอบให้พนักงานสอบสวนด้วย หากคู่สมรสไม่ยินยอมให้พนักงานสอบสวนใช้ดุลพินิจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สำเนาถูกต้อง

สั่ง ณ วันที่ 21 เมษายน พ.ศ.2546

พันตำรวจเอก

(ปัญญา เสง้อ้วน)

รองผู้บังคับการฯ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้บังคับการกองวิชาการ

พลตำรวจเอก

(สันต์ ศรีตานนท์)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ 465/2550

เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพ
ต่อสื่อมวลชน และการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์
(แก้ไขเพิ่มเติม)

ตามที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้มีคำสั่ง ที่ 855/2548 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 กำหนดแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน และการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ไว้แล้ว นั้น

เนื่องจากสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี มีหนังสือ ที่ นร 0107/ว 782 ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2549 ขอความร่วมมือสำนักงานตำรวจแห่งชาติในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.2540 เพื่อคุ้มครองข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล สิทธิส่วนบุคคลในครอบครัว เกียรติยศชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 855/2548 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 ตามมติที่ประชุมของคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ ครั้งที่ 1/2549

ดังนั้น จึงให้ยกเลิกความในข้อ 2.3 ของคำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ 855/2548 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2548 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“2.3 ห้ามอนุญาตหรือจัดให้สื่อมวลชนทุกแขนงถ่ายภาพ สัมภาษณ์ หรือให้ข่าวของบุคคลดังต่อไปนี้

2.3.1 ผู้ต้องหา ในระหว่างการควบคุมของตำรวจทั้งภายในและภายนอกที่ทำการหรือสถานีตำรวจ

2.3.2 เชื้ออาชญากรรม รวมทั้งภาพที่มีลักษณะอุจาดหรือทารุณ โหดร้าย หรือล่วงละเมิดสิทธิบุคคล หรือส่งผลกระทบต่อชื่อเสียง เกียรติยศ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ที่ ๘๕๕/๒๕๔๘

เรื่อง การปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพ
ต่อสื่อมวลชน และการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์

ด้วย สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีนโยบายที่จะกำหนดแนวทางการปฏิบัติในการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ การอนุญาตให้ใช้สถานที่ บุคลากร อุปกรณ์ หรือยานพาหนะในการถ่ายทำภาพยนตร์ ละคร โฆษณาหรือบันทึกภาพนิ่ง ให้ทุกหน่วยงาน และข้าราชการตำรวจมีมาตรฐานการปฏิบัติเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนได้รับรู้ผลการปฏิบัติงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้อย่างถูกต้องตรงกัน ชำรงไว้ซึ่งภาพลักษณ์ที่ดี สร้างความเชื่อมั่นและเชื่อถือศรัทธาแก่ประชาชนในการให้ความร่วมมือกับข้าราชการตำรวจ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปด้วยความเรียบร้อย เหมาะสม สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน จึงให้ปฏิบัติดังนี้

๑. การให้ข่าว แถลงข่าว และให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชน

๑.๑ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการให้ข่าว แถลงข่าว และให้สัมภาษณ์

๑.๑.๑ ให้หัวหน้าหน่วยงานระดับสถานีตำรวจ แผนก งาน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเฉพาะ และผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกแขนง เฉพาะงานในหน้าที่รับผิดชอบหรือที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น

กรณีที่ปรากฏมีข่าวในทางลบเกี่ยวกับหน่วยงานใด ให้เป็นดุลยพินิจของผู้มีหน้าที่ตามวรรคแรกเท่านั้นเป็นผู้พิจารณารายงานชี้แจงหรือชี้แจงข่าวนั้น ซึ่งรวมถึงการให้สัมภาษณ์หรือการไปร่วมรายการทางวิทยุหรือโทรทัศน์หรือการชี้แจงทางสื่ออื่น ๆ ด้วย

๑.๑.๒ ข้าราชการตำรวจที่ดำรงตำแหน่งต่ำกว่าข้าราชการตำรวจตามข้อ ๑.๑.๑ หากประสงค์จะเป็นผู้ให้ข่าว แถลงข่าว ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกแขนง ให้ขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น จนถึงผู้บังคับการต้นสังกัด หากเป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินคดีอาญาที่ยังไม่ถึงที่สุด ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของข้าราชการตำรวจตามข้อ ๑.๑.๑ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น

๑.๑.๓ กรณีที่ข้าราชการตำรวจระดับต่ำกว่าผู้บังคับการ ประสงค์จะให้สัมภาษณ์ เป็นพิธีกร ผู้ดำเนินรายการ หรือเข้าร่วมรายการต่าง ๆ ที่มีการนำเสนอผ่านสื่อมวลชนทุกแขนง เกี่ยวกับการให้ความรู้ ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นหรือการดำเนินการอื่น ๆ ในลักษณะทำนองเดียวกัน นอกเหนือการดำเนินการตามข้อ ๑.๑.๑ ให้ขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น จนถึงผู้บังคับการ

-๒-

๑.๒ แนวทางการปฏิบัติในการให้ข่าว แถลงข่าว ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกแขนง

๑.๒.๑ ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการให้ข่าว แถลงข่าว ให้สัมภาษณ์ต้องปฏิบัติภายในขอบเขต อำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น ควรระมัดระวังถ้อยคำ หรือกิริยาท่าทาง อันจะเป็นการล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่น และควรใช้ถ้อยคำที่เป็นกลางเพื่อไม่ให้เป็นการประจาน ดูหมิ่นเหยียดหยามผู้อื่น

๑.๒.๒ การให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ ให้ปฏิบัติตามประมวลระเบียบการตำรวจไม่เกี่ยวกับคดีลักษณะที่ ๓๐ รวมถึงห้ามให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ที่เกี่ยวกับเรื่องต่อไปนี้

๑.๒.๒.๑ เรื่องที่มีผลกระทบต่อการรักษาความปลอดภัยของประเทศ และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

๑.๒.๒.๒ เรื่องหรือข้อความที่จะทำให้เกิดการเสียหายแก่ทางราชการ

๑.๒.๒.๓ เรื่องที่เกี่ยวกับคำสั่งให้ปฏิบัติในหน้าที่อันเป็นระเบียบการภายใน และคำสั่งหรือระเบียบการใด ๆ ที่ถือว่าเป็นความลับ

๑.๒.๒.๔ เรื่องที่จะเกิดการเสียหายทางชื่อเสียงหรือผลประโยชน์แก่ผู้อื่น เช่น คดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดฐานทำให้แท้งลูก ความผิดฐานหมิ่นประมาท และเรื่องอื่น ๆ ในลักษณะทำนองเดียวกัน

๑.๒.๒.๕ เรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อคดี โดยเฉพาะคดีที่อยู่ในระหว่างการสืบสวนหรือสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น เช่น การเปิดเผยเกี่ยวกับเทคนิควิธีการปฏิบัติงานที่ควรปกปิดเป็นความลับ แนวทางการสืบสวนสอบสวน การจับกุม ตรวจค้น และการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ในทุกขั้นตอน เป็นต้น

๑.๒.๒.๖ เหตุการณ์หรือเรื่องราวที่ไม่เหมาะสม ซึ่งถ้าหากเปิดเผยต่อประชาชนอาจเป็นแบบที่บุคคลอื่นจะถือเอาเป็นตัวอย่างในการกระทำขึ้นอีก เช่น แผนประทุษกรรมต่าง ๆ ของคนร้าย หรือการที่แสดงถึงการฉ้อโกง การกระทำอัตวินิบาตกรรม และวิธีการอันชั่วร้ายอื่น ๆ

๑.๒.๓ การให้สัมภาษณ์ โดยมีสื่อมวลชนทุกแขนงเป็นผู้ทำการสัมภาษณ์ในลักษณะเป็นคนกลาง ห้ามข้าราชการตำรวจตอบโต้กับฝ่ายผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือบุคคลใด เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ

๑.๒.๔ ห้ามนำหรือจัดให้ผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือพยาน มาให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกแขนง ยกเว้นกรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน ให้ขออนุญาตต่อผู้บัญชาการ

ไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม ห้ามนำผู้เสียหาย ผู้ต้องหา หรือพยานที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปีบริบูรณ์ พระภิกษุสามเณร นักพรต นักบวช ผู้เสียหายที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ มาให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนทุกแขนงเป็นอันขาด รวมถึงตลอดถึงการชี้ตัวผู้ต้องหาในลักษณะที่เป็นการเผชิญหน้าต่อสื่อมวลชนทุกแขนง

๑.๒.๕ เพื่อให้เกิดความชัดเจน เป็นประโยชน์ในการนำเสนอข่าวของสื่อมวลชนทุกแขนง และให้ประชาชนได้รับทราบข่าวที่ไม่คลาดเคลื่อนจากความจริง ควรจัดเตรียมเอกสารข่าวประกอบการแถลงข่าว โดยเอกสารข่าวนั้นต้องไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้เกี่ยวข้องในคดี และรูปคดี

๑.๒.๖ เรื่องที่เกี่ยวกับนโยบายของแต่ละหน่วยให้เป็นหน้าที่ของหัวหน้าหน่วยระดับกองบัญชาการ หรือเทียบเท่า หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเท่านั้นที่จะเป็นผู้ให้ข่าว แถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์

๑.๒.๗ กรณีที่เกิดเหตุการณ์รุนแรงหรือสถานการณ์วิกฤตที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติและภัยอันตรายของประชาชน ให้ถือปฏิบัติในการให้ข่าว แถลงข่าว ให้สัมภาษณ์ หรือประชาสัมพันธ์ให้เป็นไปตามแผนปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้นๆ

๒. การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน

เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อย ป้องกันภัยอันตรายมิให้เกิดขึ้นกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และไม่ให้มีภาพที่ไม่เหมาะสมถูกนำออกเผยแพร่ทางสื่อมวลชนทุกแขนง อันเป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น จึงให้ปฏิบัติดังนี้

๒.๑ ห้ามนำสื่อมวลชนทุกแขนงไปทำข่าวหรือถ่ายภาพ ในขณะที่เข้าปฏิบัติการตรวจค้น จับกุม

๒.๒ ห้ามเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวน หรือพนักงานสอบสวน อนุญาต หรือจัดให้สื่อมวลชนทุกแขนงถ่ายภาพในห้องสืบสวน หรือห้องสอบสวน ในขณะที่ทำการสืบสวนสอบสวน เว้นแต่เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวน หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นผู้ดำเนินการเพื่อประโยชน์แห่งคดี

๒.๓ ห้ามอนุญาต หรือจัดให้สื่อมวลชนทุกแขนงถ่ายภาพ สัมภาษณ์ หรือให้ข่าวของผู้ต้องหา หรือผู้ต้องกักขัง ในระหว่างการควบคุมตัวของตำรวจทั้งภายใน และภายนอกที่ทำการ หรือสถานีตำรวจ เว้นแต่พนักงานสอบสวนดำเนินการเพื่อประโยชน์แห่งคดี

๒.๔ ห้ามจัดให้สื่อมวลชนทุกแขนงเข้าทำข่าว ขณะเมื่อมีการให้ผู้ต้องหาพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ และหลีกเลี่ยงการให้สัมภาษณ์ใดๆ ในลักษณะเป็นการโต้ตอบระหว่าง พนักงานสอบสวน กับผู้ต้องหา หรือบุคคลใด โดยมีสื่อมวลชนทุกแขนงเป็นผู้สัมภาษณ์ เนื่องจากอาจเป็นเหตุให้รูปคดีเสียหาย

พนักงานสอบสวนไม่ควรให้ผู้ต้องหาไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพว่าผู้ต้องหากระทำผิดอย่างไร เพราะการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่จะนำมารับฟังประกอบคำรับสารภาพของผู้ต้องหา เพื่อให้เห็นว่าผู้ต้องหากระทำผิดตามแนวคำพิพากษาฎีกาที่ ๗๕๖๒/๒๕๓๗ แต่ถ้าเป็นการนำชี้ประกอบคำรับอื่น เช่น นำชี้จุดที่ซ่อนทรัพย์สินซึ่งได้มาจากการกระทำผิด สิ่งของที่มีไว้เป็นความผิด ได้ใช้ หรือจะใช้ในการกระทำผิด หรือสงสัยว่าจะใช้ในการกระทำผิด หรืออาจใช้เป็นพยานหลักฐาน ให้ผู้ต้องหาชี้ได้ และป้องกันมิให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าไปในที่นำชี้ ให้ฟังระมัดระวังการใช้ถ้อยคำ หรือกิริยาท่าทางที่เห็นว่าเป็นการข่มขู่ หรือการปฏิบัติที่ไม่สมควรแก่ผู้ต้องหา รวมทั้งการทำร้ายร่างกายผู้ต้องหา

-๔-

ไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม ห้ามเจ้าพนักงานนำผู้ต้องหาที่เป็นเด็กอายุไม่เกิน 18 ปี บริบูรณ์ ไปชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ เพราะจะเป็นการประจานเด็ก และอาจเป็นการกระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับเด็ก นอกจากนี้ห้ามนำผู้เสียหาย พยาน เข้าร่วมในการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพของผู้ต้องหาเป็นอันขาด โดยเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นเด็ก สตรี พระภิกษุสามเณร นักพรต นักบวช

๓. การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการ

๓.๑ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ให้ปฏิบัติตามระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจดู พ.ศ. ๒๕๔๗

๓.๒ การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารทางเว็บไซต์ของหน่วยงาน ให้ปฏิบัติตามหนังสือสำนักงานแผนงานและงบประมาณ ที่ ๐๐๐๗.๕๓/๑๙๙๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เรื่อง การจัดทำและบริหารระบบอินเทอร์เน็ตของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

๔. การอนุญาตให้ใช้สถานที่ บุคลากร อุปกรณ์ หรือยานพาหนะของทางราชการ

การอนุญาตให้ใช้สถานที่ บุคลากร อุปกรณ์ หรือยานพาหนะของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เข้าร่วมหรือประกอบฉากถ่ายทำ ภาพยนตร์ ละคร โฆษณา หรือบันทึกภาพหนึ่ง เพื่อเผยแพร่ภาพทางสื่อมวลชนทุกแขนง ให้ผู้ขออนุญาตยื่นเรื่อง พร้อมบท (script) และเนื้อหาที่จะนำเสนอต่อหัวหน้าหน่วยงานที่ได้รับการร้องขอ แล้วให้หัวหน้าหน่วยงานนั้นพิจารณาเห็นสมควรผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น จนถึงผู้บังคับการต้นสังกัด ยกเว้นอุปกรณ์ หรือยานพาหนะใดที่ระเบียบกำหนดไว้ ให้ขออนุญาตผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปก็ให้ดำเนินการตามระเบียบนั้น

ให้ผู้บังคับการ พิจารณามบท (script) และเนื้อหา ในการอนุญาต โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการ และภาพลักษณ์ที่ดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นสำคัญ

เมื่อได้รับอนุญาตแล้วให้หัวหน้าหน่วยงานที่ได้รับการร้องขอ เป็นผู้ดูแลสถานที่ อุปกรณ์ และยานพาหนะ ของทางราชการมิให้เกิดความเสียหาย

๕. การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์

หน่วยงานในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มีความประสงค์จะว่าจ้างหรือขอความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ใดๆ ให้หน่วยงานนั้นตั้งคณะทำงานพิจารณาตรวจสอบการผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ก่อนนำออกเผยแพร่ เกี่ยวกับรายละเอียดและเนื้อหาในการนำเสนอว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

หากการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ต่อสื่อมวลชนทุกแขนง มีการสัมภาษณ์ข้าราชการตำรวจ หรือใช้สถานที่ อุปกรณ์ หรือยานพาหนะของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในการถ่ายทำ ให้หน่วยงานผู้ว่าจ้าง หรือขอความร่วมมือ ดำเนินการตามข้อ ๑ หรือ ๔ แล้วแต่กรณี

๖. การกำกับดูแลและการควบคุมการปฏิบัติ

๖.๑ หากพบการกระทำที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว การให้สัมภาษณ์ การเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน การอนุญาตให้ใช้สถานที่ บุคลากร อุปกรณ์ หรือยานพาหนะของทางราชการ การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ อันอาจก่อให้เกิดความเสียหาย ให้กองสารนิเทศ หรือผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือที่ตรวจพบ แจ้งข้าราชการตำรวจผู้นั้นยกเลิกการกระทำดังกล่าว หรืออาจจะมีข้อเสนอแนะในทางที่เหมาะสมด้วยก็ได้

๖.๒ หากพบข้าราชการตำรวจผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามนัยคำสั่งนี้ ให้ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดดำเนินการทางวินัย และหากผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือตรวจพบว่า ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดละเลยไม่ดำเนินการกับผู้ฝ่าฝืน ให้ผู้บังคับบัญชาหน่วยเหนือที่ตรวจพบพิจารณาดำเนินการทางวินัยกับผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดนั้นด้วย

๖.๓ ให้กองสารนิเทศเป็นเจ้าของเรื่องตามคำสั่งนี้ หากพบว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนให้รายงานสำนักงานตำรวจแห่งชาติพิจารณาสั่งการต่อไป

๗. ให้ยกเลิกหนังสือดังต่อไปนี้

๗.๑ หนังสือกรมตำรวจ ที่ ๐๖๐๑(ป)/๒๗๓ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว ให้สัมภาษณ์หรือแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน

๗.๒ หนังสือกรมตำรวจ ที่ ๐๖๒๕.๒๓/๑๑๔๑๒ ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๐ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชน

๗.๓ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนมาก ที่ ๐๐๐๗.๒๓/๗๐๓๓ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๒ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการกับผู้ต้องหาในการแถลงข่าวหรือเผยแพร่ข่าวต่อสื่อมวลชน

๗.๔ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๐๐๐๒.๖๒/๓๓๕ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๓ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินการกับผู้เสียหายในการแถลงข่าวหรือเผยแพร่ข่าว

๗.๕ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ส่วนมาก ที่ ๐๐๒๕.๔๓/๖๔๘ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๓ เรื่อง กำหนดแนวทางในการชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีสื่อมวลชนเสนอข่าวพาดพิง

๗.๖ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๐๐๒๕.๔๓/๒๐๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๔๔ เรื่อง กำหนดแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์ หรือเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน

๗.๗ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๐๐๐๖.๔๒/๑๔๒๒ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เรื่อง กำชับการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข่าว การแถลงข่าว หรือให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชน

๗.๘ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๐๐๒๕.๔๓/๔๙๘๖ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๕ เรื่อง กำหนดแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์ หรือเผยแพร่ภาพต่อสื่อมวลชน

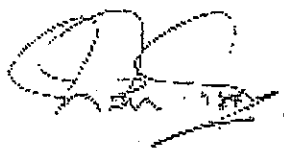
๗.๙ หนังสือสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๐๐๐๗.๒๓/๑๐๒๑๒ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๗ เรื่อง กำหนดแนวทางการปฏิบัติกรณีเกิดเหตุที่มีข้าราชการตำรวจเกี่ยวข้อง เฉพาะข้อ ๔

-๖-

บรรดา หนังสือ หรือคำสั่งใดที่ขัด หรือแย้งกับคำสั่งนี้ ให้ถือปฏิบัติตามนัยคำสั่งนี้แทน
ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

พลตำรวจเอก

(โกวิท วัฒนนะ)

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกัน

ในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา

พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๓๕ บัญญัติห้ามมิให้เรียกหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาจนเกินควรแก่กรณี และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๐ วรรคสาม บัญญัติให้ประธานศาลฎีกาออกข้อบังคับวางหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกัน ประธานศาลฎีกาจึงออกข้อบังคับนี้ซึ่งมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใด ซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ปฏิบัติตามข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ เมื่อศาลพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวแล้วเห็นว่าเป็นกรณีที่สมควรให้ปล่อยชั่วคราวได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘ ก็ให้ศาลพิจารณาว่าจะให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันหรือไม่มีประกัน

ในการพิจารณาว่าการปล่อยชั่วคราวควรจะมีประกันหรือไม่ต้องมีประกัน ให้ศาลพิจารณาถึงความร้ายแรงแห่งข้อหา สาเหตุและพฤติการณ์การกระทำความผิด รวมทั้งบุคลิกลักษณะนิสัย สภาพทางร่างกายและจิตใจ การศึกษา การประกอบอาชีพการงาน ประวัติการกระทำความผิดอาญา สภาพและฐานะของครอบครัว และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมของผู้ต้องหาหรือจำเลย

หากการพิจารณาตามวรรคสองมีเหตุจำเป็นและสมควรที่จะปล่อยชั่วคราวโดยต้องมีประกัน ก็ให้กำหนดวงเงินประกันให้เหมาะสมแก่ข้อหาและสภาพแห่งคดี รวมทั้งแนวโน้มที่ผู้ต้องหาหรือจำเลย จะหลบหนีหากพฤติการณ์แห่งคดีเปลี่ยนแปลงไป

ในกรณีที่จำต้องเรียกหลักประกัน ก็ให้พิจารณาว่าหลักประกันนั้นคุ้มกับวงเงินประกันที่กำหนด หรือไม่ โดยให้คำนึงถึงความน่าเชื่อถือของผู้ขอประกัน หลักประกัน และฐานะของผู้ต้องหาหรือจำเลย ประกอบด้วย

ข้อ ๕ การกำหนดวงเงินประกันให้พิจารณาดังนี้

๕.๑ คดีความผิดลหุโทษหรือที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่ต้อง มีประกัน หากมีเหตุจำเป็นต้องมีประกันให้กำหนดวงเงินไม่เกินกึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับขั้นสูงสำหรับ ความผิดนั้น

๕.๒ เว้นแต่จะมีกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น คดีความผิดที่มีผลกระทบ ทางเศรษฐกิจซึ่งมีอัตราโทษปรับสูง ไม่ว่าจะมิโทษจำคุกด้วยหรือไม่ก็ตาม จะปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน หรือหลักประกันก็ได้ แต่ไม่ควรกำหนดวงเงินให้เกินกึ่งหนึ่งของอัตราโทษปรับขั้นสูงสำหรับความผิดนั้น และไม่ว่ากรณีใดต้องไม่กำหนดวงเงินประกันหรือหลักประกันให้สูงเกินอัตราโทษปรับขั้นสูง

๕.๓ คดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน ๕ ปี ให้ศาลใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ปล่อย ชั่วคราวได้โดยไม่ต้องมีประกัน หากมีเหตุจำเป็นต้องมีประกันให้กำหนดวงเงินไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท เว้นแต่มีเหตุสมควรที่จะสั่งเป็นอย่างอื่น ก็ให้ระบุเหตุนั้นไว้โดยชัดแจ้ง

๕.๔ คดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน ๕ ปีขึ้นไป การอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ต้องมีประกัน และจะมีหลักประกันหรือไม่ก็ได้ แต่วงเงินประกันต้องไม่สูงเกินควรแก่กรณี

ในกรณีที่พฤติการณ์แห่งคดีมิได้มีลักษณะเป็นพิเศษอย่างอื่น การกำหนดวงเงินประกัน ตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) คดีที่มีโทษจำคุกแต่ไม่มีโทษสถานอื่นที่หนักกว่าโทษจำคุกรวมอยู่ด้วย ให้กำหนดวงเงินประกันโดยถือเกณฑ์ไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ บาท ต่อดังกล่าวโทษจำคุก ๑ ปี ทั้งในส่วนที่เป็น อัตราโทษขั้นสูงและขั้นต่ำ

(๒) คดีที่มีโทษจำคุกตลอดชีวิต ให้กำหนดวงเงินประกันไม่เกิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท

(๓) คดีที่มีโทษประหารชีวิต ให้กำหนดวงเงินประกันไม่เกิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท

๕.๕ คดีที่มีหลายข้อหา ไม่ว่าจะเป็ความผิดกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทหรือความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ถือข้อหาที่มีอัตราโทษหนักที่สุดเป็นเกณฑ์ในการกำหนดวงเงินประกัน

ในกรณีที่มีหลายข้อหาฟ้องหลายคดีต่อศาลเดียวกัน ไม่ว่าจะถูกฟ้องพร้อมกันหรือต่างเวลาดังกล่าวอาจกำหนดวงเงินประกันในแต่ละคดีให้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ โดยให้ใช้หลักประกันร่วมกันก็ได้ แต่วงเงินประกันรวมสำหรับทุกคดีต้องไม่น้อยกว่าเกณฑ์ตามวรรคหนึ่ง

ข้อ ๖ กรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๓ ปี ไม่ว่าจะเป็คดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงหรือไม่ก็ตาม ให้ศาลใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างอุทธรณ์ฎีกาได้ โดยมีประกันและหลักประกัน แต่วงเงินประกันไม่ควรสูงเกินกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๓ ปี และศาลเห็นสมควรอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวในระหว่างอุทธรณ์ฎีกาได้ โดยมีประกันและหลักประกัน หากศาลเห็นว่าสมควรกำหนดวงเงินประกันให้สูงขึ้นจากที่ศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์กำหนดไว้ ก็ให้กำหนดวงเงินประกันเพิ่มขึ้นได้แต่ไม่ควรเพิ่มเกินกึ่งหนึ่ง

ข้อ ๗ ในกรณีผู้ขอประกันเป็นญาติพี่น้องหรือมีความเกี่ยวพัน โดยทางสมรส หรือผู้ขอประกันใช้หลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นที่กำหนดราคามูลค่าที่แน่นอนและสะดวกแก่การบังคับคดีเป็นหลักประกัน หรือกรณีความผิดที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำด้วยความจำใจหรือด้วยความยากจน ศาลจะกำหนดวงเงินประกันให้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติก็ได้

หากผู้ขอประกันซึ่งเป็ญาติพี่น้องหรือมีความเกี่ยวพัน โดยทางสมรส เป็นผู้ใช้เงินสดหรือหลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นของผู้ขอประกันที่กำหนดราคามูลค่าที่แน่นอนและสะดวกแก่การบังคับคดีเป็นหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ศาลจะอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยให้ผู้ขอประกันวางเงินสดหรือหลักทรัพย์นั้นเพียงจำนวนร้อยละสิบจากจำนวนวงเงินประกันที่ศาลกำหนดก็ได้

ข้อ ๘ ในกรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็หญิงมีครรภ์หรือมีบุตรอายุไม่เกิน ๓ ปีอยู่ในความดูแลหรือเป็นผู้เจ็บป่วยซึ่งถ้าต้องขังจะเป็อันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือเป็นผู้พิการหรือสูงอายุซึ่งโดยสภาพร่างกายหรือจิตใจอาจเกิดความทุกข์ยากลำบากเกินกว่าปกติในระหว่างต้องขัง ให้ศาลใช้ดุลพินิจอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีประกันหรือกำหนดวงเงินประกันให้ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติ

ข้อ ๙ ในกรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็เด็กหรือเยาวชน ให้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเด็กและเยาวชนใช้ดุลพินิจกำหนดวงเงินประกันตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่สูงกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๐ การปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักทรัพย์เป็นประกัน อาจใช้หลักทรัพย์ดังต่อไปนี้

๑๐.๑ ที่ดินมีโฉนด ที่ดินมีหนังสือรับรองการทำประโยชน์ หรือห้องชุดโดยมีโฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ หรือหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด และหนังสือรับรองราคาประเมินของสำนักงานที่ดินมาแสดง หากจะนำสิ่งปลูกสร้างบนที่ดินมาเป็นประกันด้วยก็จะต้องแสดงสำเนาทะเบียนบ้าน และหนังสือประเมินราคาส่งปลูกสร้างที่น่าเชื่อถือประกอบด้วย

๑๐.๒ หลักทรัพย์มีค่าอย่างอื่นที่กำหนดราคามูลค่าที่แน่นอนได้ เช่น พันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน บัตรหรือสลากออมทรัพย์ทวีสินของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ใบรับเงินฝากประจำธนาคาร ตัวแลกเงินที่ธนาคารเป็นผู้จ่าย และธนาคารผู้จ่ายได้รับรองตลอดไปแล้ว คำสัญญาให้เงินที่ธนาคารเป็นผู้ออกตัว เช็คที่ธนาคารเป็นผู้สั่งจ่ายหรือรับรองซึ่งสามารถเรียกเก็บเงินได้ในวันที่ทำสัญญาประกัน และหนังสือรับรองของธนาคารหรือบริษัทประกันภัย เพื่อชำระเบี้ยปรับแทนในกรณีผิดสัญญาประกัน เป็นต้น ทั้งนี้ ในกรณีที่มีข้อสงสัย ให้ศาลตรวจสอบเพื่อขอคำยืนยันจากธนาคารหรือบริษัทประกันภัยที่ออกหนังสือรับรองนั้น

เมื่อทำสัญญาประกันแล้ว ให้ศาลมีหนังสือแจ้งอัยการไปยังสำนักงานที่ดิน สำนักงานเขต หรืออำเภอ หรือธนาคารแล้วแต่กรณีทันที และเมื่อสัญญาประกันสิ้นสุดลง ให้รับคืนหลักประกันและแจ้งยกเลิกการอายัดโดยเร็ว ในกรณีที่ใช้น้ำหนังสือรับรองของบริษัทประกันภัยเป็นหลักประกัน ให้ศาลแจ้งจำนวนวงเงินประกันในสัญญาประกันให้บริษัทประกันภัยทราบด้วย

ข้อ ๑๑ การใช้บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๑๔ วรรคสอง (๓) ให้พิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑๑.๑ บุคคลผู้ขอประกันจะต้องเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือมีรายได้แน่นอน เช่น เป็นข้าราชการ ข้าราชการบำนาญ สมาชิกวุฒิสภา ผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่น พนักงานองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานของรัฐประเภทอื่น ๆ ลูกจ้างของทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ผู้บริหารพรรคการเมือง หรือทนายความ และเป็นผู้มีความสัมพันธ์กับผู้ต้องหาหรือจำเลย เช่น เป็นบุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภริยา ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง บุคคลที่เกี่ยวข้องกันโดยทางสมรส หรือบุคคลที่ศาลเห็นว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดเสมือนเป็นญาติพี่น้อง หรือมีความสัมพันธ์ในทางอื่นที่ศาลเห็นสมควรให้ประกันได้ โดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ยื่นคำร้องด้วยตนเอง และเสนอหนังสือรับรองจากต้นสังกัดหรือนายจ้างตามแบบท้ายข้อบังคับนี้ หรือหลักฐานอื่นที่เชื่อถือได้ และหากผู้ขอประกันมีคู่สมรส ให้แสดงหลักฐานการยินยอมของคู่สมรสด้วย ในกรณีฉุกเฉินไม่อาจเสนอหนังสือรับรองได้ทัน ให้ผ่อนผันโดยแสดงหลักฐานอื่น เช่น บัตรประจำตัวที่แสดงฐานะเช่นนั้น และให้นำหนังสือรับรองหรือหนังสือยินยอมมาแสดงภายหลัง

(๒) ให้ทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกิน ๑๐ เท่าของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

(๓) การอนุญาต ให้พิจารณาจากเงินเดือนหรือรายได้ แต่หากวงเงินประกันมียอดสูงกว่าวงเงินที่ผู้นั้นมีสิทธิประกันได้ ศาลอาจกำหนดให้ผู้ขอประกันวางเงินหรือหลักทรัพย์อื่นเพิ่มเติมให้เพียงพอกับวงเงินประกันนั้นได้ หรืออาจให้มีผู้ขอประกันหลายคนร่วมกันทำสัญญาประกัน โดยใช้วงเงินของแต่ละคนรวมกันได้

(๔) หากผู้ประกันพ้นจากตำแหน่งหน้าที่การงาน ก็ให้คงมีสิทธิประกันต่อไปโดยศาลอาจใช้ดุลพินิจสั่งให้หาหลักประกันเพิ่มหรือดีกว่าเดิมได้

๑๑.๒ นิติบุคคลอาจเป็นผู้ขอประกันได้ ในกรณีที่กรรมการ ผู้แทน ตัวแทน หุ่นส่วน พนักงานหรือลูกจ้างของนิติบุคคลนั้นตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย ให้ทำสัญญาประกันได้ในวงเงินตามที่ศาลเห็นสมควรเป็นกรณี ๆ ไป และศาลอาจกำหนดให้ผู้ขอประกันวางเงินหรือหลักทรัพย์อื่นตามจำนวนที่เห็นสมควรเพิ่มเติมด้วยก็ได้ โดยจะต้องแสดงหนังสือรับรองการจดทะเบียนและหลักฐานแสดงฐานะการเงินและผู้มีอำนาจทำการแทน ในกรณีฉุกเฉินไม่สามารถนำต้นฉบับเอกสารมาแสดงได้ทัน ให้ผ่อนผันโดยแสดงสำเนาเอกสารดังกล่าวและให้นำต้นฉบับเอกสารมาแสดงภายหลัง

๑๑.๓ ในกรณีที่ส่วนราชการ ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการช่วยเหลือข้าราชการหรือลูกจ้างของทางราชการที่ต้องหาคดีอาญา เป็นผู้ร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว หากจำนวนเงินที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองหรือคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวเพียงพอแล้ว ควรถือว่าหนังสือรับรองหรือคำร้องนั้นเป็นหลักประกันที่น่าเชื่อถือได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๘ (๔)

ข้อ ๑๒ ผู้ต้องหาหรือจำเลยอาจทำสัญญาประกันตนเองได้ และให้นำหลักเกณฑ์ในข้อ ๑๑.๑ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

การทำสัญญาประกันตามวรรคหนึ่ง หากผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นพนักงานหรือผู้ประกอบการวิชาชีพ เช่น แพทย์ เภสัชกร พยาบาล วิศวกร สถาปนิก ทนายความ ผู้สอบบัญชี ครู ผู้ประกอบการวิชาชีพ ด้านสื่อมวลชน หรือผู้ประกอบการวิชาชีพอื่นที่ศาลเห็นสมควรให้ประกันได้ และการกระทำที่ถูกกล่าวหา ว่าเป็นความผิดเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่หรือการปฏิบัติงานในการประกอบวิชาชีพนั้น ให้ผู้ต้องหาหรือ จำเลยทำสัญญาประกันตนเองได้ในวงเงินไม่เกิน ๑๕ เท่าของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ข้อ ๑๓ เพื่อให้การปฏิบัติตามข้อบังคับนี้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย ให้ศาลกำหนดแนวทาง ปฏิบัติของศาลนั้นได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๔ ให้ศาลประกาศและเผยแพร่ข้อบังคับและแนวทางปฏิบัติในการเรียกประกันหรือ หลักประกันให้ผู้ที่มีมาติดต่อและประชาชนได้ทราบโดยทั่วกัน

ข้อ ๑๕ ในกรณีจำเป็นต้องมีวิธีการใดในทางธุรการเพื่อให้ปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ไปได้ โดยเรียบร้อย ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็นผู้กำหนดวิธีการนั้น

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

สุภชัย ภู่งาม

ประธานศาลฎีกา

หนังสือรับรอง

ข้าพเจ้านาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....
ตำแหน่ง.....ระดับ.....หน่วยงาน.....

ขอรับรองว่า ปัจจุบันนี้ นาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....
เป็นข้าราชการ/พนักงาน ของหน่วยงาน.....
ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....
จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
ตำแหน่ง.....ระดับ.....อัตราเงินเดือน.....บาท

(.....) มีความประสงค์จะยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
และทำสัญญาประกันในการปล่อยชั่วคราว

ซึ่งเป็นผู้ต้องหา/จำเลย ต่อศาล.....
และขณะนี้ผู้ขอประกันอยู่ระหว่างประกันตัวผู้ต้องหา/จำเลย คือ

ในวงเงิน.....บาท (.....) ที่ศาล.....

จึงขอรับรองไว้เป็นหลักฐาน

รับรอง ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

- หมายเหตุ : ๑. หนังสือรับรองตามแบบเป็นเพียงตัวอย่างโดยสังเขป ผู้ยื่นคำขอไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำตามแบบนี้ทุกตัวอักษร เพียงให้มีสาระสำคัญครบถ้วนตรงกันก็ใช้ได้
๒. กรณีฉุกเฉิน ไม่อาจแสดงหนังสือรับรองจากผู้บังคับบัญชาได้ทัน อาจอนุญาตให้แสดงหลักฐานอื่นไปพลางก่อน เช่น บัตรประจำตัวที่แสดงฐานะ หรือศาลจะผ่อนเวลาให้เพื่อนำหนังสือรับรองมาแสดงในภายหลังก็ได้

หนังสือรับรองการเป็นทนายความ

ข้าพเจ้านาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....
 ตำแหน่ง นายกสภาทนายความ/กรรมการภาค/ประธานทนายความจังหวัด.....
 ขอรับรองว่า นาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....
 เป็นผู้ได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นทนายความตั้งแต่ปี.....ปัจจุบันยังเป็นสมาชิก
 สภาทนายความและมีได้อยู่ระหว่างการถูกห้ามทำการเป็นทนายความโดยอยู่สำนักงานชื่อ.....
 ตั้งอยู่เลขที่.....แขวง/ตำบล.....
 เขต/อำเภอ.....กรุงเทพมหานคร/จังหวัด.....มีความประสงค์จะยื่น
 คำร้องขอปล่อยชั่วคราวและทำสัญญาประกันในการปล่อยชั่วคราว.....
 ซึ่งเป็นผู้ต้องหา/จำเลย ต่อศาล.....
 และขณะนี้ผู้ขอประกันอยู่ระหว่างประกันตัวผู้ต้องหา/จำเลย คือ.....

 ในวงเงิน.....บาท (.....) ที่ศาล.....
 จึงขอรับรองไว้เป็นหลักฐาน
 รับรอง ณ วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง นายกสภาทนายความ/กรรมการภาค/
ประธานทนายความจังหวัด.....

- หมายเหตุ : ๑. หนังสือรับรองตามแบบเป็นเพียงตัวอย่างโดยสังเขป ผู้ยื่นคำขอไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำ
 ตามแบบนี้ทุกตัวอักษร เพียงให้มีสาระสำคัญครบถ้วนตรงกันก็ใช้ได้
 ๒. กรณีฉุกเฉิน ไม่อาจแสดงหนังสือรับรองจากสภาทนายความได้ทัน อาจอนุญาตให้แสดง
 หลักฐานอื่นไปพลางก่อน เช่น ใบอนุญาตให้เป็นทนายความ บัตรประจำตัวสมาชิก
 สภาทนายความ หรือศาลจะผ่อนเวลาให้เพื่อนำหนังสือรับรองมาแสดงในภายหลังก็ได้

หนังสือให้ความยินยอมของคู่สมรส

ข้าพเจ้านาย/นาง นามสกุล

อายุ ปี อยู่บ้านเลขที่ ถนน ตำบล/แขวง

..... อำเภอ/เขต จังหวัด โทรศัพท์

ยินยอมให้ นาย/นาง นามสกุล ผู้ขอประกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับ

ข้าพเจ้าโดยเป็น ประกันตัวผู้ต้องหา/หรือจำเลย ชื่อ

ไปจากศาล ได้ หากเกิดความเสียหายและจะต้องชดใช้

ค่าเสียหายตามสัญญาประกันต่อศาลจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ข้าพเจ้าสละสิทธิ์ที่จะคัดค้านทุกประการ

ให้ไว้ ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

ลงชื่อ ผู้ให้ความยินยอม

(.....)

พยานขอรับรองว่าเป็นลายมือชื่อของผู้ให้ความยินยอมจริง

ลงชื่อ พยาน

(.....)

ลงชื่อ พยาน

(.....)

หมายเหตุ : หนังสือให้ความยินยอมของคู่สมรสตามแบบเป็นเพียงตัวอย่างโดยสังเขป ผู้ให้ความ
ยินยอมไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำตามแบบนี้ทุกตัวอักษร เพียงให้มีสาระสำคัญครบถ้วน
ตรงกันก็ได้